ஸ்ரீ

பகவத் விஷயம்

பத்தாம் பத்து

திருவாய்மொழி மூலமும்

ஆறாயிரப்படி, ஒன்பதினாயிரப்படி, பன்னீராயிரப்படி, இருபத்திநாலாயிரப்படி, ஈடு முப்பத்தாறாயிரப்படி வ்யாக்யாநங்களும், சீயர் அரும்பதவுரை, ப்ரமாணத்திரட்டு, த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி, த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி, திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி இவைகளுடன்.

சே. கிருஷ்ணமாசாரியர் பதிப்பு

வை. மு. கோபாலகிருஷ்ணமாசார்யராலும், ஆ. வி. நரஸிம்மா சார்யராலும் பரிசோதிக்கப்பெற்றது.

திருவல்லிக்கேணி,
நோபில் அச்சுக்கூடம்.

சுக்கில ஹூ] [1930.

ஸ்ரீ:

திருவாய்மொழி.

பத்தாம்பத்து.

முதல் திருவாய்மொழி — தாளதாமரை - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆறாயிரப்படி.

(தாளதாமரை.) - திருக்கண்ணபுரத்தில் எம்பெருமானை அநுபவித்து, இப்போது திருமோகூரில் எம்பெருமானை யநுபவிக்கிறார்.

ஒன்பதினாயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், ஶரீராவஸாந-ஸமநந்தரத்தில் எம்பெருமானைப் பெறக்கடவதான நிர்ணயம்பெற்ற ஆழ்வார், தானாக அபிமாநித்துப் போந்த ஶரீரத்தையும் முகம்பழகின மனிசரையும் இழந்து, முகமறிவாரொருத்தரையும் காணாதே, செல்லக்கடவ இடமெல்லாம் கண்டறியாத நிலமாயிருக்கும்படியையும், போகக்கடவ வழியின் நெடுமையையும், போகைக்கு விக்நமான ஸம்ஸார துரிதத்தையும் அநுஸந்தித்து,- "இவ்விக்நங்கள் தட்டாமே இந்நெடுந்தூரம் துர்வலரான நம்மால் போய்முடிக்கை அரிது; பந்துவுமாய், ஆப்தனுமாய், ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தையுடையனுமாய், ப்ரபல விரோதிகளுண்டாகிலும் அவற்றைப் போக்கிக்கொண்டுபோக வல்லனுமா யிருப்பானொருத்தனை, ஶரீரவியோக காலத்திலே அவஶ்யம் வேணும்" என்று அத்யவஸித்து,- சொன்ன குணங்களையெல்லாம் உடையனாய், ஶ்ரமஹரமான வடிவையுமுடையனாய், ஸர்வருடைய ரக்ஷணத்திலும் தீக்ஷிதனாயிருக்கிற காளமேகத்தைத் திருமோகூரிலே கண்டு, அவன்பக்கலிலே தம்மை நிக்ஷேபித்து, அவனை இத்தசைக்குத் துணையாகப் பற்றுகிறார்.

பன்னீராயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில், கீழ்ப்பத்திலே, ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஃபலரூபத்வத்தை நிரூபித்தருளி தத்ஸ்வரூபமான ஃபலத்தினுடைய அவாப்தி ப்ரகாரத்தை இப்பத்திலே நிரூபித்தருளுவதாகக்கொண்டு, ஆப்தனான அவனுடைய கதிஸாஹாய்யத்தையும், முன்புண்டான தீர்க்காத்வ க்லேஶ ஶாந்தியைப்பண்ணும் ஹோகயநாமாதி யோகத்தையும், ஸம்ஶ்லிஷ்டனாயிருக்கச்செய்தே விஶ்லேஷ ஶங்கைபண்ணி க்லேஶிக்கும்படியான ஸாரஸ்யாதிஶயத்தையும், அநந்யஸாத்யரோபாதி உபாஸகர்களுக்கும் ப்ராப்யனுமாகாரத்தையும், ஸ்வப்ரகாரோபாஸகபரர்க்கும் அநிஷ்டநிவ்ருத்தி இஷ்டப்ராப்திகளுக்குத் தானே நிர்வாஹகனென்னுமிடத்தையும், ததீயஶேஷத்வபர்யந்தமாகத் தன்னை ஆஶ்ரயித்தாருடைய சித்தாநுவியாகம்பண்ணிக்கொண்டு ஃபலப்ரதாநத்திலே உத்யுக்தனும்படியையும், தன்பக்கல் ப்ரவணரானருடைய ஶரீராதிகளையும் தான் விரும்பாநின்றுகொண்டு அவர்கள் அபேக்ஷைக்காக அவற்றை விடுவிக்கும்படியையும், யாத்ருச்சிகமான

ஆநுகூல்யமே பற்றாசாக யதாவத் ஹோமப்ரதிஜ்ஞையையும், ஹோமஸித்திக்கு உறுப்பான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தில் ஆதிவாஹிக ஸத்கார ப்ரதர்ஶநத்தையும், அதிஶயிதையான பரபக்திரூபமான அபிநிவேஶத்தையுடைய தமக்கு ஸ்ரீய:பதியான தன்னோடு உண்டான ஸ்த்திரஸாயுஜ்ய ப்ரகாஶத்தைப் பண்ணினபடியையும் அபரோக்ஷித்து அத்யந்த ஹ்ருஷ்டராய், அவாப்தபலராய் முடித்தருளுகிறார்.

முதல் திருவாய்மொழியில், கீழ் ப்ரஸ்துதமான கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தித்வம் ஒருதேஶவிஶேஷத்திலே பூர்ணமாயிருக்கையால், இந்ததேசத்தில்நின்றும் அங்கேறப்போகைக்கு பாத்யகமான நம்முடைய விரோதியைக்கழித்து உகப்போடே வழிநடத்திக்கொண்டுபோவானொருவன் ஸஹாயபூதன் வேணும் என்றறுதியிட்டு, திருமோகூரிலே ஸந்நிஹிதனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிர்பாத்யகபோக்யமான விக்ரஹரூபத்தையும், நித்யாநுபாவ்யத்வயுக்தமான நாமபூர்த்தியையும், நிகிலஜநத் ரக்ஷகத்வத்தையும், ரக்ஷணார்த்தமான அநந்தஶாயித்வத்தையும், அஶேஷஜநஸம்ஶ்லேஷத்தையும், அநுபவப்ரீதிகரமான ஆப்தத்வத்தையும், அகிலலோக ஸ்ரஷ்ட்ருத்வத்தையும், அவதாரப்ரயுக்தஶீல ஶீதலத்வத்தையும், அவயவவைலக்ஷண்யத்தையும், ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் அபீஷ்டவிக்ரஹ பரிக்ரஹத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்விதனான ஸர்வேஶ்வரனே நமக்கு வழித்துணையாவான் என்று காளமேகத்தின் திருவடிகளையே தஞ்சமாகப்பற்றியருளுகிறார்.

இருபத்துநாலாயிரப்படி.

பத்தாம்பத்தில் முதல் திருவாய்மொழியில், கீழே "நாளேலறியேன் எனக்குள்ளன" என்றார்; "மரணமானால்" என்று ஈஶ்வரன் நாளிட்டுக் கொடுத்தான். அவன் ஒன்றைச்சொன்னால் அது கைப்பட்டதென்று மேலே போகலாம்படியிறே இருப்பது; ஆகையாலே, காலாவதி பெற்றாராய்ப் போக்கிலே ஒருப்பட்டார்; போமிடத்து, முகம்பழகின ஶரீரத்தைவிட்டு நெடுநாள் வாஸநை பண்ணின பந்துக்களை விட்டுத் தான் தனியனாய்ப் போகிறவிடமும் முகமறியாதநிலமாய் நெடுங்கை நீட்டுமாயிருக்கிறபடியையும், போகைக்கு விக்நமாய்த் தான்சூழ்த்துக்கொண்ட அவித்யா கர்மவாஸநா ருசிகளான ஸம்ஸார துரிதத்தையும் அநுஸந்தித்து; "இவ்விக்நங்கள் தட்டாதபடி நெடுந்தூரத்தை துர்ப்பலரான நம்மால் போய்முடிக்கை யரிது: இனிப் போமிடத்து ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸர்வஶக்தியாயிருப்பானொருவன் வழித்துணையாக வேண்டியிருந்தது." "பஹ்வபாயஜே பஹ்வபாயவிக" "ஸ்வாஸ்யஶக்திவிவிதேயவஶ்யதே" என்று வழிகொடுபோக விரகறியுமவனுமாய் ஶக்தனுமாய் "பதிம் விஶ்வஸ்ய" என்கிறபடியே ப்ராப்தனுமாய், "மாதா பிதா ப்ராதா" என்கிறபடியே ஸர்வவிதபந்துவுமாய், "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்கிறபடியே பரமதயாவானுமாய், ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையனுமாய், ஸர்வரக்ஷணத்திலும் தீக்ஷிதனுமாயிருக்கிற காளமேகத்தைத் திருமோகூரிலே கண்டு அவன்பக்கலிலே ஆத்ம ஸமர்ப்பணத்தைப் பண்ணி, வழித்துணையாகப் பற்றுகிறார். அவன் கொடுபோமிடத்தில் வடிவழகை அநுபவித்துக்கொண்டு பின்னே போகலாம்படியிறே இருப்பது. "வரிஷ்ரயோ வஸநடக்ஷவஞாநு" என்றும் "உன்தமர்க்கென்றும் நமன்தமர் கள்ளர்போல்" என்றும் அத்தசையில் விரோதிகள் வீதாரா யொளிக்கும்படியிறே இருப்பது.

ஈடு.

"நாளேலறியேனெனக்குள்ளன" என்றார்; "மரணமானல்" என்றறுதியிட்டுக் கொடுத்தான் ஈஶ்வரன். அவன் "செய்கிறேம்" என்று தலைதுலுக்கினல், அதுபெற்றதாய் மேல் நடக்கலாம்படியா யிருக்குமிறே கார்யம். ஆகையாலே, † (காலாவதிபெற்றராய்) போக்கிலேயொருப்பட்டார்; போமிடத்தில், முகம்பழகின தேஹத்தையும்விட்டு நெடுநாள் வாஸனைபண்ணின பந்துக்களையும் விட்டுத் தனியேயாய்ப் போகிறவிடந்தான் கண்டறியாத நிலமாய், நெடுங்கைநீட்டாய், வழியிலே ப்ரதிபந்தகங்களும் குவாலாய்-அவித்யா கர்மவாஸநாருசிகள் என்றாற்போலே சொல்லுகிறவற்றுக்கும் ஓர் அவதியில்லையிறே; இவற்றையடையப்போக்கி வழித்துணையாய்க் கொண்டுபோம்போது ஸர்வேஶ்வரன் தன்னையே பற்றவேணும். அதுவேன்? இவன்தானே தனக்குத் துணையானலோ வென்றால்,—இன்றளவும் வர ஸம்ஸரிக்கைக்குக் காரியம்பார்த்துப் போந்தவனிறே இவன்; இஶ்ஶரீரத்தோடே யிருக்கிறநாளிலே ஹிதசிந்தை பண்ணினனேயாகிலும் இவனுடைய பூர்வவ்ருத்தத்தைப் பார்த்தால் இவன்தான் தனக்குத் துணையாகமாட்டானே. வழிகொடுபோமிடத்தில் இவர்க்கு வரும் † விரோதிகளை யறிகைக்கு ஸர்வஜ்ஞனாகவேணும்: அறிந்தால் அவற்றைப் போக்கிக் கொடுபோகைக்கு ஸர்வஶக்தியாகவேணும்: "யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்" (யஸ்ஸர்வஜ்ஞஸ்ஸர்வவித்) இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே - ஸர்வேஶ்வரனை "ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஶக்தி" என்னாநின்றதே. ஶக்தி யுண்டானலும் ப்ரயோஜநமில்லையே, ப்ராப்தனாகவேணும். "மாதாபிதா ப்ராதா" (மாதாபிதாப்ராதா) இத்யாதியாலே-அவனே ஸர்வவிதபந்துவுமாகச் சொல்லாநின்றதே: "எம்மானுமெம்மனையும்" இத்யாதி-ராமாங்கராய் ப்ரஜையைப்பெற்று "யௌவநவிரோதி" என்று போகட்டுப்போ

தாளதாமரை ப்ரவேஶே; கீழ்க்தார்த்தத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் காளமேகத்தை வழித்துணையாகப் பற்றுகைக்கு உறுப்பான உபபத்தியை யருளிச்செய்வதாக அதிஷ்டிகை - நாளேல் இத்யாதிவாக்யத்வயம். உக்தி மாத்ரத்தாலே பெற்றதாமோவென்ன - அவன்செய்கிறேம்இத்யாதி.இப்படி நிஶ்சயித்தாலும் தேஶஸ்வபாவத்தையும் விரோதிபாஹுள்யத்தையும் பார்த்தால் ஸர்வேஶ்வரனையே துணையாகப் பற்றவேணுமென்கிறார் - ஆகையாலே இத்யாதி. ஒருப்படுகை - உத்யோகப்படுகை. நெடுங்கைநீட்டாய் - அதிதூரமாய். குவாலாய் - அதிகமாய். குவாலானவை யெவையென்ன - அவித்யா இத்யாதி;அவித்யாதிகளடியாக வாதிக்கிற யமகிங்கரரை நினைக்கிறது. பூர்வம் ஸம்ஸரித்தானேயாகிலும் இப்போது ஹிதசிந்தை பண்ணுகிறானே: அதுதுணையானலோவென்ன - இஶ்ஶரீர இத்யாதி; ஆகையாலே ஸர்வேஶ்வரனே துணையாகவேணுமென்றபடி. ஹிதசிந்தைபண்ணினனே யாகிலும் என்றது - ப்ரபத்தி பண்ணினனேயாகிலுமென்றபடி. அவனே துணையாகவேணுமென்கிற நிர்பந்தமேதென்ன - வழிகொடு இத்யாதி. "உலகுசெய்வான்" என்று - ஜகத்காரணத்வம் சொல்லுகையாலே, ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளும் ஸித்தம். அவனுக்கு ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகளுண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்- யஸ்ஸர்வஜ்ஞ இத்யாதி. இயம் முண்டகோபநிஷத். "பராஸ்யஶக்திர்விவிதைவ" இத்யாதி, "ஸர்வஶக்தி" என்னுமதுக்கும். ஸர்வஜ்ஞத்வாதிகள் அபேக்ஷிதமானவோபாதி ஸம்பந்தமும் வேணுமென்கிறார் - ஶக்தியுண்டானலும் இத்யாதி. ப்ராப்திக்கு ப்ரமாணத்வயம் - மாதாபிதா இத்யாதி, எம்மானும் இத்யாதி."மாதாபிதா ப்ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத் கதிர் நாராயண:"இதி ஸுபாலோபநிஷத்; திருமொழி எழாம்பத்து இரண்டாந்திருவாய்மொழி மூன்றாம்பாட்டு, "எம்மானுமெம்மனையு மென்னைப்பெற்றொழிந்ததற்பின் - அம்மானு மம்மனையுமடியேனுக்காகிநின்ற-" என் பிதாவும் என் மாதாவும் என்னைப்பெற்று "யௌவநவிரோதி" என்று விட்டுப்போனபின்பு, அந்த

வர்கள்.; இவன்தான் வாஸனைபண்ணின முகத்தாலே "அம்மே!" என்றபோதாக, பெண்குரலாலே "என்?" என்றும், "அப்பா!" என்றபோதாக, ஆண்குரலாலே "ஏன்?" என்றும், இப்படி முகங்கொடுத்துக்கொண்டு போகக்கடவனு யிருக்குமிறே அவன். ஶரீரமானது கட்டுக்குலைந்து ப்ராப்யபூமியிலே போய்ப் புகுமளவும் செல்ல நடுவுண்டான விரோதிகளைப் போக்கிக் கொடுபோகைக்கு ஈடான விரகு அறியுமவனுகவேணும்; விரோதிதன்னை இருதுண்டமாக விட்டுக் கொடுபோகவல்ல ஶக்திமானுகவேணும்; தான் தனக்குத் தஞ்சமல்லாதவன்று இவன் தனக்குத் தஞ்சமென்று தன்னை இவன்கையிலே காட்டிக் கொடுக்கும்படி ஆப்தனுகவேணும். "ஸர்வஜ்ஞன், ஸர்வஶக்தி" என்று தானே ப்ரமாணப்ரஸித்தன்; "தஞ்சமாகியதந்தை தாயொடுதானுமாய்" என்று இவர்தாமே "தஞ்சம்" என்றுரே. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று - உயாவானென்னுமிடம் தாமே கைகண்டார். இனி ஶேஷியாயிருக்கையாலே தானே ப்ராப்தனுயிருக்குமிறே. ஆக, "நம்விரோதிகளைப் போக்கி ப்ராப்யபூமியளவும் கொண்டு போய் வழிநடத்துவான் காளமேகம்" என்றுஅத்யவஸித்து,—அருநிலங்களிலே வழிபோவார் "அகப்படை" என்று மிடுக்கராயிருப்பாரைக் கூட்டிக்கொண்டு தம் கைப்பொருளை அவர்கள் கையிலே கொடுத்து அமர்ந்தநிலத்திலே சென்றவாறே வாங்கிக் கொள்ளுவாரைப்போலே, ஶரீரவிஶ்லேஷ ஸமயத்தில் காளமேகத்தின் பக்கலிலே ஆத்மநிக்ஷேபத்தைப் பண்ணி, "ப்ராப்யபூமியிலேபுக்கால் பின்னை நமக்குஆக்கிக்கொள்ளக்கடவோம்" என்று வழித்துணையாகப் பற்றுகிறுர். இஸ்ஸ்வபாவங்கள் ஒன்றுமில்லையேயாகிலும், அவன்முன்னேபோகப் பின்னேபோகாநின்றுல் அவ்வடிவழகுதன்னை யநுபவித்துக்கொண்டு போமதுவே ப்ரயோஜநமாகப் போரும்படியாய்த்துஇருப்பது. "வள்

பிதாவும் மாதாவும் அடியேனுக்காகின்ற என்று ஶப்தார்த்தம். எம்மான் - என் பிதா. எம்மனை - என்தாய். அம்மான் - தகப்பன். அம்மனை - தாய். இதுக்கர்த்தம் - ராமாநுஜராய் இத்யாதி. அபேக்ஷித குணந்தர கதார்த்தமாகக் கீழுக்தத்தை மீளவும் அருளிச்செய்கிறுர் - ஶரீரமானது இத்யாதி. "அசுரரைத்தகர்க்கும்," "துணிக்கும்வல்லரட்டன்" இத்யாதியையுட்கொண் டருளிச்செய்கிறுர் - விரோதி தன்னை இத்யாதி. "திருமோகூராத்தன்" என்கையாலே - 'ஆப்தன்'. ஜ்ஞாநஶக்திகள் ப்ரமாண ப்ரஸித்தங்களென்றருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, இவனுடைய ஆப்ததைக்கும் ப்ரமாணம் அருளிச்செய்கிறுர் - ஸர்வஜ்ஞன் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. இக்குணங்கள் கார்யகரமாம் போது உயைவேண்டாவோவென்ன - மயர்வற இத்யாதி. கைகண்டார் என்றது - "அருளினன்" என்றத்தைப்பற்ற. கர்மோபாதிகமாய்வந்த ஸௌஹார்த்தவமேயன்றிக்கே, நிருபாதிகஸம்பந்தமும் இவனுக்குண்டென்கிறுர் - இனி ஶேஷியாய் இத்யாதி. இப்படி விரோதிகளைப் போக்குகைக்கு அநுகுணமான குணங்களை தர்ஶிப்பித்தவநந்தரம், இத்திருவாய்மொழியில் ப்ரமேயத்தைச் சேரப்பிடித் தருளிச்செய்கிறுர் - ஆக இத்யாதி. அருநிலங்கள் - துர்கமத்தாலே போகவரிதான ப்ரதேஶங்கள். அகப்படை - அந்தரங்கபரிகரம். அமர்ந்தநிலத்திலே வாங்கிக்கொள்வாரைப்போலேயென்றது - லௌகிகத்ருஷ்டாந்தமத்தனையல்லது, அவன் கையிலே வாங்கிக்கொள்ளவில்லையிறே; அன்றிக்கே, "திருவேங்கடத்துக்கிவை பத்தும் பிடித்தார் பிடித்தார் - பெரியவானுள்நிலாவுவர்" என்கையாலே - இது ஆஶ்ரயணீயஸ்தலமும் அது ஜோஹஸ்தலமுமாகையாலே சொல்லுகிறுரென்றுல் நல்லது. இங்கு ஆத்ம நிக்ஷேபம் ஆவது - துணையாகவேணுமென்கிற ப்ரார்த்தனை. தேஹவிஶ்லேஷஸமயிலுக் ஆத்ம ஸமர்ப்பணம் பண்ணவேணுமோவென்ன,- ஆர்த்த ப்ரபந்நராகையாலே பண்ணுகிறுரென்றருளிச்செய்வர். "தோளுநான்குடைச் சுரிகுழல்" இத்யாதியைப் பற்ற அருளிச்செய்கிறுர் - இஸ்ஸ்வபாவங்கள் இத்யாதி. ஶக்தியுண்டானுலும் போராது, மதிப்பும் வேணுமென்கிறுர் - வள்ளலே இத்யாதி. மதிப்புக்கு ப்ரமாணம் - பரிவற இத்யாதி.

ளலே!உன்றமர்க்கேன்றும் நமன்றமர்களள்ளர்போல்''என்கிறபடியே, எதிரிகள் கூசிப்போம்படி மதிப்பனாயிருப்பானொருவனைப் பற்றவேணுமிறே. "பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந்" (பரிஹரமதுஸூதந ப்ரபந்நாந்) என்று அவனும் சோல்லிவைத்தானிறே.

முதற்பாட்டு.

தாளதாமரைத் தடமணிவயல்திருமோகூர்
நாளும்மேவிநன்கமர்ந்துநின்று அசுரரைத்தகர்க்கும்
தோளுநான்குடைச் சுரிகுழல்கமலக்கண்கனிவாய்
காளமேகத்தையன்றி மற்றொன்றிலம்கதியே.

ஆ.—பண்டுசெய்த ஆஸ்ரித விரோயிநிரஸநரூபமான பராக்ரமங்களைத் தோற்றுவிக்கிற திருத்தோள்களையும், அழகாலே நிரவதிகபோக்யமாயிருந்த திருக்குழல்களையும், திருக்கண்களையும், திருப்பவளத்தையும், காளமேகம்போலேயிருந்த திருமேனியையுமுடையனாய், திருநாட்டிற்காட்டிலும் திருமோகூரிலே அதிமாத்ரமாக் ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணி எழுந்தருளியிருந்த எம்பெருமானல்லது நமக்கு மற்றொரு ப்ராப்யமில்லை என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ப்ரதிகூல நிரஸநஸ்வபாவனான காளமேகத்தையொழிய வேறு நமக்கு ரக்ஷகரில்லை யென்கிறார்.

[தாளதாமரை என்று தொடங்கி] - பூவின் பெருமையைப் பொறுக்கவல்ல தாளையுடைய தாமரைத் தடமெல்லாம் பூக்கும் வயலையுடைய திருமோகூரிலே நாள்தோறும் அத்யாதரத்தைப் பண்ணி அநந்யப்ரயோஜநனாய்ச் சேர்ந்துநின்று.

ப.—முதற்பாட்டில், ப்ரதிகூலநிரஸந ஸ்வபாவனாய் நிரதிசயபோக்யபூதனான காளமேகத்தையொழிய நமக்கு ஸஹாயபூதமாநதவ்யரில்லையென்கிறார்.

தாள - தாளாரத்தையுடைய, தாமரை - தாமரைகளானவை, தடம் - தடாகங்களை, அணி - அலங்கரியாநிற்கிற, வயல் - வயலையுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே, நாளும்மேவி - நித்யவாஸம்பண்ணி, நன்கு - மிகவும், அமர்ந்துநின்று-ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமாம்படி உகப்போடே பொருந்திநிற்குமவனாய், அசுரரை - விரோதிகளான அஸுரர்களை, தகர்க்கும் - புடைத்துப்பொகடும்படி, (பரிவோபமாய் வழிபோக்கில் நிழ

"ஸ்வபுருஷமபிவீக்ஷ்ய பாசஹஸ்தம் வததி யம꞉ கில தஸ்ய கர்ணமூலே । பரிஹர மதுஸூதந ப்ரபந்நாந் ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம் நவைஷ்ணவாநாம்" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே.(ங-எ-கந) "வள்ளலே" என்கிறவிடத்திலே அவனுக்கு மதிப்புத் தோற்றிற்றில்லையேயாகிலும், அவன் தமர்க்கு அதுண்டாகையாலே அவனுக்கு கிம்புநர்ந்யாயஸித்தமிறேயென்று கருத்து. ஸக்தியுண்டானால் போராதோ,மதிப்பும் வேணுமோவென்ன ருத்ரன் ஸக்திமானாயிருக்கச்செய்தேயும் மதிப்பில்லாமையாலே மார்க்கண்டேயன் நிமித்தமாக விழிப்புண்டானிறே" என்றருளிச்செய்வர்.'ப்ராப்தனாயிருக்குமிறே' என்றவநந்தரம் 'வள்ளலேயுன் தமர்க்கு' இத்யாதியை யநுஸந்தித்து, அநந்தரம் 'இஸ்ஸ்வபாவங்களொன்றும்' இத்யாதியையநுஸந்தித்து, அநந்தரம் 'ஆக நம் விரோதிகளைப்போக்கி' இத்யாதிவாக்யத்தையநுஸந்திப்பது.'வள்ளலே' இத்யாதிக்குஸ்பஷ்டோர்த்த꞉.திருமொழிஎட்டாம்பத்துபத்தாந்திருமொழிஎட்டாம்பாட்டு,"வெள்ளைநீர்வெள்ளத்து"இத்யாதி.

லைச்செய்யும்படி கற்பகப்பணை போலேயிருக்கிற), நான்குதோளுடை - நாலுதிருத் தோளையுமுடையனாய், சுரிகுழல்-(அயர்வக்லேசம்சமனமாய்த் துணையாகைக்கு யோக்ய மான) சுரிந்து தன்னுகுழலையுடையனாய், (பின்பேவருகிற என்னைப்புரிந்து கடாக்ஷிக் கைக்குஈடான), கமலக்கண் - கமலம்போன்றகண்ணையுடையனாய், (இளைப்பாறும்படி ஸ்மிதபாஷணம்பண்ணும்), கனிவாய் - ஸ்நிக்தமான திருப்பவளத்தையுடையனாய், காளமேகத்தையன்றி - காளமேகம்போலே உதாரரூபத்தையுடையவனையொழிய, மற் றொன்று கதி - வேறுநமக்குத்துணையாக மந்தவ்யமாயிருப்பதொருவஸ்துவை, இலம் - உடையோமல்லோம். தாமரையைத் தடம்அணிந்ததாகவுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், ப்ரதிகூல நிரஸநஸ்வபாவனான காளமேகத்தை யொழிய வேறு நமக்கு ரக்ஷகரில்லை யென்கிறார். [தாளதாமரை] - தாளையுடைய தாமரை. மலையைச்சுமந்தாற்போலே பூவின்பெருமையைப் பொறுக்கவல்ல தாளையுடைய தாமரை. சேற்றின் நன்மையாலே உரத்ததாளையுடைய தாமரை. "உரம்பெற்ற மலர்க்கமலம் உலகுஅளந்த சேவடிபோல் உயர்ந்துகாட்ட" என்னக்கடவதிறே. [தட மணிவயல்] - பூவாலே அலங்கரிக்கப்பட்ட தடாகங்களையுடைய வயல். [திருமோகூர்]- ஊரில் போக்யதை வயலின் நிலத்திலே காணுமித்தனை. [நாளுமேவி] - நாள்தோறும் அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. இவ்வூரில் விடிவுதோறும் அவனுக்கு "ஸுப்ரபாதாச மே நிசா" என்னும்படியாய்த்து இருப்பது. [நன்கமர்ந்து நின்று] - அநந்யப்ரயோஜந னுப் சேர்ந்துநின்று. அவ்வூரில்வாஸம் ஒன்றுக்காகவன்றிக்கே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமா யிருக்கை. [அசுரரை இத்யாதி] - அஸுரரை அழியச்செய்யுமா போலே, என் விரோயிகளைத் துணிக்கவல்ல தோள்களையுடையவன். "கஜம்வா வீக்ஷ்ய ஸிம்ஹம்வா வ்யாக்ரம்வா நரஸத்தம। நாஹாரயதி ஸந்த்ராஸம் பாஹூ ராமஸ்ய ஸம்ஸ்ரிதா" என்னக் கடவதிறே. விடுகாதாய்க் கிடந்தாலும் தோடிட்டகாதென்று தெரியுமாபோலே, தோள்களைக் கண்டபோதே விரோயிநிரஸநசீலமென்று தோற்றியிருக்குமென்கை. இவன்பின்பே வழியேபோமிடத்துத் திருக்குழலை ஒருகால் பேண, நெடுநாள் ஸம் ஸாரத்தில்பட்ட க்லேசமெல்லாம் தீரும்படியாய்த்திருப்பது. "க்லேசவ: க்லேசநாசந:" [கமலக்கண்கனிவாய்] - வேதயமெல்லாம் தோற்றும்படியான நோக்கும் ஸ்மிதமுமிருக் கிறபடி. ஸம்ஸாரத்தில் பொய்யருடைய நோக்கிலும் ஸ்மிதத்திலும்பட்ட நோவெல் லாம் ஆறும்படியிறே இருப்பது. "மந்தாம்ச ஸ்ரோவணம் த்ருஷ்ட்வா ஸ்மிதபூர்வாபி பாஷிணம் ... " [காளமேகத்தை] - வழி போம் போது முன்னே ஒருகாளமேகம் வர்ஷித்துக்கொண்டுபோகப் பின்னே போமாபோலே ப்ரமஹரமாயிறே இருப்பது. "ஸவ்யமாசிந:" என்கிற விஷயமாகையாலே, அவ்வாச நாற்றத்தையநுபவித்துக்கொண்டுபோமித்தனை. [அன்றிமற்றொன்றிலம்கதியே] - அவனை யொழிய வேறுகதிஉடையோமல்லோம் - வேறொருவரை ரக்ஷகமாக உடையோமல்லோம்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. மரணமான மஹாஹயத்துக்கு விரோயிநிரஸநசீலனான காளமேகமல்லது துணையில்லையென்று அவனைப்பற்றுகிறார்.

முதற்பாட்டு.—தாளதாமரை இத்யாதி, "அசுரரைத்தகர்க்கும்" என்றுதொடங்கி "மற் றொன்றிலம்கதியே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மரணமான இத்யாதி.

[தாளதாமரை]-மலையைச் சுமந்தாற்போலே பூவின்பெருமையைப் பொறுக்க வல்ல தாளையுடைய தாமரையென்கை. "உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோலுயர்ந்துகாட்ட" என்னக்கடவதிறே. சேற்றின்நன்மையாலே உரத்த தாளையுடைய தாமரையென்கை. [தடமணி] - இப்படிப்பட்ட பூக்களாலே யலங்கரித்தாற்போலே யிருக்குமாய்த்துத் தடம்: "உரம்பெற்றமலர்க்கமலம் உலகளந்தசேவடிபோலுயர்ந்து காட்ட" சேற்றுவாய்ப்பாலே உரம்பெற்றிருக்கிற கமலமானது ஓங்கிஅலர்ந்தபோது. திருவுலகளந்தபோதெடுத்த திருவடிகளுக்குப் போலியாயிருந்தது. 'வரம்புற்றஇத்யாதி":—அப்போது, "**ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்**" (ஸங்கைஸ்ஸுராணாம்) என்கிறபடியே தேவர்கள் திரண்டு காலைநீட்டித் தலையைவணங்கித் தண்டனிட்டாற்போலே யிராநின்றதாய்த்து, செந்நெல்களானவை விழுந்து தலைசாய்ந்து கிடக்கிறபோது: இப்படிப்பட்ட தடங்களையும் வயல்களையுமுடைத்தான திருமோகூர். ஊரில் போக்யதையடைய வயலிலேகாணுமித்தனை. [நாளுமேவி] - நாள்தோறும் அத்யாதரத்தைப்பண்ணி. அவ்வூரில் விடிந்த விடிவுதோறும், அவனுக்கு "**ஸுப்ரபாதா ச மே நிசா**" (ஸுப்ரபாதாச்மேநிசா) என்னும்படியாய்த்திருப்பது. [நன்கமர்ந்துநின்று] - இவ்வூரில் வாஸமொழிய வேறொரு ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே இதுதானே ப்ரயோஜநமாக நின்று. [அசுரர் இத்யாதி] - அஸுரஸங்கத்தைத் துணித்தடுக்கி விரோதியைப் போக்கிக்கொண்டு போகவல்லனென்று தோற்றும்படியான திருத்தோள்கள் நாலையுமுடைய. "இவர் இப்போதறிந்தபடியெங்ஙனே?" என்றுகேட்க, "விடுகாதானாலும் தோடிட்டுவளர்ந்த காதென்றுதெரியுங்காண்" என்றருளிச்செய்தருளின வார்த்தை. [சுரிகுழல்] - நெடுநாள்பட ஸம்ஸாரத்தில்பட்ட

தாளில்லாத தாமரையில்லையேயாயிருக்க, "தாள" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - மலையை இத்யாதி. *அப்படிப்பட்ட தாளுடைத்தோவென்ன* - உரம்பெற்ற இத்யாதி. *பப்தார்த்தம்* - சேற்றில் இத்யாதி. *"தாளதாமரை - அணி - தடம்" என்றந்வயித்தர்த்தம்* - இப்படிப்பட்ட பூக்களாலே இத்யாதி. *ப்ரஸ்துதமான "உரம்பெற்ற" இத்யாதி பாசுரத்துக்கு அர்த்தகதார்த்தமாக ப்ரதீகோபாதாநம்* - உரம் இத்யாதி. *பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து ஒன்பதாந்திருமொழி எட்டாம்பாட்டு,* "உரம்பற்றி" இத்யாதி. *"உரம்பெற்ற" இத்யாதிக்கர்த்தம்* - சேற்றுவாய்ப்பாலே இத்யாதி. *"தாளதாமரை - அணி" என்றத்தை * தடத்துக்கும் * வயலுக்கும் விசேஷணமாக்கியருளிச்செய்கிறார்* - இப்படிப்பட்டதடங்களையும் இத்யாதி. *பலிதம்* - ஊரில் இத்யாதி. *போக்யதா கதநத்தால் பாவம்* - அவ்வூரில் விடிந்த இத்யாதி. *அதாவது - அவ்வூர் நித்யாபூர்வபோக்யமாயிருக்கையாலே, அவனுக்கும் ஆதரம் நித்யாபூர்வமாயிருக்கும்; இப்படியாகையாலே விடிந்தவிடிவு தோறும் அவனுக்கு* "**ஸுப்ரபாதாச மே நிசா**" *என்னும்படி யிருக்குமென்றபடி.* "**அத்ய மே ஸபலம் ஜந்ம ஸுப்ரபாதா ச மே நிசா । யதுந்நித்ராப்ஜபத்ராக்ஷம் விஷ்ணோர் த்ரக்ஷ்யாம்யஹம் முகம்**" *இதி பஞ்சமேம்சே அக்ரூர:.(௧௭-௩).* "**ஸங்கைஸ்ஸுராணாம் திவி பூதலஸ்தைஸ் ததா மநுஷ்யைர் ககநே ச கேசரை: । ஸ்துத: க்ரமாத்ய: ப்ரசகார ஸர்வதோ நமாமி தம் தேவமநந்தமீச்வரம்**" *இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே மாங்கல்யஸ்தவே.* *"நன்கமர்ந்துநின்று - நன்றாகப் பொருந்திநின்று" என்றத்தால் பாவம்* - இவ்வூரில் இத்யாதி. *தோளைக்கண்டமாத்ரத்திலே "அசுரரைத்தகர்க்கும்" என்று தோற்றுமோவென்கிற சங்கையை யநுவதிக்கிறார்* - இவர் இத்யாதி. *அதாவது திருத்தோள்களும் * ஜ்யாகிணகர்க்கசங்களாகையாலே, அஸுரநிரஸநத்தைத் தோற்றுவிக்குமென்றபடி. நம்பிள்ளை கேட்க நஞ்சீயரருளிச்செய்த வார்த்தையென்றபடி. வழித்துணையாகப்பற்றுகிறஇவர் "சுரிகுழல்" என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு பாவம்* -

ஸகலதாபங்களும் ஆறும்படியிருக்குமாய்த்து, பின்னே போகிறவனுக்கு முன்னே போகிறவன் ஒருகால் திருக்குழலைக் குலைத்து நழுந்த; “𑌕𑍇𑌶𑌵𑌃 𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌨𑌾𑌶𑌨𑌃” (கேஶவ꞉க்லேஶநாஶந꞉) [கமலமித்யாதி] - க்ஷுத்ரவிஷயங்களினுடைய பொய்யான நோக்கிலும் பொய்யானமுறுவலிலும் அகப்பட்ட நெஞ்சாறலெல்லாம் தீரும்படி மெய்யானநோக்கும் மெய்யானமுறுவலுமிருக்கும்படி சொல்லுகிறது. [காளமேகத்தை]-†ராஜாக்கள்போம்போது முன்னே மேகர்நீர் விடுமோபோலே,முன்னாய் காளமேகம் ஸௌந்தர்யாம்ருதத்தை வர்ஷித்துக்கொண்டுபோக, பின்னே அக்குளிர்வாசத்தையநுபவித்துப் போகலாயிருக்குமாய்த்து. [அன்றிமற்றோன்றிலம் கதியே] - காளமேகத்தையொழிய வேறு வழித்துணையுடையோ மல்லோம். (௧)

இரண்டாம் பாட்டு.

இலம்கதிமற்றோன்றுஎம்மைக்கும்ஈன்தண்துழாயின்
அலங்கலங்கண்ணிஆயிரம்பேருடையம்மான்
நலங்கோள்நான்மறைவாணர்கள்வாழ் திருமோகூர்
நலங்கழலவனடிநிழல் தடமன்றியாமே.

ஆ —(இலங்கதி.) - நமக்கெற்றைக்கும் ஸமஸ்த கல்யாண குணைகபூர்ணயான அவன் திருவடிகளின் நிழலாகிற குளிர்ந்த தடாகமல்லது மற்றொரு ப்ராப்யமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஆஶ்ரிதர்க்கு ஶ்ரமஹரமான ஹோக்யதையையும் அவர்களுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவான திருநாமங்களையு முடையனானவனுடைய ஶ்ரமஹரமான திருவடிகளல்லது காலதத்வமுள்ளதனையும் வேறு புகலுடையோ மல்லோம் என்கிறார்.

[எம்மைக்கும்] - எப்பிறப்புக்கும். [ஈன்தண்துழாயின் என்று தொடங்கி]- செவ்வியையும் குளிர்த்தியையுமுடைய திருத்துழாயினுடைய ஒளியையுடைத்தான அழகிய மாலையையும், குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு வாசகமான அபர்யந்தமான திருநாமங்களையுமுடைய ஸர்வேஶ்வரனுமாய், ஆஶ்ருஸம்ஸ்யாதிகளையுடையராய் எம்பெருமானுக்

நெடுநாள் இத்யாதி. அப்படி தாபஹரமோவென்ன, ப்ரமாணம்-கேஶவ꞉ இத்யாதி.“நாஸ்தி கேஶவ [illegible] [illegible]। [illegible] 𑌕𑍇𑌶𑌵𑌃 𑌕𑍍𑌲𑍇𑌶𑌨𑌾𑌶𑌨𑌃” இதி மஹாபாரதே. “𑌕𑍇𑌶𑌵𑌃” என்றதுக்கு - ப்ரஶஸ்தகேஶத்வத்திலே நோக்கு. சுரிகுழல் - சுருண்டகுழல். “கமலக்கண்கனிவாய்” என்றதுக்கு ப்ரக்ருதாநுகுணமாக பாவம்-க்ஷுத்ரவிஷயங்களினுடைய இத்யாதி. “வழித்துணை” என்றதுக்கநுகுணமாக “காளம்” என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ராஜாக்கள்போம்போது இத்யாதி. மேகர் - மார்க்கசோதகர். நீர்விடுகிறவர்களுமாம். மேகஶப்தம். “[illegible]” என்கிறபடியே தாது நிஷ்பந்நமாகையாலே,அத்தையுட்கொண்டு- வர்ஷித்துக்கொண்டுபோகவென்றது. குளிர்வாசத்தை - குளிர்ந்தவாஸனையை. ‘தாளதாமரை - அணி - தடம், தாளதாமரை - அணிவயல் திருமோகூர்’ இத்யாரப்யார்வயஃ. (௧)

---

† ராஜாக்கள் போம்போது என்னுமிடத்தில் ‘போம்போது’ என்பதே அடையவளைந்தானரும்பதத்துப் பாடம்.

இய மாலையையும், குணசேஷ்டிதாதிகளுக்கு வாசகமான அபர்யந்தமான திருநாமங்களையுமுடைய ஸர்வேஸ்வரனுமாய், ஆந்ருஸம்ஸ்யாதிகளை யுடையராய் எம்பெருமானுக்குங்கூட "ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணமே பரமதர்மம்" என்று ஓதுவிக்கும்படியாக வேதார்த்தம் கைவந்திருக்குமவர்கள் நிரந்தரமாக அநுபவிக்கிற திருமோகூரிலே. ஆஸ்ரிதருடைய குணதோஷநிரூபணம் பண்ணாத திருவடிகளை யுடையவனுடைய பாதச்சாயையாகிற பொய்கையை யொழிய.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஸயபோக்யபூதனாய் நிரந்தராநுபாவ்யநாமபூர்த்தியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன் திருவடிகளையொழிய ஸர்வாவஸ்தையிலும் வேறொருகதியுமுடையோமல்லோமென்கிறார்.

ஈன் - பூந்தாரையென்கிற, தண் - குளிர்ந்த, துழாயின் - திருத்துழாயையுடைத்தாய், அலங்கல் - அசையாநிற்கிற, அம் - அழகிய, கண்ணி - மாலையையுடையனாய், ஆயிரம்பேருடை - அநுபாவ்யமாய் அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களையுடைய, அம்மான் - நிருபாதிகஸேஷியாய், நலங்கொள் - ஆந்ருஸம்ஸ்யாதி விலக்ஷணகுணங்களையுடையராய், நான்மறை - நாலுவேதங்களுக்கு, வாணர்கள் - நிர்வாஹகரானவர்கள், வாழ் - ரக்ஷகத்வாதி குணாநுபவத்தாலே வாழுகிற, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே வர்த்திக்கிறவனைப், நலங்கழலவன் - ஆஸ்ரிததாரதம்யம்பாராதே நம்மைக்கிட்ட அழகிய வீரக்கழலையுடையவனுடைய, அடிநிழல் - பாதச்சாயையாகிற, தடமன்றி - தடாகமொழிய, யாம் - நாம், எம்மைக்கும் - எல்லாஜந்மத்திலும், கதி - ப்ராப்யமாக, மற்றொன்று - வேறொன்றை, இலம் - உடையோமல்லோம். ஈன்துழாய் - இனிய துழாய் என்றுமாம். அலங்கல் - மாலையாய், கண்ணி - தாராய், தொடையாகவுமாம். அலங்கல் - அலங்காரமாகவுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், போக்யமான ஒப்பனையையும் உஜ்ஜீவநஹேதுவான திருநாமங்களையுமுடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறுகாலதத்த்வமுள்ளதனையும் புகலுடையோமல்லோம் என்கிறார்.

[எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - இலங்கதி] - இவ்வார்த்தை ஒரு ஜந்மத்துக்கன்றிக்கே, எல்லா ஜந்மத்துக்கும் இதுவேவார்த்தை என்கை. [எம்மைக்கும்] - எப்பிறப்புக்கும்; எல்லாக்காலங்களிலுமென்றபடி. [ஈன்தண்துழாய் இத்யாதி] - தாரையும் குளிர்த்தியையுமுடைய திருத்துழாயின் ஒளியையுடைத்தான அழகிய மாலை. [அலங்கல்] - ஒளியென்னுதல், அசைவென்னுதல்; பின்னே போகாநின்றால் அடிமாறியிடும்போது வளையமசைந்து வருகிறபடி என்னுதல், திருமேனியிலே சேருகையால் வந்த புகரைச் சொல்லுதல். [ஆயிரம்பேருடை] - ஒப்பனைக்குத்தோற்று எத்தனைக்கு அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களையுடையவன். [அம்மான்] - அழகின்றிக்கேயொழிந்தாலும் எத்தனைக்கு ப்ராப்தமான விஷயம். [நலங்கொள் இத்யாதி]-"ஆந்ருஸம்ஸ்யமே வேதார்த்தம்" என்று வேததாத்பர்யம் கைவந்திருக்குமவர்களாய் வேதநிர்வாஹகரானவர்கள் நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற தேஸம். அத்தேஸவாஸத்தாலே, "ஆஸ்ரிதஸம்ரக்ஷணமே பரமதர்மம்" என்று ஈஸ்வரனுக்கும் அதிலே நிஷ்டைகனாகவேண்டியிருக்கும் தேஸம். அவ்வூரிலே ஆஸ்ரயிக்கச்சென்றாரை, "ஜஹ்யாமபி ஜீவிதம்" என்னுமவர்கள். [நலங்கழல்] - ஆஸ்ரிதருடைய குணதோஷநிரூபணம் பண்ணாத திருவடிகள். அவர்கள் ப்ரேமாந்தராய், "வ்யூடாஃ" என்றாலும் "ந த்யஜேயம்" என்னுமவன். [அவனடிநிழல் தடமன்றியாமே] - அவனுடைய பாதச்சாயை

யாகிற பொய்கைபொழிய. [யாம் - இலங்கதி மற்றொன்று எம்மைக்கும்] - அவன் தானே, "வயூதாழ்" என்றாலும் புறம்பு புகலற்றிருக்கிறபடி.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. போக்யஹேதுவான ஒப்பனையையும் உஜ்ஜீவந ஹேதுவான திருநாமங்களையு முடையவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு, காலதத்த்வ முள்ளதனையும் புகலுடையோமல்லோம் என்கிறார்.

[இலங்கதிமற்றொன்று எம்மைக்கும்] (எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - இலங்கதி) - இவ்வார்த்தை ஒருஜந்மத்துக்கன்றியே, எல்லாஜந்மத்துக்கும் இதுவேவார்த்தை. எல்லாக் காலத்துக்கும் இதுஒழிய வேறு துணையுடையோமல்லோம். [ஈன் இத்யாதி] - தாரையும் குளிர்த்தியையு முடைய திருத்துழாயின் ஒளியையுடைத்தான அழகியமாலை. [அலங்கல்] - ஒளியென்னுதல், அசைவென்னுதல்; பின்னே போகாநின்றால் அடிமாறி யிடும்போது வளையம் அசைந்துவருகிறபடியென்னுதல்; திருமேனியிலே சேருகையாலே வந்த புகரைச் சொல்லுதல். [ஆயிரம்பேருடை] - தோளும் தோள்மாலையுமான அழகைக்கண்டு இவன் ஏத்தப்புக்கால், இழிந்தவிடமெல்லாம் துறையாம்படி அஸங்க்யாதமான திருநாமங்களையுடையவன் [அம்மான்] - வடிவழகுகண்டு அப்ராப்த ஸ்தலத்திலே ஏத்திற்றாகவேண்டாதே, "ஆழியங்கையம்மானை யேத்தாதயர்த்து - வாளாவிருந் தொழிந்தேன் கீழ்நாள்களெல்லாம்" என்று ஏத்தாதநாளைக்கும் வயிறுபிடிக்கவேண்டும் படியான விஷயம். [நலங்கோள் இத்யாதி] - "ஆந்ருஸம்ஸ்யமே வேதார்த்தம்" என்று வேதாதாத்பர்யம் கைவந்திருக்குமவர்களாய், வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லரானவர்கள் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற தேசம். அவ்வூரில் வர்த்தனந்தானேயிறே வாழ்ச்சி. அத்தேசவாஸத்தாலே, "ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணமே பரமதர்மம்" என்று ஈஶ்வரனுக்கும் அதிலே நிஷ்ட்டனாகவேண்டும் தேசம். அவ்வூரிலே ஆஶ்ரயிக்கச் சென்றாரை, "அஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது" (அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது) என்னுமவர்கள். [நலங்கழலவன்] - ஆஶ்ரிதருடைய குணதோஷநிரூபணம்பண்ணாத திருவடிகள். அவர்கள் தாங்கள்

இரண்டாம்பாட்டு.—இலங்கதி இத்யாதி. "ஈன் தண்துழாய்" இத்யாரப்ய, "அம்மானடி நிழற்றடமன்றி - எம்மைக்கும் - மற்றொன்று - இலங்கதி" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - போக்யஹேது இத்யாதி.

"எம்மைக்கும்" என்றதுக்கு ஭ாவம் - இவ்வார்த்தை இத்யாதி. எம்மைக்கும் - எல்லா ஜந்மத்துக்கும். ஆனால் இவரின்னமும் ஒருஜந்மமுண்டாகச் சொல்லுகிறாரோவென்ன - எல்லாக் காலத்துக்கும் இத்யாதி. "ஈன்" என்று - தாராய், பூவென்னுதல். பூவை, ஈன்கிற - ப்ரஸவியா நிற்கிற வென்னுதல். உக்தார்த்த த்வயத்தையும் வ்யுத்க்ரமேண விவரிக்கிறார் - பின்னே இத்யாதி. கீழில் பதத்தையுங்கூட்டி ஭ாவம் - தோளும் இத்யாதி. கீழோடேகூட்டி "அம்மான்" என்றதுக்கு ஭ாவம் - வடிவழகு இத்யாதி. 'ஆழியங்கையித்யாதி' பெரியதிருவந்தாதி எண்பத்திரண்டாம் பாட்டு; "தெரிந்துணர்வொன்றின்மையால்" இத்யாதி. அயர்த்து - மறந்து. வாளா - வ்யர்த்தமாக. நலம் - க்ருபை; கோள்கை - உடைத்தாகை; ஆந்ருஶம்ஸ்யத்தை யுடையவர்களென்றபடி. "நலங்கொள்" என்றவநந்தரம் "நான்மறைவாணர்" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஭ாவம் - ஆந்ருஶம்ஸ்யமே இத்யாதி. நான்மறைவாணர்கள் - நாலுவேதங்களுக்கு நிர்வாஹகரானவர்கள். வாணர் - நிர்வாஹகர். வர்த்திக்கிறவென்றதே, "வாழ்" என்றதுக்கு ஭ாவம் - அவ்வூரில் இத்யாதி. இந்த பதப்ரயோகத்துக்கு ஭ாவம் - அத்தேஶ இத்யாதி. "நலங்கொள் நான்மறைவாணர்கள்" என்றதுக்கு ஫லிதம் - அவ்வூரிலே இத்யாதி. 'ஸக்ருதேவ ப்ரபந்நாய தவாஸ்மீதி ச யாசதே। அபயம் ஸர்வபூதேப்யோ ததாம்யேதத் வ்ரதம் மம' இதி யுத்தகாண்டே

ப்ரேமாந்தராய், "வத்யதாம்" (வத்யதாம்) என்றாலும், "நத்யஜேயம்" (நத்யஜேயம்) என்னுமவன். [அவனடிநிழல்தடமன்றியாமே] - அவனென்கிற பதம் இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது அவன் பாதச்சாயையாகிற பொய்கையை யொழிய நாம் வேறொரு கதியடையோ மல்லோம். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

அன்றியாமொருபுகலிடம்இலம் என்றென்றலற்றி
நின்றநான்முகன்அரனொடு தேவர்கள்நாட
வென்றுஇம்மூவுலகளித்துஉழல்வான்திருமோகூர்
நன்றுநாம்இனிநணுகுதும் நமதிடர்கெடவே.

ஆ.—(அன்றியாம்.) - ஆதலால், அர்த்திகல்பகமாயிருந்தவனைத் திருமோகூரிலேசென்று நம்முடைய க்லேசமெல்லாம் போம்படி ஆச்ரயிப்போம் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸர்வலக்ஷணசீலனான ஸர்வேச்வரன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை நம்முடைய ஸமஸ்த து:க்கங்களுங்கெடச்சென்று ப்ராபிப்போம்; இது ஹிதம் என்கிறார்.

[அன்றியென்று தொடங்கி] - வேறு நாங்கள் ஒருபுகலிடம் உடையோமல்லோம் என்று நிரந்தரமாகக் கூப்பிட்டு ப்ரஹ்ம ருத்ர ப்ரமுகரான தேவர்கள் ஆச்ரயிக்க, ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று, இந்த மூன்றுலோகத்தையும் ரக்ஷித்து அதுவே தனக்குப் போதுபோக்கானவனுடைய திருமோகூரை. [நன்று - நணுகுதும்] - நன்றாகக் கூடுவோம்.

ப.—அநந்தரம், அகிலஜகத்ரக்ஷண ஸ்வபாவனானவனுடைய திருமோகூரை, நமக்குத் துணை தேட்டமாம்படியான து:க்கம் கெடும்படி கிட்டுவோமென்கிறார்.

அன்றி - உன்னையொழிய, யாம் - நாங்கள், ஒருபுகலிடம் - வேறொருபுகலிடம், இலம் - உடையோமல்லோம், என்றுஎன்றுஅலற்றி - என்று தளர்த்திதோன்றும்படி பலகாலும் கூப்பிட்டு, நின்ற - (ப்ரயோஜநலாபத்தளவும்) நின்று, நான்முகன்அரனொடு - ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடுகூட, தேவர்கள் - தேவஜாதிகள், நாட - தேடியாச்ரயிக்க, வென்று - விரோதிகளை வென்று, இம்மூவுலகு-இந்தஜகத்த்ரயத்தையும், அளித்து உழல்வான் - ரக்ஷிக்கையேயாத்ரையாயிருக்குமவனுடைய, திருமோகூர் - திருமோகூரை, நாம்-,நமது-நம்முடைய, இடர் கெட - (வழித்துணைதேட்டமான) மநோது:க்கம் தீரும்படி, இனி - (ரக்ஷகனானவன் ஸந்நிஹிதனான) பின்பு, நன்று - அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு, நணுகுதும் - கிட்டக்கடவோம்.

அஷ்டாதசே. (௩-அடு) திருவடிகளுக்குநன்மையேதென்ன-ஆச்ரிதருடைய இத்யாதி. "குணதோஷநிரூபணம்பண்ணாத" என்றதத்தால்ஸலிதம் - அவர்கள் தாங்கள் இத்யாதி என்று ஏகார்த்தமாதல்; 'ஆச்ரிதருடைய' இத்யாதிவாக்யம் - 'நலம்' என்றத்தை * கழலுக்கு விசேஷணமாக்கி அர்த்தமாய், "அவர்கள் தாங்கள்" இத்யாதிவாக்யம் - அவனுக்குவிசேஷணமாக்கி ஆத்தாந்தரபாமாதல். 'ஈன் - தண்துழாயின்' என்றுதொடங்கி, 'நலங்கழலவ னடிநிழற்றடமன்றியாம் - எம்மைக்கும் - மற்றொன்ற - கதி - இலம்' இத்யந்வய꞉. "அவன்" என்றது, கீழும்மேலும் அந்வயிக்கிறது. (உ)

இ—மூன்றாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நம்முடைய ஸகலது:கங்களும் கெடச்சென்று ப்ராபிப்போம் என்கிறார்.

[அன்றி இத்யாதி] - "வேறு நாங்கள் ஒருபுகலிடமறியோமல்லோம்" என்றாய்த்து ப்ரஹ்மாதிகள் வார்த்தை. அநந்யப்ரயோஜநர் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லுவர்களாய்த்து இவன்முகங் காட்டுகைக்காக. [என்றென்று அலற்றி] - நிரந்தரமாகக் கூப்பிட்டு. [நின்று] - தங்கள் ப்ரயோஜநம் பெற்றாலல்லது மீளமாட்டாதே நின்று, ப்ரஹ்மருத்ரர்களோடே தேவர்கள் ஆஶ்ரயிக்க, அவர்கள் ப்ரதிபக்ஷத்தை வென்று, இந்தஸகலலோகங்களையும் ரக்ஷித்து அதுவே யாத்ரையாயிருக்கிறவன் வர்த்திக்கிற தேஶம். [இனி - நாம் - நன்று-நணுகுதும்] - அவன் ஸர்வரக்ஷகனானபின்பு, ரக்ஷாபேக்ஷையுடைய நாம் நன்றாகக்கூடுவோம். ஸ்ரீமதுரையை காலயவநஜராஸந்யாதிகள் கிட்டினாற்போலன்றியே, ப்ரஹ்மாதிகள் க்ஷீராப்தியைக் கிட்டினாற்போலுமன்றியே, அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கிட்டுவோம். [நமதிடர் கெடவே] — வழித்துணை தேடி க்லேஶிக்கிற நம்முடைய து:கங்கெட.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகனானவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நம்முடைய ஸகலது:கமும் கெடச்சேன்று ப்ராபிப்போமென்கிறார்.

[அன்றி இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் அநந்யப்ரயோஜநருடைய பாசுரத்தைச் சொல்லுவர்களாய்த்து அவன்முகங்காட்டுகைக்காக. "தேவரையொழிய நாங்கள் ஒருபுகலுடையோ மல்லோம்" என்று நிரந்தரமாக அடைவுகெடச்சொல்லிக் கூப்பிட்டு. [நின்று] - அநந்யப்ரயோஜநரைப்போலே தங்கள் ப்ரயோஜநம் கைபுகுருமளவும் நின்று. [நான்முகன்இத்யாதி] - சதுர்முகன், ருத்ரன், இவர்களோடேகூட தேவஜாதியடைய ஆஶ்ரயிக்க. [வென்றுஇத்யாதி] - அவர்கள் ப்ரதிபக்ஷத்தைவென்று, அவர்களுக்கு விஷயமான இத்த்ரைலோக்யத்தையும் ரக்ஷித்து, அதுவே யாத்ரையாயிருக்குமவன் வந்து வர்த்திக்கிற தேசமாய்த்து. [நன்றுநாமினிநணுகுதும்] (இனி - நாம் - நன்று - நணுகுதும்) - அவன் ஸர்வரக்ஷகனானபின்பு, ரக்ஷாபேக்ஷையுடைய நாம் நன்றாகக்கிட்டுவோம். ஸ்ரீமதுரையிலே காலயவநஜராஸந்தாதிகள் கிட்டினாற்போலேயன்றிக்கே, "நீணகர்நீளெரிவைத்தருளாய்" என்று ப்ரஹ்மாதிகள் க்ஷீராப்தியைக் கிட்டினாற்போலுமன்றிக்கே, அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கிட்டுவோம். [நமதுஇடர்கெடவே] - "ஆவாரார்துணை" என்றிருக்கிற நம்முடைய க்லேஶம்கெட. (௩)

மூன்றாம்பாட்டு.—அன்றி யாம் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷகனானவன் இத்யாதி.

ப்ரயோஜநாந்தரபரரானவர்கள் "அன்றியாம் ஒருபுகல்" என்பானென்? என்ன - ப்ரயோஜநாந்தரபரரும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - தேவரை இத்யாதி. நாடுகை - தேடுகையாய், மநஸ்ஸாலேயாஶ்ரயிக்கை. "வென்று, இம்மூவுலகு" என்று பதச்சேதம். "நன்று" என்றவிசேஷணத்துக்குஸாரவம் - ஸ்ரீமதுரையிலே இத்யாதி. "நீணகர்" இத்யாதிக்கு - லங்கையை தஹிப்பிக்க வேணுமென்றர்த்தம். திருவிருத்தம், "பேணலமில்லாவரக்கர்" இத்யாதி. 'அன்றியாம்' இத்யாரப்ய, 'திருமோகூரை - இனி - நாம் - நமதிடர்கெட - நன்று - நணுகுதும்' இத்யந்வய:. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

இடர்கெடஎம்மைப்போந்தளியாய்என்றென்றேத்திச்
சுடர்கொள்சோதியைத் தேவரும்முனிவருந்தொடரப்
படர்கொள்பாம்பணைப் பள்ளிகொள்வான்திருமோகூர்
இடர்கெடஅடிபரவுதுந்தொண்டீர்!வம்மினே.

ஆ.—(இடர்கெட.) - ப்ரஹ்மாதிகள் ஸ்வாபேக்ஷிதங்களை ப்ரார்த்திக்கைக்கு எளியனுகைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே புகுந்தருளின அவன், அப்படியே நமக்கும் நம்முடைய அபேக்ஷிதத்தை ப்ரார்த்திக்கைக்கு எளியனுய்க்கொண்டு திருமோகூரிலே புகுந்தருளினுன்: அவன் திருவடிகளையே பூஜிப்போம்: வாருங்கோள் என்கிறுர்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நம்முடைய ஸமஸ்த து:க்கங்களும்போக, திருமோகூரில் எம்பெருமானை ஆச்ரயிப்போம், வாருங்கோள் என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறுர்.

[இடரென்று தொடங்கி] - விலக்ஷணமான அழகையுடையவனை, தேவர்களும், முனிவர்களும், எங்களுடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்படிபோந்து, ரக்ஷித்தருளாய் என்று பலகாலும் ஆச்ரயிக்கலாம்படி, தன்னுடைய ஸ்பர்சத்தாலே வளரா நின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான்மேலே பள்ளிகொள்ளுமவன் அப்படியே நமக்கு ஸுலபனுகைக்காக நின்றருளின திருமோகூரிலே.

ப.—அநந்தரம், ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக அநந்தசாயியானவனுடைய திருவடிகளை யாச்ரயிப்போம் வாருங்கோளென்று,ருசியையுடையரான பாகவதரை யழைத்தருளுகிறுர்.

'இடர்கெட - விரோயிகளால் வந்த து:கம் தீரும்படி, போந்து - எழுந்தருளிப்போந்து, எம்மை - எங்களை, அளியாய் - ரக்ஷிக்கவேணும்,' என்றென்று - என்று பலகாலும் களர்த்திதோன்ற, ஏத்தி - ஸ்துதித்து, (அத்தாலே), சுடர்கொள் - பேரொளியையுடைத்தான, சோதியை - தேஜோமயமாயுள்ள திருமேனியை, தேவரும் - ஈச்வராபிமாநிகளான தேவர்களும், முனிவரும் - (ஐச்வர்யார்த்திகளாய் தபஸ்ஸுபண்ணுகிற) ருஷிகளும், தொடர - அநுவர்த்தித்து ஆச்ரயிக்கைக்காக, படர்கொள் - ஸ்வஸ்பர்சத்தாலே விரிவையுடைத்தாய், பாம்புஅணை - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றத்தையுடைய திருவரவணையிலே, பள்ளிகொள்வான் - பள்ளிகொண்டருளுகிறவனுடைய, திருமோகூர்- திருமோகூரிலே, இடர்-(நம்முடைய)† அஸம்பவது:க்கம், கெட- போம்படியாக, தொண்டீர் - ஆச்ரயணருசியை யுடையீர்களான நீங்கள், அடி - அவன் திருவடிகளை, பரவுதும் — ஸ்துதிப்போம்; வம்மின் - வாருங்கோள்!

இ.—நாலாம்பாட்டில், நம்முடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும்போக, திருமோகூரிலேவந்து ஸுலபனுய்நிற்கிறவனை ஆச்ரயிக்கப்போருங்கோள் என்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறுர்.

[இடர்கெட இத்யாதி] - "எம்மை-இடர்கெட போந்தளியாய்" என்றுய்த்து ஈச்வராபிமாநிகளுக்கும் சாபாநுக்ரஹ ஸமர்த்தர்க்கும் வார்த்தை. வேஷாபஹாராதி

---

† அஸம்பவதுகம் - ஸஹாயாஸம்பவதுகம் என்பர்.

து:க்கங்கள்போக. [எம்மை] - முன்பு "ஈஶ்வரோஹம்" என்றிருந்தவர்கள், ஆபத்து மிக்கவாறே, "ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி" என்னுமாபோலே தங்கள் வெறுமையை முன்னிடுமத்தனை. [போந்தளியாய்] - அவதரித்து ரக்ஷிக்கவேணு மென்பர்கள். [என்றென்றேத்தி - தொடர] - தங்கள் ஆபத்தாலே இடைவிடாதே புகழ்ந்து வடிம்பிட்டு ஆஶ்ரயிக்கைக்காக. [சுடர்கொள் சோதியை] - "ஆபத்தாலேயாகிலும் நம்பாடே வரப்பெற்றோமே!" என்று உஜ்ஜ்வலனாயிருக்குமவனை யென்னுதல், விலக்ஷணமான அழகையுடையவனாகையாலே ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமானவனைக் கிடீர் து:க்கநிவர்த்தகனாக நினைத்தது என்னுதல். [தேவரும் முனிவரும் தொடர] - தேவதைகளும், ஶாபாநுக்ரஹஸமர்த்தரான ருஷிகளும்: "ஈஶ்வரோஹம்" என்றிருப்பாரும், ஐஶ்வர்யார்த்தமாக யத்நம்பண்ணுவாரும் என்றுமாம். [படர்கொள் பாம்பணைப் பள்ளிகொள்வான்] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விக்ருதனானவனைச் சொல்லுகிறது. அநந்யப்ரயோஜநரை அடிமை கொள்ளுகிறவன்கிடீர் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முகங்கொடுக்க க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறான். [படர்கொள் பாம்பு] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே வளராநின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான். [பள்ளிகொள்வான் திருமோகூர்] - தேவர்களுக்கு ஸுலபனானாற்போலே நமக்கும் ஸுலபனாகைக்காகத் திருமோகூரிலே நின்றருளினான். [இடர்கெட அடி பரவுதும்] - நம்முடைய ஸகலது:க்கங்களும் போம்படி அவனுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயிப்போம். [தொண்டீர் வம்மினே] - என்னோடு ஸமாநசீலராயிருப்பார் திரளுங்கோள்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. நம்முடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும்கெட, திருமோகூரிலேவந்து ஸுலபனாய் நிற்கிறவனை யாஶ்ரயிக்கவாருங்கோளென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை யழைக்கிறார்.

[இடர்கெடவித்யாதி] - "எம்மை-இடர்கெட - போந்தளியாய்" என்றுய்த்து ஈஶ்வராபிமாநிகளுக்கும், ஶாபாநுக்ரஹஸமர்த்தர்க்கும் வார்த்தை. * வேதாபஹாராதி து:க்கங்கள் போக. [எம்மை]-முன்பு "ஈஶ்வரோஹம்" (ஈஶ்வரோஹம்) என்றிருந்தவர்கள், ஆபத்து மிக்கவாறே "ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி" (ஏஹிபஶ்யஶரீராணி) என்னுமாபோலே தங்கள் வெறுமையை முன்னிடுமத்தனை. [போந்தளியாய்] - அவதரித்து ரக்ஷிக்கவேணும் என்பர்கள். முன்பேல்லாம் உபேக்ஷித்திருந்தவர்கள், ஒன்று

நாலாம்பாட்டு:—இடர்கெட இத்யாதி. "இடர்கெடவடிபரவுதும் தொண்டீர்வம்மின்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நம்முடைய இத்யாதி.

"தேவரும் முனிவரும்" என்றத்தையும் கடாக்ஷித்து, "இடர்கெட எம்மைப்போந்தளியாய்" என்றதுக்கு, ஈடுபாடுதோற்ற அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - எம்மை இத்யாதி. "இடர்கெட" என்றதுக்கர்த்தம் - வேதாபஹார இத்யாதி. "எம்மை" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - முன்புஈஶ்வரோஹம் இத்யாதி. "ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி முநீநாம் பாவிதாத்மநாம் | ஹதாநாம் ராக்ஷஸைர்கோரைர் பஹூநாம் பஹுதா வநே" இத்யாரண்யகாண்டே தண்டகாரண்யவாஸிநோ மஹர்ஷய:. (சு - கக) முன்பு இவனைக்கொண்டு ஒரு கார்யமில்லையென்றிருந்தவர்கள், ஆபத்துவந்தவாறே, இவன் பக்கலிலே தங்கள் தைந்யந்தோற்றவந்து ஆஶ்ரயிக்கும் ப்ரகாரத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக அருளிச்செய்கிறார் - முன்பேல்லாம் இத்யாதி. படிகாப்பார் - தலையாரிகள். வடிம்பிட்டு - கிர்ப்பந்தித்து. "பள்ளிகொள்வான்" என்றத்தைப்பற்ற - நீ

கேட்டவாறே படிகாப்பாரைப் பிடிக்குமாபோலே,நாங்கள்ஆபந்நராய்வர நீ கிடக்கிறதேன்? என்பர்கள். [என்றென்றேத்தி - தொடர] - தங்கள்ஆபத்தாலே இடைவிடாதே புகழ்ந்து வடிம்பிட்டு ஆஶ்ரயிக்கைக்காக. [சுடர்கொள்சோதியை] - ‘‘ஆபத்காலத்திலேயாகிலும் நம்பாடே வரப்பெற்றோமே!’’ என்று உஜ்ஜ்வலனாயிருக்குமவனை யென்னுதல். விலக்ஷணமான அழகையுடையனாகையாலே ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமானவனைக்கிடீர் து:க நிவர்த்தகனாக நினைத்தேன்னுதல். [தேவரும்முனிவரும்தொடர] - தேவர்களும்,ருஷிகளும். ‘‘ஈஶ்வரோஹம்’’ (ஈஶ்வரோஹம்) என்றிருப்பாரும், ஐஶ்வர்யார்த்தமாக யத்நம்பண்ணுவாரும். [படர்கொள்பாம்பணைப் பள்ளிகொள்வான்] - அநந்யப்ரயோஜநரை யடிமைகொள்ளுகிறவன்கிடீர், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காக க்ஷீராப்தியிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறான்! [படர்கொள்பாம்பு] - ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே வளராநின்றுள்ள திருவநந்தாழ்வான். [பள்ளிகொள்வான்] - தன்னோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே ஸர்வஜ்ஞனானவனை அஜ்ஞரோபாதி நித்ரைக்கு இடங்கொடுக்கும்படி பண்ணவல்லனாய்த்துத் திருவநந்தாழ்வான். [திருமோகூர்] - தேவாதிகளுக்கு ஸுலபனானாற்போலே நமக்கும் ஸுலபனாகைக்காகத் திருமோகூரிலே நின்றருளினான். [இடர்கெடஅடிபரவுதும்] - அவனுடைய திருவடிகளை நம்முடைய ஸகலது:கங்களும் கெடும்படியாஶ்ரயிப்போம். [தொண்டீர் வம்மினோ] - நம்மோடு ஸஹ யாத்ரிகளா யிருப்பாரடங்கத் திரளுங்கோள். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

தொண்டீர்!வம்மின் நம்சுடரொளியொருதனிமுதல்வன்
அண்டமூவுலகளந்தவன் அணிதிருமோகூர்
எண்திசையும்ஈன்கரும்பொடு பெருஞ்செந்நெல்விளையக்
கொண்டகோயிலைவலஞ்செய்து இங்கு ஆடுதும்கூத்தே.

கிடக்கிறது என்றது. தொடர-தொடருகைக்காக. சுடர்கொள்சோதியை -மிக்க வொளியையுடைத்தாய் தேஜோமயமான வடிவையுடையவனையென்று ஸப்தார்த்தம். ‘‘சுடர்கொள்சோதியை’’ என்றதக்கு உபாயபரமாகவும் உபேயபரமாகவும் அர்த்தத்வயம் - ஆபத்காலத்திலே இத்யாதிவாக்யத்வயம். ‘‘முனிவர்’’ என்றதக்கு - ஸாபாநுக்ரஹஸமர்த்தரென்று ஈடு யருளிச்செய்து, இங்கே ஐஶ்வர்யபரரென்று அர்த்தாந்தரம் அருளிச்செய்கிறார் - ஐஶ்வர்யார்த்தமாக யத்நம் பண்ணுவாரும் என்று. திருவநந்தாழ்வான் சேர்த்தி சொன்னதக்கு பாவம் - அநந்யப்ரயோஜநரை இத்யாதி. ‘‘படர்கொள்’’ - படர்த்தியை - விஸ்தாரத்தை, உடைய. ‘‘படர்கொள் பாம்பு - பள்ளிகொள்வான்’’ என்கையாலே - அந்யோந்ய ஸ்பர்ஶத்தால்வந்த விக்ருதியைச் சொல்லுகிறது. ‘நின்றருளினான்’ என்றது - கூட்டிக்கொள்வது. ஸகலது:கங்களும் - வழித்துணையில்லையென்கிற து:கமென்றபடி. தொண்டீர் - ஹே பவத் விஷயசபலரே! ‘சுடர்கொள்சோதியைத் தேவரும் முனிவரும் - இடர்கெட - எம்மைப்போக்தளியா யென்றென்றேத்தி - தொடர, படர்கொள் பாம்பணைப்பள்ளி கொள்வானானவன் திருமோகூரிலே நின்றான், அவனடியை - இடர்கெட பரவுதும்: தொண்டீர் வம்மின்’ இத்யந்வய:. (௪)

ஆ.—(தொண்டீர்.) - ஜகத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய், அப்ராக்ருதமான அழகையுடையனுமாய், மஹாவலியாலே யபஹ்ருதமான த்ரைலோக்யத்தையும் அளந்துகொண்ட எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கையாலே அதிஶ்லாக்யமான திருமோகூரை யாஶ்ரயிக்க வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஒ —அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் எழுந்தருளி நின்றருளின திருமோகூரை ஆஶ்ரயிக்க வாருங்கோள் என்கிறார்.

[நம் சுடர் ஒளியென்று தொடங்கி] - ஜகத்துக்கு த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய் அப்ராக்ருதமான அழகையுடையவனுமாய் மஹாபலியாலே அபஹ்ருதமான அண்டோதரத்திலே மூன்றுலோகத்தையும் அளந்து கொண்டவனுடைய ஶ்லாக்யமான திருமோகூர் எட்டுத்திக்கும் ஈன்ற கரும்பொடு பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி பரிக்ரஹித்தகோயில்.

ப.—அநந்தரம், அஶேஷஜந ஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவனான த்ரிவிக்ரமன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரில் கோயிலை யநுபவித்து ப்ரீதராவோம், வாருங்கோள் என்கிறார்.

நம் - நமக்கு அநுபாவ்யமாய், சுடர் - நிரவதிகௌஜ்ஜ்வல்யத்தை யுடைத்தான, ஒளி - தேஜோமய திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய், ஒருதனிமுதல்வன் - ஜகத்துக்கு நிமித்தோபாதாந ஸஹகாரிரூபமான த்ரிவிதகாரணமும் தானேயாய், அண்டம் - ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்கு அகவாயிலுண்டான, மூவுலகு-ஜகத்த்ரயத்தையும், அளந்தவன்-அளந்துகொண்டவன், அணி- அழகிய, திருமோகூர்-திருமோகூரிலே, எண்திசையும்- பார்த்ததிக்குக்கள்தோறும், ஈன் - இனிய, கரும்பொடு - கரும்போடேகூட, பெருஞ்செந்நெல் - பெரியசெந்நெலானது, விளைய-விளையும்படியாக, கொண்ட - பரிக்ரஹித்த, கோயிலை-, இங்கு - இந்தபூமியிலே, வலஞ்செய்து - ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணி, கூத்தாடுதும்- ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம்பண்ணுவோம்: தொண்டீர் - ஆசையுடைய நீங்கள், வம்மின் - வாருங்கோள்!

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் எழுந்தருளி நின்றருளின திருமோகூரை ஆஶ்ரயித்து அநுபவிக்க வாருங்கோள்! என்கிறார்.

[தொண்டீர் வம்மின்] - பகவத்விஷயத்தில் சபலரானவர் வாருங்கோள். [நம் சுடரொளி ஒருதனிமுதல்வன்] - நிரவதிகதேஜோரூபியாய் த்ரவிதகாரணமும் தானேயானவன். 'நம்' - என்று ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல்; தன்வடிவழகையும் ஜகதனான தன்னோட்டை ப்ராப்தியையும் நமக்கு அறிவித்தவன் என்னுதல். [அண்டம் மூவுலகளந்தவன் - அணிதிருமோகூர்] - அவன்தனக்கு ஆபரணமான தேசமென்னுதல்; ஸம்ஸாரத்துக்கு ஆபரணமான தேசமென்னுதல். [எண்திசையும் இத்யாதி] - எட்டுத்திக்கிலும் ஈன்ற கரும்போடே பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி பரிக்ரஹித்த கோயில். கரும்புக்கு நிழல் செய்தாற்போலே இருக்கும் செந்நெல்; "அவன் ஸந்நிதியிலே ஊரும், "[illegible]" என்கிறபடியேயாய்த்துஎன்கை. [வலஞ்செய்து] - ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப்பண்ணி. [இங்கு ஆடுதும்கூத்தே]-பங்யும்இது, வடிவழகு அது: ஆனபின்பு, ஆடாதே இருக்கப்போமோ? அங்குப்போனால், "[illegible]" என்று களிக்குமத்தை இங்கே களிப்போம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு.அவன் எழுந்தருளிநின்ற திருமோகூரை யாஶ்ரயித்து அநுபவிக்கவாருங்கோளென்கிறார்.

[தொண்டீர்வம்மின்] - பகவத்விஷயத்தில்சபலராயிருப்பார் வாருங்கோள். [நம்சுடரொளியொருதனிமுதல்வன்] - நிரவதிகதேஜோரூபியாய் த்ரிவிதகாரணமும் தானேயானவன். 'நம்' என்று - ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச் சொல்லுதல், தன்வடிவழகையும் ஜநகனான தன்னோட்டைப்ராப்தியையும்நமக்கறிவித்தவனென்னுதல்.[அண்டம் மூவுலகளந்தவன்] - அண்டத்துக்குப் புறம்பேயிருக்கிறவன். மஹாவலியாலே யபஹ்ருதமான அண்டோதரத்தில் மூன்றுவகைப்பட்ட லோகங்களையும் அளந்துகொண்டவன். ஸ்ருஷ்டித்துவிடுகையன்றிக்கே, ஸ்ருஷ்டமானஜகத்தை ப்ரபலர்அபஹரித்தால் எல்லை நடந்துகொண்டு ரக்ஷிக்குமவனென்கை.[அணிதிருமோகூர்]-அவன்தனக்குஆபரணமான தேசமென்னுதல், ஸம்ஸாரத்துக்குஆபரணமான தேசமென்னுதல். [எண்திசையும் இத்யாதி]-எட்டுத்திக்கிலுமீன்ற கரும்போடே பெருஞ்செந்நெல் விளையும்படி. [கொண்டகோயில்] - திருவுள்ளத்தாலே பரிக்ரஹித்த கோயில். கரும்புக்கு நிழல்செய்தாற்போலேயிருக்கும் செந்நெல். அவன்ஸந்நிதியாலே ஊரும்"**அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:**" (அகாலபலிநோவ்ருக்ஷா:) என்கிறபடியேயாய்த்து. [வலஞ்செய்து] - ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப்பண்ணி. [இங்குஆடுதும்கூத்தே]-அங்குப்போனால் "**அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்**" .(அஹமந்நமஹமந்நமஹமந்நம்) என்று களிக்குமத்தை இங்கே களிப்போம். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

கூத்தன்கோவலன் குதற்றுவல்லசுரர்கள்கூற்றம்
ஏத்தும்நங்கட்கும் அமரர்க்கும் முனிவர்க்கும்இன்பன்
வாய்த்ததண்பணைவளவயல்சூழ்திருமோகூர்
ஆத்தன்தாமரையடியன்றி மற்றிலம்அரணே.

அஞ்சாம்பாட்டு.—தொண்டீர் இத்யாதி. "கொண்டகோயிலை வலஞ்செய்திங்காடுதும் கூத்து" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

*ஸந்ததரென்றும்காரணபூதனென்றும்ப்ரமாணப்ரஸித்தனென்கை;"**நீலதோயத**
மத்யஸ்தா" "ஸவிதுமண்டலமத்யவர்த்தீ"இத்யாதி. அண்டத்தில் மூவுலகு என்று விசேஷித்ததுக்குபாவம் - அண்டத்துக்கு இத்யாதி. "அளந்த" என்றத்தால் பலிதம் ஸ்ருஷ்டித்து இத்யாதி. ஸாமாந்யேந "அணி" என்றதுக்கு அர்த்தத்வயம் - அவன்தனக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயம். பெருமைக்கு பாவம் - கரும்புக்கு இத்யாதி. இத்தால் பாவம்-அவன் ஸந்நிதியாலே இத்யாதி. "அகாலபலிநோவ்ருக்ஷாஸ்ஸர்வே சாபி மதுஸ்ரவா: । பவந்து மார்கே பகவந் அயோத்யாம் ப்ரதி கச்சத:" இதி ப்ரதிப்ரயாணே பரத்வாஜம்ப்ரதி ராம:. (கஉஎ-கக) "இங்கு" என்றதுக்குபாவம்-அங்குப்போனால் இத்யாதி. கூத்து - களிப்பின்கார்யமாகையாலே, காரணேகார்யோபசாரம். 'நம்சுடரொளி' என்று தொடங்கி,'மூவுலகளந்தவன் - எண்டிசையும்' என்று தொடங்கி, விளையும்படிகொண்ட கோயிலான - அணிதிருமோகூரை - வலஞ்செய்து, இங்கு - கூத்து - ஆடுதும்: தொண்டீர்வம்மின்' இத்யந்வய:.* (ரு)

ஆ.—(கூத்தன்) - கோபாலனாய், மனோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுடையனாய், மிறுக்குச்செய்யும் வலியரான அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவாய், நித்யஸித்தர்க்கும் இன்றாஶ்ரயிக்கிறநமக்கும் ஒக்கவினியனாய், மிகவுமழகிதான நீர்நிலங்களையுடைய அளவிதான வயல் சூழ்ந்த திருமோகூரிலே பரமாப்தனாயெழுந்தருளியிருக்கிற எம்பெருமானுடைய திருவடிகளல்லது வேறுநமக்கு அரணில்லையென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், திருமோகூரில் நின்றருளின பரமாப்ததமனானவனுடைய திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு அரண்இல்லை என்கிறார்.

[கூத்தன் என்று தொடங்கி] - கோபாலனாய், மனோஹாரியான சேஷ்டிதங்களையுடையனாய், மிறுக்குச்செய்யும் வலியரான அஸுரர்க்கு ம்ருத்யுவாய், நித்யஸித்தர்க்கும் இன்று ஆஶ்ரயிக்கிற நமக்கும் ஒக்க இனியனானவன். [வாய்த்த தண்பணை வளவயல்சூழ் திருமோகூர்] - மிகவும் அழகிதான நீர்நிலங்களையுடைய அளவிதான வயல்சூழ்ந்த திருமோகூரிலே.

ப.—அநந்தரம், ஸ்நேஹாக்தாக்களுக்கு அநுபவப்ரீதனாய் ஆப்தனான அவன் திருவடிகளொழிய வேறொன்றை ரக்ஷகமாகவுடையோமல்லோம் என்கிறார்.

கூத்தன் - வல்லாராடினாற்போலே ஶ்ருங்காரியாய், கோவலன் - ரக்ஷ்யவர்க்கத்தைப் பின்சென்று ரக்ஷிக்குமவனாய், குதற்று - பீடகரான குதற்றுதலையுடையராய், வல் - ப்ரபலரான, அசுரர்கள்-கேஶிநேதநகப்ரப்ருதிகளான அஸுர ப்ரக்ருதிகளுக்கு, கூற்றம் - ம்ருத்யுவாய், எத்தும் - அநந்யப்ரயோஜநராயேத்துகிற, நங்கட்கும் — (அநந்யமாநரான) நமக்கும், அமரர்க்கும் - நித்யாநுபவம்பண்ணுகிற அமரர்க்கும், முனிவர்க்கும்-, இன்பன்-ஆநந்தகனாய், வாய்த்த - ஸம்ருத்தமாய், தண் - குளிர்ந்த, பணை - நீர்நிலங்களாலும், வளவயல் - ஶ்ருங்காரமானவயலாலும், சூழ்-சூழப்பட்ட, திருமோகூர்- திருமோகூரிலே, ஆத்தன் - (ஆஶ்ரிதர்க்கு) விஶ்வஸித்துப்பற்றலாம்படி நிற்கிற ஆப்ததமனுடைய, தாமரை அடி அன்றி - நிரதிஶயபோக்யமான தாமரைபோன்ற திருவடிகளையொழிய, மற்று அரண்இலம் - வேறொரு ரக்ஷகமுடையோமல்லோம்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்ததமன் திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு அரண் இல்லை என்கிறார்.

[கூத்தன்] - நடக்கப்புக்கால் வல்லாராடினாற்போலே இருக்கை. "வ்ரஜந்தமவநீதலே"-வழித்துணையாய் அவன் முன்னேபோக பின்னே போமிடத்து நடையழகுதானே ப்ரயோஜநமாயிருக்கை. "ஆடல்பாடலவை மாறினர்தாமே" என்னக்கடவதிறே: இவன் திருக்குழல்வாய்வைத்தபோது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக் கேட்டுப் பாட்டுத்தவிர்ந்தார்கள், இவன் நடைகண்டு ஆடல்தவிர்ந்தார்கள். [கோவலன்]- ஆஶ்ரயித்தாரை ரக்ஷிக்குமிடத்துத் தாழவந்து அவதரித்து ரக்ஷிக்குமவன். பிசாசத்துக்கு மோக்ஷப்ரதனாய் வழிநடத்தினவனிறே. ஆஶ்ரிதர் சிறுமைபாராதவனிறே. [குதற்றுவல்லசுரர்கள் கூற்றம்] - மிறுக்கைப்பண்ணும் ப்ரபலரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவானவன். குதற்றுதல் - நெறிதவிர்தல். இன்று ஆஶ்ரயிக்கிற நமக்கும், "வைகுந்தத்தமரும் முனிவரும்" என்கிற நித்யாஶ்ரிதர்க்கும் ஒக்க இனியனானவன். [வாய்த்த இத்யாதி] - அழகிதான நீர் நிலங்களும் அளவிதான வயலும் சூழ்ந்த திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமவஶ்யன். தான் தனக்கில்லாத மரணஸமயத்திலே, "கஜம்

ஸ்மராமி மத்³ப⁴க்தம் நயாமி" என்னும் பரமாப்ததமன். தன்னை அஞ்சினபோது அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனும்படியான ஆப்ததமன். [தாமரை அடியன்றி] - அநாப்தனகிலும் விடவொண்ணாதபடியாய்த்துத் திருவடிகளில் போக்யதை. [மற்றிலம் அரணே]-வேறு சிலரை ரக்ஷகமாக உடையோமல்லோம். போக்யதை இல்லையாகிலும் அநாப்தனகிலும் புறம்பு புகலில்லை யென்கை.

ஈடு. — ஆறும்பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமாப்ததமன் திருவடிகளல்லது வேறு நமக்கு ரக்ஷையில்லையென்கிறார்.

[கூத்தன்] - நடக்கப்புக்கால் வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கை. "அக்³ரத: ப்ரயயௌ ராம:" (அக்ரத:ப்ரயயௌராம:) என்கிறபடியே நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கலாயிருக்குமாய்த்து. அவன்முன்னேபோகப் பின்னே போகையாவது - கூத்துக்கண்டு போகையாய்த்து. "ஆடல்பாடலவைமாறினர்தாமே" என்னக்கடவதிறே - அவன்திருக்குழலை வாய்வைத்தபோது அப்ஸரஸ்ஸுக்கள் குழலோசையைக்கேட்டுப் பாடத்தவிர்ந்தார்கள்; அவன் நடையழகைக்கண்டு ஆடத்தவிர்ந்தார்கள். [கோவலன்] - தன்னைத் தாழவிட்டு ஆஸ்ரிதரை ரக்ஷிக்குமவன். பிசாசத்துக்கு மோக்ஷப்ரதனாய் வழி நடத்தினவனிறே. [குதற்றுவல்லசுரர்கள் கூற்றம்] - மிறுக்குக்களைப்பண்ணுநிற்பராய், பெருமிடுக்கரான அஸுரர்களுக்கு ம்ருத்யுவாயுள்ளவன். [ஏத்துமித்யாதி] - இன்றுஆஸ்ரயிக்கிற நமக்கும், "வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்" என்கிற நித்யாஸ்ரிதர்க்கும்ஒக்க இனியனானவன். [வாய்த்தஇத்யாதி] - அழகிதான நீர்நிலங்களையும் அளவிதான வயலையுமுடைய திருமோகூரிலே நின்றருளின பரமபந்து. தான் தனக்கில்லாத மரணஸமயத்தில் "அஹம் ஸ்மராமி மத்³ப⁴க்தம் நயாமி" (அஹம்ஸ்மராமிமத்பக்தம்நயாமி) என்னும் பரமாப்ததமன் தன்னை யஞ்சினபோது அவன்பக்கலிலே ந்யஸ்தபரனாய் நிர்பரனும்படியான ஆப்ததமன். [தாமரையடியன்றி] - அநாப்தனகிலும் விடவொண்ணாதாய்த்துத் திருவடிகளில் போக்யதை. [மற்றிலம்அரணே]- வேறுசிலரை ரக்ஷகராகவுடையோமல்லோம். போக்யதையில்லையாகிலும் விடவொண்ணாதபடி புறம்புபுகலில்லையேன்கை. (சு)

ஆறும்பாட்டு.—கூத்தன் இத்யாதி. "திருமோகூராத்தன் தாமரையடியன்றி மற்றிலமரண்" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருமோகூரிலே இத்யாதி.

கூத்தாடுகிறவனையன்றோ கூத்தனென்பது? இவன் அப்படி கூத்தாடுகிறானோ? என்ன - நடக்க இத்யாதி. அப்படியிருக்குமோவென்ன - அக்³ரத: இத்யாதி. "ப்ரக்ஷ்வேடனயோ:" என்ற பதத்திலே நோக்கு. "அக்³ரத: ப்ரயயௌ ராம: ஸீதா மத்⁴யே ஸுமத்⁴யமா । ப்ருஷ்ட²தஸ்து த⁴நுஷ்பாணிர் லக்ஷ்மணோ(அ)நுஜகா³ம ஹ" இத்யாரண்யகாண்டே (கக-க). நடைச்சக்ரவத்துப்பிடிக்கலாம்படி-நடையழகுக்கு சக்ரவர்த்திவந்தானென்று விருதுபிடிக்கலாம்படியென்றபடி. இத்தால் பலிதம் - அவன் முன்னே இத்யாதி. "வல்லாராடினாற்போலேயிருக்கும்" என்றதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - ஆடல் இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. இதுக்கர்த்தம் - அவன் இத்யாதி. "கோபாலன்" என்றதுக்கு பாவம் - தன்னை இத்யாதி. வழித்துணையாகப் பற்றுகிறவிடத்திலே க்ருஷ்ணப்ரஸங்கமேதுக்கென்ன - பிசாசத்துக்கு இத்யாதி. பிசாசத்துக்கு - கண்டாகர்ணனுக்கு. குதற்று - குதறுதலையுடையராய். குதற்றல் குதறுதலாய், நெறிதவிர்தல்: அதாவது - உன்மார்க்கவர்த்தித்வம். தண் - குளிர்ந்த. வளவயல் - ஸஸ்யஸமருத்தமானவயல். இத்தால் பாவம் - தான்தனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - தன்னையஞ்சின இத்யாதி. "தாமரையடி" என்றதுக்கு பாவம் - அநாப்தன் இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - போக்யதை இத்யாதி. க்ரமேணார்த்²வய:. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

மற்றிலம்அரண்வான்பெரும்பாழ்தனிமுதலாச்
சுற்றும்நீர்படைத்துஅதன்வழித்தொல்முனிமுதலா
முற்றுந்தேவரோடுஉலகுசெய்வான்திருமோகூர்
சுற்றிநாம்வலஞ்செய்ய நம்துயர்கெடும்கடிதே.

ஆ.—(மற்றிலம்அரண்.)-பெரியதாய் ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரக்ருதியைக் காரணமாகக்கொண்டு ஆவரணஜலத்தைப்படைத்து அவ்வழியாலே ப்ரஹ்மாமுதலான தேவர்களோடுகூடின எல்லாலோகங்களையும் உண்டாக்குகையாலே, நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமாம்படியான எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருக்கிற திருமோகூரைச்சுற்றி நாம் வலஞ்செய்ய, அப்போதே நம்முடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் கெடும் என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வகாரணமாகையாலே நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமாம்படியானவனுடைய திருமோகூரை ஆச்ரயிக்கவே நம்முடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் அப்போதே கெடும் என்கிறார்.

[மற்றிலம் அரண்] - வேறுஅரணை யுடையோமல்லோம். [வானென்று தொடங்கி] - பரிச்சேதிக்க வொண்ணாதபடி பெரியதாய் ஒப்பின்றிக்கேயிருக்கிற ப்ரக்ருதியைக் காரணமாகக்கொண்டு ஆவரணஜலத்தைப் படைத்து, அவ்வழியாலே ப்ரஹ்மா முதலான தேவர்களோடுகூடின எல்லாலோகத்தையும் உண்டாக்கினவனுடைய திருமோகூரை.

ப.—அநந்தரம், அகிலஜகத்ஸ்ரஷ்டாவான ஸர்வேச்வரன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரைப்பற்றி அநுகூலவ்ருத்திகளைப்பண்ண, நம்முடையது:க்கம் சடக்கெனப் போம் என்கிறார்.

தனி - ("ஸஜாதீயகோ" என்கிறபடியேஉத்பத்திபாதிகளில்லாத) வைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய், (நாநாவித †கார்யங்களுக்குத் தான் ஏககாரணமாய்), வான் - (ஸமஸ்தகார்யங்களும் ஸ்வைகதேசத்திலேயாம்படி) நிரதிசயமஹத்தையையுடைத்தாய், பெரு - அசேஷகார்யத்தையும் உண்டாக்குகைக்கு யோக்யதையான, பாழ்முதலா - ப்ரக்ருதிமுதலாகக்கொண்டு, சுற்றும் - எங்குமொக்க வ்யாப்தமான, நீர் - காரணஜலத்தை, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, அதன்வழி - அந்தவழியாலே, தொல் - (அண்டத்துள்வாயிலே ஸ்ருஜ்யஜகத்துக்கு முற்பாடனாகையாலே) பழையனாய், முனிமுதலா - ஸ்ருஷ்டிப்ரகார மநநசீலனான ப்ரஹ்மாமுதலாக, முற்றும் தேவரோடு - ஸமஸ்ததேவதைகளோடுகூடின, முற்றும்உலகு - ஸகலலோகங்களையும், செய்வான் - பண்ணுமவனுடைய, திருமோகூர்- திருமோகூரை, சுற்றி வலம் நாம் செய்ய - ப்ரதக்ஷிணம்முதலான அநுகூலவ்ருத்திகளை (ஸோமநுபேண)நாம் பண்ண, நம் - நம்முடைய, துயர் - தனிமையால்வந்த து:க்கம், கடிது - சடக்கென, கெடும் - போம்; (ஆதலால்), மற்று அரண் இலம் - மற்று ரக்ஷகமுடையோ மல்லோம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நம்முடைய ரக்ஷணம் தனக்கு அவர்ஜநீயமான உத்பாதகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை ஆச்ரயிக்கவே நம்முடைய து:க்கங்கள் அப்

† கைங்கர்யங்களுக்கு என்று காணப்படுகிற பாடம் பொருத்தமுள்ளதாகத் தோன்றவில்லை,

போதே போம் என்கிருர். [மற்றிலம் அரண்] - இவனையொழிய வேறு ரக்ஷகரில்லை. [வான்பெரும்பாழ் தனிமுதலா] - கார்யஜாதமழிந்தாலும் அழியாமையாலே வலிதாய், அபரிச்சிந்நமாய், ஹோமமோக்ஷங்களை விளைப்பதாய், அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதி தொடக்கமாக. [சுற்றுநீர் படைத்து] - "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" என்கிறபடியே, ஆவரணஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. [அதன்வழித்தொல் முனிமுதலா] - அவ்வழியாலே தேவாதிகளைப்பற்றப் பழையனாய் மநநசீலனான சதுர்முகன் தொடக்கமாக. [முற்றும் தேவரோடு உலகுசெய்வான் திருமோகூர்] - எல்லா தேவஜாதியோடுங்கூட எல்லா லோகங்களையும் உண்டாக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [சுற்றி நாம் வலஞ் செய்ய] - நாம் சென்று விடாதே ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப்பண்ண. [நம் துயர் கெடுக் கடிதே]- "வழித்துணையில்லை" என்று நாம்படுகிற து:க்கங்கள் சடக்கெனப்போம். "அத ஸோ பயம் கதோ பவதி" என்னக்கடவதிறே. ஆனபின்பு, மற்றிலம் அரண்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. நம்முடையரக்ஷணம் தனக்குஅவர்ஜநீயமான உத்பாதகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை யாஶ்ரயிக்கவே, நம்முடையது:கங்கள் அப்போதேபோமென்கிறார்.

[மற்றிலம்அரண்] - வேறோர்அரணையுடையோமல்லோம். அவன்தான் ரக்ஷக்ஞகவல்லனோவென்னில்; இதுவன்றோ அவன்படியென்கிறது, மேல். [வான்இத்யாதி]- இவ்வருகுண்டான கார்யவர்க்கமடங்கலும்அழிந்தவன்றும் தானழியாமையாலேவலிதாய், அபரிச்சிந்நமாய், ஹோமமோக்ஷங்களை விளைப்பதான அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதிதொடக்கமாக [சுற்றுநீர்படைத்து] - "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ" (அபஏவஸஸர்ஜாதௌ) என்கிறபடியே ஆவரணஜலத்தை ஸ்ருஷ்டித்து. [அதன்வழித்தொல்முனிமுதலா] - அவ்வழியாலே, தேவாதிகளைப்பற்றப் பழையனாய் மநநசீலனான சதுர்முகன்தொடக்கமாக. [முற்றுந்தேவரோடுஉலகுசெய்வான்திருமோகூர்] - எல்லா தேவஜாதியோடுங்கூட எல்லா லோகங்களையும் உண்டாக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர், [சுற்றிநாம்வலஞ்செய்ய] - நாம்சென்றுவிடாதே ப்ரதக்ஷிணாதிகளைப்பண்ண. [நம்துயர்கெடும்கடிதே] - "வழித்துணையில்லை" என்று நாம் படுகிறது:கம் சடக்கெனப்போம் "அத ஸோ பயம் கதோ பவதி" (அதஸோபயம்கதோபவதி) என்னக்கடவதிறே; ஆனபின்பு, மற்றிலம்அரண்.(எ)

ஏழாம்பாட்டு.—மற்றிலம் இத்யாதி. உத்தாரர்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நம்முடைய இத்யாதி.

"வான்" என்று - வலிதாய், நித்யமாயென்றபடி. அபரிச்சிந்நமாய் என்றது - "அநந்தஸ்யாந்தஸ்" என்றத்தைப்பற்ற. நித்யமான மூலப்ரக்ருதியை ஸ்ருஷ்டிக்கையாவது - தமோக்ஷராவ்யக்தரூபேண பரிணமிப்பிக்கை. சுற்றுநீர் - ஆவரணஜலம். "அப ஏவ ஸஸர்ஜாதௌ தாஸு வீர்யமபாஸ்ருஜத் । தததண்டமபவத்தைமம் ஸஹஸ்ராம்ஶுஸமப்ரபம்" இதி மநுஸ்ம்ருதௌ (க-அ). அதன்வழி - அவ்வழியாலே. "அதன்வழி" என்று - ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டி, பஞ்சீகரணம், அண்டஸ்ருஷ்டி முதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. தொன்மை - பழமை. "முற்றும்" என்றது - * தேவர்க்கும் * உலகுக்கும் விசேஷணம். சுற்றி - விடாதே. அவனையாஶ்ரயித்தால் து:க்கம் போமோவென்ன - அதஸோபயம் இத்யாதி. தைத்திரீயகே. யாதொருபோது ப்ரஹ்மப்ராப்யுபாயத்தை யடைகிறான், அநந்தரம் அபயங்கதனாவன் என்று ஶ்ருதிக்கர்த்தம். ப்ரதிஷ்டா - உபாயம். 'வான்பெரும் பாழ்' என்றுதொடங்கி, 'உலகுசெய்வானுடைய திருமோகூரை - நாம் - சுற்றி - வலஞ்செய்ய - கடிது - நந்துயர்கெடும்; ஆகையாலே, அரண் - மற்றிலம்' இத்யந்வய:. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

துயர்கெடும்கடிதடைந்துவந்து அடியவர்!தொழுமின்
உயர்கொள்சோலை ஒண்தடமணியொளிதிருமோகூர்
பெயர்களாயிரமுடைய வல்லரக்கர்புக்கழுந்தத்
தயரதன்பெற்ற மரதகமணித்தடத்தினையே.

ஆ.— (துயர்கெடும்) - பரமப்ராப்ய ஸாதனா அவனுக்குங்கூட போக்யமான திருமோகூரே நமக்கு ப்ராப்யம்; ஆதலால், ப்ரதிகூலநிரஸநரும் து:க்கவஸாநமா நிமம் ராப்படி தயரதன்பெற்ற ஸமஸ்தகல்யாணகுண விசிஷ்டமான மரதகமணித்தடத்தினைத் திருமோகூரிலே ஈண்டச்சென்று ஸேவியுங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.— எட்டாம்பாட்டில், திருமோகூரில் நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான ஸ்ரீ தாசரதாத்மஜனை ஆஶ்ரயிக்க நம்முடைய து:க்கங்களெல்லாம்போம் என்கிறார். [அடைந்து] - கிட்டி. [உயர் என்றுதொடங்கி] - உயர்ந்த சோலையாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூரிலே. [பெயர்கள் ஆயிரம் என்று மேலுக்கு] - ஶௌர்யவீர்யாதிகளுக்கு வாசகமான பல பெயர்களையுடைய வலியராக்ஷஸர்கள் புக்கழுந்தும்படி தயரதன்பெற்ற மரதகமணிபோலேயிருக்கிற தடாகத்தினை.

ப.—அநந்தரம், உங்களுடைய ஸகல க்லேஶமும் தீரும்படி ஶீலசீதளமான தசரதாத்மஜதடாகத்தைக் கிட்டி யநுபவியுங்கோள் என்கிறார்.

உயர்கொள் - உயர்த்தியையுடைய, சோலை - சோலைகளையும், ஒண் - விலக்ஷணமான, தடம் - தடாகங்களையும், அணி - அலங்காரமாக வுடைத்தாய், ஒளி - அத்யுஜ்ஜ்வலமான, திருமோகூர் - திருமோகூரிலே, (ஜமத் வ்யாபகத்வத்தால்வந்த), ஆயிரம் - அஸங்க்யாதமான, பெயர்கள்உடைய - விருதுபேரையுடையராய், வல் - ப்ரபலரான, அரக்கர் - ராக்ஷஸர், (விபீஷணப்ரப்ருதிகளைப்போலே துறையறிந் திழியாமையாலே), புக்கழுந்த - புக்கழுந்தும்படியாக, தயரதன்பெற்ற - தசரதன்பெற்ற, (விஷஹரமுமாய் ஆபரணமுமான), மரதகமணி - மரகதமணிபோலே ஶ்யாமளமான நிறத்தையுடைய, தடத்தினை - தடாகத்தை, அடியவர் - * மாணிக்ய ஆஶ்யமுபாமதரான நீங்கள், வந்து அடைந்து - வந்துகிட்டி, தொழுமின் - தொழுங்கோள். துயர் - உங்கள்அஸஹாயத்தாலே க்லேஶமானது, கடிது - சடக்கென, கெடும் - நசிக்கும். விஷஹரமுமாய் ஆபரணமுமான மரதக த்ருஷ்டாந்தத்தாலே ப்ரதிகூல நிரஸநமும் அநுகூலர்க்கு ஆஶ்ரயமுமாம் என்று கருத்து.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான தாசரதாத்மஜனை ஆஶ்ரயிக்க நம்முடைய து:க்கமெல்லாம்போம் என்கிறார்.

[துயர்கெடும்கடிது] - நாம் அபேக்ஷியாதிருக்க து:க்கமானது சடக்கெனத் தானே போம். [அடைந்துவந்து] - வந்தடைந்து; வந்துகிட்டி. [அடியவர் தொழுமின்] - "வழித்துணையில்லை" என்று க்லேஶப்படுகிற நீங்கள் ஆஶ்ரயியுங்கோள். [உயர்

கொள் இத்யாதி] - உயர்ந்த சோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூர். ஒளி - ஸமுதாயஶோபை. சோலையைக் கண்டால் வடிவை ஸ்மரிக்கலாயிருக்கும், தடாகங்களைக்கண்டால் வடிவில் ஶ்ரமஹரதையை நினைக்கலாயிருக்கும். [பெயர்கள் ஆயிரமுடைய] - ஈஶ்வரனுக்கு ரக்ஷணத்தாலே ஆயிரம் திருநாமம் உண்டாயிருக்குமாபோலே, இவர்களும் பாதகத்வத்தாலே அநேகம் பெயரையுடையராயிருப்பர்கள். "யஜ்ஞஶத்ரு, ப்ரஹ்மஶத்ரு" என்றிறே பெயர்கள். [வல்லரக்கர் புக்கழுந்த] - பெருமிடுக்கரான அஸுரர்கள் புக்கழுந்தும்படி, சக்ரவர்த்திபெற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற தடாகத்தினை - அடைந்துவந்து - அடியவர் தொழுமின். "வபிதருஸரோவாபீவாரிவத்ஸர்வபோக்யம்" என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு ரக்ஷகமாய், "காகுத்ஸ்தபாதாஶ்ரிதேவ தந்வஸ:" என்கிறபடியே உகவாதார்க்கு நாஶகமாயிறேயிருப்பது. "யோகம் வஸேந்ராஜா கொமூல ஸர்வநாந்த ஸோரு" என்று பக்ஷியைப் போகவிட்டாரிறே.

எ௫.—எட்டாம் பாட்டு. திருமோகூரிலே நின்றருளின ஆண்பிள்ளையான தசரதாத்மஜனை ஆஶ்ரயிக்க நம்முடைய து:கமெல்லாம் போம் என்கிறார்.

[துயர்கெடும்கடிது] - நாம் அபேக்ஷியாதிருக்கத் தன்னடையே சடக்கெனப் போம் நம்முடைய து:கங்கள். [அடைந்துவந்து] - வந்தடைந்து; வந்துகிட்டி. [அடியவர்தொழுமின்] - "வழித்துணையில்லை" என்று க்லேஶப்படுகிற நீங்கள் ஆஶ்ரயியுங்கோள். [உயர் இத்யாதி] - உயர்ந்தசோலைகளாலும் அழகிய தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமான ஒளியையுடைய திருமோகூர். †(ஒளி - ஸமுதாயஶோபை.) சோலையைக்கண்டால் அவன் வடிவுக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும், தடாகங்களைக்கண்டால் அவன்வடிவில் ஶ்ரமஹரதைக்கு ஸ்மாரகமாயிருக்கும். * வாசத்தடம்போல் வருவானிறே அவன்தான். [பெயர்களாயிரமுடைய]-ஈஶ்வரன் ரக்ஷித்துப் படைத்த பெயர்களோபாதி போருமாய்த்து இவர்கள் பரஹிம்ஸைபண்ணிப்படைத்த பெயர்; "யஜ்ஞஶத்ரு, ப்ரஹ்மஶத்ரு" என்றாற்போலேயிறே இவர்கள் பெயர். [வல்லரக்கர்புக்கழுந்த] - பெருமிடுக்கரான அஸுரர்கள் புக்கழுந்தும்படி [தயரதன் இத்யாதி] - சக்ரவர்த்திபெற்ற நீலமணிபோலேயிருக்கிற தடத்தை - அடைந்துவந்து அடியவர் தொழுமின். "வபிதருஸரோவாபீ வாரிவத்ஸர்வபோக்யம்" (பதிதருமருவாபீ வாரிவத்ஸர்வபோக்யம்) என்கிறபடியே அநுகூலர்க்கு ரக்ஷகமாய், "காகுத்ஸ்தபாதாஶ்ரிதேவ தந்வஸ:" (காகுத்ஸ்த்தபாதால

எட்டாம்பாட்டு.—துயர் இத்யாதி. "திருமோகூர் - தயரதன்பெற்ற மரதக மணித்தடத்தை - வந்தடியவர்தொழுமின்: துயர்கெடும் கடிது" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருமோகூரிலே இத்யாதி.

"கடிது - துயர்கெடும்" என்றதுக்கர்த்தம் - நாம் இத்யாதி. உயர்த்தியையுடைய சோலைகளாலும் அழகிய - தடாகங்களாலும் அலங்க்ருதமாய் ஒளியையுடைத்தான திருமோகூரென்று ஶப்தார்த்தம். ஒளி - ஸமுதாயஶோபை. "மரதகமணித்தடம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, இதுசொன்னதுக்கு பாவம் - சோலையை இத்யாதிவாக்யத்வயம். அப்படியிருக்குமோவென்ன - வாசத்தடம் இத்யாதி. "ஸஹஸ்ரநாமா வாநு" என்று - ஆயிரம்பேருள்ளது அவனுக்கன்றோவென்ன - ஈஶ்வரன் இத்யாதி. அந்தப்பேர்களேதென்ன - யஜ்ஞசத்ரு இத்யாதி. இவனைத் தடாகமாக ரூபித்ததுக்கு பாவம் த்வேதா அருளிச்செய்கிறார் - பதிதரு இத்யாதி. "ஸம்ஸாரிணாரவலவஸாம

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

முகேபதந்ஸ:) என்கிறபடியே உகவாதார்க்கு நாசகமாயிறேயிருப்பது. "மயாத்வம் ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்ச லோகாநநுத்தமாந்" (மயாத்வம்ஸமநுஜ்ஞாதோ கச்சலோகாநநுத்தமாந்) என்று பக்ஷியையும் வழிநடத்துமவனிறே. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

மணித்தடத்தடிமலர்க்கண்கள் பவளச்செவ்வாய்
அணிக்கொள்நால்தடந்தோள்தெய்வம் அசுரரையென்னும்
துணிக்கும்வல்லரட்டன் உறைபொழில்திருமோகூர்
நணித்துநம்முடைநல்லரண் நாம்அடைந்தனமே.

ஆ.—(மணித்தடத்தடி.) - நிரவதிக ஸௌந்தர்யத்தையும் ப்ரதிகூலநிரஸந ஸாமர்த்ர்யத்தையும் உடையனாயிருந்த எம்பெருமான் எழுந்தருளியிருந்த, ஸர்வஸுலபமாய் பரமப்ராப்யமான திருமோகூரை நாமும் புஜிக்கப் பெற்றோமேயென்று, தம்முடைய லாபத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு அரணான திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாபத்தைப்பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்து என்றுதொடங்கி] - ஸ்ரமஹரமான திருவடிகளையும், மலர்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும், பவளம்போலே சிவந்த வாயையுமுடையனாய், தனக்குத்தானே ஆபரணமாய்ப் பெரிய நாலுதிருத்தோள்களையுமுடைய தைவமாய், ப்ரதிகூலரை என்றும் மாய்க்கும் ஸ்வபாவனாய், மிகவும் மிடுக்கனானவன் நிரந்தரவாஸம் பண்ணுவதுஞ்செய்த பொழிலையுடைய திருமோகூர் ப்ரத்யாஸந்நமாய்த்து.

ப.—அநந்தரம், விலக்ஷணவயவ விசிஷ்டன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை நமக்கு ரக்ஷகமாகக் கிட்டப்பெற்றோமென்று ப்ரீதராகிறார்.

மணித்தடத்து - தெளிந்த தடாகம்போலே (குளிர்ந்த), அடி - திருவடிகளையும், மலர் - விகஸிதமான தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்கள் - திருக்கண்களையும், பவளம்செவ்வாய்-பவளம்போலே சிவந்த திருவதரத்தையுமுடையனாய், அணிக்கொள்- * ஸர்வபூஷண பூஷார்ஹமாய், நால் - நாலுவகைப்பட்ட, தடம் - பெரிய, தோள் - திருத்தோள்களையுடைய, தெய்வம் - திவ்யவிக்ரஹத்தையுடையனாய், (இவ்வழகுக்குப்

ரோணமுந்நாதுநீரந்தவாஸவஜ்ஞ: தந்துஹுநபகாரயிதுஞ்ஸமேத்ய காகாஞ்சஹுதாஞ்ஶவைவபந்துவஸ:" இதி ப்ரஹஸ்தாதிப்ரதி விபீஷண:. (ராம-யு-கச-உ௰) வழித்துணையாகப் பற்றநிறவிடத்திலே சக்ரவர்த்தித்திருமகனைச் சொல்லுவானென்னென்ன-மயாத்வம்இத்யாதி. "யாமதிரூஜ்ஞஶீரா நாமேஹிகாமேஹ்ருயாமதி: தவராவதீநாம்யாவ யாவஹஸுதிபூஷாயிநாம் (கஅ-உகு) மோக்ஷம்ஸமநுஜ்ஞாதோ மயா லோகாநநுத்தமாந்" இத்யாரண்யகாண்டே ராம:. 'உயர்கோள்சோலை' என்று தொடங்கி, 'மணித்தடத்தினை - அடியவர் - வந்து - அடைந்து - தொழுமின்: கடிது - துயர்கெடும்' இத்யந்வய:. (அ)

புறம்பு ரக்ஷகதேடவேண்டாதபடி), அசுரரை - ஆஸுரப்ரக்ருதிகளை, என்றும் - ஸர்வகாலமும், துணிக்கும் - சேதிக்கும், வல்அரட்டன் - பெருமிடுக்கனானவன், (ஆஸ்ரிதர்க்கு அச்சமறும்படி அநுஸாவ்யமாகைக்காக), உறை - நித்யவாஸம்பண்ணுமிடமாய், பொழில் - (ஸௌரக்யமான) பொழிலையுடைய, திருமோகூர் — திருமோகூராகிற, நம்முடை - நம்முடைய, நல் அரண் - விலக்ஷணரக்ஷகமான தேசமானது, நணித்து - அத்யாஸந்நமாய்த்து: நாம்-(துணைதேடித் தனிமைப்படுகிற) நாம், அடைந்தனம்-அணுகப்பெற்றோம். அரட்டன் - மிடுக்கன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு அரணான திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப்பெற்றோமென்று ஸ்வலாபத்தைப்பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்தடி] - தெளிந்ததொரு தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிகளிருப்பது. ஶ்ரமஹரமான திருவடிகளென்கை. [மலர்க்கண்கள்] - அந்தத் தடாகம் பூத்தாற்போலேயாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] - பவளம்போலே சிவந்த திருவதரத்தையுடையனாய். [அணிக்கொள் இத்யாதி] - தனக்குத் தானே ஆபரணமாய்ப் பெரிய நாலுதிருத்தோள்களையுமுடைய தைவம். அவன் வழித்துணையாம்போது ஶ்ரமஹரமான வடிவும் தன் உகப்புத்தோற்றின ஸ்மிதவீக்ஷணமுமுடையனாய், ஒரு கல் மதிளுக்குள்ளே போமாபோலே அச்சங்கெடும்படியாய்த்துக் கொடுபோவது. [தெய்வம்] - விஜிகீஷுவோடேயாய்த்துக் கொடுபோவது. இவனுக்கு எங்கே என்ன தீங்குவருகிறது என்னும் அதிஶங்கையினாலே, ஆசிலேவைத்த கையும் தானுமாய்ப்போகை. [அசுரரை என்றும் துணிக்கும் வல்லரட்டன்] - அஸுரவர்கத்தை என்றும் † துணித்தொடுக்கும் பெருமிடுக்கன் நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பொழிலையுடைய திருமோகூர். "ஸிம்ஹம்வர்த்திக்கும் முழைஞ்சு" என்னுமாபோலே. [நணித்து] - கிட்டிற்று. ப்ரத்யாஸந்நம். [நம்முடை நல்லரண்] - நமக்கு ரக்ஷகமான தேசத்தை. [நாம் அடைந்தனம்] - ரக்ஷாபேக்ஷையுடைய நாம் கிட்டப்பெற்றோம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. நமக்குஅரணான திருமோகூரை நாம் ப்ராபிக்கப் பெற்றோமென்று ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார்.

[மணித்தடத்தடி] - தெளிந்த தடாகம்போலேயாய்த்துத் திருவடிகளிருப்பது. ஶ்ரமஹரமான திருவடிகளென்கை. [மலர்க்கண்கள்] - அத்தடாகம் பூத்தாற்போலேயாய்த்துத் திருக்கண்கள் இருப்பது. [பவளச்செவ்வாய்] - ப்ரவாளம்போலே சிவந்த திருவதரத்தையுடையனாய், தனக்குத் தானே ஆபரணமாயிருக்கும் பெரிய நாலுதிருத்தோள்களையுமுடைய தெய்வம். அவன் வழித்துணையாகப் போம்போது, ஶ்ரமஹரமான வடிவும் தன்னுகப்புத்தோற்றின ‡ஸ்மிதவீக்ஷணாதிகளையும் உடையனாய், ஒருகல் மதிளுக்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—மணிந்தடத்து இத்யாதி. "நம்முடை நல்லரண் நாமடைந்தனமே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - நமக்கு இத்யாதி.

"மணி" என்கையாலே - நைர்மல்யம் சொல்லுகிறது. இத்தால்பாவம் - ஶ்ரமஹரமான இத்யாதி. * தடத்துச்சுகந்தரம் "மலர்" என்றதுக்குபாவம் - அத்தடாகம் இத்யாதி. "அணிக்கொள் - தடம் - நால் - தோள்தெய்வம்" என்றந்வயிப்பது. வழித்துணைசொல்லுகிறவிடத்திலே திவ்யாவயவங்களைச் சொல்லுகிறதுக்குபாவம் - அவன்வழித்துணையாக இத்யாதி. "அடி" என்றது திருமேனிக்கும் உபலக்ஷணம். "தெய்வம்" என்றது - "திவு க்ரீடாவிஜிகீஷா" இத்

---

† துணித்தடுக்கும் என்று காணப்படுகிறது.   ‡ ஸ்மிதவீக்ஷணங்கள் என்றிருக்கலாம்.

குள்ளே போமாபோலே அச்சங்கெட்டுப் போம்படியாய்த்துத் தோள்நிழலிலே யோதுங்கினு லிருக்கும்படி. விஜிகீஷையோடேயாய்த்துப் போவது : "வழியிலே பெங்கே யென்ன ப்ரதிபந்தகம்வருகிறதோ?" என்று ஆசிலேவைத்த கையுந்தானுமாயாய்த்துப்போவது. [அசுரர்யென்றும் துணிக்கும் வல்லரட்டன்] - அஸுரவர்க்கத்தை யென்றும் துணிக்கும் பெருமிடுக்கன். [உறைபொழில்திருமோகூர்] - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற பொழிலையுடைய திருமோகூர். "ஸிம்ஹம்வர்த்திக்கும் முழைஞ்சு" என்னுமாபோலே. [நணித்து] - கிட்டிற்று - ப்ரதயாஸந்நம். [நம்முடைநல்லரண்] - நமக்கு ரக்ஷகமான தேசத்தை. [நாம் அடைந்தனமே] - ரக்ஷாபேக்ஷையுடைய நாம் கிட்டப் பெற்றோம். (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

நாமடைந்தநல்லரண்நமக்கென்றுநல்லமரர்
தீமைசெய்யும்வல்லசுரரை அஞ்சிச்சென்றடைந்தால்
காமரூபங்கொண்டு எழுந்தளிப்பான்திருமோகூர்
நாமமேநவின்றுஎண்ணுமின்ஏத்துமின்நமர்காள் !

ஆ —(நாமடைந்த.) - திருமோகூரே நமக்கெற்றைக்கும் ப்ராப்யமாக நாம் அடையப்பெறுவதே! என்று பின்னையும் ஸ்வலாபத்தைச் சொல்லி யநுபவித்து, ஆஶ்ரிதருடைய இச்சாநுகுணமான வடிவைக்கொண்டு அவர்களுடைய விரோதிகளை நிரஸித்து ரக்ஷித்தருளுமவன் எழுந்தருளியிருந்த திருமோகூரினுடைய திருநாமத்தையே சொல்லி அவ்வூரை யேத்துங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகனுயிருக்கிறவன்எழுந்தருளியிருக்கிறதிருமோகூரை ஆதரித்துநினைத்துஏத்துங்கோள், நமக்குவந்யாக்களாயுள்ளார் என்கிறார்.

[நாமடைந்த என்று தொடங்கி] - நமக்கு நாம் பற்றின நல்லரண் என்று உபாயஜ்ஞரான அமரர், வ்யக்ரரான அஸுரரை அஞ்சிச்சென்று ஆஶ்ரயித்தால் அவர்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு வேண்டும் வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்குமவனுடைய திருமோகூரினுடைய.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதவிஷயத்தில் அபீஷ்டவிக்ரஹ பரிக்ரஹம்பண்ணி ரக்ஷிக்குமவனுடைய திருமோகூரினுடைய திருநாமத்தை, நம்மோடு அந்வயமுடையார், அநுஸந்தித்து ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

'நமக்கு - நமக்கு அஸாதாரணமாக, நாம் அடைந்த - நாம்பற்றின, நல்லரண் - விலக்ஷணமானவரண்', என்று - என்றுகொண்டு, நல்அமரர் - நல்லதறியும் தேவர்களானவர்கள், தீமைசெய்யும் - பொல்லாங்கை ப்ரவர்த்திக்கக்கடவ, வல் - ப்ரபலரான, அசுரரை - அஸுரர்களைக்குறித்து, அஞ்சிச்சென்றடைந்தால் - அஞ்சிச்சென்றாஶ்ரயித்

யாதி யாதவித்தமான விஜிகீஷையைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - விஜிகீஷையோடே இத்யாதி. விவரணம் - வழியிலே இத்யாதி. ஆசிலே - ஆயுதப்பிடியிலே. "வல்" என்று - பெருமையாய், "அரட்டு" என்று - மிடுக்காய், பெருமிடுக்கனென்றபடி. "வல்லரட்டன்" இத்யாதிக்கு பாவம் - ஸிம்ஹம் இத்யாதி.

(௯)

தால், காமரூபங்கொண்டு - அநுரூபமாய் அபீஷ்டமான வடிவைக்கொண்டு, எழுந்து - கிளர்ந்து, அளிப்பான் - ரக்ஷிக்குமவன், திருமோகூர் - திருமோகூரினுடைய, காமமே - பேர்பட்டபுகழையே, நமர்காள் - நம்மோடு அநுவந்யமுடைய நீங்கள், நவின்று - பயின்று, எண்ணுமின் - நினையுங்கோள்; (அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே), ஏத்துமின் - ப்ரீதிப்ரேரிதராயேத்துங்கோள். காமரூபம் என்று - அம்ருதப்ரதாநதசையில் பெண்ணாகி யமுதூட்டினபடியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ரக்ஷகனானவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்கு பந்துக்களானார் ஆதரித்து நினைத்து ஏத்துங்கோள் என்கிறார்.

[நாம் அடைந்த இத்யாதி] - நமக்கு நாம் ரக்ஷகமென்று அடைந்த நல்ல அரண் என்று. [நல்லமரர்] - தங்கள ஆபத்துக்கு இவனே உபாயம் என்றிருக்கையாலே 'நல்லமரர்' என்கிறார். இதிறே அஸுரர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. பரஹிம்ஸையே யாத்ரையாயிருக்கிற அஸுரர்களுக்கு அஞ்சிவந்து சரணம்புக்கால். [காமரூபங்கொண்டு இத்யாதி] - ரக்ஷணாநுரூபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்குமவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரினுடைய. [காமரூபம்] - "ஸுரஸ்யாயதநம் ஸ்ருஷ்டா ஸிம்ஹஸ்யாயதநம் தயா" என்கிறபடியே. ஊரின்பேரை வாயாலே சொல்லி அத்தை அநுஸந்தித்து ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்துங்கோள் நம்முடையவர்கள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகன் வர்த்திக்கிற திருமோகூரை, நமக்கு பந்துக்களானார், ஆதரித்து நினைத்தேத்துங்கோள் என்கிறார்.

[நாம் அடைந்தவித்யாதி]- "நமக்கு ரக்ஷையாக நாம்கிட்டின நல்லரண்" என்று அவர்கள் பாசுரமிருக்கும்படி. [நல்லமரர்] - தங்கள் ஆபத்துக்கு இவனே யுபாயமென்றிகையாலே 'நல்லமரர்' என்கிறார். அசுரர்களிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தியித்தனையுமிறே. [தீமைசெய்யும் இத்யாதி] - பரஹிம்ஸையேயாத்ரையாயிருக்கிற அஸுரர்களுக்கு அஞ்சி வந்து சரணம் புக்கால். [காமம் இத்யாதி] - ரக்ஷணாநுரூபமான வடிவைக்கொண்டு புறப்பட்டு ரக்ஷிக்கிறவன் வர்த்திக்கிற திருமோகூர். [நாமமே நவின்று] - ஊரின்பேரை வாயாலேசொல்லி யநுஸந்தித்து, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே ஏத்துங்கோள் நம்முடையவர்கள்.

பத்தாம்பாட்டு.—நாமடைந்த இத்யாதி. "எழுந்தளிப்பான் திருமோகூர் நாமமேநவின்றெண்ணுமின் ஏத்துமினமர்காள்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷகன் இத்யாதி. "நமக்கு - நாமடைந்தநல்லரண்" என்றந்வயம். ரக்ஷையாகவென்றது - அத்யாஹார்யம். அவர்களென்றது - வக்ஷ்யமாணரான நல்லமரரை. ஈஶ்வராபிமாநிகளோ "நல்லமரர்" என்பானென்னென்ன - தங்களாபத்து இத்யாதி. ஃபலிதம் - அசுரர்களில் இத்யாதி. "தீமைசெய்யும்" என்று நிரூபகமாகச் சொல்லுகையாலே - பரஹிம்ஸையே யாத்ரையாய் என்றது. "அசுரரை" என்றது- அசுரர்க்கென்றபடி. எழுந்து - புறப்பட்டு. நவின்று - வாயாலேசொல்லி. எண்ணுமின் - அநுஸந்தியுங்கோள். 'நல்லமரர் - நமக்கு ரக்ஷையாக - நாமடைந்தநல்லரண் - என்று' என்றதொடங்கி, 'ஏத்துமின்நமர்காள்' இத்யந்வய:. திருமோகூரினுடைய நாமமேயென்றபடி. (க௦)

பதினோராம் பாட்டு.

ஏத்துமின்†நமர்காள்!என்றுதான் குடமாடு
கூத்தனைகுருகூர்ச்சடகோபன் ‡குற்றேவல்கள்
வாய்த்தஆயிரத்துள்இவை வண்திருமோகூர்க்கு
ஈத்தபத்திவைஏத்தவல்லார்க்குஇடர்கெடுமே.

ஆ.—(ஏத்துமின்.) - என்னுடைய திவ்யமான சேஷ்டிதங்களை யுகந்திருப்பார் எல்லாரும் வந்தேத்தி வாழுங்கோளென்று தான் குடமாடுகூத்தனைக் குருகூர்ச்சடகோபன் சொன்னவாயிரத்தில், திருமோகூரைச்சொன்ன இத்திருவாய்மொழியைக் கொண்டு அவ்வூரை யேத்துங்கோள் என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை விரும்புவார்க்கு ஸகல து:க்கங்களும் போமென்கிறார்.

[ஏத்துமின் என்று தொடங்கி] - தன்னுடைய திவ்யசேஷ்டிதங்களை உகந்திருப்பார் எல்லாரும்கண்டு வாழுங்கோளென்று தான் குடமாடுகையாகிற மநோஹாரி சேஷ்டிதங்களையுடையனானவனைக் குறித்து அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய்க்கொண்டு நேர்ப்பட்ட ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, து:கநிவ்ருத்திப்ராப்தி விரோயிநிவ்ருத்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

நமர்காள் - நம்முடையவர்களெல்லாரும், ஏத்துமினென்று - (உங்களுகப்புத் தோற்றும்படி) ஏத்துங்கோளென்று, தான் குடமாடுகூத்தனை-தான் குடங்கொண்டாடின கூத்தனானவனைப்பற்ற, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, குற்றேவல்கள் - அந்தரங்கவ்ருத்திகளாய், இவை - (ஈஶ்வரனுக்குத் தகுதியாம்படியாக),வாய்த்த-, ஆயிரத்துள் - ஆயிரத்துக்குள்ளே, வண் திருமோகூர்க்கு - விலக்ஷணமான திருமோகூர்க்கு, ஈத்தபத்திவை - ஸமர்ப்பிக்கப்பட்ட பத்து: (இவற்றை), ஏத்தவல்லார்க்கு- ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு சொல்லவல்லவர்களுக்கு, இடர்கெடும் - (ஶரீராவஸாநத்திலே வழித்துணை யில்லாத) து:கம் தீரும்.

இ.—நிகமத்தில், திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு து:கநிவ்ருத்தி உண்டாம் என்கிறார்.

[ஏத்துமின்] - நம்சேஷ்டிதங்களை உகப்பார் எல்லாரும்கண்டு வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி ஏத்துங்கோளென்று தானேசொல்லிக் குடக்கூத்தாடினவனை. [குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்] - ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகள். அவன் குடக்கூத்தை அநுஸந்தித்து இவர் வாசிகமான அடிமையிலே அதிகரித்தார். [வாய்த்த ஆயிரத்துள்இவை] - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நேர்பட்ட ஆயிரத்துக்குள்ளேயுள்ள இவை. [வண் திருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்து] - விலக்ஷணமான திருமோகூர்க்குக்கொடுத்த பத்து. "ரத்நஹாரீவவாயிநூவ:" என்னுமாபோலே இப்பத்தின்நன்மையாலே இவை திரு

† 'எமர்காள்' என்றும் பாடம். ‡ 'குற்றேவல்' என்பதும் பாடம்.

மோகூர்க்காயிருந்ததென்று கொடுத்தார். [இவை ஏத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடுமே] - இப்பத்தை அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு, ஶரீராவஸாநத்திலே "வழித்துணையில்லை" என்று க்லேஶப்பட வேண்டாதபடி காளமேகம் வழித்துணையாம்.

ஈடு.—நிகமத்தில், பரமோதாரமான திருமோகூர்க்குக்கொடுத்த இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்லார்க்கு து:கநிவ்ருத்தியுண்டாம் என்கிறார்.

[ஏத்துமின்] - நம்சேஷ்டிதங்களை யுகப்பார் எல்லாரும் கண்டு வாய்படைத்த ப்ரயோஜநம் பெறும்படி யேத்துங்கோளென்று, தான்சொல்லி, அதுக்கு விஷயமாகத் தான் குடக்கூத்தாடினவனை. [குருகூர்ச்சடகோபன் குற்றேவல்கள்] - ஆழ்வாருடைய அந்தரங்க வ்ருத்திகள். அவன்குடக்கூத்தை யநுஸந்தித்து இவர் வாசிகமான அடிமையிலே யதிகரித்தார். [வாய்த்தவாயிரத்துள்ளிவை] - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நேர்பட்ட ஆயிரத்துக்குள்ளே வாய்த்தவையாய்த்து இவை. [வண்திருமோகூர்க்கு ஈத்தபத்து] - பரமோதாரமான திருமோகூர்க்குக் கொடுத்த பத்து. "ரத்நஹாரீசபார்த்திவ:" (ரத்நஹாரீசபார்த்திவ:) என்னுமாபோலே, இத்திருவாய்மொழியில் இனிமையாலே திருமோகூர்க்காயிருந்தனவென்று கொடுத்தார். [இவையேத்தவல்லார்க்கு இடர்கெடும்] - இப்பத்தை யப்யஸிக்கவல்லார்க்கு, ஶரீராவஸாநத்தில், "வழித்துணையில்லை" என்று க்லேஶப்படவேண்டாதபடி காளமேகம் வழித்துணையாம். (கக)

நிகமம் - ஏத்துமின் இத்யாதி. "வண்திருமோகூர்க்கீத்த பத்திவையேத்தவல்லார்க்குஇடர் கெடும்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித் தவதாரிகை - பரமோதாரமான இத்யாதி.

அதுக்கு - ஏத்துகைக்கு. அவன் "எமர்காள் - ஏத்துமின்" என்றதிவர்க்கு ஸலித்ததென் கிறார் - அவனீ குடக்கூத்தை இத்யாதி. "வாய்த்த" என்றது - ஆயிரத்துக்கும் பத்துக்கும் விசேஷணம். ஈத்த - கொடுத்த. ஆயிரத்திலும் இப்பத்தைக்கொடுப்பானென்னென்ன - ரத்நஹாரீ இத்யாதி. "ஶவாம்ஶ தஸஹஸ்ராணி தீயதாம் ஶபலா மம। ரத்நம் ஹி பகவந் ஏதத் ரத்நஹாரீ ச பார்த்திவ:" இதி பாலகாண்டே வஸிஷ்டம் ப்ரதி விஶ்வாமித்ர:(ருங க). "இடர்கெடும்" என்றத்தால் ஸலிதம் - இப்பத்தை இத்யாதி. 'எமர்காள் - ஏத்துமின் - என்று தான் குடமாடு' இத்யாரப்யாக்வய:. (கக)

———

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.--க்ருஷ்ணே ஶிரஸ்யஸ்தகஸ்யஶூந்நிஃஸ்பா ஶ்ராஷ்ஷிந்த்யதத்புநிஸஹாய:வைகுண்ட:। க்ருஷ்ணம் ஹி தஜ்ஞ ஹித த்விட் த்விஜராக்ஷம் மோஹத்ரயீஶ:ஶரவைரிண:ஶரண்ய:॥

———

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலீ.—தைத்யாநாம் நாஶகத்வா த்யுத்தமவஸிகாளமிஹாவா ஜயிகா த்வபூரயீமேஶயகா ஹிரவயிகவார ஜ்யோதிரூர்த்வஸ்யஹாவாக। ஜோகாநாம்ஸ்வஷ்டுஹாவா ஸ்வஶரயஸந்ததா ஶ்ராஹி ஹாரிகா ஶ்ரேஷ்ட்யரகாமேஸ்ஸ்திஸ்யாஜஸ்தநரூர்த்வமேதநாஸ்யாயி.

———

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

தாளடைந்தோர்தங்கட்குத் தானேவழித்துணையாம்
காளமேகத்தைக் கதியாக்கி - மீளுதலாம்
ஏதமிலா விண்ணுலகில்ஏகவெண்ணும்மாறனெனக்
கேதமுள தெல்லாம் கெடும்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

இரண்டாந் திருவாய்மொழி—கேடமிடர் ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(கேடமிடர்.) - இப்படி ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களோடேகூடத் திருமோகூரில் எம்பெருமானையநுபவித்து, திருவநந்தபுரத்திலேயும் அவனை இவர்களோடேகூட அநுபவிக்கைக்காக,—

ஒ.—இரண்டாம் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே தமக்கு வழிகொடுபோகைக்கு நல்லதுணையைப் பெற்ற ஆழ்வார், "தமக்கு ப்ராப்யதேசம் எதோ?" என்று ஆராய்ந்து, ஸாம்ஸாரிக ஸகலது:கங்களுமின்றிக்கே நிரதிஶய போக்யமாய், நித்யஸூரிகளுக்குங்கூட. ஸ்ப்ருஹணீயமாய், தமக்கு எல்லா அடிமையும் செய்கைக்கு யோக்யமாயிருக்குள்ள திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யதேசமாக அத்யவஸித்து, அங்கேபோய் ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியும் பண்ணவேணுமென்று அநுகூலஜநங்களோடேகூடப் போகையிலே உத்யோகிக்கிறார்.

ப.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழ்வழித்துணையாகக் காளமேகத்தை ஆஶ்ரயித்த இவ்வாழ்வாரை ப்ராப்யதேசத்தேறக் கொண்டுபோக உத்யோகித்த ஸர்வேஶ்வரன், "தேசத்தினுடைய ப்ராப்யத்வத்தையும் தன்னுடைய கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையும் இத்தவீதியிலே ப்ரகாஶிப்பித்து இவர் உகப்பை விளைப்பித்துக்கொண்டுபோவோம்" என்று திருவுள்ளம்பற்றி, நிரதிஶயபோக்யமான திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிறபடியைக்காட்டக் கண்டு ஸந்துஷ்டராய்; அவனுடைய ஆஶ்ரித ஸம்ஶ்லேஷஸ்வபாவத்தையும், ஆஶ்சர்யாவஹமான அந்வயத்தையும், அஶேஷஜநத்ரக்ஷகத்வத்தையும், அநவதிக வாத்ஸல்யத்தையும், அநுபஹிதஶேஷித்வத்தையும், ஸர்வதேவநிர்வாஹகத்வத்தையும், ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதியோகத்தையும், பரமப்ராப்யத்வத்தையும், கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும், ஆராதநவைலக்ஷண்யாபாதகத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, எவம்பூதனான ஸர்வேஶ்வரன் வர்த்திக்கிற திருவனந்தபுரந்தன்னையே ப்ராப்யமாக அறுதியிட்டு, இங்கே தம்முடைய ஸகலக்லேஶமும் தீரும்படி அவனுடைய போக்யமான திருநாமங்களைக் கீர்த்தித்தும், பஹுமுகமான கைங்கர்யங்களைப் பண்ணியும், அநுகூலஜநங்களோடே அநுபவிக்கப்பார்க்கிறார்.

இ.—இரண்டாந் திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிலே தமக்கு வழிகொடுபோகைக்குத் துணைபெற்ற ஆழ்வார், "தமக்கு ப்ராப்ய தேசமேதோ?" என்று ஆராய்ந்து, "திருவனந்தபுரமே ப்ராப்யம்" என்று அறுதியிட்டாராய், ஸர்வேஶ்வரன் தான் வந்து விரும்பி வர்த்திக்குப்படியான போக்யதையாலும், அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலே ஸாம்ஸாரிக துரிதம் தட்டாமையாலும், நித்யஸூரிகளும் இங்கேவருகையாலே அடியார்கள் குழாங்களும் இங்கே உண்டாய் அத்திரளிலே சென்று புகலாம்படியிருக்கையாலும், அவ்வருகே போக்குண்டானால் அவர்களோடே போகலாயிருக்கையாலும், வழிபோமிடத்தில் "ஹார்தாநுக்ருஹீத:" என்னும்படியாலே ஆதிவாஹிகரில் தலைவனாய்த் தன்பேறாகக் கொண்டுபோவான் ஒருவனுடையா

லும், அங்குப்போனால் பெறக்கடவ அடிமையை "கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் கடுவினை களையலாம்" என்று இங்கே பெறலாயிருக்கையாலும் திருவனந்தபுரமே ப்ராப்யமென்று அறுதியிட்டு, அங்கேபோய்ப் புகுகைக்கு அநுகூலஜனங்களோடே கூடப்போகைக்கு உத்யோகிக்கிறார். உகந்தருளின நிலங்களிற்காட்டில் திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமென்கைக்கு அடி, "கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்" என்று அடிமைசெய்யலாயிருக்கையாலும், "அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்று அங்ககப்பணி செய்வர் விண்ணோர்" என்று நித்யஸூரிகளும் இங்கே வருகையாலும்: இவர் ஒன்றை ஆதரித்தால் அதுக்குத் தக்க பாசுரமிட்டுச் சொல்லுமித்தனையிறே.

ஈடு.—"'ஒருநற்சுற்றம்' என்கிறதிருமொழியிலே பலதிருப்பதிகளையும் அருளிச்செய்த இதுக்குக் கருத்தேன்?" என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, "பிறந்தகத்தில்நின்றும் புக்ககத்துக்குப்போம் பெண்பிள்ளைகள் ஸம்பந்திக்களிருந்தவிடமெங்கும் கண்டு வினவப்போமாபோலே, ப்ராப்யபூமியணித்தானவாறே திருப்பதிகள்தோறும் புகுகிறார்" என்றருளிச்செய்தார். இவரும் அப்படியே திருப்புளிங்குடியிலேபுகுவது. திருக்காட்கரையிலே புகுவது, திருமூழிக்களத்திலேபுகுவது. திருநாவாயிலேபுகுவது. திருக்கண்ணபுரத்திலேபுகுவது, திருமோகூரிலேபுகுவது. திருவனந்தபுரத்திலே புகுவதாகிறார். ப்ராப்யபூமியேறப்போவதாக ஒருப்பட்டு, நடுவுண்டான ப்ரதிபந்தகங்களைப்போக்கி வழிகொடுபோய்விடுகைக்குக் காளமேகத்தைத் துணையாகப்பற்றினாராய் நின்றது - கீழ்; "அவ்வளவுதான் நமக்குப்போகவேணுமோ, இங்கே (நமக்கு) திருவனந்தபுரம் ப்ராப்யமாகவுண்டாயிருக்க?" என்று திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமாக அத்யவஸித்து; அத்தேசமாகிற இதுதான், வாசமே கமழுஞ்சோலை வயலணியனந்தபுரமாகையாலே, அவன் தனக்குவிரும்பி வர்த்திக்கவேண்டும்படி நிரதிஶயபோக்யமுமாய், அவன்வந்து வர்த்திக்கையாலே ஸம்ஸாரதுரிதமும் தட்டாதவிடமுமாய், இச்சரீரஸம்பந்தமற்று அவ்வருகுபோனால் செய்யுமடிமையை ருசிபிறந்தபோதே இங்கேசெய்யலாம்படியுமாய், இனித்தான் 'அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்றங்ககப்பணிசெய்வர்விண்ணோர்" என்கிறபடியே நித்யஸூரிகளும் வந்தடிமைசெய்கிற தேசமாகையாலே "அடியார்கள்குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ?" என்று ஆசைப்பட்டபடியே அவர்களோடேகூடவுமாய், அவ்வருகுபோக வேண்டிற்றாகிலும் "பேரியோரை யொருகாலும்பிரிகிலேன்" என்கிறபடியே அவர்களோடேபோகவுமாயிருக்குமிறே. உகந்தருளின நிலங்களில் நிலைதான் - முதலிலே பகவத்விஷயத்தில் ருசியைப்பிறப்பிக்கைக்கு உடலுமாய், ருசிபிறந்தால் "யேயதாமாம் ப்ரபத்யந்தே" (யேயதாமாம்ப்ரபத்யந்தே) என்கிறபடியே ஸௌலப்யத்துக்கு எல்லைநிலமுமாகையாலே உபாயபாவமும் பூர்ணமாய், ப்ராப்யபூமியில் கொடுபோமிடத்தில், ஆதிவாஹிககணத்தில் ப்ரயாணனை

கெடுமிடர் ப்ரவேஶே; * பண்டைநாள் தொடங்கிப் பலகாலும் திருப்பதிகளை யருளிச்செய்வானென்னென்ன - ஒருநற்சுற்றம் இத்யாதி. கீழோடுஇத்திருவாய்மொழிக்கு ஸங்கதி ப்ராப்யபூமி இத்யாதி. "சுரும்பலற்றும்" இத்யாதியைப்பற்ற - ப்ராப்யமாகவுண்டாயிருக்க என்றது. ப்ராப்யமாக அத்யவஸிக்கைக்கடியேதென்ன, பலஹேதுக்களாலே அது ப்ராப்யமாம் ப்ரகாரத்தை தர்ஶிப்பிக்கிறார் - அத்தேசமாகிற இத்யாதி. "நேசஞ்செய்து" என்றத்தைப்பற்ற - அவன்றனக்கு விரும்பி இத்யாதி. "திருநோய்வினைகளெல்லாம்" என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரதுரிதம் இத்யாதி. "கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்" இத்யாதியைப்பற்ற - இச்சரீரஸம்பந்தம் இத்யாதி. உத்தாரகங்களெல்லாம் இங்குக்கூடுமோவென்ன - உகந்தருளின இத்யாதி. 'உடலாயிருக்குமிறே'

தானே "[illegible]" (ஹார்த்தாநுக்ருஹீதः) என்கிறபடியே வழியில் ப்ரதிவந்தகங்களைப்போக்கிக் கொடுபோகைக்கும் முற்பாடனாகைக்கும் உடலாய், ஸம்ஸாரவந்தமற்று அவ்வருகேபோனால் செய்யும்அடிமையை விரோதிகிடக்கச்செய்தே காதாசித்கமாகச்செய்கைக்கும் உடலாயிருக்குமிறே. ஆக, "ருசியைப்பிறப்பிக்கைக்கும் உடலாய், ருசிபிறந்தபோதே யுபாயமாகைக்கும் உடலாய், ஜ்ஞாநஶக்திவர்த்தகங்களுமாய், விரோதியும் கிடக்கச்செய்தே யடிமைசெய்கைக்கும் உடலாயிருக்கையாலே, திருவனந்தபுரமே பரமப்ராப்யம்" என்றறுதியிட்டு, நம்மோடு ஸம்வந்தமுடைய அநுகூலஜநங்களடங்க அங்கேபோய்த் திரளுங்கோளென்கிறார். இதுதான் அல்லாததிருப்பதிகளுக்கும் ஒவ்வாதோ? "யாவரும் வந்துவணங்கும்பொழில் திருவாறன்விளையதனை மேவிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னு மென்சிந்தனையே" என்று இத்யாதிகளுமுண்டே யென்னில்? - எல்லாவற்றுக்கும் எல்லாமுண்டாயிருந்தாலும் ஓரோவிடங்களிலே ஓரநுஸந்தாநவிசேஷங்களோடினால் அதுக்குச்சேர வார்த்தைசொல்லு மித்தனையிறே.

முதற் பாட்டு.

கெடும்இடராயவெல்லாம் கேசவாவென்னநாளும்
கொடுவினைசெய்யுங்கூற்றின்தமர்களுங்குறுககில்லார்
விடமுடையரவில் பள்ளிவிரும்பினான்சுரும்பலற்றும்
தடமுடைவயல் அனந்தபுரநகர்புகுதும்இன்றே.

ஆ.—திருவனந்தபுரத்திலே போய்ப்புகுகைக்கு ப்ரதிவந்தகம்போகைக்கு கேசவாவென்று திருநாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டுபோய்ப் புகுவோம்; வாருங்கோள் என்கிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், ப்ராப்யமான திருவநந்தபுரத்துக்குப் போகைக்குப் ப்ரதிவந்தக கர்மங்களெல்லாம் போம்: நமக்கு இனிதாக "கேசவா" என்னும் இத்திரு

ஆகையாலே கூடுமென்றபடி. உக்தத்தைச் சேர்த்துக்கொண்டு பரமப்ராப்யத்தை நிகமிக்கிறார். ஆக இத்யாதி. 'ஜ்ஞாநஶக்தி வர்த்தங்களுமாய்' என்றவிடத்திலே - "[illegible]" என்றதநுஸந்தேயம். "நடமினோநமர்களுள்ளீர்" என்றத்தைப்பற்ற நம்மோடு ஸம்வந்தம் இத்யாதி. அதுக்குச்சேர வார்த்தைசொல்லு மித்தனை என்றது - இருந்தபடிக்கீடாக வ்யாக்யாநம் பண்ணவேணுமேயென்றபடி. பெரியோனை யொருகாலும் பிரிகிலேன் என்றது - திருமொழி. * கண்சோர வெங்குருதியிலே, "தோளும்" இத்யாதி. "[illegible]" இதி ஸ்ரீகீதாயாம் (அ - கக). ஹார்த்தாநுக்ருஹீத இதி. "[illegible]" இதி உத்தரமீமாம்ஸாயாம் சதுர்த்தாத்யாயஸ்ய த்விதீயபாதே.

நாமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு அங்கே போய்ப் புகுருவோம் வாருங்கோள் என்று, ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[கேசவன்] — கேஶிஹந்தா. [நாளும் கொடுவினைசெய்யும் கூற்றின்தமர்களும் குறுககில்லார்] - என்றும் கொடிய ப்ரவ்ருத்திகளைப்பண்ணி நலியக்கடவ யமபடரும் கிட்டமாட்டார். [விடமுடையரவு என்றுமேலுக்கு] - "படர்கொள் பாம்பணைப்பள்ளிகொள்வான்" என்று ஆசைப்பட்டாற்போலே ப்ரதிகூலர்க்கு வந்து அணுகவொண்ணாதபடி விஷத்தையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே ஆதரித்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனதாய், "ப்ராப்யதேஶம்" என்று தெரியும்படி மதுபானமத்தமான வண்டுகளாலே அலற்றவும்பட்டுத் தாபத்ரயத்தைப் போக்கவல்ல பொய்கைகளோடு கூடின வயலாலே அணைந்திருந்துள்ள திருவநந்தபுரத்திலே இச்சை பிறந்த இன்றே போய்ப்புகுவோம்.

ப.—முதற்பாட்டில், அபர்வக்லேஶம் தீரும்படி பாஹ்யமான அவனுடைய போக்யநாமங்களைக் கீர்த்தித்துக்கொண்டு ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷ ஸ்வபாவனானவனுடைய திருவனந்தபுரத்தைக் கிட்டுங்கோள் என்று, ஸ்வஜநமான பாகவதர்களைக்குறித்து, அருளிச்செய்கிறார்.

“வைகுண்ட நாம ஶ்ரவண ஸேஷாவ விநாஶநஶ்ச” என்கிறபடியே, ப்ரஶஸ்தகேஶனான க்ருஷ்ணனுடைய, கேசவாஎன்ன - கேசவநாமத்தைச் சொல்லவே, (போக்யமான பாலைக்குடிக்கவே பித்தம் தன்னடையே நசிக்குமோபாதி), இடர்ஆயஎல்லாம் - ஸகலது:க்கங்களும், கெடும் - (புக்கவிடம் தெரியாதபடி) கெட்டுப்போம்; நாளும் - நிரந்தரமாக, (பாபாநுரூபமாக), கொடுவினை - க்ரூரயாதனைகளை, செய்யும் - செய்யாநிற்கிற, கூற்றின்தமர்களும் — யமபடரானவர்கள், (“ஐ தீரயஷி” என்று கமலநயநநாமோச்சாரணத்தாலே, “த்ருஜடிதி ஶிரதரோண” என்கிறபடியே “கோலாடி குறுகப்பெறாதே, “கள்ளர்போல்” என்னும்படியே), குறுககில்லார் - ஓடிப்போவர்கள்; (ஆன பின்பு), (விரோதிவர்க்கம் அணுகாதபடி), விடம்உடை - விஷௌல்பண்யத்தையுடைய, அரவில் - திருவரவணையிலே, பள்ளிவிரும்பினன் - ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷ ப்ரீதிதோன்றும்படி விரும்பிக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடையதாய், (குணாநுபவப்ரீதரான முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலே), சுரும்பு - மதுபானமத்தமான வண்டுகள், அலற்றும் - அக்ரமமாக (அலற்றும்படியான), தடம் - பூந்தடங்களை, உடை - உடைத்தான, வயல் - வயல்களையுடைய, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரத்தை, இன்றே - (காலவிளம்பம் பிறவாதபடி) இன்றே, புகுதும் - கிட்டுங்கோள்.

இ.—முதற்பாட்டில், ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச்சொல்லி, திருவநந்தபுரத்துக்குப் போவார்க்கு ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் கெடும்: அங்கேபோய்ப் புக வாருங்கோள் என்று அநுகூலரை அழைக்கிறார்.

[கெடும் இடராயவெல்லாம்] - இடர் என்று பேர்பெற்றவை படக்கப்போம். “வாவெமாரா ஷிணிமாராணி” என்று பாபாநுரூபமாக ப்ராயஶ்சித்தம் விதித்திருக்கும்; திருநாமத்துக்கு அங்ஙன் ஒருநியதி இல்லை. “ஏதேஷாம் ஹரேர் நாம குரவீ - நஶ்யதி” என்கிறபடியே ஸகலபாபங்களும் போம். திருநாமங்கள்தான் பல வேணுமோ? என்னில்,—[கேசவாவென்ன]- ஒருவிரோதியைப் போக்கினபடியைச்சொல்ல விரோதி

வர்க்கமாகப் போமென்னுதல், ப்ரஶஸ்தகேஶனென்றால், "கேஶவ: க்லேஶநாஶந:" என்கிறபடியே ஸாம்ஸாரிக து:கங்களெல்லாம் போமென்னுதல். "பாபேந்த⁴நாக்³நி:" என்னக்கடவதிறே. [என்ன] - அர்த்தாநுஸந்தானம் வேண்டா: உக்திமாத்ரமே அமையும் பாபவிமோசனத்துக்கு, என்கிறது. [நாளும் இத்யாதி] - நாள்தோறும் க்ரூரமான வ்ருத்தியைப்பண்ணும் யமபடரும் கிட்டமாட்டார். "ஸ்வபுருஷமபி⁴வீக்ஷ்ய" இத்யாதி, "தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய" இத்யாதி. [கில்லார்] - ஶக்தரல்லர். எரிகிறநெருப்பிலே ஏறச் சக்தருண்டோ? [விடமுடை இத்யாதி] - இனிமேல் ப்ராப்யத்தைச்சொல்லுகிறது. [விடமுடை] - விரோதிவர்க்கத்துக்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியிருக்கை. [அரவு] - ஜாதிப்ராயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களை யுடைத்தாயிருக்கை. [பள்ளிவிரும்பினான்] - பர்யங்கவித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண் வளருவது. "வாதிநாயாஶரோஹதி" என்னலாம்படி யாய்த்திருப்பது. [சுரும் பலற்றும்] - "ஸாமகா³யந்நாஸ்தே" என்று முக்தர் களித்து வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து, அவ்வூரில் திர்யக்குக்களும் வர்த்திக்கிறபடி. [தடமுடை வயல்] - ஸாம்ஸாரிகமான தாபத்தைப் போக்கும் விரஜாதிகளைப்போலே ஶ்ரமஹரமாய்த்துத் தடாகங்களிருப்பது. [அனந்தபுரநகர்] - கலங்காப் பெருநகரம் போலன்றியே, இவ்வுடம்போடேகிட்டி அநுபவிக்கலாம் தேஶம். [புகுதும் இன்றே] - "க்ரமத்தே புகுகிறோம்" என்று ஆறியிருக்குமதன்று; இச்சைபிறந்த இன்றேபோய்ப் புக வாருங்கோள்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ப்ரீதியாலே திருநாமத்தைச்சொல்ல, திருவனந்தபுரத்துக்குப் போகைக்கு விரோதியானவையெல்லாம்போம்; அங்கே புகவாருங்கோள் என்று அநுகூலரையழைக்கிறார்.

[கேடுமிடராயவெல்லாம்] - இடரென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் கேடும். ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு ப்ராயஶ்சித்தமாக த்வாதஶவார்ஷிகம் சரித்தால் மற்றொருபாபத்துக்கு மற்றொருப்ராயஶ்சித்தம்பண்ணவேண்டியிருக்குமிறே; இங்கு அதுவேண்டா; "பாபேந்த⁴நாக்³நி:" (பாபேந்தநாக்நி:) என்கிறபடியே. ப்ராயஶ்சித்தமும் பலவாயிருக்குமோவென்னில்?—[கேசவாவென்ன] - அவன்ஒருவிரோதியைப்போக்கினபடிசொல்ல, விரோதியென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் நஶிக்கும்; ராவணனொருவனும் ப்ராதிகூல்யம்பண்ண ராக்ஷஸஜாதியாக நசித்தாற்போலே. [எல்லாம்] - அநுபவிக்கக்கடவையும் முன்பே

முதற்பாட்டு.—கேடுமிடர் இத்யாதி. "கேசவாவென்ன - இடராயவெல்லாம் கெடும் தடமுடைவயல் அனந்தபுரநகர் புகுதும்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரீதியாலே இத்யாதி.

இத்தால் ஃபலிதம் - ப்ரஹ்மஹத்யைக்கு இத்யாதி. "திருநாமம்பாபநிவர்த்தகம்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் காட்டுகிறார் - பாபேந்தந: இத்யாதி. "யந்நாமஸங்கீர்தநதோ விமுச்யதே துரேநைகஜந்மார்ஜிதபாபஸஞ்சயாத் பாபேந்த⁴நாக்³நிஸ்ஸ ஹரிஸ்ஸதா³ ஸ்தவே ஸ்ப்ருஶ்யோ நிஹந்து ஸகலம் ஹரி:" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே மாங்கல்யஸ்தவே. "கேஶவா" என்கிறவிடத்தில் "யஸ்மாத்த்வயைவ து³ஷ்டாத்மா ஹத: கேஶீ ஜநார்த³ந தஸ்மாத்கேஶவநாம்நா த்வம் லோகே க்²யாதோ ப⁴விஷ்யஸி" (விபு-ரு-கசு-உ௩)என்றது அநுஸந்தேயம். ஒருவிரோதிநிரஸநவாசகமான திருநாமம்சொன்னால் ஸகலவிரோதிகளும் போகக்கூடுமோவென்ன, வ்யதிரேகத்ருஷ்டாந்தம்- ராவணன் இத்யாதி. "எல்லாம்" என்றதுக்கர்த்தம் - அநுபவிக்க இத்யாதி. அநுபவிக்கக்கடவையென்றது - உத்தராவம். அநுபவிக்கிறவை-பூர்வாவம். அப்படி நசிக்குமோவென்ன; ப்ரமாணம்-

தொடங்கி அநுபவிக்கிறவையும் நசிக்கும்; "போயபிழையும் புகுதருவானின்றனவும்." [என்ன] - உக்திமாத்ரமே இதுக்கு வேண்டுவது: கார்யத்தில்வந்தால் அர்த்தக்ரியாகாரி யாயே தலைக்கட்டும்; அன்றிக்கே, ப்ரஶஸ்தகேஶனாயிருக்கும் இருப்பைச்சொல்ல ஸம் ஸாரதுரிதங்கள் அடங்கலும்போம் என்னுதல், "கேஶவ: க்லேஶநாஶந:" (கேஶவ: க்லேஶநாஶந:) என்கிறபடியே; அன்றியே, ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நிர்வாஹகனென்னுதல்; ஆனாலும் சொல்லிப்போருமது முதற்பொருளே. [நாளும்இத்யாதி]-நாள்தோறும் கொடிய செயலைச் செய்யக்கடவ ம்ருத்யுவுக்கு அந்தரங்கராயிருப்பாரும் வந்துகிட்டப்பெறார்கள். யமனுக்குஅந்தரங்கரேன்று ஸர்வேஶ்வரனுடையார்பக்கலிலேவந்துகிட்டவோ? "ஸ்வபுருஷம்" (ஸ்வபுருஷம்) இத்யாதி; "தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய" (தஸ்யஜ்ஞவாராஹஸ்ய) இத்யாதி; "ப்ரணாமம் யே ப்ரகுர்வந்தி" (ப்ரணாமம்யேப்ரகுர்வந்தி) என்றிறே அவன்வார்த்தையும். "இறைஞ்சியும்சாதுவராய்ப்போதுமின்களேன்றான்"-அவர்களைக்கண்டால் "நாம் கடவோமல்லோம்" என்றுபோராதே, கிட்டியநுவர்த்தித்துப் போரும்கிடிகோள்! "ஸ்வபுருஷம்"(ஸ்வபுருஷம்)-யமன், தன்பரிகரம்கையும்பாசமும்சூலமும் நாயுமாய்ப்போருகிறபடியைப்பார்த்து, ஸாமவதர்களும்அல்லாதாரும்கலந்திருப்பர்கள்; "ஸாமவதர்கள்முன்னே இவன்கிட்டில்செய்வதேன்?" என்று துணுக்கென்று சொல்லுகிறான். "ஸ்வபுருஷம்" (ஸ்வபுருஷம்) - தனக்குஅந்தரங்கனாயிருக்கையாலே, தன்மேன்மை சொல்லவேண்டுமிடத்திலே தாழ்வுசொல்லுகிறானாய்த்துத் தவிரவொண்ணாமையாலே. "அபிவீக்ஷ்ய" (அபிவீக்ஷ்ய) - இவன்தான் நாலிரண்டோலைமறுக்கத் தாமுடையனாயிருக்குமாய்த்து ; சொற்செல்லுகைக்காக இப்படியிருக்கிறவனைப் பார்க்கிறபார்வையிலே கார்யகௌரவமெல்லாம் தோற்றும்படிபார்த்தானாய்த்து. "மதுஸூதநப்ரபந்நாந்" (மதுஸூதநப்ரபந்நாந்) - "இவர்களைநலிந்தால்அவனுக்கேன்?" என்ன ; இவர்கள் அவன் பக்கலிலே ந்யஸ்தபரராயிருப்பர்கள் ; இவர்களுக்கு வந்ததொன்றுக்கு அவன்மார்வுதட்டிக்கொண்டு வரும். உன்னுடையோமாய்ப்போகிற எங்களுக்கு வேறுசிலர்க்குஅஞ்சவேண்

போய இத்யாதி.போயபிழை பூர்வாவம். புகுதருவானின்றன-உத்தராவங்கள். "என்ன-கெடும்" என்றதுக்குஅந்வயம் - உக்திமாத்ரமே இத்யாதி. "ந ச கேவலஸ்யைவ தஸ்ய தேவஸ்யைவாபிஹாஷி தஃ । க்லேஶாந் வித்ராவயந் தேவ: கேஶவ: க்லேஶநாஶந:" இதி மஹாபாரதே. மூன்றுமர்த்தத்துக்கு "[illegible]" என்கிற ஶ்லோகமநுஸந்தேயம். "கெடுமிடராய வெல்லாம்" என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யமுண்டாகைப்பற்ற அருளிச் செய்கிறார் - ஆனாலும் இத்யாதி. "தமர்களும்" என்ற ச ஶப்தத்துக்கர்த்தம் - யமனுக்கு இத்யாதி. கிட்டமாட்டாமைக்குப் பல ப்ரமாணங்கள் - ஸ்வபுருஷம் இத்யாதி. * தாளதாமரையிலெழுதப்பட்டது. "தஸ்ய யஜ்ஞவராஹஸ்ய விஷ்ணோரமித தேஜஸ: । ப்ரணாமம் யே ப்ரகுர்வந்தி தேஷாமபி நமோ நம:" இதி ஸ்ரீ விஷ்ணுதர்மே. அவன் வார்த்தையும்-யமன்வார்த்தையும். "இறைஞ்சியும்" இத்யாதி பாசுரத்துக்கர்த்தம் -அவர்களை இத்யாதி. "ஸ்வபுருஷம்" (வி பு-௩-௭-௧௪). என்றெடுத்ததுக்கர்த்தம் சொல்லுவதாகப் பதோபாதாநம்-ஸ்வபுருஷம் என்று. "பாஶஹஸ்தம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து ஶ்லோகாவதாரிகை - யமன் இத்யாதி. "அபி, வி" என்ற உபஸர்க்கார்த்தம்-இவன்தான் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அவனுக்கு - ஈஶ்வரனுக்கு. அவன் மார்வுதட்டிக்கொண்டு என்றது - "[illegible]

மேம்படி இருந்ததாகில் நீ பின்னை யாராய் இவ்விருப்பிருந்துஏவுகிறது? என்ன,—"ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம்"(ப்ரபுரஹமங்யங்ருணாம்)-எனக்குஅடைத்தவிஷயத்தில் சொற்செல்லாதாகிலன்றே எனக்குக் குறையாவது? நாம் கடவோமல்லாதவிஷயத்திலே நாம் ஆராயாநிற்கவோ? இதுதன்னைத் திருமழிசைப்பிரானும் அருளிச்செய்தாரிறே - "திறம்பேன்மின்" இத்யாதி. "அவன்றமரேவ்வினையர்" இத்யாதி. அவர்கள் தங்களிலே சொல்லியிருக்கும் வார்த்தையிறேஇது. "மாறுசேய்த" இத்யாதி. சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் பேரை இவன்ஆராயவோ? ஒருதிருவேட்டையிலே, பட்டர் திருவூற்றங் கரையிலே பேரோலக்கமாகவிருக்க, "ஸங்யமனோ யமனாகி" என்று சிலர் விண்ணப்பஞ் செய்ய, "நாம் பெருமாளழகிலே துவக்குண்டு இன்றேருநாளும் கர்த்தவ்யத்திலே அல்பம் தாழநின்றோமென்றால் இது குற்றமாக யமன் கேட்கவோ? †ஒருராஜாஇருந்து நாட்டுக்கணக்குக் கேட்டுக்கொடு வாராநின்றால் ராஜாவுக்கு அந்தரங்கனாயிருப்பானொருவன்பேரை வாசித்தால், 'ஓங்காண்! அதுகிடக்க: மேற்சொல்

வைஷ்ணவாதி" என்றத்தைப்பற்ற. "ப்ரபுரஹமந்யந்ருணாம்" இத்யாதிக்கவதாரிகை உன்னுடையோமாய் இத்யாதி. திறம்பேன்மின்கண்டீர் - தப்பாதேகிடிகோள். சேவிக்த - செவியிலே. "மறக்கும் புறந்தொழாமாந்தர்" என்றவிடத்திலே - "பெருமாள்ஒருநாள் கிழக்கே புறப்பட்டருளின வளவிலே மழைவர, சீழையூரிலாலயத்திலே யெழுந்தருள, எம்பெருமானாரும் முதலிகளும் புறம்பேமழையிலே நனைத்துகொண்டு நிற்கிறவளவிலே, ஒருவன்வந்து 'பெருமாளுள்ளேயெழுந்தருளினரே: தேவரீரும்உள்ளே யெழுந்தருள வொண்ணாதோ?' என்ன, 'கெடுவாய், மஹாராஜர் வேஶ்யாகமநம் பண்ணினால் தத்ஸாயுஜ்யம் மஹிஷியும் பரபுருஷகாமிநியாகலாமோ?'என்று எம்பெருமானாருளிச்செய்தார்" என்கிற ஐதிஹ்யம் அருளிச்செய்வர். "யமபடர்கிட்டமாட்டார்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரமும் அதுக்கர்த்தமும் அருளிச்செய்கிறார் - அவன்றமர் இத்யாதி நாலுவாக்யத்தாலே. முதற்றிருவந்தாதி ஐம்பத்தஞ்சாம் பாட்டு. அவர்கள் தங்களிலே - யமபடர் தங்களிலேயென்னுதல், ஆழ்வார்கள் தங்களிலேயென்னுதல்: இவ்வாக்யத்துக்கர்த்தம் ஸங்க்ஷிப்தம். "ஆட்பட்டார் பேர்" என்றது - ஆட்பட்டபேரென்னுதல், ஆட்பட்டவர்களுடைய பரிகரபூதரென்னுதல், ஆட்பட்டவர்களுடைய பேரை யரித்தவர்களென்னுதலென்று மூன்றர்த்தம். அவன்றமர் - அவனடியார், எவ்வினையராகிலும் - எப்படிப்பட்ட பாபத்தையுடையரேயாகிலும், எம்கோனவனறமரேயென்றொழிவதல்லால் - நம்முடைய ஸ்வாமியானவனுடைய அடியாரென்றொழியுமதல்லால், நமன்றமாலாராயப்பட்டறியார்கண்டீர் - யமபடராலாராயப்பட்டறியார்கிடிகோள், அரவணைமேல் பேராயற்காட்பட்டார் பேர். ஆட்பட்டார்பேர் - ஆராயப்பட்டறியார்கண்டீர் இத்யந்வய:. ப்ரமாணாந்தரம் - மாறுசெய்த இத்யாதி. திருச்சந்தவிருத்தம். இதுக்கு பாவம் - சக்ரவர்த்தி இத்யாதி. மாறுசெய்த - எதிரிட்டுக்கொண்ட, வாளரக்கன் - ருத்ரன்பக்கல் பெற்ற வாளையுடைய ராவணனுடைய, நாலுலப்ப - ஆயுஸ்ஸை முடிக்கைக்காக, அன்று - பிராட்டியைப் பிரித்து ப்ராதிகூல்யத்திலே கைவளர்ந்தவன்று, இலங்கை நீறுசெய்து - திருவடியைக்கொண்டு லங்கையை பஸ்மமாக்கி, சென்று கொன்று - லங்கையளவும் சென்று அவனைக்கொன்று, வென்றிகொண்டவீரனார் - அவனை ஜயித்த வீரஸ்ரீயையுடைய சக்ரவர்த்தித் திருமகனார்; வேறுசெய்து தம்முளென்னைவைத்திடாமையால் - "இவன் நம் திருவடிகளுக்குப் புறம்பாயிருப்பானொருவன்" என்று தம்முடைய திருவுள்ளத்திலென்னை நினையாமையால், நமன்கூறுசெய்துகொண்டு - செய்தார் செய்தகுற்றமாராயக்கடவ யமன், சக்ரவர்த்தித்திருமகனார் அந்தரங்கனாக்கிவைத்த என்னைப் பிரித்துக்கொண்டு, இறந்தகுற்ற மெண்ணவல்லனே - செய்துகழிந்த பாபத்தை நினைக்க ஶக்தனோ? என்று பாட்டுக்கு ஸப்தார்த்தம். "யமவஶ்யதைக்கஞ்சவேண்டா" என்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம்- ஒரு திருவேட்டையிலே இத்யாதி. கேட்கவோ - கேளானே யென்றபடி. "ஶாஸ்தி ஸ்வாஜ்ஞயைவ ராஜா" என்ற ஸ்வராஜ்ஞையை மறந்தால் தண்டியாதிருக்கலாமோவென்ன - ஒருராஜா இத்யாதி. ஆகில், ஆஜ்

† 'ஒரு' என்பதில்லாமல் 'ராஜா' என்பதே அடையவளைந்தானிற் பாடம்.

என்றால் பின்னையொருகாலமும் அப்பேரெடுத்து வாசிக்கப்பெறுதுகாண்'' என்றாராம்: இந்தப்ரஸங்கத்திலே, ''உனக்காகித் தொண்டுபட்டநல்லேனை வினைகள்நலியாமைநம்பு நம்பீ'' என்றருளிச்செய்தார். ''வள்ளலேஉன்தமர்க்கென்றும் நமன்றமர்கள்ளர்போல்'' இருவர் ஒருவழிப் போகப்பெறார்கள். ''கோடுமைசெய்யும்'' இத்யாதி :விழுக்காட்டியாதே வந்துகிட்டில் செய்வதென்னென்னில்; - ''தடவரை'' யித்யாதி - திருவாழியையிட்டுத் தோளைக்கழித்தல், ஓர்அம்பாலே தலையையுருட்டுதல் செய்யுமத்தனை. வாணன்பட்டது படுதல், ராவணன்பட்டது படுதல் செய்யுமத்தனை. ''வேண்டாமை நமன்றமரென்தமரை வினவப்பெறுவாரலரென்று உலகேழாண்டான்'' - யமபடர் நம்முடையாரை வினவப் பெறார்கள். அதுக்கடியென்? ''வேண்டாமை''. ஊர்க்கணக்கனோ கோயிற்கட்டணத்திலே புக்குப் படுக்கைப்பற்றுஆராய்வான்? ''செய்தாரேல் நன்றுசெய்தார்'' என்கிறவன் இவர் கள்கையில் காட்டிக்கொடானே. ''நின்னுமம்கற்றவாவலிப்புடைமை - நமன்றமர் தலைகள்மீதே - நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்.'' ''ப்ரபவதி ஸம்யமநே'' (ப்ரபவதிஸம்யமநே)- உங்களை நியமிக்கப்போந்த என்னைப்போலல்லகாண் என்னை நியமிக்குமவன்; இவ்வோலக்கத்திலே வந்தாலிறே †நான் ஆராய்வது? அவன் எங்குமுளனிறே. [நாளும்கொடுவினை செய்யுங்கூற்றின்தமர்களும்குறுககில்லார்] - பழையதாக நலிந்துபோந்த வாஸனைகொண்டு ஹவத் விஷயத்திலே முதலடியிட்ட இன்றும் கிட்டவோ? [குறுககில்லார்]. ''நிஷேத

ஞாதிலங்கநம் பிறந்தாலும் அஞ்சவேண்டாவேயென்ன - இந்த இத்யாதி. இந்தப்ரஸங்கத்திலே என்றது - அந்தரங்கனுயிருப்பா னொருவனென்ற இத்தப்ரஸங்கத்திலேயென்றபடி. திருமொழி ஆறும்பத்து மூன்றாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு. சொல்லாய் திருமார்பா - பிராட்டியைத் திருமார்விலேயுடையவனே! இதுக்கொரு போக்கடி சொல்லவேணும்; உனக்காகித் தொண்டுபட்ட நல்லேனை - உன் திருவடிகளில் நித்யகைங்கர்யத்திலே யந்வயிக்கும்படியான வைலக்ஷண்யத்தையுடைய என்னை, வினைகள்நலியாமைநம்புநம்பீ-கர்மங்கள் என்னை நெருக்காதபடி நீ யங்கீகரித்தருளவேணும் பூர்ணனானவனே! என்று பதார்த்தம். ''யமவஶ்யதைக்கு அஞ்சவேண்டா'' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணாந்தரம் - வள்ளலே இத்யாதி. ''கள்ளர்'' என்றதுக்கு பாவம்-இருவர் இத்யாதி. ப்ரமாணாந்தரமும் அதுக்குபாவமும் அருளிச்செய்கிறார் - கொடுமை செய்யும் இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. உக்ரக்ருத்யங்களைச் செய்யும் யமனும், என் கோலாடிகுறுகப்பெறா-என்னுடைய ஆஜ்ஞை நடக்குமிடமெல்லாம் புகுரப்பெறான் இத்யர்த்தம். விவரணம்-வாணன் இத்யாதி. ப்ரமாணாந்தரம் - வேண்டாமை இத்யாதி. திருமொழி பத்தாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி அஞ்சாம்பாட்டு, ''நீண்டான்'' இத்யாதி. இதுக்கு பாவம் - யமபடர் இத்யாதி. வேண்டாமை - ப்ராப்தியில்லாமையாலென்று பதார்த்தம். இதுக்கு லௌகிகத்ருஷ்டாந்தம் - ஊர் இத்யாதி. கோயிற்கட்டணம் - அந்தஃபுரம். படுக்கைப்பற்று - ஸ்த்ரீகளிருக்கிறவிடம். அவன்தான் காட்டிக்கொடுத்தாலோ - என்ன - செய்தாரேல் இத்யாதி. ப்ரமாணாந்தரம் - நின்னுமங்கற்ற இத்யாதி. திருமாலை, முதற்பாட்டு. ஆவலிப்பு - அவலேபம்; கர்வமென்றபடி. யமனுக்கு எல்லாரும் அஞ்சவேண்டியிருக்க, யமன்தான் ஈஶ்வரனுக்கு அஞ்சுகைக்கடியருளிச்செய்கிறார்-ப்ரபவதி இத்யாதி. ''அஹமமரவரார்ச்சிதேந தாத்ரா யம இதி லோகஹிதாஹிதே நியுக்த:। ஹரிகுருவஶகோऽஸ்மி ந ஸ்வதந்த்ர: ப்ரபவதி ஸம்யமநே மமாபி விஷ்ணு:.'' ''விஷ்ணு:'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தர்த்தம் - உங்களை இத்யாதி. இவனுக்குக் குறையேது, அவனுக்குஏற்றமேதென்ன-இவ்வோலக்கத்திலே இத்யாதி. என்றும் வாஸித்துப்போந்தவனுக்கு இன்று கிட்டவொண்ணுதோவென்ன- பழையதாக இத்யாதி; இதுக்கு ''நாளும்'' என்றதிலே நோக்கு. ''கேசவா'' என்றது - உக்திமாத்ரமாகையாலே, 'முதலடியிட்ட' என்கிறார். கிட்டாமைக்கடியேதென்ன - நிர்த்தோஷம் இத்

† இவன் என்ற பாடம் ஸ்வரஸமன்று.

[illegible]" (நிர்த்தோஷம்வித்தி)-சாவதுபிறப்பதாய்ப் போந்தவனுவது, பரிஹாரமில்லாத தோஷங்களையுடையனுவது: ஆனாலும் அவனை நிர்த்தோஷனுகவே புத்திபண்ணுவது. தோஷங்களுண்டாயிருக்க இப்படி நினைக்கவேண்டுவானேனென்னில் "[illegible]" (ப்ரபாவர்த்)-இவனையோ பார்ப்பது? இவன்பற்றினவனைப் பார்க்கவேண்டாவோ? இவனை யாராய்கையாவது - [illegible] ப்ரபாவத்தைப் பரிச்சேதிக்கையாமிறே. [கில்லார்] - எரிகிறநெருப்பிலே கிட்டுவாருண்டோ? நியாமகனுடைய நியமநவாக்யங்கொண்டு கிட்டாமையல்லவிறே; தந்தாமை வேண்டாதாருண்டோ? [விடமுடையித்யாதி] - இனிமேல் ப்ராப்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [விடமுடை] - செந்தெங்குக்கு முட்கட்டினாற்போலே ஒருவர்க்கும் முகங்கொள்ளவொண்ணுதிருக்கை; "வாய்ந்தமதுகைடபரும் வயிறுருகிமாண்டார்". விரோதிகளாய்க்கிட்டினார் முடிந்துபோம்படியா யிருக்கும். [அரவு] - ஜாதிப்ரயுக்தமான மென்மை குளிர்த்தி நாற்றங்களையுடைத்தாயிருக்குமிறே. [பள்ளிவிரும்பினன்] - பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியேயாய்த்து அங்குக் கண்வளர்ந்தருளுகிறது. "[illegible]" (பாதேநாத்யாரோஹதி) என்று துகைத்தேறலாயாய்த்து இருப்பது. [சுரும்பலற்றும்] - "[illegible]" (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று முக்தர்செய்யுமவற்றை வண்டுகள்செய்யாநிற்கும். [தடமுடைவயல்] - விரஜை மற்றையவற்றுக்குப் போலியா யிருக்குமாய்த்துத் தடாகங்கள். [அனந்தபுரநகர்] - கலங்காப்பெருநகரத்துக்குப் போலியாயிருக்கும். [புகுதுமின்றே] - 'க்ரமத்திலேபுகுகிறோம்" என்றுஆறியிருக்குமதன்று; இச்சைபிறந்தஇன்றே போய்ப்புகுவோம். (க)

யாதி "[illegible] ।" இதி ஸாரதே ஸாத்த்வதேச. "[illegible]" என்றத்தையும் "[illegible]" இத்யாதிகளையும் கடாக்ஷித்து, "[illegible]" என்றதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - சாவது இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. குறுகாதென்னுதே, "கில்லார்" என்றதுக்கு ஸாவம் - எரிகிற இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, "[illegible] ।" [illegible]' என்றதநுஸந்தேயம். விவரணம் - நியாமகனுடைய இத்யாதி. செந்தெங்கு - செவ்விளநீர். ஒருவர்க்கும் முகங்கொள்ள வொண்ணுதிருக்கைக்கு ப்ரமாணம் - வாய்ந்த இத்யாதி. மூன்றாந்திருவந்தாதி, அறுபத்தாறும்பாட்டு, "காய்ந்து" இத்யாதி. இதுக்கு ஸாவம் - விரோதி இத்யாதி. பர்யங்கவித்யை - தேவிமாரிலே கண்டுகொள்வது. கண்வளர்ந்தருளுகைக்கு ப்ரயோஜநம் - பாதேந இத்யாதி. சுரும்பு - வண்டு. இதுக்கு ஸாவம் - ஏதத் இத்யாதி. மற்றவை யென்றது - ஆறம், ஐரம்மதீயம் என்கிற தடாகங்களை. "நகர்" என்றதுக்கு ஸாவம் - கலங்கா இத்யாதி. "இன்றே" என்கிற அவதாரணார்த்தம் - க்ரமத்திலே இத்யாதி. 'விடமுடை' என்று தொடங்கி, 'நகர் - இன்றே புகுதும்: கேசவாவென்ன - இடராயவெல்லாம் - கெடும்: நாளும் கொடுவினைசெய்யும் கூற்றின் தமர்களும் குறுககில்லார்' இத்யந்வயம்.

(க)

இரண்டாம் பாட்டு.

இன்றுபோய்ப்புகுதிராகில் எழுமையும்ஏதஞ்சாரா
குன்றுநேர்மாடமாடே குருந்துசேர்செருந்திபுன்னை
மன்றலர்பொழில் அனந்தபுரநகர்மாயன்நாமம்
ஒன்றும்†ஓராயிரமாம் உள்ளுவார்க்குஉம்பரூரே.

ஆ.—(இன்றுபோய்.) - ப்ரதிவந்யகம் போகைக்குக் கேசவாவென்னும் திருநாமம் சொல்லவேணுமென்று நியமமுண்டோவென்னில், - அதில்லை; அவனுடைய ஆயிரந்திருநாமத்திலே வேண்டிற்றொரு திருநாமத்தை நினைக்க அமையும்; நினைக்கவே, நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிவந்யகராய் இன்றேபோய்த் திருவனந்தபுரத்திலே புகலாம்; போய்ப்புகுதிராகில் ஒருநாளும் ஒருதுக்கமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிவந்தகங்கள் போகைக்கு ஒருதிருநாமம் சொல்ல அமையும்; அது ஒன்றுமே ஆயிரம் ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமாம் என்கிறார்.

[இன்று என்றுதொடங்கி]-போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றேபோய்ப் புகுவதிகோளாகில் ஒருநாளும் ஒருது:க்கமும் ஸ்பர்சியா. [குன்று என்றுதொடங்கி]-குன்றேறொத்த மாடங்களையும், அவற்றினருகே பரஸ்பரம் சேர்ந்த குருக்குமுதலான வ்ருக்ஷங்களையும் மன்றிலே அலராநின்றுள்ள பொழிலையுமுடைய திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்தில் ஆஸ்சர்யபூதனை எம்பெருமானுடைய திருநாமம். [உள்ளுவார்க்கு உம்பரூரே] - ஆராய்வார்க்குத் திருவனந்தபுரமே ப்ராப்யபூமி.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்சர்யபூதனானவனுடைய திருநாமங்கள் ஸஹஸ்ர முகமாக ஹோஜ்யமாம் என்கிறார்.

இன்று - காலவிளம்பம் பிறவாதபடி ருசிபிறந்தவின்றே, போய் - சென்று, புகுதிர் ஆகில் - ப்ரவேசிப்புதிகோளாகில், ("[illegible]" என்கிறபடியே), எழுமையும் - யாவதாத்மபாவி, ஏதம் - ஸம்ஸாரதோஷம், சாரா - தட்டாது; (ப்ரவேசிக்கிற ப்ராப்யதேசந்தான்), குன்றுநேர் - மலைபோலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்களினுடைய, மாடே - பரிஸரத்திலே, குருந்துசேர் - குருந்தோடு சேர்ந்த, செருந்தி - செருந்தியும், புன்னை - புன்னையும், மன்று - மன்றிலே, அலர் - அலரும்படியான, பொழில் - பொழிலையுடைத்தாகையாலே நிரதிசயபோக்யமான, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்திலே, மாயன் - (ஆஸ்ரிதர்க்கநுபாவ்யமான ஸௌந்தர்ய ஸௌசீல்ய ஸௌலப்யாதி குணவிசிஷ்டனான) ஆஸ்சர்யபூதனுடைய, நாமம் - தத்குணவாசகநாமம், ஒன்றும் - ஏதேனுமொன்றாகிலும், ஓர் - அத்விதீயமாய்க்கொண்டு, ஆயிரம்ஆ - ஸஹஸ்ர முகமாக, உள்ளுவார்க்கு - நிரூபிப்பார்க்கு, (அத்தேசத்தில் குணாநுபவமே), உம்பரூர் - பரமபதம். பரமபதம் வர்ஜநீய மென்றுமாம். மன்றென்று - மன்றலாய், பரிமளத்தை விகஸிக்கிற பொழிலென்றுமாம்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ப்ரதிவந்தகங்கள் போகைக்குச்சொன்ன திருநாமங்கள்தானே ஒரோவொன்றே ஆயிரம் ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமா மென்கிறார்.

[இன்றுபோய்ப் புகுதிராகில்] - போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றே போய்த் திருவனந்தபுரத்தே சென்று புகுவீராகில். இதரவிஷய விரக்திவேண்டாவோ? இச்சாமாத்ரமே அமையுமோ ? என்னில்,— "𑌯𑌦𑌹𑌰𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌹𑌰𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍" என்னவேண்டுவது, அதிக்ருதாதிகாரமானவற்றுக்கு ; ஸர்வாதிகாரமுமாய், ப்ராப்தமுமாய், முன்பே இவனையிச்சித்து இவன்இச்சை பார்த்திருக்கும் விஷயத்துக்கு, இச்சாமாத்ரமே வேண்டுவது. அப்ராப்தவிஷயத்துக்கிறே அதிகாரிஸம்பத்தி வேண்டுவது ? [எழுமையும் ஏதம்சாரா] - காலதத்த்வமுள்ளதனையும் ஒருவ்யஸநம் வாராது. [சாரா] - அவன் திருமுகங்கொண்டு தவிர்க்கவேண்டா ; இவ்வாஶ்ரயம் நமக்கு இருப்பன்று என்று, ஸர்வஶக்தியும் கழலும். எதத்தைவிளைத்தாலும் விடவொண்ணாதபோக்யதையைச்சொல்லுகிறது:—[குன்றுநேர் இத்யாதி]-குன்றுபோத்த மாடங்கள். மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலேயாய்த்து மாடங்கள் இருப்பது. அதினருகே அம்மாடங்களுக்கு நிழலாம்படியாய்த்துக் குருந்தமிருப்பது. அதனோடே சேர்ந்த செருந்தி புன்னை என்னுதல் ; அந்யோந்யம் சேர்ந்தவையென்னுதல். ஊர்ச் சுற்றிலே அலர்ந்துகிடக்கும்படியான பொழிலையுடைய ஊர். இத்தால் - உகந்தருளின நிலங்களில் ஸ்தாவரங்களும் ஜ்ஞாநாதிகரோபாதி உத்தேஶ்யமென்கை. [அனந்தபுர நகர்மாயன்] - நித்யஸூரிகள் ஓலக்கங்கொடுக்க மேன்மையோடேயிருக்கும் வைகுந்த மாநகர்போலன்றியே தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கும் ஶீலாதிகன் வர்த்திக்கிற ஊர். [மாயன்] - தன்மேன்மை பாராதே, ஸம்ஸாரிகள் சிறுமைபாராதே முகங்கொடுக்கும் ஆஶ்சர்யபூதன். [நாமம் ஒன்றும் ஓராயிரமாம்] - ஒருநாமமே அநேகமாம்படி ரக்ஷகமாம் ; "உலகேழளிக்கும் பேராயிரம் கொண்டதோர் பீடுடையன்" என்கிறபடியே. [உள்ளுவார்க்கு உம்பரூரே]-இச்சீர்மையையும் ப்ரயோஜநத்தையும் அநுஸந்திப்பார்க்கு இதுதானே பரமபதமென்னுதல், அவர்களுக்கு அநந்தரம் ப்ராப்யம் பரமபதமென்னுதல். அவன் நித்யவாஸம் பண்ணுகையாலேயிறே பரமபதமும் உத்தேஶ்யமென்கிறது.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு, ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்குச் சொன்ன திருநாமந்தானே ஆயிரம்ப்ரகாரத்தாலே ரக்ஷகமாமென்கிறார்.

[இன்றுபோய்ப்புகுதிராகில்] - போவோமென்று இச்சைபிறந்த இன்றே போய்ப் புகுவதிகோளாகில். இதரவிஷய விரக்திதொடக்கமான அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டாவோ? இச்சாமாத்ரமே யமையுமோ? வென்னில் - "𑌯𑌦𑌹𑌰𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌹𑌰𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍" (யதஹரேவவிரஜேத்ததஹரேவப்ரவ்ரஜேத்) என்கிறபடியே அவை

இரண்டாம்பாட்டு.—இன்றுபோய் இத்யாதி. "நாமமொன்றுமோராயிரமாம்" என்றதைக் கடாக்ஷித்த அவதாரிகை - ப்ரதிபந்தகங்கள் இத்யாதி. சொன்னதிருநாமந்தானே யென்றது - "கேசவா" என்றத்தைப்பற்ற.

'இதரவிஷய' இத்யாதிவாக்யம் - ஶங்காநுவாதம். பரிஹாரம் - யதஹ இத்யாதி. "𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌂 𑌸𑌮𑌾𑌪𑍍𑌯 𑌗𑍃𑌹𑍀 𑌭𑌵𑍇𑌤𑍍 । 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌦𑍍𑌵𑌨𑍀 𑌭𑍂𑌤𑍍𑌵𑌾 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍 । 𑌯𑌦𑌿 𑌵𑍇𑌤𑌰𑌥𑌾 𑌬𑍍𑌰𑌹𑍍𑌮𑌚𑌰𑍍𑌯𑌾𑌦𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍 । 𑌗𑍃𑌹𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌵𑌨𑌾𑌦𑍍𑌵𑌾 𑌯𑌦𑌹𑌰𑍇𑌵 𑌵𑌿𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍 𑌤𑌦𑌹𑌰𑍇𑌵 𑌪𑍍𑌰𑌵𑍍𑌰𑌜𑍇𑌤𑍍" இதி ஜாபாலிஃ. யதஹரேவ - யஸ்மிந்நஹந்யேவேத்யர்த்தஃ. விரஜேத் - விரக்தோபவதி. ததஹரேவ - தஸ்மிந்நஹந்யேவ. ப்ரவ்ரஜேத் - ஸந்ந்யஸ்தோபவேதித்யர்த்தஃ.

வேண்டுவேது, அதிக்ருதாதிகாரமான விஷயங்களுக்கு; ஸர்வாதிகாரமுமாய் ப்ராப்தமுமாய் முன்பே இவனையிச்சித்து இச்சைபார்த்திருக்கும் விஷயத்துக்கு இச்சாமாத்ரமே வேண்டுவது; விஷயாநுருபமாக அதிகாரி ஸம்பத்தி இவனால் ஸம்பாதிக்க முடியாமையாலும் ஆட்பார்த்துழிதருமவனாகையாலும் வேண்டா. "யதி³வா ராவணஸ்ஸ்வயம்" (யதிவா ராவணஸ்ஸ்வயம்) - என்னுமவனிறே; விபீஷணனென்று பேராய், ராவணனாயிருந்தானென்று நீளாதேகிடீர். அதுவேன்? அங்குநின்றும்வந்தானொருவனைக் கைக்கொண்டதாகவமையாதோ வென்னவேண்டா: குறைவாளர்க்கிறே நம்மால் அபேக்ஷையுள்ளது: அதுள்ளது ராவணனுக்கிறே. "விபீ⁴ஷணஸ்து த⁴ர்மாத்மா" (விபீஷணஸ்துதர்மாத்மா) என்று தனக்கென்ன ஒருகைம்முதலுமுண்டாகையாலே நாளைவரவுமாம்: அரைக்ஷணம் கிட்டாவிடில் நாசமாயிருக்கிறது அவனுக்கேயன்றே? ஆனபின்பு, அவனையன்றே முற்படக் கைக்கொள்ளவேண்டுவது? இனித்தான் இவனைக் கைக்கொண்டால், இவனும் இவன்தன்னோடே நால்வருமாய்ப்போம்; ராவணனைக் கைக்கொண்டால், துறப்புக்கூடாகக் கைக்கொண்டதாகலாம்; மஹாராஜரோருவரையும் அங்கீகரிக்க வாநரஜாதியாக வாழ்ந்துபோனாற்போலே. [எழுமையுமேதஞ்சாரா] - ஒருகாலமும் போல்லாங்குவந்து கிட்டாது. [சாரா] - அதுக்கு அவன்தான் நினைப்பிடவும்வேண்டா. "சும்மெனாதே கைவிட்டோடித்தூறுகள்பாய்ந்தன" என்கிறபடியே "நமக்குஇவ்விடம் ஆஶ்ரயமல்ல" என்று தன்னடையேவந்து கிட்டாது; ராஜகுலஸம்பந்தத்தாலே விட்டோடிப்போம்; "வானோ

அவை - அதிகாரிஸம்பத்பாதிகள். அதிக்ருதாதிகாரமான விஷயங்களுக்கு - ப்ரவ்ராஜ்யாதிகர்மங்களுக்கு. 'ஸர்வாதிகாரமுமாய்' என்றவிடத்திலே-"ப்³ராஹ்மணா: க்ஷத்ரியா வைஶ்யா: ஸ்த்ரிய: ஶூத்³ராஸ்ததா²ந்த்யஜா: । ஸர்வ ஏவ ப்ரபத்³யேரந் ஸர்வதா⁴தாரமச்யுதம்" என்றது அநுஸந்தேயம். இச்சாமாத்ரமேயமையும் என்னுமதுக்கு ஹேத்வந்தர கதநபூர்வகமாக, இச்சைபார்த்திருக்கும் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணங் காட்டுகிறார் - விஷயாநுருபமாக இத்யாதி. ஆட்பார்த்துழி தருமவன் என்றது - "நமக்கடிமையாவாருண்டோ" என்றதுவே யாத்ரையாய்த் திரியுமவனென்றபடி. நாலாந்திருவந்தாதி அறுபதாம்பாட்டு. "ஆட்பார்த்துழிதருவாய்" இத்யாதி. அப்படி இவன் ஆபிமுக்யம் பார்த்திருக்குமோவென்ன - யதிவா இத்யாதி. "ஆநயைநம் ஹரிஶ்ரேஷ்ட² த³த்தமஸ்யாப⁴யம் மயா । விபீ⁴ஷணோ வா ஸுக்³ரீவ யதி³ வா ராவண: ஸ்வயம்" இதி யுத்தகாண்டே ராம:. (18-34½) "யதிவா" என்றதுக்கர்த்தம் - விபீஷணன் என்று இத்யாதி. போராய் என்றது பேரிட்டுக்கொண்டுவந்தானாயென்றபடி. "ஸ்வயம்" என்றதுக்கு பாவம் - அதுவேன் இத்யாதி. அதாவது - "ஸ்வயம்" என்று இவனுக்கதிஶயஞ் சொல்லுகிறதென்? அங்குநின்றும் வந்தவனொருவனாகிலும் அவனைக் கைக்கொண்டாரென்னுமது அமையாதோ என்னவேண்டாமென்றபடி. அது - குறை. விபீஷணன் குறைவாளனல்லவோவென்ன - விபீஷணஸ்த்வித்யாதி. "விபீ⁴ஷணஸ்து த⁴ர்மாத்மா ந து ராக்ஷஸசேஷ்டித: । ப்⁴ராத்ருஸ்நேஹப³ராதா⁴ரோ வாதிவிதூஷண:" இத்யாரண்யகாண்டே ஶூர்பணகா (கஎ-உ௪). ராவணனையே கைக்கொள்ள வேணுமென்றதுக்கு ஹேத்வந்தரம்-இனித்தான் இத்யாதி. துறப்புக்கூடு-தாற்றுப்பொலி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மஹாராஜர் இத்யாதி. ஏதத்தைப் போக்குமென்னாதே, "ஏதம்சாரா" என்றதுக்கு பாவம்-அதுக்குஅவன் இத்யாதி. விவரணம்-சும்மெனாதே இத்யாதி. சும்மெனாதே-மூச்சுவிடாதே போகைக்கு ஹேது - ராஜகுல இத்யாதி. அப்படி போமோவென்ன, ப்ரமாணம் - வானோ இத்யாதி. பெரியதிருவந்தாதி ஐம்பத்துநாலாம்பாட்டு. ஆகாசம், கடல், காற்றுத் தீ காடுகளிலே எங்கேயொருங்கிற்றே? வன்துயரை மருங்கு கண்டிலம் என்று பாட்டுக்கர்த்தம். "ஏதஞ்சாரா" என்ற

மறிகடலோ" இத்யாதி. [குன்றுஇத்யாதி] - ஏதம் சார்ந்தாலும் சென்று புகவேண்டும்படி காணும் ஊரின்ஐச்வர்யமும் போக்யதையும். மலைகளைப் புடைபடத்தொலைத்து நெருங்கவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மாடங்களும், அதினருகே அம்மாடங்களுக்கு நிழல்செய்தாற்போலே யிருக்கிற குருந்து, அத்தோடே சேர்ந்த செருந்தி, புன்னையென்னுதல்; அந்யோந்யம் சேர்ந்தவையென்னுதல். [மன்றலர்பொழில்] - ஊர்ச்சுற்றிலே யலர்ந்துகிடக்குமாய்த்துப் பொழில்கள். அன்றியே, மன்றென்று - மன்றலாய், மன்றலென்று - பரிமளமாய், அலருகையாவது - பரம்புகையுமாய், பரிமளம் பரம்பாநின்றுள்ள பொழிலென்றுமாம். மன்றலை-மன்று என்று குறைத்துக் கிடக்கிறது. [குன்றுநேர்மாடம்] - "பிள்ளை திருநறையூரரையரும் பட்டரும் உள்ளேபுக்கு ப்ரதக்ஷிணம்பண்ணாநிற்க நான் ஸேவித்துப் போனேன்: அல்லாதாரெல்லாம் விரைந்து சடக்கென வாராநிற்க, இவர்கள் திருமாளிகைகளையும் திருக்கோபுரங்களையும் கண்ணாலே பருகுவாரைப்போலே பார்த்துக்கொண்டு வருகிறபடியைக் கண்டு, 'அல்லாதார்க்கும் இவர்களுக்கும் செயல்ஒத்திருக்கச்செய்தே இவர்களான வாசியிருந்தபடியென்!' என்றிருந்தேன்" என்றருளிச்செய்வர். [சேர் செருந்தி] - "ஸாவவொஹஃதிவெவெஷெஹீ" போலேயாய்த்து மேல் நித்யஸூரிகளைச் சொல்லக்கடவதாயிருக்க, இங்கே ஸ்தாவரங்களைச் சொல்லுகிறது - உகந்தருளின நிலங்களில் விலக்ஷணரோடு ஸ்தாவரங்களோடு வாசியில்லையென்றிருக்கும் உத்தேச்ய புத்தியாலே: நித்யஸூரிகளுக்கானால் அவ்வருகேபோக நினைவுண்டாகைக்கு யோக்யதையுண்டு: நினையார்கள் இத்தனை: சைதந்யத்தில் உறைப்பாலே: நினைக்கைக்கும் யோக்யதையுண்டிறே; வேறோரிடத்தில் போக நினைக்கைக்கு ப்ராப்தியில்லையிறே இவற்றுக்கு. பிள்ளை ஜநநாதப்ரஹ்மராயர் திருமுடிக்குறையிலே மரம்வெட்டுவியாநிற்க எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தையை நினைப்பது. ஆச்சான் திருவாலிநாடுதாஸர் நல்லன சில

வகந்தரம் "குன்றுநேர்" இத்யாதிகளைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - ஏதம் இத்யாதி. "குன்றுநேர் மாடம்" என்றத்தைப்பற்ற - ஐச்வர்யமும் என்றது; "குருந்துசேர்" இத்யாதியைப்பற்ற - போக்யதையும் என்றது. ஸப்தார்த்தம் - மலைகளை இத்யாதி. நேர் - ஒப்பு. மாடு - சமீபம். புடைபட - இடமுண்டாம்படி. "மாடேகுருந்து" என்றதுக்கு பாவம் - அம்மாடங்களுக்கு இத்யாதி. "சேர்" என்றதுக்கு - மாடங்களினருகேசேர்ந்தகுருந்துசேர்புன்னை என்று முந்தினவர்த்தம் அத்தோடே - அந்தமாடங்களோடேயென்றபடி. 'மன்று' என்று நாற்சந்தியாய், சுற்றுமென்றபடி. † புன்னைகளையுடைத்தாய் க்ராமபர்யந்தங்களிலே விகஸியாநின்றுள்ள பொழிலென்னுதல், குருந்து முதலான வ்ருக்ஷங்களை யுடைத்தாய் பரிமளம் ப்ரவஹியாநின்றுள்ள பொழிலென்னுதல். "மன்று" என்று - பரிமளத்தைச் சொல்லும்படியென்? என்ன - மன்றலை இத்யாதி. "குன்றுநேர்" இத்யாதியாலே வர்ணிக்கைக்கு இவை போக்யமாயிருக்குமோவென்ன, ஐதிஹ்யம் - பிள்ளை இத்யாதி. விரைந்து - த்வரித்து. 'அருளிச்செய்வர்' நஞ்சீயரென்றபடி. "சேர்" என்றதுக்கு - வ்ருக்ஷங்கள் அந்யோந்யம் ஸத்ருசமாயிருக்குமென்று மூன்றாமர்த்தமாதல், த்விதீயார்த்த விவரணமாதல். நாகவோர்வஹதி இத்யாதி. கீழ் பொழிலை வர்ணித்தவபிப்ராயத்தை யநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார்- மேல்நித்யஸூரிகளை இத்யாதி. "விண்ணோர்" என்றத்தைப்பற்ற - நித்யஸூரிகள் என்றது. ஆனாலும் விலக்ஷணரான ஸூரிகளோபாதி இவையும் உத்தேச்யமாமோவென்ன-நித்யஸூரிகளுக்கு இத்யாதிகாலுவாக்யம். சைதந்யத்திலுறைப்பு - ஜ்ஞாநகார்யமான ப்ரேமாதிசயம். திவ்யதேசங்களிலுள்ளவை ஐகவத்கடாக்ஷவிஷயமாகையாலே யுத்தேச்யமென்னுமதுக்கு ஐதிஹ்யம் - பிள்ளைஜநநாத இத்யாதி. எம்பார் அருளிச்செய்த வார்த்தை * மானேய்நோக்கிலே கண்டுகொள்வது. இவை அவன் கடாக்ஷவிஷயமென்றதுக்கைதிஹ்யம் - ஆச்சான் இத்யாதி. கூரவன்பாக்கு - ச்லாக்யமான

---

† 'குருந்துமுதலான வ்ருக்ஷங்களை' என்றிருக்கலாம்.

சுரவன்பாக்குக்களை பட்டருக்குக் கொடுவந்துகொடுத்தாராய், அவற்றைக்கண்டு "இவை யிருந்தபடியென்? * திருவருள்கமுகினின்றும்வந்தவையோ?" என்றருளிச் செய்தாராம். நீராலே வளர்ந்தவையன்றே, அவனுடைய கடாக்ஷத்தாலே வளர்ந்தவையிறே. [அனந்தபுரநகர்மாயன்] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தைவிட்டு "தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலாம்" என்னுமத்தாலே திருவனந்தபுரத்தை விடமாட்டாதே நிற்கிற ஸீலகுணாதிக்யத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாமமொன்றுமோராயிரமாம்] - ஒருதிருநாமந்தானே விரோதிகளைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமென்னுமிடஞ் சொல்லிற்றிறே; அப்படியே ஆயிரம்படி ரக்ஷகமான ஆயிரந்திருநாமத்தையுடையவன். [உள்ளுவார்க்கு] - உத்தேஶ்யதை குறைவற்றிருந்தது, இனி அநுஸந்திப்பாரேயிறே தேட்டம். [உள்ளுவார்க்கு] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே நித்யஸூரிகளோலக்கங்கொடுக்க அவர்கள் நடுவேயிருக்கக்கடவ ஸர்வேஶ்வரன், "தாழ்ந்தார்க்கு முகங்கொடுக்கலாம்" என்று இத்தேசத்தை விரும்பிவர்த்திக்கிற நீர்மையிலேற்றத்தை அநுஸந்திக்கவல்லார்க்கு. [உம்பரூரே] - திருநாமங்களை யநுஸந்திப்பார்க்கு, அவ்விடந்தானே யும்பரூரென்றுமாம்; அன்றியே, உள்ளுவார்பெறுமிடம் உம்பரூரென்னவுமாம். அவ்விடந்தானுமுத்தேஶ்யமாகிறதும் அவன்விடாதே வர்த்திக்கையிறே. இனி ஸர்வைக்யமுடையவன் தான் இவ்விடத்தே வர்த்தியாநின்றால் பின்னை இவ்விடமேஉத்தேஶ்யமாகத் தட்டில்லையிறே. (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

ஊரும்புட்கொடியும்அஃதே உலகெல்லாம்உண்டுமிழ்ந்தான்
சேரும்தண்ணனந்தபுரம் சிக்கெனப்புகுதிராகில்
தீரும்நோய்வினைகளெல்லாந் திண்ணம்நாம்அறியச்சொன்னோம்
பேருமோராயிரத்துள் ஒன்றுநீர்பேசுமினே.

ஆ —(ஊரும்புள்.) - ஶோமோபகரணங்களினாலும் லீலோபகரணங்களினாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்த எம்பெருமானுக்கும் ப்ராப்யமான திருவனந்தபுரத்திலே

பாக்கு. "திருவருட்கமுகு" என்றதுக்கர்த்தம் - நீராலே இத்யாதி. அனந்தபுரநகரில்ஆஶ்சர்யமேதென்ன - ஸ்ரீ வைகுண்டத்தை இத்யாதி. 'சொல்லிற்றிறே' - முதற்பாட்டிலேயென்றபடி. திருநாமங்களாயிரத்தையு முடையவ னென்றது - ப்ராஸங்கிகம். "உள்ளுவார்க்கு" என்றதுக்குஅவதாரிகை - உத்தேஶ்யதை இத்யாதி. "ஒன்றுமோராயிரமாம்" என்றது - ஒருநாமமே ஆயிரம் ப்ரகாரம் ரக்ஷகமாமென்னுதல், குணசேஷ்டிதாதிகளையொழிய நாமமொன்றுமே ஆயிரமுண்டாயிருக்குமென்னுதல்; 'என்னுதல்' என்கையாலே - இவ்வர்த்தத்வயமும் தோற்றுகிறது. "ஓராயிரமாம்" என்றத்தோடே "உள்ளுவார்க்கு" என்றத்தைச் சேர்த்து பாவம்-திருநாமங்களை இத்யாதி. கீழே, நாமத்தை உள்ளுவர்க்கு என்றருளிச்செய்து, "மாயன்" என்றதிற்சொன்ன சீலகுணத்தையுள்ளுவார்க்கு என்று அர்த்தாந்தரம் - ஸ்ரீ வைகுண்டத்திலே இத்யாதி. இது சதுர்விம்ஶத்ஸஹஸ்ரத்திலே ஸ்புடம். அவ்விடந்தானே - திருவனந்தபுரந்தானே. நித்யவிபூதியன்றோ வுத்தேஶ்யமென்ன - அவ்விடந்தானும் இத்யாதி. அவ்விடந்தானும் - பரமபதந் தானும். இவ்விடமே - திருவனந்தபுரமே. உம்பரூர் - * தேவாநாம் பூரயோத்யா. பரமபதம். "உம்பரூர்" என்றதுக்கு - திருவனந்தபுரமே யும்பரூரென்னுதல், திருநாமங்களை யநுஸந்திப்பாரிருந்தவிடமே யும்பரூரென்னுதல், உள்ளுவார் பெறுமிடம் உம்பரூரென்னுதல் என்றர்த்தத்ரயமாதல்; அர்த்தத்வயமாதல். (உ)

அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு புகுதிராகில் உங்களுடைய ஸமஸ்தது:க்கங்களும் போம்; இது நிஸ்சிதம்; இப்ப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கும் ப்ரதிபந்தகம்போகைக்கும் ஆயிரந்திருநாமத்திலே ஒருதிருநாமத்தைச் சொல்லவேணுமென்னும் நியமமில்லை; அவனுடைய அஸங்க்யேயமான திருநாமத்திலே வேண்டிற்றொரு திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோ ளென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்கு இன்னதிருநாமமென்று இல்லை, ஆயிரத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லவமையுமென்கிறார்.

[ஊரும்புள்ளென்றுமேலுக்கு] - ஸர்வவிஷயசேஷவ்ருத்தியும் பெரிய திருவடியைக் கொள்ளுமதுஞ்செய்து ஜகத்துக்கு ஸர்வவிதரக்ஷகனுமானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற நிரதிசயபோக்யமான திருவனந்தபுரத்தைப் பரமப்ராப்யமென்று அங்கேபுகுவுதிகோளாகில், து:க்கங்களும் து:க்கஹேதுவான பாபங்களுமெல்லாம் போம்; ஒருவர்க்கும் தெரியாத ரஹஸ்யத்தை வ்யக்தமாம்படி நாங்கள் சொன்னோம்.

ப.—அநந்தரம், அத்தேசத்தை ப்ராபித்தவளவிலே ஸமஸ்தவிரோதிகளும் கழலும்: ஸர்வரக்ஷகனான அத்தேசிகனுடைய திருநாமங்களாயிரத்திலும் ஏதேனுமொன்றையும்சொல்லி அநுபவியுங்கோ ளென்கிறார்.

(ரக்ஷணார்த்தமாக), புள் - பெரியதிருவடியை, ஊரும் - நடத்தாநிற்கும், கொடியும் - ரக்ஷணத்துக்குக்கட்டின கொடியும், அஃதே - அதுவே: (சென்று ரக்ஷிக்கவொண்ணாத ப்ரளயத்தளவில்), உலகெல்லாம் - லோகத்தையெல்லாம், உண்டு - அமுதுசெய்து (வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி), உமிழ்ந்தான் - ப்ரளயாநந்தரமுமிழ்ந்தவன், சேரும் - பிற்பாடர்க்கு முகங்கொடுக்கைக்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகிற, தண் - ஸ்ரமஹரமான, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்தை, சிக்கென - அநந்யப்ரயோஜநத்வ வ்யவஸாயத்தையுடையீர்களாய்க்கொண்டு, புகுதிராகில் - ப்ராபிப்புதிகோளாகில், நோய் - (ப்ரயோஜநாந்தரருசியான) நோயும், வினைகளெல்லாந்திரும் - (அதுக்கடியான) கர்மங்களும் நிரவசேஷமாக நசிக்கும்; நாம் - இவ்வர்த்தத்தில் நிலவரானநாங்கள், (உங்களுக்கு), அறிய - அறியும்படி, திண்ணம் - த்ருடமாக, சொன்னோம் -; (அங்குச்சென்றால்), பேருமோராயிரத்துள் - அவனுடைய அநுரூபமான நாமமாயிரத்திலும் வைத்துக்கொண்டு, ஒன்று - ஏதேனுமொன்றை, நீர் -, பேசுமின் - சொல்லுங்கோள். போக்யமாமிடத்தில் ப்ராப்தாப்ராப்த விசாரமில்லையென்று கருத்து.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ப்ரதிபந்தகங்கள் போகைக்கு தேசப்ராப்தியே அமையும், ஆயிரம்திருநாமத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லுங்கோள் என்கிறார்.

[ஊரும்புள்] - வாஹனமானது பெரியதிருவடி. [கொடியும் அஃதே] - இது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். இது, நித்யஸூரிகளுக்குக் கொடுத்துவைக்கும் நாநாரஸாநுபவத்தை இன்றுசெல்லு மவனுக்கும் கொடுக்குமென்னுமிதுக்காகச் சொல்லுகிறது. [உலகெல்லாம் உண்டுமிழ்ந்தான்] - ப்ரளயாபத்தில் ஆபத்தேமுதலாக வரையாதே திருவயிற்றிலேவைத்து, உள்ளிருந்து நோவுபடாதபடி வெளிநாடுகாண உமிழ்ந்தான். [சேரும்] - இப்படி உபயவிபூதியையும் நிர்வஹிக்கிறவன் ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகத் தன்செல்லாமையாலே வந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற நிரதிசயபோக்யமான திருவனந்தபுரத்தை. [சிக்கெனப் புகுதிராகில்] - "நவ

வாநராவதம்ஸே'' என்கிறபடியே மீட்சியில்லாத ருசியோடேபோய்ப் புகுவுதிகோளாகில், து:க்கங்களும் து:க்கஹேதுக்களான பாபங்களும் போம். [திண்ணம் நாம் அறியச்சொன்னோம்] - அநுபவித்துக் கைவந்த நாங்கள், ஒருத்தர்க்கும் தெரியாத ரஹஸ்யத்தை வ்யக்தமாக அறியும்படி சொன்னோம். இதுண்டாய்க் கழிந்தார் வார்த்தையாகையாலே ஆப்தமென்கை. ப்ரதிபத்தி பண்ணுதார் இழக்குமித்தனை. து:க்கநிவ்ருத்திக்கு தேசப்ராப்தியே அமையும்; குணசேஷ்டிதங்களுக்கு வாசகமான திருநாமங்கள் ஆயிரத்திலும் ஒரு திருநாமத்தைச் சொல்லி அநுபவியுங்கோள்.

ஈடு.—மூன்றும்பாட்டு. ப்ரதிபந்தகங்கள்போகைக்கு தேசப்ராப்தியேயமையும்: ஆயிரந்திருநாமத்திலும் ஏதேனுமொன்றைச்சொல்லி யநுபவியுங்கோ ளேன்கிறார்.

[ஊரும்புள்] - பெரியதிருவடியை வாஹநமாகக்கொண்டு நடத்தும். [கொடியுமஃதே] - இது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தர்க்கு "சென்றாற்குடையாம்'' என்கிறபடியே உண்டாகச் சொல்லுகிற நாநாபாவம், இன்று போய்க்கிட்டினவனுக்கும் வாசியறக் கொடுக்கு மென்கைக்காகச் சொல்லுகிறது. இவன் "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி'' (அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி) என்றிருந்தாலும் ப²லமில்லையிறே, "குருஷ்வ'' என்று அவன்அப்படி கொள்ளாதவன்று. இவனுக்கு கிஞ்சித்கரியாதவன்று ஸ்வரூபலாபமில்லை. நிரபேக்ஷனதான் குறையநின்று இவனுடைய குறையைத்தீர்க்குமாய்த்து. தான் ஸாபேக்ஷனாய் நின்று இவனை நிரபேக்ஷனாக்கும். இவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுண்டாம்படி பண்ணிக்கொண்டு நிரபேக்ஷனாகவேணுமிறே அவனுக்கு. இவனுடைய ஸ்வரூபஸித்த்யர்த்தமாக அவன் தன்னைத் தாழவிட்டானென்றால், அதுதானே நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு உடலாயிருக்குமிறே அவனுக்கு. "இன்னார்தூதனென நின்றான்''என்றபின்பிறே அவனுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியுண்டாய்த்து. [உலகு இத்யாதி]-ஸம்

மூன்றும்பாட்டு.—ஊரும் இத்யாதி. "அனந்தபுரம் சிக்கெனப்புகுதிராகில் தீரும் நோய் வினைகளெல்லாம். பேருமோராயிரத்துள் ஒன்று நீர்பேசுமின்'' என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரதிபந்தகங்கள் இத்யாதி.

"புள்ளை - ஊரும்'' என்றந்வயிப்பது. இது உபலக்ஷணமென்கிறார் - நித்ய இத்யாதி. நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணம் என்றது - பெரியதிருவடி யொருவனையும் வாஹநமாகவும் கொடியாகவும் கொள்ளுமென்ற இது, நித்யஸூரிகளெல்லாரையும் ஒவ்வொருத்தரையே அநேக சேஷவ்ருத்திகள் கொள்ளுமென்னுமதுக்கும் உபலக்ஷணமென்றபடி. இப்பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம்- அஸ்ப்ருஷ்ட இத்யாதி. அவன் கொடுக்கிறதென், தானே செய்யவொண்ணாதோவென்ன - இவன் இத்யாதி. "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஶ்ச தே'' இத்யாதி "பவாம்ஸ்து ஸஹ வைதேஹ்யா கிரிஸாநுஷு ரம்ஸ்யதே । அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி ஜாக்ரத: ஸ்வபதஶ்ச தே'' இத்யயோத்யாகாண்டே லக்ஷ்மணை. (௩க-௨௧,-௨௨) பூர்ணனவன் இவனைக்கொண்டு கைங்கர்யம் கொள்ளுகிறதென்னென்ன - இவனுக்கு இத்யாதி. ஆகையாலே நிரபேக்ஷனென்று கூட்டுவது. விவரணம் - தான் ஸாபேக்ஷன் இத்யாதி. ஆனாலும் நைரபேக்ஷ்யஹாநிவாராதோவென்ன - இவனுக்குஇத்யாதி என்னுதல்; இதே - பரார்த்தமாக ஸாபேக்ஷனாகையாலே நைரபேக்ஷ்யஹாநியில்லை யென்றருளிச்செய்து, இங்கே - ஸ்வநைரபேக்ஷ்ய ஸித்தியும் இவனையும் நிரபேக்ஷனாக்கினுலென்கிறார் - இவனுக்கு இத்யாதி என்னுதல். விவரணம் - இவனுடைய இத்யாதி. தாழவிட்டது நைரபேக்ஷ்யத்துக்கு உடலாகக்கண்ட விடமுண்டோவென்ன - இன்னார் தூதன் இத்யாதி. திருமொழி இரண்டாம்பத்து, "முன்னோர்தூது'' இத்யாதி. நின்றான் - ஸத்தை

ஸாரஸ்பர்ஶமில்லாதாரை எல்லாவடிமைகளும் கொள்ளுகையன்றிக்கே, ப்ரளயாபத்தில் லோகத்தை யெடுத்து வயிற்றிலேவைத்து நோக்கி, பின்னை யுள்ளேகிடந்து தளரவொண்ணாதென்று வெளிநாடுகாண வுமிழ்ந்தவன். [சேரும்தண்ணனந்தபுரம்] - ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்கு அவன்வயிற்றில் புகாதபோது உண்டான செல்லாமையோபாதியும் போருமாய்த்து,அவனுக்குஇத்தேசத்தில் புகுராதபோதுஉண்டானதரிப்பறுதி; ப்ரளயாபத்தினின்றும் ஜகத்தையடைய ரக்ஷித்தவன் † (ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடையரக்ஷணார்த்தமாக) வந்துசேருகிற விடமென்னுதல், அவன் நிர்ப்பரனாய்க்கொண்டு சாய்ந்தருளுகிற விடமென்னுதல். [தண்ணனந்தபுரம்] - ப்ராந்தியாலே அவன்இப்படி விரும்புகிறானல்லன்; போக்யதையாலே விடமாட்டாமையாய்த்து. உகந்தருளினநிலமாகில் இப்படியிருக்கவேண்டாவோ? "தானுகந்தவூர்" என்னக்கடவதிறே. தானுமுகந்து நித்யஸூரிகளும் உகக்குமிடமிறே பரமபதம்; இங்குத் தன்னுகப்பேயிறே: இவர்கள் வைமுக்யம்பண்ணநிற்கச்செய்தேயும் தான் விடமாட்டாதே அவஸரப்ரதீக்ஷனாய் நிற்கிறவிடமிறே. [சிக்கென] - "நசபுநராவர்த்ததே" (நசபுநராவர்த்ததே) என்கிறபடியே மீளாத ருசியையுடையீர்களாய்க்கொண்டு கிட்டுவுதிகோளாகில். [தீரும்இத்யாதி]-து:க்கங்களும் து:க்கஹேதுக்களு மெல்லாம் நசிக்கும். [திண்ணம்] - "ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்யம்" (ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்யம்) என்னுமாபோலே. [நாம்அறியச்சொன்னோம்] - சரதமாக அநுபவத்தாலே கைகண்ட நாம்,இதில் வாசியறியாத நீங்களும் இழக்கவொண்ணாதென்று உங்கள் நெஞ்சிலே படும்படிசொன்னோம். [நாம்] - நெடுநாள் க்லேஶப்பட்டுக் கரைகண்டவரிறே. [சொன்னோம்] - இனி கர்மவஶ்யராய்ப்படுமேவர்கள், சொன்ன வார்த்தை ப்ரதிபத்திபண்ணாமையாலே படுகிறார்களத்தனை ; நம்மேல் குறையற நாம் சொன்னோம். செயலுக்கு தேசப்ராப்திஅமையுமென்றீர், இனிச்சொல்லியிருக்க வடுப்பதென் என்ன ?-[பேரும்ஓர்இத்யாதி]-ஒருதிருநாமந்தானே ஆயிரம்படி ரக்ஷகமான ஆயிரந் திருநாமத்தையுடையவனென்று சொன்னோமிறே முன்பே; அதில் வாய்க்குத்தோற்றிற்று ஒரு திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள். [பேசுமினே]-மநஸ்ஸஹகாரமும் வேண்டா. (௯)

பெற்றான். "உலகெல்லாமுண்டுமிழ்ந்தான் சேரும்" என்றபதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்கு இத்யாதி. உக்தத்தை யநுவதியாநின்றுகொண்டு, பதச்சேர்த்திக்கு பாவாந்தரம் - ப்ரளயாபத்தினின்றும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். "சேரும்" என்றது - ரக்ஷ்யாபேக்ஷையோடேவந்து நிற்கிறவென்னுதல், சாய்ந்தருளுகிறவென்னுதலென் றர்த்தத்வயம். "தண்" என்றதுக்கு பாவம் - ப்ராந்தியாலே இத்யாதி. ஈடுபாடு - உகந்தருளின இத்யாதி. இப்படியிருக்கவேண்டாவோ வென்றது - ஈஶ்வரன விரும்பும்படி போக்யமாயிருக்க வேண்டாவோவென்றபடி. "அவன் விரும்பினதே உகந்தருளினநிலம்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - தானுகந்த இத்யாதி. "அலம்புரிந்த" இத்யாதி, திருநெடுந்தாண்டகம். இதுக்கர்த்தம் - தானும் இத்யாதி. "தன்னுகப்பேயிறே" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - இவர்கள் இத்யாதி. சரதம் - நிஶ்சிதம். "நசபுநராவர்த்ததே நசபுநராவர்த்ததே" இதி சாந்தோக்யே. (அ-கரு-சரமன ௯)"ஸத்யம்ஸத்யம் புநஸ்ஸத்யம் உத்த்ருத்ய புஜமுச்யதே। வேதஶாஸ்த்ராத்பரம் நாஸ்தி நதைவம் கேஶவாத்பரம்" இதிமஹாபாரதே. "அறிய" என்றதுக்கு பாவம்-இதில்வாசி இத்யாதி. அப்படி கைகண்டாரோவென்ன-நெடுநாள் இத்யாதி. "சொன்னோம்" என்ற பதநிர்த்தேசத்தால் ஸூசிதம்-இனி கர்மவஶ்யராய் இத்யாதி. செயலுக்கு - காயிகவ்யாபாரத்துக்கு. சொன்னோமிறே முன்பேயென்றது- "ஓராயிரமாய்" என்கிறபாட்டிலேயென்றபடி. "பேசுமின்" என்றதுக்கு பாவம்-மநஸ்ஸஹகாரமும் இத்யாதி. அத்விதீயமான ஆயிரந்திருநாமத்திலும் வைத்துக்கொண்டு ஏதேனுமொன்றைச் சொல்லுங்கோளென்று பாவார்த்தம்.

(௯)

நான்காம் பாட்டு.

பேசுமின்கூசமின்றிப்பெரியநீர் வேலைசூழ்ந்து
வாசமேகமழுஞ்சோலை வயலணியனந்தபுரம்
நேசஞ்செய்துறைகின்றானைநெறிமையால்மலர்கள்தூவிப்
பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ்செய்தவாறே.

ஆ..—(பேசுமின்.) - நாம் அநர்ஹரென்று கூசாதே அவன்திருநாமத்தைச சொல்லுங்கோளென்றுசொல்லி, அடிமைசெய்கையிலே அவர்களுக்கு ஸ்ப்ருஹைபெறுகைக்காகத் திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமைசெய்கிறவர்கள் என்னபுண்யஞ்செய்தாரோவென்று, அவர்களுடைய ப்ரஶம்ஸாமுகத்தாலே ப்ராப்யமான அடிமையினுடைய உத்கர்ஷத்தைச் சொல்லுகிறார்.

ஒ. —நாலாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக, 'திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்னபுண்யம் செய்தார்களோ?' என்கிறார்; அவர்கள் பாக்யம்பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோள் என்றுமாம்.

[பேசுமின் கூசமின்றி] - அயோக்யரென்று கூசாதே திருநாமத்தைச்சொல்லுங்கோள். [பெரியநீர் என்றுதொடங்கி] - பெரியநீரையுடைய கடல்சூழ்ந்து நிரந்தரமான பரிமளத்தையுடைய சோலையோடுகூடினவயலாலே அணியப்பட்ட திருவனந்தபுரத்தை விரும்பி அங்கே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனை.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரித ரக்ஷணார்த்தமான நிரவதிக வாத்ஸல்யத்தையுடையனாய்க்கொண்டு திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிறவனை ஆராதிக்கிறவர்களுடைய பாக்யாதிஶயத்தை ஶ்லாகிக்கப்பாருங்கோள் என்கிறார்.

பெரிய - ஸம்ருத்தமான, நீர் - ஜலத்தையுடைத்தான, வேலை - கடலாலே, சூழ்ந்து - சூழப்பட்டு, வாசமே கமழும் - பரிமளத்தைப்பரப்பாநிற்கிற, சோலை- சோலைகளையும், வயல் - வயல்களையும், அணி - அலங்காரமாகவுடைய, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்திலே, நேசம்செய்து - (ஆஶ்ரித ஸுலப்ரதாகார்யமாக) நிரதிஶய வாத்ஸல்யத்தைப்பண்ணி, உறைகின்றானை-நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை, நெறிமையால் - அவன் ஶேஷித்வாநுரூபமான மார்க்கத்தாலே, மலர்கள் - புஷ்பாத்யுபகரணங்களை, தூவி - (ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு) விநியோகித்து, பூசனைசெய்கின்றார்கள்- ஆராதிக்கிறவர்கள், புண்ணியம் - பாக்யத்தை, செய்தவாறு - பண்ணினப்ரகாரத்தை, கூசமின்றி - (உங்களுடைய) அயோக்யதையைப்பாராதே (வத்ஸலனானவனை ஆராதிக்கிறவர்களுடைய வாத்ஸல்யாதிஶயத்தைப்பார்த்துக்) கூசாதே, பேசுமின் - ஶ்லாகிக்கப்பாருங்கோள்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக, 'திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்கிறவர்கள் என்ன பாக்யவான்கள்!, என்கிறார்; அவர்கள் பாக்யம் பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோள் என்றுமாம்.

[பேசுமின் கூசமின்றி] - உங்கள் அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே, அத்தலையில் நீர்மையையும் ப்ராப்தியையும் பார்த்துப் பேசுங்கோள். வளவேழுலகில்

தமக்குப்பிறக்க விருப்பு இவர்களுக்கும் ஒக்குமென்றிருப்பரிறே. [பெரியநீர் இத்யாதி] - பெரியநீரையுடைத்தான கடல்சூழ்ந்திருப்பதாய் நிரந்தரமான பரிமளத்தையுடைய சோலையோடுகூடின வயலாலே அலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரம். சோலையின் பரிமளம் புறப்படாதபடி மதிளிட்டாற்போலேயாய்த்துக் கடலிருப்பது. கடலில் நாற்றம் மேலிடாதபடியாய்த்துப் பரிமளம் விஞ்சியிருப்பது. [நேசஞ்செய்து உறைகின்றானை] - பரமபதத்திற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி; "ஐயிஜூவஙாமாவாவைாவு" என்கிறபடியே. ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு உடலான தேசமென்று ஸ்நேஹித்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவனை. அத்தேசத்துக்கு ஆர்த்தரில்லாக் குறையுண்டிறே. "ஆர்த்தரில்லாதவிடமும் ஒருவாஸஸ்தாநமோ?" என்று அத்தேசத்தை வகைபாடியாய்த்திருப்பது. 'நேசஞ்செய்து உறைகின்றானை-பேசுமின் கூசமின்றி' என்னுதல்; 'புண்ணியஞ்செய்தவாற்றை-பேசுமின் கூசமின்றி' என்னுதல். [நெறிமையால் இத்யாதி] - அநந்யப்ரயோஜநராய், சூட்டுநன்மாலைப்படியே புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு அக்ரமமாக ப்ரயோஜநத்து அடிமைசெய்யுமவர்கள் நித்யஸூரிகளிற்காட்டில் ஹர்ஷயாதிகர்: ஸம்ஸாரத்திலே நித்யஸூரிகள் பரிமாற்றத்தையுடையவர்கள் ஹர்ஷயாயிகரன்றோ? அப்போது, புண்ணியஞ்செய்தவாறே! என்று ஆஶ்சர்யம். இவர்கள்படியைப் பேசும்போது ஸர்வேஶ்வரனைப் பேசுமதிற்காட்டில் கூச்சமறப் பேசலாமிறே.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக, 'திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் என்ன ஸாக்யவான்கள்!' என்கிறார்; அவர்கள் ஸாக்யம்பண்ணினபடியைப் பேசுங்கோளென்றுமாம்.

[பேசுமின்கூசமின்றி] - உங்கள் அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே பேசுங்கோள். தாம் * மயர்வறமதிநலம்அருளப்பெறச்செய்தேயும், அநாதிகாலம் ஸம்ஸரித்துப் போந்த வாஸநையாலே "அருவினையேன்" என்று பேசுகைக்குக் கூசினவிது, இவர்களுக்கும் உண்டென்றிருக்கிறார். பகவத்விஷயத்தைப் பேசும்போது கூசத்தான்வேண்டாவிறே: அப்ரதிபத்தியாலேயிறே பேசாதிருந்தது; ப்ராப்தவிஷயமென்றறியவே கூசாதே பேசலாமிறே. [பெரியநீர் இத்யாதி] - மிக்கஜலத்தையுடைத்தான கடலாலேசூழப்பட்டு, வாசமேகமழாநிற்குமாய்த்துச்சோலை. சூழப்போந்தசோலையில் பரிமளம் புறம்புபோகாதபடி மதிளிட்டாற்போலேயாய்த் திருப்பது கடல். [வாசமே கமழும்] - கடலில் நாற்றம் மேலிடாதபடி சோலையில் பரிமளமே விஞ்சியிருக்குமாய்த்து; இப்படிப்பட்ட சோலையையுடைத்தான வயலாலே யலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரத்தை. 'நேசஞ்செய்துறைகின்

நாலாம்பாட்டு.—பேசுமின் இத்யாதி. "பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவாறே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகாத்வயம் அருளிச்செய்கிறார் - ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே..

இவர்களுக்குக்கூச ப்ரஸக்தியேதென்ன - தாம் இத்யாதி. அவனைப்பேசும்போது கூசவேண்டாவென்னுமத்தையும், இப்படியிருக்கச்செய்தேயும் தாம் கூசியகன்றதுக்கு ஹேதுவையும், அவனைக் கூசாதேபேசுகைக்கு ஹேதுவையும் அடைவேயருளிச்செய்கிறார் - பகவத்விஷயத்தை இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. "வேலைசூழ்ந்து வாசமேகமழும்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம்- சூழப்போந்த இத்யாதி. "வாசமே" என்ற அவதாரணார்த்தம் - கடலில் இத்யாதி. "கடலில் நாற்றம் மேலிடாதபடி" என்றதுக்கு ஸ்வாபதேஶம் - ஸம்ஸாரகந்தமும் தட்டாதபடியென்று. சோலையையுடைத்தான வென்றது-சோலையையு முடைத்தாயென்றபடி. பாட்டின் முந்தினவவதாரிகைக்குச்சேர அந்வயம்-நேசஞ்செய்து இத்யாதி வாக்யத்வயம். த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சேர அந்வயம்-

ருனை - பேசுமின் கூசமின்றி' என்று கீழோடே கூட்டவுமாம்; அப்போது, "நேசஞ்செய் துறைகின்றானை - பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியம் செய்தவாறே?" என்றது - ஆஶ்சர்யத்திலே யாகிறது. அன்றிக்கே, பெரியீர் தொடங்கி - 'பூசனைசெய்கின்றார்கள் புண்ணியஞ் செய்தவாற்றை - பேசுமின் கூசமின்றி' என்னவுமாம்; அப்போது, கூச்மின்றிப் பேசுகையாவதேன்? என்னில்,—ஸம்பவத்விஷயம்போலே வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணாதிறே ஸாம்பவத விஷயம் [நேசஞ்செய்துறைகின்றானை] - பரமபதத்தில் தவிரவொண்ணாமையாலே யிருக்குமத்தனை. அவ்விடத்தை வகைசொல்லியாய்த்து இங்குவர்த்திப்பது; "ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு உடலல்லாதவிடமும் ஒரு வாஸஸ்த்தாநமாயற்றதோ!" என்று, ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்குப் பாங்கானதேஶமென்று விரும்பிவர்த்திப்பது இங்கேயாய்த்து; "அதிகம்புரவாஸாச்ச" (அதிகம்புரவாஸாச்ச). [நேசிமையால் மலர்கள்தூவி] - "ஸர்வேஶ்வரன் ஶேஷி; இவ்வாத்மவஸ்து அவனுக்குஶேஷம்" என்கிற முறைமையாலே, புஷ்பாத்யுபகரணங்களை அவன்திருவடிகளிலே பணிமாறி; அன்றிக்கே, அவன் தான் இத்தேஶத்தை ஸ்நேஹித்து வர்த்திக்கிறாப்போலே தாங்களும் ஸ்நேஹத்தையுடையராய் மலர்கள் தூவியென்னுதல்; இவர்கள் வர்த்திக்கிறவிடமென்று அவன் விரும்பி வந்தவோபாதி தாங்களும் ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே யாஶ்ரயித்தேன்னவுமாம். [புண்ணியஞ்செய்தவாறே] - * சூட்டுநன்மாலைகள் தூயனவேந்தி அடிமைசெய்கிறவர்களதும் ஓரடிமையாயற்றதோ! ஸ்ரீநாரதாழ்வானைப்போலே யாய்த்துஅவர்கள்; இளையபெருமாளைப்போலேயாய்த்து இவர்கள். அவன் விட்டுப்போரச்செய்தேயும், பாரதந்த்ர்யத்தாலே விடமாட்டாதே கிடக்கிறார்களித்தனையிறே. (ச)

அன்றிக்கேஇத்யாதி. ஸம்பவதர்களைப்பேசும்போது கூச்சத்துக்கு ப்ரஸக்தியேதென்கிற ஶங்கையையநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - அப்போது கூசமின்றி இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. 'அப்போது' என்றவநந்தரம், "ஸம்பவதவிஷயத்தை" என்றுகூட்டுவது. 'வாய்வந்தபடி சொல்லவொண்ணாதிறே ஸம்பவதவிஷயம் என்றது-அவர்கள் அவனிலும் பூஜ்யராகையாலே பேசப்போகாதென்றபடி. ஆனால் பேசும்படியென்னென்ன; பூஜ்யரேயாகிலும் ஸுலபராகையாலேபேசத்தட்டில்லையென்று கருத்து. "அனந்தபுரம்நேசஞ்செய்து" என்றத்தால் ஸம்பவம்- பரமபதத்தில் இத்யாதி. கீழ்வாக்ய விவரணம் - அவ்விடத்தை இத்யாதி. வகை-ப்ரகாரம். இங்கே யவனுக்கு ஸ்நேஹமுண்டாகைக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறார் - ஆர்த்தரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. இவ்வாக்யாநந்தரம் அவ்விடத்தை வகை இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். இதுக்கு ஸம்வாதம் - அதிகம் இத்யாதி."தஸ்ய பூர்ணம் ஸ்ருஷ்டி ஸ்ருஷ்டிரேகாகிந்யாஸ்யஶோபநே । அதிகம்புரவாஸாச்சசித்ரகூடஸ்ய பூர்ணதஸ்"

இதி சித்ரகூடே ஸீதாம்ப்ரதி ராமோ.(அயோ-கூ௯-கஉ) சித்ரகூடஸ்ய-தர்ஶநம்-புரவாஸாத்-அதிகம்ச, மந்தாகிந்யா:-தர்ஶநம்-தவ - தர்ஶநாத்-அதிகம்ச-மந்யே இத்யந்வய:. நேசிமையால் - ஶேஷஶேஷிபாவமுறையாலே யென்னுதல், ஸ்நேஹமார்க்கத்தாலேயென்னுதல். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, நெறிமையாலென்று-அவன் ஸ்நேஹித்தமார்க்கத்தாலேயென்றபடி. த்விதீயார்த்தவிவரணமாதல், த்ருதீயார்த்தமாதல் - இவர்கள் வர்த்திக்கிற இத்யாதி. த்ருதீயார்த்தமானபோது, "நெறிமையால்" என்றது - அநந்யப்ரயோஜநதையாலே யென்றபடி. "செய்தவாறே" என்ற ஸ்வரத்துக்கு ஸம்பவம், சூட்டுநன்மாலைகள் .இத்யாதி. திருவிருத்தம். இருவருடையவும் ஆகிஞ்சந்யதைகளுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்ரீநாரதாழ்வானை இத்யாதி வாக்யத்வயம். அவர்கள்- நித்யஸூரிகள். இவர்கள் - திருவனந்தபுரத்தி லடிமைசெய்கிறவர்கள். நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீநாரதாழ்வானைப்போலே யானபடியை இசைவிக்கிறார் - அவன்விட்டுப்போர இத்யாதி. 'பெரியீர்' என்று தொடங்கி, 'நேசம்செய் துறைகின்றானை - கூசமின்றி - பேசுமின்; நேசம்செய் துறைகின்றானை நெறிமையால்' என்று தொடங்கி, 'புண்ணியம் செய்தவாறே' என்று விஸ்மிதராகிறாரென்னுதல்; பெரியீர்' என்று தொடங்கி, 'புண்ணியம்செய்தவாற்றை - கூசமின்றி - பேசுமின்' என்றந்வயமாதல். (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

புண்ணியஞ்செய்துநல்லபுனலோடுமலர்கள்தூவி
எண்ணுமின் எந்தைநாமம்இப்பிறப்பறுக்கும்அப்பால்
திண்ணம்நாம்அறியச்சொன்னோம்செறிபொழில்அனந்தபுரத்து
அண்ணலார்கமலபாதம் அணுகுவாரமரராவார்.

ஆ.—(புண்ணியஞ்செய்து.) - நீங்களும் அங்ஙனே புண்யரூபமான திருநாமத்தைச்சொல்லி நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிபந்தகராய்த் திருவனந்தபுரத்திலேபோய்ப் புக்கு வாஹ்யாந்தஸ் ஸர்வகரணங்களாலும் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யுங்கோள்! அவன் உங்களுடைய இந்தஸம்ஸாரத்தைப் போக்கும்; இப்போது தன்திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கிற உங்களைப் பின்னை யமரராக்கும்; இது நிஶ்சிதம். உமக்குத் தெரியச் சொன்னோம் என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள் அயர்வறுமமரர்களோடு ஒப்பர் என்றுகொண்டாடி, அப்படியே நீங்களும் ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[புண்ணியம் என்றுதொடங்கி] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி நல்லபுனலோடு கூடின மலர்களை ப்ரேமபரவஶராய்க்கொண்டு திருவடிகளிலே பணிமாறி என்ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோள்; அடிமைக்கு விரோதியான இஸ்ஸம்ஸாரத்தை அறுக்கும். [அப்பால் என்றுமேலுக்கு] - வேறு அயர்வறுமமரர்கள் என்று சொல்லப்படுகிறவர்களும் செறிந்த பொழிலையுடைய திருவனந்தபுரத்திற் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிரதிஶய போக்யமான திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள்; இப்பொருள் நிஶ்சிதம்; இது வ்யக்தமாகச் சொன்னோம்.

ப.—அநந்தரம், திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற திருபாயிகஶேஷியானவன்திருவடியைக் கிட்டினவர்கள் ஸூரிகளாகை அறுதி; ஆகலால், ப்ரேமயுக்தராய்க்கொண்டு ஆராதித்து அவன் திருநாமங்களை யநுஸந்தியுங்கோள் என்கிறார்.

புண்ணியம்செய்து-ஶோபையான க்ரியையைப்பண்ணி, நல்ல-ஸத்ப்ரஹ்ருதமாகையாலே அவனுக்கு ஆதரணீயமான, புனலொடு மலர்கள்- ஜலபுஷ்பாதிகளை, தூவி - (ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு) ப்ரயோகிக்க, எந்தை - உத்பாதகனானவனுடைய, நாமம் - திருநாமங்களை, எண்ணுமின் - நிரந்தராநுஸந்தானம்பண்ணி யநுஸந்தியுங்கோள்; (இவ்வநுஸந்தானே), இப்பிறப்பு - த்ருஷ்டதோஷமான இஜ்ஜந்மத்தை, அறுக்கும் - அறும்படிபண்ணும்; அப்பால் - மேலும், செறிபொழில் - செறிந்த பொழிலையுடைத்தான, அனந்தபுரத்து - திருவனந்தபுரத்திலே, அண்ணலார்கமலபாதம்- திருபாயிகஸ்வாமியானவன் திருவடிகளை, அணுகுவார் - (உக்தப்ரகாரத்திலே) ஸ்நேஹமாகக்கிட்டுமவர்கள், அமரராவார் - * அயர்வறுமமரர்களிலே அந்யதமராவர்கள்; (இவ்வர்த்தத்தை), நாம் - (அபிஜ்ஞரான) நாங்கள், திண்ணம் - த்ருடமாக, அறிய-, சொன்னோம் - சொன்னோம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் ஆஶ்ரயிருக்குமவர்கள் நித்யஸூரிகளாவர்கள்; ஆகையாலே, நீங்களும் ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[புண்ணியம் செய்து] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி: வர்ணாஶ்ரமதர்மஇதிகர்தவ்யதாகமான ஸக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை நிநைக்கிறது. "மத்பக்தோ மந்மநாபவ" என்னக்கடவதிறே. [நல்லபுனல் இத்யாதி] - நல்லபுனலோடேகூடின மலர்களைப்பரிமாறி: அர்ச்சநாதிகளைச் சொல்லுகிறது. "மத்யாஜீமாம்நமஸ்குரு" என்னக்கடவதிறே: [எண்ணுமின் எந்தைநாமம்] - என்ஸ்வாமியுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோள். இடறினவன் "அம்மே?" என்னுமாபோலே வருத்தவனுடைய திருநாமத்தை அநுஸந்தியுங்கோள்: "ஸததம்கீர்த்தயந்த:" என்னக்கடவதிறே. [இப்பிறப்பறுக்கும்]- பிறவியினுடைய தோஷப்ராசுர்யம் ப்ரத்யக்ஷஸித்தமிறே. [அப்பால் - அமரராவார் - செறிபொழிலனந்தபுரத்து அண்ணலார் கமலபாதம் அணுகுவார்] - செறிந்தபொழிலையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய நிரதிஶய போக்யமான திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள், "இப்பிறப்பறுக்கவேணும்" என்ன வேண்டாத நித்யஸூரிகளாவர்கள். இத்தால் - விரோதியைப் போக்குமளவன்றியே உத்தேஶ்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்தபுரமே ஆஶ்ரயணீயஸ்தல மென்கிறது. [திண்ணம்நாம் அறியச்சொன்னோம்] - வ்யக்தமாக, மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நாம், தேஹாத்மாபிமாநிகளான நீங்கள் அறியும்படி உங்கள் அகார்யத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்தில் ஆஶ்ரயிக்குமவர்கள் நித்யஸூரிகளாவர்கள்;ஆகையாலே, அங்கே நீங்களும் ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[புண்ணியஞ்செய்து] - ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி. யதாநம் வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களை இதிகர்த்தவ்யதையாக வுடைத்தா யிருக்குமிறே; ஆக, ஸத்கர்மபலமான ஸக்திரூபாபந்ந ஜ்ஞாநத்தை நிநைக்கிறது. "மத்பக்தோ - மந்மநாபவ" (மத்பக்தோ - மந்மநாபவ) என்னக்கடவதிறே. [நல்லபுனலோடு மலர்கள் தூவி] - நல்ல புனலோடே கூடின மலர்களை ப்ரேமபரவசராய்க்கொண்டு பணிமாறி. இத்தால் - அர்ச்சநாதிகளைச் சொல்லுகிறது. "மத்யாஜீமாம்நமஸ்குரு" (மத்யாஜீமாம்நமஸ்குரு) என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுமின்] - "ஸததம்கீர்த்தயந்த:" (ஸததம்கீர்த்தயந்த:) என்னாநின்றதிறே.

அஞ்சாம்பாட்டு.—புண்ணியம் இத்யாதி. "அனந்தபுரத்தண்ணலார் கமலபாதமணுகுவார் - அப்பால் - அமரராவார்: எண்ணுமின்எந்தைநாமம்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்தில் இத்யாதி.

புண்யஶப்தம் கர்மவாசக மொழிய, ஸக்திவாசகமாம்படியென்? என்ன - யதாநம் இத்யாதி; வர்ணாஶ்ரமதர்மங்களை யென்றபடி. இதிகர்த்தவ்யதையாக - அங்கமாக. ஸ்நேஹமும் ஸக்தியும் பர்யாயம். இத்தால்-காரணமான கர்மத்தையிட்டுக் கார்யமான ஸக்தியை லக்ஷிக்கிறதென்கிறார் - ஆக ஸத்கர்ம இத்யாதி. காரணமான கர்மத்தையிட்டுக் கார்யமான ஸக்தியை லக்ஷிக்கிறதென்? கர்மந்தன்னையே சொன்னாலோ? என்ன - மத்பக்த: இத்யாதி. அதாவது - "மத்பக்தோ மந்மநாபவ, மத்பக்தோ மத்யாஜீபவ, மத்பக்தோ மாம்நமஸ்குரு" என்று எல்லாம் ஸக்திபுரஸ்ஸரமாகச் செய்யச்சொல்லுகையாலே, இங்கும் "நல்லபுனலொடு" இத்யாத்யுக்த அர்ச்சநாத்யங்கத்வேந ஸக்தியைச் சொல்லுகிறதென்று கொள்ளவேணுமென்றபடி. "அர்ச்சநாதிகளைப்பண்ணி" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - "மத்யாஜீ" இத்யாதி. நமஸ்காரோச்சாரணமும் ஸக்திக்குஉபயுக்தமென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - "ஸததம்" இத்யாதி. "மந்மநாபவமத்பக்தோ மத்யாஜீமாம் நமஸ்குரு । மாமேவைஷ்யஸி யுக்த்வைவம் ஆத்மாநம் மத்பராயண: ॥ (கூ-ரு) ஸததம்

[எந்தைநாமம்] - இடறினவன் "அம்மே" என்னுமாபோலே திருநாமம்சொல்லும்போது ஒரு அதிகாரிஸம்பத்தி தேடவேண்டா; சீயர் பட்டரை "திருநாமம் சொல்லும்போது ப்ரயதனுய்க்கொண்டுசொல்லவேணுமோ?" என்று கேட்க, "கங்கையிலேமுழுகப்போமவனுக்கு வேறேருரு †உவர்க்குழியிலே முழுகிப்போக வேணுமோ? மேலுண்டான நன்மையைத் தருகிற இது அதிகாரிஸம்பத்தியையும் தரமாட்டாதோ?" என்றருளிச்செய்தாராம். திருநாமம் சொல்லுகைக்கு ருசியேயாய்த்து வேண்டுவது; அவர்களே அதிகாரிகள். [இப்பிறப்பறுக்கும்] - கண்டதிறே இதினுடைய இழையீடு. கவிழ்ந்துபார்க்கவமையுமே இதினுடைய அகவாயை; தன்னடையே விரக்தி பிறக்குமே. இப்படி ப்ரத்யக்ஷிக்கச்செய்தேயும் கார்யகரமாகாதிருக்கிறதிறே வாஸநையின் கனம். ஒருசெட்டியை "இவன் தமிழுக்குத்தேசிகனுயிருக்கும்"என்று பட்டருக்குக்காட்டினார்களாய், "உனக்குஏதேனும் அபேக்ஷையுண்டாகில் கேட்கலாகாதோ?" என்ன. "சிலர் 'காண்கிறதேஹத்துக்கு அவ்வருகு ஆத்மாவுமில்லை, தர்மாதர்மங்களுமில்லை, ஈஸ்வரனுமில்லை' என்றிராநின்றார்கள்: சிலர் 'இத்தேஹந்தான் அஸ்த்திரம்' என்று இதின்தோஷத்தை தர்ஸித்து 'அவ்வருகே ஸ்த்திரமாயிருப்பதொன்றைப் பற்றவேணும்' என்றிராநின்றார்கள்: விஷயமொன்றாயிருக்க இவ்விரண்டு பரிமாற்றமும் நடக்கிறபடியெங்ஙனே?" என்ன; "[illegible]" (மமமாயாதுரத்யயா) என்றும் '[illegible]' (மாயாமேதாந்தரந்திதே) என்றும் சொல்லுகிறபடியே பாக்யவான்களுக்கு இதினுடைய தோஷதர்ஸநத்தைப் பண்ணிக் கழித்துக்கொள்ளுகைக்கும், பாக்யஹீநர்க்கு இதிலே போக்யதாபுத்திபண்ணி அநர்த்தப்படுகைக்கும் உடலாமபடி கர்மாநுகுணமாக இத்தை இடையேடுத்துக்காணும் ஈஸ்வரன்பண்ணிற்று" என்றருளிச்செய்தார். "இதுகண்டாய்" என்னும்படியாயிருக்குமிறே:நாம் நன்றாக நினைத்திருக்குமதல்ல இதுக்குஆகாரம்; ஈஸ்வரன், வெளிச்சிறப்பைப் பிறப்பிக்க "இது அல்பம், அஸ்த்திரம்" என்றுஅறிந்தஇதுவேகிடாய் இதுக்கு நிலைநின்ற ஸ்வபாவம். [இப்பிறப்பறுக்கும்] - இப்படி ஹேயதயா ஜ்ஞாதவ்யமான இத்தேஹ ஸம்பந்தத்தை யறுக்கும். [சேறிபொழில்இத்யாதி] - செறிந்த சோலையையுடைத்தான திருவனந்தபுரத்திலேவந்து கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வஸ்வாமியுடைய நிரதிஸயபோக்

[illegible] ஸதே" (கசு) இதி ஸ்ரீவத்ஸாங்கஸ்தவமே. "எந்தைநாமம்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - இடறினவன் இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - சீயர் இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - திருநாமம் இத்யாதி. "இ" என்றதுக்கு பாவம் - கண்டதிறே இத்யாதி. இதினுடைய - தேஹத்தினுடைய. இழையீடு - நூலாலே தைக்கை. அதாவது - இழையிட்டாற்போலேயிருக்கிற அவயவங்களுடைய சேர்த்தி. விவரணம் - கவிழ்ந்து இத்யாதி. அகவாயை - அந்தஸ்த்தங்களான மூத்ரபுரீஷாதி தோஷங்களை. அகவாயில் தோஷத்தை தர்ஸிக்கவும் நமக்கு விரக்தி பிறவாமைக் கடியேதென்ன - இப்படி இத்யாதி. "வாஸநையின்கனம்" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - ஒரு செட்டியை இத்யாதி. காட்டினவிடத்து, பட்டர் "நாமறியாததொன்று இவனைக் கேட்கவேண்டியிருந்ததோ" என்று, அவன்தன்னையே "நம்பக்கலிலே வேண்டுவது கேட்கலாகாதோ" என்றாரென்றபடி. இடையே நீத்து - திறத்து; நிஸ்சயித்தென்றபடி. இது ஹேயம் என்னுமதுக்குப்ரமாணம் - இதுகண்டாய் இத்யாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, அறுபத்தாறும்பாட்டு. இதுக்கர்த்தம்-நாம் இத்யாதி. உக்தத்தை யநுவதித்துக்கொண்டு, பதார்த்தம் - இப்படி இத்யாதி. "அப்பால் - அமரரானவர்களும் - அனந்தபுரத்தண்ணலார் கமலபாதமணுகுவார்" என்று தாத்பர்யார்த்தம் - இப்பிறப்பறுக்கும் இத்

† 'உவட் குழியில்' என்று காணப்படுகிறது.

யமான திருவடிகளைக் கிட்டுமவர்கள். [அப்பால் - அமரராவார்] - "இப்பிறப்பறுக்கும்" என்ன வேண்டாத தேஹத்தைப் பரிக்ரஹித்து அடிமைசெய்கிறவர்களும், திருவனந்தபுரத்துக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவன் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்தவர்கள். ஆக, இத்தால் விரோதியைப் போக்குமளவே யன்றியே உத்தேஶ்யத்தைப் பெறுகைக்கும் திருவனந்தபுரமே ஆஶ்ரயணீயஸ்த்தலமென்கிறது. [திண்ணம்] - நிஶ்சிதம். [நாம்அறியச்சோன்னோம்] - அவனாலே * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற நாம், தேஹாத்மாபிமாநிகளான நீங்களும் அறியும்படி உங்கள்அநர்த்தத்தைப் பார்த்துச் சொன்னோம். (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்குஆதிசேரனந்தபுரத்து
அமரர்கோன்அர்ச்சிக்கின்றுஅங்ககப்பணிசெய்வர்விண்ணோர்
நமர்களோ!சொல்லக்கேண்மின்நாமும்போய்நணுகவேண்டும்
குமரனார்தாதைதுன்பந்துடைத்தகோவிந்தனாரே.

ஆ.—(அமரராய்.) - திருநாட்டிலேபோய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்கையன்றோ ப்ராப்யமென்னில் ?—அங்குள்ளாரும் திருவனந்தபுரத்திலே வந்தன்றோ அடிமைசெய்கிறது ; ஆதலால் இங்கே யடிமைசெய்யும் இதுவே ப்ராப்யம்; ஆனபின்பு, நாம் இங்கேபோய் அடிமைசெய்யவேணுமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், அயர்வறுமமரர்களும்வந்து அடிமைசெய்கிறது திருவனந்தபுரத்திலேயாதலால் திருநாட்டிற்காட்டில் பரமப்ராப்யம் திருவனந்தபுரம்; நாமும் இங்கே அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறார்.

யாதி. முந்தினயோஜனையில் " இப்பிறப்பறுக்கும், அப்பால் - அமரராவார் " என்கிற பதத்வயத்தாலும் ஃபலிதம் - ஆக இத்யாதி. 'புண்ணியம்செய்து' என்று தொடங்கி, 'எந்தைநாமம்-எண்ணுமின், இப்பிறப்பறுக்கும் ; 'செறிபொழில்' என்று தொடங்கி, 'அணுகுவார்' - அப்பால் - அமரராவார் ; திண்ணம் நாம் அறியச்சொன்னோம்' இத்யந்வயஃ. 'இதுகண்டாய் நன்னெஞ்சே' இத்யாதி. நன்னெஞ்சே - ஸம்ஸாரம் பொல்லாதென்றால் அதுக்கிசைந்து என்னோடு ஒருமிடறானநல்ல நெஞ்சே! இப்பிறவியாவது, த்ருஷ்டதோஷதுஷ்டமான இந்த ஸம்ஸாரமாகிறது - இதுகண்டாய் - "இது நிலைநிற்கும், போக்யமாயிருக்கும்" என்று நாட்டார் ப்ரமிக்கிறவாகாரமின்றிக்கே அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷதூஷிதமான இவ்வாகாரத்தோடேகூடின இதுவே கிடாய் ; எல்லாநூற்றது இதுகண்டாய் - முன்பு அநாதிகாலமெல்லாம் நன்றாய்த்தோற்றுகிற ஆகாரத்தாலே நாம் மறுபாடுருவ அநுபவம் பண்ணிப் போந்தது இதுகிடாய் ; நாரணன்பேரோதி - வகுத்தஶேஷியான நாராயணனுடைய திருநாமங்களை நிரந்தரமாகச்சொல்லி, நரகத்தருகணையாக்காரணமும் இதுகண்டாய் - ஸம்ஸாரமாகிற நரகத்தினுடைய பர்யந்தத்திலும் ப்ரவேஶியாமைக்குக் காரணமும் அல்பாஸ்த்திரத்வாதி தோஷங்களாலே த்யாஜ்யமென்னும் ஆகாரம் ப்ரத்யக்ஷிக்கலாம்படி யிருக்கிற இஜ்ஜந்ம ஸம்பந்தங்கிடாய்; வல்லையேல்காண் - 'மேலெழத்தோற்றுகிற நன்மையில் பசையில்லை, தேஹமேயிதுக்கு வேஷம்'என்னுமத்தைத் தப்பாதபடி காணவல்லையாகில் நான்சொன்னதுக்குமென்னும் இடத்தைக் கண்டுகொள் என்று பாட்டுக்கர்த்தம். (௭)

[அமரரென்று தொடங்கி] - தேவர்களாய்த்திரிகிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் காரணபூதனானவன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே அயர்வறுமமரர்களுக்கு ப்ரதாநனான ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வான் அடிமைசெய்யுமிடத்தில் எடுத்துக் கைநீட்டுவார் அயர்வறுமமரர்கள். [நமர்கள் என்றுமேலுக்கு] - ஸகாக்களாயுள்ள நீங்கள் சொல்லக்கேளுங்கோள்; தேவஸேனாபதியாய்ப் பெருமிடுக்கனான ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குங்கூட ஜநகனானவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த து:கத்தைப்போக்கின க்ருஷ்ணனை நாமும் போய்க்கிட்டவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வதேவநிர்வாஹகன் வர்த்திக்கிற திருவநந்தபுரத்திலே ஸூரிகள் ஆராதியாநிற்பர்கள்; நாமும்போய்க் கிட்டவேணும் என்கிறார்.

குமரனார்தாதை - ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்கு உத்பாதகனான ருத்ரனுடைய, துன்பம் துடைத்த - பாதகது:கத்தைப்போக்கின, கோவிந்தனார் - க்ருஷ்ணனாய், அமரர் ஆய் - மற்றும் தேவர்களாய், திரிகின்றார்கட்கு - திரிகிறவர்களுக்கும், ஆதி - உத்பாதகனானவன், சேர் - கண்வளர்ந்தருளுகிற, அனந்தபுரத்து - திருவனந்தபுரத்திலே, அமரர் கோன் - ஸேனைமுதலியார், அர்ச்சிக்கின்ற - ஆராதிக்கிற இதுக்கு, அங்கு - அத்தேசத்திலேவந்து, அகப்பணிசெய்வர் - அந்தரங்கவ்ருத்திபண்ணி எடுத்துக்கைநீட்டுவார், விண்ணோர் - பரமபதவாஸிகளாயிருக்கும்; நமர்களோ - நம்முடையவர்களானவர்களே! சொல்லக்கேண்மின் - சொல்லக்கேளுங்கோள்; நாமும் போய் - நாமும்(அவர்களோடே) போய், நணுகவேண்டும் - கிட்டவேணும்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கையாலே திருவனந்தபுரமே ப்ராப்யம்: அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேணும் என்கிறார்.

[அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்கு] - மநுஷ்யாதிகளிற்காட்டில் சிலநாள்வரவிருக்கிற இத்தைக்கொண்டு தங்களை நித்யரென்று அபிமாநித்திருக்கிறவர்களுக்கு. [திரிகின்றார்கட்கு] - மநுஷ்யாதிகளிற்காட்டில் ஸுகம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும், நிர்ப்பயராய்த் திரியாநிற்பர்கள். மநுஷ்யர்களுடைய விரக்திக்கு அவர்கள் பரிக்ரஹித்தவளவிறே த்யஜிக்கவேண்டுவது? ப்ரஹ்மாவுக்கு சதுர்த்தஸ புவநமும் த்யஜிக்கவேணும். [ஆதிசேர் அனந்தபுரத்து] - காரணபூதன் வர்த்திக்கிற தேசத்திலே. [அமரர் கோனர்ச்சிக்கின்ற இத்யாதி] - ஸ்ரீஸேனாபதியாழ்வான் அடிமைசெய்யுமிடத்தில் எடுத்துக் கைநீட்டுவார் நித்யஸூரிகள். [நமர்களோ சொல்லக்கேண்மின்] - நம்மோடு குடற்றுடக்குள்ள நீங்கள் சொல்லக்கேளுங்கோள்; "வழுவிலா அடிமைசெய்யவேண்டும்நாம்" என்கிற நம்நினைவே நினைவாயுள்ளார் கேளுங்கோள். [நாமும்போய் நணுகவேண்டும்] - அந்த நித்யஸூரிகள் திரளிலே அடிமையில் ருசியையுடைய நாமும் சென்று கிட்டவேணும். இங்கேயிருந்து மநோரதிக்குமளவு போராது; அத்திரளிலே சடக்கெனப் புகவேணும். அவர்கள்நடுவே ஸம்ஸாரிகளான நமக்குக் கிட்டவொண்ணுமோ? என்னில்,—[குமரனார் இத்யாதி] - தேவஸேனாபதியாய் ப்ரபலனான ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குங்கூட ஜநகனானவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த து:கத்தைப்போக்கின க்ருஷ்ணனை; வாணனுக்குத் துணையாயிருக்கிற ருத்ராதிகள் து:கநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவாயிருக்கிறவன் நம்து:கத்தைப்போக்கச் சொல்லவேணுமோ? ருத்ராதிகளுக்கு து:கநிவர்த்தகனாயிருக்கும்; பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் எளியனாயிருக்குமென்கை.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நித்யஸூரிகளும் வந்து அடிமைசெய்கிறது இங்கேயாகையாலே திருவனந்தபுரமே பரமப்ராப்யம்: அங்கே நாம் அடிமைசெய்யவேணு மென்கிறார்.

[அமரராய்த்திரிகின்றார்கட்கு]-மாம்பழத்தோடு ஒருஸம்பந்தமில்லாத தோன்றுக்கு மாம்பழவுண்ணியென்று பேராயிருக்குமாபோலே, இக்கரையராய் அவ்வருகுள்ளாரிற்காட்டில் நாலுநாளேழ ஜீவித்திருந்து சாகிற இவ்வளவையேகொண்டு தங்களுடைய ஆயுஸ்ஸுக்கு ஓரவஸாநமுண்டாயிருக்கச்செய்தே அதில்லாதாரைப்போலே துர்மாநம் பண்ணிக்கொண்டு திரிவர்களாய்த்து. [திரிகின்றார்] - வ்யங்கம் கனத்திருக்கச்செய்தேயும், நிர்ப்பயராய்த் திரிவர்களாய்த்து. இவனளவல்லவிறே யவர்களுக்கு. விடும்போது ஒரு தேஹமாத்ரமாதல், ஒரு ஸ்த்ரீயாதலாயிருக்கும் இவனுக்கு; ப்ரஹ்மாவுக்கு அண்டமித்தனையும் விடவேண்டி வருமிறே. [ஆதிசே ஷனந்தபுரத்து] - இவர்களுக்கும் அவர்களுக்கும் அவன்பக்கல் ஸாம்யம் காரணத்வத்திலேயாய்த்து. அவர்களுக்கு, ஸத்தையை நிர்வஹித்துக்கொடுக்கும்; இவர்களுக்கு, தேஹத்தையும் ஆத்மாவையும்சேர்த்து இத்தேஹம் க்ஷணந்தோறும் நசிக்க உண்டாக்கி நடத்திக்கொடுக்கும். ஜகத்காரணபூதனானவன் வந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற திருவனந்தபுரத்து. [அமரர்கோன் இத்யாதி] - ஸ்ரீஸேநாபதி யாழ்வான் நித்யகைங்கர்யம் பண்ணுகிறான்; நித்யஸூரிக ளேடுத்துக் கைநீட்டுவோர். [நமர்களோ சொல்லக் கேண்மின்] - "வழுவிலாவடிமைசெய்யவேண்டுநாம்" என்று சொன்னதுக்குள்ளே யடங்கும்படி என்னோடே நிருபாதிகஸம்பந்தமுடையாரடங்க நான்சொல்லுகிற வார்த்தையைக் கேளுங்கோள். பந்துக்களாயிருப்பார்க்கு நல்வார்த்தை சொல்லவேணுமிறே. [நாமும்] - அடிமையிலே ருசியுடையநாமும், நித்யஸூரிகளோடு ஒருகோவையாய்ச் சென்றுகிட்டி அடிமைசெய்யவேணும். [போய் நணுகவேண்டும்] - இங்கேயிருந்து மநோரதிக்குமளவு போராது, போய்ப்புகவேணும். அவர்கள் நடுவே ஸம்

ஆறும்பாட்டு.—அமரராய் இத்யாதி. "அமரர்கோனர்ச்சிக்கின்றங்கு அகப்பணி செய்வர்விண்ணோர், நாமும்போய் நணுகவேண்டும்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி.

"ஆய்" என்றதுக்கு பாவம் - மாம்பழத்தோடு இத்யாதி. அதாவது - நித்யஸூரிகளுடைய அமரத்வம் தங்களுக்கின்றிக்கேயிருக்க, அதுஉண்டானதாக அபிமானித்துக்கொண்டு திரிவர்களென்றபடி. ஏழ - விளம்பித்து. "திரிகிறார்கள்" என்றதுக்கு பாவம் - வ்யங்கம் இத்யாதி. அப்படி வ்யங்கமதிகமோ? என்ன - இவனளவல்ல இத்யாதி. இவன் - மநுஷ்யன். அதெங்ஙனேயென்ன அருளிச்செய்கிறார் - விடும்போது இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு அமரத்வமில்லையாகிலும், நித்யஸூரிகளுக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஶ்வரன் உத்பாதகனாகாரம் ஸமாநமென்கிறார் - இவர்களுக்கும் இத்யாதி. ஸாம்யம் காரணத்வத்திலே என்கையாலே - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு நித்யஸூரிகளோடு அமரத்வஸாம்யமில்லையென்று கருத்து. இருவர்க்கும் ஆதியாம் ப்ரகாரமேதென்ன - அவர்களுக்கு இத்யாதி. அநுஜ்ஞாபாவத்தில் ஸத்தாஹாநி பிறக்கையாலே அநுஜ்ஞைப்பித்து ஸத்தையை நோக்குமென்றபடி. "அமரராய்த் திரிகின்றார்கட்காதி" என்றத்தால் பலிதம் - ஜகத்காரண இத்யாதி. "அர்ச்சிக்கின்ற" என்றது - மலையாளபாஷை; அர்ச்சிக்கிறவிடத்திலென்னுதல், அர்ச்சிக்கிறானென்னுதல். 'அங்கு - அத்தசையிலே. அகப்பணி செய்வர் - அந்தரங்கவ்ருத்திபண்ணுவார்; எடுத்துக் கைநீட்டுவாரென்றபடி. நமர்களானால் சொல்லவேணுமோவென்ன - பந்துக்களாய் இத்யாதி. "நணுகவேண்டும்" என்றதுக்கர்த்தம் - நித்யஸூரிகளோடு இத்யாதி. "போய்" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - இங்கேயிருந்து இத்யாதி. குமாரனூர்

ஸாரிகளான நமக்குக் கிட்டவொண்ணுமோவென்னில் - [குமரனார் இத்யாதி] - (தேவ ஸேநாபதியாய் ப்ரபலனான ஸுப்ரஹ்மண்யனுக்குங்கூட ஜநகனானவனுக்குப் பாதகத்தால்வந்த து:க்கத்தைப் போக்கின க்ருஷ்ணனை)தேவர்களும்அஸுரர்களும்கூட்டுப்படையாய் எதிரிட்டுவருமன்றும், அவர்கள் ஆபந்நரானால் அவர்கள் ஆபத்தைப்போக்கி ரக்ஷிக்குமவனாய்த்து அவன்; ஆனபின்பு, நமக்கு அத்தேசத்தை ப்ராபிக்கைக்கு ஓருமைப்பட வேணுமோ? துர்மாநிகளுக்கும் து:க்கநிவ்ருத்தியைப் பண்ணிக்கொடுக்குமவன், அபிமாந ஶூந்யரான நமக்குத் தன்னைக் கிட்டுகையில் அருமைப்படுத்துமோ? ருத்ராதிகளுக்கு து:க்க நிவர்த்தகனாயிருக்கும்; பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் கையாளாயிருக்கும். 'கோவிந்தனை - நாமும் போய் நணுகவேண்டும்.' (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

துடைத்தகோவிந்தனாரேஉலகுயிர்தேவும்மற்றும்
படைத்தஎம்பரமமூர்த்தி பாம்பணைப்பள்ளிகொண்டான்
மடைத்தலைவாளைபாயும் வயலணியனந்தபுரம்
கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்கடுவினைகளையலாமே.

ஆ.—(துடைத்த) - ஆஶ்ரித து:க்காபநோதந ஸ்வபாவனாய், ஸர்வகாரணமாகையாலே ஸர்வேஶ்வரனான எம்பெருமான் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலேசென்று அடிமைசெய்யப்பெறில், நம்முடைய து:க்கமெல்லாம்போம், அடிமைசெய்யப்போங்கோளென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே சென்று அடிமைசெய்ய இதுக்குமுன்பெல்லாம் அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோமென்னும் து:க்கம் இப்போதே போமென்கிறார்.

[உலகுயிர் என்றுதொடங்கி] - லோகத்தையும் தேவர்களையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கின ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸுலபனான ஸர்வேஶ்வரனுமாய், திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுவதுஞ்செய்தவனுடைய, ஜலஸம்ருத்தியாலே களித்து மடைத்தலையிலே வாளைபாயாநின்றுள்ள வயலாலே அலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரத்தில் திருவாசலிலே திருவலகுதிருப்பணி செய்யப்பெற்றால்.

தாதை துன்பம்துடைத்தது - வாணனைத் தலையறாதே ரக்ஷிக்கையென்கிறார் -- தேவர்களும் இத்யாதி. அதாவது - "கோவிந்தனார்" என்று க்ருஷ்ணனைச்சொல்லுகையாலே, பாணயுத்தத்தில் துன்பம் துடைத்தானென்றபடி. ஆனபின்பு என்றது - துர்மாநிகளுக்கும் ரக்ஷகனானபின்பென்றபடி. "அருமைப்படவேணுமோ" என்றத்தை யுபபாதிக்கிறார் - துர்மாநிகளுக்கும் இத்யாதி. மிழிற்பதத்தோடே "கோவிந்தனார்" என்றத்தைக்கூட்டி பாவம் - ருத்ராதிகளுக்கு இத்யாதி. க்ரியையேதென்ன - கோவிந்தனை இத்யாதி. 'அமரராய்' என்று தொடங்கி, 'விண்ணோர்: ஆகையாலே, நமர்களோ! சொல்லக்கேண்மின்; குமரனார்' என்று தொடங்கி, 'கோவிந்தனை - நாமும்போய் நணுகவேண்டும்' இத்யந்வய:.

(௭)

ப.—அநந்தரம், ஸகலஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி யுக்தனான ஸர்வேஶ்வரன் வர்த்திக்கிற திருவனந்தபுரத்திலே யடிமைசெய்யப்பெற்றால், ப்ராப்யாலாப நிவர்த்யமான க்லேஶத்தைப் போக்கலா மென்கிறார்.

உலகு - லோகங்களையும், உயிர்-(மநுஷ்யாதிகளான) ப்ராணிகளையும், தேவும் - தேவதைகளையும், மற்றும் - மற்றும் மஹதாதிபதார்த்தங்களையும், துடைத்த - ஒன்றொழியாமல் படைத்து ஸம்ஹரித்தவனாய், கோவிந்தனாரே - ("தமஃபரேதேவஏகீபவதி" என்கிறபடியே அவ்வவஸ்தையில் த்யோதமான விக்ரஹயுக்தனாகையாலே) கோவிந்தஶப்தவாச்யனானவன்தானே, (ஸம்ஹ்ருதமான அந்த ஸகலபதார்த்தங்களையும்), படைத்த - உத்பாதித்தவனாய், எம் - இக்காரணத்வத்தை நமக்குப்ரகாசிப்பித்த, பரமமூர்த்தி - ஸர்வாதிகஶேஷியாய், (ஸ்ருஷ்ட ஜகத்ரக்ஷணார்த்தமாக), பாம்புஅணை - திருவரவணையிலே, பள்ளிகொண்டான் - கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடையதாய், (ஜலஸம்ருத்தியாலே), மடைத்தலை—மடைத்தலைகளிலே, வாளை பாயும் - வாளை களித்துப்பாயும், வயல் அணி - வயல் அலங்காரமாகவுடைய, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரத்திலே, கடைத்தலை - திருவாசலிலே, சீய்க்கப்பெற்றால் - ஸம்மார்ஜநப்ரமுகஶேஷவ்ருத்திகளைப் பண்ணப்பெற்றால், கடு வினை-(கைங்கர்யாலாப நிவர்த்யமான) அதிஶயிதது:க்கத்தை, களையலாம் - போக்கலாம். கோவிந்தனென்றது - "க்ருஷ்ணவஹ்நிஜொகாநாஶேந த்த்ரவஷிவா வ்யய:" என்று க்ருஷ்ணனைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலேசென்று அடிமைசெய்யப்பெறில், ஒருதேஶவிசேஷத்திலே சென்று அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோமென்னும் து:க்கம் போமென்கிறார்.

[துடைத்த கோவிந்தனார் இத்யாதி] - துடைக்கை - ஸம்ஹரிக்கை. அப்யய பூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டியிருப்பது. "க்ருஷ்ணவஹ்நிஜொகாநாஶ". [உலகுயிர் இத்யாதி] - லோகத்தையும் தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கினவன். இவை, அதிப்ரவ்ருத்தமானவன்று ஸம்ஹரித்து, பின்பு, புருஷார்த்தோபயோகியான கரணங்களைக் கொடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பரமமூர்த்தி]- ஆஶ்ரிதஸுலபனான ஸர்வேஶ்வரன். [பாம்பணைப் பள்ளிகொண்டான்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவநந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளினவனுடைய. [மடைத்தலை இத்யாதி] - ஜலஸம்ருத்தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வாளை பாயாநின்றுள்ள வயலாலே யலங்க்ருதமான தேஶத்திலே. ஸாமக்ராத்தாலே முக்தர் களித்துவர்த்திக்குமாபோலேயாய்த்து அத்தேசத்தில் திர்யக்குக்களும் களித்து வர்த்திக்கும்படி. [கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்] - திருவாசலிலே திருவலகு திருப்பணிசெய்யப்பெற்றால். [கடுவினை களையலாமே] - அடிமைசெய்யப்பெறாமையா லுண்டான க்லேஶமெல்லாம் போம். ஶேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ஸ்வரூபாநுரூபமானவ்ருத்தி பெறாமையால் வரும் க்லேஶம் ப்ராயஶ்சித்தத்தால் போக்குமதன்றிறே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரன் கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவனந்தபுரத்திலே சென்று அடிமைசெய்யப்பெறில், ஒருதேஶவிசேஷத்தே சென்று அடிமைசெய்யப்பெற்றிலோமென்னும் து:க்கம் போமென்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—துடைத்தகோவிந்தனார் இத்யாதி. "அனந்தபுரம் கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் கடுவினை களையலாமே" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி.

10—8

[துடைத்தகோவிந்தனாரே இத்யாதி]-துடைக்கை - ஸம்ஹரிக்கை. அப்யயபூர்விகையாயிறே ஸ்ருஷ்டி யிருப்பது. "க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநாம்" (க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநாம்,) "வையமேழும்கண்டாள் பிள்ளைவாயுளே." [உலகுயிர்த்யாதி] - லோகத்தையும் தேவஜாதியையும் மற்றுமுண்டான ஆத்மாக்களையும் உண்டாக்கின. இவை அதிப்ரவ்ருத்தமான வன்று ஸம்ஹரித்து, பின்னை புருஷார்த்தோபயோகியான கரணங்களைக் கோடுத்து ரக்ஷித்த. [எம் பரமமூர்த்தி] - ஆஸ்ரிதஸுலபனான ஸர்வேஸ்வரன். [பாம்பணைப் பள்ளிகோண்டான்] - ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலே ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய. [மடைத்தலை இத்யாதி] - ஜலஸம்ருத்தியாலே மடைத்தலைகளிலே களித்து வாளைகள் பாயாநின்றுள்ள வயலாலே அலங்க்ருதமான தேசத்திலே; முக்தர் ஸாமகாநம்பண்ணிக் களித்து வர்த்திக்குமாபோலே யாய்த்து, அத்தேசத்தில் திர்யக்குக்களும் களித்து வர்த்திப்பது [கடைத்தலைசீய்க்கப்பெற்றால்] - திருவாசலிலே திருவலகு திருப்பணிசெய்யப்பெற்றால். [கடுவினைகளையலாமே] - அடிமைசெய்யப் பெறுமையாலுண்டான க்லேஸமெல்லாம் போம். ஸேஷத்வஜ்ஞாநம் பிறந்தால், ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்திபெறுமையால் வரும் க்லேஸம் ப்ராயஸ்சித்தத்தால் போக்குமதன்றே. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கடுவினைகளையலாகுங் காமனைப்பயந்தகாளை
இடவகைகோண்டதென்பர்எழிலணியனந்தபுரம்
படமுடையரவிற் பள்ளிபயின்றவன்பாதங்காண
நடமினோநமர்களுள்ளீர்! நாம்உமக்கறியச்சோன்னோம்.

ஆ.—(கடுவினை.) - ஐஸ்வர்ய லாவண்ய யௌவநாதி கல்யாணகுணநிதியான எம்பெருமான் எல்லார்க்கும் ஆத்மஸமாஸ்ரயணம்பண்ணிக்கொண்டிருக்கிற திருநகரி, திருவனந்தபுரம் என்றுசொல்லாநின்றார்கள்; நாமும் அங்கே கண்வளர்ந்தருளுகிற

ஸ்ருஷ்டிக்குமுன்னே ஸம்ஹாரத்தைச் சொல்லுவானென்னென்ன - அப்யய இத்யாதி. க்ருஷ்ணனே ஜகத்ஸம்ஹாரம் பண்ணினானென்ன- க்ருஷ்ணஏவஹி இத்யாதி. "க்ருஷ்ணஏவஹி லோகாநாமுத்பத்திரபிசாவ்யய:" இத்யாதி மஹாபாரதே ராஜஸூயே.(ங-அ உங) இதுக்கு ப்ரமாணாந்தரமாதல், அன்றிக்கே, துடைக்கை-விஸ்லேஷமாக விழுங்குகையென்று அவாந்தரப்ரளயமாக அர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணமாதல் வையமேழும் இத்யாதி.படைத்ததொழியத் துடைத்ததும் உபகாரமோவென்ன - இவை அதிப்ரவ்ருத்தம் இத்யாதி. மடைத்தலை - மடைகளிலேயென்றபடி. இதுக்கு ஹேது - முக்தர் இத்யாதி. கடைத்தலை - தலைக்கடை ; வாசலென்றபடி. சீய்க்கை - திருவலகிடுகை. கைங்கர்யம் பண்ணப்பெறுமையாலுள்ள க்லேஸத்தை "கடுவினை" என்னலாமோவென்ன - ஸேஷத்வஜ்ஞாநம் இத்யாதி. அதாவது - ஸேஷத்வஜ்ஞாநாநந்தரம் கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால் களையலான கடுவினை, அதுபெறுமையால்வந்த க்லேஸமேயாகவேணும். அஃதுகர்மமாகில் ப்ராயஸ்சித்தவிநாஸ்யமென்கை. 'உலகுயிர்தேவும்மற்றும்-துடைத்தகோவிந்தனாரே, உலகுயிர்தேவும்மற்றும் படைத்த எம் பரமமூர்த்தி' என்றுதொடங்கி, 'களையலாமே' இத்யந்வய:. (எ)

அவன் திருவடிகளைக் காணப்போரீகோள்: இஸ்ஸம்ருத்தியை நீங்கள் அறியாமையாலே இழக்கலாகாதென்று உங்களுக்கு அறிவித்தோமென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், 'திருவனந்தபுரத்தில் கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோள் !' என்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அழைக்கிறார்.

[கடுவினை] - மிக்க வினை. [காமனை என்றுதொடங்கி] - விலக்ஷணமான திருவனந்தபுரத்தை லோகத்தையெல்லாம் தன்னழகாலே பிச்சேற்றக்கடவனான காமனுக்கு ஜநகனாய், அவனிலும் முக்தனான க்ருஷ்ணன், ஸ்தாநமாகக் கொண்டதென்பர். தன்னுடைய ஸ்பர்ஶஸுகத்தாலே விரித்தபணங்களையுடைய திருவநந்தாழ்வான்மேலே நிரந்தரமாகப் பள்ளிகொண்டருளுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் காண நடவுங்கோள். எனக்கு பந்துக்களாயுள்ள நீங்கள் இஸ்ஸம்ருத்தியை யறியாதே இழக்கலாகா தென்று சொன்னோம்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஶயபோக்யமான திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற பரமப்ராப்யனுடைய திருவடிகளை யநுபவிக்கைக்கு நம்முடையராயுள்ளார் எல்லாரும் நடக்கும்படி பாருங்கோளென்கிறார்.

கடு வினை-(ப்ராப்திவிளம்ப ஹேதுக்களாயுள்ள)க்ரூரமான பாபங்களை, களையல் ஆகும் - போக்கலாம், காமனை - (அழகுக்கு ப்ரஸித்தனான) காமனை, பயந்த - உத்பாதித்தவனாய், காளை - (அவ்வளவிலும்) யௌவநம்குலையாத க்ருஷ்ணனானவன், இடவகை - இடமாக, கொண்டது—, எழில்-அழகை, அணி- அணிந்த, அனந்தபுரம் - திருவனந்தபுரம், என்பர் - என்றுசொல்லாநிற்பர் ; (அங்கே), படமுடை-(ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலே விரிகிற)பணங்களையுடைய, அரவில் - திருவரவணையிலே, பள்ளி - கண்வளர்ந்தருளுகையிலே, பயின்றவன் - மிகவும் செறிந்தவனுடைய, பாதம் - திருவடிகளை, காண - கண்டநுபவிக்கைக்கு, நமர்களுள்ளீர் - நம்முடையராயுள்ளீர், நடமினோ - நடவுங்கோள் ; (அறிவிப்பார் குறையாயிராதே), நாம் - (விஷயவைலக்ஷண்யம் அறிந்த) நாங்கள், உமக்கு - உங்களுக்கு, அறிய - அறியும்படி, சொன்னோம் - சொன்னோம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளைக் காணப்போருங்கோள் என்று அநுகூலரை அழைக்கிறார்.

[கடுவினை களையலாகும்] - அநுபவவிரோதியாய்ப் போக்கவரிதான பாபம் போம். [காமனைப் பயந்தகாளை] - இது நான்உபதேசிக்கவேண்டுவது அவனை ப்ரத்யக்ஷிக்குந்தனையுமிறே. நாட்டையடங்கத் தன்னழகாலே பிச்சேற்றித்திரியும் காமனுக்கும் உத்பாதகனானவன். [காளை]-யௌவநம் ப்ரஸவாந்தமாயிருக்க, பருவத்தால் அவனிலும் இளகிப்பதித்திருக்கும். [இடவகை இத்யாதி] - அழகாலே அலங்க்ருதமான திருவனந்தபுரத்தை வாஸஸ்தாநமாகக் கொண்டதென்று விஶேஷஜ்ஞர் வாய்புலற்றாநிற்பர்; "வஹ்நாஹம்விஹங்கவயா:". [படமுடைஇத்யாதி] ஸ்வஸ்பர்ஶத்தாலேவிஸ்த்ருதபணனான திருவநந்தாழ்வான்மேலே நிரந்தரமாகக் கண்வளர்ந்தருளுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் காண. பயின்றவென்று - வீசி வில்லிட்டெழுப்பிலும் எழுப்பவொண்ணாதபடியிறே படுக்கை வாய்ப்பிருப்பது. [நடமினோநமர்கள் உள்ளீர்] - என்னோடு குடற்றுடக்குடையாரடைய நடவுங்கோள்.[நாம் உமக்குஅறியச் சொன்னோம்]-"வரிவாளரவினணைப்

பள்ளிகொள்கின்றகரியான்கழல் காணக்கருதும்கருத்தே'' என்று சபலரான நாம், ''வனகம ஷ ஃவஂவஸ வஙநள'' என்னும்படியிருக்கிறஉங்களுக்குநெஞ்சிலேபடச்சொன்னேம்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலே கண்வளர்ந்தருளுகிற ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருவடிகளைக்காணப் போருங்கோளென்று, அநுகூலரை யழைக்கிறார்.

[கடுவினைகளையலாகும்]-நம்மால்போக்கவரிதான பாபங்களையும் போக்கலாம். [காமனைப்பயந்தகாளை] - உங்களுக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவது அவ்வஸ்துவை ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவுமே! நாட்டைத் தன்னழகாலேவெருட்டித் திரிகிற காமனுக்கும் உத்பாதகனாயிருக்கும். இருவரையும் கூடக்கண்டால் ''முறைகெடச்சொன்னார்களே'' என்றிருக்கும். ''ஹ்ரஸவாஙஞயளவநழ'' (ப்ரஸவாந்தஞ்சயௌவநம்) என்கிறதும், இவ்விஷயத்திலே மற்றைப்படியாயிருக்கிறது காணும். [இடவகைகொண்டதென்பர்] - இவ்விடத்தை வாஸஸ்த்தாநமாகக்கொண்டதென்று, அறிவுடையாரடங்கச் சேவிச்சிப் பாய்ந்துகிடப்பார்கள்; ''வ஢ஙாஹஂவிஷ வ ஓயாஃ'' (பத்மநாபம்விதுர்ப்புதாஃ). [எழிலணியனந்தபுரம்] - பரமபதத்தில் ஒருபுதுமை செய்யவொண்ணாதிறே; அங்குத்தையிற் காட்டில் இங்குத்தைக்குத் தன்னேற்றமிருக்கிறபடி. [படமுடையரவில்] - ஸர்வேஶ்வரன் சாய்ந்தருளினால் அவனுக்குப்பிறக்கும் விகாஸம்சொல்லுகிறது - படமுடையரவென்று. [பள்ளிபயின்றவன்] - ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞமான வஸ்துவும் உணர்த்தியறும்படியாய்த்துப் படுக்கைவாய்ப்பு. [பாதம்இத்யாதி] - திருவடிகளைக்காணும்படியாக, ''வரிவாளரவினணைப்பள்ளிகொள்கின்ற கரியான்கழல்காணக்கருதும்கருத்து'' என்றிருக்கும் என்னோடு ஒருதுடற்றுடக்குடையாரடங்கலும் போகப் பாருங்கோள். திருவத்யயநம் பாடாநிற்க, இத்தைக் கேட்டருளி, ஆளவந்தார் ''நமக்குஆழ்வாரோடே ஒருஸம்பந்தமுண்டாக வேணும்'' என்று, அப்போதே ஸ்ரீபாதத்திலுள்ளாரைக் கூட்டிக்கொண்டெழுந்தருளினார். [நாம்] - கண்வளர்ந்தருளுகிறவழகில் சுவடறிந்து, ''யவரேலுமவர் - எம்மையாளும் பரமர்'' என்னக்கடவ நாம். [உமக்குஅறியச்சொன்னேம்] - அவவடிவைக் காணவேணுமென்கிற அபேக்ஷையுடைய உங்களுக்கு அறியும்படிசொன்னேம். (அ)

எட்டாம்பாட்டு.—கடுவினை இத்யாதி. ''பள்ளிபயின்றவன்'' என்றுதொடங்கி, ''நமர்களுள்ளீர்'' என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி.

''கடுவினை'' என்றதுக்கு ஸாவம் - நம்மால் இத்யாதி. இப்போது அவன் அழகைச் சொல்லுகிறதுக்கு ஸாவம் - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - நாட்டை இத்யாதி. வெருட்டி - மருட்டி. ''காமனைப்பயந்த'' என்றவநந்தரம் ''காளை'' என்றதுக்கு ஸாவம் - இருவரையும் இத்யாதி. ''காளை'' என்றதுக்கு ஸாவம் - ப்ரஸவாந்தஞ்ச இத்யாதி. ''ரோணாஙாநிவெராணிஹ்ஸவாஙஞயளவநழ! கூவிதஂஹ்ணஷாஙஞ யாவிதாஙஞமளாரவழ''. காளை - யுவா. ''என்பர்'' என்றதுக்கு ஸாவம்-அறிவுடையார் இத்யாதி. சேவிச்சிப்பாய்ந்துகிடப்பர்கள் - விந்தராயிப்பார்கள். விந்தராயிருக்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் - பத்மநாஶம் இத்யாதி. இது ப்ரமாணத்திரட்டில் காணவில்லை. ''எழில்'' என்று - உபவநாதிகாந்தியாய், அத்தாலே அலங்க்ருதமான அனந்தபுரமென்றபடி. இத்தால் வ்யாவ்ருத்தி - பரமபதத்தில் இத்யாதி. அவனுக்கு - திருவனந்தாழ்வானுக்கு. ''நமர்கள் - நடமின்'' என்றதுக்கு ஸாவம் - வரிவாள் இத்யாதி. போருங்கோள் - வாருங்கோள். ப்ராஸங்கிகம் - திருவத்யயநம் இத்யாதி. ''நாம்'' என்றதுக்கு ஸாவம்-கண்வளர்ந்து இத்யாதி. ''பாற்கடல்சேர்ந்த'' என்றத்தைப்பற்ற-கண்வளர்ந்தருளுகிற என்றது. 'காமனைப்பயந்தகாளை - எழிலணியனந்தபுரம் - இடவகைகொண்டதென்பர்; கடுவினைகளையலாகும்; படமுடையரவில்பள்ளி' என்றுதொடங்கி, 'பாதம்காண - நமர்களுள்ளீர் - நடமினோ; நாம் உமக்கறியச்சொன்னேம்' இத்யந்வயஃ. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

நாம்உமக்கறியச்சொன்னநாள்களும்நணியவான
சேமம்நன்குடைத்துக்கண்டீர் செறிபொழில்அனந்தபுரம்
தூமநல்விரைமலர்கள்துவளறவாய்ந்துகொண்டு
வாமனனடிக்கென்றேத்தமாய்ந்தறும்வினைகள்தாமே.

ஆ.—(நாம் உமக்கு.) - சேமம் நன்குடைத்தான திருவனந்தபுரத்திலே சென்று எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்ய உங்களுடைய துக்கங்களெல்லாம் தாமே போம்; ஆனபின்பு, அடிமைசெய்கைக்கு உபகரணமான இப்ராக்ருதிமுடிவதற்கு முன்னே இப்போதேசென்று அடிமைசெய்யுங்கோள்; நாம் உமக்குஅறியச்சொன்னோம் என்கிறார்.

ஒ.--ஒன்பதாம்பாட்டில், "நாளேலறியேன்" என்றும், "மரணமானால்" என்றும் சொன்னகாலம் அணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, அடிமைக்கு விரோதியான கர்மங்களெல்லாம் நசிக்குமென்கிறார்.

[நன்குடைத்து] - மிக உடைத்து. [தூமநல்விரைமலர் என்று மேலுக்கு] - வாமநனுடைய திருவடிகளுக்கென்று நல்ல ஸமாராதநோபகரணங்களை ஸம்பாதித்து அவனை ஆஶ்ரயிக்க அடிமைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் தானே நசிக்கும்.

ப.—அநந்தரம், ப்ராப்தனானவன் திருவடிகளிலே கைங்கர்யத்தைப்பண்ண கைங்கர்யப்ரதிபந்தகங்கள் தானே போமென்கிறார்.

("வைத்தநாள்வரை"என்று), நாம்-நாம், (முன்பு), உமக்கு-உங்களுக்கு, அறியச்சொன்ன நாள்களும் - சொன்னஶரீராவஸாந திவஸங்களும், நணிய ஆன-சண்ணிய வாய்த்தின, செறிபொழில் - செறிந்தபொழிலையுடைத்தான, அனந்தபுரம்- திருவனந்தபுரமானது, நன்கு - நன்றான, சேமம் - ரக்ஷையை, உடைத்துக்கண்டீர் - உடைத்துக் கிடீகோள்! (ஆனபின்பு அங்கே), தூமம் - ஆராதநோபகரணமான தூபத்தையும், நல் - நன்றான, விரை - பரிமளத்தையுடைத்தான, மலர்கள் - புஷ்பங்களையும், துவள் அற - குற்றமற, ஆய்ந்துகொண்டு-, வாமனன் அடிக்கு என்று - ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷஸ்வபாவனை ஸ்ரீவாமநன் திருவடிகளுக்கென்று ஸங்கல்பித்து, ஏத்த - (ததங்கிகாரார்த்தமாக) அவனுடைய ஶீலாதிகுணங்களை ஸ்துதிக்க, வினைகள் - கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தி கர்மங்கள், தாமே - ஸ்வயமேவ, மாய்ந்தறும் - நசித்துப்போம். தூபமென்றும் பாடஞ் சொல்லுவர்கள்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஶரீராவஸாநமணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திருவனந்தபுரத்திலேப்புக்கு அடிமைசெய்ய, தாஸ்யவிரோதியான கர்மம் போமென்கிறார்.

[நாம் உமக்கு இத்யாதி] - "நாளேலறியேன்" என்றும், "மரணமானால்" என்றும் நாம் உங்களுக்குச்சொன்ன காலம்அணித்தாய்த்து. 'தஸ்மிந்ஸ்ததிதம்' என்று அவன்தான் சொன்ன வார்த்தையை இவர் சொல்லுகிறார். [சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டீர் செறிபொழில் அனந்தபுரம்] - ஸம்ஸாரபயத்துக்கு மிகவும் ரக்ஷகமாய் போக்யமுமான தேஶம். போக்யமான தேஶந்தானே பயஶாந்திக்கு ஹேதுவாகப்

பெற்றது. [நன்குடைத்து] - மிகவுமுடைத்து. [தூம நல்விரைமலர் இத்யாதி] - புஷ்பாத்யுபகரணங்களை விலக்ஷணமாக்கிக்கொண்டு. [வாமனன் இத்யாதி] - தன்னு டைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனுமவனை, அநந்யப்ரயோஜநராய் ஆஶ்ரயிக்க, அடிமைக்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் தானே நஶிக்கும்.

ஈடு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. ஶரீராவஸாநம் அணித்தாய்த்து; ஈண்டெனத் திரு வனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்ய, தாஸ்யவிரோதிகர்மங்கள் தானே நசிக்குமென்கிறார்.

[நாம்உமக்கு இத்யாதி] - "நாளேலறியேன்" என்றும் "மரணமானால்" என்றும் சொல்லிப்போந்த நாள்களும் கிட்டியவாய்த்தின. பிறர்க்குஅப்படித்தாம் சொன்னாரோ வென்னில்,—*மாலைநண்ணியிலே "மரணமானால்" என்று ஈஶ்வராபிப்ராயத்தைத் தாம் அறிந்து, அத்தைப்பிறர்க்கு உபதேஶித்தாரிறே. இதிலும் பரோபதேஶமிறே. "தஸ்மிந் ஸ்தமிதே" (தஸ்மிங்ஸ்தமிதே) இத்யாதி-பீஷ்மன் முடியாநின்றான், பின்னை இவ்வர்த்தம் †கேட்கலாவார் இல்லையென்று அவன் அருளிச்செய்தவார்த்தையை, இப்போது இவர்தாம் அருளிச்செய்கிறார். "அஸ்தமிதே" (அஸ்தமிதே)-கண்ணுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணு வாரும், நெஞ்சுக்கு வெளிச்சிறப்பைப் பண்ணுவாருமாக, ஆதித்யர்களிருவராய்த்து; "ஞானமாகி நாயிறாகி." "ஜ்ஞாநாந்யல்பீபவிஷ்யந்தி" (ஜ்ஞாநாங்யல்பீபவிஷ்யந்தி) ஸ்வரூபத்தோபாதி நித்யமாயிருக்குமிறே தர்மபூதஜ்ஞாநமும்; இனி இதுக்கு உதயாஸ்த மய வ்யவஹாரம் ஜ்ஞாநப்ரஸர த்வாரத்தை யபேக்ஷித்தாயிருக்குமிறே. அவன்போனால்

ஒன்பதாம்பாட்டு.— நாம் உமக்கு இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஶரீராவஸாநம் இத்யாதி. தமக்கு ஶரீராவஸாநமணித்தாய்த்தென்றபடி.

"நாளேலறியேன்" என்று ப்ரார்த்தித்த தமக்கு "மரணமானால்" என்று ஈஶ்வரன் அவதி யாகச் சொல்லிப்போந்த நாள்களும் கிட்டினவாய்த்தின என்றபடி. ஆனால் அவன் தமக்கு அவதி யாகவிட்டுக்கொடுத்த நாளன்றோ; அது பிறர்க்குத் தாம் சொல்லவில்லையே; ஆனபின்பு, "உமக் கறியச்சொன்ன" என்னும்படி எங்ஙனே? என்கிற ஶங்கையை யநுவதித்து பரிஹரிக்கிறார் - பிறர்க்கப்படி இத்யாதி. பரோபதேஶமிறே-பரோபதேசமாகையாலே பிறர்க்குஉபதேசித்தாரென்ற படி. "மரணமானால்" என்று முன்பு நாம்உங்களுக்குச் சொன்ன ஶரீராவஸாநதினங்களும் கிட் டின வாய்த்தினவென்று ஶப்தார்த்தம். "தமக்கு ஶரீராவஸாநமணித்தாய்த்து" என்கிற இத்தை இப்போதருளிச்செய்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநத்தை ஸங்க்ஷேபமாக அருளிச்செய்கிறார் - தஸ்மிந் இத் யாதி. "தஸ்மிந் ஸ்தமிதே பீஷ்மே கௌரவாணாம் துரந்தரே। ஜ்ஞாநாந்யல்பீபவிஷ்யந்தி தஸ்மாத் த்வாம் சோதயாம்யஹம்" இதி மஹாபாரதே தர்மபுத்ரம் ப்ரதி க்ருஷ்ண:. இதுக்கர்த் தம்-பீஷ்மன் இத்யாதி. "ஸ்தமிதே" என்றதே "அஸ்தமிதே"; என்றதுக்கு பாவம்-கண்ணுக்கு இத்யாதி. ஜ்ஞாநியை ஆதித்யனாகச் சொல்லலாமோவென்ன - ஞானமாகி இத்யாதி. திருச்சந்த விருத்தம் நூற்றுப்பதினாலாம்பாட்டு, "ஊனமாய" இத்யாதி. "நாயிறாகி" என்று - ஆதித்யஸஹ பாடத்தாலே ஜ்ஞாநமுமாதித்யனென்றபடியாய், அதுதான் ஜ்ஞாதாவுக்கும் உபலக்ஷணம். "தஸ்மாத் ஸ்வாத்யாயம் விநஶ்யந்தி ஸ்வாத்யாயகாலஸ்ய துர்லபத்வாத் । ஸர்வா ஹ்யாஹ்யாஶ்ச ஜ்ஞாநவிஷயா ஸர்வாணி நஶ்யந்தி" என்னக்கடவதிறே. நித்யமாய் விபுவான ஜ்ஞாநம் அல்பமாவானென்? என்ன - ஸ்வரூப இத்யாதி. 'தர்மபூத ஜ்ஞாநமும்' என்றவநந்தரம், "இப்படியிருக்க ஜ்ஞாநாங்யல்பீபவிஷ் யந்தி என்பானென்னென்னில்" என்று கூட்டுவது. பரிஹார: - இனிஇதுக்கு இத்யாதி: அதாவது - கர்மஸம்ஸ்ருஷ்டசேதநனுடைய மநஸ்ஸை யபேக்ஷித்திருக்கையாலே அல்பமாயிருக்குமென் றபடி. இவனே வேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமேதென்ன - அவன்போனால் இத்யாதி. அதாவது -

† கேட்கலாவார் - தெரிந்துகொள்ளுமாறு வினவப்படுதற்கு உரியவர்.

பின்னைக் கோள்வாரும் கோடுப்பாருமின்றிக்கே பரிமாற்ற மறும். இதுக்கு பட்டர் அருளிச்செய்ததாக, பரிஜையப்பர் - "ஒருமதிப்பன்தலையில் கிடவாதவன்று கோள்வார் கோடுப்பாரின்றியே எளிவிலையனுய்ப் போம்." "தஸ்மாத்த்வாம் சோதயாம்யஹம்" (தஸ்மாத்த்வாம் சோதயாம்யஹம்) - ஆகையாலேகாண் உன்னை த்வரிப்பித்து "அவன்பக்கலிலேபோய்க் கேள்" என்று சொல்லுகிறது. [சேமம் நன்குடைத்துக்கண்டீர் செறிபொழிலனந்தபுரம்] - நிரதிசயபோக்யமான தேசந்தானே மரணதிசைக்கு ரக்ஷகமாம். [தூமநல்விரைமலர்கள்] - நன்றான தூபம், பரிமளத்தையுடைத்தான நல்லபுஷ்பங்கள் இவற்றை. [துவளற இத்யாதி] - தனக்கும் அவனுக்கும் ஸத்ருசமாம்படி விலக்ஷணமாக்கிக்கொண்டு. [வாமனன் இத்யாதி] - தன்னுடைமை பெறுகைக்குத் தான் இரப்பாளனுயிருக்குமவன் திருவடிகளுக்குஎன்றேத்த. [மாய்ந்தறும்வினைகள்தானே] - இவன் தன் ஸ்வரூபத்துக்கு அநுரூபமான பரிமாற்றத்திலே யந்வயிக்க, விரோதிகளடைய நசித்துப்போம். (கூ)

பத்தாம் பாட்டு.

மாய்ந்தறும்வினைகள்தாமேமாதவா! என்னநாளும்
எய்ந்தபோன்மதிள்அனந்தபுரநகர்எந்தைக்கேன்று
சாந்தோடுவிளக்கந்தூபந் தாமரைமலர்கள்நல்ல
ஆய்ந்துகோண்டேத்தவல்லார்அந்தமில்புகழினரே.

ஆ.—(மாய்ந்தறும்.) - அவன்திருநாமங்களிலே ஏதேனும் ஒருதிருநாமத்தைச்சொல்ல, அடிமைசெய்கைக்கு ப்ரதிபந்தகங்களெல்லாம் தானே போமென்று சொல்லிமுடித்து, திருவனந்தபுரத்திலேபோய் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யும் மஹாத்மாக்கள் ஆரோ,தான்? என்றுகொண்டு, அவர்களைக் கொண்டாடுகிறர்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்தில் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யுமவர்களுடைய மாஹாத்ம்யம் பேசநிலமன்று என்கிறர்.

[எய்ந்தபொன் மதிள்] - சேர்ந்திருந்துள்ள பொன்மதிள்.

ப.—அநந்தரம், திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற ஸ்வாமிதிருவடிகளிலே ஆராதநரூப கைங்கர்யம்பண்ணுவர்கள், அகவதிகமாஹாத்ம்ய யுக்தராவாரென்கிறர்.

மாதவா! என்ன - ஸ்ரீயஃபதியென்று சொன்னபோதே, வினைகள் - விரோதிகள், தானே - ஸ்வயமேவ, மாய்ந்தறும் - நசிக்கும்; நாளும் - நிரந்தரமாக, எய்ந்த - செறிந்த, பொன்மதிள் - பொன்மதிளையுடைத்தாயிருக்கிற, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரமாகிற நகரத்தில், எந்தைக்கு - ஸ்வாமியானவனுக்கு, என்று - என்று ஸங்

மதிப்பன் தலையில்கிட்வாமையாலே பரிமாற்றமறுமென்றபடி இதுக்குஆப்தஸம்வாதம் - இதுக்கு பட்டர் இத்யாதி. இதுக்கு - இப்ப்ரலோகத்துக்குத் தாத்பர்யமாகவென்றபடி. பரிஜை என்று ஊர். செறிந்தபொழிலையுடைய திருவனந்தபுரமானது நன்றான ரக்ஷையையுடைத்துக் கிடிகோளென்று ஸப்தார்த்தம். 'நல்லதூமம், நல்லமலர்கள்' என்று கூட்டுவது. துவளற - குற்றமற. "ஏத்த-மாய்ந்தறும்வினைகள்" என்று ஸாதநமாகவோ ஏத்துகிறதென்ன - இவன்தன் இத்யாதி. அடிக்கேன்று - திருவடிகளுக்கென்று ஸங்கல்பித்து. "தூபநல்விரை" என்றும் "தூமநல்விரைமலர்" என்றும் பாடத்வயமுண்டு. (கூ)

கல்பித்து, நல்ல - நன்றான, சாந்தொடு - அங்கராகத்தோடே, விளக்கம் - தீபத்தையும், தூபம் - தூபத்தையும், தாமரைமலர்கள் — தாமரைப்பூக்களையும், ஆய்ந்துகொண்டு - (பலஸங்கர்த்ருத்வங்களாகிற துராலும் மயிரும் புழுவும்படாதபடி) ஆராய்ந்துகொண்டு, ஏத்தவல்லார் - அங்கீகாரஸந்துஷ்டராய் ஏத்தவல்லவர்கள், அந்தம்இல் - நிரவயிகமான, புகழினர் - மோக்ஷத்வப்ரமையை யுடையராவர்.

இ—பத்தாம்பாட்டில், திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமைசெய்யுமவர்கள் பெருமை பேசநிலமன்று என்கிறார்.

[மாய்ந்தறும் இத்யாதி] - மாதாபிதாக்கள் சேர்த்தியைச்சொல்ல அநாதி காலார்ஜிதமான து:க்கங்கள் தானே போம். [ஏய்ந்த இத்யாதி] - அங்குத்தைக்குத் தகுதியான மதிளையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற என்ஸ்வாமிக்கென்று புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கவல்லார். [அந்தமில் புகழினரே] - "அமராவார்" என்கிறவளவன்றிக்கே, விண்ணுளாரிலும் சீரியராவர்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. திருவனந்தபுரத்திலேபுக்கு அடிமை செய்கிறவர்கள் பெருமை பேச நிலமன்றென்கிறார்.

[மாய்ந்தறும்வினைகள்தானே மாதவாவென்ன] - மாதாபிதாக்கள் பேரைச் சொல்ல அநாதிகாலார்ஜிதமான து:க்கங்கள் தானேபோம். (மாதவாவென்ன - மாய்ந்தறும்வினைகள்) - அப்பாவென்ன உச்சி குளிருங்காணும். [ஏய்ந்தஇத்யாதி] - அங்குத்தைக்கு ஈடான பொன்மதிளையுடைய திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற என் ஸ்வாமிக்கென்று புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆஶ்ரயிக்கவல்லார். [அந்தமில்புகழினரே] - "அமராவார்" என்கிறவளவன்றிக்கே * விண்ணுளாரிலும் சீரியராவர். (கо)

பதினோராம் பாட்டு.

அந்தமில்புகழ்அனந்தபுரநகராதிதன்னை
கோந்தலர்பொழிற்குருகூர்மாறன்சொல்லாயிரத்துள்
ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார்அணைவர்போய்அமருலகில்
பைந்தொடிமடந்தையர்தம்வேய்மருதோளிணையே.

ஆ.—(அந்தமில்) - ப்ரியதமர்களுக்கு ப்ரியதமைகள் போக்யமாமாபோலே, திருநாட்டிலுள்ளார்க்கும் இத்திருவாய்மொழி வல்லார் போக்யமாவரென்கிறார்.

ஓ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு போக்யராவரென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—மாய்ந்தறும் இத்யாதி. "அனந்தபுரநகரெந்தைக்கென்று - ஏத்தவல்லார் அந்தமில்புகழினர்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி.

"மாதவாவென்ன நாளும் - வினைகள் மாய்ந்தறும்" என்றன்வயித்தர்த்தம்-மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி. "மாதவாவென்ன - வினைகள் - மாய்ந்தறும்" என்றதிலே ரஸோக்தி - அப்பா இத்யாதி. அப்பாவென்ன உச்சிகுளிருமோ? என்ன, லோகத்தில் வ்யங்க்ய வ்யவஹாரம்இங்கே மெய்யாய்த்து என்றபடி. ஏய்ந்த - தகுதியான. ஆய்ந்துகொண்டு - ஆராய்ந்துகொண்டு. 'மாதவாவென்னநாளும் - வினைகள் மாய்ந்தறும்; ஏய்ந்த' என்றுதொடங்கி அந்வயம். (கо)

[அந்தமில் என்றுதொடங்கி]-முடிவில்லாத புகழையுடையனைத் திருவனந்தபுரத்திலே ஸந்நிஹிதனை ஜகத்காரணபூதனான புருஷனை, ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக, பரமபதத்தில் * மதிமுகமடந்தையராலுண்டான ப்ரஹ்மாலங்கார ப்ராப்தியை அருளிச்செய்கிறார்.

அந்தமில்புகழ் - நிரவதிக குணனைக்கொண்டு, அனந்தபுரநகர் - திருவனந்தபுரத்திலே வர்த்திக்கிற, ஆதிதன்னை - ஸர்வகாரணபூதனை, கொந்து - பூங்கொத்துக்கள், அலர் - அலருகிற, பொழில் - பொழில்சூழ்ந்த, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, மாறன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளும், ஐந்தினோடு - (கேவலம் பரோபதேசமான) ஐந்தினோடேகூட, ஐந்தும் - தம்மையும் கூட்டிக்கொண்டு உபதேசித்த ஐந்தையும், வல்லார் - அப்யஸிக்கவல்லவர்கள், போய் - (அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே) போய், அமநலகில் - * அயர்வறும் அமரர்களினுடைய லோகமான பரமபதத்திலே, பைந்தொடி - அழகியஹஸ்தாபரணங்களையுடையரான, மடந்தையர்தம் - திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களினுடைய, வேய் மரு - வேய்போலே விலக்ஷணமான, தோளிணை - தோள்களாலே செய்யப்படுமதான ப்ரஹ்மாலங்காரத்தை, அணைவர் - அணையப்பெறுவர். தொடி - வளை. இது - கலிவிருத்தம்.

இ— நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்கு போக்யராவர் என்கிறார்.

[அந்தமில்புகழ் அனந்தபுரநகராதி தன்னை]-திருவனந்தபுரத்திலே நிரவதிக குணகனை ஜகத்காரணபூதனானவனை. பரமபதத்தில் குணம் ஸாவதிபோலே காணும். நித்யவஸந்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [ஐந்தினோடைந்தும் வல்லார்] - ரத்நங்களை முகமறிந்து சேர்த்துச்சேர்த்திகளைக் கொண்டாடுமாபோலே, ஐயைந்தாகவாய்த்து அநுஸந்திக்கிறது. [அணைவர் இத்யாதி] - பரமபதத்திலே, "ஶதம் மாலாஹஸ்தா:" இத்யாதிகளிற் சொல்லுகிறபடியே, அப்ஸரஸ்ஸுக்களுடைய கொண்டாட்டத்துக்கு விஷயபூதராவர். "முடியுடைவானவர் முறைமுறை எதிர்கொள்ள" என்றத்தோடு "வேய்மருதோளிணையை - அணைவர்" என்கிற இத்தோடு வாசியில்லை. "மதிமுகமடந்தையரேந்தினர்வந்தே" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிவல்லார் திருநாட்டிலுள்ளார்க்குபோக்யராவரேன்கிறார்.

[அந்தமில்இத்யாதி] - திருவனந்தபுரத்திலே நிரவதிக குணனை, ஜகத்காரணபூதனானவனை; ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களும் அந்தமில்புகழினர்: ஆஶ்ரயணீயனும் அந்தமில்புகழினன்காணும். பரமபதத்தை விட்டுத் திருவனந்தபுரத்திலேவந்து ஆஶ்ரிதர்க்காகக் கண்வளர்ந்தருளுகையாலே புகழுக்குஒருமுடிவில்லையாய்த்து அவனுக்கு; ஸம்ஸாரத்தை விட்டு உகந்தருளினநிலத்திலே அடிமைசெய்கையாலே புகழுக்குஅந்தமில்லையாய்த்து இவர்களுக்கு. இவனை அடிமைகொள்ளுகையாலே புகழுக்கேல்லையில்லையாய்த்து அவனுக்கு;

நிகமம்.—அந்தமில் இத்யாதி. "ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார்" என்றுதொடங்கி "தோளிணையே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இந்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

"அனந்தபுரநகர் - அந்தமில்புகழ் - ஆதிதன்னை" என்றந்வயித்தர்த்தம் - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி. கீழே ஆஶ்ரயிக்குமவர்களை "அந்தமில்புகழினர்" என்று, இங்கே ஆஶ்ரயணீயனை "அந்தமில்புகழாதி" என்றதுக்கு பாவம் - ஆஶ்ரயிக்கிறவர்களும் இத்யாதி. அதெப்படியென்ன - பரமபதத்தை இத்யாதி வாக்யத்வயம். கீழ்வாக்யத்வயவிவரணம் - இவனையடிமை

அவனுக்குஅடிமைசெய்கையாலே புகழுக்கு அந்தமில்லையாய்த்து இவர்களுக்கு. இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்தால் இவனுக்குப் புகழுண்டாகிலாய்த்துப் பரமபதத்திலிருந்தால் அவனுக்குப் புகழுண்டாவது. இந்நிலத்தை விடவிட இவனுக்குப் புகழுண்டாமாபோலே, அந்நிலத்தைவிட்டு விட அவனுக்குப்புகழுண்டாம். இருவர்க்கும் இரண்டும் அலப்யலாபமிறே. [கோந்தலர்பொழில்குருகூர்இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார்] - ரத்நங்களை முகமறிந்துகோத்துச் சேர்த்திகளைக் கொண்டாடுமாபோலே, ஐயைந்தாகவாய்த்து அநுபவிக்கிறது. [அணைவர்இத்யாதி] - ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப்போய், "ஶதம் மாலாஹஸ்தா:" (ஶதம்மாலாஹஸ்தா:) இத்யாதிகளிற்சொல்லுகிறபடியே, அங்குத்தை யப்ஸரஸ்ஸுக்களுடைய ஆதரத்துக்கு விஷயமாவதராவரென்றபடி. "முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள" என்றத்தோடு "வேய்மருதோளிணை - அணைவர்" என்கிற இத்தோடு வாசியில்லை. "மதிமுகமடந்தையரேந்தினர்வந்தே" என்னக்கடவதிறே. (கக)

இத்யாதி. அனந்தபுரநகரிலே வந்தபின்பு "அந்தமில்புகழ்" என்கிறதென்? பரமபதத்திலேயிருந்தால் புகழில்லையோவென்ன - இஸ்ஸம்ஸாரத்திலே இத்யாதி. விவரணம்-இந்நிலத்தை இத்யாதி. இத்தால் ஃபலிதம் - இருவர்க்கும் இத்யாதி. கோந்தலர் - கொத்துக்கொத்தாக அலருகிற. பத்தென்னாதே; "ஐந்தினோடைந்தும்" என்றதுக்கு பாவம் - ரத்நங்களை இத்யாதி. "அவர்கள் தோளோடேயணைவர்" என்கிறதுக்கு பாவமேதென்ன - "ஶதம் மாலா" இத்யாதி. "தம் பஞ்ச ஶதாந்யப்ஸரஸாம் ப்ரதிதாவந்தி । ஶதம் மாலாஹஸ்தா:, ஶதமஞ்ஜநஹஸ்தா:, ஶதம் சூர்ணஹஸ்தா:, ஶதம் வாஸோஹஸ்தா:, ஶதம் பணஹஸ்தா:" இத்யாதி; கௌஷீதக்யுபநிஷத். என்றபடி என்கையாலே - இதுவே தாத்பர்யமென்று கருத்து. பைந்தொடி - அழகிய ஹஸ்தாபரணங்களையுடைய. தொடி - முன்கைவளை. வேய்மருதோளிணை - மூங்கிலோடொத்த தோளிணையோடே. அணைவர் - ஸம்ஶ்லேஷிக்கப் பெறுவரென்று ஶப்தார்த்தம். 'அந்தமில்புகழ்' என்று தொடங்கி, 'ஐந்தினோடைந்தும்வல்லார் - அமருலகில் - போய் - பைந்தொடி மடந்தையர்தம் வேய்மருதோளிணை - அணைவர்' இத்யந்வய:. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— வைகுண்டே காரணீயே பரமபதகதே ... ஸாத்த்வஸம்பந்த ... । ப்ராப்யத்வே ... ஸந்த ... ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— ஊசே ஶ்ரீகேஶவாக்யே ... ॥

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

கெடுமிடர்வைகுந்தத்தைக்கிட்டினாற்போல்
தடமுடையனந்தபுரந்தன்னில் - படவரவில்
கண்டுயில்மாற்காட்செய்யக்காதலித்தான்மாறனுயர்
விண்டனிலுள்ளோர்வியப்பவே.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

மூன்றாந் திருவாய்மொழி—வேய்மருதோள் - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(வேய்மருதோள்.) - இப்படி எம்பெருமானோடுகலந்து பரிமாறிச் செல்லாநிற்கச்செய்தே, இப்ப்ரக்ருதியிலே தாமிருந்த இருப்பைக்கண்டு, "இப்ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தம் காரணமாக எம்பெருமான் விடிலோ?" என்றுள்ள அதிஶங்கையாலே அவஸந்நராகிறார். வந்துவரைப்பெருமாளோடே கலந்து பரிமாறச்செய்தே பசுமேய்க்கப்போங்காலம் ப்ராப்தமானவாறே "இவன் இனிப்பசுமேய்க்கப்போகிலோ?" என்றுள்ள அதிஶங்கையினாலே அக்கோபிமார் அவஸந்நைகளானாற்போலே அவஸந்நராய், அவர்களுடைய பாசுரத்தாலே அலற்றுகிறார். திருவாய்ப்பாடியிற் பெண்பிள்ளைகள், வந்துவரைப்பெருமாளோடேகூட எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே, அவன்பசுமேய்க்கப்போங்காலம் வருமளவில் அவன்போனானாகக்கொண்டு, பிரிந்தார்படும் வ்யஸநமெல்லாம் பட்டு, வ்யஸநத்தையும் பிரிந்தஅவன்கொடுமையையும் தோழிமாருக்குச் சொல்லுமாபோலே அவன்தன்னைக்குறித்துச் சொல்லுகிறார்கள்.

ஒ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், ப்ராப்யபூமியில் போக்யதையையும், அங்குப்போனால் அடிமைசெய்யும்படியையும் அநுஸந்தித்து ப்ரீதராய், அப்போதே ப்ராப்யபூமியில் செல்லப்பெறாமையாலும் பண்டு பலகால்பிரிந்த வாஸநையாலும் ப்ரக்ருதியிலே யிருக்கிறமையை அநுஸந்தித்தும், தான் நினைத்ததே செய்யக்கடவதான ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்தும், அவனுக்குத் தம்மை விஷயீகரித்தல்லது நிற்கவொண்ணாத பரமபக்தி தமக்கில்லையாகவும் பார்த்தும், "இப்ப்ரக்ருதியிலே இன்னமும் தம்மை வைத்தருளில் செய்வதென்?" என்னும் பயத்தாலே மிகவும் அவஸந்நரான ஆழ்வார், தம்முடைய தஶையை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார். இரவெல்லாம் எம்பெருமானோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து விடிந்தாலும் பிரியக்கடவதாக அவனுக்கு நினைவின்றிக்கே யிருக்கச்செய்தே, ஸகலஸத்த்வங்களும் உணர்ந்து கிளம்புவதுஞ்செய்து, குயில்கள் கூவுவது, மயில்களாலிப்பது, இளங்காற்று வந்துநடையாடாநிற்பது, கன்றுகளும் பசுக்களும் காடெல்லாம் பரவாநிற்பதுமாய்க்கொண்டு போதுவிடிந்தவாறே பண்டென்றும் இக்காலத்திலே பிரியக்கண்ட பழக்கத்தாலே வெருவி, அவன் பசுமேய்க்கப்போகிறானாக அதிஶங்கைபண்ணி, அவன்எதிரே அவனைப்பிரிந்தால் படும் வ்யஸநத்தைப் படுகிறாளொரு பிராட்டி, அவனைப்பிரிந்து இன்னுயிர்ச்சேவலிலும் மல்லிகை கமழ்தென்றலிலும் படும் வ்யஸநத்தை அவன்முன்பே படாநின்றுகொண்டு தாம் தம்மைக்கொண்டகல்தல் தகவன்றென்று நோவுபடும் ப்ரக்ருதியுமாய், அவன்பக்கல் பரிவுடையாரெல்லாருடைய பரிவையுடையாளான இவள், வ்யஸநத்தின் மிகுதியாலே, "பசுநிரைமேய்க்கப் போகவேண்டா என்று வாயாற்சொல்லவும் க்ஷமையாகிறிலேன்; நான் நினைத்தன சொல்லவல்லேனாம்படி உன்னுடைய அணிமிகு தாமரைக்கையை என் தலைமேலே வைத்தருளி உன்னுடைய திருக்கண்களாலே நோக்கியருளி என்னைத் தரிப்பித்தருளவேணும்" என்றும், "ஸப்ரமாதமான காட்டில் பசுமேய்க்கப்போகாதொழியவேணும்" என்றும் சொல்லி மிகவும்ஆர்த்தையாய்க் கூப்பிடுகிறாள். எம்மாவீட்டில், தம்முடைய தாதர்த்யத்தை ஆஶைப்பட்டார்; இத்திருவாய்மொழியில் நான்

ததர்த்தமாகவுமாம், தவிரவுமாம்: எம்பெருமானுக்கு ஸம்ருத்திகளுண்டாம் இத்தனை வேண்டுவதென்கிறார்.

ப.—மூன்றாந் திருவாய்மொழியில், கீழே திருவனந்தபுரத்திலே அடிமை செய்யப் பாரித்தவர், அவிலம்பேந கிட்டப்பெறாமையாலே, அவனுடைய போக்யதையும் ப்ராப்யபாவமும் அடிமைகொள்ளப்பாரித்திருக்கிறபடியும் புத்திஸ்த்தமாம்படி ஹ்ருதயஸந்நிஹிதனாயிருக்கச்செய்தேயும், சீக்ரப்ராப்தியில் இச்சையாலே த்வரிக்கும்படியான ஸௌஹார்த்தாதிஶயத்தையுடையனாகையாலே, அவனுடைய புண்டரீகாக்ஷத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதஸுலபத்வத்தையும், அபிரூபத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதரக்ஷகத்வத்தையும், அர்த்தநீய ஸம்ஶ்லேஷத்வத்தையும், அபாயஸ்வபாவத்வத்தையும், ரமணீய ஸௌலப்யத்வத்தையும், ஆகர்ஷகாவயவத்வத்தையும், அஸாதாரணநாயகத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதஜநபோக்யத்வத்தையும் அநுபவித்து, விலம்பம் பொறாமையாலே விஶ்லேஷத்தை அதிஶங்கித்து, ஏவம்பூதனான நீ என்னை அகலாதொழியவேணுமென்று அபேக்ஷித்து, தமக்குப்பிறந்த ஆர்த்தியை அவன் ஸந்நிதியிலே விண்ணப்பஞ்செய்த ப்ரகாரத்தை; க்ருஷ்ணனோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து ப்ரபாதஸமயத்திலே அவனுடைய பிரிவை ஶங்கித்து அஞ்சினளொருகோபிகை, "ஸந்த்யையில் வாயகங்கள் கலிவுசெய்யாநிற்கும்: என்னை நீ ஆஶ்வஸிப்பித்துக்கொண்டிருக்கவும்வேணும்; போனவிடத்திலே ஆஸுரப்ரக்ருதிகள்வரில் என்னும்மா என்றஞ்சாநின்றேன்" என்று, திருவாய்ப்பாடியில் பெண்களெல்லார்க்குமாகச் சமைந்தவனுடைய போக்கை விலக்கின பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—மூன்றாந்திருவாய்மொழியில், திருவநந்தபுரத்தில் போக்யதையையும் அங்குப்போனால் அடிமைசெய்யும்படியையும் அநுஸந்தித்து, அந்த ப்ராப்யபூமியிலே புகவேணுமென்று பாரித்தார்; அப்போதே செல்லப்பெறாமையாலே அஸ்தாநே பயஶங்கையாய் விழுந்தது. ப்ராப்யபூமியில் அப்போதே செல்லப்பெறாமையாலும், பாரித்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெறாமையாலும், முன்பு பலகாலும் பிரிந்தவாஸனையாலும், அநாதிகாலம் வாஸிதமான அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தாலும், ஈஶ்வரனுடைய ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலும், - அதாகிறது - ஶிஶுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்தும் ஸ்ரீபரதாழ்வான வளைப்புக்கிடக்க மறுத்து மீண்டுபோரும்படியுமிறே ஸ்வாதந்த்ர்யமிருப்பது; அதனாலும்,-அவன்தான் வந்து மேல்விழும்படியான பரமபக்தி நமக்கில்லையென்றிருக்கையாலும், "இன்னம் ப்ரக்ருதியிலே தம்மைவைக்கில் செய்வதென்?" என்னும் பயத்தாலே அவஸந்நரானவர், தம்முடைய அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார். இவை தான் பயநிவ்ருத்திக்கு உடலாயிருக்க, கலக்கத்தாலே பயப்படுகிறார். அத்தேஶத்தில் புகப்பெறாதோமோ என்னவேண்டா: "காலாழும் நெஞ்சழியும் கண்சுழலும்" என்று உபக்ரமத்திலே ஶிதிலராம்படியான ப்ரேமபாரவஶ்யத்தாலே இப்போது போகமாட்டாதொழிகிறீராகையாலே. அங்கேசென்று அடிமைசெய்யப் பெற்றிலோமென்ன வேண்டா; புகழும் நல்லொருவனிற்படியே இவர்சொல்முதலாக த்ரிவிதகரணவ்யாபாரங்களையும் அவன் தனக்கெல்லாவடிமையுமாக நினைத்திருக்கையாலே. அசித்வாஸனைக்கு அஞ்சவேண்டா; விலக்ஷணவாஸனையாலே துர்வாஸனையைப் பரிஹரிக்க இருக்கிறவரல்லாமையாலே, ஸர்வஶக்தியைக்கொண்டு பரிஹரிக்குமவரிறே; இன்னம் முடியானேயிற்காரணங்களையுடையவர்க்கு பயமில்லையிறே. அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு அஞ்ச

வேண்டா; விரோயிவை இடையிலே துணித்துக்கொண்டு போகைக்கு உடலாகையாலே; ‘‘ஸஹம்ஸ்த்வா ஸவ்ய வாமெஹ்யோ ஜோக்ஷயிஷ்யாமி’’ என்றுனிறே. ஊக்தியில்லை யென்று அஞ்சவேண்டா; அது உபாயமல்ல. இங்ஙனேயிருக்க, ப்ரேமத்தாலேவந்த இருட்சியாலே அஸ்யாநேஹீதராய் தம்தஶையை அந்யாபதேஶத்தாலே சொல்லுகிறுர். ராத்ரியெல்லாம் க்ருஷ்ணனோடே ஸம்ஶ்லேஷித்து, ப்ரபாதஸமயத்திலே ஸகல ஸத்வங்களும் உணர்ந்து, குயில்கூவுவது, மயில்களாலிப்பது, இளங்காற்று ஸஞ்சரிப்பது, கன்றுகள் பசுக்கள் காடெங்கும் பரம்புவதாகிறவற்றைக்கண்டு, அவனுக்குப் பிரியக்கடவதாக நினைவின்றிக்கேயிருக்கப் பண்டென்றும் இக்காலந்தன்னிலே பிரிந்துபோந்த வாஸனையாலே அவன் பசுமேய்க்கப் போகிறுனுக அதிஶங்கைபண்ணி, போனுனுக அத்யவஸித்து, ‘‘நீயும்பிரிந்தாய்; நீ பிரிந்தால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்களும் நலியாநின்றன; பசுமேய்க்கப்போமது எனக்கு அஸஹ்யம். நீபோகவேண்டா என்றுசொல்லவொண்ணுதபடி என்னுடையநாக்கு நீரற்றுவாராநின்றது. நான் நினைத்தது சொல்லவல்லேனுப்படி உன்னுடைய அணிமிகு தாமரைக்கையை என்தலையிலே வைத்தருளி உன்திருக்கண்களாலே நோக்கியருளவேணும்; அஸுரராக்ஷஸ ஸஞ்சாரத்தாலே ஸப்ரமாதமானகாட்டில் பசுமேய்க்கப் போகாதொழியவேணும்.’’—‘‘ஶோதாவிதாஹ் ரதா’’, என்று இவ்வாத்மாவுக்கு ஸர்வவியவந்யவுமென்று உணர்ந்தால் தன்னிழவிற்காட்டில் இவனுக்குப் பரியவேண்டும்படியாயிறே யிருப்பது; ஆனபின்பு, - ‘‘நீபோகில் நானுளளாகமாட்டேன்’’ என்று இன்னுயிர்ச்சேவலினும் மல்லிகைகமழ்தென்றலினும் அவனைப் பிரிந்து பட்ட வ்யஸநத்தை அவன்ஸந்நிதியிலேபட, அத்தைப்பார்த்து, ‘‘நாம் போகக்கடவோமல்லோம்; நாம்போக நினைப்பதும் செய்திலோம்’’ என்று தான் போகாமையை இவள்நெஞ்சிலே படுத்த, அத்தாலே தரித்தாளொரு பிராட்டி பேச்சாலே தம் தஶையை யருளிச்செய்கிறுர். எம்மாவீட்டில், தம்முடைய தாதர்த்யத்தை ஆசைப்பட்டார்; இதில் அவன்ஸம்ருத்தியை ஆஶாஸிக்கும்இதுவே புருஷார்த்தமென்கிறுர்.

ஈடு.—திருவனந்தபுரத்திலேபுக்குப் பாரித்தபடியே அடிமைசெய்யப் பெறுமையாலே, அதிஶங்கைபண்ணவேண்டும்படியாய் வந்து விழுந்தது.

ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தாமுமாய் அடிமைசெய்யவேணுமென்று பாரித்தார்; பாரித்தபடியே அத்தேசத்திலேபோய்ப் புக்கு அடிமைசெய்யப் பெற்றிலர் அத்தேசத்திலே அப்போதேபோய்ப் புகப்பெறுமையாலும், பாரித்தபடி அடிமைசெய்யப்பெறுமையாலும், நெடுநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸனையாலும் - அநாதியாய்வருகிற அசித்ஸம்ஸர்க்கத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சினவச்சத்தாலும், ஈஶ்வர ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை அநுஸந்தித்து அஞ்சினபடியாலும், - அதாவது - ஶிஶுபாலனுக்குத் தன்னைக்கொடுத்து ஸ்ரீபரதாழ்வானுக்கு

வேய்மருதோளிணை ப்ரவேஶ; கீழே திருவனந்தபுரத்தை ப்ராப்யமாகவத்யவஸித்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் தாமுமாய் அடிமைசெய்யப்பாரித்தவர், இதிலே உத்வேஜப்படுவானென்? என்கிற ஶங்கையிலே ஸங்க்ரஹேணஸங்கதி - திருவனந்தபுரத்திலே இத்யாதி.

விஸ்தரஸங்கதி - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களும் இத்யாதி. ‘‘காலாழும்நெஞ்சழியும்’’ என்னுமவராகையாலே - அடிமைசெய்யப்பெற்றிலர் என்றபடி. நெடுநாள் பிரிந்துபோந்த வாஸனையாவது - * யாதானும்பற்றி நீங்கித் திரிந்த வாஸனை. ஏதத்விவரணம் - அநாதியாய் இத்யாதி. ‘‘ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்தஞ்சினபடியாலும்’’ என்று ஸ்வாதந்த்ர்யத்துக்கு அஞ்ச ப்ரஸக்தியேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்னவையெல்லாம் ஐயநிவ்ருத்திக்கு ஹேதுவன்றோ?

மறுத்துப்போன ஸ்வாதந்த்ர்யமிறே.—இனி ஸர்வேஶ்வரன் தானேவந்து விஷயீகரிக்கைக் கீடான ஶக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கையாலும், † ("இன்னமும் ப்ரக்ருதியிலே வைக்கில் செய்வதென்? என்னும் பயத்தாலே அவஸந்நராய்) தமக்குப்பிறந்த ஆஶா விஶேஷத்தை ஒருபிராட்டி பாசுரத்தாலே அருளிச்செய்கிறார். பயநிவ்ருத்திக்கு உடலான இதுதானேயிறே இப்போது இவர்க்கு பயஹேதுவாகிறது. இப்போதே அத்தேசத்திலே போய்ப் புகப்பெற்றிலோம் என்றிருக்கவேண்டா: அவனை அநுஸந்தித்தால் "காலாழும் நெஞ்சழியும்" என்று ஶக்திபாரவஶ்யத்தாலே இப்போது அடியிடமாட்டாது ஒழிகிறு ராகையாலே. அடிமைசெய்யப்பெற்றிலோ மென்று அஞ்சவேண்டா; * புகழுநல்லொருவ னிற்படியே இருந்தவிடத்தேயிருந்து ஏதேனுமாகச்சொன்னவற்றையே தனக்கு அடிமை யாகக்கொள்ளும் ஸ்வபாவத்தாலே. இன்று நினைத்தவற்றையும் செய்தவற்றையுமெல் லாம் தனக்கு அடிமையாக நினைத்திருக்குமவனிறேயவன். இனித் தமப்பன்பகை யாக அவனிலும் இவன் அண்ணியனென்று வரநின்ற ப்ரஹ்லாதனிறே முடிவிலேவந்து எதிரிட்டான். ஆக, ப்ராந்தனுக்குப்பிறந்த தெளிவுபோலே அசித்ஸம்ஸ்ருஷ்டனுக்குப் பிறக்கும் ஜ்ஞாநத்தை விஶ்வஸிக்கவொண்ணாது என்றிறே இவர்தாம் ப்ரக்ருதி ஸம்பந் தத்தைநினைத்து "தேறேல்என்னை" என்று அஞ்சிற்றும்; அங்ஙனஞ்சவேண்டா, * முடி யானேயிற் கரணங்களையுடையவராகையாலே.; அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை நினைத்தஞ்ச வேண்டா; "ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி" (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷ யிஷ்யாமி) என்று விரோதியைத் துண்டித்துக்கொண்டு போகைக்கும் உடலாயிருக்கை யாலே. ஶக்தி தமக்கு இல்லையென்றிருக்கவேண்டா; ப்ரபத்தியை யுபாயமாகப்பற்றின வராகையாலே. இனி, "நோபஜநம்ஸ்மரந்" (நோபஜநம்ஸ்மரந்) என்கிறபடியே இத்தை ஸ்மரியாதபடியான ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் † படுத்துகிறபாடிறே இது. ப்ரத்

என்ன - பயநிவ்ருத்திக்கு இத்யாதி. கீழ்ச்சொன்ன அஞ்சும் பயநிவ்ருத்தி ஹேதுவானமையைக் காட்டுகிறார்-இப்போதே இத்யாதி. அவன் அப்படிகொள்ளும் ஸ்வபாவனோவென்ன-இன்று நினைத் தவற்றையும் இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, "நாராயணேந கதிஷ்வப்யபாயாத்வஷ்டா தத்ர த்வ யோயோ ஜலவஸஜைஸ்ஸத்யாநமயஹ்ரீக்ஷணே" என்றது அநுஸந்தேயம். அசித்ஸம் ஸர்க்கத்தை நினைத்தால் பயப்ரஸக்தியேதென்ன - இனித்தமப்பன் இத்யாதி. ஆனால் ஜ்ஞாநம் பிறந்ததுவதாய்த்தென்ன - ஆக ப்ராந்தனுக்கு இத்யாதி. இந்த அசிதஸம்ஸர்க்கம் பயநிவ்ருத்திக்கு உடலானபடியென்? என்ன - அங்ஙனஞ்சவேண்டா இத்யாதி. இத்தால் - ப்ரஹ்லாதாழ்வானைப் போலே கரணங்கள் ப்ராக்ருதபோகங்களிலே மண்டியிருக்கையன்றிக்கே,தமக்கு பகவத்விஷயத் தில் மண்டினகரணங்களாகையாலே அஞ்சவேண்டாவென்றபடி. "நெடுநாள்பிரிந்துபோந்த வாஸ னையாலும்" என்றது - ப்ரத்யேகஹேதுவாய், பயஹேதுவாகிறதென்னவுமாம்; அப்போது இந்த ப்ருதியஹேதுவுக்கு பயநிவ்ருத்தி ஹேதுத்வம் சொல்லாவிட்டாலும், *முடியானேயிற்கரணங்களை யுடையவராகையாலே ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை நினைத்து அஞ்சவேண்டா வென்று சொன்னது, ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தால்வந்த பிரிவையும் நினைத்தஞ்சவேண்டா வென்னுமதுக்கும் உபலக்ஷண மென்றுகண்டுகொள்வது. ஸ்வாதந்த்ர்யம் பயநிவ்ருத்திஹேதுவாம்படியை யருளிச்செய்கிறார் - அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை இத்யாதி. ஶக்தியில்லையென்னுமது பயஹேதுவன்றோ? என்ன - ஶக்தி தமக்கு இத்யாதி. ஆனால் எத்தாலே அதிஶங்கைபண்ணுகிறாரென்ன - இனி நோபஜநம் இத் யாதி. பயஹேதுக்களானபக்ஷத்திலே பரிஹாரம் அஞ்சுக்குச்சொல்லி, "நெடுநாள் பிரிந்து போந்த வாஸனையாலும்" என்றதுக்கு பரிஹாரம் சொல்லாமையாலே, ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் படுத்துகிறபாடிறேயிது என்றது - 'ஸாக்ஷாத்காரமில்லாமல் நெடுநாள் பிரிந்துபோந்தவாஸனை

† படுத்துகிறபடியிறே என்றும் பாடமுண்டு.

யக்ஷமும் அகிஞ்சித்கரமாய், கூடவிருக்கச்செய்தே "பிரிந்தான்" என்று ப்ரமிக்கும்படி பிரிவால்வந்த வாஸனை மேற்கொள்ளுகிறதிறே. யோக்யதைகிடந்து, படுத்துகிறபாடிறே. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று - ஹேதுவத்ப்ரஸாதலப்தமாய், பாஹக்திரூபமாய், ருசிகார்யமாயிருக்கிற இருட்சியிருக்கிறபடியிறே இது. இனி, ஈஶ்வரனுக்குக் கால்நடையாடாததொரு தேசத்திலே இவரைவைத்துப்பரிஹரிக்கலாமத்தனை. கலந்து நெடுநாள்பிரிந்துபோந்தாள் ஒருபிராட்டியாய், அவ்வாஸனையாலே, க்ருஷ்ணன்கூடவிருக்கச்செய்தேயும், இவன்பண்டுபிரிந்துபோந்த ப்ரஹாதகாலமும்வந்து அக்காலத்துக்கு அடைத்தகாற்றுக்கள் அடிக்கையாலும், குயில்கள்கூவுகையாலும், மயில்கள் ஆலிக்கையாலும், காடெங்கும் ஒக்கக் கன்றுகளும் பசுக்களும் பரக்கையாலும், "இக்காலத்தில் அவன்போகை தவிரான்; பசுக்களினுடைய ரக்ஷணம் ஒருதலையானால் அவற்றைவிட்டு நம்மோடிருப்பான் ஒருவனல்லன்; ஆனபின்பு அவன்போனான்" என்று கூடவிருக்கச்செய்தேயும் அவன்பிரிவை நிஶ்சயித்து, ஒரு * இன்னுயிர்ச்சேவல் * மல்லிகைகமழ்தென்றல் தொடக்கமானவற்றில் அவன் அஸந்நிதியிற் பட்ட க்லேஶத்தைப்படைய அவன்கண்முகப்பேபட்டு ஸர்வஶக்தியான அவன்தனக்கும் பரிஹரிக்கவொண்ணாதபடியாய்த்து இவ்வாபத்து அதாவது-போனாய் வருகிறானல்லன், போகநினைத்தானைத் தவிருகிறானல்லனே. இப்படிநோவுபட்டு, "நீ ஸர்வதா பசுமேய்க்கப்போகை தவிராய்: உன்போக்கு எனக்கு அஸஹ்யம்: ஆகையாலே உன்னுடையபோக்கை விலக்கவேணுமென்று நினையாநின்றேன்; இதுக்கு நானீர் வருகிறதில்லை; அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என்தலையிலேவைக்கவேணும்: நீ பசுமேய்க்கப்போகாதொழியவேணும்; 'ஸப்ரமாதமானகாட்டில் நீ பசுமேய்க்கப்போனால்

படுத்துகிறபாடிறேயிது' என்று கூட்டிக்கொள்வது என்றும் சொல்லுவர்கள். அதாவது, இப்போது * முடியானேயிற் காரணங்களையுடையராய் ஸாக்ஷாத்காரமுண்டாயிருக்கையாலே அஞ்ச வேண்டாவென்று கருத்து. ஸாக்ஷாத்காரமில்லையென்கிறதென்? * கெடுமிடரிலே ப்ரத்யக்ஷ ஸமாநாகாரமான மாநஸாநுஸந்தானத்தைப் பண்ணிக்கொடுக்கவில்லையோ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்யாதி என்னுதல்; அன்றிக்கே, இவ்வாக்யம் அந்யாபதேஶத்திலேயாய், ஒருகோபிகை, க்ருஷ்ணன் ப்ராதஃகாலத்திலே கூடவிருக்கச்செய்தே பசுமேய்க்கப்போனதை அதிஶங்கைபண்ணுகிறாளென்று விவக்ஷித்து, கூடவிருக்கச்செய்தே போனதை அதிஶங்கைபண்ணக்கூடுமோ? என்ன - ப்ரத்யக்ஷமும் இத்யாதி என்னவுமாம். "மேற்கொள்ளுகிறதிறே" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - யோக்யதை இத்யாதி. யோக்யதையாவது - விஶ்லேஷஹேதுவான ஶரீரபரிக்ரஹம். அதிஶங்கை பண்ணுகிறது ப்ராங்கிகார்யமன்றோ? அது த்யாஜ்யமன்றோ? என்ன - மயர்வற இத்யாதி. இவ்வதிஶங்கை இவர்க்கு நிவ்ருத்தமாவதெப்போது? என்ன-இனிஈஶ்வரன் இத்யாதி. "ஒருபிராட்டி பாசுரத்தாலே பேசுகிறார்" என்றத்தை விஶதமாக அருளிச்செய்கிறார் - கலந்து இத்யாதி. "நீகண்ணா" என்றத்தைப்பற்ற - கூடவிருக்கச்செய்தேயும் என்றது. "அவைமேய்க்கப்போதி" "பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான்" இத்யாதியாலே 'ப்ரஹாதகாலம்' என்றது ஸ்புடம் "வாடை தூவ" என்றத்தைப்பற்ற-அக்காலத்துக்கு இத்யாதி. "இனநிரைமேய்க்க" என்றத்தைப்பற்ற-காடெங்கும் ஒக்க இத்யாதி. "அவைமேய்க்கப்போதி" என்றத்தைப்பற்ற - அவன்போகைதவிரான் என்றது. தவிரானென்று நிஶ்சயிக்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - பசுக்களினுடைய இத்யாதி. ஒருதலையானால் - தனக்கே பரமானாலென்றபடி. அதெப்படியென்ன-அதாவது போனாய் இத்யாதி "வெவ்வுயிர்க்கொண்டெனதாவிவேம்" என்றத்தைப்பற்ற - எனக்கு அஸஹ்யம் என்றது. "அணிமிகுதாமரைக்கையை" இத்யாதியையும், "வீவநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு" என்றத்தையும்; "அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்யவங்கொல்" என்றத்தையும்பற்ற - உன்கையையென்று தொடங்கி, அஞ்சாநின்றேன் என்னுமளவும். "அஞ்சனவண்ணனை" என்கிற திருமொழிப்படியே "என்

அங்குள்ள அஸுரராக்ஷஸாதிகளாலே என்புகுகிறதோ?' என்று அஞ்சாநின்றேன்'' இனி, ''மாதாபிதா ப்ராதா நிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர் நாராயண:'' (மாதாபிதாப்ராதாநிவாஸஶ்ஶரணம் ஸுஹ்ருத்கதிர்நாராயண:)என்று அவன் ஸர்வவிதபந்துவுமாயிருக்குமாபோலே, இத்தலைக்கும் ஸம்பந்தஜ்ஞாநம்பிறந்தால் எல்லாப்பிரிவுகளும் உண்டாயிருக்குமிறே; ''யதாயதாஹி'' (யதாயதாஹி) என்கிறபடியே. ஆனபின்பு, நீ போகில் நான் உள்ளாகமாட்டேனென்று இப்படி நோவுபட, அவனும் இத்தையடைய அநுஸந்தித்து, ''நான் போகிறேனல்லேன்'' என்று, தன்போகாமையை இவள்நெஞ்சிலே படுத்தித்தரிப்பிக்கத்தரித்தகாய்த்தலைக்கட்டுகிறது இத்திருவாய்மொழியில். இத்தால்- தாதர்த்த்யத்தினுடைய எல்லையிருக்கிறபடியிறே * எம்மாவீட்டிலே ''தனக்கேயாகவெனைக் கொள்ளுமீதே'' என்று நிஷ்கர்ஷித்ததொன்று உண்டிறே; அத்தை அழிக்கிறதாய்த்து இங்கு. என்னைக்கொள்ளவேணுமென்றிறே அங்குச்சொல்லிற்று; என்னோடு கலக்கவுமாம், வேறே சிலரோடே கலக்கவுமாம்: அங்குத்தைக் குறை தீருமத்தனை வேண்டுவதென்கிறது இங்கு. அதுதன்னில் எனக்கு என்றவிடம், புருஷார்த்தமாகைக்காகச் சொன்னவித்தனையிறே. அது அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு உடலாமித்தனை. இவன்தான் எனக்கு என்னுதவன்று புருஷார்த்தமாகாது, அவன்தான் விரும்பி ப்ரவர்த்திப்பதும் செய்யான்.

செயப்பிள்ளையைப் போக்கினேனெல்லே பாவம்'' என்று தாயாரன்றோ பரியக்கடவள்? தாய்க்குண்டான பரிவு இவர்க்குஉண்டாகக்கூடுமோ? என்று ஸ்வாபதேஶத்திலும், மஹிஷியானவளுக்கு மாதாவுக்குஉள்ள பரிவுண்டாகக்கூடுமோ? என்று அந்யாபதேஶத்திலும், வருகிற இரண்டு ஶங்கைக்கும் பரிஹாரம் அருளிச்செய்கிறார்-இனி, மாதாபிதா இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. அதாவது - அவனுடைய ஸர்வவித பாந்தவத்துக்குள்ளே புத்ரத்வமும் ஒரு பாந்தவமாகையாலே புத்ரனிடத்தில் தாய்க்குள்ள பரிவு ஈஶ்வரனிடத்திலே இவர்க்கு நடக்குமென்று - 'மாதாபிதா' இத்யாதி வாக்யத்வயத்துக்கு பாவம். மஹிஷியான ஸ்ரீகௌஸலையார்க்கு சக்ரவர்த்தியிடத்திலே மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான பரிவு நடந்தாற்போலே, இவளுக்கும் க்ருஷ்ணனிடத்திலே மாத்ருத்வப்ரயுக்தமான பரிவு நடக்குமென்று - 'யதாயதாஹி' இத்யாதிவாக்யத்துக்கு பாவம் - மாதாபிதா இத்யாதி. ஸுவ்யாலோபகிஷதி. ''யதாயதாஹி கௌஸல்யா தாஸீவச்ச ஸகீவச்ச । பார்யாவத் பகிநீவச்ச மாத்ருவச்சோபதிஷ்டதே'' இத்யயோத்யாகாண்டே கைகேயீம் ப்ரதி தஶரத:. ''செங்கனிவாய்' என்றத்தைப்பற்ற - தரிப்பிக்கத்தரித்ததாய் இத்யாதி. இத்திருவாய்மொழியால் ஆழ்வாருடைய அத்யந்த பாரதந்த்ர்யம் ப்ரகாஶிக்கிறதென்கிறார் - இத்தால் இத்யாதி. இத்தாலென்றது - இத்திருவாய்மொழியாலென்றபடி. தாதர்த்த்யத்தினுடைய வெல்லையாவது - அத்தலைக்கே உறுப்பாக விநியோகப்படுகை. ''உன்தன் திருவுள்ளம் இடர்கெடுந்தோறும்'' இத்யாதியைப்பற்ற - தாதர்த்த்யத்தினுடைய வெல்லையிருக்கிறபடி என்றது. இதுதான் * எம்மாவீட்டிலும் சொல்லிற்றில்லையோ? அதில் இதுக்கு வாசியேதென்ன - எம்மாவீட்டிலே இத்யாதி வாக்யத்வயம். அதாவது - அங்கு விநியோகப்பட்டது தமக்கு உறுப்பாக விநியோகப்பட்டாரென்னும்படி: அதிலும் இது ஸாராம்ஶமாயிருக்கும் என்றபடி. அதெப்படியென்ன - என்னைக்கொள்ளவேணும் இத்யாதி. மேலே * எம்மாவீட்டிலும்இதுக்கு ஆதிக்யமுண்டென்று அருளிச்செய்து, இரண்டுக்கும் ஸாம்யம் விவக்ஷித்து, ஆனால் அங்கே எனக்கு என்று சொல்லுவானென்னென்ன - அதுதன்னில் இத்யாதி. புருஷார்த்தமாகைக்காக வென்றது - ஸ்வபோக்த்ருத்வ ஸந்தாஹிதமாக அவன்கொடுக்கிறபேறு ரஸமாகைக்காகவென்றபடி. அவ்வளவுமன்றிக்கே, சேதநனை வாசியைப்பற்ற எனக்கு என்கிறதென்று ஹேத்வந்தரம் - அது அசித்வ்யாவ்ருத்திக்கு இத்யாதி. இவ்விரண்டு அர்த்தத்தையும் முறையே விவரிக்கிறார் - இவன்தான் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே.

முதற் பாட்டு.

வேய்மருதோளிணைமெலியுமாலோ!மெலிவும்என்தனிமையும்யாதும்நோக்
காமருகுயில்களுங்கூவுமாலோ!கணமயிலவைகலந்தாலுமாலோ! [காக்
ஆமருவினநிரைமேய்க்கநீபோக்குஒருபகலாயிரமூழியாலோ!
தாமரைக்கண்கள்கொண்டுஈர்தியாலோ! தகவிலைதகவிலையேநீகண்ணா!

ஆ.—உன்னைப் பிரிகையாலே என்னுடைய தோள்கள் மெலியா நின்றன; இவற்றின்மெலிவும் என்தனிமையும் ஒன்றும்பாராதே இக்குயில்களானவை உன்திரு நாமங்களைக் கூவாநின்றன; அதின்மேலே மயில்களும் கலந்தாலாநின்றன; ஒருபகல் பிரியுமளவில் இங்ஙனே படவேண்டுமோ? என்னில்,—நீ பசுமேய்க்கப் போனவாறே அவ்வொருபகல்தான் ஆயிரம்ஊழியாகாநிற்கும்; அதின்மேலே நீயும் உன்னுடைய கண்களாலே என்னை ஈராநின்றாய்; உன்னைப் பிரிந்து நான் இங்ஙனே படாநிற்கச் செய்தே எங்களைப்பிரிந்து நீயிருக்கவல்லையாவதே! நீயிருந்த லோகத்திலும் இல்லை யாகாதே க்ருபை! லோகத்திலே சிறிது க்ருபையுண்டாகிலும் உன்பக்கல் ஒருக்ருபை யில்லை என்கிறாள்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் பிரிகிறானென்று வ்யஸநப்படாநிற்கச் செய்தே அதுக்குமேலே குயில்தொடக்கமான பதார்த்தங்களுடைய த்வநிகளாலும் அவனுடைய நோக்காலும் தனக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை வாயாலே தோழிமார்க்குச் சொல்லுமாபோலே அவனுக்கு அறிவிக்கிறாள்.

[வேய்மரு தோள்] - உனக்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான தோள். [மெலிவும் என்று தொடங்கி] - உன்னைப்பிரிந்திருக்கிற என்னுடைய அவஸாதமும் இவ்வவஸாதத்திலே எனக்கு ஒருதுணையின்றிக்கே யிருக்கிறமையையும் ஒன்றும்பாராதே பரஸ்பரம் விருப்ப முடைய குயில்களும் கூவாநின்றன; அதுக்குமேலே, மயில்கள் திரண்டு கலந்து ஆலாநின்றன. கண்டு தரிக்கமாட்டாமையாலே முகத்தைத் திரியவைத்து 'அவை' என்கிறாள். [ஆமருவென்று தொடங்கி] - உன்னோடும் மருவித் தன்னிலொத்த பசு நிரைகளை மேய்க்கைக்கு நீபோகிற ஒருபகல் ஆயிரம் ஊழியாகாநின்றது என்று இவள் சொல்ல; "இதொரு ஸ்வபாவமிருக்கும்படியே?" என்று ப்ரீதனாய் அவன் நோக்க; நீ பசுமேய்க்கப் போமதிலுங்காட்டிலும் அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கி நோவு படுத்தாநின்றாய்; க்ருஷ்ணனே! நீயிருக்கிற லோகத்தில் க்ருபாதத்த்வமில்லை, அங் குண்டாகிலும் உன்பக்கல் க்ருபையில்லை என்கிறாள்.

ப.—முதற்பாட்டில், நீ பிரியப்புகுகிறாயென்கிற நினைவாலே குயில்தொடக்க மானவற்றாலே ஈடுபடுகிற என்னை, உன்கண்ணழகைக்கொண்டு நலியாநின்றாயென்கிறாள்.

(விரஹம் பொறுமையாலே), வேய்மரு - வேய்போலேகுழலோடின, தோள் இணை - தோள்கள் இரண்டும், மெலியும் - (புறவாயும் காணலாம்படி) மெலியாநின்றன; (அவ்வளவன்றியே), என்மெலிவும் - (ஆஶ்ரயமான) என்ஶரீரத்தின் மெலிவும், என் தனிமையும்-(பிரிவாற்றாத) என்தனிமையும், யாதும் - ஒன்றையும், நோக்கா -பாராதே, காமரு - தர்ஶநீயமான, குயில்களும் - குயில்களானவை, ("தனிமைப்பட்டாரை

நலியக்கடவோமல்லோம்" என்றிராதே), கூவும் - (தம்மில் தாம் சேர்த்திக்காகக்) கூவாநின்றன ; கணமயிலவை - திரளான மயில்களானவை, கலந்து - (தம்மில்தாம்) கலந்து, ஆலும் - நடியாநின்றன ; ஆ - பசுக்களானவை, மருவு இனம் — செறிந்து இனமொத்திருக்கிற, நிரை - திரள்களை, மேய்க்க - மேய்க்கைக்காக, நீ-, போக்கு - லீலாபரனாய்க்கொண்டு போகிற, ஒருபகல்-, ஆயிரம்ஊழி - ("த்ருடியுகாயதே" என்கிறபடியே) ஸஹஸ்ரயுகமாகாநின்றது ; (அதுக்குமேலே குயில்கள் மயில்கள் உன் போக்குக்குத் தாம் நன்றாம்படி), தாமரை - தாமரைபோலே தர்ஶநீயமான, கண்கள்கொண்டு - கண்களைக்கொண்டு, ஈர்தி-ஈராநின்றாய் ; கண்ணா-(பெண்பிறந்தாரை * நெஞ்சு துக்கஞ்செய்யப்போந்த) க்ருஷ்ணனே ! நீ தகவிலை - நீ (ஸ்த்ரீகளை) நலியத்தகாதென்கிற ஸாமாந்ய க்ருபையுமுடையையல்லை ; தகவிலை - (நோவுபட்டாரை நலியலாகாதென்கிற) விசேஷ க்ருபையும் உடையையல்லை. இந்த நைர்க்ருண்யம் ஸ்வபாவமாயே விட்டதிறே என்றுகருத்து. வேய்மருதோளிணை என்று - அவன்கொண்டாடும்படி அழகைச்சொல்லவுமாம். காமருகுயிலென்று அழகியகுயில்; காவிமேலமருவினவென்னவுமாம். "ஆலோ!" என்னுமவைகள் - விஷாதஸூசகங்கள்.

இ.—முதற்பாட்டில், அவன்பிரிகிறானென்கிற வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, அதுக்குமேலே குயில்தொடக்கமான பதார்த்தங்களின் ப்ரவ்ருத்திகளாலும் அவன்நோக்காலும் தனக்குப்பிறந்த அவஸாதத்தை, தோழிமார்க்குச் சொல்லும் பாசுரத்தாலே அவன்தனக்குச் சொல்லுகிறாள்.

[வேய்மருதோளிணை] - பசுமைக்கும் சுற்றுடைமைக்கும் செவ்வைக்கும் வேயைப்போலியாகச் சொல்லலாம் தோள்கள்இரண்டும். [இணைமெலியுமாலோ] - நீ சேர்த்தியழகு கொண்டாடும் தோள்களிரண்டும் பட்டபாடு பாராய்! தன்தோளழகைத் தான்சொல்லுமவளல்லள் ; அவன் கொண்டாடக் கேட்டுப்போந்தவளாகையாலே சொல்லுகிறாள். ராஜபுத்ரனுக்கு "பூந்தோட்டமழியாநின்றது" என்பாரைப்போலே, உன்போகோபகரணங்கள் அழிகிறபடி பாராய்! என்கிறாள். கிண்ணகத்திலே அடிச்சுடுமாபோலே, அவன் கூடியிருக்கச்செய்தே ப்ராந்திஜ்ஞாநத்தை யநுவர்த்தித்துத் தோளிணை மெலியாநின்றன. இவன் ஸந்நிதியிலும் அகவாயிற் பிரிவுகிடக்கையாலே அதின்கார்யம் உடம்பிலும் உண்டாகாநின்றது. [மெலியுமாலோ] - இனி நீவந்தாலும் அஸத்ஸமமென்கை. [ஆலோ] - விஷாதாதிஶயஸூசகமாய்க்கிடக்கிறது. [மெலிவும் என்தனிமையும்] - நாட்டாருடைய மெலிவும் தனிமையும்போலல்ல, என்மெலிவும் தனிமையும். உன்தனிமையும் உன்மெலிவும்போலல்ல. "மிகமேனிமெலிவெய்தி" என்றும் "தமியமாலோ" என்றும் பிரிவிற்சொன்னவையுமன்று ; அவன்கூட விருக்கச்செய்தே வந்த மெலிவும் தனிமையுமிறே இது. இங்ஙன்கூடுமோவென்னில் ; "தாம் தம்மைக்கொண்டகறல் தகவன்று" என்னுமவள் கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிந்தானாகச் சொல்லவும் தட்டில்லையிறே ; இவன்தன்னாலும் ஸமாதேயமன்று ; போனானைவிட்டு வருகிறானல்லன்; போகநினைத்தானைத் தவிருகிறானல்லன். அவனும் இவள்தோளில் மெலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு "நாம் பிரிந்தோமோ" என்று ப்ரமிக்குமத்தனை ; அதுதான் இவன்தன்னுடைய ஸௌஹார்த்ய ஃபலமிறே. முன்பு பிரிந்தால் இவளுடைய ஆற்றாமை தோழிமார் சொல்லக்கேட்டுப் போருமித்தனை ; இப்போது, தானேயிருந்து காணப்பெற்றான். தோழிமாரோடே பண்ணும் வ்ருத்தகீர்த்தனத்தை இவன்தன்

னோடே பண்ணுகிறாள். [யாதும் நோக்கா] - ஒன்றும் நோக்கா. என்மெலிவாதல், என் தனிமையாதல், ஒன்றும் பார்க்கிறனவில்லை. [காமருகுயில்களும்] - காமருதல் - விரும்புதல். பரஸ்பரம் விருப்பத்தையுடைத்தாயிருக்கை. பிரிவுக்கு உடலான கலவி யன்றிக்கே நித்யஸம்ஶ்லேஷத்துக்கடியான ப்ரீதியோடே கலவாநின்றன. நீ நலிகிற துக்குமேலே குயில்களும் நலியாநின்றன. நீ நலியவரவிட்ட பதார்த்தங்களிலும் நீயே நல்லை. [கூவுமாலோ] - தனியிருப்பில் என்னோவைக்கண்டால், கலவிக்குப் போக்கு விடுகிற தங்கள் வாயைப் புதைக்க வேண்டாவோ? [கணமயிலவை] - ஒரு திரளாக வ்யாபகமாகாநின்றன. [அவை] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே யிருக்கையாலே, முகத்தைத் திரியவைத்து ‘அவை’ என்கிறாள். [கலந்தாலுமாலோ] - “இத்தனியிருப்பிலே கலக்கையாவது ஸ்த்ரீவதம்” என்றிருக்கவேண்டாவோ? இவற்றுக்குக் கலவியால் உண்டான ஹர்ஷம் உள்ளடங்காமையாலே ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணாநின்றன. “வஸ்யேக்ஷணந்ருத்யம் யோகிநாம் நந்ருத்யதி। யோகிநஸ்யவநேநவநம் ரக்ஷ ஸாநஹ்ருதாவிபா” இம்மயிலினுடைய பேடை அவனாலே அபஹ்ருதசித்தையாய்த் தில்லையாகாதே! “ஸாஷ்ணோ நிவிஶாமோ கக்ஷ்யபக்ஷோபவிஷ்யதி” என்னவேண்டி யிருக்கிற தஶையிலே, நீயும் உன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தே போகாநின்றாய். [ஆமருவினநிரைமேய்க்க] - உன்னோடு மருவித் தன்னிலொத்த பசு நிரைகளை மேய்க்கைக்கு. [மருவினநிரை] - “மேய்த்தபுல்லும் கடைவாய்வழிசோர” என்கிறபடியே, அவனையொழியில் தரியாதவையிறே. ரக்ஷிக்கும்போதும் திரளாக வேணுமோ? [நீபோக்கு ஒருபகல்] - நீபோகிற ஒருபகலென்னுதல், உன்னுடைய போக்கான ஒருபகலென்னுதல்; இவை பக்ஷத்திலே பிறக்குண்டு. போகவிடுகிற ஒருபகல், நீ கழிக்கிற ஒருபகலென்னுதல்; இது பக்ஷத்துக்குச்சேரும், சொல்லிப் போருமதன்று. “ஒருபகலளவேயன்றோ?” என்ன,—உன்னைப்போலே என்றிராதே கொள்ளாய்; உனக்கிறே ஒருபகலாயிருக்கிறது: அதுதானே எனக்கு அநேக கல்பமா யிராநின்றது; “யுகாயிதம் நிமேஷேண க்ஷணமேகம் நவிநாபவசி”. [தாமரைக்கண் கள் கொண்டீர்தியாலோ] - “நாம் பிரிந்திலோம், பிரியநினைத்திலோம்: இப்படி யிருக்க, போனாலுமாய், போனால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்களும் நலிந்ததாயிருக்கிற இது, ஒரு ப்ரேமஸ்வபாவமிருக்கும்படியே!” என்று ஸாதரமாகப்பார்க்க, அழகிய திருக்கண்களாலே நோக்கி நோவுபடுத்தாநின்றாய் என்கிறாள். இந்நோக்கிற்காட்டில் நீ பசுமேய்க்கப்போக அமையுமென்கை. “முன்புத்தை நோக்கு ஸ்ம்ருதிவிஷயமாகச் சொல்லுகிறாள்” என்பாருமுண்டு. ‘ஈர்தி’ - என்கையாலே இப்போது பார்த்தா னாகவேணும். இப்படி சொன்னவிடத்திலும் நோக்கை மாறவைத்திலன். [தகவிலை தகவிலையேநீகண்ணா] - [தகவிலை] - நீஇருந்த லோகத்தில் க்ருபையில்லை. [கண்ணா - நீ - தகவிலை] - ஜகத்திலுண்டாகிலும், க்ருஷ்ணனே! உன்பக்கல் க்ருபையில்லை என்னு தல்; வீப்ஸையாலே, உனக்கு க்ருபையில்லை என்று நான் கொடியெடுக்கிறேனென்னு தல். “ஸீதாவிவாஸநவிதௌ: கருணாகாதஷ்ய” “ஸத்யம் ஸத்யம்வா நஸத்யத்யஸ்ஜத்யநேஜதேவத்யதே”. விலக்காதவளைவைக்கொண்டு பிறரை யின்னா தாகிறதென்? உன்பக்கல் க்ருபையில்லை; “ஜநவாத ஜீரவாயோஷித்ஸ்வாங்காவாஸ கஸ்யநஜாயதே”.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. அவன்பிரிகிறானென்கிற வ்யஸநம் செல்லாநிற்க, அதுக்கு மேலே, குயில்தோடக்கமான வாயகபதார்த்தங்களின் த்வநியாலும் அவன் நோக்காலும் தனக்குப் பிறந்த அவஸாதத்தைத் தோழிமார்க்குச் சொல்லுமாபோலே அவன் தனக்குச் சொல்லுகிறாள்.

[வேயித்யாதி] - சுற்றுடைமையாலும் பசுமையாலும் வேயை ஒருவகைக்குப் போலியாகச் சொல்லலாயிருக்கிற தோள்களிரண்டும் மெலியாநின்றனவென்கிறாள்; செருக்கனாயிருக்கும் ராஜபுத்ரனுக்கு "உன்பூந்தோட்டம்அழிகிறது" என்பாரைப்போலே. தன் பிரிவில் இவளாற்றாமை கேட்டார்வாய்கேட்கை யன்றிக்கே கைம்மேலே காணலாயிருக்கிறதுகாணும் இவள்மெலிவு. இவளுடைய ப்ராந்தியை யநுவர்த்தித்து, திண்ணகத்திலே யடிச்சுவோரைப்போலே அவன் கூடவிருக்கச் செய்தேயும் மெலியாநின்றனவாய்த்துத் தோள்கள். கூடவிருந்தாலும் ப்ரயோஜநமில்லையிறே அகவாயிலே பிரிவுண்டானால்; அதின் கார்யமான மெலிவு பிறந்தன்றிநில்லாதிறே. தன்தோள்கள் மெலிகிறஇத்தை "உன்னுடையதோள்கள்மெலியாநின்றன" என்பாரைப்போலே சொல்லுகிறாள் காணும்! தேவதத்தனென்றத்தோடு வாஸுதேவஸப்தத்தோடு வாசியறும்படி அவனுக்கு ப்ரகாரமாயிறே இவ்வாத்மவஸ்து விருப்பது. நீ கலக்கப் புக்கால் விடாயாறுவதெங்கே? * மெல்லியல் தோள்தோய்ந்திறே விடாயாறுவது. [இணை] - நீ சேர்த்தியழகுசொல்லி வாய்வெருவும் தோள்கள் படுகிறபாடு பாராய்! தன்னழகைத் தான் கொண்டாடுமவளல்லளே: அவன் சொல்லக்கேட்ட செவியேற்றாலே சொல்லுகிறாளிறே. இனி நீ வந்தாலும் அஸத்ஸமங்

முதற்பாட்டு.— வேய்மரு இத்யாதி. "ஆமருவினநிரைமேய்க்க நீ போக்கொருபகலாயிர மூழியாலோ, காமருகுயில்களும் கூவுமாலோ, கணமயிலவைகலந்தாலுமாலோ, தாமரைக்கண்கள் கொண்டீர்தியாலோ" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் பிரிகிறன் இத்யாதி. வ்யஸநம்செல்லாநிற்க என்றது - "மெலிவும் என் தனிமையும்" என்றத்தைப்பற்ற.

வேயோடே பொருந்தியிருக்கிறது எவ்வாகாரத்தாலே? என்ன - சுற்றுடைமையாலும் இத்யாதி. மருவுகை - ஸாத்ருஶ்யாகாரேண பொருந்துகை. தோள்களை வர்ணித்து, இது மெலியாநின்றது என்று அவனுக்குச் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - செருக்கனாய் இத்யாதி. சாடு - தன் பிரிவில் இத்யாதி. கைம்மேலே - ப்ரத்யக்ஷமாகவென்று சாடுவுக்கர்த்தம். விஶ்லேஷத்திலொழிய கூடவிருக்கச்செய்தே மெலியக்கூடுமோவென்ன - இவளுடைய இத்யாதி. விவரணமாதல், ப்ராந்தியாலன்றிக்கே அகவாயில் விஶ்லேஷாநுஸந்தாநத்தாலும் மெலிவுண்டாகிறதென்று பரிஹாராந்தரமாதல் - கூடவிருந்தாலும் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு-தன்தோள்கள் இத்யாதி. ஆற்றாமையிருந்தபடி யென்னென்றபடி. இத்தால் - இவள்தோள் மெலிந்தால் தன்னுடைய அபிமதம் போகிறதென்று வ்யஸநப்படுகை யன்றிக்கே, இவளுக்குவந்த மெலிவு தனக்குவந்ததாயிருக்கையாலும், அவனுக்கு வ்யஸநம் இரட்டித்திருக்குமென்று கருத்து. இவள் தோள்மெலிந்தால் வ்யஸநம் அவனதாயிருக்குமென்கிற இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - தேவதத்தன் இத்யாதி. "வேய்மருதோளிணை மெலியும்" என்றத்தால் ஸித்தமாதல், "மெலியும்" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவமாதல் - நீகலக்க இத்யாதி. அப்படி இவள்தோள் விடாயாறவிடாமோவென்ன - மெல்லியல் இத்யாதி. ம்ருதுஸ்வபாவமான தோளோடேயணைந்தென்றபடி. திருநெடுந்தாண்டகம், "கல்லெடுத்து" இத்யாதி. "இணை" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - நீசேர்த்தியழகு இத்யாதி. அவன்வாய்வெருவும் தோளென்பானென்? தன்தோளழகைத் தானே சொல்லுகிறாளாலோ, என்ன - தன்னழகை இத்யாதி. செவியேற்றாலே - செவியாலே கேட்கையாலே. மெலியும் - க்ருஶமாகாநின்றன. † "மெலியும்" என்ற வர்த்தமாநத்துக்கு பாவம்-இனிநீவந்தாலும் இத்யாதி.மெலிவும் தனிமையும்

† மெலியுமென்றது - காலத்தைக்காட்டாது தன்மையைக் காட்டுவதாகக் கொண்டு வர்த்தமாநமாகக் கூறுகிறாரென்க.

சிடாய். [ஆலோ!] - விஷாதாதிசய ஸூசகமிருக்கிறபடி. [மேலிவும்என்தனிமையும்] - நாட்டார் மேலிவும் தனிமையும்போலல்லவிறே என்மேலிவும் என்தனிமையும். உன் மேலிவும் உன்தனிமையும்போலல்ல; கூடவிருக்கச்செய்தே வருகிற தனிமையும், பிரியா திருக்கச்செய்தே வருகிற மேலிவுமிறே இது. "போன்செய்பூண்மென்முலைக்கென்றுமேலி யுமே" என்றும், "மிகமேனிமேலிவேய்தி" என்றும், "தமியமாலோ" என்றும் சொன்ன வற்றி னளவல்லவிறே. அவன்அஸந்நிதியில் பட்டவையிறே அவை; கூடவிருக்கச்செய்தே வருகிறதிறே இது. "தாந்தம்மைக்கொண்டகறல் தகவன்று" என்று தாம் போவார் தம்மை வைத்தன்றே போகக்கடவது என்னக்கடவ அவளுக்கு, கூடவிருக்கச்செய்தே போ றானென்று நினைக்கவுமாமிறே ப்ரேமஸ்வபாவத்தாலே. அவன்தான் போறானாய் வருகிற னல்லன், போகநினைத்தானாய்த் தவிருகிறானல்லன்; அவனாலும் அப்ராதிக்ரியமிறே இது. அவன்தானும், இவள் மேலிவில் மெய்ப்பாட்டைக்கண்டு "நாம்பிரிந்தோமோ?" என்று ப்ரமிக்கும்படியிறே யிருக்கிறது. இருவரும் இருவர்க்கும் ஊமத்தங்காயானால் தெளியவிர கில்லை. இதுதான் அவனுடைய ஸௌபாக்யபலமிருந்தபடியிறே. முன்பு இவள்பிரி வாற்றாமையால் பட்டவையெல்லாம் தான் கண்டறியானே; தோழிமார் மற்றையார்சொல் லக் கேட்டார்வாய் கேட்குமித்தனையிறே; "வாஹிவாத" (வாஹிவாத) இத்யாதிவத்; இப்போது, தன் கண்ணாலே காணப்பெற்றானே. இவள்தான், தோழிமாரோடு சொல்லு மத்தை இப்போது அவன்தன்னோடே சொல்லுகிறாளிறே. [யாதும்நோக்கா] - ஒன்றையும் பார்க்கிறதில்லை. தோளின்மேலிவும் தனிமையும். இவையொன்றும் பார்க்கிறனவில்லை. [காமருகுயில்களும்] - காமருதலாவது விருப்பம். இவற்றினுடைய கலவி பிரிவுக்கு உடலாயிராமையாலே மேன்மேலென விருப்பத்தை யுடைத்தாயிருக்குமிறே. கலவி பிரிவோடே வ்யாப்தமென்னும் பயமில்லை இவற்றுக்கு. [குயில்களும்] - நீயேயன்றிக்கே, இவையும் பாதகமாகாநின்றன. நீ பாதிக்க வரவிட்ட பரிகரத்திற்காட்டில் இன்னமும்

தன்னதாயிருக்க, "என்மெலிவும், என்தனிமையும்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - நாட்டார் இத்யாதி. அதாவது - லோகத்தில் விரஹிணிகளுடைய மெலிவையும் அஸஹாயதையையும் வ்யாவர்த்திக்கிறது. அவ்வளவன்றிக்கே, ஈச்வரனில் வ்யாவ்ருத்தி - உன்மேலிவும் இத்யாதி. நாட்டாருடையவும் ஈச்வரனுடையவும் மெலிவும் தனிமையும் போலல்லாதபடியெப்படியென்ன - கூடவிருக்க இத்யாதி. "என்மெலிவு மென்தனிமையும்" என்றதுக்கு - நாட்டாரிலும் ஈச்வரனிலும் வ்யாவ்ருத்தியாக அருளிச்செய்து, தான் கீழ்ப்பட்ட மெலிவு தனிமைகளளவல்லவென்று மூன்றாம் வ்யாவ்ருத்தி - போன்செய்பூண் இத்யாதி. அதெப்படியென்ன -அவன் அஸந்நிதியில் இத்யாதி. கூடவிருக்கச்செய்தே போறானென்று நினைக்கலாமோ? என்ன,— தாந்தம்மை இத்யாதி. அதாவது - அங்கு அஸம்பாவிதத்தைச் சொன்னாற்போலே இங்கு இதுவும் கூடுமென்றபடி. இப்படி நினைக்கிறவளுக்கொரு பரிஹாரம்பண்ணவொண்ணாதோ? என்ன - அவன்தான் இத்யாதி. 'அப்ராதிக்ரியம்" என்றதின் சரமாவதி - அவன்தானும் இத்யாதி. இத்தால்பலிதம் - இருவரும் இத்யாதி. இவ்வாற்றாமைதான் அவனுக்குப் பெருப்பேறாயிருக்குமென்கிறாராதல், மேலுக்கு உபோத்காதமாதல் - இதுதான் இத்யாதி. இதுதான் என்றது - இந்த வ்யஸநஹேதுவான ப்ராவண்யந்தானென்றபடி. அதெப்படியென்ன - முன்பு இவள் இத்யாதி வாக்ய சதுஷ்டயம். அவ்வளவன்றிக்கே, இவனுக்கின்னமுமொரு அலப்யலாபமென்கிறார் - இவள்தான் இத்யாதி. அதாவது - காணப்பெற்றமாத்ரமன்றிக்கே வாயாலே சொல்லக்கேட்கவும் பெற்றானென்று இதுவும் ஒரு ஸௌபாக்யமென்றபடி. விவரணம் - தோளின் மேலிவும் இத்யாதி. "காமரு" என்றவர்த்தமாக நிர்த்தேசத்துக்கர்த்தம் - இவற்றினுடைய இத்யாதி. விவரணம் - கலவி இத்யாதி. அநுக்த ஸமுச்சயமாக சசப்தார்த்தம் - நீயேயன்றிக்கே இத்யாதி. ப்ராஸங்க்யே ஸமுச்சயமாக அர்த்தாந்தரம்.

நீதானே நல்லே. [கூவுமாலோ] - என்னிலைமையைக்கண்டால் இவற்றுக்கு வாயைப்புதைக்க வேண்டாவோ? பிரிந்து நோவுபடுகிற என்படியைக் கண்டால் "நஞ்சுபோலே நம்முடைய த்வநி இவளுக்கு பாதகமாம்" என்று தவிரவேண்டாவோ? "கஸ்யநாராத்யதேசித்தம்" (கஸ்யநாராத்யதேசித்தம்) - உருவின வாள் உறையிலே யிடவேண்டும்படிகாணும் இவளுடைய நிலை. [கணமயில்] - எதிர்த்தலையையும் தனியேவைத்து நோவுபடுத்தித் தானும் தனியேயிருந்து நோவுபடுவாரைப்போலே யன்றிக்கே, சேர்த்தியையுடையவா யிரா நின்றதாய்த்து இவை. [அவை] - த்ருஷ்டிவிஷம்போலே யிருக்கையாலே முகத்தை மாறவைத்து 'அவை' என்கிறாள்: கண்கொண்டு காணப்போகாமையாலே. ஒருதிரளாக பாதகமாகாநின்றதாய்த்து. [கலந்து] - "இவ்வளவில் நாம் கலக்கை ஸ்த்ரீவதம்" என்றறிந்து மீளுகிறதில்லை. [ஆலுமாலோ] - கலந்த கலவியால் வந்த ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவிட்டு ஸஸம்ப்ரமந்ருத்தம் பண்ணாநின்றனவென்று ப்ரத்யக்ஷித்துவைத்து, 'அவை' என்னும்போது முகத்தை மாறிச்சொல்லுகிறாளாய் இருந்ததிறே. "மயூரஸ்ய" (மயூரஸ்ய) - இருவராயிருப்பார் எல்லாரையும் பிரித்தானென்றேயிருக்கிறார். மயிலினுடைய பெண்டாட்டியை ராவணன் கொண்டுபோய்த்திலனோ? "வநே" (வநே)-திருவயோத்யையிலேவந்து பிரித்தானல்லனே! போகத்துக்கு ஏகாந்தமான காட்டிலேயிறே. "ரக்ஷஸா ந ஹ்ருதாப்ரியா" (ரக்ஷஸாநஹ்ருதாப்ரியா) - நீர்மைகேடனான அப்படுகோலைக்காரனால் பிரிக்கப்படாதது இதொன்றுமேயாகாதே! [ஆமருவஇத்யாதி] - இவ்வளவில் "கதமேஷா பவிஷ்யதி" (கதமேஷாபவிஷ்யதி) என்னவேண்டியிருக்க, அதுசெய்யாதே, அவன் தன்னுடைய ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஒருப்படாநின்றான். உன்னோடே

நீ வாயிக்க இத்யாதி. "கூவும்" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - என்னிலைமையை இத்யாதி. உன்னிலைமையைக்கண்டால் வாயைப் புதைக்கவேணுமோவென்ன - பிரிந்து இத்யாதி. விவரணமாதல். இவளுக்கு பாதகமானால் தவிரவேணும் என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - கஸ்ய இத்யாதி. "ஜநயாமி த்ருஷ்ட்வா வாநராஸ்தா ந வ்ருஜிநஸ்யா । கஸ்யநாராத்யதே சித்தம் ஸோஸௌ ராவணம்" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே ஹநுமத்வசநமாதுரீம் † ஸ்லாவதோ ராமஸ்யவசநம். (௩௩). "உத்ருத்தஸ்ய" என்றதுக்கு பாவம்- உருவின இத்யாதி. இத்தால் - திருவடிவார்த்தை மாதுர்யத்தாலே சத்ருவையும் ஈடுபடுத்துமாபோலே, இவளுடைய நிலைமையைக்கண்டால் சத்ருக்களு மிரங்கவேண்டும்படி யிருக்குமென்றபடி. "கணமயில்" என்றதுக்கு - மிதுநமான மயிலென்று விவக்ஷித்து, இதுக்கு வ்யாவர்த்த்யம் - எதிர்த்தலையையும் இத்யாதி. ப்ரத்யக்ஷத்திலே ஆலுகிற மயிலை "அவை" என்கிறதென்னென்ன - த்ருஷ்டிவிஷம் இத்யாதி. "த்ருஷ்டிவிஷம்போலே" என்றதின்விவரணம் - கண்கொண்டு இத்யாதி. "கணமயில்" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - ஒருதிரளாக இத்யாதி. அதுக்குத் தன் ஸ்த்ரீயோடே கலக்கவேண்டாவோ? நீ நோவுபடுவானென்? என்ன - இவ்வளவில் இத்யாதி. முகத்தை மாறவைத்துச் சொல்லுகிறாளென்கிறதென்கொண்டென்ன - கலந்தகலவியால் இத்யாதி. விஸ்லேஷத்தில் மயூரதர்ஸநம் பாதகமானவிடமுண்டோவென்ன - மயூரஸ்ய இத்யாதி. "மயூரஸ்ய வநே நூநம் ரக்ஷஸா ந ஹ்ருதா ப்ரியா । தஸ்மாந்ந்ருத்யதி ரம்யேஷு வநேஷு ஸஹ காந்தயா" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (க-சஉ½) இதுக்கு பாவம்-இருவராய் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம்-மயில் இத்யாதி. "வநே" என்கிறதுக்கு பாவம்-திருவயோத்யையிலே இத்யாதி. "ரக்ஷஸா" என்றதுக்கு வாஸநை - நீர்மை இத்யாதி. படுகோலைக்காரன் - வாதகன். "ஆமருவினம்" இத்யாதிக்கவதாரிகை - இவ்வளவில் இத்யாதி. "மருவு இனம்- ஆ - நிரை" என்றந்வயித்தர்த்தம் - உன்னோடே இத்யாதி. மருவு - மருவியிருக்குமென்ற

† "ஸ்லாவதஃ" என்ற இடத்தில் ஸத்ருப்ரத்யம் சித்த்யம்;ஸ்லாவமாநஸ்ய என்று இருக்கலாம்'

மருவித் திரளாயிருக்கிற ஆநிரையுண்டு - பசுநிரை; அந்நிரைமேய்க்க. * மேய்ந்தபுல்லும் கடைவாய்வழி சோரவிறே நிற்பது; வேறொன்றின்றிக்கே இவனோட்டைச் சேர்த்தியேயிறே இவற்றுக்கு தாரகம். [இனம்] - அவனுடைய ரக்ஷ்யகோடியிலே அந்வயித்தாலும் தனியராயிருப்பாரை ரக்ஷிக்கநினையான்; திரளாயிருப்பாரையாய்த்து அவன் ரக்ஷிக்க நினைப்பது. [நீபோக்கொருபகல்] - நீபோகிற ஒருபகலென்னுதல்; உன்னுடைய போக்கான ஒரு பகலென்னுதல்; அன்றிக்கே, பசுக்களை மேய்க்கைக்காக நீபோகவிடுகிற பகல் என்னவுமாம். "இதெல்லாம் ஒருபகலளவேயன்றோ?" என்றான்! [ஆயிரம் இத்யாதி] - உன்னைப் போலேயன்று இராதேகொள்ளாய் எங்களையும். இரவொன்றும் பகலொன்றும் உத்தேச்யமாயிருப்பார் படியாயிராதுகாண், எல்லாக்காலத்திலுமொன்றே போதுபோக்காக இருப்பார்க்கு. "யதாப்தகோடிப்ரதிம: க்ஷணஸ்தேநவிநாபவத்" (யதாப்தகோடிப்ரதிம: க்ஷணஸ்தேநவிநாபவத்.) 'போனோமல்லோம்: போகநினைத்தோமல்லோம்; நாம் கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிந்தோமாகக்கொண்டு நோவுபட்டுப் படிாங்களுடைய வ்யவஸாயமாயிருப்பதே! இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவம் இருக்கும்படியென்?" என்று கண்ணாலே குளிரநோக்கினான்:—[தாமரைக்கண்கள்கொண்டீர்தியாலோ] - நீ நோக்காலே நலிவதில் இன்னம் பசுமேய்க்கப்போகையே நன்று. "மூன்புத்தைநோக்க ஸ்ம்ருதிவிஷயமாய்ச் சொல்லுகிறாள்" என்பாருமுண்டு; "ஈர்தி" - என்கையாலே இப்போது நலியாநின்றாய் என்றே சொல்ல அமையுமிறே. இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் நோக்கை மாறவைத்திலன். [தகவிலை] - ஜகத்தில் க்ருபையில்லைகிடீர் என்கிறாள்; அவனை விலக்குகிறார் இல்லையாகாதே. நம்மோடு விரோதித்தாரை இன்னதாகிறதேன், இவன் நம்மை நலியாநிற்க? ஒன்றுக்கு அங்கதோஷமுண்டு, ஒன்றுக்கு ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு; ஆனபின்பு, இவை நம்மோடே விரோதிக்கை ப்ராப்தமன்றோ? மயில், ஸுப்ரஹ்மண்யனுடைய வாஹநமாகையாலே ஸம்ஸர்க்க தோஷமுண்டு; குயில், †பலிபுக்கினுடைய அந்நத்தை புஜிக்கைபடி.

மருவுகை - பொருந்துகை. இவனோடே மருவியிருக்குமோவென்ன - மேய்ந்த இத்யாதி. கடைவாய்வழியே நழுவவென்றபடி. பெரியாழ்வார் திருமொழி, மூன்றாம்பத்து, ஆறாந்திருமொழி, ஒன்பதாம்பாட்டு, "திரண்டெழுதழை" இத்யாதி. புல்லு கடைவாயிலேவழிந்தால் அவற்றுக்கு தாரகமேதென்ன - வேறொன்றின்றிக்கே இத்யாதி. "இனம்" என்றதுக்கு பாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. 'மேய்க்கைக்காக - பசுக்களை - நீ போகவிடுகிறபகல்' என்றந்வயிப்பது. "போக்கொருபகல்" என்றதுக்கு - போகிறவொருபகலென்னுதல்; போக்குகிற - கழிக்கிற, ஒருபகலென்னுதல்; பசுக்களைப்போகவிடுகிறவொருபகலென்னுதல் என்றர்த்தத்ரயம். விவரணம் - இரவொன்றும் இத்யாதி. பாவாந்தரமாதல். ஒருபகலாயிரமூழியாமோவென்ன - யதாப்த: இத்யாதி. "ஸ ததா ஸஹ கோபீபி: ராஸாஸக்தோ …ந: । யதாப்தகோடிப்ரதிம: க்ஷணஸ்தேந விநாபவத்" இதி பஞ்சமேம்சேத்ருதீயே(ருக). மேலுக்கவதாரிகை-போனோமல்லோம் இத்யாதி. "தகவிலை" என்றதுக்கவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. க்ருபையில்லாமைக்கு நியாமகமேதென்ன - அவனை இத்யாதி. கண்கள்கொண்டீராதபடி விலக்குகிறாரில்லை, க்ருபையுண்டானாலாரேனும் விலக்குவர்களிறே; ஆகையாலே, தகவில்லையென்றபடி. முந்தின "தகவிலை" என்றதுக்கு - லோகத்தில் தகவில்லையென்ற அர்த்தமொழிய, குயில்மயில் தொடக்கமானவற்றுக்குத் தகவில்லையென்றர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து. "நீகண்ணு - தகவில்லை" என்றதுக்கவதாரிகை - நம்மோடு இத்யாதி. அவற்றுக்குத் தன்னோடுவிரோதிக்க ப்ராப்தியேதென்ன - ஒன்றுக்கு இத்யாதி வாக்யத்ரயம். தோஷத்வயத்தையும் உபபாதிக்கிறார் - மயில் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவினிடுபாடு -

† பலிபுக்கு-காக்கை. குயில் காக்கையாலே வளர்க்கப்படுதலால், அதின் அன்னத்தைப்புஜித்ததாம்.

யாலே அங்கதோஷமுண்டு [நீ - தகவிலை] - உனக்குத் தகவில்லை. "தகவுடையவனே" என்று கூப்பிடுமவள்கிடீர், அவன் ஸந்நிதியிலே இப்போது 'தகவிலை' என்கிறாள். நீ தகவுடையையல்லை. மேலில் "தகவிலை" என்கிறது போலன்றிக்கே, முற்பட்டதுக்குத் தகவிலையென்று பொருளாய், நாட்டில் க்ருபையில்லையென்னவுமாம்; அன்றியே இரண்டும் தகவிலை என்றேயாய், அப்போது இரட்டிப்புக்குக்கருத்து-நீதகவுடையை யல்லையென்னுமிடத்துக்கு†கோடியேடுக்கிறேன்என்கிறாள், "ஏவமார்த்தாஸுயோஷித்ஸுக்ருபாகஸ்யநஜாயதே"(ஏவமார்த்தாஸுயோஷித்ஸுக்ருபாகஸ்யநஜாயதே)என்கிறபடியே.

இரண்டாம் பாட்டு.

தகவிலைதகவிலையேநீகண்ணா!தடமுலைபுணர்தோறும்புணர்ச்சிக்காராச், சுகவெள்ளம்விசும்பிறந்துஅறிவைமுழ்க்கச்சூழ்ந்துஅதுகனவென நீங்கியாங்கே, அகவுயிரகமகந்தோறும்உள்புக்குஆவியின்பரமல்லவேட்கை அந்தோ!, மிகமிகஇனிஉன்னைப்‡பிரிவையாமால்வீவநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கே.

ஆ.—(தகவிலை.) - ஸம்ச்லேஷஜநிதமான நிரவதிக நிர்வ்ருதி செல்லாநிற்கச்செய்தே இப்படிபடுகிறதென்? என்ன,—அந்த நிரதிசய ஸம்ச்லேஷமெல்லாம் ஸ்வப்நகல்பமாய், உன்பக்கலுள்ள நிரதிசயஸ்நேஹத்தினாலே பசுமேய்க்கப்போக்குக் காரணமாக நீபிரிகிறாயென்று நான்முடியக்கிடாய் புகுகிறதென்கிறாள்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இங்ஙனே இப்பிராட்டி சொல்லாநிற்கச்செய்தே இவள் தரிக்கைக்காகப் பலகாலும் அணைத்தருள, நீ இங்ஙனே ஸம்ச்லேஷித்து நிரதிசயஸுகம் பிறக்கச்செய்தே அந்த ஸுகமெல்லாம் நீபோகக்கடவையென்னுமதினாலே ஸ்வப்நங்கண்டு விழித்தாற்போலே பொய்யாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வவ்ருத்தமான ஸம்ச்லேஷந்தன்னையே சொல்லிற்றாகவுமாம். [தடமுலையென்று தொடங்கி] - தடமுலைபுணர்தோறும் புணர்ச்சியின் அளவல்லாத ஸுகவெள்ளம் அபரிச்சேத்யமான ஆகாசத்தையும் கடந்து என்னுடைய அறிவுகெடும்படி பெருகினது, ஸ்வப்நம்போலேபாய்; போய். [ஆங்கேஎன்றுமேலுக்கு] - அத்தசையிலே ஸம்ச்லேஷவிச்லேஷங்களால் இடமுடைத்தான ஹ்ருதயத்திலுள்ளதான அவகாசங்கள்

தகவுடையவனே இத்யாதி. சப்தார்த்தம் - நீ தகவுடையையல்லை என்று. சப்தநிர்வாஹம் காட்டுகிறார் - மேலில் இத்யாதி. மேலில் தகவிலையென்கிறதுபோலன்றிக்கே யென்றது - "நீ கண்ணா-தகவிலை" என்றதுபோலே அவனை ஸம்போதித்து மத்யமபுருஷனைச் சொல்லுகையன்றிக்கே என்றபடி. கோடியேடுக்கிறேன் - அநேகஞ் சொல்லுகிறேனென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, இரண்டும் மத்யமபுருஷன்; முந்தினவர்த்தத்துக்கு,முந்தின தகவிலை-ப்ரதமபுருஷனாய், தகவில்லையென்றபடி,இரண்டாம் தகவிலை-மத்யமபுருஷன்."நாட்டில் க்ருபையில்லை"என்றதுக்குஸம்வாதம்-ஏவமிதி இத்யாதி. "ஏவமார்த்தாஸுயோஷித்ஸுக்ருபாகஸ்யநஜாயதே" இதி பஞ்சமேம்சே ஏகோநவிம்சே. (கக - ருo).

---

† கொடியெடுக்கிறேனென்று அடையவளைந்தானுக்குப்பாடம்.
‡ பிரிவையாமா என்று புன்னிராயிரப்படிக்குப்பாடம்.

தோறும் உள்ளே சென்றுபுக்கு அபிநிவேசம் பொறுக்குமளவன்றிக்கே யிராநின்றது; பலகாலும் உன்னைப்பிரிகையுண்டாம்படி நீ பசுநிரைமேய்க்கப் போம் போக்கெல்லாம் வீவனவாகவேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதஸுலபனான நீ ஒருக்ருபையின்றி யிராநின்றாய்; உன்னுடைய ஸம்ஶ்லேஷரஸந்தானே பரிதாபஹேதுவாகா நின்றது, விஶ்லேஷஹேதுவான பசுமேய்க்கப்போக்குத் தவிரவேணுமென்கிறாள்.

கண்ணா-(பெண்பிறந்தார்க்கு ஸுலபனென்று ப்ரஸித்தனான) கண்ணா! நீ -, தகவிலைதகவிலையே - (அந்தஸுலபதைக்கீடான) க்ருபையை ஒருபடியாலுமுடையையல்லையா யிராநின்றாய்; (நீ ஸந்நிஹிதனாயிருந்து ஸம்ஶ்லேஷிக்கிறவளவிலும்), தட - (நீ ஶ்லாகிக்கும்படி) பெரிதான, முலை - முலைகளை, புணர்தொறும் - பரிஷ்வங்கம்பண்ணும் க்ஷணந்தோறும், புணர்ச்சிக்கு-அந்தஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு, ஆரா - உள்ளடங்காதே அதிஶயிதமான, சுகவெள்ளம்-ஸுகஸாகரமானது, விசும்புஇறந்து-(அபர்யந்தமான) ஆகாசத்துக்கும் அவ்வருகேபோய், அறிவை - அறிவும், மூழ்க-அழுந்தும்படியாக, சூழ்ந்து-, (அப்போதே), அது கனவென - அதுஸ்வப்நகல்பமாக, நீங்கி-கழிந்து, ஆங்கே - அவ்வவஸ்த்தையிலே, அகவுயிர் - அந்தர்க்கதமான ப்ராணன்நின்ற, அகமகந்தோறும் - புடைகள்தோறும், உள்புக்கு - உள்ளே ப்ரவேஶித்து, ஆவியின் - (ஆஶ்ரயமான) ஆத்மாவுக்கு, பரம்அல்ல-பொறுக்கவொண்ணாதபடி, வேட்கை - அபிநிவேசம் (போந்து வாரா நின்றது); அந்தோ ! - ஐயோ ! [கூட இருக்கிற உனக்கு இத்தைச் சொல்லிக் காட்ட வேண்டுவதே !] இனி -, (இவ்வளவில் நீ செய்யவேண்டுவது), மிகமிக - மேன்மேலும், உன்னை-, பிரிவையாம்ஆல்-பிரிவானத்தை நாங்களுடையோமாம்படியாக, நின் - உன்னுடைய, பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - பசுநிரைமேய்க்கப்போக்குக்களானவை, வீவ-தவிர்வனவாகவேணும். வீதல் - ஒழிதல்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், இவள் தரிக்கைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம்ஶ்லேஷமெல்லாம் நீ போகக்கடவை என்னுமதனாலே ஸ்வப்நங்கண்டு விழித்தாற்போலே பொய்யாய், நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வ வ்ருத்தமான ஸம்ஶ்லேஷத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

[தகவிலைதகவிலை இத்யாதி] - [நீகண்ணா - தகவிலையே] - பெண்பிறந்தார்க்கு ஸ்வம்மான நீ நிர்தயனே யாகாநின்றாய். க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கேயாயிருக்குமென்னுமிடம் ப்ரஸித்தமிறே. "காம் பிரிய நினையாதிருக்க, நிர்தயன் என்கிறது தன்ஆற்றாமையாலேயிறே" என்று அதுக்குப்பரிஹாரமாக அணைத்தான். [தடமுலைபுணர்தொறும்]- "அணைக்கிறது பிரிகைக்கிறே" என்று கைநெகிழ்ந்தவிடத்திலே உடம்பு வெளுக்கும்: அதுக்குப் பரிஹாரார்த்தமாகத் திரியவணைக்கும்; ஆக, இப்படி அதிஶங்கையும் பரிஹாரமுமாய்ச் செல்லுமித்தனை யாய்த்து. தடமுலையென்றது - போக்தாவாலுண்டறுக்கவொண்ணாத போக்யதாப்ரகர்ஷம் ; "மலராள் தனத்துள்ளான்" இத்யாதி. [புணர்ச்சிக்காராச்சுகவெள்ளம்]-கலவியினளவல்லாத ஸுகஸாகரம்: கலக்குமிடத்தில் இருவர்க்கும் அநுரூபமாயிறே ஸுகமிருப்பது. அவன்ஸ்வரூபம் இயத்தாரஹிதமாயிருக்குமாபோலேயாய்த்து போக்யதாப்ரகர்ஷமும்: அதனிற்பெரிய அவாவிறே இவளது. [விசும்பிறந்து இத்யாதி] - அந்த ஸுகம் அபரிச்சிந்நமான ஆகாஶத்தைக்கடந்து மயர்வறமதிநல மருளப்பெற்ற அறிவையும் மூழ்த்தும்படி பெருகிற்றென்னுதல்; விசும்பென்று - பரம

படும். அறிவாகிறது உபயவிபூதியையும் விளாக்கொலைகொள்ளும் தன்னறிவென்னுதல். [கனவென நீங்கி] - ஸ்வப்நகல்ப மென்னலாம்படி வற்றிப்போய். இந்த்ரஜாலங்களென்றும் கனவென்றும் அஸ்திரங்களைச் சொல்லக்கடவதிறே. கலந்தபோது ஸுகமும் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கும், பிரிவைக்கண்டவாறே பெருக்காறு அடிசுடுமாபோலே து:க்கமும் அபரிச்சிந்நமாயிருக்கும். [ஆங்கே] - அத்தசையிலே. [அகவுயிர்] - ப்ராணஸ்தாநமான ஹ்ருதயம். [அகமகந்தோறும்] - ஹ்ருதயத்திலுள்ளுண்டான அவகாசந்தோறும். முன்புள்ள ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷங்களாலே ஹ்ருதயம் புடைபட்டிறேயிருப்பது; அவ்வவகாசங்களினுள்ளே சென்றுபுக்கு, ஆஶ்ரயத்தினளவன்றிக்கே அஹிதி வேகம் பெருகிவாராநின்றது. ஸம்ஶ்லேஷஸுகம் புக்கவிடமெங்கும் ஆற்றாமையாய்த்து. அணுபரிமாணமான ஆத்மாவால் பொறுக்குமளவன்று ஆசை. ஸுகமும், து:க்கமும், ஸ்வரூபேண வஸ்திதியும் என்றுமொன்று; ஸ்வரூபேணவஸ்திதியில் நிற்கிறதில்லை. [அந்தோ] - இது உனக்கு உபதேசிக்கவேண்டுவதே! கலவியில் இருவரும் கூடக் கலந்து பிரிவாலாற்றாமை உனக்கு உபதேசம்யமாவதே! கலவிக்கு இருவராய், நோவு ஒருதலைக்கேயாவதே! இனிமேற் செய்யவடுப்பதென்னென்ன?—[பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கு - வீவ] - போக்கு - போக்குக்களானவை, "பசுவந்தன" என்னுமாபோலே. [வீவ] - தவிர்வனவாகவேணும். அதுவேண்டுகிறதென்னென்ன? [மிகமிகஇனி உன்னைப்பிரிவையாமால்] - போகில் மேன்மேலெனப் பிரிவுண்டாம் பிரிவையென்று - செய்யுட்பாடாய், பிரிவாமென்றபடி. உன்னைப்பிரிகையுண்டாம். [இனி] - முன்புக்கதைப் பிரிவுகளுக்கு ஜீவித்திருந்தேனாகிலும் இனி ஜீவித்திருக்கமாட்டேன்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இவள் யரிக்கைக்காகப் பலகால் அணைத்தருள, இஸ்ஸம்ஶ்லேஷ ஸுகமெல்லாம் நீ போகக்கடவையென்னும் இதினாலே ஸ்வப்நம் கண்டு விழித்தாற்போலேயாய் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள். பூர்வவ்ருத்தமான ஸம்ஶ்லேஷத்தையே சொல்லிற்றாகவுமாம்.

[தகவிலை இத்யாதி] - (நீ - கண்ணா - தகவிலையே) - க்ருஷ்ணனென்றால் பெண்களுக்கு ஸ்வம்மாயிருக்குமென்று ப்ரஸித்தமிறே பெண்களுக்கு ஸ்வம்மான நீ நிர்த்தயனே யாகாநின்றாய். "நம்மை நிர்த்தயனென்பதே! பிரியநினைத்தோமல்லோம்: பிரிந்தோமல்லோம்" என்று இவள் யரிக்கைக்காக நெருக்கி யணைத்தான். [தடமுலை இத்யாதி] - நாறுயிரந்தரம் அணையாநிற்கச்செய்தேயும் "அணைக்கிறது பிரிகைக்கிறே" என்று அணைத்த கை நெகிழ்த்தவிடமெங்கும் இவளுடம்பு வெளுக்கப்புக்கவாறே, அத்தைக் கண்டு இதினுடைய ஸமாதாநார்த்தமாக அணைக்க, இங்ஙனே அதிபங்கையும் ஸமாதாநமுமாய்ச் செல்லுமத்தனை. இதுதான் பூர்வஸம்ஶ்லேஷத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். இப்போதை ஸம்ஶ்லேஷந்தன்னையே சொல்லுகிறது. [தடமுலை] - தன்னையறியப்புக்கார்

இரண்டாம்பாட்டு.—தகவிலை இத்யாதி. "தடமுலைபுணர்தொறும் புணர்ச்சிக்காரா" என்றதொடங்கி "வேட்கை" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இவள் இத்யாதி.

"நீகண்ணா - தகவிலை" என்ற - அநுவாதம். 'பெண்களுக்குஸ்வம்மான' இத்யாதிவாக்யார்த்தம் - க்ருஷ்ணனென்றால் இத்யாதி வாக்யம் அநுஸந்தேயம். மேலுக்கவதாரிகை - நம்மை இத்யாதி. "புணர்தொறும்" என்றதுக்கு பாவம் - நாறுயிரந்தரம் இத்யாதி. இப்போதை ஸம்ஶ்லேஷந் தன்னையே சொல்லுகிறதென்றது - இப்போதையில் ஸம்ஶ்லேஷம் சொல்லுகிறதே முக்யமென்றபடி. "தடம்" என்றதுக்குபாவம் - தன்னை இத்யாதி, "நேதிநேதி" என்றபடவத்தையென்றபடி.

படுவத்தையாய்த்து இவற்றை அநுபவிக்கப்புக்க தானும்படுவது; துலைய அநுபவித்து முடிக்கப்போகாதாய்த்து; போக்தாவாலும் உண்டறுக்கவொண்ணாத போக்யதாதிசயத்தைச் சொன்னபடி. [புணர்ச்சிக்காராச்சுகவெள்ளம்] - ஸம்ச்லேஷத்துக்கு அடங்காத ஸுகஸாகரம். கலக்கிற இருவர்க்கும் ஈடாயிறே ஸுகமிருப்பது. அவன் ஸ்வரூபம் இயத்தாரஹிதமாய் இருக்குமாபோலேயாய்த்து போக்யதாப்ரகர்ஷமும்: * அதனிற்பெரிய என் அவாவிறே இவளது. அன்றியே, [புணர்தோறும் புணர்ச்சிக்காராச்சுகவெள்ளம்]- அதாவது - ஸம்ச்லேஷம் காதாசித்கமாய், ஸுகம் நிரதிசயமாயிருக்கை. † "நிலத்தினும் பெரிதேவானிலும் உயர்ந்தன்று, நீரினுமாரளவன்றே சாரல், கருங்கோற் குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு பெருந்தேனிழைக்கும் நாடனொடு நட்பே" என்னக்கடவதிறே. குறிஞ்சிப்பூக் கொண்டு, பெருந்தேனிழைக்கை. இஸ்ஸுகந்தான் எவ்வளவுபோருமென்னில்? [விசும்பு இத்யாதி] - ஸர்வபதார்த்தங்களையும் தன்னுள்ளே வைத்துக்கொண்டிருக்குமதிறே ஆகாசமாகிறது; அதுதன்னைக் குளப்படியாக்கி, * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற அறிவையும் விளாக்கொலைகொள்ளாநின்றதாய்த்து. அன்றிக்கே, விசும்பென்று-பரமபதமாய்,—"தாமரைக் கண்ணனுலகு" என்னக்கடவதிறே ஸுகாதிசயத்துக்கு. ஆக,—த்ரிபாத்விபூதியையும் விஞ்சி, உபயவிபூதியையும் தன்னுள்ளேயாம்படியிருக்கிற அறிவையும் மேலிடும்.

பதவிவரணம் - துலைய இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - போக்தாவால் இத்யாதி. உண்டறுக்க - அநுபவித்துத்தலைக்கட்ட. புணர்தோறும் - ஸம்ச்லேஷிக்குந்தோறும். அதுக்கடியேது? என்ன - கலக்கிற இத்யாதி. இருவர்படியும் எப்படியிருக்குமென்ன - அவன்ஸ்வரூபம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அவன் போக்யதா ப்ரகர்ஷமும் என்றபடி. "புணர்ச்சி" என்று - அல்பஸம்ச்லேஷமாய், ஆராச்சுகவெள்ளம் - அதுக்கடங்காத நிரதிசயஸுகம் என்றருளிச்செய்து, "புணர்ச்சி" என்று - காதாசித்க ஸம்ச்லேஷமாய், "ஆராச்சுகவெள்ளம்" என்று - அதுக்கடங்காத நிரவதிகஸுகமென்று யோஜநாந்தரம் - அன்றியே புணர்தோறும் இத்யாதி. அல்பஸம்ச்லேஷத்தாலுண்டான அநவதிகஸுகமென்னுதல், காதாசித்க ஸம்ச்லேஷத்தாலுண்டான அநவதிகஸுகமென்னுதலென்று அர்த்தத்வயம். ஸம்ச்லேஷம் அல்பமாய் ஸுகம் அநவதிகமாயிருக்குமென்றும், ஸம்ச்லேஷம் அல்பகாலமாய் அத்தாலே ஸுகம் அநவதிகமாயிருக்குமென்றும் இரண்டுக்கும் பேதம். "அல்பஸம்ச்லேஷத்தாலே அநவதிகஸுகமுண்டு" என்கைக்கு ஸம்வாதம் - நிலத்தினும் இத்யாதி. இச்செய்யுளிலே அல்பஸம்ச்லேஷத்தாலே அதிகஸுகமுண்டாமென்று எங்கேசொல்லிற்றென்ன - குறிஞ்சிப்பூ இத்யாதி. தாழ்வரையில் கறுத்தகோலையுடைய குறிஞ்சிப்பூவின் ரஸத்தைக்கொண்டு மிக்க தேனை ஸம்பாதிக்கிற நாட்டையுடையவனோட்டை ஸ்நேஹம், பூமியைப்பற்றவும் பெரிதாய் ஆகாசத்தைப்பற்றவுமுயர்த்து நீரைப்பற்றவும்நிறைந்திருக்குமன்றோ? என்றபடி. உயர்ந்தன்று என்றது உயர்ந்ததென்றபடி. இம்மூன்றும் மற்றையிரண்டு பூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமாய், பஞ்சபூதங்களைப்பற்றவும் பெரியதென்றபடி. இத்தால் - அல்பரஸத்தைக்கொண்டு அதிகமானதேனை ஸம்பாதிக்கிறதேசமாகையாலே அத்தேசத்தையுடையவனுடைய அல்பஸம்ச்லேஷம் அதிகஸுகாவஹமென்று கருத்து. "விசும்பிறந்து" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே இத்யாதி. மோக்ஷஸுகத்தைப்பற்றவும் ஸம்ச்லேஷஸுகம் விஞ்சியிருக்குமோவென்ன - தாமரை இத்யாதி. அதாவது - அத்யந்த விஷயாஸக்தனாயிருப்பானொருவனை மீட்கைக்காக "காமபுருஷார்த்தம் அல்பாஸ்த்திரத்வாதிதோஷதுஷ்டம், மோக்ஷஸுகமேகாண் அநந்தஸ்த்திரபலம்" என்ன, விஷயாஸக்தன் சொல்லுகிறான்- "தாம்வீழ்வார்மென்றோட்டுயிலினினிதுகொல், தாமரைக்கண்ணனுலகு" என்று: தாமரைக்கண்ணனுலகுண்டு - மோக்ஷஸுகம்; அது, தாங்களேவிழுந்து ஆசைப்படும ஸ்த்ரீகளுடைய ம்ருதுவானதோளிலே யுறங்குகிறதிற்காட்டில் இனிதுகொல்? அன்றேயென்றபடி. "தாமரைக்கண்ணனுலகு - இனிதுகொல்" என்றந்வயம். த்வியர்த்தத்தை விவக்ஷித்து, "விசும்பிறந்து அறிவைமூழ்க்க" என்றதின் அர்த்தத்தைநிரூபிக்கிறார்- ஆகஇத்யாதி. மூழ்க்கச்சூழ்ந்தது - மூடும்படிவிஞ்சியிருக்கிற அந்தச்சுகவெள்ளமென்றபடி. "அதனிறபெரிய

† குறுந்தொகை - ௩.

படியாய்த் திருக்கிறது. [அது கனவெனநீங்கி] - அது ஸ்வப்நகல்ப மென்னலாம்படி கழிந்த தாய்த்து. அதின்பரப்பைக்கண்டவாறே அதுக்கு ஓர்அவதியில்லை யென்னும்படியாய்த்திருந் தது; அதுவும் வற்றினபடியைக் கண்டவாறே, இது பெருக்காறுவற்றி அடிசுட்டாற்போ லேயாய்த்து. அப்படி கலந்தவனிறே பிரிந்தானும். கனவென்றும் இந்த்ரஜாலமென்றும் - அபர்யாப்தமான கலவியைச் சொல்லக்கடவது; இதுவும் அநந்தரம் காணவொண்ணாத படியாயிருக்குமே. [ஆங்கே] - அத்தஶையிலே. [அகவுயிர்] - ப்ராணஸ்தாநமான ஹ்ரு தயம். [அகமகந்தோறும்] - ஹ்ருதயத்திலுண்டான அவகாஶந்தோறும். முன்புள்ள ஸம்ஶ் லேஷவிஶ்லேஷங்களாலே ஹ்ருதயம் புடைபட்டிறேயிருப்பது. ஸம்ஶ்லேஷவிஶ்லேஷம் அவகாஶத்தையுண்டாக்கும்; அந்த அவகாஶமுள்ளவிடமெங்கும் ஆற்றாமை புகுந்தது. [ஆவியின்பரமல்லவேட்கை] - அணுபரிமாணமான ஆத்மவஸ்துவின் அளவல்ல அபிநி வேஶம்; "என்றனளவன்றால் யானுடையவன்பு" என்றாரே அவரும்; ஆஶ்ரயத்தின் அள வல்லவாய்த்து அபிநிவேஶம். ஸுகது:கங்களும், அவையொழிந்த ஸ்வரூபேண வஸ்திதியும் என்று மூன்றுஉண்டிறே ; அதில் ஸ்வரூபேணவஸ்திதியிலேதான் நிற்கப்பெற் றதோ! [அந்தோ!] - இதுதனக்கு உபதேசங்கொண்டறிய வேண்டுவதே! கலக்கிறபோது இருவரும்வேண்டிப் பிரிவில்வந்த ஆற்றாமைக்கு நான் சொல்லவேண்டும்படியாவதே !. கலவிக்கு இருவராய் ஆற்றாமை யொருதலையிலேயாவதே!. ஆனால் செய்யவேண்டுவ தென்னென்னில்?—[நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - வீவ]. அதுதான் தவிரவேண்டுகிறது என்னென்னில், - [மிகமிகவினியுன்னைப் பிரிவையாமால்] — மேன்மேலெனஉன்னைப்பிரி வாம். [பிரிவை] - என்கிறவிது - செய்யுட்பாடாய், பிரிவுண்டாம்படி வருகிற பசுநிரை

வென்னவா" என்னக்கடவதிறே. ஆராச்சுகவெள்ளமானது கனவென நீங்கினபடியென்னென்ன - அதின்பரப்பை இத்யாதிவாக்யத்வயம். அதின்பரப்பை-ஸுகத்தின் வைபுல்யத்தை. அதுக்குஹேது வேதென்ன - அப்படிகலந்தவன் இத்யாதி. அதாவது - அவ்வஸ்துவின் வைலக்ஷண்யம் பிரிவிலும் அப்படிபண்ணவற்றென்றபடி. அப்படியென்றது - ஆராச்சுகவெள்ளம் உண்டாம்படியென்றபடி. "கனவு" என்று - ஸ்வப்நம் ; அன்றிக்கே, அபர்யாப்தமான கலவியாகவுமாமென்கிறார் - கனவென் றும் இத்யாதி. "கனவு" என்று - அபர்யாப்தமான கலவியைச்சொல்லுமோவென்ன - இதுவும் இத்யாதி. இதுவும் - கலவியுமென்றபடி. உயிருடையஅகம் - ப்ராணஸ்தாநமான மநஸ்ஸு. அக மகந்தோறும் - மநஸ்ஸினுடைய அவகாசந்தோறுமென்றபடி. அணுவானமநஸ்ஸுக்கு அவகாஶமுண் டோவென்ன-முன்புள்ள இத்யாதி. உக்தத்தை யுபபாதிக்கின்றகொண்டு, "உள்புக்குஆவியின் பர மல்லவேட்கை" என்றதுக்கு அர்த்தமருளிச்செய்கிறார் - ஸம்ஶ்லேஷம் இத்யாதி வாக்யத்வயத் தாலே. "ஆத்மவஸ்துவினளவல்ல அபிநிவேஶம்" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - என்றனளவன்றால் இத்யாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, 'மாலேநெடியோனே' இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - ஆஶ்ரயத்தின் இத்யாதி. 'அந்தோ' என்ற பதோபாதாநாநந்தரம், ஸுகது:கங்களும் இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்திப் பது. "அந்தோ!" என்றதுக்குபாவம் - ஸுகது:கங்களும்இத்யாதி. ஸ்வரூபேணவஸ்திதியாவது- ஸுகது:கங்களிரண்டுமின்றிக்கே யிருக்கிற அவஸ்த்தை. "அந்தோ!" என்றதுக்குபாவாந்தரம் - இதுதனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - கலக்கிறபோது இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - கலவிக்கு இத் யாதி. மிகமிக - மேன்மேல். "உன்னைப்பிரிவையாம் -" உன்னுடைய விஶ்லேஷமுண்டாம். உத்த ரோத்தரமுன்னுடைய விஶ்லேஷவ்யஸநம்வருமென்றபடி. "பிரிவையாம்" என்றிருக்க, பிரிவாம் என்பானென்னென்ன - பிரிவையென்கிற இத்யாதி. செய்யுட்பாடு - அவ்யயம். "பாட்டென்ன வும் செய்யுளெனப்படும்" என்றிருக்கையாலே, செய்யுளென்று - பாட்டாய், பாடென்று - சேருகை யாய், சந்தஸ்ஸுசேரும்படி யென்றபடி. ஆக, செய்யுட்பாடாயென்றது - சந்த:பூரணார்த்தமாயென்ற படி. ஆல் - அசை. "போக்கு" என்று ஏகவசநமாய், "வீவ" என்று பஹுவசநமாவானென்

மேய்க்கப்போக்கு வீவ. ''பசவந்தன'' என்னுமாபோலே போக்குக்கள் தவிரப்படுவன வாக. [இனி - வீவ] - இதுக்கு முன்புள்ளகாலமெல்லாம் பிரிந்துபோந்தாயேயாகிலும், இனிமேலுள்ள காலமாகிலும் தவிரவேணும். (௨)

மூன்றாம் பாட்டு.

வீவன்நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு வெவ்வுயிர்கொண்டென
தாவிவேமால், யாவருந்துணையில்லையானிருந்துஉன்னஞ்சனமேனியையாட்
டங்காணேன், போவதன்றுஒருபகல்நீயகன்றால்பொருகயற்கண்ணிணைநீரும்
நில்லா, சாவதுஇவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்தஇத்தொழுத்தை
யோம்தனிமைதானே.

ஆ.—(வீவனின்.) - உன் பசுமேய்க்கப் போக்குக் காரணமாக நான் முடிவன்; விரஹாக்நியாலே என்னாத்மா தஹ்யமாநமாகாநின்றது: பின்னையொரு துணையுமில்லை; உன்வரவு பார்த்துக்கொண்டு நான் தனியேயிருப்பன்; என் துணையானவுன்னை வரவுங்காணேன்; நீ யகன்றால் இப்பகலெங்கும் போவதுஞ்செய்யாது; இக்கண்ணநீரும் நில்லாது; இந்த ஒருதலைமாத்திரமான ஸ்நேஹமானது சாலப்பொல்லாததாகாதே! என்கிறாள்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், நீஉபேக்ஷித்திருக்க இடைப்பெண்களான நாங்களே ஸ்நேஹித்திருக்கிற இவ்வொருதலைக்காமம் நசிக்கவேணு மென்கிறாள்.

[வெவ்வுயிர்கொண்டு என்று தொடங்கி] - வெவ்விதாக நெடுமூச்செறிந்து என்னுடைய ஹ்ருதயம் தஹ்யமாகாநின்றது; நீ போனவாறே ஸர்வமும் ப்ரதிகூலமாம்; இவ்வவஸாதத்தோடே நான் ஜீவித்திருப்பதுஞ்செய்து ச்ரமஹரமான வடிவையுடைய உன்னுடைய ஸஞ்சாரமும் காணேன்; நீ போனால் பகல் குறைந்துகாட்டாது; வ்யஸநம் பொறுக்கமாட்டாமையாலே அலமந்துபோருகிற கயல்போலேயிருக்கிற கண்களும் நீர் மாறுகிறனவில்லை. [சாவது இவ்வாய்க்குலத்து என்று தொடங்கின மேலுக்கு] - எங்களுடைய விச்லேஷம் நசிப்பதென்றுமாம். முடிந்து பிழைக்க வேணுமென்று கருத்து. எங்களுக்கு விநாசமாவது தனிமை யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், தர்சநீயமான வடிவழகையுடைய உன்னைக்காணாதே க்லேசிக்கிற எங்களுடைய தனிமையானது முடிவாகவேணுமென்கிறாள்.

நின்பசு நிரைமேய்க்கப்போக்கு-(நீ ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநமாக நினைத்துப்போருகிற) உன் பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கிலே, வீவன் - நான்முடிந்துவிடுவன்; வெவ்வுயிர்கொண்டு - (விரஹவ்யஸநத்தாலே) வெவ்விதாகமூச்சுவிட்டு, எனது ஆவி - என்னுடைய ஆத்மாவானது, வேம் - அத்தாலேபரிதபியாநின்றது; (அவ்வவஸ்தையில்), துணை - துணையாவார், யாவருமில்லை - ஒருவருமில்லை: (அவ்வளவிலும் ஆசாபந்தத்தாலே), யான் - நான், இருந்து - முடியாதிருந்து, உன் அஞ்சனமேனியை - அஞ்சநம்போலே

னென்ன - பசுவந்தன இத்யாதி. அதாவது - பசுக்களென்ற அர்த்தாத்விதிக்குமாபோலே, போக்குக்களென்றும் விதிக்குமென்றபடி. "இனி" என்றதுக்கர்த்தம் - இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. (௨)

ர்ஶநீயமான உன்வடிவை, ஆட்டம் - நடையாட்டம், காணேன்-; நீ அகன்றால் - நீ போனால், ஒருபகல் - அந்தவொருபகல்தான், போவதன்று-போகாதேநில்லாநிற்கும்: (ஆற்றாமையாலே அலமந்து), பொரு - (தன்னில்தான்)பொருகிற, கயல்-கயல்போன்ற, கண்ணிணை - நீ கொண்டாடுங்கண்ணிரண்டும், நீரும் நில்லா-நீர்தணித்தாலும் நிற்கிறனவில்லை; இவ்வாய்க்குலத்து - (நீ பிறந்த) இடைக்குலத்திலே, ஆய்ச்சியோமாய்ப்பிறந்த- இடையராய்ப்பிறவாதே இடைச்சிகளாய்ப்பிறந்த, தொழுத்தையோம் - தண்ணியோமான எங்களுடைய, இத்தனிமைதானே - இத்தனியிருப்புச்செய்தது, சாவது - போவதாகவேணும். தனிமை — ஸ்வபாவமாகையாலே, அதன்முடிவு தங்கள்முடிவென்று கருத்து. தனிமைதானே எங்களுக்குச் சாவாவதென்றுமாம்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், நீ உபேக்ஷித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற இவ்வொருதலைக்காமம் நசிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[வீவன் இத்யாதி]-"பசுமேய்க்கை ஸ்வதர்மமாகையாலே அதுக்காகப் போக்கைத் தவிரலாமோ?" என்ன; உன்போக்கிலே நான்முடிவன்; ஸ்த்ரீவதம் ஸஹிக்கவரும் தர்மம் தர்மமல்ல காண்! இது உனக்கு முடிவாகிறபடி எங்ஙனே? என்ன,—[வெவ்வுயிர் இத்யாதி] - உன்போக்கை நினைத்து வெவ்விதாக நெடுமூச்செறிந்து, அத்தாலே ஹ்ருதயம் உலர்ந்து, விரஹாக்நியாலே வேவாநின்றது. நான் போனால வ்ருத்தகீர்த்தநத்தாலே தரித்தாலோவென்ன?—[யாவரும் துணையில்லை] - நீபோனால் உதவக்கடவ தோழியரும் துணையல்லர்: குயில்முதலான பதார்த்தங்களும் ப்ரதிகூலமாம். துணையான உன்ஸந்நிதியில் எல்லாரும் துணையாம், நீபோனாலொரு துணையில்லை. [யான் இருந்து]- அத்யவஸாயத்திலும் ம்ருதப்ராயமாயிருப்பன். விலக்ஷணவிஷயமாகையாலே முடியவுமொட்டாது, தரிக்கவுமொட்டாது. நசையாலே முடியவுமொண்ணாது, ஆற்றாமை தரிக்கவுமொட்டாது. [உன் அஞ்சனமேனியை யாட்டம்காணேன்] - இருந்தால் ஜீவிக்கும் ஜீவநமும் பெறேன். ஶ்ரமஹரமான வடிவைக்கொண்டு என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணேன். உன்னைக் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாயோ? இவ்வடிவைப் பிரிந்தார் பிழையா ரென்றிருக்க வேண்டாவோ? காமினியாகையாலே ஸ்வரூபத்திலும் குணத்திலும்இழியாளிறே: வடிவையிறே ஆசைப்படுவது. [ஆட்டம்] - நடையாட்டம். இதெல்லாம் ஒரு பகலளவுக்கேயென்ன - [நீயகன்றால் - போவதன்று ஒருபகல்] - நீ பிரிகையாலே ஒரு பகலாவது போகிறதில்லை. முப்பது நாழிகை சென்றால் ஒரு க்ஷணமும் குறைந்து காட்டுகிறதில்லை. உனக்குப்போலே யென்றிருந்தாயோ எனக்கும்? காலத்தினுடைய குறைவும் நிறைவும் விஷயாதீநமாயிறே யிருப்பது. கலவியில் கல்பம் க்ஷணமாய், வ்யதிரேகத்தில் ஒருக்ஷணம் கல்பமாயிறே யிருப்பது. [பொருகயல் இத்யாதி] - வ்யஸநத்தாலே அலமந்து பொருகிற கயல்போலேயிருக்கிற கண்களும் நீர்மாறுகிறதில்லை. கண்ணீர் என்னால் தகையப்போகிறதில்லை. [நீரும்நில்லா] - உன்னைத்தகைகிலும் என்னால் அத்தைத் தகையப்போகிறதில்லை. பின்னைச் செய்யவடுப்பதென்? என்ன,—[சாவது இத்யாதி] - இவ்வாய்க்குலத்திலே இடைச்சியோமாய்ப்பிறந்த இத்தண்ணியோமான எங்கள் தனிமை. [சாவது] - நசிப்பது. அதாவது - முடிந்துயிறே மரணமாவது? தனிமையென்றும் விநாஶமென்றுமிரண்டில்லை யென்றுமாம். நாங்கள் ஜீவிக்கவுமாம், தவிரவுமாம்: இந்த ஒருதலைக்காமம் நசிக்கவேணும்.

ஈடு — மூன்றாம்பாட்டு. நீ உபேக்ஷித்திருக்க நாங்கள் ஸ்நேஹித்திருக்கிற ஒருதலைக்காமம் நசிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[வீவன் இத்யாதி] - உன் பசுநிரைமேய்க்கப் போக்குநிமித்தமாக, நான்வீவன் - நான்முடிவன். "அதுஎனக்கு தர்மமன்றோ?" என்றிராதே, உனக்கு ஸ்த்ரீவதமாய்ப்பலிக் கக்கிடாய்ப் புகுகிறது. இப்போது முடியும்படி வந்ததென்னென்னில், - [வெவ்வுயிர் இத்யாதி] - என்னைப்பார்க்கமாட்டாயோ? உன்னுடைய போக்குநிமித்தமாக நெடுமூச் செறிந்து அதுவேஹேதுவாக உலர்ந்த என்னுடைய ஹ்ருதயமானது, விரஹாக்நிகொளுந்தி எரியாநின்றது; இதிலே நீரைச்சொரியவல்லையே யென்கிறாள். [எனதாவி] - உன்னைப் போலேயென்றிராதே கொள்ளாய் அல்லாதாரையும் [யாவருந்துணையில்லை] - துணையான நீதானேபோனாய்: நீபோனால் துணையான தோழிமார் தானேயில்லை: குயில் மயில் தொடக்க மானவை தானே ஊர்ப்பகையாய்த்து. [யானிருந்து] - நீபோனால் படுவுற்றைத்தான் படப் பெற்றேனோ? எல்லாம் பட்டும் நூறேபிராயமாயிருந்தது: இன்னம் ஒருகால் காணலா மென்னும் நசைமுடியவொட்டாதிறே. பிரிந்த விஷயந்தான் முடியவுமொட்டாது, தரித் திருக்கவுமொட்டாது; அர்ஜுநன் பின் பிருந்து எளிவரவுபட்டாற்போலே. [உன்னஞ்சன மேனியை யாட்டங்காணேன்] - இருந்தார் ஜீவிக்கும் ஜீவநத்தைத்தான் ஜீவிக்கப் பெற்றேனோ? * ஏழையராவி தேட்டமாயிருக்கிறதுகாணும் இவளுக்கு இப்போது. [உன்] - உன்னை நீதான் கண்ணாடிப்புறத்திலே கண்டறிதியே. கண்டாயாகில் "நம்மைப்பிரிந்த வர்கள்பிழையார்கள்" என்றிருக்கவேண்டாவோ? [மேனியை] — ஸ்வரூபத்திலாதல்

மூன்றாம்பாட்டு.—வீவன் இத்யாதி. "இவ்வாய்க்குலத்தாய்ச்சியோமாய்ப் பிறந்த இத் தொழுத்தையோம் தனிமைதானே - சாவது" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீ உபேக்ஷித் திருக்க இத்யாதி.

"முடிவன்" என்றால் ஜாத்யுசிதபூர்மத்தை விடப்போமோவென்ன - அதுஎனக்கு இத்யாதி. வெவ்வுயிர்கொண்டு - நெடுமூச்செறிந்துகொண்டு. வெவ்வுயிர் - பெருமூச்சு. தாத்பர்யம் - என் னைப்பார்க்க இத்யாதி. "ஆவிவேம்" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவமாதல், "ஆல்" என்றதுக்கு பாவ மாதல் - இதிலே இத்யாதி. "எனது" என்றதுக்கு பாவம் - உன்னைப்போலே இத்யாதி. நான் போனால் வ்ருத்தகீர்த்தகத்தாலே தரித்தாலோவென்ன - யாவரும்துணையில்லை இத்யாதி. இதக் கர்த்தம் - துணையான இத்யாதி. ஊர்ப்பகை - ஊரிலுள்ளபேரெல்லாம் பகை. "யானிருந்து" என்றதுக்கு பாவம் - நீபோனால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். படுவுற்றைத்தான் படுகையாவது - உத்தர க்ஷணத்திலே முடிகை. ஆனால் முடியவொண்ணாதோவென்ன - இன்னமொருகால் இத்யாதி. ஆனால் தரித்திருக்கிறதுக்கென்னென்ன-பிரிந்த இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அர்ஜுநன் இத் யாதி. அவன்போனானாக நிச்சயித்துச் சொல்லுகிற ப்ரகரணமாகையாலே, "அஞ்சனமேனியை யாட்டங்காணேன்" என்றதுக்கு - உருவுவெளிப்பாடாக்கி, அந்தவுருவுவெளிப்பாடுதான் தேட்டமா யிருக்கிறதென்கிறார் - இருந்தார் இத்யாதி. விஸ்லேஷத்தில் உருவுவெளிப்பாடு காமிநிகளுக்கு உஜ் ஜீவகமாயன்றோ விருப்பது? அதுவுமில்லையென்றபடி. ஆனால் * ஏழையராவியிலே உருவுவெளிப் பாடும் பாதகமாய்த்தில்லையே? என்ன - ஏழையராவி இத்யாதி. அபிவா, "அஞ்சனமேனி" என்ற துக்கு பாவம் - இருந்தார் இத்யாதி. இருந்தார் - நூறேபிராயமாக விருந்தார். ஜீவிக்கும்ஜீவநம் - அநுபவிக்கும் அநுபவம். "ஆட்டம்காணேன்" என்றதுக்கு பாவம் - ஏழையராவி இத்யாதி என்றிங் ஙனே யோஜிக்கவுமாம். நம் வடிவு உனக்கு அநுபவிக்கவேணுமாகில், மெள்ளச்செய்கிறானென்றாறி யிருக்க வொண்ணாதோவென்ன-உன்னை இத்யாதி. கண்டால் நாம் செய்யுமதேதென்ன-கண்டாயாகில் இத்யாதி. ஸ்வரூபாதிகள்கிடக்கத் திருமேனியைச் சொல்லுவானென்னென்ன - ஸ்வரூபத்திலாதல்

குணத்திலாதல் இழியுமவளன்றே: காமினீ உடம்பை ஆசைப்படுமவளிறே! [ஆட்டங் காணேன்]-அவ்வடிவோடே என்முன்னே ஸஞ்சரிக்கக் காணப் பெறுகிறிலேன். "இதெல்லாம் ஒருபகலைக்கே" என்றான் - [போவதன்று இத்யாதி] - உனக்குப்போலே என்றிராதே கொள்ளாய் எங்களுக்கும். நீ பேரநின்றால், நாழிகைமுப்பது சென்றாலும் மலையாளர் வளைப்புப்போலே ஓடிபேராதாய்த்து; அது பகலின் ஸ்வபாவமல்ல :—[நீயகன்றால்] - உன் ஸ்வபாவத்தாலே. பகலின் ஸ்வபாவமாகில் கூடவிருந்தபோதும் போகாதொழியவேணுமிறே. கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதாற்போலே யாய்த்து, நீயகன்றால் பகல் போகாதபடி. அவன்கூடவிருந்தால் இரவுகாணவொண்ணாதே; * நாரணனைக்கண்டேன்-பகற்கண்டேனிறே. "போவதன்றொருபகல்" என்று இதுதானும் சொல்லமாட்டாதே காணும் அவனிருக்கிறது; "கலவி செல்லாநிற்கச்செய்தே பிரிவைநினைக்கையாவதென்?" என்றிறே அவனிருப்பது; "பிரியேன்" என்னவல்லன் என்றாளே பண்டே. [பொருகயல் இத்யாதி] - உன்போக்கை நினைத்துப் பாய்கிற கண்ணநீர் என்றால் தகையப்போகிறதில்லை. [நீரும்நில்லா] - உன்னைத் தகையிலும் நீரைத் தகையப் போகிறதில்லை. பொருகிற கயல்போலேயாய்த்துப் பிரிவைநினைத்துத் தடுமாறுகிறபடி. அதுக்குச் செய்யவேண்டுவதென் ? என்ன — [சாவது இத்யாதி] - இவ்விடைக்குலத்தில் இடைச்சிகளாய்ப் பிறந்த தண்ணியோமான எங்களுடைய தனிமை சாவது. நீபோகிலும் போகிறாய், இருக்கிலும் இருக்கிறாய்: இத்தனிமை நசிப்பது "இவனுக்கு நான் நூறுபிள்ளை பெறவேணும்" என்ற ஸாவித்ரியைப்போலே சொல்லுகிறாள். அன்றிக்கே, [தனிமைதானே-சாவது]-எங்களுக்குத் தனிமையென்றும் விநாசமென்றும் இரண்டில்லைகாண்! தனிமைதானே விநாசமென்னவுமாம். "நின்னலாலிலேன்" என்னுமவரிறே ; "இறப்பதற்கேயெண்ணாது" என்

இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு உபபத்தி - காமினீ இத்யாதி. "இருந்தார் ஜீவிக்கும்" இத்யாதிவாக்யத்தின் அர்த்தாநுகுணமாக "ஆட்டம்காணேன்" என்றதுக்கர்த்தம் - அவ்வடிவோடே இத்யாதி. ஆட்டம் - நடையாட்டம்; ஸஞ்சாரம். "நீயகன்றால் - ஒருபகல் - போவதன்று" என்றதிக்கு பாவம் - உனக்குப்போலே இத்யாதி. விவரணம் - நீ பேர இத்யாதி. மலையாளர்வளைப்பாவது - மலையாளிகள் ஒருவன்கையிலே யொன்றைவாங்க நினைத்தால் வாங்கியல்லது போகார்கள்: வளைப்புக்கிடப்பார்கள்; அதுபோலே என்றபடி. "நீயகன்றால்" என்றதுக்கவதாரிகை-அது இத்யாதி. பகலின் ஸ்வபாவந்தானன்றோவென்ன - பகலின் இத்யாதி. அதாவது - பகலின் ஸ்வபாவமேயானால், அவனோடே கூடியிருந்தபோது ஒருக்ஷணமாய்ப்போகிறதிறே, அப்போதும் போகாதொழிய வேணுமென்றபடி. அவன் ஸ்வபாவத்தாலே போமோவென்ன ; வ்யதிரேக த்ருஷ்டாந்தமுகேந உபபாதகம்-கூடவிருந்தால் இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - பகற்கண்டேன் இத்யாதி. இவளைப்போலே அவனும் "நீயகன்றால் - போவதன்றொருபகல்" என்னவேண்டாவோவென்ன - போவதன்று இத்யாதி. மாட்டாமைக்குஹேதுவேதென்ன - கலவி இத்யாதி. ஹேத்வந்தரம்-பிரியேன் இத்யாதி. அதாவது-சொன்னாலும் விஸ்வஸியாளென்றபடி. "பேதை நின்னைப்பிரியேனினியென்றகன்றான்" என்று திருமொழி. "நீரும்" என்ற ஸமுச்சயார்த்தம் - உன்னை இத்யாதி. "பொரு" என்றதுக்கு பாவம் - பொருகிற இத்யாதி. பொருகிற - யுத்தம் பண்ணுகிற. விவரணம் - நீபோகிலும் இத்யாதி. தொழுத்தையோம் இத்தனிமை, என்றந்வயிப்பது. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இவனுக்கு இத்யாதி. அதாவது - நீ போகாதே கூடவிருக்கவேணுமென்று மறைத்துச்சொல்லுகிறாளென்றபடி. "சாவது", என்கிற இது, மரணவாசியாக அர்த்தாந்தரம் - எங்களுக்கு இத்யாதி. "தனிமை-விநாசம்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணத்வயம் - நின்னலால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். இறப்பதற்கேயெண்ணாது - கைவல்யத்தில் மநஸ்ஸை வையாதேயென்று ஸமுதாயார்த்தம். கைவல்யத்தையென்னாதே, "இறப்பதற்கே" என்கையாலே - பகவத்விஶ்லேஷம் மரணமென்றபடி. இத்தால் - கேவலனுக்கு பகவத்ப்ராப்தி யில்லையென்றுகருத்து. திருநெடுந்தாண்டகம், "மின்னுருவாய்" இத்யாதி. தொழுத்தையோம் . தண்ணி

ருரே யவரும். அன்றிக்கே, [தனிமை - சாவது] - இத்தனிமை சாலப்பொல்லாதென்னவு மாம். இவ்வொருதலைக்காமம் போவது, கைக்கிளைத்தலைவி பொறையழிந்தால்எல்லாம் சொல்லப்பெறுமிறே. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

தொழுத்தையோந்தனிமையுந்துணைபிரிந்தார்துயரமும்நினைகிலை கோவிந்தாநின், தொழுத்தனிற்பசுக்களையேவிரும்பித் துறந்தெம்மையிட்டு அவைமேய்க்கப்போதி, பழுத்தநல்லமுதின்இன்சாற்றுவெள்ளம்பாவி யேன்மனமகந்தோறும்உள்புக்கு, அழுத்தநின்செங்கனிவாயின்கள்வப் பணிமொழிநினைதோறும்ஆவிவேமால்.

ஆ —(தொழுத்தையோம்.) - அடியோங்கள் தனிமையையும் உன்னைப் பிரிந்து நாங்கள்படுகிற வ்யஸநத்தையும் ஒன்றும்பாராதே, உன்னுடைய பசுக்களையே யுகந்து எங்களைத்துறந்து பொகட்டு அவை மேய்க்கப்போதி என்ன; "உன்னுடைய கடாக்ஷமே தாரகமாயிருக்கிற நான் உன்னைப்பிரிந்துபோகையாவதென்" என்றாற் போலே ஸாந்த்வரூபமாய் ப்ரேமகர்ப்பமாய் அதிமதுரமாயிருப்பனசில பணிமொழிகளை யருளிச்செய்தருள; இவையிறே நினைக்கநினைக்க என்னைமாய்க்கின்றன என்கிறாள்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், இவன் போகிறானென்று இப்பிராட்டி நோவுபடப் புக்கவாறே, "உன்னைப்பிரிய ஸம்பாவனையுண்டோ?" என்று மற்றும் ஸவிநயமாகச் சில வார்த்தைகளை யருளிச்செய்ய, இவையிறே என்னைமாய்க்கின்றன என்கிறாள்.

[தொழுத்தையோம் என்றுதொடங்கி] - கோவிந்தா! அபிமதரைப்பிரிந்தார் படும் விஸ்லேஷமும், உன்னைப்பிரிந்து நாங்கள்படும் வ்யஸநமும் நினைக்கிறிலை; உன் தொழுவில்நிற்கும் பசுக்களையே ஆதரித்து அசேதநபதார்த்தங்களைப் பொகடுமாபோலே எங்களைப்பொகட்டு அவை மேய்க்கப் போகக்கடவை. [பழுத்த நல்லமுது என்று தொடங்கி] - பக்வமாய் விலக்ஷணமான அம்ருதத்தினுடைய இனியசாற்று வெள்ளம் போலே போக்யமாயிருக்கிற உன்னுடைய பணிமொழிகளை ஹ்ருதயாவகாசந்தோறும் மறக்கவொண்ணாதபடி ஸ்திரமாக்க, உன்னுடைய சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற வாயில் ஸர்வஸ்வாபஹாரக்ஷமமான பணிமொழிகளை நினைதோறும் ஆவி வேவாநின்றது.

யோம். மூன்றாமர்த்தத்துக்கு, "தனிமை - சாவது" என்றது - தனிமை மரணஸமமென்று பதார்த்தம். அதாவது - "[illegible]" என்றாற்போலே சாவதுக்குஒக்குமென்றாய், பொல்லாதென்றபடி. "தனிமை - சாவது" என்றந்வயம். அவன்செய்தபடி கண்டிருக்குமதொழிய, கற்புடைய தலைவி "நீபோனால் முடிவன்" என்னலாமோவென்ன - கைக்கிளை இத்யாதி. கைக்கிளையென்று - ஒருதலைக்காமமாய், தலைவியென்று - நாயகியாய், ஒருதலைக்காமமுடையநாயகி யென்றபடி. பொறை - க்ஷமை. (௪)

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதரக்ஷணஸ்வபாவனான நீ ரக்ஷ்யைகதேசமான எங்களைப்பொகட்டுப்போகாநின்றாய்; நாங்கள் உன்னுடைய க்ருத்ரிமோக்திகளை நினைத்து க்லேஶியாநின்றோம் என்கிறாள்.

கோவிந்தா - (கோபீஜநரக்ஷணத்தாலே) கோவிந்தாபிஷேகம்பண்ணினவனே! தொழுத்தையோம்-(உனக்கு ரக்ஷ்யபூதமாய்) அடிமைப்பட்ட எங்களுடைய, தனிமையும் - தனிமையையும், துணை - துணையான உன்னை, பிரிந்தார் - பிரிந்தவர்கள், துயரமும் - ஆற்றாமையையும், நினைகிலை - நினைக்கிறிலை; (பிரிந்து தனிமைக்கு ஆற்றாமைப்பட்ட ஆர்த்திபாராதே), உன் - உன்னஸிமாநமான, தொழுத்தனில் - தொழுவில், பசுக்களையே - பசுக்களையே, விரும்பி - ஆதரித்து, எம்மை - (ரக்ஷ்யைகதேஶமான) எங்களை, துறந்து - அநாதரித்து, இட்டு - பொகட்டு, அவை - அவற்றை, மேய்க்க - ரக்ஷிக்கைக்காகவே, போதி - போகாநிற்புதி: (அதுக்குமேலே), பழுத்த - பரிபக்வமாய், நல்அமுதின் - தெளிந்த அம்ருதத்தினுடைய, இன் - இனிய, சாற்றுவெள்ளம் - ரஸத்தினுடைய வெள்ளமானது, பாவியேன் - பிரிவுக்கடியான பாபத்தையுடைய என், மனமகந்தோறும் - நெஞ்சுபுடைதோறும், உள்புக்கு - புக்கு, அழுத்த - அழுத்தும்படியாக, நின் - உன்னுடைய, செம் - சிவந்த, கனிவாயின் - கனிபோலே போக்யமாயிருக்கிற திருப்பவளத்தில், கள்வம் - க்ருத்ரிமமான, பணி - தாழ்ந்த, மொழி - மொழிகளானவற்றை, நினைதொறும் - நினைக்குந்தோறும், ஆவி - என் ப்ராணன், வேம் - பரிதபியாநின்றது, பணிமொழி - தாழ்வையுடைத்தானமொழி; சொன்னமொழியென்னவுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபடப்புக்கவாறே, "உன்னைப்பிரிய ஸம்பாவனையுண்டோ?" என்று இப்புடைகளிலே ஸவிநயமாகச் சில வார்த்தைகளைச் சொல்லப்புக, இவையிறே என்னை யழிக்கிறதென்கிறாள்.

[தொழுத்தையோம் தனிமையும்] - பஞ்சலக்ஷங்குடியிற்பெண்கள் திரண்ட திரளிலே படுகிற தனிமையிறே. தொழுத்தையோமென்றும் அடிச்சியோமென்றும் தங்கள்தோல்வியைச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிந்தார் துயரமும்] - துணைபிரிந்தாரென்று - உன்னைப்பிரிந்தாரென்றபடி. "துணையென்றால் த்விஷ்டமாயன்று காணிருப்பது" என்னும் ஆச்சான். அவனே துணை; அல்லாதாரெல்லாம் கழுத்துக்கட்டி. தொழுத்தையோம் தனிமையும் அறிகிறிலை, துணைபிரிந்தார் துயரமும் அறிகிறிலை. பிரிகிறோம் நாங்களென்றும் அறிகிறிலை; பிரிகிறது உன்னையென்றும் அறிகிறிலை. [கோவிந்தா] - பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷிக்கவன்றோ கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணிற்று. [உன்தொழுத்தனில் பசுக்களையே விரும்பி] - உனக்கு ரக்ஷ்யமிரண்டானால் ஒருதலையை விரும்பவேண்டுகிறதென்? உன்தொழுவிலே வளைத்துவைத்தபசுக்களையோ விரும்பலாவது? உன்கைக்குள் அகப்பட்டாரை விரும்பலாகாதோ? பிரிந்தால்வரும் ஆற்றாமையறியாதார் வேணுமோ ரக்ஷிக்கைக்கு? [பசுக்களையே விரும்பி] - இவர்களை யணைத்துக்கொண்டிருக்கும் தசையிலும் நினைவு அங்கேயாய், கண்ணியென்பது, பசுவென்பதாகாநிற்கும்: மித்யாபரிரம்பணமே யாய்த்துள்ளது. அமுதனார் "பசுவின் காலிலே முட்பாய்ந்தால் இடையன் தலைகாண் சீக்கொள்ளுமது" என்பர். உடம்பில் முட்பாய்ந்தால் நோவநுபவம் ஆத்மாவதிறே. [துறந்து] - அவற்றை விரும்பித் தங்களை ஸங்க்யஸித்தான் என்றிருக்கிறார்கள். [எம்மையிட்டு] - அசேதநபதார்த்தங்களைப்

போகடுமாபோலே எங்களைப்போகட்டு. [அவை மேய்க்கப்போதி] - கூடவிருக்கும் போதும் அவற்றை ஸ்மரிக்கும். அவற்றின்பின்பு போனால் நம்மை நினைப்பதும் செய்யான். அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்திலே ஆயாஸமுண்டு; எங்களுடைய ரக்ஷணத்திற்கு ஸந்நியிபேயமையும். [பழுத்த இத்யாதி] - "நாம் போகையாவதென்? போனாற்றான் உங்களை மறப்பதுண்டோ? என் ஆற்றாமை உங்களுக்குண்டோ, மாதாபிதாக்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே பசுமேய்க்கப்போகிறோம் இத்தனையன்றோ?" என்று சிலநீசஸாஷணத்தைப் பண்ணினான்; இவைகிடாய் உன்மறத்தை எங்கள்பக்கல் வரவொட்டாதவை. பக்வமாய் விலக்ஷணமான அம்ருதத்தினுடைய இனிய சாற்றுவெள்ளம்போலே போக்யமாயிருக்கிற உன்னுடைய பணிமொழியுண்டு - சொல்லுகிறவார்த்தையென்னுதல்; கலவியிலே ஒருவகையான வாமம்ருதத்தைச் சொல்லுதல். [பாவியேன்] - அம்ருதம் நஞ்சாம்படியான பாபத்தைப் பண்ணினேன். பிரிவை நினைத்து, "பிரியேன்" என்னுமது விஷஸமமிறே. ஹ்ருதயாவகாஹ்ந்தோறும் பிரிக்கவொண்ணாதபடி யழுத்த, உன்னுடைய சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற வாயில். [கள்வப்பணிமொழி] - எழுதிக்கொள்ளுகிற தாழ்ந்தபேச்சுக்கள். பிரிவைநினைத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே நெஞ்சையழிக்கக் கடவதாயிறேயிருப்பது. [கள்வம்] - நினைவொன்றும் செயலொன்றுமாயிருக்கை. [நினைதொறும்] - "தரிக்கலாமோ?" என்று நினைக்கப்புகும்; அதுதான் வ்யவகமாம்! பின்னையும் விடமாட்டாள்; இப்படி யுருவச்செல்லாநிற்கை. [ஆவி வேமால்] - தனக்கு ஆஸ்ரயமான ப்ராணனைத வேவாநின்றது. க்ஷணிக பதார்த்தம்போலே உத்பத்தியும் விநாஸமுமாய்ச் செல்லாநிற்கை. அம்நி ஆஸ்ரயாஸியாயிறேயிருப்பது?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. இவன்போக்கை நினைத்து நோவுபடப்புக்கவாறே "உன்னைப் பிரிகைக்கு ஸம்பாவனையுண்டோ?" என்று இப்புடையிலே ஸவிநயமாகச் சில வார்த்தைசொல்ல, இவையிறே யென்னை யழிக்கிற தென்கிறாள்.

[தொழுத்தையோம்தனிமையும்] - பஞ்சலக்ஷங்குடியிற் பெண்களும் கூடிப் படுகிற தனிமையிறே. தொழுத்தையோமென்றும் அடிச்சியோமென்றும் தாங்கள்தோற்ற தோல்வி தோற்றச் சொல்லுகிறார்கள். [துணைபிரிந்தார்துயரமும்] - துணைபிரிந்தாரென்று உன்னைப்பிரிந்தாரென்றபடி. "துணையென்றால் த்விஷ்ட்டமாயன்றுகா ணிருப்பது" என்னுமாச்சான். இவர்களும் அவனுக்குத்துணையாய், அவனும் இவர்களுக்குத் துணையாயன்றிருப்பது; துணையாகை ஒருதலையிலே வ்யவஸ்த்திதமாய்த்து; துணையாவானவனொரு

நாலாம்பாட்டு.—தொழுத்தையோம் இத்யாதி. "நின்செங்கனிவாயின் கள்வப்பணிமொழி நினைதொறுமாவிவேமால்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை அருளிச்செய்கிறார், இதுக்கு கீழோடே ஸங்கதி - இவன்போக்கை இத்யாதி.

"தொழுத்தையோம்" என்ற பஹுவசநார்த்தம் - பஞ்சலக்ஷம் இத்யாதி. பதப்ரயோகத்துக்கு ஸாரம் - தொழுத்தையோம் என்னும் இத்யாதி. "துணை" என்றால் உன்னையென்று காட்டுமோவென்ன - துணையென்றல் இத்யாதி. விவரணம் - இவர்களும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவனையொழிந்தார் துணையாகவொண்ணாதோ, அவனே துணையாகவேணுமோவென்ன; "அவனொருவனுமேதுணை, அல்லாதாரெல்லாம்பாதகர்" என்று ஈர்ஷிப்பியாநின்றகொண்டு, அதுக்கு ப்ரமாணமும்காட்டுகிறார் - துணையாவான் இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. கழுத்துக்கட்டி - கழுத்திற் கட்டிபோலே பாதகமென்று ஸ்வபாவார்த்தம்; கழுத்திலேகட்டப்பட்ட லிங்கமென்று யுக்தி,

வனுமேயாய்த்து; அல்லாதாரடங்கலும் கழுத்துக்கட்டியாயாய்த்திருப்பது; * வன்துணையிறே. தொழுத்தையோம் தனிமையும் நினைகிறிலை, துணைபிரிந்தார் துயரமும் நினைகிறிலை. பிரிகிறோம் நாங்களென்றும் பிரிகிறதுஉன்னையென்றும் பார்க்கிறிலை. [கோவிந்தா] - பசுக்களையும் இடையரையும் ரக்ஷிக்கைக்கன்றோ கோவிந்தாபிஷேகம் பண்ணிற்று. பிறவிப்பாடும் பின்தொடருமிறே. அதாவது - தன்ஸ்த்ரீ ஆர்த்தையாயிருந்தாலும், பசுக்களை விரும்பி அவற்றுக்குப் புல்லும் நீருமுள்ள இடந்தேடுமித்தனையிறே. [நின்இத்யாதி] - உனக்கு ரக்ஷ்யகோடி இரண்டானால் ஒருதலையே விரும்பவேண்டுகிறதேன்? இரண்டு தலையையும் ஒக்கவிரும்பினாலாகாதோ? [நின்தொழுத்தனில்] - ஓரிடத்தே வளைத்து வைத்த பசுக்களையேயோ ரக்ஷிக்கலாவது? உன்கைக்குள் அகப்பட்டாரை ரக்ஷிக்கலாகாதோ? இவர்களையணைத்துவிட்டுப் பின்னையிறே பசுமேய்க்கப்போவது. [பசுக்களையே] - நீ போனால் பிரிவுக்குஆற்றாமைப்பட அறியாதாரையேயோ நீ ஆதரிப்பது? [விரும்பி] - இவர்களையணைத்துக் கட்டிக்கொடுகிடந்தாலும், கண்ணியென்பது, கன்றுகள்விட்டுக் கோடுபோகாநின்றதேன்பதாய் வாய்வெருவுவது அவற்றையேயாய்த்து. இங்கிருக்கும்போதும் நெஞ்சுஅங்கேயாய்த்து. இங்குள்ளது மித்யா†பரிரம்பணமே. பிள்ளையமுதனார், "ஒருபசுவின்காலிலே முள்பாய்ந்தால் இடையன் தலைகாண் சீக்கொள்ளுவது" என்பராம். ஶரீரத்திலேயொன்று வந்தால் ஸுகது:கங்கள் அநுபவிப்பான் ஆத்மாவிறே. [துறந்துஎம்மை] - அவற்றை விரும்பவிரும்பத் தங்களை ஸந்ந்யஸித்ததென்றிருக்கிறார்கள். [எம்மைஇட்டு] - அசேதநபதார்த்தங்களைப் போகடுமோபோலே எங்களைப் போகட்டு. இவர்களுடனிருக்கும்போதும் அவற்றை ஸ்மரிக்கும்; அவற்றின்பின்னே போனால் இவர்களை நினையான். [அவைமேய்க்கப்போதி] - அவற்றினுடைய ரக்ஷணார்த்தமாகப் போகக்கடவை. அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தில் ஆயாஸமுண்டு, எங்களுடைய ரக்ஷணத்துக்கு ஸந்நிதியேயமையும்; "இடறவென்பிள்ளையைப் போக்கினேன்" "எற்றுக்கேன் பிள்ளையைப் போக்கினேன்" என்று வயிறுபிடிக்கவேண்

வன்துணை - வலியதுணை. திருமொழி, மூன்றாம்பத்து, ஏழாந்திருமொழி ஆறாம்பாட்டு, "என்துணையென்று" இத்யாதி. தாத்பர்யார்த்தமாதல், "தொழுத்தையோம் தனிமையும் துணைபிரிந்தார்" என்கிற புநருக்திக்குப் பரிஹாரமாதல் - பிரிகிறோம் இத்யாதி. அதாவது - எங்கள் மார்த்தவமும் உன் வைலக்ஷண்யமும் நினைக்கிறிலையென்றபடி. "கோவிந்தா" என்றத்தை "தொழுத்தையோம்" இத்யாதியோடே கூட்டி பாவம் - பசுக்களையும் இத்யாதி. அதாவது - எங்களையும் ரக்ஷியாதேவிடலாமோவென்றபடி. "கோவிந்தா - பசுக்களையேவிரும்பி" என்று மேலேகூட்டி பாவம்- பிறவிப்பாடு இத்யாதிவாக்யத்வயம். "பசுக்களையே" என்றஅவதாரணார்த்தம் - உனக்கு ரக்ஷ்ய இத்யாதி. "தொழுத்தனில்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ஓரிடத்தே இத்யாதிவாக்யத்வயம். தொழுத்தனில் - தொழுத்தில். இவர்கள் கைக்குள்ளே யகப்பட்டார்களோவென்ன - இவர்களை இத்யாதி. "பசுக்கள்" என்ற அல்ப சைதந்யவத்தைக்கு பாவம் - நீபோனால் இத்யாதி. விருப்பத்தின் சரமாவதி - இவர்களையணைத்து இத்யாதி. பலிதம் - இங்கிருக்கும்போதும் இத்யாதி. பசுக்களிடத்தில் விருப்பத்தின் சரமாவதிக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளையமுதனார் இத்யாதி. பசுக்களின் நோவு இவனதானதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஶரீரத்திலே இத்யாதி. "விரும்பி"- எம்மை - துறந்து" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - அவற்றை இத்யாதி. "இட்டு" என்றதுக்கு பாவம் - அசேதந இத்யாதி. "விரும்பி - இட்டு" என்ற பதத்வயபலிதம் - இவர்களுடன் இத்யாதிவாக்யத்வயமும். "போதி" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - அவற்றினுடையரக்ஷணத்தில் என்று தொடங்கி நாலுவாக்யம். பெரியாழ்வார் திருமொழி, மூன்றாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி, "மிடறு" இத்யாதி, "பற்றுமஞ்சள்" இத்யாதி-எற்றுக்கு- என்னப்ரயோஜநத்துக்கு. அவர்கள் சொன்னதுக்கு ஸமாதாநம் பண்

† பரிரம்பணம்-ஆலிங்கநம்.

டும்படியா யிருக்குமது; எங்களுடைய ரக்ஷணத்தில் ஆயாஸம் வேண்டா, கூட விருக்கவமையும். [பழுத்த இத்யாதி] - "நான் போகையாவதேன்? போனால்தான் உங்களை மறப்பதுண்டோ? என்னாற்றாமை உங்களுக்குண்டோ? †நான் மாதாபிதாக்களுக்குப் பரதந்த்ரனானால் அவர்கள் சொல்லிற்றுச் செய்யவேண்டுகையாலே போகிறேனித்தனையன்றோ? போனாலும் நெஞ்சு இங்கேயன்றோ?'' என்றாற்போலே சில நீசபாஷணங்களைப் பண்ணினான்; இவைகிடாய் எங்களை மறக்கவொண்ணாதபடி பண்ணுகிறது. பக்வமாய் அதிவிலக்ஷணமான அம்ருதத்தினுடைய இனிய சாற்றுவெள்ளம்போலே போக்யமாம்படி சொல்லுகிற வார்த்தையென்னுதல்; அன்றிக்கே, கலவியிலே ஒருவகையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். அதாவது - வாகம்ருதமென்றபடி; ''வாயமுதம் தந்தென்னைத் தளிர்ப்பிக்கின்றான்''என்னக்கடவதிறே. [பாவியேன்]- அம்ருதமே நஞ்சாம்படியான பாபத்தைப்பண்ணினேன். பிரிவை நினைத்து "பிரியேன்'' என்னும் இது விஷஸமமிறே. [மனமகந்தோறும் இத்யாதி] - ஹ்ருதயாவகாசந்தோறும் மறக்கவொண்ணாதபடி யழுத்த, உன்னுடைய சிவந்தகனிபோலேயிருக்கிற வாயினுடைய, [கள்வப்பணிமொழி] - இச்சாற்றுவெள்ளத்துக்குஊற்றுவாய்காணும்; எழுதிக்கொள்ளுகிற தாழ்ந்த பேச்சுக்கள். பிரிவைநினைத்துச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே, நெஞ்சை யழிக்கக் கடவதாயிறே யிருப்பது. நினைவொன்றும் சொலவொன்றுமாயிருக்கை. [நினைதோறும்] - "இவை யாரகமாமோ?''என்னும்நினைவாலே நினைக்கப்புகுமே: அதுவாயக மாமே; பின்னையும் விடமாட்டாளே; இங்ஙனே யுருவச் செல்லு மித்தனை. [ஆவி

லிக்கொள்ளுகிறான் - நான் இத்யாதி. "போதி''என்றதுக்கு உத்தரம் - நான் போகையாவதேன் என்ற. "நினைகிலே'' என்றதுக்கு உத்தரம் - போனாற்றேன் இத்யாதி. "தனிமையும் துயரமும்'' என்றதுக்கு உத்தரம்-என்னாற்றமை இத்யாதி. "பசுக்களையே'' என்றதுக்கு உத்தரம் - நான் மாதா இத்யாதி. "விரும்பி'' என்றதுக்கு உத்தரம் - போனாலும் இத்யாதி. "பழுத்தநல்லமுதின் இன்சாற்றுவெள்ளமான - நின் செங்கனிவாயின கள்வப்பணிமொழி'' என்று "சாற்றுவெள்ளம்'' என்றத்தை * கள்வப்பணிமொழியோடே அந்வயித்தல்; அன்றிக்கே, "நின்செங்கனிவாயின் - பழுத்த நல்லமுதின் இன்சாற்றுவெள்ளம்'' என்று வாகம்ருதமாதல். அதாரஸத்தை "அமுதம்' என்றதுக்குப்ரமாணம் - வாயமுதம் இத்யாதி. பெரியாழ்வார்திருமொழி, "கன்னற்குடம்'' இத்யாதி. தளிர்ப்பிக்கை - தரிப்பிக்கையென்றபடி. "கதா நு சாருபிம்போஷ்டம் தஸ்யா: பத்மமிவாநநம் । ஈஷது³ந்நம்ய பாஸ்யாமி ‡ரஸாயநமிவாபிபேத்'' என்றார்றே பெருமாள். "பாவியேன்' என்றதுக்கர்த்தம் - அம்ருதமே இத்யாதி. இது கீழ்ச்சொன்ன முந்தினவர்த்தத்துக்கு அநுகுணம்—அம்ருதம்போன்ற மொழி நஞ்சாவானென என்ன?- பிரிவை இத்யாதி. அங்ஙனன்றிக்கே, 'அம்ருதமே' இத்யாதிவாக்யம் த்விதீயார்த்தாநுகுணம்; 'பிரிவை நினைத்து' இத்யாதிவாக்யம் ப்ரதமார்த்தாநுகுணமென்னவுமாம். அழுத்த - நீயழுந்தப்பண்ண வென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்திலே ரஸோக்தி - இச்சாற்றுவெள்ளத்துக்கு இத்யாதி. "கள்வம்'' என்று - களவாய், அத்தால் - ஆகர்ஷகத்வமாக அர்த்தம் - எழுதிக்கொள்ளுகிற இத்யாதி. தாழ்ந்தபேச்சானால் ஆவி வேகவேணுமோவென்ன - பிரிவை நினைத்து இத்யாதி. "கள்வம்'' என்றதுக்கு - கபடமாகவர்த்தாந்தரம் - நினைவுமொன்றும் இத்யாதி. பணிமொழி - நீசபாஷணம். ஆக, "கள்வம்'' என்று - ஆகர்ஷகமென்னுதல், கபடமென்னுதல் என்று அர்த்தத்வயம். "நினைதொறும்''என்கிற ப்ரகாரவாஹுள்யத்துக்கு பாவம் - இவை யாரகமாமோ இத்யாதி. தனக்கு என்றது - நினைவுக்கென்றபடி. ப்ரா

† நான் என்பது அடையவளைந்தானுக்குப் பாடமில்லை.

‡ ரஸாயநமிவாதுர: என்று பாடம்.

வேமால்]- தனக்குஆஶ்ரயமான ப்ராணனுனது வேவாநின்றது.அக்நி ஆஶ்ரயாஶியாயிறே யிருப்பது. 'பழுத்தநல்லமுதினின் சாற்றுவெள்ளமான - நின்செங்கனிவாயின் கள்வப் பணிமொழி - பாவியேன் மனமகந்தோறும், உள்புக்கழுத்த - நீ மறக்கவொண்ணாதபடி பழுந்தப்பண்ண அவற்றை நினைக்கநினைக்க ஆவி வேவாநின்றது.' (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

பணிமொழிநினைதோறும் ஆவிவேமால்பகனிரைமேய்க்கியபோயகண்ணா!
பிணியவிழ்மல்லிகைவாடைதூவப்பெருமதமாலையும்†வந்தன்றுலோ [தந்து
மணிமிகுமார்வினின்முல்லைப்போதுஎன்வனமுலைகமழ்வித்துன்வாயமுதந்
அணிமிகுதாமரைக்கையைஅந்தோ அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய்!

ஆ.—(பணிமொழி.) - "பசுமேய்க்கப்போகாதிருக்கச்செய்தே இப்படிப் படுகிறதென்?" என்ன; பசுமேய்க்கப் போனுயே யல்லையோ?பசுமேய்க்கப்போய்ப் பகலு மெல்லாம் முடித்து பிணியவிழ்மல்லிகைவாடை தூவப் பெருமதமாலையும்வந்ததுகிடாய்! ஈண்டபகலெல்லாம் உன்னைப்பிரிந்தானுள்ள வ்யஸநமெல்லாந் தீரும்படி என்னை ஒருகால் புல்கி, ம்ருதஸஞ்ஜீவநமாய் அம்ருதகல்பமான திருவார்த்தைகளாலே என்னை யுஜ்ஜீவிப் பித்து, என்னுடைய ஆர்த்தியெல்லாம் போம்படி உன்னுடைய அழகிய திருக்கைகளை என் தலையிலே ஒருகால் வைத்தருளாயென்கிறாள்.

ஓ —அஞ்சாம்பாட்டில், "நான் உன்னுடைய ஸந்நிதியிலே வர்த்தியாநிற்க, நீ இப்படிப்படுகிறதென்?" என்று எம்பெருமான் இப்பிராட்டிக்குஅருளிச்செய்ய; இப்பிராட்டியும், "நீ பசுமேய்க்கப்போகக் கடவையான பின்பு,நீயும்போனுய்; நீபோனுல் நலியக்கடவஸந்த்யையை தொடக்கமான பதார்த்தங்களாலே நலிவுபடுகிற என்னை ஆலிங்க நாதிகளைப்பண்ணி உஜ்ஜீவிப்பித்தருளவேணும்" என்கிறாள்.

[மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணியவிழ் மல்லிகைவாடை தூவப்பெருமதமாலை யும் வந்தன்றுலோ] - அலராநின்றுள்ள மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தூவ; பெருங்கிளர்த்தியானஸந்த்யையும் வந்தது. [பணிமிகுமார்வினில்என்றுமேலுக்கு] - கௌஸ்துபாதிகள் நிறம்பெறும்படியான உன்னுடைய திருமார்பில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலையைக் கமழப்பண்ணி, உன்னுடைய வாயமுதத்தைத்தந்து அணி மிக்கிருந்துள்ள அழகிய திருக்கையை எங்கள் தலைமேலே ஐயோ! வைத்தருளாய்.

ணன் என்று - ஆத்மாவைச்சொல்லுகிறது. ஆஶ்ரயம் வேவானென்? என்ன - அக்நி இத்யாதி. அதாவது-அக்நி தனக்காஶ்ரயமான காஷ்டத்தை தஹிக்குமாபோலே,நினைவும் தனக்காஶ்ரயமான ஆத்மாவை தஹிக்கிறதென்றபடி. அதுவா, நினைவுக்கு ஆஶ்ரயம் மநஸ்ஸாகையாலே,ப்ராணனென்று மநஸ்ஸைச் சொல்லுகிறதென்னவுமாம். முந்தினவர்த்தத்திலே, அந்வயம் - பழுத்த இத்யாதி 'நீமறக்கவொண்ணாதபடி' என்றதுக்குச் சேர, "பணிமொழியைக்கொண்டு" என்று கூட்டிக்கொள் வது. "வாழும்ருதம்" என்ற பக்ஷத்தில், 'நின்செங்கனிவாயின் - பழுத்தநல்லமுதினின் சாற்று வெள்ளம்' என்றுதொடங்கி, 'அழுத்த - அழுந்தப்பண்ண, அதுக்குமேலே, கள்வப்பணிமொழி நினைதொறும் ஆவிவேமால்' என்று அந்வயம். பணி-தாழ்ச்சி,மொழி-உக்தி:நீசபாஷணமென்றபடி.

† 'வந்தின்றுலோ' என்று ஓதுவர்.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய விஶ்லேஷத்தாலே என்னை வாடைதொடக்கமானவை நலியாநின்றன, என் ஆர்த்தி தீரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்து ஆஶ்வஸிப்பிக்கவேணுமென்கிறாள்.

பணிமொழி - (நீ) ஆஶ்வாஸகரமாகச் சொல்லுகிற வார்த்தைகள்தானே, (பிரிவுக்குஉறுப்பாகையாலே), நினைதொறும் - நினைக்குந்தோறெல்லாம், ஆவி - நெஞ்சு, வேம் - வேவாநின்றது; பகல் - பகலெல்லாம், நிரைமேய்க்கிய - நிரைமேய்க்கைக்காக, போய - போய்விட்ட, கண்ணா - க்ருஷ்ணனே! பிணி - கட்டிலேபகப்பட்டு, அவிழ் - விகஸிதமான, மல்லிகை - (மதுவையுடைத்தான) மல்லிகையை, வாடை - வாடையானது, தூவ-தூவாநிற்க, பெரு - பெரிய, மதம் - செருக்கோடே, (மத்தகஜம்போலே), மாலையும் - மாலை, வந்தன்று - வந்ததித்தனை; (இநிக்கையிலே யகப்படாதபடி), மணி-கௌஸ்துப ரத்நமானது, மிகும் - பேரொளிவிஞ்சிவருகிற, மார்பினில் - திருமார்பில், முல்லைப்போது-முல்லைப்பூவானது, என் வனமுலை-என் அழகியமுலையிலே, கமழ்வித்து-கமழும்படியாகப் பரிஷ்வங்கித்து உன்வாயமுதம்தந்து நிரதிஶயரஸமான உன்னுடைய வாகம்ருதத்தைத் தந்து, அணி மிகு - அலங்காரோத்தரமாய் ஊர்ஜ்ஜியமான, தாமரை - தாமரைபோன்ற, கையை -, அடிச்சியோந்தலைமிசை - அடிச்சியோமான எங்கள் தலையிலே, நீ,— அணியாய் - அலங்காரரூபமாக வைக்கவேணுமென்று அக்ராம்யமாக ஸம்ஶ்லேஷப்ரகாரஸூசகமாயிருக்கிறது. அந்தோ - ! என்னுற்றாமையை உனக்கறிவிக்கவேண்டுவதே! என்ற கருத்து.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், "நான் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க நீ இப்படிப்படுகிறது என்?" என்ன; "நீ பசுமேய்க்கப் போகக்கடவையானபின்பு நீயும்போனாயே; நீ போனால் நலியக்கடவ ஸந்த்யாதிபதார்த்தங்களாலே நலிவுபடுகிற என்னை ஆஶ்வஸிப்பித்தருளவேணும்" என்கிறாள்.

[பணிமொழி இத்யாதி] - பிரிவைநினைத்து "பிரியேன்" என்று சொல்லுகிற உன்வார்த்தைபோலே, உன்னைப் பிரியாமைக்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையல்ல. உன்னது கள்வப்பணிமொழியாகையாலே பொய்; இது அநுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிற வார்த்தையாகையாலே மெய். நான் போனேனோவென்ன? [பகல்நிரை இத்யாதி] - பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப்போனாய். [கண்ணா] - என்று ஸம்போதித்து, அவன் தனக்கே "நீபோனாய்" என்கிறாளிறே. [மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணிஇத்யாதி] - நீபோனால் நலியக்கடவ பதார்த்தங்கள் நலிகையாலே, போனமை நிஶ்சிதம் என்கிறாள். மல்லிகை கமழ்தென்றல் ஆகாராந்தரத்தாலே நலியாநின்றது. கட்டவிழுகிற மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தூவாநின்றது. ராவணன் ஸந்யாஸிவேஷத்தைக் கொண்டுவந்து தோற்றினாற்போலே, வாடையானது குளிர்காற்றாய் வந்து நலியாநின்றது. [தூவ] - தன்மேல் வெக்காயந்தட்டாமே கடக்கநின்று வீசாநின்றது. "வஷ்கேஸரஸம்ஸ்ருஷ்டஃ" - மத்தகஜமானது முன்னே தலைப்பறை கொட்ட வருமாபோலே, வாடையை முன்னேவிட்டுக்கொண்டு பெரிய கிளர்த்தியோடே ஸந்த்யையும் வந்தது. இவளை முடிக்கவேணுமென்று ஸந்த்யையானது கூட்டுத் தேடிக்கொண்டு வாராநின்றது. [வந்தன்றாலோ] - வந்தால் பரிஹரிக்கவொண்ணாது. அர்ஜுநனைக்குறித்து பகதத்தன் விட்ட ஶக்திக்கு மார்வையேற்றாற்போலே, நடுவேபுகுந்து நோக்காய். ஸந்நிஹிதனாயிருந்த என்னை, நீ செய்யச்சொல்லு

கிறதென்? என்ன, - [மணிமிகு மார்வினில்] - ஸ்ரீகௌஸ்துபம் நிறம்பெறும்படியான மார்வென்னுதல், திருமார்வடங்க ஸ்ரீகௌஸ்துபத்திற் புகரேயாம்படி யிருக்குமென்னுதல். கலவியிலும் கழற்றவொண்ணாதபடியிறே ஸ்ரீகௌஸ்துபமிருப்பது. ஸ்த்ரீக்கு ஸ்தநம்போலே, ஸ்ரீகௌஸ்துபம் புருஷோத்தம சிஹ்நமிறே. அம்மார்வில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகிய முலையைப்பரிமளிதமாக்கி. ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோடு தோளில் மாலையோடு வாசியற ஸம்ஶ்லேஷோபகரணமாயிருக்கிறபடி. தோளில் முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை முலைக்கு ஆக்கவேணுமென்கையாலே, கலவியை அஸௌம்யமாகச் சொல்லுகிறது. [உன்வாயமுதம் தந்து] — கலவியில் உன்மஸ்தகரஸமானவளவில் தடுமாற்றத்திற்குப் பரிஹாரமான தாழ்ந்தபேச்சுக்களைச் சொல்லுதல், வாகம்ருதத்தைச் சொல்லுதல்: பேச்சென்றேயாய்த்துச் சொல்லிப் போருவது. "உன்போக்கு எனக்குஅஸஹ்யம், அத்தைத்தவிர்" என்று சொல்லப்புக்கு, அதொண்ணாதபடி 'நாநீர் வருகிறதில்லை: அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என்தலைமேலே வைகிடாய்' என்கிறாள். ஆபரணப்ரசுரமாய் அதுதான் மிகையாம்படி தனக்குத்தானே ஆபரணமான கையை. [அந்தோ] - சேர்ந்து குளிர்ந்தவிடாயர்க்குச் சமைத்துவைத்த தண்ணீரை வார்க்கச் சொல்லவேண்டுவதே! என் ஆற்றாமையை நான் உனக்கு அறிவிக்கவேண்டும்படியாவதே! [அடிச்சியோம்] - கலவியில் தோற்ற தோல்வியாலே சொல்லுகிறாள். [தலைமிசை நீஅணியாய்] - எங்கள் ஶிரஸ்தோபத்துக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை வையாய். "வேணுமாகில் எடுத்துவைத்துக் கொள்ளுங்கோள்" என்ன; "எங்கள் பேற்றுக்கு நாங்கள் யத்நம்பண்ணுமவர்களோ? நாங்கள் நீவிரும்பி மேல்விழப் பெறுமவர்களன்றோ?" [அணியாய்] - ஆபரணங்களுக்கு அவன் கைபோலேயாய்த்து இவர்கள்தலைக்கு அவன் கை. ஆற்றாமைமிக்கவளவிலும் அவனாலே பெறவிருக்குமவர்களிறே. "நின்பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்." "உதீயச-ஒபூர நஜேக்ஷரிஷ்யதி" என்னக்கடவதிறே.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. "நான் ஸந்நிஹிதனாயிருக்க நீஇப்படிப்படுகிறதென்?" என்ன,—"நீ பசுமேய்க்கக்கடவையான பின்பு, நீயும்போனாய்: நீபோனால்நலியக்கடவஸந்த்யாதிபதார்த்தங்களால் நலிவுபடுகிற என்னை ஆஶ்வஸிப்பித்தருளவேணும்" என்கிறாள்.

[பணிமொழிநினைதோறும் ஆவிவேமால்] - பிரிவைநினைத்து "பிரியேன்" என்று சொல்லுகிற உன்வார்த்தைபோலே உன்னைப் பிரியாமைக்காகச் சொல்லுகிற வார்த்தையல்ல; உன்னது * கள்வப்பணிமொழியாகையாலே பொய், இது அநுபவத்துக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொல்லுகிறதாகையாலே மெய். "நான்போனேனோ?" என்ன,—[பகல்இத்யாதி] - பகலெல்லாம் பசுமேய்க்கப்போனாய். [கண்ணா] - என்று ஸம்போதித்து,

---

அஞ்சாம்பாட்டு.—பணிமொழி இத்யாதி. "பகல்நிரைமேய்க்கியபோயகண்ணா" என்றதுக்கு ப்ரஸங்கமருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "பிணியவிழ்மல்லிகை" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்துப் பாட்டுக்கவதாரிகை - நான் இத்யாதி. ஸந்த்யாதி-ஸாயம்ஸந்த்யாதி.

மீளவும் "பணிமொழிநினைதொறுமாவிவேமால்" என்றதுக்கு பாவம் - பிரிவைநினைத்து இத்யாதி வாக்யத்ரயம். அதாவது - நான் போகாமைக்காக ஒன்றைச்சொன்னேன் 'பத்தனைபோக்கி இது ஸத்யமன்றென்று அவன் சொன்ன வார்த்தையை ஏற்றுக்கொண்டு, தான்சொன்ன வார்த்தை ஸத்யமென்று அவன்நெஞ்சிலே படுத்துகைக்காக மீளவும் சொல்லுகிறாளென்றபடி. ஈடுபாடு - கண்ணாவென்று இத்யாதி ; இதொரு ப்ராந்தி யிருந்தபடியென் ? என்றபடி. 'என்கிரு

அவன்தனக்கே "நீ போனாய்" என்கிறாளிறே!. [மேய்க்கிய] - மேய்க்க. [பிணி இத்யாதி] - நீபோனால் வாயகமாகக்கடவ * மல்லிகைகமழ்தென்றல் தொடக்கமானவை மறுவலிடுகையாலே நீபோனமை நிஶ்சித மென்கிறாள். கட்டவிழ்கிற மல்லிகையினுடைய மணத்தை வாடையானது தூவாநின்றது. ராவணன் ஸந்ந்யாஸி வேஷத்தைக் கொண்டு வந்து தோற்றினாற்போலே, வாடையானது குளிர்காற்றாய்வந்து நலியாநின்றது. [தூவ] - வெக்காயம் தட்டாமே கடக்கநின்று வீசாநின்றது: "பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்ட:" (பத்மகேஸர ஸம்ஸ்ருஷ்ட:)-மத்தகஜமானது முன்னே தலைப்பறைகொட்ட வருமாபோலே, வாடையை முன் நடக்கவிட்டுக்கொண்டாய்த்து மாலை வருகிறது. இவளை மதித்தபடியாலே கூட்டுப்படையாய் வாராநின்றதாய்த்து [வந்தன்றாலோ] - வந்ததுகிடாய்; உடம்பிலே பட்டொழிந்ததுகிடாய். ஸமதத்தன் விட்ட அஸ்த்ரத்துக்கு அர்ஜுநனைப் பின்னையிட்டு உன்மார்வையேற்றாற்போலே, நடுவேபுகுந்து கட்டிக்கொள்கிடாய். பெரிய கீளர்த்தியையுடைய மாலையானதுவரும் என்றஞ்சுகிறதல்ல, வந்தது. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்ன - [மணிமிகுமார்வினில்] - ஸ்ரீகௌஸ்துபம் நிறம்பெறும்படியான மார்வு என்னுதல்; திருமார்வடங்க ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தில் புகரேயாம்படி யிருக்குமென்னுதல். கலவியிலும் கழற்றவேண்டாதபடியிறே ஸ்ரீகௌஸ்துபமிருப்பது; "நிரதிஶயஸுகஸ்பர்ஶ" என்னக்கடவதிறே. இவளுடைய ஸ்த்ரீத்வத்துக்கு ஸ்தநம்போலேயாய்த்து, அவனுடைய பும்ஸ்த்வத்துக்கு ஸ்ரீகௌஸ்துபம். புருஷோத்தமத்வ லக்ஷணமிறே. அம்மார்வில் முல்லைமாலையாலே என்னுடைய அழகியமுலையைப் பரிமளிதமாக்கி.

ளிறே' என்றவநந்தரம், "கூடவிருக்கச்செய்தே பிரிவை யதிஶங்கைபண்ணுகிறதினாற்றம்" என்கிற இவ்வளவும் அத்யாஹரித்துக்கொள்வது. ஸங்க்ஷிப்தனை "போனாய்" என்கிறதென்கொண்டென்ன-நீபோனால் இத்யாதி. இது மேலுக்கவதாரிகை. கட்டவிழ்கிற - விகஸிதமாகிற: பிணி - கட்டு,முகுளம்.மல்லிகைமணத்தைத் தென்றலொழிய ப்ராதகாலவாயுவான வாடைவீசக் கூடுமோவென்ன - ராவணன் இத்யாதி. குளிர்காற்றாய் - தென்றலாய், வாடை தென்றலினாகாரத்தை ஏறிட்டுக்கொண்டு வந்ததென்றபடி. வெக்காயம் - ஔஷ்ண்யம். கடக்கநின்று வீசுகிறதுக்கு ப்ரமாணம்-பத்மகேஸர இத்யாதி. "பத்மகேஸரஸம்ஸ்ருஷ்டோ வ்ருக்ஷாந்தரவிநிஸ்ஸ்ருத: நிஶ்வாஸ இவ ஸீதாயா வாதி வாயுர் மநோஹர:" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே,ப்ரதமே.வாடைதூவ மாலைவருகிறதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்-மத்தகஜம் இத்யாதி. இது "பெருமதம்" என்றதைப்பற்ற. தலைப்பறை - முன்னேகொட்டுகிற வாத்யம். மாலை - ஸந்த்யை. மாலை வாடையைக் கூட்டிக்கொண்டு வருவானென்னென்ன - இவளை இத்யாதி. வந்தன்று - வந்தது. விவரணம் - உடம்பிலே இத்யாதி. ஆனால் செய்யவடுப்பதென்னென்ன - ஸமதத்தன் இத்யாதி. "பெருமதமாலை" என்றதுக்கு ஸப்தார்த்தம் - பெரியகீளர்த்தியை இத்யாதி. 'ஆனால் செய்யவடுப்பதென்? என்ன,—என்றவநந்தரம், 'ஸமதத்தன்' இத்யாதிவாக்யமநுஸந்தேயம்; இது "மணிமிகுமார்வு" இத்யாதிக்கு அவதாரிகை யென்றுகொள்ளவுமாம். மணி தான் மிகும்படியான மார்வென்று அர்த்தம் விவக்ஷித்து, இத்தால் ஃபலிதம் - ஸ்ரீகௌஸ்துபம் இத்யாதி. மணியே மிகும்படியான மார்வென்றர்த்தாந்தரம் விவக்ஷித்து, அத்தால் ஃபலிதம் - திருமார்வடங்க இத்யாதி. "வனமுலைகமழ்வித்து" என்று ஸம்ஶ்லேஷம் சொல்லாநிற்க, தத்விருத்தமன்றோ கௌஸ்துபமென்ன-கலவியிலும் இத்யாதி. அதுக்கடியேதென்ன - நிரதிஶய இத்யாதி. நிருபகமாகையாலும் கழற்றவொண்ணாதென்று பரிஹாராந்தரம் - இவளுடைய இத்யாதி என்னுதல், "மணிமிகுமார்வு, வனமுலை" என்ற பதத்வயத்துக்கும் பாவமாதல். ஸப்தார்த்தம் - அம்மார்வில் இத்யாதி. முல்லைப்போது-முல்லைப்போதாலே யென்றபடி. போது என்று - புஷ்பமாய், முல்லைப்பூமாலையைச் சொல்லுகிறது. "மணிமிகுமார்வு - முல்

ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோடு தோளில்மாலையோடு வாசியின்றிக்கே போகோபகரணமாயிருக்கிறதாய்த்து. தோளில்முல்லைமாலையின் பரிமளத்தை என்முலைக்கு ஆக்கவேணும் என்கையாலே, அமர்யாதமாகக் கலவியைச் சொன்னபடி. குளித்துப் பூச்சூட விருப்பாரைப் போலேயாய்த்து இம்முலைகள். இவை ப்ரஹ்மசாரிமுலையாகாமே, இம்மாலையில் பரிமளத்தாலே இவற்றை வாஸிதமாக்காய்; அம்மாலையில் பரிமளம் இங்கும், கேட்டு அங்கு மாகப் பண்ணவேணும். அம்மாலையில் பரிமளம் முலையிலேயாம்போது கலவியையொழியக்கூடாதிறே; "கிம்முகம்வநமாலாஸங்க்ரமஸ்ய" (கிம்முகம்வநமாலாஸங்க்ரமஸ்ய) என்றாற்போலே. [வாயமுதம்தந்து] - ஸம்ஶ்லேஷரஸம் உந்மஸ்தகமாக மிக்கவாறே யாரணார்த்தமாகச் சிலபேச்சுண்டிறே பேசுவது, அப்பேச்சாதல்; அன்றிக்கே, வாயமுதத்தைச் சொல்லவுமாம். பேச்சு என்று நிர்வஹித்துப்போருவது [அணிஇத்யாதி] - உன் போக்கைநினைத்து நாநீர் வருகிறதில்லை. அதுக்குப் பரிஹாரமாக உன்கையை என் தலைமேலே வைக்கவல்லையே? நாநீர்வருகைக்கு இவர்களுடைய முந்திரிகைப்பழம் இருக்கிறபடி. [அணிமிகுதாமரைக் கை] - ஆபரணப்ரசுரமாய், அதுதான் மிகையாம்படி "ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹ:" (ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹ:) என்கிறபடியே தனக்குத் தானே ஆபரணமென்கிற கையை. "பசுமேய்க்கப்போனால் வருமளவும் எனக்கு ப்ராகமாக உன்கையில் ஆபரணத்தைத் தா, உன்கையில் ஆபரணத்தைத்தா" என்று அவர்களுக்கு அற்றுக்காட்டி வாங்கியிட்டுவைக்குமே; பசுமேய்க்கப்போகைக்குத் தான்ஒப்பித்தபடியைச் சொன்னாளாகவுமாம். அத்தைச்செய்து அவன் போகப்புக்க வாறே மிகைலையாகிறாளிறே. [தாமரைக்கையை] - ஆபரணங்கள் மிகையாம்படியான கையை. [அந்தோ] - சேர்ந்து குளிர்ந்த தண்ணீரை விடாயர்க்கு வாராயென்று சொல்லலைப்போது" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - ஸ்ரீகௌஸ்துபத்தோடு இத்யாதி. முலையைப் பரிமளிதமாக்கினாலமையுமோவென்ன - தோளில் இத்யாதி. அமர்யாதமாக - கோப்யமாகவென்றபடி. முலை என்னாதே "வனம்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - குளிந்து இத்யாதி. "என்" என்றதுக்கு பாவமாதல். "வனம்" என்று - அழகு. "கமழ்வித்து" என்றதுக்கு பாவம் - இவை இத்யாதி. விவரணம்-அம்மாலை இத்யாதி. "வனமுலைகமழ்வித்து" என்று அமர்யாதமாகக் கலவியைச் சொல்லும்படியென்னென்ன - அம்மாலையில் இத்யாதி. இதுக்கு உதாஹரணம் - கிம்முகம் இத்யாதி. வநமாலாஸங்க்ரமஸ்ய, கிம் முகம் - கிம் த்வாரம்: வழியேதென்றபடி. இந்த ப்ரமாணம் வந்தவிடத்தே கண்டுகொள்வது. வாயமுதம் - அம்ருதம்போன்ற வார்த்தையென்று முந்தினவர்த்தம். "அணி" இத்யாதிக்கவதாரிகையாதல், தாத்பர்யமாதல் - உன்போக்கை இத்யாதி. ரஸோக்தி- நாநீர் இத்யாதி முந்திரிகைப்பழம் - த்ராக்ஷைப்பழம். "தாமரைக்கை" என்றதுக்கு பாவம் - அதுதானும்மிகை இத்யாதி. ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹ: என்று விவக்ஷிதம். ஆபரணப்ராசுர்யத்துக் கடியேதென்ன; த்விவிதமாகக் காட்டுகிறார் - பசுமேய்க்க இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. அற்றுக்காட்டி - அத்யந்தபாரதந்த்ரனென்றபடி. தானே அலங்கரித்தால் ஊஷ்ஷிப்பானென்னென்ன - அத்தைச்செய்து இத்யாதி. 'அதுதான் மிகையாம்படி' என்று கீழ்ச்சொன்னத்தை பதோபாதாக பூர்வகமாக ஸப்தத்தி லேலிட்டருளிச்செய்கிறார் - தாமரைக் கையை இத்யாதி "ரூபதாஶ்ரவவ்ருத்தாஶ்ரவபாஶவ:வரிஶெபாவரே: । ஸர்வபூஷணபூஷார்ஹா: கிமர்த்தம்நவிபூஷிதா:" ராமலக்ஷ்மணௌ த்ருஷ்ட்வா ஹநுமாந். "தாமரைக்கையை - நீ அணியாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து, "அந்தோ!" என்றதுக்கு ஹார்த்தபாவம் - சேர்ந்து இத்யாதி. "தாமரைக்கை" என்று - கையில் குளிர்த்தியைச் சொல்லிற்றிறே. "அணி

வேண்டுவதே யுனக்கு! [அடிச்சியோம்] - அழகுக்குத் தோற்ற தோல்வி சொல்லுகிறாள். [தலைமிசை நீயணியாய்]-ஆபரணத்துக்கு அக்கைபோலேயாய்த்து அக்கைக்கு இவள்தலை. "பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்பது, "அடிச்சியோம்தலைமிசைநீயணியாய்" என்பதாய், காலைக்கையைப்பிடித்துக் காரியம் முற்றுவிக்கப் பார்க்கிறார்கள். "மதீயமூர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி" (மதீயமூர்த்தாநமலங்கரிஷ்யதி) என்றிறே இவர்களிருப்பது. "இந்நீர்ப்பந்தங்களெல்லாம் அறிவாரார்? வேணுமாகில் எடுத்துவைத்துக் கொள்ளாய்!" என்றான்; காலன்கொண்டு மோதிரமிடுவோரைப் போலே என்பேற்றுக்கு நான் யத்நம்பண்ணுமவளோ? நீயே மேல்விழுந்து தரக்கொள்ளுமவளன்றோ நான்? என்றும் அத்தலையாலே பெறவிருக்குமவர்களிறே இவர்கள்தான். [அணியாய்] - ஆற்றாமை மிக்கதென்று அல்வழக்குச் செய்யோங்காண்! நீ செய்வுற்றை நாங்கள் செய்யவோ? (௫)

ஆறாம் பாட்டு.

அடிச்சியோந்தலைமிசைநீயணியாய்ஆழியங்கண்ணா!உன்கோலப்பாதம்
பிடித்தது நடுவேயுனக்கரிவையரும்பலர்அதுநிற்கஎம்பெண்மையாற்றோம்
வடித்தடங்கண்ணிணைநீரும்நில்லாமனமும்நில்லாஎமக்கதுதன்னாலே
வெடிப்புநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்குவேம்எமதுயிரழன்மெழுகிலுக்கே.

ஆ.—(அடிச்சியோம்.) - உன்னுடைய அழகிய திருக்கைகளை அடியோங்களுடைய தலையிலேவைத்தருளித் திருக்கண்களாலே குளிரப் பார்த்தருளாயென்று பின்னையும் இங்ஙனே சொல்லுபளவில், "ஒருபகல்மாத்ரமேயன்றோ பசுமேய்க்கப்போய் நான் பிரிந்திருப்பது;இதுக்குஇங்ஙனே படவேணுமோ?" என்று அவன்சொல்ல; பசுமேய்க்கப் போகையாவது உனக்கு அபிமதைகளாயிருப்பாரோடே நீ கலந்து பரிமாறுகையிறே; ஆனபின்பு, இங்ஙனேபடவேணுமோ என்றுசொல்லலாமிறே யுனக்கு. அதுநிற்க, நாங்கள் உன்னைப்பற்றியல்லது தரிக்கமாட்டாத பிறவி பிறக்கையாலே உன்னைப்பிரியில் நாங்கள் தரிக்கமாட்டோம்: இக்கண்ணீரும் நில்லாது: நெஞ்சுதளராநின்

மிகுதாமரைக்கையை" என்றவநந்தரம் "அடிச்சியோம்" என்றதுக்கு பாவம் - அழகுக்கு இத்யாதி. அடிச்சியோம் - சேஷபூதைகளோம். "அணிமிகுதாமரைக்கை" என்ற அழகுக்குத் தோற்றவென்றபடி. வையாயென்றதே "அணியாய்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ஆபரணத்துக்கு இத்யாதி- அதாவது - அக்கை ஆபரணத்துக்கு அலங்காரமானாற்போலே இவள் தலைக்கும் அக்கை யாபரணமானபடி என்றபடி."அக்கைக்குஇவள்தலை என்றது-பாடஸ்கலநத்தாலே வந்ததத்தனை; இவள்தலைக்குஅக்கை என்றே பாடம்" என்றருளிச்செய்வர். "நீ யணியாய்" என்று நிர்ப்பந்திப்பானென்னென்ன; ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - பாதபங்கயமே இத்யாதி. "அணியாய்" என்கைக்கு, 'இவர்களாபரணமென்று நினைத்திருப்பார்களோவென்ன - மதீய இத்யாதி. ஸ்தோத்ரே, "கதா ப்ந:" இத்யாதி. 'இவர்களிருப்பது' என்று பஹுவசநமாகச் சொன்னது, இவர் ப்ரார்த்தித்தது எல்லார்க்குமொக்குமென்று தோற்றுகைக்காக. "நீயணியாய்" என்றதுக்கு அவதாரிகை-இந்நீர்ப்பந்தங்கள் இத்யாதி. "நீயணியாய்" என்றதுக்கு பாவம் - காலன் இத்யாதிவாக்யத்வயம். ஸ்வாபதேஸம் - என்றும் இத்யாதி. காலன்கோண்டு - காலபுருஷதாகம் வாங்கி. "காலன்கொண்டு" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - ஆற்றாமை இத்யாதி. அல்வழக்கு - அப்ராப்தம்.

(௫)

றது. ஆதலால், நீ பசுநிரைமேய்க்கப் போகிறது, எங்களுக்கு ஒன்றும் பொறுக்கவொண்ணாது; எங்கள்உயிரானது விரஹாக்நியாலே வேவக்கிடாய் புகுகிறதென்கிறாள்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், போனபோன விடங்களெல்லாம் உனக்கு அபிமதைகளான பெண்கள் அநேகர் உளர்: உனக்கு ஒரு குறையில்லை: நாங்கள் உன்னைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டுகிறிலோம்: உன்போக்கானது, எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

[அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ அணியாய் ஆழியங்கண்ணா] - கடல்போலேயிருக்கிற அழகியகண்களாலே என்னைக் குளிரநோக்கி என்தலைமேலே கையை வைத்தருளவேணும். [உன்கோலப்பாதம் பிடித்தது நடு வுனக்கு அரிவையரும்பலர்] - 'நான் போகிறேனாகக்கொண்டே இங்ஙன்படுகிறது; போனால்தான் உன்னைப்பிரிந்து தரிப்பனோ?' என்ன,—நீபோனவிடத்திலே நடுவே உன்திருவடிகளைப்பிடிப்பார் உனக்கு அபிமதைகளும் பலர். [அதுநிற்க எம்பெண்மையாற்றோம்] - அவர்கள் இடையாட்டம் நிற்க, நாங்கள் எங்கள் பெண்மைகொண்டு செலுத்தமாட்டோம். ஜீவிக்கமாட்டோம் என்று கருத்து. [வடித்தடங்கண் என்றுமேலுக்கு] - கூர்த்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. மநஸ்ஸு ஶிதிலமாகாநின்றது. ஆகையாலே எங்களுக்கு உன்னுடைய பசுநிரைமேய்க்கப்போக்காகிறது அஸஹ்யம். நீபோகிறாயென்று எங்கள் ஆத்மா நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோலே ஶிதிலமாய் வேவாநின்றது.

ப.—அநந்தரம், உன்னுடைய விஶ்லேஷம் எங்களுக்குக்லேஶமாயிருக்கும்; எங்கள் ஆர்த்தி தீரும்படி அஶாயஸ்வபாவனான உன்னுடைய திருவடிகளைத் தலையிலே வைத்தருளவேணுமென்கிறாள்.

ஆழி - கடல்போலே (அளவிடவொண்ணாதஸ்வபாவத்தையுடையையாய்), அம் - தர்ஶநீயனான, கண்ணா - க்ருஷ்ணனே! உன் - உன்னுடைய, கோலப்பாதம் - அலங்காரோத்தரமான திருவடிகளை, அடிச்சியோம் தலைமிசை - அநந்யார்ஹைகளான எம்தலைமேலே, நீஅணியாய் - நீ வைத்தருளவேணும்; (வந்தால் செய்கிறோமென்னவொண்ணாது); நடுவு - (நீபோகிறகார்யத்துக்கு) நடுவே, (காற்கட்டாம்படி), அது பிடித்து - அத்திருவடிகளைப் பிடித்து, அரிவையரும் - தங்கள் மேன்மை தலைபெற்றிருப்பாரும், உனக்கு - உனக்கு, (பஞ்சலக்ஷம்குடியும் சேஷமாகையாலே), பலர் - பலருமுண்டாயிருக்கும்; (உன்பரப்பைச் சுருக்கப்புகுகிறோமோ?) அது நிற்க -: எம்பெண்மை - எங்கள் ஸ்த்ரீத்வத்தை, ஆற்றோம் - ஆற்றி அடக்கமாட்டுகிறிலோம்; (உன்னைப்போலே வன்மையின்றியே அபலைகளான எங்களுக்கு ஆற்றாமையாலே), வடி - மாவடுவிற்பிளவுபோலே தர்ஶநீயமாய், தட - பெருத்து, கண்ணிணை - (நீ ஶ்லாகிக்கும்) கண்களிரண்டில், நீரும் நில்லா - நீரும் தகைவுபட்டுநிற்கிறதில்லை; மனமும் - நெஞ்சும், நில்லா - ஒருநிலையில் நிற்கிறதில்லை; அதுதன்னாலே - ஆகையாலே, (எமக்கு), நின் - உன்னுடைய, பசுநிரை மேய்க்கப்போக்கு - பசுமேய்க்கப்போக்கு, வெவ்விது - உத்வேககரமாயிராநின்றது; எமதுஉயிர் - எங்களாத்மாவானது, அழல் - நெருப்பில், மெழுகில் - மெழுகுபோலே, உக்கு - உருகி, வேம் - வேவாநின்றது. அபரிச்சேத்யமான கடல்போன்ற கண்ணையுடையவனென்றுமாம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், உனக்குப் போனவிடமெங்கும் அபிமதைகள் பலர் உளர்; உனக்கு ஒரு குறையில்லை, நாங்கள் உன்னைப்பிரிந்து தரிக்கமாட்டுகிறிலோம்; உன்போக்கானது எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

[ஆழியங்கண்ணா - அடிச்சியோம் தலைமிசை நீ அணியாய்] - கண்ணாலே குளிரநோக்கவும்வேணும், தலையிலே கையை வைக்கவும் வேணுமென்கிறாள். உனக்குத் தோற்றாரை "ஐயோ!" என்று குளிரநோக்கி ஈரக்கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணா] - கடல்போலே ஶ்ரமஹரமாய், தர்ஶநீயமான கண். [தலைமிசை நீ அணியாய்] - என்கிற அதினருகேயாகையாலே, 'ஆழியங்கண்ணா' - என்கிற ஸம்போதநத்துக்கு - குளிரநோக்கியருள வேணுமென்று கருத்து. நான் போகிறேனாகக் கொண்டோ நீங்கள் படுகிறது? இது உங்களைக்குறித்து நான் சொல்லும் வார்த்தையன்றோ? எனக்குப்போக்குண்டோ? போனால் விஷயாந்தரமுண்டோ? என்ன,—[உன் கோலம் இத்யாதி] - அதாகில் உன்திருவடிகளையேபற்றி வர்த்திப்பாரும் அநேகரில்லையோ? உனக்குப் போனவிடமெங்கும் பெரியதிருநாளன்றோ? [நடுவு] - போகிற கார்யமொழிய நடுவே. [அரிவையர்] - தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லவர்கள். [பலர்] - ஒருவரிருவரோ? "ஷோடஶஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி" அன்றோ. [அது நிற்க] - அதுகிடக்கிடாய். ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிட்டு உன்னை நியமிக்கப்போகிறோமோ? [எம்பெண்மையாற்றோம்]-எங்களுடைய ஸ்த்ரீத்வம்கொண்டு ஆற்றமாட்டோமென்கை. ஜீவிக்கமாட்டுகிறிலோமென்கை. ஸ்த்ரீத்வம் ஸ்வரூபமானால் வருந்தித் தரிக்கவேண்டாவோ? என்ன, - [வடித்தடங்கண்ணிணை நீரும் நில்லா] - எங்களைப் பார்க்கமாட்டாயோ? ஜீவிப்பார்க்குள்ள லக்ஷணமுண்டாயிருந்ததோ? கூர்த்துப் பெருத்தகண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. 'ஓராளும் ஒருநோக்கும் நேராம்படி இதொரு கூர்மையே! ஸௌந்தர்யதையிர்ப்பரப்பு போக்தாக்களளவன்றிக்கே யிருப்பதே!' என்று நீ வாய்வெருவும் கண்கள் படுகிறபாடு பாராய்! [நீரும்நில்லா] - உன்னைத்தகையிலும் கண்ணீர் தகையப்போகிறதில்லை. [மனமும்நில்லா] - "நெஞ்சில் தைர்யத்தாலே கண்ணநீரைத் தகைவோம்" என்னவொண்ணாதபடி மநஸ்ஸில் தைர்யமும் போய்த்து. [எமக்கு]- பிரிவிலும் நெஞ்சு நெகிழாதொழிகைக்கு நீயன்றே நாங்கள். [அதுதன்னாலே]-மநஸ்ஸு ஶிதிலமாகையாலே. [வெடிப்புநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு] - உன்னுடைய பசுநிரை மேய்க்கப்போக்காகிறது எங்களுக்கு வெடிப்பு. வெடிப்பாவதென்? என்ன - [வேம் எமதுயிர் அழல்மெழுகிலுக்கே]- எங்கள் ஆத்மா நெருப்பிலிட்ட மெழுகுபோலே ஶிதிலமாய் தஹியாநின்றது.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. உனக்குப் போனவிடமெங்கும் அபிமதைகள் பலருளர்; உனக்கொருகுறையில்லை, நாங்கள் உன்னைப் பிரிந்து தரிக்கமாட்டுகிறிலோம்: உன் போக்கானது எங்களுக்கு அஸஹ்யமென்கிறாள்.

[அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய் ஆழியங்கண்ணா] - தோற்றாரை ஈரக் கையாலே தடவவேண்டாவோ? [ஆழியங்கண்ணா] - கடல்போலே ஶ்ரமஹரமாய் தர்ஶநீயமான கண். 'நீயணியாய்' - என்கிறவதினருகே 'ஆழியங்கண்ணா' என்கையாலே -

---

ஆறாம்பாட்டு.— அடிச்சியோம் இத்யாதி. "உன்கோலப்பாதம்பிடித்த" என்று தொடங்கி "வெடிப்புநின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உனக்கு இத்யாதி.

'அடிச்சியோந் தலைமிசை நீயணியாய்' என்றது - அநுவாதம். தாத்பர்யம் - தோற்றாரை இத்யாதி. தோற்றாரையென்றது - "அடிச்சியோம்" என்றத்தைப்பற்ற. இங்கே கண்ணழகைச் சொன்னதுக்கு பாவம் - நீயணியாய் இத்யாதி. திருக்கைகளாலே ஸ்பர்ஶித்தமாத்ரமன்றிக்கே

'திருக்கண்களாலே குளிரநோக்கவேணும். உங்கள்கையாலே ஸ்பர்சிக்கவேணும்' என்றன்றோ நானிருப்பது? எனக்குப் போக்குண்டோ? போனால் உங்களையொழியப் புறம்பு விஷயந்தான்எனக்குண்டோ வென்ன? - ஓங்காண்! இதுகிடக்கிடாய்! [உன்கோலம் இத்யாதி]-உன்திருவடிகளைப் பற்றியிருப்பார் அநேகர்; உனக்குப்போனபோன விடமெங்கும் பெரியதிருநாளன்றோ? [நடுவு] - போகிறகார்யமொழிய நடுவே. [அரிவையர்] - தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லவர். [பலர்] - ஒருவரிருவரோ? "ஷோடஶஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி," (ஷோடஶஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி,)"பதினாறுமாயிரவர்தேவிமார்." [அதுநிற்க] - அதுகிடக்க. ஆனைக்கூட்டத்துக்குக் கதவிடப் புகுகிறோமோ? [எம்பெண்மையாற்றோம்]- எங்கள் ஸ்த்ரீத்வங்கோண்டாற்ற மாட்டுகிறிலோம். நீ போனால் நாங்கள் ஜீவிக்கமாட்டோம். ஸ்த்ரீத்வம் ஸ்வரூபமானால் வருமளவும் வருந்தி யரிக்கவேண்டாவோவென்ன - [வடித்தடங்கண்ணிணை நீருமில்லா] - எங்களைப்பார்க்கமாட்டாயோ? ஜீவிப்பாருடைய லக்ஷணமுண்டோ எங்களுடம்பில்? கூர்த்துப் பெருத்திருந்துள்ள கண்கள் நீர்மாறுகிறதில்லை. ஓராளும்ஒருநோக்கும் நேராம்படி இதோருகூர்மையே! "போக்யதையில் பரப்பு போக்தாக்கள் அளவன்றியே இருக்கும்படியே!" என்று நீ வாய்வெருவும் கண்கள் படுகிறபாடு பாராய்! [நீருமில்லா] - நீ நிற்கிலும் நீர் நிற்கிறதில்லை. உன்னைத் தகையிலும் நீரைத் தகையப்போகிறதில்லை. 'நில்லாவாவதேன்? வருந்தித் தகையவேண்டாவோ' என்ன,— ஊற்றைத் தகையவேணுமே இது நிற்கும்போது? என்கிறாள். ஆனால்,ஊற்றான நெஞ்சைத் தகையுமித்தனையன்றோ வென்ன? - [மனமும்நில்லா]-தைர்யபங்கம் பிறந்து நாங்கள் படுகிறபாடு பாராயோ? வருந்தி நெஞ்சைப்பிடித்து யரிக்கவேண்டாவோ? என்ன,— [நமக்கு] - நீயாகவேணுமே யதுக்கு : பிரிகைக்கும் பிரிவில் நெஞ்சிளையாமைக்கும்; * யாமுடையாயன்றன்மனம்கல்லிறே. [அதுதன்னாலே] - இப்படி மநஸ்ஸு ஶிதிலமாகையாலே. [வேடிப்பு நின்பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கு] - நீபசுமேய்க்கப் போகிற

திருக்கண்களாலே நோக்கவும்வேணுமென்றபடி. மேலுக்கவதாரிகை - உங்கள் இத்யாதி. தாத்பர்யம் - உன்திருவடிகளை இத்யாதி. விவரணம் - உனக்கு இத்யாதி. போகிறகார்யமொழிய - பசுமேய்க்கப்போகிற கார்யமொழிய. "உனக்கு-நடுவு - உன்கோலப்பாதம்பிடித்தது - அரிவையரும் பலர்" என்றன்வயிப்பது. "பிடித்தது" என்றது - பிடிக்கிறதுக்கென்றபடி. அரிவையர் - யுவதிகள், "பலர்"என்றதுக்கு ப்ரமாணங்கள்-ஷோடஶ இத்யாதி."ஷோடஶஸ்த்ரீஸஹஸ்ராணி ஶதமேகம் ததோதிகம் । தாவந்தி சக்ர ரூபாணி ப⁴க³வாந் தே³வகீஸுத: " இதிபஞ்சமேம்ஶே ஏகத்ரிம்ஶே (௩௧). பெரியாழ்வார்திருமொழி (௪ ௯ ௪). "அதுநிற்க" என்றதுக்குஹார்த்தபாவம்- ஆனைக்கூட்டத்துக்கு இத்யாதி. ஆனைக்கூட்டத்துக்குக்கதவிட-ஸமப்ரதிபக்ஷம்பண்ண. விவரணம் - நீபோனால் இத்யாதி. "பெண்மையாற்றோம்" என்றவநந்தரம் "கண்ணிணைநீரும்" இத்யாதிமேலுக்கெல்லாம் ப்ரஸ்நோத்தரரூபேண பாவம் - ஸ்த்ரீத்வம் இத்யாதி, எங்களை இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஶப்தார்த்தம் - கூர்த்து இத்யாதி. கூர்ந்து-கூர்மைப்பட்டு - வடி - கூர்மை. "வடித்தடங்கண்ணிணை" என்று கண்ணழகை வர்ணிக்கிறதுக்கு பாவம் - ஓராளும் இத்யாதி. ஒருநோக்குக்கு ஓராள் தப்பாதபடி யகப்படுகை. "நீரும்" என்ற ஶப்தார்த்தம் - நீநிற்கிலும் இத்யாதி. விவரணம் - உன்னை இத்யாதி. "மனமும்நில்லா" என்றதுக்கு பாவம் - ஊற்றை இத்யாதி. "மனமும்" என்ற ஶப்தார்த்தம் - தைர்யபங்கம் இத்யாதி. "எமக்கு" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யகதநபூர்வகமாக பாவம் - நீயாகவேணுமேயதுக்கு என்று. "அதுக்கு" என்றத்தைக் காட்டுகிறார்-பிரிகைக்கும் இத்யாதி. இளையாமைக்கும் - கடிநமாகைக்கும். அப்படி கடிநமோவென்ன - யாமுடை இத்

இது - வேடிப்பு. வேடிப்பாவதேன்னேன்ன? - [வேமித்யாதி] - எங்களுடைய ப்ராணனனது அக்நிஸகாஶத்தில் மெழுகிலுங்காட்டில்உருகிவேந்துபோகாநின்றது. உன் பசுநிரைமேய்க்கப் போக்கானது வேடிப்பு - விநாசம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

**வேமெமதுயிர் அழல்மெழுகிலுக்கு வெள்வளை மேகலைகழன்றுவீழ,
தூமலர்க்கண்ணிணை முத்தஞ்சோரத்துணைமுலைபயந்தென தோள்கள்வாட,
மாமணிவண்ணா! உன்செங்கமலவண்ணமென்மலரடிநோவநீபோய், ஆமகிழ்ந்துகந்தவை மேய்க்கின்று உன்னோடசுரர்கள்தலைப்பெய்யில் யவன்கோல்ஆங்கே?**

ஆ —(வேமெமதுயிர்.) - விரஹாக்நியாலே எங்களுயிர் வேவ, ஆஶ்ரயம். முடிகையாலே வளைகளும் மேகலையும் கழன்றுவீழ, உன்னைக்காண்கையாலே புதுக்கணித்த என் கண்கள் அருவிசோர்ந்து துணைமுலைபயந்து என் தோள்கள்வாட, அதின்மேலே, உன்திருமேனியும் அதிகோமளமான உன் திருவடிகளும் நோவ, நீபோய், ஆமகிழ்ந்து உகந்தவைமேய்க்கின்று, உன்னோடு அஸுரர்கள் தலைப்பெய்யில் என்னாய் விளையக்கடவதென்கிறாள்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நாங்கள் நோவுபட உன்னுடைய ஸுகுமாரமான திருவடிகள்நோவ நீபசுமேய்க்கப்போனால் அங்கே அஸுரர்வந்துகிட்டில் என்ன ப்ரமாதம் புகுரக்கடவதென்கிறாள். [வெள்வளை என்று மேலுக்கு] - விரஹகார்ஶ்யத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்று விழும்படியாகவும், அழகிய கண்கள் நீர்சோரும்படியாகவும், முலைகளும் விவர்ணமாய்த் தோள்களும் வாடும்படியாகவும். [மாமணிவண்ணா] - பெருவிலையனான நீலமணிபோன்ற திருநிறத்தையுடையவனே:

ப —அநந்தரம். ஓர்ஸ்நிக்தமான நீலரத்நம்போலே முடிந்தாளலாம்படி ஸுலபனான நீ, பசுமேய்க்கப்போனால் அங்கே அஸுரர்கள் வரில் என்னாம்? என்று எங்கள் ஆத்மா பரிதபியாநின்றதென்கிறாள்.

வெள் வளை - வெளுத்தசங்குவளையும், மேகலை - அரையின்மேகலையும், கழன்றுவீழ - பொருந்தாமல் கழன்றுவிழும்படியாகவும், தூ - அழுக்கற்ற, மலர் - செவ்வித்தாமரைப்பூப்போலே, கண்ணிணை - நீவிரும்பின கண்களிரண்டும், முத்தம் - ஸோகாஶ்ருவிந்துக்களானவை, சோர - அவஶமாக ப்ரவஹிக்கவும், துணைமுலை - நீசேர்த்தியழகு கொண்டாடும் முலைகளிரண்டும், பயந்து - விவர்ணமாய், எனதோள்கள் -

---

யாதி. வேடிப்பாவதேன்னேன்ன என்றது - விநாசமான ப்ரகாரமேதென்னவென்றபடி. "வேடிப்பு" என்றதின்விவரணம் - "எமதுயிர்அழல்மெழுகிலுக்கு- வேம்" என்றது. அழல்-அக்நி. மெழுகில் - மெழுகிலுங்காட்டில், உக்கு - உருகிப்போய். 'ஆழியங்கண்ணா - அடிச்சியோந்தலைமிசை நீயணியாய்; நடுவு - உன்கோலம் - பிடித்தது - அரிவையரும் - உனக்கு - பலர்: அதுகிற்க என்றுதொடங்கி, 'அதுதன்னாலே - நின்பசுநிரைமேய்க்கப்போக்கு - வேடிப்பு; எமதுயிரழல்மெழுகிலுக்கு - வேம்' இத்யந்வயம். "வேடிப்பு" என்று - அஸஹ்யமாய், விநாசமென்றபடி. (சு)

என்தோள்கள், வாட - உபவநமொழிந்தகொடிபோலேவாடும்படியாகவும், மாமணி - ஸ்லாக்யமான நீலரத்நம்போலே (முடிந்தாளலாம்படி ஸுலபமான), வண்ணா - வடிவையுடையவனே! செங்கமலம் - சிவந்தகமலம்போலே வண்ணம் - ஸௌகுமார்யமாய், மென்மலர் - புஷ்பஹாஸஸௌகுமாரமான, உன் அடிநோவ - உன்திருவடிகள் நோவும்படி, நீ போய்-(பிரிபில்தரிப்பதான) நீ போய், (எங்களைப்போலன்றியிலே), ஆ-பசுக்களளவிலே, மகிழ்ந்து உகந்து - அத்யர்த்தம் ஹ்ருஷ்டனாய் ப்ரீதித்து, அவை மேய்க்கின்று - அவற்றை மேயாநிற்கிறவிடத்திலே, உன்னோடு - கலஹமிடும் உன்னோடே, அசுரர்கள் - (அரிஷ்டதேநுகாதிகளாகிற) அஸுரர்கள், தலைப்பெய்யில் - தலைப்படில், யவன்கொல் - என்வருகிறதோ? (என்று), எமதுயிர் - எங்களாத்மாவானது, அழல் - நெருப்பில், மெழுகில் - மெழுகுபோலே, உக்கு - உருகி, வேம் - வேவாநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், நாங்கள் நோவுபட உன்ஸௌகுமாரமான திருவடிகள் நோவப் பசுமேய்க்கப்போனால், அங்கே அஸுரர்கள்கிட்டில் என்னாய் விளையுமென்கிறாள்.

[வேவஎமதுயிர் இத்யாதி] - உனக்குஹாவபந்யமில்லைபாகில் எங்கள் உபதேசங்கொண்டாகிலும் அறியாய் [எமதுயிர்]-உனக்கில்லையென்னுமிடம் கண்டோமிறே. [வெள்வளை இத்யாதி] - ஸங்வளை. விரஹகார்ஸ்யத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்று விழும்படியாகவும். பிறரறியாமைக்காகப் பலகாலுமெடுத்திடுவது பேணுவதானாலும் அவை நிராஸ்ரயமாக நில்லாவிறே. அழகிய தாமரைப்பூப்போலேயிருக்கிறகண்கள் ஸோகாஸ்ரு விழும்படியாகவும். ஆநந்தாஸ்ருவுக்கு யோக்யமான கண்களை ஸோகாஸ்ருவுக்குஇலக்காக்கப் புகுகிறாயே. ஸம்ஸ்லேஷதசையில் ஆநந்தாஸ்ருவைக்கண்டு, தாமரையிலே முத்துப்பட்டாற்போலே "இதொரு கண்ணழகே!" என்று கொண்டாடும் நாயகஸமாயியாலே தன்கண்ணழகைச் சொல்லுகிறாளிறே. [துணைமுலைபயந்து] - நீசேர்த்தி அழகு கொண்டாடும் முலை விவர்ணமாய், என தோள்கள் ஆஸ்ரயமிழந்ததளிர்போலே வாடும்படியாகவும். [மாமணிவண்ணா] - முன்பு அவனிழவைச்சொன்னாள்; இப்போது தன்னிழவைச்சொல்லுகிறாள். பெருவிலையனான நீலமணிபோன்ற வடிவையுடையவனே! இவ்வடிவைக்கொண்டே போகப்புகுகிறது? [உன் செங்கமல வண்ணமென்மலரடி நோவ] - விகாஸம்செவ்வி குளிர்த்தி நாற்றத்துக்கு தாமரையை ஒப்பாகச்சொல்லும், ஸௌகுமார்யத்துக்குச் சொல்லலாவதில்லை. [நீ போய்] - புக்கவிடத்திலே ஊர்ப்பூசல் விளக்கும் நீ போகக்கடவையோ? குணாதிகனான சக்கரவர்த்தித் திருமகனாய் வழிகொடு வழிபோகிறாயன்றே. போகத் தவிராதானால் "அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி" என்று முன்னேபோய் நான் வழிபண்ணினாலன்றோபோவது. [ஆமகிழ்ந்து இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றியே பசுக்களைவிரும்பி. [உகந்தவை] - நீ அவற்றுக்கு உகந்துகொண்டு மேய்க்கிறவிடத்திலே. நீ அங்யபரனான ஸமயத்திலே. [உன்னோடு அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில்] - உன்னோடே துஷ்ப்ரக்ருதிகள் கிட்டில், கருமுகைமாலையை நெருப்புக்கிட்டினாற்போலே. [யவன்கொல்ஆங்கே] - அங்கு என் ஆய் விளையுமென்றபடி. நாம் புக்கவிடத்தில் வெற்றியல்லதுண்டோவென்ன; "ஜயோ நா வ்யவஸ்தித:" என்று சொல்லுகிறபடியே யுத்தத்தில் ஜயாபஜயங்கள் வ்யவஸ்திதமாயிருக்குமோ? அங்குப்பிறக்கும் ப்ரமாதத்தைத் தன்வாயாற்சொல்ல மாட்டாமையாலே, என்னாய் விளையுமென்கிறாள்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'நாங்கள்நோவுபட,உன்ஸுகுமாரமான திருவடிகள் நோவப் பசுமேய்க்கப்போனால், அங்கே அஸுரர்கள் கிட்டினால் என்னாய்விளையும்?'என்கிறாள். [வேம் இத்யாதி] - உனக்கு ஸாவஸந்யமில்லாமையாலே தெரியாவிட்டால் எங்கள் உபதேஶங்கொண்டு அறிந்தாலாகாதோ? 'எமதுயிர்வேம்' என்கையாலே, உனக்கு அதில்லை என்றதாமிறே. [வெள்வளை இத்யாதி] - சங்குவளை. விரஹகார்ஶ்யத்தாலே வெள்வளைகளும் மேகலைகளும் கழன்றுவிழும்படியாகவும். பிறர் அறியாதபடி பலகாலும் எடுத்திடுவது பேணுவதானாலும், அவை நிராஶ்ரயமாக நில்லாவிறே; ஆகாசத்தில் தோங்காதே: அப்படிகாணும் உடம்பு க்ருஶமானபடி.[தூமலர் இத்யாதி]-நாயகஸமாதியாலே சொன்னபடி. என்? தன்கண்ணைத்தானே நாயகன் இப்படி சொன்னானேவென்னில், *"கண்களாயதுணைமலர் - காவியும் நீலமும் வேலும் கயலும் பலபலவென்றிருக்கும்" என்றானிறே. [தூமலர்க்கண்ணிணைமுத்தஞ்சோர] - உனக்கு ஓர் அபூர்வம் காணலாம்: போகாதேகிடாயென்கிறாள். தாமரைப்பூவிலே முத்துப்பட்டது; நேத்ரஸூதமான முத்திறே. அவனுக்குத் தோழிசொல்லச் செவியேறுகேட்டுச் சொல்லுகிறாள். *"ஞாலமெய்தற்குரியன வொண்முத்தும் பைம்பொன்னுமேந்திற்றின" என்று(கருத்தறிந்தபடியைத் தான்) சொன்னானே. [துணைமுலைபயந்து] - நீ சேர்த்தியழகு சொல்லிக்கொண்டாடும் முலைகளானவை வைவர்ண்யத்தை ஸஜியாநின்றன; 'அவனுடைய கோயிற்கட்டணமழிகிறது' என்கிறாள். [எனதோள்கள்வாட] - அவயவிபோனால் தோளிணை பின்னைவாடுமித்தனையிறே. அப்ர

ஏழாம்பாட்டு.—வேம்எமது இத்யாதி.பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை-நாங்கள் இத்யாதி. "வேம் எமதுயிர் அழல் மெழுகிலுக்கு" என்றஅநுவாதத்துக்கு ஸாவம்-உனக்கு இத்யாதி ஸாவஸந்யமில்லாமைக்கு ஸூசகமேதென்ன - எமதுயிர் இத்யாதி. புத்திபூர்வகமாக்ருதித்த வளையும் மேகலையும் கழன்று விழுவானென்னென்ன - பிறரறியாதபடி இத்யாதி. இது "வீழ" என்ற வர்த்தமாநார்த்தம். ஶரீரமிருக்க ஆகாசமென்பானென்னென்ன - அப்படிகாணும் இத்யாதி. தன்கண்ணைத்தானே வர்ணிக்கலாமோ? என்ன - நாயக இத்யாதி. நாயகஸமாதியாலே - நாயகன் சொல்லுகிறஆகாரத்தாலே. 'என்? தன்கண்ணைத்தானே' என்று - வ்யாக்யாதாவினீடுபாடு. திருவிருத்தம் அறுபத்தேழாம்பாட்டு, "காவியும் நீலமும்" இத்யாதி. கண்களாகிற பரஸ்பரஸத்ருஶமான இரண்டுபூக்கள், சிவப்பாலே செங்கழுநீரையும், கருமையாலே நெய்தலையும். ஒருனொருநோக்கும் நேராயிருக்கும்படியாலே வேலையும், மௌக்த்யத்தாலே கயலையும், மற்றுமொப்பாகச் சொல்லும் பலவற்றையும் ஜயித்திருக்குமென்று ஶப்தார்த்தம். கண்களாயதுணைமலர் என்று - அந்வயித்துச்சொன்னபடி. "தூமலர்க்கண்ணிணைமுத்தம் சோர" என்றதுக்கு ஹார்த்தஸாவம் - உனக்கு இத்யாதி. அந்த அபூர்வமேதென்ன-தாமரைப்பூவிலே இத்யாதி. ரஸோக்தி-நேத்ரஸூத இத்யாதி. நேத்ரத்திலேயுண்டானவென்றும், ஶ்ரேஷ்டமானவென்றும் அர்த்தத்வயம். "முத்தம்சோர" என்கைக்கு தன்கண்ணழகு தனக்குத் தெரியுமோவென்ன - அவனுக்கு இத்யாதி. செவியேறுகேட்டு - செவியேற்றாலே கேட்டு. காதாலே கேட்டெடன்றபடி. அம்மாத்ரமன்றிக்கே அவன்சொல்லவும் கேட்டிருக்குமென்கிறார்-ஞாலமெய்தற்கு இத்யாதி. பூமியை ப்ராபிக்கைக்குத் தக்கவையாய் வெளுத்தமுத்தையும் பசும்பொன்னையும் ஏந்திற்றின வென்றபடி. திருவிருத்தம், "அரியனயாமின்று" இத்யாதி. "துணைமுலை" என்றதுக்கும் கீழ்ச்சொன்னப்ரகாரமேயென்கிறார் - நீ சேர்த்தியழகு இத்யாதி. தூமலர்க்கண்ணிணைமுத்தம்சோர - அழுக்கற்ற செவ்விமலர் போன்ற கண்களிரண்டும் ஶோகாஶ்ருபிந்துக்கள் ப்ரவஹிக்கவென்று ஶப்தார்த்தம். துணைமுலை பயந்து - சேர்த்தியழகையுடைய முலை வைவர்ண்யத்தையடைந்து இதிஶப்தார்த்தம். இத்தால் ஸாவம் - அவனுடைய இத்யாதி. "மலராள்தனத்துள்ளான்" என்கையாலே 'கோயிற்கட்டணம்' என்கிறார். கோயிற்கட்டணம்-அந்தப்புரம்.வாடுகைக்கடியேதென்ன - அவயவி இத்யாதி. அவயவி போனாலென்றது- "மேகலைகழன்றுவீழ"என்றதைப்பற்றவாதல், "முலைபயந்து" என்றதுஶரீரத்

யோஜநத்திலேநின்று பரக்கிறதேன்? இதுக்குமுன்பு அவனிழவு சொன்னாள்;மேல், தன்னிழவு சொல்லுகிறாள்.[மாமணிவண்ணா] - நீலரத்நம்போன்ற வடிவையுடையவனே! மா என்று - கறுப்பு. இவ்வடிவைக் கொண்டே நீபோகிறது? வெய்யில் கானல்போறுக்குமோ-இவ்வடிவு? உன்னை நீ பிரிந்தறியாயே! [உன் இத்யாதி] - விகாஸாதிகளால் தாமரையை ஒருபோலியாகச் சொல்லலாயிருக்கும், மார்த்தவத்துக்கு ஒப்பில்லை. [நீபோய்] - தன்காலாலே போகவேணும் அவன் என்றிருக்கிறாள் காணும். "அக்ரதஸ்தே கமிஷ்யாமி ம்ருத்நந்தீ குஶகண்டகாந்" (அக்ரதஸ்தேகமிஷ்யாமிம்ருத்நந்தீகுஶகண்டகாந்) என்னுமவளிறே- போக்கத்தவிராவிட்டால் பின்னை வழிக்குக்கடவார் †வழிதிருத்தினால் போகவேண்டாவோ? [நீபோய்] - குணதிகனை சக்ரவர்த்தித்திருமகனே வழிபோய்வழிவருகைக்கு; போனபோனவிடமெங்கும் பூசல்விளைக்குமவனிறே. [ஆமகிழ்ந்து] - எங்களைப்போலே உபேக்ஷித்திருக்கிறாயல்லையே பசுக்களை. [உகந்தவை மேய்க்கின்று] - அவற்றின் பக்கலுண்டான விருப்பத்தாலே அவற்றையுகந்து மேயாநிற்புதி. [மேய்க்கின்று] - மேயாநின்றவிடத்தில் அங்யபரனன அந்த ஸித்ரத்திலே. [உன்னோடசுரர்கள்தலைப்பெய்யில்]- கருமுகைமாலையும் காலாக்நியும் கூடினாற்போலேயிறே. [யவன்கோலாங்கே] - ஆங்கு-யவன்கோல்? எவன்கோலேன்றபடி. அங்கேன்னாய்விளையுமோ? நாம்எங்கேனும்போகிலும் ஆரேனும்கிட்டிலும் வெற்றிநம்மதன்றோஎன்னுமே அவன் "அவ்யவஸ்தௌ ஹி த்ருஶ்யேதே யுத்தே ஜயபராஜயௌ" (அவ்யவஸத்தௌஹித்ருஶ்யேதேயுத்தேஜயபராஜயௌ) என்கிறபடியே - யுத்தத்திலே ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்த்திதமன்றோ? 'அது மற்றைப்படியாகில்செய்வதேன்?'என்றுஅஞ்சாநின்றேன் அவர்கள்கிட்டில்அங்கேன்னாய்விளையுமோ? அதுதன்வாயால் சொல்லமாட்டாமையாலே. என்னாய் விளையுமென்கிறாள். (எ)

துக்கும் உபலக்ஷணமென்று நினைத்ததல்."மாமணிவண்ணா" என்றதுக்கவதாரிகை-அப்ரயோஜநத்திலே இத்யாதிவாக்யத்ரயமும். முதல்வாக்யவிவரணம்- இதுக்குமுன்பு இத்யாதி. இத்தால் ஃபலிதம்- இவ்வடிவை இத்யாதி: விவரணம் - வெய்யில் இத்யாதி. அவதாரிகையாதல், "உன்" என்றதுக்கு ஸாவமாதல்-உன்னை நீ இத்யாதி. "செங்கமலமலர் - வண்ணம்" என்றதுக்கு ஸாவம் - விகாஸாதி இத்யாதி. மென்மைக்குஸாவம் - மார்த்தவத்துக்கு இத்யாதி. சிவந்த கமலமலர்போலேயிருப்பதாய் ம்ருதுவான அடிகோவவென்று ஸப்தார்த்தம். வண்ணம் - ஒப்பு "நீபோய்" என்றதுக்கு ஸாவம் - தன்காலாலே இத்யாதி. அப்படி பரிவுடையளோவென்ன - அக்ரதஸ்தே இத்யாதி. அயோத்யா காண்டே ஸீதா, (உ௭-௯) "யதி த்வம் ப்ரஸ்திதோ துர்கம் வநமத்யைவ ராகவ" இதிபூர்வார்த்தம். இதுக்கு ஸாவம்-போக்கு இத்யாதி.'பின்னை-போகவேண்டாவோ?'என்றக்வயிப்பது."நீபோய்" என்றதுக்கு - என்காலாலே போகவேணுமென்றருளிச்செய்த, நீம்பனை நீபோய் என்றர்த்தாந்தரம் - குணதிகனை இத்யாதி. "மகிழ்ந்து" என்றதுக்கு ஸாவம் - எங்களைப்போலே இத்யாதி. "மகிழ்ந்துகந்து" என்கிற புநருக்திக்குஶேஷம் - அருளிச்செய்கிறார் - அவற்றின்பக்கல் இத்யாதி. பதச்சேர்த்திக்கு ஸாவம் - கருமுகை இத்யாதி. ஸுகுமாரனை வன்னோடேயென்றபடி. விவரணம் - அங்கேன்னாய் இத்யாதி. "யவன்?கொல்" என்றதுக்கு ஸார்த்தஸாவத்தை இரண்டுவகையாக அருளிச்செய்கிறார் - நாம் எங்கேனும் என்று தொடங்கி மேல் அஞ்சுவாக்யத்தாலே. "யவன் கொல்" என்கிறதேன், இன்னதிங்கென்னவொண்ணுதோ? என்ன - அதுதன்வாயால் இத்யாதி. இது "யவன்?கொல்" என்றதுக்கு இரண்டாம்ஸாவம். 'வென்வளை மேகலைகழன்று விழும்படியும், முத்தம்சோரும்படியும், தோள்கள்வாடும்படியும், மென்மலரடிகோவவும் - நீபோய்' என்று தொடங்கி, 'ஆங்கு - யவன்? கொல்' இத்யந்வய꞉. 'அவ்யவஸ்த்தா இதி' "ஸம்வாஹயோர்யுத்தே ஸுஸம்ஶயோ வா । அவ்யவஸ்த்தௌ ஹி த்ருஶ்யேதே யுத்தே ஜயபராஜயௌ" இதி ஸுந்தரகாண்டே ஹநுமந்தம்ப்ரதி ஸீதா (௩௭ இ௩). (எ)

† 'வழிதிருத்திப்போகவேண்டாவோ?'என்று பாடமிருப்பின் நலமென்று தோன்றுகின்றது.

எட்டாம் பாட்டு.

அசுரர்கள்தலைப்பெய்யில்எவன்கொல்? ஆங்குஎன்றுஆழுமென்னுருயிர்ஆன்பின்போகேல், கசிகையும்வேட்கையும்உள்கலந்துகலவியும்நலியும்என்கைகழியேல், வசிசெயுன்தாமரைக்கண்ணும்வாயும்கைகளும்பீதகவுடையும்காட்டி, ஒசிசெய்நுண்ணிடையிளவாய்ச்சியர் நீயுகக்கும்நல்லவரோடும்உழிதராயே.

ஆ.—(அசுரர்கள்.) - 'அங்கே அஸுரர்கள் தலைப்பெய்யில் என்விளைகிறதென்று நடுங்காநின்றேன், பிரானே! ஆன்பின்போகேல்: நீ போனால், உன்பக்கலுள்ள ஸ்நேஹமும், அந்தஸ்நேஹவிபாகரூபமாய் உன்னைக்கண்டல்லது தரிக்கவொண்ணாத அபிநிவேஶமும், இப்போது கலக்கிறகலவியும் நலியும்; என்கைகழியேல்' என்ன, பேசாதிருந்தவாறே பின்னையும், 'உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளிலே ஈடுபட்டு உனக்கு அபிமதைகளாயிருப்பார் யாவர்சிலர் அவர்களும் நீயும்கூட என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்கவமையும்' என்கிறாள்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், நீபசுமேய்க்கப் போனால்என்னப்ரமாதம்புகுகிறதோ? என்று அஞ்சாநின்றேன்: உன்னை விஶ்லேஷிக்கவும் க்ஷமையாகிறிலேன்; ஆனபின்பு, உன்னுடைய ஸௌந்தர்யத்தாலே உனக்கு அபிமதைகளாயிருப்பாரை வசீகரித்துஅவர்களும் நீயுங்கூட என்கண்வட்டத்திலே உலாவித்திரியவேணுமென்கிறாள்.

[ஆழும்] - அழுந்தும். [கசிகையும் என்று தொடங்கி] - உன்னோட்டை ஸங்கமும் உன்னோடு ஸம்ஶ்லேஷிக்க வேணுமென்னும் அபிநிவேஶமும் இப்போதே உன்னோட்டை ஸம்ஶ்லேஷமும் நீபோனால் ஸ்ம்ருதமாய் வாயிக்கும்; ஆனபின்பு, என்னைக் கழியப்போகாதொழியவேணும். [வசி] - வஶ்யம். ஒசிகை - துவளுகை.

ப —அநந்தரம், ஆகர்ஷகமான உன்னுடைய அவயவங்களைக்காட்டி நீயும் உன்னபிமதைகளுமாக என் ஸந்நிதியிலே ஸஞ்சரிக்கவமையும்; ப்ரமாதஸ்தலத்தில் போகாதேகொள்! என்கிறாள்.

அசுரர்கள் - ஆஸுரப்ரக்ருதிகள், தலைப்பெய்யில் - தலைப்பெய்வர்களாகில், எவன்கொல்ஆங்கு - என்னப்ரமாதங்களுண்டாகிறனவோ, என்று-, என்னுருயிர்-என்னுத்மாவானது, ஆழும்-(கடலிலேபுக்காற்போலே) ஆழங்காற்பட்டு க்லேசியாநிற்கும்; (ஆகையாலே), ஆன்பின்போகேல் - பசுக்களின்பின்பு போகாதேகொள்: (அதுக்குமேலே), கசிகையும்-(ப்ராவண்யத்தால்வந்த) ஈடுபாடும், வேட்கையும்-(அதுக்குமேலான) அபிநிவேஶமும், கலவியும்-(அதுக்குஅநுரூபமாகக்கலந்த) கலவியும், உள்கலந்து - என்னெஞ்சுக்குள்ளேகலந்து, நலியும் - நலியாநிற்கும்; என் - என்னுடைய, கைகழியேல்-கைகழியாதேகொள்; (நான்உன்னை வளைத்துவைக்கிறேனல்லேன்); வசிசெய்-வசீகரங்களாயிருக்கிற, உன் - உன்னுடைய, தாமரை - தாமரைபோலேயிருக்கிற, கண்ணும்-திருக்கண்களையும், வாயும் - திருப்பவளத்தையும், கைகளும் - திருக்கைகளையும், பீதகவுடை

யும் - திருப்பீதாம்பரத்தினுடையவழகையும் காட்டி-, ஒசிசெய் - (ஸ்வபாவத்தாலும் ஸம்ச்லேஷத்தாலும்) தளர்த்தியைவிளைவிப்பதாய், நுண்ணிடை - நுண்ணிதானஇடையையுடையராய், இளம் - முக்தமான பருவத்தையுடையராய், ஆய்ச்சியர் — (ஸத்ருசமான குலத்திலேபிறந்த) இடைச்சியராய், (இதெல்லாமுண்டானாலும் எங்களைப்போலன்றியே), நீயுகக்கும் - நீயுகக்கும்படி, நல்லவரொடும் - விலக்ஷணர்களானவர்களோடுங் கூட, உழிதராய் - ஸஞ்சரிக்கவமையும்.

இ —எட்டாம்பாட்டில், நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்று அஞ்சாநின்றேன்; உன்னைப்பிரியவும் மாட்டேன்; பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாகக்கொண்டு அபிமதவிஷயங்களை நினைத்துப்போகிறாயாகில் என்கண்வட்டத்திலே உனக்கு அபிமதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[அசுரர்கள் இத்யாதி] - யதாஸங்கல்பம் நீ வெற்றியோடேமீண்டாலும் அதுக்குமுன்னே நான் தரைப்படுவன்? நான் உனக்குவேண்டாவோ! என்கிறாள். [ஆழும்] - அழுந்தும். அதுக்குநம்மால் செய்யலாவதென்னென்ன?—[ஆன்பின் போகேல்] - பசுக்கள்பின்பு போகாதேகொள். 'ஜாத்யுசிதமான தர்மத்தை விடப்போமோ? அவ்வளவும் தரிததிருக்குமத்தனை யன்றோ?' என்ன,—பிரிவில் தரிக்கலாம்படியோ நீ கலவியிற் பரிமாற்றென்கிறாள்: அபிமதவிஷயத்தோடே யிருக்கச்செய்தே ஸந்த்யாவந்தநம்பண்ண நினைப்பாருண்டோ? ஸ்வஜநத்தைவிட்டோ ஸ்வதர்மத்தை ரக்ஷிப்பது? [கசிகையும்] - ஸ்நேஹமும். [வேட்கையும்] - மேன்மேலும் உன்னோட்டைக் கலவியிலுண்டான அபிநிவேசமும்: அருகேயிருக்க, பிரிந்தால் பிறக்கும் அலமாப்புஉண்டாம்படியிறே அபிநிவேசம். [கலவியும்] - கலக்கும்போது தலைதடுமாறாகப் பரிமாறும் பரிமாற்றமும். [உள்கலந்து கனியும்] - என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே ஸ்ம்ருதமாய் வாஸிக்கும். அதுக்கு நம்மால் பரிஹாரமென்னென்ன?—[என்கைகழியேல்] - நான் அணைத்த கைக்குளளேயிருக்கப் பார். 'இவர்கள்சொல்லுவது கேட்கைக்காக ஏகதாரவ்ரதனோநான்?' என்ன,—'உனக்கு அபிமதைகளானாரோடு கலக்கவேண்டாவென்கிறேனல்லேன்: அவர்களோடே என்முன்னே ஸஞ்சரியாய்' என்ன,—அவர்களை அழைத்துத் தருவார் வேண்டாவோவென்ன; உனக்குக் குறையுண்டோ தூதுசெய் கண்களிருக்க என்கிறாள்:—[வசிசெய் உன் தாமரைக்கண்ணும்] - இனிப் பொருந்தோமென்று பெண்கள்நெஞ்சிற் பிறந்த மறமெல்லாம் தீரும்படி வஶீகரிக்கவல்ல கண்ணும். [வாயும்] - கண்ணாலே நினைத்ததத்தை ஆவிஷ்கரிக்கிற வாயும். [கைகளும்] - அநேகோக்குக்கும் ஸ்மிதத்துக்கும் தோற்றவளவில் அநுவர்த்தித்தணைக்கும கைகளும். [பீதகவுடையும்] - அவற்றுக்குத் தோற்றுவிழும்போது நடுவே தகையும் திருப்பீதாம்பரமும். "வீதாம்பரஸ்ஸ்ரக்வீ." [காட்டி] - உனக்கு அவர்களை அழைக்கைக்குப் பணியுண்டோ? வடிவைக் காட்ட அமையாதோ? [ஒசிசெய் நுண்ணிடை] - பண்டே தொட்டாரோடே தோஷமாம்படியான இடை. இதுக்குமேலே கலவியாலே துவண்டஇடையை யுடையவர்கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்னோடொத்த பருவத்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத்தாலும் உன்னைத் துவக்கவல்லார் எத்தனைவர் கிடக்கிறது? [நீயுகக்கும் நல்லவர்] - வடிவழகும் பருவமுமொழியவே நீஉகந்த நன்மையையுடையவர்கள்; அவர்களோடே கூட என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்க அமையும்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. நீபோனால் ஸப்ரமாதமென்றஞ்சாநின்றேன்; உன்னைப் பிரியவும்மாட்டேன். பசுமேய்க்கை வ்யாஜமாக அபிமதவிஷயங்களை நினைத்துப்போகிறாயாகில் என் கண்வட்டத்திலே உனக்குஅபிமதைகளோடே ஸஞ்சரிக்கவேணுமென்கிறாள்.

[அசுரரித்யாதி] - நீவெற்றியோடே மீண்டாலும் அதுக்கு முன்னே நான் தறைப்படுவன்; நான்உனக்குவேண்டாவோ? என்கிறாள். [ஆழும்] - அழுந்தும். அதுக்கு நம்மால் செய்யலாவதேன்? என்ன,— [ஆன்பின்போகேல்] - பசுக்களின்பின்பு போகாதேகோள் ; என்வழியேபோகப்பார்ப்பது. காமிநியருகேயிருந்து ஸந்த்யாவந்தநம்பண்ணப்போக என்னக்கடவதோ? ஸ்வதர்மாநுஷ்ட்டாநம் பண்ணுவது ஸ்வஜநத்தைவிட்டோ? 'ஜாத்யுசிததர்மத்தைத் தவிரப்போமோ? வருந்தி தரிக்கவேண்டாவோ?' என்ன,—பிரியில் தரிக்கலாம்படியோ நீகலவியில் பரிமாறிற்றேன்கிறாள்:—[கசிகையும்]-ஸ்நேஹமும். [வேட்கையும்]-மேன்மேல்உன்னோட்டைக் கலவியிலுண்டான அபிநிவேசமும். [கலவியும்]-ஸம்ச்லேஷமும். [கசிகை இத்யாதி] - நீபண்ணும் ஸ்நேஹமும், அருகேயிருக்கச்செய்தேயகல விருந்தாரைப்போலே மேன்மேலன பண்ணும் அபிநிவேசமும், தலைதடுமாறாகக் கலப்பதான இவையும், நீபேரநின்றவாறே ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து நலியும். ஆனால் செய்ய வேண்டுவதேன்? என்ன,- [என்கைகழியேல்] - நான்அணைத்த கைக்குள்ளில் நின்றகலாதொழியவேணும். ஜாத்யுசிததர்மமநுஷ்டிப்பது என்னைமுடித்தோ? "போகாதொழியப்போமோ? புறம்பேயும் நமக்குஅபிமத விஷயங்களுண்டாயிராதோ? அவர்களுடனும் பரிமாற வேண்டியிராதோ?" என்றான் மேலஇவள் சொல்லுமது கேட்கைக்காக. எங்களுக்கு அந்நிர்ப்பந்தமுண்டோ? நீகைகழியப்போகாதொழியுமத்தனையன்றோ வேண்டுவது? நீ விரும்பியிருக்குமவர்களோடே என் கண்வட்டத்தே பரிமாறப்பார்என்ன,—ஆனால், அவர்களையழைத்துத்தருவாரார்? என்ன, [வசிசெயுன்தாமரைக்கண்ணும்] - உனக்கு * தூதுசெய்கண்களுண்டாயிருக்கப்புறம்பேபரிகரம்தேடி அழைக்கவேண்டியிருந்ததோ? இனிப்போருந்தோம் என்றிருப்பார் நெஞ்சுகளில்† 'மறத்தைமாற்றி அவர்களை வசீகரித்துத்தரும் கண்களும், அந்

எட்டாம்பாட்டு.—அசுரர்கள் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீபோனால் இத்யாதி.

"ஆழும்" என்றதுக்கு பாவம் - நீ வெற்றியோடே இத்யாதி. இத்தால் பலிதம்- நான்உனக்கு இத்யாதி. ஆழும் - அழுந்தும்: தறைப்படுமென்றபடி. "ஆன்பின்போகேல்" என்றதுக்கு வ்யதிரேகத்தாலே பாவம் - என்வழியே இத்யாதி. ஸ்வதர்மத்தைவிட்டு உன்வழியேபோகப்போமோவென்ன - காமிநி இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வதர்மத்தை யநுஷ்டிக்கை ப்ரணயித்வத்துக்குக் கொத்தையென்றபடி. "ஸ்வஜநஸ்யவாபிரக்ஷிதா" என்கிறபடியே இதுவும் தர்மமன்றோ? என்கிறான் - ஸ்வதர்மாநுஷ்டாநம் இத்யாதி. இத்தால் - ப்ரணயித்வஹாநிமாத்ரமன்றிக்கே ஸ்வஜநவதமாகிற அதர்மஹாநியும் விளைக்குமென்று கருத்து. "கசிகையும்" இத்யாதிக்கவதாரிகை - ஜாத்யுசித இத்யாதி. "கசிகையும்" இத்யாதிக்கு - தனக்குஅவனிடத்தில் ஸ்நேஹாதிகளாகச் சிலர் யருளிச்செய்து, அவனுக்குத் தன்னிடத்தில் ஸ்நேஹாதிகளாக அர்த்தாந்தரம் - நீ பண்ணும் இத்யாதி. ஹ்ருதயத்திலேபுகுந்து என்றது - ஸ்ம்ருதிவிஷயமாயென்றபடி. ஸ்வஜாதிதர்மத்தைவிடலாமோ? என்ன-ஜாத்யுசித இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம்அவதாரிகை - போகாதொழிய இத்யாதி. உங்களையொழிய வேறு அபிமதைகளுண்டோவென்ன வேண்டியிருக்க இப்படிச் சொல்லுவானென்னென்ன - மேல்இவள்சொல்லுமது இத்யாதி. "உகக்குநல்லவரொடும்உழிதராய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவன்சொன்ன ப்ரஶ்நத்துக்கு உத்தரம் - எங்களுக்கு இத்யாதி வாக்யத்ரயம். "வசிசெய்" இத்யாதிக்கவதாரிகை - ஆனால் இத்யாதி. வசி - வசீகரணம். பீதாம்பரதாஸ்

† மறம் - கோபம்.

நோக்கில் கருத்தை ஆவிஷ்கரிக்கும் வாயும், அந்நோக்கிலும் முறுவலிலும் நேர்விழிக்கமாட்டாதே வ்ரீளையாலே கவிழ்ந்தவர்களையெடுத்துக்கொள்ளும்கைகளும், ஸ்பர்ஶத்துக்குத் தோற்றவர்களைக் கீழ்போகாதபடியாகத் தன்செல்லாமையாலே மேலே எறட்டுக்கொள்ளுகிற திருப்பீதாம்பரமும். "பீதாம்பரதராஸ்ரக்வீ" (பீதாம்பரதரஸ்ரக்வீ) என்னக் கடவதிறே. [காட்டி] - உனக்குப்புறம்பே யழைத்துத்தருவார் வேண்டியிருந்ததோ? பிடாத்தைவிழவிட்டு வடிவைக்காட்டவமையாதோ? [ஒசிசெய்இத்யாதி] - பண்டே தோட்டாரோடே தோஷமானஇடை. அதுக்குமேலே கலவியாலே துவண்ட இடையையுடையவர்கள். [இளவாய்ச்சியர்] - உன்னோடொத்த பருவத்தையுடையவர்கள். வடிவழகாலும் பருவத்தாலும் உன்னைத்துவக்கவல்லார் எத்தனைவர் கிடக்கிறது! நீ போகாநிற்க, இடையிலே தங்கள் பருவத்தாலே துவக்கவல்லார் அநேகர். [நீயுகக்கும் நல்லவர்] - வடிவழகுஉண்டானாலும் ப்ரயோஜநமில்லையே; எங்களைப்போலே யிருக்க வொண்ணாதே, நீயுகக்குமவர்களாகவும் வேணுமே. நீயுகக்கும்படி விலக்ஷணைகளான அவர்களோடே என்கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரிக்கவமையும். (அ)

—————

ஒன்பதாம் பாட்டு.

—————

உகக்குநல்லவரோடும்உழிதந்துஉன்தன்திருவுள்ளம்இடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள், வியக்கஇன்புறுதும்எம்பெண்மையாற்றோம் எம்பெருமான்! பசுமேய்க்கப்போகேல், மிகப்பலஅசுரர்கள்வேண்டுருவங்கொண்டு நின்றுஉழிதருவர்கஞ்சனேவ, அகப்படில் அவரோடும் நின்னோடு ஆங்கே அவத்தங்கள்விளையுமென்சொற்கோள்அந்தோ!

ஆ.—(உகக்கும்.) - உனக்கு அபிமதைகளாய் விலக்ஷணைகளாயுள்ளவர்களோடு திரிந்து உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுமளவில், நாங்கள் எங்களோடு ஸம்ஶ்லேஷித்ததிற்காட்டிலும் மிகவும் இனியராவுதோம்; வேறு சிலரோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கப் பொறுக்கமாட்டாத பெண்மைவேண்டோம்; பலஅஸுரர் கம்ஸப்ரேரிதராய்

ஸ்ரக்வீ இத்யாதி. ஸ்ரீ ஹரிவம்ஶே,(௧0-௩௨) "தாஸா ரோவிரராஜ ஶுநாஸிஷ பேஷைஸ்ஸ ஸ்வா தீராஜ:। பீதாம்பரதராஸ்ரக்வீ ஸாக்ஷாதிவ மந்மத:" (உ) இதுக்கு, "மந்மத மந்மத:" என்றதிலே நோக்கு. †உடை-புடவை. பிடாத்தை - பச்சைவடத்தை. "நுண்ணிடை" என்றதுக்கர்த்தம் - பண்டே இத்யாதி. "ஒசிசெய்" என்றதிக்கர்த்தம் - அதுக்குமேலே இத்யாதி. ஒசிசெய்நுண்ணிடை - தளர்த்தியை விளைக்கிற நுண்ணிய இடை. ஒசிவு-துவட்சி; தளர்த்தியென்றபடி. "ஒசிசெய்நுண்ணிடை, இள" என்கிறவற்றையும் கூட்டிக்கொண்டு "ஆய்ச்சியர்" என்கிற வஹுவசநத்துக்கர்த்தம் - வடிவழகாலும் இத்யாதி. ரஸோக்தியாகவிவரணம் - நீபோகாநிற்க இத்யாதி. "நீயுகக்கும்" என்றதுக்கு ஸாரம் - வடிவழகுண்டானாலும் இத்யாதிவாக்யத்ரயம். ஶப்தார்த்தம் - நீயுகக்கும்படி இத்யாதி. என்கண்வட்டத்திலே என்றது - "என்னைகழியேல்" என்றதைப்பற்ற. உழிதருகை - ஸஞ்சரிக்கை. 'அசுரர்கள் தலைப்பெய்யில் - ஆங்கு - யவன்கொல் - என்று - என்னுயிர் - ஆழும், ஆன்பின்போகேல்; நகையும் வேட்கையும் - கலவியும் - உன்கலந்து - நலியும், என்னைகழியேல், வசிசெய்' என்றதொடங்கி அந்வயம்.

(அ)

† உடை என்பது மூலத்தில் காணவில்லை.

வேண்டினவடிவுகளைக்கொண்டு ஸஞ்சரியாநிற்பர்; அவர்கள்கையிலே யகப்படில் அவர்களோடு உன்னோடு அவ்விடத்தில் பொல்லாங்குகள் விளையும், ஐயோ!, என்சொல்கொள்ளாய்! என்கிறாள்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "உங்கள்ஸந்நிதியிலே நான் வேறே சிலரோடே பரிமாறுகை உங்களுக்கு ப்ரியமாகக்கூடுமோ?" என்றருளிச்செய்ய; "எங்களோடே ஸம்ச்லேஷிப்பதிற்காட்டிலும் நீ வேறேசிலரோடே ஸம்ச்லேஷித்து உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுகை எங்களுக்கு மிகவும் இனிது; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாதமான தேசத்திலே பசுநிரைமேய்க்கப் போகாதொழியவேணும்" என்கிறாள்.

[உகக்கும் என்றுதொடங்கி] - உனக்கு அபிமதைகளாய் விலக்ஷணைகளாயுள்ள அவர்களோடேதிரிந்து, உன்னுடைய திருவுள்ளத்தில் இடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் எங்களோடே ஸம்ச்லேஷித்ததிற்காட்டிலும் மிகவும் இனியோமாவுதோம்; நீ வேறுசிலரோடே ஸம்ச்லேஷிக்க ப்ரியாதிருக்கும்பெண்மைவேண்டோம். [மிக என்றுதொடங்கி] - பல அஸுரர் கம்ஸன் ஏவ வேண்டினவடிவுகளைக்கொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாநிற்பர்; அவர்கள்கையிலே அகப்படில் அவர்களோடு உன்னோடு அவ்விடத்தில் பொல்லாங்குகள் விளையும்: ஐயோ! என்சொல் கொள்ளாய்.

ப.—அநந்தரம், எங்களுக்குநாதனான நீ, உன் அபிமதைகளோடே எங்கள் ஸந்நிதிகளிலே வர்த்திக்கிறது எங்களுக்கு மிகவும் உகப்பு; போவதியாகில் கம்ஸப்ரேரிதரான அஸுரர்களுக்கும் உனக்கும் பொல்லாங்கு விளையுமென்கிறாள்.

உகக்கும் - நீயுகக்கும்படியான, நல்லவரொடும் - நன்மையுடையவர்களோடே கூட, உழிதந்து - (எங்கள் ஸந்நிதியிலே) ஸ்வைரவிஹாரம்பண்ணி, (அவர்களைப்பெறுமல்), உன்தன் திருவுள்ளம் - உன் திருவுள்ளத்திற்பட்ட, இடர் - து:கங்கள், கெடுந்தோறும் - தீர்ந்து நீ ப்ரீதனும்போதெல்லாம், (உன்னிலும் அவர்களிலும்), நாங்கள் - நாங்களும், வியக்க - மிகவும், இன்புறுதும் - உகப்புடையோமாவோம்; (அதுக்கடி - நீபிரிந்தால்), எம்பெண்மை - எங்கள்பெண்மையை, ஆற்றோம் - ஆற்றமாட்டோம்; (அதுக்காக), எம்பெருமான் - எங்கள் ஸ்வாமியானவனே! பசுமேய்க்க-, போகேல் - போகாதேகொள்; (அதுக்குமேலே), கஞ்சன்ஏவ - கம்ஸன் ஏவுவிப்ப, பலவசுரர்கள் - பலஅஸுரர்களும், (காமரூபிகளாகையாலே), வேண்டு-நீ விரும்பும், உருவம்-ரூபங்களை, கொண்டு-, மிக-மிகவும், நின்றுஉழிதருவர்-ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்; அகப்படில் (கையிலே) யகப்படில், அவரொடு - அவர்களோடும், நின்னொடு - உன்னோடும், ஆங்கே - அவ்விடத்திலே, அவத்தங்கள் - பொல்லாங்குகளான யுத்தங்கள், விளையும்-விளையாநிற்கும்; (உன்செருக்காலே அநாதரியாதே), என்சொல் - என்வார்த்தையை, கொள்-கைக்கொள்ளவேணும், அந்தோ - ஐயோ!, பிரிவார்வார்த்தையும் கைக்கொள்ளவொண்ணாத பாக்கிருந்தபடிஎன்தான்!. வியத்தல் - ஆச்சர்யப்படுதல். உழிதருகை - ஸஞ்சரிக்கை. அவத்தம் - அநர்த்தம்; யுத்தமென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'உங்கள் ஸந்நிதியிலே சிலரோடேகூடப் பரிமாறுகை இஷ்டமாகக்கூடுமோ?' என்ன; எங்களோட்டை ஸம்ச்லேஷத்திற்காட்டிலும் உன்திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே எங்களுக்கு இஷ்டம்; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாதமான தேசத்திலே போகாதொழியவேணும் என்கிறாள்.

[உகக்கு நல்லவர் இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றிக்கே, நீ உகக்கும்படியான விலக்ஷணைகளோடேகூட ஸஞ்சரித்து, அவர்களோடே பரிமாறப்பெற்றிலோமென்று திருவுள்ளத்தில்உண்டான விடாயால் வந்த து:க்கம் கெடுந்தோறும். [நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும்] - புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன்உகப்பே ப்ரயோஜநமான நாங்கள் மிகவும் உகப்புதோம். மிகுதி எதிற்காட்டில் என்னில்; - எங்களோடே கலக்குமதிற் காட்டிலென்னுதல், உன்னிற்காட்டில்நீ உகந்தவர்களை உகப்புதோம் என்னுதல். [எம் பெண்மையாற்றோம்] - உன் உகப்புக்குப் புறம்பாய்வரும் ஸ்த்ரீத்வம் எங்களுக்கு அஸஹ்யம்: அதுவேண்டா. [எம்பெருமான் பசுமேய்க்கப்போகேல்] — உனக்கு எழுத்து வாங்குகிறோம்: நீபசுமேய்க்கப் போகாதொழியவல்லையே! நீங்கள் இங்ஙனே நிர்வந்திக்க நான் போகாநின்றேனோ? ஸ்வதர்மத்தைச் செய்யப்போனால்தான் வருவதென்? என்ன,—[மிகப்பல அசுரர் இத்யாதி] - பல அஸுரர்கள்வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள். [வேண்டு] - நீ உகக்கும்வடிவுகள் என்னுதல், காமரூபிகளாகையாலே நினைக்கிடான வடிவென்னுதல். கன்றாய்வருவாரும் விளாவாய் வருவாருமாவர்கள். ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தில்எழும் பூண்டுகளும் அஸுராவிஷ்டமாயிறேயிருப்பது. [கஞ்சன்ஏவ] - "தோற்றாலும் அவன்பக்கல் கொலைதப்பாது" என்றுபோகார், மேல்விழுவர்கள். மேல்விழுந்தாலும் வெற்றியோடல்லது மீளுவதோமோ என்ன? [அசப்படில்] - யுத்தத்திலே ஜயாபஜய வ்யவஸ்தையுண்டோ? அவர்கள்கையிலே அகப்படில் அவர்களும் நீயுமானவிடத்திலே பொல்லாங்கு விளையும். இப்படிச் சொல்லச் செய்தேயும் தன்விரத்தை நினைத்து, ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே பேசாதிருக்க. [என்சொற்கொள்] - அநாதரியாதே நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை ஸத்யம்பண்ணாய். [அந்தோ] - எங்களை அறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதொழியவேணுமோ?

ஈடு. — ஒன்பதாம்பாட்டு. "உகக்குநல்லவரோடும்உழிதராய்" என்று நான் போகாமைக்காகச் சொன்னவார்த்தை இத்தனையொழிய, உங்கள் ஸந்நிதியிலே நான் சிலரோடே பரிமாறுகை உங்களுக்கு அநிஷ்டமன்றோவென்ன; எங்களோட்டைக் கலவியிற் காட்டில் திருவுள்ளத்தில் ப்ரியமே எங்களுக்கு மிகவும் ஸுகம்; ஆனபின்பு, ஸப்ரமாதமான தேசத்திற் போகாதொழியவேணும் என்கிறாள்.

[உகக்கும்இத்யாதி] - எங்களைப்போலன்றிக்கே நீயுகக்கும் வைலக்ஷண்யத்தை உடையவர்களோடே எங்கள் கண்வட்டத்திலே ஸஞ்சரித்து. [உன்தன்இத்யாதி] - நாம் இன்னாளோடு கலக்கப்பெற்றிலோமென்று உன்திருவுள்ளத்தில் வரும்இடர்கெடுந்தோறும். [நாங்கள்இத்யாதி] - விஸ்மயத்திலேயாதல், மிகுதியிலேயாதல் கிடக்கிறது வியப்பு. புறம்புள்ளாரைப்போலன்றியே உன்னுகப்பே ப்ரயோஜநமான நாங்கள் மிகவும் உகப்புதோம். எதிற்காட்டிலென்னில் ;—எங்களுடன் கலக்குமதிற்காட்டில்என்னு

ஒன்பதாம்பாட்டு.—உகக்கும் இத்யாதி. 'உன்தன்திருவுள்ள மிடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்க இன்புறுதும் - என்சொற்கொள்'' என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - உகக்கும் இத்யாதி.

திருவுள்ளத்துக்குஇடரேதென்ன - நாம்இன்னாளோடு இத்யாதி. "மிகவும்" என்றத்தை இரண்டு வகையாக அருளிச்செய்கிறார்-எதிற்காட்டில் இத்யாதி. வாக்யத்ரயத்தாலே. ஆக, மிகுதியான பக்ஷத்தில், எங்களுடன்கலக்கு மதிற்காட்டிலென்னுதல், அவர்களுடன் நீகலக்குமதிற்காட்டிலென்னுதல் என்றர்த்தத்வயம்; விஸ்மயமென்றபக்ஷத்திலே, "ஸாபத்ந்யமில்லாதே இவர்களுகப்

தல்; அன்றிக்கே, நீயவர்களோடே கலந்தால் உனக்குப்பிறக்கும் ஆநந்தத்திற்காட்டில்என்னுதல். நான் இப்படிச்செய்தால் நீங்கள் மிகவும் இன்புறுவதாகச்சொன்ன இது கூடுமோ? என்ன, — [எம்பெண்மையாற்றோம்] - உன்னுகப்புக்குப் புறம்பாய்வரும் ஸ்த்ரீத்வம் நாங்கள் வேண்டோம். நீயுகந்தாரையொழிய உன்னை உகக்குமவர்களல்லோங்காண் நாங்கள்; உன்னைத் தனித்துஉகப்பாள் மூக்கறைச்சியன்றோ? [எம்பெருமான் இத்யாதி] - உனக்கெழுத்துவாங்குகிறோம்; நீபசுமேய்க்கப் போகாதொழியவல்லையே? நான்தான் போகாநின்றேனோ? ஸ்வயர்மாநுஷ்டாநத்துக்காகப் போனால்தான் வருவதென்?என்ன,— வருவதுசொல்லுகிறாள். [மிகஇத்யாதி]- மிகவும் பலவசுரர்கள் வேண்டின வடிவுகொண்டு மிகவும் ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள். ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தில் எழும்பூண்டுகளடங்க அஸுரமயமாயன்றோவிருப்பது. [வேண்டுருவங்கொண்டு] - நீயுகக்கும்வடிவைக் கொண்டென்னுதல், (காமரூபிகளாகையாலே) உன்னை நலிகைக்கீடான வடிவைக்கொண்டென்னுதல். [கஞ்சனேவ] - கம்ஸப்ரேரிதராய் வருகையாலே ''தோற்றுப்போகிலும் அங்குக்கொலைதப்பாது'' என்று மேல்விழுவர்கள் ஆர் ஏவில்என்? ஆர் மேல்விழில்என்? நாம் புக்கபோரிலே வெற்றி கொண்டன்றோ மீளுவதுஎன்ன, - [அகப்படில்] - அது மற்றைப்படியாகிற் செய்வதென்? யுத்தத்தில் ஜயாபஜயங்கள் அவ்யவஸ்த்திதமன்றோ? ஆனால்தான் வருவதென்னென்ன, - [அவர் இத்யாதி] - அவர்களும் நீயுமானவிடத்திலே பொல்லாங்குகள் விளையும். இப்படிச் சொன்னவிடத்திலும் ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே அநாதரித்திருந்தான். [என்சொற்கொள்] - அநாதரியாதே, நான்சொல்லுகிற வார்த்தையை புத்திபண்ணாய். [அந்தோ] - எங்களையறியாவிட்டால் உன்னையும் அறியாதொழியவேணுமோ? (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

அவத்தங்கள்விளையும்என்சொற்கொள்அந்தோ ! அசுரர்கள்வன் கையர்கஞ்சனேவ, தவத்தவர்மறுகநின்றுஉழிதருவர் தனிமையும்பெரிது உனக்குஇராமனையும்,†உவர்த்தலையுடன்திரிகிலையும் என்றென்றுஊடுறஎன்னுடையாவிவேமால், திவத்திலும்பசுநிரைமேய்ப்புஉவத்தி செங்கனிவாய் எங்களாயர்தேவே.

படே!'' என்று எல்லாரும் விஸ்மிதாரம்படியென்றபடி. கீழே-அவனுகப்பே புருஷார்த்தமென்றருளிச்செய்தது, இங்கே-அவனும் ததீயருமான சேர்த்தியே தனக்கு புருஷார்த்தமென்கிறாளென்றார்த்தாந்தரம்-நீயுகந்தாரை இத்யாதி. உகந்தாரும் காமுமானசேர்த்தியைவிட்டு நம்மையே யுகந்தாலோவென்ன-உன்னை இத்யாதி. மூக்கறைச்சி-சூர்ப்பனகி.எழுத்துவாங்குகிறேம்-அடிமைப்படுகிறோம். மேலுக்கவதாரிகை - நான்தான் இத்யாதி. ''மிகவும்பல'' என்கைக்கு இங்கே அநேகம்அஸுரர்களுண்டோவென்ன - ஸ்ரீப்ருந்தாவநத்தில் இத்யாதி. கன்று, விளா, குருந்து முதலானநீயுகக்கும் வடிவைக்கொண்டென்றபடி; மருது, வகம், மலைப்பாம்பு முதலான உன்னை நலிகைக்கீடான வடிவைக்கொண்டென்றபடி. ''கஞ்சனேவ'' என்றதுக்குஹாவம் - கம்ஸப்ரேரிதராய் இத்யாதி. விவரணம் - யுத்தத்தில் இத்யாதி. ஆனால்தான் என்றது - மற்றைப்படியானால்தானென்றபடி. ஆனைக்குப்பு - சதுரங்கம். ''அந்தோ!'' என்றதுக்குஹாவம் - எங்களை இத்யாதி. உன்னைப்பிரிகையாலே ஆர்த்தைகளான எங்களையென்றபடி. உன்னையும் - ஸுகுமாரனானவுன்னையுமென்றபடி. எங்களார்த்தியறியாவிட்டால் உன்ஸௌகுமார்யமும் அறியாதொழியவேணுமோவென்றபடி. (௯)

---

† 'உவத்தலை' யென்றும், 'உவர்த்தலை' யென்றும் பேர் அரும்பதப்பாடம்.

ஆ.—(அவத்தங்கள்.)-பலவான்களான அஸுரரைக் கம்ஸன்ஏவ "உனக்கு என்வருகிறதோ!" என்று ருஷிகளும்கூடக் கலங்குவர்கள்; அவன்ஸந்நிதியிலே தீமை செய்யவொண்ணாதென்று இராமனோடுகூடத்திரிகிறதும் செய்கிறிலையென்று மிகவும் என்னாத்மா வேவாநின்றது. "நாம் போகிலன்றோ பயப்படவேண்டுவது? இதென்ன ஸ்நேஹந்தான்" என்று முறுவல்செய்ய; "திருநாட்டிலும், பசுநிரைமேய்ப்பு உகத்தி; ஆயர்தேவே! ஆனபின்பு, போனாயேயல்லையோ?" என்கிறாள்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், கம்ஸப்ரேரிதரான அஸுரர் ஸஞ்சரிக்குங் காட்டிலே, நம்பிமூத்தபிரானையுமொழியத் தனியே திரியாநிற்றியென்று மிகவும்நோவுபடாநின்றேன் என்கிறாள்.

[அசுரர்கள் என்றுதொடங்கி] - பலவான்களான அஸுரரைக் கம்ஸன்ஏவ, தபஸ்ஸுபண்ணும் ருஷிகள் கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்; "உனக்கென் வருகிறதோ?" என்று தவத்தவர் தாங்கள் மறுக என்றுமாம். [தனிமை என்றுதொடங்கி] - "அவன் ஸந்நிதியில் தீமைசெய்ய வொண்ணாது" என்று ராமனோடும் ஹ்ருதயம் சேர்கிறிலை: ஹ்ருதயம் சேராவிட்டால் கூடத்திரிவதும் செய்கிறிலை என்று மிகவும் என்னுடைய ஆத்மா வேவாநின்றது. [திவத்திலும் என்றுமேலுக்கு] - "இதொரு ஸ்நேஹப்ரக்ரியையிருக்கும்படியே! நான் போகிலன்றோ நீங்கள் பயப்படவேண்டுவது?" என்று அவர்கள் ஈடுபடும்படி முறுவல்செய்ப, "செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவே! திருநாட்டிற் காட்டிலும் பசுநிரைமேய்ப்பு உவத்தி; ஆனபின்பு, போனாயேயல்லையோ?" என்கிறாள்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதரான கோபர்க்கு நிரதிஶயபோக்யனான நீ தனியே அஸுரர்கள்வர்த்திக்கிற காட்டிலே வர்த்தியாநின்றாய்; என்னெஞ்சு வேவாநின்றதென்கிறாள்.

செம்-சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய் - அதரஶோபையையுடையையாய், எங்கள் - எங்கள்குலத்திலுள்ள, ஆயர் - இடையர்க்கெல்லாம், தேவே - போக்யமான ஸ்வாமியானவனே! வன்கைபர் - ப்ரபலரான, அசுரர்கள் - அஸுரர்களானவர்கள், கஞ்சன்ஏவ - கம்ஸனேவ, தவத்தவர் - தப:பரரானருஷிகள், மறுக நின்று-("உனக்கென்வருகிறதோ!" என்று)நெஞ்சுகலங்கும்படி,உழிதருவர் - ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்: உனக்கு, தனிமையும் - அஸஹாயதையும், பெரிது - குவாலாயிருக்கும்; இராமனையும் - ப்ரபலரானநம்பிமூத்தபிரானையும், உவர்த்தலை-உன் ஸ்வைரவிஹாரார்த்தமாக இனிமையற்று அவனோடேஉடன்பாடனல்லையாய், உடன்திரிகிலையும் - கூடத்திரிவதும் செய்கிறிலை; '(இவ்வளவில்), அவத்தங்கள் - பொல்லாங்கு, விளையும்-விளையும்,' என்றென்று - என்று பலகாலும்நினைத்து, என்னுடையாவி - என்நெஞ்சு, ஊடுற - உள்ளுற, வேம் - வேவாநின்றது; அந்தோ - ஐயோ! என்சொல் - என்வார்த்தையை, கொள் - கேட்கவேணுங்காண்; திவத்திலும் - பரமபதத்திலிருப்பிலுங்காட்டில், பசுநிரைமேய்ப்பு - பசுமேய்ப்பை, உவத்தி - உவப்புதியாகாதே. "மாயையினால்" என்கிற கணக்கிலே அங்கிருக்கும்போதும் இங்கே யுகப்புதியென்றுமாம்.

இ—பத்தாம்பாட்டில், "கம்ஸப்ரேரிதர் ஸஞ்சரிக்கும் காட்டிலே நம்பிமூத்தபிரானையொழியத் தனியே திரியாநிற்றி என்று மிகவும் நோவுபடாநின்றேன்" என்கிறாள்.

[அவத்தங்கள் இத்யாதி] - அதிசங்கைபோக்கி அர்த்தக்ரியாகாரியன்று என்றிருக்கவேண்டா; நான் சொல்லுகிற வார்த்தையை ப்ரதிபத்திபண்ணாய். [அந்தோ] - ஹிதமேயாகிலும் நான் சொன்னவார்த்தையாக அமையுமே நீ கேளாதொழிகைக்கு. [அசுரர்கள்வன்கையர் கஞ்சனேவ] - ஜந்மமே தண்ணியர்: அநேகர்: முன்கையுரமியர்: மூர்க்கனான கம்ஸன் ப்ரேரிக்கிறான்: இவர்கள் ஸஞ்சரிக்கிற காடன்றோ? [தவத்தவர் மறுக நின்று உழிதருவர்] - என்னையிறே விடலாவது நீ? நல்லவர்கள் கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள்; தபோநிஷ்டரான ருஷிகள் ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உன்கை பார்த்திருக்குமவர்கள், தபோவிக்நத்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரிப்பர்கள்; "ஹஸ்ரூஹஸ்ரிதாஃ" என்றும் "வநஹிவஸ்யுஸரீராணி" என்று மிருப்பர்கள். "அவர்களால் உனக்கு என் வருகிறதோ!" என்று கலங்க என்றுமாம். [தனிமையும் பெரிது உனக்கு] - "வநக்ஷாதாஜ விநாராமம் க்ருஷ்ணாவநுநாவநம்யயள" என்று நம்பிமூத்தபிரானையொழிய ஸஞ்சரிக்கும் காலம் பெரிது உனக்கு. [இராமனையும் உவர்த்தலை] - "அவன் ஸந்நிதியிலே தீம்புசெய்யவொண்ணாது" என்று அவனோடும் நெஞ்சுபொருந்தி வர்த்திக்கிறிலை. [உவர்த்தலை] - உவர்த்தலையுடையை. [உடன்திரிகிலையும்] - நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாவிட்டால், எதிரிகள் அஞ்சும்படி கூடத்திரிந்தாலாகாதோ? [என்றென்றுவாடுற என்னுடை ஆவி வேமால்] - உன்போக்கன்றே என்னை நலிகிறது; அவனையொழியத் திரிகிற இதுவே என் நெஞ்சை மறுபாடுருவச் சுடாநின்றது. [வாடுற] — உள்ளுற. உங்களோடிருக்கிற இருப்பைக்குலைத்து நீங்கக்கொண்டுபோவனோவென்ன— [திவத்திலும் பசு நிரைமேய்ப்புவத்தி] - பரமபதத்தில் இருப்பைக்குலைத்தன்றோ பசுமேய்க்கப் போந்தது? அவ்விருப்புக் குலைந்துவந்திருந்ததும் இப்போது பொல்லாதென்றிருக்கிறார்கள். அவ்விருப்பிலேயிருந்தானாகில் இப்போது வயிறெரிய வேண்டாவிறே. நம் பேறிழவுகொண்டு கார்யமில்லை. வஸ்து ஸுரக்ஷிதமாயிருக்குமென்றிறே இவர்களிருப்பது. பரமபதத்தில் இருப்பைவிட்டுப் பசுமேய்க்கப்போகக்கடவ உன்னை, "எங்களை உபேக்ஷித்தாய்" என்று இன்னதாகப் புகுகிறோமோ? அவ்விருப்பிலும் பசுமேய்க்க என்றுகப்புதி யென்றுமாம். [செங்கனிவாய் இத்யாதி] - "இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவமே!" என்று ஸ்மிதம்பண்ணினான்; அதிலே ஈடுபடுகிறார்கள். "அவ்விருப்புக்குலைந்து போந்தமையுண்டு; உங்களைவிட்டுப் போவனோ?" என்று ஸ்மிதம்பண்ண; ஓரிருப்பைக்குலைந்து போரக்கடவையானபின்பு, எங்களையும் பிரிந்து போனாயல்லையோ? என்கிறாள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. முன்கைமிடுக்கரான அஸுரர்கள் கம்ஸப்ரேரிதராய் ஸஞ்சரிக்கிறகாட்டிலே, நம்பிமூத்தபிரானையுமொழியத் தனியே திரியாநிற்றியென்று மிகவும் நோவுபடாநின்றேனென்கிறாள்.

[அவத்தங்களித்யாதி] - அநுஷ்டாநபர்யந்தமாகவேணுமென்றிருக்கவேண்டா; சொன்னவார்த்தையை ப்ரதிபத்திபண்ணவமையும். [அந்தோ] - அநுஷ்டாநகௌரவத்

பத்தாம்பாட்டு.—அவத்தங்கள் இத்யாதி. "அசுரர்கள்வன்கையர் கஞ்சனேவ" என்று தொடங்கி "ஆவி வேமால்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - முன்கை இத்யாதி. "வாடுற" என்றத்தைப்பற்ற - மிகவும் என்றது.

புநஶ்ச "அவத்தங்கள்" இத்யாத்யநுவாதத்துக்கு பாவம் - அநுஷ்டாநபர்யந்தம் இத்யாதி. அதாவது - இவ்வார்த்தையைக்கேட்டால் சொன்னபடி செய்யவேணுமென்று நீ அநாதரிக்கவேண்டா, கடலோசைக்குச் செவிபுதைத்துக் கேட்கிறவோபாதி கேட்கவமையுமென்றபடி. இத்தால் - "கேட்கவே, சேதநனுடையாலே தன்நோவை நினைத்துத்திரும்பும்" என்று இவளுக்குக் கருத்தென்றபடி. "அந்தோ" என்றதுக்கு பாவம் - அநுஷ்டாநகௌரவத்தால் இத்யாதி.

தால் இழியாதொழிகையன்றிக்கே என்வார்த்தையாகஅமைவதே கொள்ளாமைக்கு! [அசுரர்இத்யாதி] - ஜந்மத்தால் தண்ணியருமாய், தாங்கள் பலருமாய், முன்கை மிடுக்கருமாயிருப்பர்கள் ; அதுக்குமேலே, துஷ்ப்ரக்ருதியான கம்ஸனேவவாய்த்து வருவது. [தவத்தவர் மறுகநின்றுஉழிதருவர்] -என்னையிறே யுனக்குவிடலாவது; நீ நல்லவர்கள் குடல் மறுகும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள் ; தபோநிஷ்ட்டரான ருஷிகள்: ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு உன்னைபார்த்திருக்குமவர்கள் ; தபோவிக்நத்தாலே கலங்கும்படி ஸஞ்சரியாநிற்பர்கள் ; "गर्भभूतास्तपोधनाः" (கர்ப்பபூதாஸ்தபோதநா:) என்றும் "एहि पश्य शरीराणि" (ஏஹிபஶ்யஶரீராணி) என்றுமிருக்குமவர்கள் ; "அவர்களால் உனக்குஎன்வருகிறதோ?" என்று கலங்கவென்றுமாம். அன்றிக்கே, ஸ்ரீநாரதபகவான், ஸ்ரீஸுக்ரீவமஹாராஜர், பெரியாழ்வார், பிள்ளையுறங்காவில்லிதாஸர் தொடக்கமானவரைச் சொல்லிற்றுதல். ஆனல் ஸ்நேஹிகளானவர்களுடையவிரோதியைப் பின்னைப்போக்கவேண்டாவோவென்ன [தனிமையும்பெரிதுனக்கு] - உன்கால் நெடுகநெடுகத் தனிமையே மிக்குவிட்டதே யுனக்கு! "एकदा तु विना रामं कृष्णो वृन्दावनं ययौ" (ஏகதாதுவிநாராமம் க்ருஷ்ணேப்ருந்தாவநம்யயௌ) என்று நம்பிமூத்தபிரானையொழியவே ஸஞ்சரிக்கும் காலம் பெரிது உனக்கு. [இராமனையுமுவர்த்தலே] - "நம்பிமூத்தபிரான் ஸந்நிதியில் தீம்புசெய்யவொண்ணாது" என்று அவனுடனும் நெஞ்சுபொருந்தி வர்த்திக்கிறிலே. [உவர்த்தலே] -

'அநுஷ்ட்டாநகௌரவத்தால் இழியாதொழிகை யன்றிக்கே' என்றது - நாம் காட்டிலே போனல் அசுரர்களாலே வரவுவருகையாலே கோபாலகாத்யநுஷ்ட்டாநத்தில் ஆயாஸமுண்டென்னுமத்தாலேபோகாதொழிகையன்றிக்கேயென்றபடி. 'என்வார்த்தையாக வமைவதே கொள்ளாமைக்கு' என்றது-"ஒருஸ்த்ரீயினுடையவார்த்தையன்றோ" என்றுஎன்வார்த்தைஉனக்குஅங்கீகரியாமைக்குப் பர்யாப்தமாய் விட்டதேயென்றபடி. அஸுரஶப்தத்துக்கும், வஹுவசநத்துக்கும், "வன்மையர்" என்றதுக்கும க்ரமேணார்த்தம் - ஜந்மத்தால் இத்யாதி. "கஞ்சனொடு" என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்குமேலே இத்யாதி. தவத்தவர் - தபஸ்ஸையுடையவர்களென்று ஶப்தார்த்தம். "தவத்தவர்" என்றதுக்கு - "यस्य ज्ञानमयं तपः" என்றும், "[illegible]" என்றும், தபஶ்ஶப்தம் - ஜ்ஞாநவாசியாய், ஶக்திஶ்சஜ்ஞாநவிசேஷ: ஆகையாலே, ஜ்ஞாநவிசேஷமான ஶக்திமான்களென்று விவக்ஷித்துஅர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்-என்னையிறே இத்யாதி. நீநல்லவர்கள் என்றது - உனக்கு நல்லவர்களென்றபடி. இப்பக்ஷத்தில், மறுகுதலாவது-மங்களாஶாஸநபரதையாலே "அற்றைக்கென வருகிறதோ?" என்று கலங்குகை. அர்த்தாந்தரம் - தபோநிஷ்ட்டரான இத்யாதி. "[illegible]" என்கையாலே, தவமென்று - ப்ரபத்தியாய், ப்ரபந்நரென்று மூன்றுமர்த்தம்- ஸ்வரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்தில் "மறுக" என்றதுக்கர்த்தம் - தபோவிக்நத்தாலே இத்யாதி. த்விதீயத்ருதீயார்த்தங்களுக்காதல் மூன்றுமர்த்தத்துக்காதல் ப்ரமாணத்வயம் - गर्भभूता இத்யாதி. "[illegible] गर्भभूतास्तपोधनाः" (உக) "एहि पश्य शरीराणि मुनीनां भावितात्मनाम् । हतानां राक्षसैर्घोरैर्बहूनां बहुधा वने" (சக) இத்யாரண்யகாண்டே தண்டகாரண்யவாஸிநோ மஹர்ஷய:. மூன்றுமர்த்தத்தில், "மறுக" என்றதுக்கர்த்தம்-அவர்களால் இத்யாதி. அவர்களால்-அஸுரர்களால். உனக்கு-ரக்ஷகனான வுனக்கு. முக்தனவர்த்தவிவரணம் - அன்றிக்கேஸ்ரீநாரத இத்யாதி. "பெரிது" என்றதுக்கு பாவம் - உன்கால் இத்யாதி. அப்படி தனிமையுண்டோவென்ன- एकदा இத்யாதி. பஞ்சமேம்ஶேஷப்தமே- "[illegible]" இத்யுத்தரார்த்தம். உவத்தலே உகக்கிறாயில்லை யென்னுதல். இராமனையும் - இராமனுடனும். உவர்த்தலே - உவர்த்தலே

உவர்த்தலையுடைமை. [உடன்திரிகிலேயும்] - நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாவிட்டால், தூரத்திலேகண்ட எதிரிகளுக்கு "இவர்களிருவரும் கூடித்திரியாநின்றார்கள்" என்று அஞ்சும்படி ஒக்கத்திரிவதும் செய்கிறிலே. [என்றுஇத்யாதி] - நீபோகிறாயென்றல்ல, நம்பிமூத்தபிரானுடன் கூடத்திரிகிறிலேயென்றாய்த்து என்னுடையஹ்ருதயம் மறுபாடுருவ வேகிறது. [ஊடுற] - உள்ளுறவென்றபடி. என்னுடைய ஹ்ருதயமானது வேவாநின்றது. இப்படி நிர்ப்பந்திக்கைக்கு நான் இவ்விருப்பைக்குலைந்து போகாநின்றேனோவென்ன—[திவத்திலும் பசுநிரைமேய்ப்புவத்தி] - ஆமாம்; நீ ஓரோ விருப்புக்கள் குலைத்துக்கொண்டு போந்தறியாயிறே. பரமபதத்தி லிருப்பைக்குலைத்தன்றோ பசுநிரைமேய்க்கப்போந்தது. அங்கேயிருக்கவும் பெற்றதில்லை. அங்குநின்றும்போந்தது பொல்லாதாகச்செய்ததென்றிருக்கிறாள். அங்கேயிருந்தானாகில் இங்கு என்வயிறுஎரியவேண்டாவே. நாம் பெறுவோம் இழப்போம்; இவ்வஸ்துதானழியாதொழியலாய்த்தே. அவர்களைவிட்டும் பசுக்களை விரும்பக்கடவ நீ எங்களை யுபேக்ஷிக்கச்சொல்லவேணுமோ? அங்குநின்றும்போந்திலோம் என்னவோண்ணாதே அவனால். "இதொரு ப்ரேமஸ்வபாவமிருந்தபடியென்!" என்று ஸ்மிதம்பண்ணினான். [செங்கனிவா யெங்களாயர்தேவே] - அதிலே யீடுபடுகிறார்கள். "அவ்விருப்புக் குலைந்து போந்தமையுண்டு, உங்களைவிட்டுப்போவேனோ?" என்று ஸ்மிதம்பண்ண; இவர்களும் வாய்க்கரையிலே யழுந்துகிறார்கள். (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

செங்கனிவாயெங்களாயர்தேவுஅத்திருவடிதிருவடிமேல்பொருநல், சங்கணிதுறைவன்வண்தேன்குருகூர்வண் சடகோபன்சொல்லாயிரத்துள்,மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமாலைஅவனோடும் பிரிவதற்கிரங்கித்தையல், அங்கவன் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான்உரைத்தனஇவையும்பத்தவற்றின் சார்வே.

ஆ.—(செங்கனிவாய்)- செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவு அத்திருவடி திருவடிமேல் பொருநல் சங்கணி துறைவனாயிருந்த வண்தென்குருகூர் வண்சடகோபன் சொன்ன ஆயிரத்துள்,மங்கையராய்ச்சியராய்ந்த மாலை அவனோடும் பிரிவாற்றாமையாலே தையல் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பான் சொன்ன இப்பத்து, அவன் திருவடிகளைச் சேர்விக்குமென்கிறார்.

யுடைமை; வெறுப்பையுடைமையென்னுதல்; உவர்த்தல் - வெறுப்பு. நெஞ்சில் பொருத்தமில்லாதாருடன் கூடத்திரிந்தால் ப்ரயோஜநமேதென்ன - தூரத்திலே இத்யாதி. "என்றென்று" என்கிற வீப்ஸைக்கும் "ஊடுற" என்றவிதுக்கும் பாவம் - நீ போகிறாய் இத்யாதி. என்றென்று என்று பலகாலும் நினைத்து. இதுக்கு பாவம் - ஆமாம் இத்யாதி. விவரணம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. ஹார்த்த பாவம் - அங்கேயிருக்கவும் இத்யாதி. அங்குநின்றும் போந்தது நல்லதன்றோவென்ன-அங்கேயிருந்தானாகில் இத்யாதி. அங்கேயிருந்தால் உன் அபிமதம் ஸித்தியாதேயென்ன - நாம் பெறுவோம் இத்யாதி. "ஆமாம்நீ" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - அவ்விருப்புக்குலைந்து இத்யாதி. திவத்திலும் - திவத்திற்காட்டிலும் உவத்தி - உகப்புதி. வாய்க்கரை - அதரம். (கo)

ஒ.—நிகமத்தில், ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், எம்பெருமானை "பசுநிரை மேய்க்கவேண்டா" என்று பிராட்டி நிஷேயித்த பாசுரமான இதுவும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒருதிருவாய்மொழியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[செங்கனிவாய் என்றுதொடங்கி] - தான் பசுநிரைமேய்க்கப் போகாமை தோற்றும்படி முறுவல்செய்கையாலே சிவந்த கனிபோலேயிருக்கிற திருப்பவளத்தை யுடையனாய் ஆஸ்ரிதஸுலபனாய் ஆயர்தேவான ஸ்வாமியுடைய திருவடிகளிலே, சங்குகளாலே அணியப்பட்ட திருப்பொருநலாகிற ஆற்றையுடையராய் ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடையரான பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும். [மங்கையர் என்றுதொடங்கி] - இடைப்பெண்கள் அவனோடு பிரிகிறோமென்று நோவுபட்டுச் சொன்ன பாசுரத்தை அவர்களிலே ஒருத்தி பசுநிரைமேய்க்கப் போகவேண்டாவென்று சொன்ன.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸஹவல்லாபத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

செம் - சிவந்த, கனி - கனிபோலேயிருக்கிற, வாய், - திருவதரத்தையுடையனாய், எங்கள் - எங்களுக்கு போக்யபூதனாய், ஆயர்தேவு - அப்படியே ஆயர்க்கு போக்யபூதனாய், அத்திருவடி திருவடிமேல் (அவர்களுக்கு ஸ்வாமியுமான) அவன் திருவடிகளின்மேலே, பொருநல் - திருப்பொருநலில், சங்கணி - சங்குகள்சேரும், துறைவன் - துறையையுடையராய், வண் - ஸம்பத்தையும், தென்குருகூர் - அழகையுமுடைத்தான திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய், வண்சடகோபன்சொல் - உதாரரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த, ஆயிரத்துள் - ஆயிரந்திருவாய்மொழிக்குள்ளே, மங்கையர் - யௌவநஸ்வபாவைகளான, ஆய்ச்சியர் — இடைச்சிகள், ஆய்ந்தமாலை - அநுஸந்தித்ததொடையாய், அவனொடும் - அவனோடு, பிரிவதற்கு - பிரிகிறதுக்கு, இரங்கி - க்லேசித்து, அங்கு - அத்திரளிலே, தையல் - (ப்ரபலையாயிருப்பாளொரு) இடைப்பெண்பிள்ளை, அவன்-, பசுநிரைமேய்ப்பு - பசுநிரைமேய்க்கையை, ஒழிப்பான் - ஒழிக்கைக்காக, உரைத்தன - உரைக்கப்பட்டனவாயிருக்கிற, இவையுபபத்து - இவைபத்தும், அவற்றின் - அவர்களாய்ந்த மாலைகளின் பலமான அவனுடைய ஸம்ஶ்லேஷமேபலமாம்படி, சார்வு-செறிந்தன; அல்லாத திருவாய்மொழிகளின் பலமே இவற்றுக்கும் பலமாய்த்தினவென்றுமாம்; இவையும் அல்லாத திருவாய்மொழிகளில் சார்வதே! என்று இதினுடைய வைலக்ஷண்யஜ்ஞாநமே பலமாச்சுதாகவுமாம். இது - எண்சீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், அவனை, "பசுநிரை மேய்க்கவேண்டா" என்று நிஷேயித்தபாசுரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒருதிருவாய்மொழியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[செங்கனிவாய் இத்யாதி] - தன்முறுவலாலே எங்களைத் தோற்பித்தாற்போலே, தன்பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பித்த ஸர்வஸ்வாமியுடைய திருவடிகளிலே சொல்லிற்று. "பாலஸாத்ருஶ்யவிஜிதாவஹாரிணௌ" என்னக்கடவதிறே. [பொருநல் இத்யாதி] - இவர் இருந்தவிடத்தே ஸத்துக்கள் சேருமாபோலே, சங்குகளாலே அணியப்பட்ட திருப்பொருநலையுடையராய், ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடையராய், பரமோதாரரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும். [மங்கையராய்ச்

சியர் இத்யாதி] - அவனோட்டைப் பிரிவு பொறுக்கமாட்டாதபடியாலே ஒருபருவத்தில் இடைப்பெண்கள் அநுஸங்தித்த தொடையாய், அவர்களிலே ஒருத்தி "பசுநிரை மேய்க்கவேண்டா" என்றுரைத்தாள்; "எல்லாரும் திரளச்சொன்னால் அவன் செவிப் படாது" என்னுமத்தாலே நப்பின்னைப் பிராட்டியைப்போலே அவனுக்கு மறுக்கவொண்ணாத தாமுடையாளொருத்தியை வார்த்தை சொல்லவிட்டார்கள்; இப்படியாகிலிறே, "அடிச்சியோம்" என்றும், "தொழுத்தையோம்" என்றும் "ஆழிமென்னுயிர்" என்றும், "என்சொற்கொள்" என்றும் சொன்ன பன்மைகளும் ஒருமைகளும் சேரக் கிடப்பது. [இவையும்பத்து அவற்றின்சார்வே] - கீழ்ச்சொன்ன திருவாய்மொழிகளருகே இதுவும் ஒருதிருவாய்மொழியே! என்றிப்பத்து நிர்வஹித்துப் போருவது. அங்ஙனன்றிக்கே, கீழில் திருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன பலமே இதுக்கும் பலமென்னுதல்; மங்கையராய்ச்சியர் ஆய்ந்த மாலைபாற் பலித்த பலமே இதுக்கும் பலமென்னுதல். அவர்களுக்கு அவன் போகாமல் மீண்டானாகில் இவர்களுக்கும் அதுவே பலமாய், அவனோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர் என்கிறார்.

ஈடு.—நிகமத்தில், அவனை "பசுநிரைமேய்க்கப்போகவேண்டா" என்று நிஷேதித்த பாசுரமான இத்திருவாய்மொழியும் அல்லாதவற்றோடொக்க ஒருதிருவாய் மொழியே! என்று விஸ்மிதராகிறார்.

[செங்கனிவாய்இத்யாதி] - அவ்வயிரவுருக்கான முறுவலாலே எங்களைத் தோற்பித்தாற்போலே, தன்பருவத்திற் பிள்ளைகளையும் தோற்பித்த ஸர்வஸ்வாமி திருவடிகளிலே சொல்லிற்று. 'செங்கனிவாய்' என்கையாலே தங்களைத்தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று; 'ஆயர்தேவு' என்கையாலே தன்பருவத்திலுள்ளாரைத் தோற்பித்தபடி சொல்லிற்று; "**பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்**" (பும்ஸாம்த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்). [அத்திருவடி திருவடிமேல்] - அந்த ஸர்வஸ்வாமியானவன் திருவடிகளிலே. அவன் ஶேஷித்வத்தைக்காட்டிக்கொடுத்தான்; திருவடிமேலென்கையாலே இவரும் ஶேஷத்வத்திலே நின்றார். [பொருநற்சங்கணிதுறைவன்] - தாமிருந்தவிடத்திலே ஸத்துக்களடங்கலும் வந்துசேருமாபோலே யாய்த்து, திருப்பொருநலில் சங்குகள் வந்துசேரும்படி. [மங்கையர்இத்யாதி] - அவனோட்டைப்பிரிவுபொறுக்கமாட்டாமையாலே ஒருபருவத்தி லிடைப் பெண்கள்அநுஸங்தித்த தொடையாய். [தையல் இத்யாதி] - "ஸஹைபோலேயெல்லாரும் திரண்டுவார்த்தைசொன்னால் செவிப்படாது" என்றுபார்த்து, அவனுக்கு மறுக்கவொண்

நிகமம் - செங்னிவாய் இத்யாதி. "அவன் பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பானுரைத்தன இவையும்பத்தவற்றின் சார்வே!" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி 'ஒரு திருவாய்மொழியேயென்று விஸ்மிதராகிறார்' என்றது - "சார்வே!" என்கிற ஸ்வரத்தைப்பற்ற.

செங்கனிவாயாலே ஆயர்களையும் தோற்பித்தானென்றபடி. இருவரையும் தோற்பித்த படியைக் காட்டுகிறார் - செங்கனிவாய் இத்யாதி. 'செங்கனிவாய் எங்கள் என்கையாலே' என்று கூட்டுவது; 'செங்கனிவாய் ஆயர்தேவு என்கையாலே' என்றுகூட்டுவது. தோற்பித்தபடி யென்றதுக்கு- "[illegible]" என்றதிலேநோக்கு. தன்பருவத்திலுள்ளாரைத்தோற்பிக்குமோ வென்ன- பும்ஸாம் இத்யாதி. "**சந்த்ரகாந்தாநநம் ராமம் அதீவப்ரியதர்சநம் | ரூபௌதார்யகுணை: பும்ஸாம் த்ருஷ்டிசித்தாபஹாரிணம்**" இத்யயோத்யாகாண்டே. (௩-உஎ½)

இத்தால் ஃபலிதம் - அவன் ஶேஷித்வத்தை இத்யாதிவாக்யத்வயம். "அவனெடும்பிரிவதற்கிரங்கி -

ணுதபடி நப்பின்னைப்பிராட்டியுடைய தாமுடையாளொருத்தி பசுமேய்க்கப்போகாமே மீட்கைக்காகச்சொன்னவை யாய்த்து. "அடிச்சியோம்" என்றும் "தொழுத்தையோம்" என்றும் "ஆழுமென்னாருயிர்" என்றும் "என்சோற் கோள்" என்றும்சொன்ன பன்மைக்கும் ஒருமைக்கு மெல்லாம் சேருமிறே. [இவையும்பத்து அவற்றின்சார்வே] - 'அவை' என்கிறது கீழ்த்திருவாய்மொழிகளையாய், "அவற்றினருகே இதுவுமொரு திருவாய்மொழியே!" என்று ஆஶ்சர்யத்திலேயாக்கியாய்த்து சீயர் அருளிச்செய்ததும் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்றும். அன்றிக்கே, [இவையும்பத்துஅவற்றின்சார்வே] - கீழ்த்திருவாய்மொழிகளுக்குச் சொன்ன ஃபலம் இதுக்கும் ஃபலமென்றதாகவுமாம். அன்றிக்கே, அவையென்கிறது - "மங்கையராய்ச்சிய ராய்ந்தமாலை" என்கிறவற்றையாய், இவையும்அவற்றோடொக்கும். அதினுடைய ஃபலமே இதுக்கும் ஃபலம் அது நிவர்த்தகமாகில் இதுக்கும் பேறுண்டாம். அவர்கள் "நீபோகாதேகோள்" என்ன அவன் தவிர்ந்து அவர்களோடே கலந்தாற்போலே, இது கற்றாரும் அவனோடே நித்யஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணப்பெறுவர். 'செங்கனிவாயெங்களாயர் தேவு - அவனோடும் பிரிவதற்கிரங்கி - மங்கையராய்ச்சிய ராய்ந்தமாலை — தையல் அங்கவன்பசுநிரைமேய்ப்பொழிப்பானுரைத்தன - அத்திருவடிதிருவடிமேல்பொருநல் சங்கணிதுறைவன்-வண்தென்குருகூர் வண்சடகோபன்-சொல்லாயிரத்துள்- இவையும் பத்துஅவற்றின்சார்வே' என்றந்வயம். (கக)

மங்கையராய்ச்சியராய்ந்தமாலை" என்றந்வயிப்பது. ஆய்ந்தமாலை - நெஞ்சிலே யாராய்ந்தமாலை. "ஆய்ச்சியராய்ந்தமாலை - தையல் - உரைத்தன" என்ற பன்மையுமொருமையும் சேரும்படியென்னென்ன - ஸஹைபோலே இத்யாதிவாக்யத்ரயம். 'அடிச்சியோமென்றும்' இத்யாதி வாக்யாதியிலே, "இப்படியாகில்" என்று அத்யாஹார்யம். வ்யாக்யாநம்பண்ணிற்றும் என்றது - ஒன்பதினாயிரம் வ்யாக்யாநம் பண்ணிற்றுமென்றபடி. மூந்தினவர்த்தத்தில், "சார்வே!" என்றது - ஸ்வரத்திலே: த்விதியார்த்தத்துக்கு- சார்வு - ஒப்பு. அவற்றோடொக்கது - அவற்றோடொத்த ஃபலத்தையுடையதென்றபடி ; "சார்வே" என்கிற ஏகாரம் இப்போது அவ்யயம். விவரணம்-அதினுடைய இத்யாதி. அதினுடைய - ஆய்ந்தமாலையினுடைய வென்றபடி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - அதுநிவர்த்தகம் இத்யாதி. "நிவர்த்தகமாகில்" என்றவாக்யவிவரணம் - அவர்கள் இத்யாதி. இப்பாட்டுக்கு அந்வயங்காட்டுகிறார் - செங்கனிவாய் இத்யாதி. உரைத்தன - உரைத்தவார்த்தைகளை. "சடகோபன்சொன்ன" என்றந்வயிப்பது. "சொல்" என்றது -சொன்னவென்றபடி. "ஆய்ந்த" என்றது - நெஞ்சாலே யாராய்ந்தவென்றாய், அநுஸந்தித்த மாலையென்றபடி. பொருநல்-திருத்தாம்ரபர்ணி. திருப்பொருநலில் சங்குகள்சேரும் துறையையுடையராய் ஸம்பத்தையுடைய அழகிய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகராய் உதாரரான ஆழ்வாரருளிச்செய்த என்று ஸப்தார்த்தம். மங்கையராய்ச்சியர்-யௌவநஸ்வஹாவைகளான இடைப்பெண்களென்றபடி. "ஆய்ந்தமாலை" என்றது - "உரைத்தன" என்றதுக்கு விசேஷணம். "அநுஸந்தித்தமாலையான - உரைத்தவார்த்தைகளை - சடகோபன்சொல்" என்றுயோஜிப்பது. மேய்ப்பொழிப்பான் - மேய்க்கையை யொழிக்கைக்காக. அவனொடும் பிரிவதற்கிரங்கி' - அவனோட்டைப்பிரிவுக்கு க்லேசித்து. அங்கு - அத்திரளிலே. இவையும்பத்து - இவைபத்தும் என்றந்வயிப்பது. (கக)

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி. -- [illegible]

த்ராவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

வேய்மருதோளிந்திரைகோன் மேவுகின்றதேசத்தைத்
தான்மருவாத்தன்மையினல்தன்னையின்னம் - பூமியிலே
வைக்குமெனச்சங்கித்துமால் தெளிவிக்கத்தெளிந்த
தக்கபுகழ்மாறனெங்கள்சார்வு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

நான்காந்திருவாய்மொழி—சார்வே - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ—(சார்வே.) - இப்படி ப்ராஸங்கிகத்தை முடித்து * பத்துடையடியவரிலே ப்ராரப்தமான பக்தியோக ஸௌலப்யத்வத்தை நிகமிக்கிறார்.

ஒ.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், எம்பெருமான், "உம்மை ஒருநாளும்பிரியேன்" என்று இவரை ஆஶ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும்ப்ரீதரான ஆழ்வார், வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலுமாக ப்ரஸ்துதமான பக்தியோகமாகிற உபாயம் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்து அத்திருவாய்மொழிகளில் பக்திவர்த்தகமாகச் சொன்ன குணங்களைப் பராமர்ஶியாநின்றுகொண்டு, பக்தியோகத்தை நிகமிக்கிறார். எம்பெருமானை, "பசுமேய்க்கப்போகாதொழியவேணும்" என்று அபேக்ஷிக்க, அவனும் அப்படியே தவிருகையாலே ப்ரீதரான ஆழ்வார், அவன் பக்திலப்யனென்னுமிடம் நிஶ்சிதமென்கிறாரென்றுமாம்.

ப.—நாலாந்திருவாய்மொழியில், கூடவிருக்கச்செய்தே ஈஶ்வரனுடைய பிரிவை யதிஶங்கைபண்ணும் தமக்குப் பிறந்தப்ரேமாதிஶயத்தாலே அவனும் விஶ்லேஷப்ரஸங்கமில்லாதபடி ஸம்ஶ்லேஷப்ரகாரத்தைத் தெளிவிக்க, அத்தாலே ஸந்துஷ்டராய், "தன்பக்கல் பக்தியுக்தராயிருப்பார்க்கு ஸௌலப்யனாயிருக்கும்" என்றறுதியிட்டு, அந்த பக்திலப்யத்வோபபாதகமாக; அவனுடைய பரத்வபோக்யத்வ விஶிஷ்ட ஐஶ்யத்வத்தையும், அதுக்கடியான ஶ்ரிய:பதித்வத்தையும், அநுபாவகத்வபூர்த்தியையும், ஆஶ்

ரிதரக்ஷணைஶ்வர்யத்தையும், அநந்யமுகி ஸுலபத்வத்தையும், அதிஶயிதஸௌஶீல்யத்வத்தையும், போக்யவிக்ரஹத்வத்தையும், நித்யாநபாயமான ரக்ஷகத்வத்தையும், தத்த்வயாதாத்ம்ய ப்ரகாஶகத்வத்தையும், அஸாதாரண ஜந ப்ராப்யத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்பூதனான ஸர்வேஶ்வரன்விஷயத்தில் தமக்குப் பிறந்த பக்தியானது போகோபகரணமாய்க்கொண்டு ப்ராப்யாந்தர்க்கதமானப்ரகாரத்தையநுஸந்தித்து ப்ரீதராகிறார்.

இ.—நாலாந் திருவாய்மொழியில், பிரியநினைவின்றிக்கேயிருக்க அதிஶங்கையாலேபிரிந்தார் படும்வ்யஸநத்தைப்பட்டு அத்தாலே அவஸந்நரான இவரை, "உம்மை ஒருநாளும் பிரியேன்" என்று ஆஶ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும்ப்ரீதரானவர், வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலுமாக ப்ரஸ்துதமான பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்து, அத்திருவாய்மொழிகளில் பக்திவர்த்தகமாகச்சொன்ன குணங்களைப் பராமர்ஶியாநின்றுகொண்டு, தமக்குப் பேற்றுக்குடலாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியைச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார். "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று முதல் திருவாய்மொழியிலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லிற்றிறே. இவருடைய பக்திதான், "உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்யைகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகைகலப்ய:" என்று ஜ்ஞாநகர்மாநுக்ருஹீத வேதாந்த விஹிதபக்தியன்று. அதுவாகில் அபஶூத்ராதிகரணந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும் அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்தாநத்திலே பகவத்ப்ரஸாதத்தாலே பரபக்திதொடக்கமான ப்ராப்யாந்தர்க்கதமான அவஸ்தைகளிறே இவரது; அப்படி வீடுமின்முற்றத்திலும், பத்துடையடியவரிலும் பிறர்க்கு உபதேஶித்த பக்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை நிரூபிக்கிறார்: ஸாயுஜ்யத்தோடே பொருந்துகையாவது-ஸாயுஜ்யத்தை லபிக்கை. அதாகிறது:—ஸாக்ஷாத்காரம். கீழ், இவர்க்கு அநுஸந்தாநமில்லையோவென்னில்; அவையெல்லாம் ஒருரஸவிஶேஷங்களைப் பற்றச்சொல்லிற்று. இதில், உபக்ரமத்திலே தாம் விதித்த பக்தியை நிரூபிக்கிறார். "பசுமேய்க்கப் போகாதொழிய வேணும்" என்று அபேக்ஷிக்க, 'அவனும் தவிர்ந்தோம்' என்று சொல்லுகையாலே ப்ரீதராய், அவன் பக்திலப்யனென்னுமிடம் நிஶ்சிதமென்கிறார்" என்று பிள்ளான் நிர்வாஹம்.

ஈடு.—தம்மைப்பிரிய நினைவின்றிக்கேயிருக்க அதிஶங்கையாலே பிரிந்தார் படும் வ்யஸநத்தைப்பட்டு, அத்தாலே யவஸந்நரானவரை, "உம்மையோருநாளும் பிரியேன்" என்று அவன்ஆஶ்வஸிப்பிக்க அத்தாலே தரித்து மிகவும் ப்ரீதரானார்-கீழ். முதல் திருவாய்மொழியிலே, தத்த்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாம் சொல்லியற்றது;

சார்வேதவநெறிப்ரவேஶ; இத்திருவாய்மொழிக்கு * வீடுமின்முற்றம் * பத்துடையடியவரோடே ஸங்கதியாதல்; * வேய்மருதோளிணையோடே ஸங்கதியாதல், இது பிள்ளான் நிர்வாஹம். வ்ருத்தாநுவாதம் தம்மை இத்யாதி. ஆஶ்வஸிப்பிக்கவென்றது "செங்கனிவாய்" என்றத்தைப்பற்ற. * வீடுமின்முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும்சொன்ன பக்தியையும், முதல் திருவாய்மொழியிலே ஸூசிதமான ப்ரபத்தியையும், * சார்வே தவநெறியிலே நிரூபிக்கிறாராகையாலே, தத்த்வபரமான முதல்திருவாய்மொழியிலர்த்தத்தை * கெடுமிடரிலே நிரூபிக்கிறாரென்கிறார் - முதல்திருவாய்மொழியிலே இத்யாதி. "தத்த்வபரமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாம் சொல்லி" என்றது - "அருளினன்" என்று ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகையாலே உபாயமும் உக்

இனி அந்த தத்த்வந்தானே ப்ராப்யமாயிருக்குமிறே. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும், ப்ராப்தி பலமான கைங்கர்யத்தையும், "படமுடையரவிற் பள்ளிபயின்றவன்" என்றும் "கடைத்தலைசிக்கப்பெற்றால்" என்றும் அநுஸந்தித்தார் - * கெடுமிடரிலே; அந்தப்ராப்யம் அப்போதே கைபுகுரப்பெறாமையாலும் நெடுநாள்படப் பிரிந்துபோந்த வாஸனையாலும் வெருவி இவர் அவஸந்நராக, இவர்க்கு ப்ராஸங்கிகமாகப் பிறந்த அவஸாதத்தை அநுஸந்தித்து அவனும் ஆஶ்வஸிப்பிக்க ஆஶ்வஸ்தராய் நின்றார் - * வேய்மருதோளிணையிலே. ஆக, முதல்திருவாய்மொழியிலே - தத்த்வவிஷயமாகச் சொல்லவேண்டுவதெல்லாம் சொல்லி, அவ்வஸ்துதானே ப்ராப்யமாயிருக்கையாலே அந்தப்ராப்யத்தைப் பெறுகைக்கு உபாயமான பக்தியோகத்தை * வீடுமின் முற்றத்தாலே சொல்லி, அந்த பக்திமான்களுக்கு அவன் ஸுலபனாயிருக்கும் என்று அவன் ஸௌலப்யத்தை * பத்துடையடியவராலே சொல்லி, ஆக, வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி, அத்திருவாய்மொழிகளில் பக்திவர்த்தகமாகச் சொன்ன குணங்களைப் பராமர்ஶியா நின்றுகொண்டு, தாம் தம்முடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் - இதில்.

தமேயாகிலும், தத்த்வ பரத்வ ப்ராயாங்கத்தைப்பற்ற. * கெடுமிடரிலே ப்ரதிபாதிக்கிறது கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியையன்றோ? இது பரத்வ ப்ரதிபாதகமான முதல்திருவாய்மொழியின் நிகமநமாகிறபடி யெங்ஙனே? என்ன - இனி அந்த தத்த்வந்தானே இத்யாதி; அந்த பரவஸ்துவே கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தியாகையாலே நிகமநமாகலாம் என்றபடி. அந்த ப்ராப்யவேஷத்தையும் ப்ராப்திபலமான கைங்கர்யத்தையுமென்றது - "அமரர்களதிபதி, தொழுதெழு" என்ற பதங்களைக் கடாக்ஷித்து. * வேய்மருதோளிணை எதினுடைய நிகமநமென்ன - அந்த ப்ராப்யம் அப்போதே இத்யாதி. * வேய்மருதோளிணை ப்ராஸங்கிகமென்றபடி. இனிமேல், முதல் திருவாய்மொழியோடே * வீடுமின் முற்றத்துக்கு ஸங்கதிகதந பூர்வகமாக, * வீடுமின்முற்றத்தினுடையவும் * பத்துடையடியவருடையவும் ப்ரமேயத்தை யருளிச்செய்துகொண்டு, அவற்றிற்சொன்ன பக்தியையும் முதல்திருவாய்மொழியில் ஸூசிதமான ப்ரபத்தியையும் இதிலே நிகமிக்கிறாரென்கிறார் - ஆக முதல்திருவாய்மொழியிலே என்று தொடங்கி, தலைக்கட்டுகிறார் என்னுமளவாலே. * வீடுமின் முற்றத்திற்சொன்ன பக்தி ஸாத்யபக்தியாயிருக்க, 'ப்ராப்யத்தைப்பெறுகைக்கு உபாயமான பக்தியோகத்தை' என்றதுக்குக் கருத்து - தாம் உபதேசித்த இந்த ஸாத்யபக்தி ப்ரபத்தியிலே மூட்டப் ப்ரபத்தியுபாயமாய்த் தலைக்கட்டுமென்று. இங்ஙனன்றிக்கே, இந்த ஸாத்யபக்திதன்னையே ப்ரபத்தியென்றால் 'தம்முடைய பேற்றுக்கு உபாயமாக முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறாரிதில்' என்றத்தோடே சேராது. "*வீடுமின் முற்றத்திலும் *பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன பக்தி ஸாத்யபக்தி" என்றே யருளிச்செய்வர். ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லியென்றது - "தவநெறிக்கு - சார்வே" என்றத்தைப்பற்ற. ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்துகையாவது - பக்த்யுபாயம் பலவ்யாப்தமாகை. குணங்களைப் பராமர்ஶியா நின்றுகொண்டு என்றது - "உரலினொடிணைந்திருந்து" என்றத்தை "தாமோதரன்" என்றும், "புயற்கருநிறத்தனன்" என்றத்தை "கார்மேகவண்ணன்" என்றும், "அடியவர்க்கெளியவன்" "எளிவருமியல்வினன்" என்றத்தை "சார்வே" என்றும், "அமைவுடைமுதல்கெடல்" இத்யாதியை "பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்" என்றும், "பிறர்களுக்கரியவித்தகன்" என்றத்தை "காண்டற்கருமையனே" என்றும், "மலர்மகள்விரும்பும்" என்றத்தை "திருமெய்யுறைகின்ற" என்றும், இப்புடைகளிலே பராமர்ஶித்துக்கொண்டென்றபடி. முதல்திருவாய்மொழியிற் சொன்ன என்றது - "அருளினன்" என்றத்தைப்பற்ற. ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார் என்றது - "பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே - கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம்" என்றத்தைப்பற்ற.

இவ்விரண்டுகோடியும் இவர்க்கு உண்டாயிருக்கச்செய்தேயும், தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாக இவர்நினைத்திருப்பது ப்ரபத்தியையிறே. முதல்திருவாய்மொழியிலே ப்ரபத்திக்கு ஸூசகமான ஶப்தமுண்டோ வேன்னில்,—“அருளினன்” என்றரிறே. இனித்தான் இவருடைய ஹக்தி வேதாந்தவிஹிதையான ஹக்தியல்ல; அதுதன்னையே பார்க்குமன்று அபஸித்தாந்தகரணந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும். அதுதான் இவ்வாழ்வாருடைய ப்ரஹாவத்தாலே கூடாதோவேன்னில்; அது இவருடைய உக்திகளோடு விரோதிக்கும். “அருளினன்” என்கிற இப்புடைகளிலேயிறே இவருடைய உக்திகள். “𑌉𑌭𑌯𑌪𑌰𑌿 𑌕𑌰𑍍𑌮𑌿𑌤𑌸𑍍𑌵𑌾𑌨𑍍𑌤𑌸𑍍𑌯𑍈𑌕𑌾𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌾𑌤𑍍𑌯𑌨𑍍𑌤𑌿𑌕𑌭𑌕𑍍𑌤𑌿𑌯𑍋𑌗𑍈𑌕𑌲𑌭𑍍𑌯𑌃” (உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்யைகாந்திகாத்யந்திகபக்தியோகைகலப்ய:) என்று ஜ்ஞாநகர்மங்களாலே ஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணனுக்குப் பிறக்குமதிறே ஹக்தியாகிறது; அந்த ஜ்ஞாநகர்மங்களினுடைய ஸ்த்தாநே ஹகவத்ப்ரஸாதமாய், அதுக்கு அநந்தரமான பரஹக்தி தொடங்கிப் பிறந்ததாயிருக்கும் இவர்க்கு. இனித்தான், இவர்வழியேபோய் இவருடையபேறே பேறாக நினைத்திருந்த ஹாஷ்யகாரரும், ப்ரபத்தியைப்பண்ணி, பின்னை ஹக்திதொடங்கி ப்ரார்த்தித்தாரிறே. அவன்உபாயமானாலும் இவனுக்கு ருசியுண்டாய் ப்ராப்யஸித்தியுண்டாக வேணுமே; இல்லையாகில் புருஷார்த்தமாகாதே; ப்ராப்யம் இன்னதேன்று நிஷ்கர்ஷித்து அந்த ப்ராப்யருசி கண்ணழிவற உடையவனுக்கிறே அவன் ப்ராபகனாவது; ஆகையாலே, இவருடைய ஹக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்கலாம்படியிறே இருப்பது. ஆக, * வீடுமின்

இவர்க்கு ஹக்தியுண்டாயிருக்க ப்ரபத்தியே பேற்றுக்கு உடலாவானென்னென்ன - இவ்விரண்டு இத்யாதி. “அருளினன்” என்றால் ப்ரபத்தியைச் சொல்லுமோவென்னில்: “அதுவுமவனதின்னருளே” என்று ப்ரபத்திக்கும் அடி க்ருபையாகையாலே ப்ரபத்தியென்று ஸித்தம். இவர்க்கு ப்ரபத்தியே பேற்றுக்கு உபாயமென்பானென்? ஹக்திதானானாலோ என்னில், அப்படியாமன்று அபஸித்தாந்தகரணத்தோடும் இவருடைய உக்திகளோடும் விரோதிக்குமென்கிறார் - இனித்தான் என்றுதொடங்கி நாலுவாக்யத்தாலே. வேதாந்த விஹிதஹக்தியானாலோவென்ன - அதுதான் இத்யாதி. ந்யாயம் ப்ரஸங்கிக்கும் - ந்யாயவிரோதம் ப்ரஸங்கிக்குமென்றபடி. அதுதான் - வேதாந்த விஹிதஹக்திதானென்றபடி. விவரணம் - அருளினனேன்கிற இத்யாதி. ஆனால் இவர்க்கு ஹக்திதான் வந்தவழியேதென்ன - உபய இத்யாதி. யாமுநாசார்ய வசநம்: உபயபரிகர்மிதஸ்வாந்தஸ்ய - கர்மஜ்ஞாநஸம்ஸ்க்ருதாந்த:கரணஸ்ய. ஐகாந்திகமாகையாவது - பலதலைத்திருக்கை யன்றிக்கே ஹகவானுகிற ஒருதலையேபற்றியிருக்கை. ஆத்யந்திகமாகையாவது - அந்தமில்லாத்ய வர்த்தமாநமென்றாய், யாவதாத்மஹாவியாயிருக்கை. ப்ரபந்நனுக்கும் ஹக்திவேணுமென்கைக்கு ஸம்வாதமாதல், ஹகவத்ப்ரஸாதம் ஹக்திஹேதுவென்னுமதுக்கு ஸம்வாதமாதல் - இனித்தான் இவர்வழியே இத்யாதி. ப்ரபந்நனுக்கும் அநுஹவ கைங்கர்யங்கள் அபுருஷார்த்தமாகாமைக்காக ஹக்திவேணுமென்கிறார் - அவன்உபாயம் இத்யாதி. ப்ரபத்தே: பூர்வஹாவித்வேநவும் ஹக்திவேணுமென்று உபபத்திமுகேந தர்ஶிப்பிக்கிறார் - ப்ராப்யமின்னதேன்று இத்யாதி. ஆகையாலே என்றது - ப்ரபத்தியேயன்றிக்கே ஸாத்யஹக்தியுமுண்டாகையாலே யென்றபடி. ஹக்திப்ரபத்திகள் விகல்பிக்கலாம்படியிறே யிருப்பது என்றது - “அவனுடைய க்ருபையேயுபாயம்” என்றறுதியிட்டிருக்கிற இவருடைய ஸித்தாந்தத்தைப்பார்த்தால் “ப்ரபத்தியே இவர்க்குள்ளது, ஹக்தியில்லை” என்னும், ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே ப்ரபத்தியைப் பண்ணும்இவருடைய அநுஷ்டாநத்தைப்பார்த்தால் “ஹக்தியே இவர்க்குள்ளது, வேறொன்றுமில்லை” என்னும் விபஜித்துச் சொல்லலாம்படியாயிருக்குமிறே என்றபடி. இத்தால் - “ஹக்தியாதல் ப்ரபத்தியாதலொழிய இரண்டுமுண்டாகக் கூடுமோ?” என்கிற ஶங்கையும் பரிஹ்ருதம். மேலே, “ஆகவீடுமின் முற்றத்திலும்” இத்யாத்யுக்தத்தை நிகமிக்கிறார் - ஆகவீடுமின் முற்றத்திலும் இத்யாதி. பிறர்க்கு உபதேசித்த ஹக்தி தம்மு

முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும் பிறர்க்கு உபதேசித்த ஶக்தி தம்முடையபேற்றுக்கு உடலாயிருந்தபடியைச் சொல்லி, இதுதான் ஸ்வஸாத்யத்தோடே சேர்ந்தபடியைச் சொல்லி நிகமிக்கிறார் இதில். இது ஸாயுஜ்யத்தோடே சேர்ந்திருப்பது ப்ராப்தியுண்டானாலன்றோ வென்னில்? - ஸாக்ஷாத்காரரூபமான அநுஸந்தாநமுண்டாக வமையுமிறே இப்போது; குணம் அநுஹாவ்யமானால் அந்தகுணவிசிஷ்டமாக இங்கேயிருந்து உபாஸியாநின்றானிறே. ஆக, உபாஸந வேளையிலும் அதிருக்கும்படியை அநுஸந்திக்கத் தட்டில்லையிறே. ஆனால் பின்னைக் கீழுமெல்லாம் இந்த ப்ராப்யாநுஸந்தாநமே யன்றோ பண்ணிப் போந்ததென்னில்; அவற்றைப் பற்றிப் பிறந்தன சிலரஸவிசேஷங்களைச் சொன்ன இத்தனையிறே அவ்விடங்களில்; உபக்ரமித்த அர்த்தத்தை யுபஸம்ஹரிக்கையென்னு மொன்று உண்டே; அத்தைச்சொல்லுகிறது - இங்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, பிள்ளான் ஒருருவிலே "'நீபசுகேய்க்கப்போகவேண்டா' என்றாள்; 'ஆகில் தவிர்ந்தேன்' என்றான்; இவன் தனை ஸாலஹனில்லைகிடீர், இவன் ஶக்திலப்யனென்னுமிடம் நிஸ்சிதமென்கிறார்"

டைய பேற்றுக்கு உடலாகக்கூடுமோவென்னில்; விபீஷணாதிகள் ராவணாதிகளுக்கு உபதேசிக்க. தத்த்வாரா தங்களுக்கு ஶ்ரவத்ப்ராவண்யாதிஶய ஹேதுவானாற்போலே, இவர்க்கும் பிறரைக் குறித்து உபதேசித்த ஶக்தி ஶ்ரவத் ப்ராவண்யத்தைப் பிறப்பிக்க அத்தாலே ப்ரபத்தியைப் பண்ண, அது தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாய் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியைச் சொல்லி நிகமிக்கிறார்; ஆகையாலே, இவர்க்குக் கூடுமென்றபடி. "தம்முடைய பேற்றுக்கு உடலாய்" இத்யாதியின் விவரணம் - இதுதான் ஸ்வஸாத்த்யத்தோடே இத்யாதி. ஸாத்த்யத்தோடே சேருகையாவது - ஸாயுஜ்யவ்யாப்தமாகையாய், ஸாக்ஷாத்காரமாகையென்றபடி. இதுவென்றது - பிறர்க்கு உபதேசித்த ஶக்தியென்றபடி. தமக்குஇன்னம் ஶ்ரவத்ப்ராப்தி ஸித்தியாதிருக்க, தத்பலம்பெற்றேனென்னும்படி எங்ஙனேயென்கிற ஶங்கையையநுவதித்துப் பரிஹரிக்கிறார் - இது ஸாத்த்யத்தோடே இத்யாதி. ப்ராப்தி யாவது - ப்ரத்யக்ஷாநுபவமென்றபடி. ஸாக்ஷாத்காரரூபமான அநுஸந்தாநமாவது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமென்று தோற்றுதே ப்ரத்யக்ஷமென்றே தோற்றுகிற மாநஸாநுபவவிசேஷம். இப்போது என்றது-இங்கேயிருக்கச்செய்தே யென்றபடி. ஆனால், ப்ராப்திதஶையில் அநுபவம்போலே அப்ராப்திதஶையிலும் அநுபவம் ஸ்வரூபமாயிருக்குமோ வென்ன - குணமநுஹாவ்யம் இத்யாதி. அதாவது - "ஸோஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந்" என்கிறபடியே ப்ராப்திதஶையிலே குணம் அநுஹாவ்யமாயிருக்கச் செய்தேயும், இங்கேயும் அக்குண விசிஷ்டமாக வுபாஸிக்கிறானிறே குணாநுபவத்தின் ஸ்வரூபதையைப் பற்றவென்றபடி. அதிருக்கும்படியை - குணாநுபவத்தின் ஸ்வரூபதையிருக்கும்படியை யென்றபடி. கீழுமெல்லாம் என்றது - "கண்ணனை நான் கண்டேனே," "கண்டுகொண்டுய்ந்தொழிந்தேன்," "கண்டசதிர் கண்டொழிந்தேன்," "கண்டுகொண்டென் கண்ணிணையாரக்களித்து" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து. ப்ராப்யாநுஸந்தாநம் என்றது - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான மாநஸாநுஸந்தாநமென்றபடி. அவற்றைப்பற்றி என்றது - ஓரோகுணங்களைப் பற்றியென்றபடி. அவ்விடங்களில் - அந்தத்திருவாய்மொழிகளில். இத்தால் - அவ்விடங்களைப்பற்ற இத்திருவாய்மொழிக்கு * முனியே நான்முகன் அணித்தாகையாலே மாநஸாநுபவத்துக்கொரு வைஶத்யவிசேஷமுண்டென்றபடி. கீழெங்கும் ப்ராப்யாநுஸந்தாநமுண்டானாலும் விஶ்லேஷவ்யஸநம் அதிஶயித்திருக்கையாலே ப்ராப்யாநுபவம் மட்டமாயிருக்கும்: இங்கு பலவேளையாகையாலே ப்ராப்யாநுபவம் பூர்ணமாயிருக்குமென்று கருத்து. * வீடுமின் முற்றத்திலும் * பத்துடையடியவரிலும் சொன்னவர்த்தத்தை நிகமிக்கைக்கடியேதென்ன - உபக்ரமித்த இத்யாதி. ஸங்கத்யந்தரம் - இங்ஙனன்றிக்கே இத்யாதி. கீழ் எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்து, மேல் ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தைக் கடா

என்று பணித்தான். இன்னமும் முதல்திருவாய்மொழியில் ப்ராப்யத்தை அருளிச்செய்தார்; அந்த ப்ராப்யத்துக்கு ப்ராபகமாக, வேதாந்தங்களில் ஃபக்தியென்றும் ப்ரபத்தியென்றும் இரண்டு உபாயங்களை விதித்தது; அவையிரண்டிலும், ஃபக்தி, த்ரைவர்ணிகாதிகாரம்; ப்ரபத்தி, ஸர்வாதிகாரம். அதில் ஸர்வாதிகாரமுமாய் தாம் திருவுள்ளத்தாலே தமக்கு உபாயமாக அங்கீகரித்த ப்ரபத்தியை, * வீடுமின்முற்றத்திலே அருளிச்செய்தார்; த்ரைவர்ணிகாதிகாரமான ஃபக்தியை, * பத்துடையடியவரிலே அருளிச்செய்தார். ஆக, இரண்டு திருவாய்மொழியிலும் அருளிச்செய்த ஃபக்திப்ரபத்திகள் ஸ்வாஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச் செய்கிறார் * சார்வே தவநெறி, * கண்ணன்கழலிணை, இரண்டாலும். அதில், *சார்வே தவநெறியாலே-ப்ரபத்தி ஸ்வாஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்கிறார். "சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்" என்று - தபஶ்ஶப்தத்தாலே ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகிறது. "தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" (தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:) என்று தபஸ்ஸுக்களில் மிக்க தபஸ்ஸாகச் சொல்லிற்றிறே ப்ரபத்தியை. "பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே - கண்டேன் — கமலமலர்ப்பாதம், காண்டலுமே விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்" என்றும் "இருமைவினைகடிந்திங்கென்னையாள்கின்றான்" என்றும், "மாமேகம் ஶரணம்வ்ரஜ அஹம்த்வாஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" (மாமேகம் ஶரணம்வ்ரஜ அஹம்த்வாஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி) என்ற அர்த்தத்தை அருளிச்செய்தார். ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான்பணிப்பது;-"ப்ரபத்திவிஷயமாகவாய்த்து * வீடுமின்முற்றம்:" உடையவரும்அப்படியே ப்ரபத்திவிஷயமாக அருளிச்செய்து கோடுபோந்து, ஸ்ரீபாஷ்யம் அருளிச்செய்தபின்பு, 'ரஹஸ்யோபாயத்தை வெளியிடவொண்ணாது என்று வீடுமின்முற்றத்தையும் ஃபக்திவிஷயமாக்கி அருளிச்செய்தார். ஆக, முதல் திருவாய்மொழியில் சொன்ன ப்ராப்யஸ்வரூபத்தையும் ப்ராப்திஃபலமான கைங்கர்யத்தையும், கெடுமிடரிலே 'படமுடையரவிற்பள்ளிபயின்றவன்' என்றும் 'கடைத்தலை சீய்க்கப்பெற்றால்' என்றும் அருளிச்செய்து, அக்கைங்கர்யத்தில் களைபறித்து, 'உன்தன்திருவுள்ளம் இடர்கெடுந்தோறும் நாங்கள் வியக்கவின்புறுதும்' என்று உத்தரவண்டத்தில் நமஶ்ஶப்தார்த்தத்தை அருளிச்செய்து, கெடுமிடராலும் வேய்மருதோளிணையாலும் - முதல்திருவாய்மொழியை நிகமித்து, சார்வே தவநெறியாலும் கண்ணன்கழலிணையாலும் - வீடுமின்முற்றத்திலும் பத்துடையடியவரிலும் சொன்ன

ஷித்தருளிச்செய்கிறார் இன்னமும் இத்யாதி. தபஶ்ஶப்தம் ப்ரபத்தியைச் சொல்லுமோவென்ன - தஸ்மாந்ந்யாஸம் இத்யாதி. தைத்திரீயகே. பின்னையும்ப்ரபத்திக்கு ஸூசகஶப்தமுண்டென்கிறார் - பண்டேபரமன் இத்யாதி. "ஸாதநஃபக்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடி" என்றதுக்கு ஶப்தம் - "பாடீர வன்றுமம் வீடேபெறலாமே" என்றது. * வீடுமின்முற்றம் ஃபக்திபரமென்று முன்புசொன்னதுக்கும், ப்ரபத்திபரமென்று இப்போது சொன்னதுக்கும் ஆப்தஸம்வாதம் - ஆளவந்தார் இத்யாதி. ஃபக்திவிஷயமாக்கி என்றது - ஸாத்யஃபக்திவிஷயமாக்கியென்றபடி. * வேய்மருதோளிணை முதல்திருவாய்மொழியின் நிகமநமென்கைக்காக மீளவும் ஆளவந்தார் நிர்வாஹத்தை யநுவதிக்கிறார் - ஆகமுதல்திருவாய்மொழியில்இத்யாதி. இத்தால் - *வேய்மருதோளிணைக்கு இரண்டுஃபாவம் - ப்ராஸங்கிகமாகப் பிறந்த அவஸாதத்தை யநுஸந்தித்து அவனும் ஆஶ்வஸிப்பிக்க ஆஶ்வஸ்தராய் நின்றாரென்றும், கைங்கர்யத்தில் களையறுக்கிறதென்றும். ஆக, "முதற்றிருவாய்மொழியின் நிகமநம் - * கெடுமிடர்: * வீடுமின்முற்றம் * பத்துடையடியவர் இரண்டும் ஸாத்யஃபக்திபரம்: ஏதந்நிகமநம்; - * சார்வேதவநெறி; * வேய்மருதோளிணை ப்ராஸங்கிகம்"

பக்தி ப்ரபத்திகள் ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார்" என்று ஆளவந்தார் அருளிச்செய்ததாகத் திருமாலையாண்டான் பணிப்பது.

முதற் பாட்டு.

சார்வே தவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்
கார்மேகவண்ணன் கமலநயனத்தன்
நீர்வானம்மண்ணெரிகாலாய் நின்றநேமியான்
பேர்வானவர்கள்பிதற்றும் பெருமையனே.

ஆ.—(சார்வே.)—ஸௌந்தர்யத்தினாலும் ஐஶ்வர்யத்தினாலும் திவ்யவிக்ரஹத்தியாலும் பரிபூர்ணனாயிருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதஸுலபத்வார்த்தமாக தத்ஸஜாதீயதயாவதீர்ணனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் பக்தியோகத்தினாலே ப்ராபிக்கலாம், இதில் ஒரு ஸம்ஶயமுமில்லையென்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், உபயவிபூதியுக்தனாயிருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதஸுலபனான எம்பெருமானுடைய திருவடிகள் பக்தியோகலப்யமென்கிறார்.

[சார்வே என்றுதொடங்கி] - ஆஶ்ரிதஸுலபனான க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் பக்தியோகத்துக்கு ப்ராப்யமென்னுமிடம் நிஶ்சிதம். "வணக்குடைத் தவநெறி" என்றுசொல்லுகிற அத்தை, இங்கு 'தவநெறி' என்கிறது. "தாமோதரன்தாள்" என்று உரலினோடிணைந்திருந்த ஸௌலப்யத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகிறது. [கார்மேக வண்ணன் என்றமேலுக்கு] - கறுத்தமேகம்போலே ஶ்ரமஹரமான திருநிறத்தையும் அழகியதிருக்கண்களையுமுடையனாய் ஸர்வத்துக்கும் ஈஶ்வரனாய், ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான திருவாழியையுடையனாய், அயர்வறுமமரர்கள் தோற்றுப்பேசும் பெருமையையுடையனான தாமோதரன் என்றந்வயம்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸர்வஸ்மாத்பரனாய் போக்யபூதனானவன் பக்திலப்யனென்கிறார்.

கார்மேகம் - காளமேகம்போலே ஶ்யாமளமான, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய், (அதுக்குப்பரபாகமாம்படி), கமலம் - கமலம்போலேயிருக்கிற, நயனத்தன் - திருக்கண்களையுடையனாய், (அவ்வடிவழகையன்றியே), நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய்நின்ற - பஞ்சபூதப்ரமுகமான ஸமஸ்தஜகத்தும் ப்ரகாரமாம்படி அந்தராத்மாவாய், நேமியான் - ரக்ஷணபரிகரமான திருவாழியையுடையனாய், பேர் - இவ்வழகுக்கும் ப்ராப்திக்கும் ரக்ஷகத்வத்துக்குமான திருநாமங்களை, வானவர்கள் - பரமபதவாஸிகளானவர்கள், பிதற்றும் - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அக்ரமமாகச் சொல்லும்படியான, பெருமையன் -

என்று எம்பெருமானார் நிர்வாஹம்; முதல்திருவாய்மொழியின் நிகமநம் - * கெடுமிடர் * வேய்மருதோளிணை இரண்டும்; * வீடுமின்முற்றம் ப்ரபத்திபரம்; * பத்துடையடியவர் ஸாதநபக்திபரம்: ஏதந்நிகமநம்-* சார்வே தவநெறி * கண்ணன் கழலிணை" என்று ஆளவந்தார் நிர்வாஹமென்று கண்டு கொள்வது. * வேய்மருதோளிணையோடே நேரே ஸங்கதி" என்று பிள்ளான் நிர்வாஹம்.

பெருமையை யுடையனாய், இப்படி (உபயவிபூதிநாதனாய்வைத்து), தாமோதரன்-("மத்துறுகடைவெண்ணெய் களவினிலுரவிடை யாப்புண்டெத்திறம்" என்கிறபடியே வெண்ணெய்க்களவிலே தாம்பாலேகட்டுண்டு அத்தாலே) தாமோதரனென்று பேராம்படி ஆஶ்ரிதஸுலபனானவனுடைய, தாள்கள் - திருவடிகளானவை, தவநெறிக்கு - "வணக்குடைத் தவநெறி" என்று ப்ரஸித்தமான பக்திமார்க்கத்துக்கு, சார்வே - ப்ராப்யமாயே யிருக்கும்.

இ.—முதற்பாட்டில், உபயவிபூதியுக்தனாய்வைத்து ஆஶ்ரிதஸுலபனானவனுடைய திருவடிகள் பக்தியோகலப்யமென்கிறார்.

[தவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள் - சார்வே] - தவநெறிக்கு - பக்திமார்க்கத்துக்கு. " வணக்குடைத் தவநெறி " என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. "மாம் நமஸ்குரு" என்றவணக்கத்தைக் காரணஶரீரமாக உடைத்தாயிருக்குமிறே பக்தி. அன்றிக்கே, "யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" என்று ஜ்ஞாநவிஶேஷமான பக்தியைத் தபஸ்ஸென்று சொல்லுகிறது. இவன் ஒருகால் தலைவணங்க, பெருவருத்தமான காயக்லேஶமாக நினைத்திருக்கும் ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலே சொல்லவுமாம். [தாமோதரன்] - "உரவினோடிணைந்திருந்து" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. ஸர்வாதிகனாய்வைத்து, ஓரிடைச்சி கட்டவும் அடிக்கவும் தன்னைக்கொடுத்து, அத்தால்வந்த தழும்பாலே அதுதானே தனக்குத் திருநாமமாம்படி யிருக்கிறவன். [தாள்கள்] - தன்னை உகப்பார்க்கு அவன்இப்படி எளியனானால் அவனை உகப்பார் அவ்ஸௌலப்யத்துக்குத் தோற்று அவன்திருவடிகளைப் பெறுமித்தனையிறே. சார்வு - ப்ராப்யம். "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்றும் "எளிவருமியல்வினன்" என்றும் 'அவன் சார்வு' என்றார்; இங்கு, சார்வேயென்று அவதரிக்கிறார். எப்படிப்பட்டவன் இங்கு ஸுலபனாகிறானென்னில்,- விலக்ஷணவிக்ரஹத்தை யுடையனாய் உபயவிபூதியுக்தனானவன் என்கிறார் :— [கார்மேகவண்ணன்] - நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவை யுடையவன். அடியிலே இவனுக்கு ருசியைப் பிறப்பித்து பக்திபர்யந்தமாக வளர்த்து அதுபக்வமானால் பின்னைத்தானே ப்ராப்யமாம்படி யிருக்கிற வடிவு. கறுத்தமேகமென்னுதல்; கார்காலத்து மேகமென்னுதல். "புயற்கருநிறத்தனன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [கமலநயனத்தன்] - அவ்வடிவுக்குப் பாஹ்யமாய் அகவாயில் தண்ணளிக்கு ப்ரகாஶகமான திருக்கண்களை யுடையவன். [நீர்வானம் இத்யாதி] - விக்ரஹவைலக்ஷண்யமே யன்றியிலே ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. பஞ்சபூதங்கள், தத்கார்யமான தேவாதிபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [நேமியான்] - ஜகத்ரக்ஷணத்துக்கு உறுப்பான திருவாழியை யுடையவன். நித்யவிபூதியிலும் கையுந்திருவாழியுமாயிறே யிருப்பது. [பேர்வானவர்கள்] - அமரரான ப்ரஹ்மாதிகளை வ்யாவர்த்திக்கிறதென்னுதல், வானவர்கள் பேர்பிதற்றுமென்னுதல். [பிதற்றும் பெருமையனே] - அளவுடையாரும் அடைவுகெடப் பேசும்படியான பெருமையை யுடையவன். "யாவையும் யாவரும்தானும் அமைவுடை நாரணன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. இப்படி உபயவிபூதிநாதனாய்வைத்து, தன் விபூதியிலே ஒரு பதார்த்தத்துக்கு ஶேஷமாய் வந்து அவதரித்து, கட்டவும் அடிக்கவுமாம்படி யிருக்கிற - தாமோதரன் - தவநெறிக்கு- சார்வே.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. உபயவிபூதியுக்தனுயிருந்துவைத்து ஆஶ்ரிதஸுலபனுனவனுடைய திருவடிகள் பக்தியோலப்யமென்கிறுர்.

[சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்] - 'தவநெறிக்கு - சார்வே' - "பத்துடையடியவர்க்கெளியவன்" என்றும் "எளிவரும் இயல்வினன்" என்றும் சொன்ன அவன்திருவடிகள் சார்வென்கிறுர். சார்வு - ப்ராப்யம். [தவநெறிக்கு] - பக்திமார்க்கத்துக்கு (தபோமார்க்கமென்றபடி) - "வணக்குடைத்தவநெறி" என்றுரே அங்கே; அத்தைச்சொல்லுகிறுர்; "தவநெறி" என்னுங்காட்டில் பக்தியைச்சொல்லிற்றுமோவென்னில்; - "நமஸ்யந்தஶ்ச மாம்" (நமஸ்யந்தஶ்சமாம்) என்று நமஸ்ஸைக் கரணஶரீரமாக உடைத்தாயிருக்குமிறே பக்தி; இவன்ஒருப்ரணாமத்தைப் பண்ணிஞல் "இவன் நம்மை நோக்கித் துவாலாக வருந்திஞன்" என்று இதுதன்னைப் பெரிய காயக்லேஶமாக நினைத்திருக்குமவன்கருத்தால் சொல்லுகிறது. அன்றிக்கே, "யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப:" (யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம்தப:) என்று ஜ்ஞாந விசேஷமான பக்தியைத் தபஸ்ஸென்று சொல்லிற்றுகவுமாம். [தாமோதரன்தாள்கள்] - "உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கியவெளிவு" என்றத்தைச் சொல்லுகிறுர் இங்கு. யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுண்டு தழும்பு சுமந்ததுவே திருநாமமாயிருக்குமவனிறே; யசோதாதிகள்கையிலே கட்டுண்பானெருவனுனபின்பு, அவனையுகப்பார் அவன்காலைக் கட்டிக்கொள்ளுமித்தனையிறே.எப்படிப்பட்டவன்ஸுலபனுகிறுனென்னில்,

முதற்பாட்டு.—சார்வே இத்யாதி. "நீர்வானம்" என்றுதொடங்கி, "பெருமையன் தாமோதரன் தாள்கள்- தவநெறிக்கு - சார்வு" என்று அந்வயமுகேநாவதாரிகை - உபயவிபூதி இத்யாதி. இந்தஅவதாரிகை, ப்ரவேஶத்தில் அருளிச்செய்த முக்தின யோஜநாநுகுணம்.

ப்ரவேஶத்திலே, தபஶ்ஶப்தத்தாலே - ப்ரபத்தியைச் சொல்லுகையாலும், இங்கே பக்தியோலப்யமென்கையாலும், இப்பாட்டு ப்ரபத்திபரமாயும் பக்திபரமாயுமிருக்கிறது. கிரமித்திறப்ரகாரத்தைக்காட்டுகிறுர் - பத்துடை இத்யாதி. "தவநெறி" என்று * பத்துடையடியவரிலே யிருக்கிறதோவென்ன - வணக்குடை இத்யாதி. அங்குத்தான்இது சொல்லும்படி எப்படியென்று ஶங்கித்து, த்வேதாபரிஹாரம் - தவநெறியென்னுங்காட்டில் இத்யாதி. தவநெறியென்னுங்காட்டில் தபஸ்ஸைச்சொல்லுமதொழிய பக்தியைச்சொல்லிற்றுமோவென்னி லென்றபடி. கரணஶரீரமாக - அங்கமாகவென்றபடி. 'இருக்குமிறே பக்தி' என்றவநந்தரம், "ஆகையாலே" என்றுகூட்டிக்கொள்வது. கரணஶரீரமான நமஸ்காரத்தைத் தபஸ்ஸென்பானென்னென்ன - இவனொரு இத்யாதி. அதாவது - அங்கமான நமஸ்ஸை ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலே தபஸ்ஸென்னலாமாகையாலே, அங்கமான நமஸ்ஸையிட்டு அங்கியான பக்தியைத் தபஶ்ஶப்தத்தாலே உபசரிக்கிறதென்றபடி. ப்ரபத்திபரமானபோது, "தஸ்மாந்ந்யாஸமேஷாம் தபஸாமதிரிக்தமாஹு:" என்னக்கடவதிறே. "தவநெறி" என்றத்தை ஸாத்யபக்தியாக ஸாதிக்கப்புக்கு, "நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் பக்த்யா" என்றத்தையெடுத்தது-ஸாத்யபக்திமானுக்கும் ஸம்பாவிதமான ப்ரணாமாதிகளுண்டாகையாலே. துவால் - அதிகம். வருந்திஞன் - ப்ரயாஸப்பட்டான். "தபஸ்ஸென்று - ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லும்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - யஸ்யஜ்ஞாநமயம் இத்யாதி. "ய: ஸர்வஜ்ஞ: ஸர்வவித்யஸ்ய ஜ்ஞாநமயம் தப: । தஸ்மாதேதத் ப்ரஹ்ம நாமரூபமந்நம் ச ஜாயதே" இதி முண்டோபநிஷதி. "ஸததம் கீர்த்தயந்தோ மாம் யதந்தஶ்ச த்ருடவ்ரதா: । நமஸ்யந்தஶ்ச மாம் பக்த்யா நித்யயுக்தா உபாஸதே" இதி கீதாஸு நவமே. * பத்துடையடியவரின் நிகமநமென்கைக்கு ஸூசகஶப்தம் - உரலினோடு இத்யாதி. ஶப்தார்த்தம் - யசோதாதிகள் இத்யாதி. "தாள்கள்" என்றதுக்குக் கீழையுங்கூட்டிபாவம் - யசோதாதிகள் இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாமவதாரிகை - எப்படிப்பட்டவன் இத்யாதி. இவ்வடிவழகைச்சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநவிசேஷங்

விலக்ஷணவிக்ரஹயுக்தனும் உபயவிபூதியுக்தனுனவன்கிடீர்! என்கிருர். [கார்மேகவண்ணன்] - நீர்கொண்டெழுந்த காளமேகம்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவையுடையவன். ஸக்தி தனக்கு இவன்தான் க்ருஷிபண்ணவேண்டா, ருசிக்கு உத்பாதகமுமாய் பின்பு அத்தை வளர்த்து அது பக்வமானல் தானே ப்ராப்யமாம் வடிவையுடையவன்.* காதல் கடல்புரைய விளைவித்தகாரமர் மேனியிறே. கார்காலத்தில் மேகம்போலேயென்னுதல், கறுத்தமேகமென்னுதல். "புயற்கருநிறத்தனன்" என்றத்தைச்சொல்லுகிருர். [கமலநயனத்தன்]-அகவாயில் குணங்களுக்கு ப்ரகாஶகமாயிருக்குமிறே திருக்கண்கள். அநுக்ரஹமடையத் தோற்றுவது கண்வழியேயிறே. வாத்ஸல்யப்ரகாஶகமான திருக்கண்களையுடையவன். வடிவழகு கண்டு மேல்விழுகையன்றிக்கே, மேன்மையாலும் மேலேவிழவேண்டுமேவனுய்த்து. [நீர் வானம்இத்யாதி] - விக்ரஹவைலக்ஷண்யமேயன்றிக்கே ஸ்வரூபவைலக்ஷண்யத்தைச் சொல்லுகிறது. "யாவையும் யாவரும்தானுமமைவுடைநாரணன்" என்றத்தை நிரூபிக்கிருர். ப்ருதிவ்யாதி பஞ்சபூதங்களையும் சொன்னவித்தால்-அவற்றின் கார்யமான தேவாதி விசேஷங்களையும் நினைக்கிறது; இத்தால் - லீலாவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. [நேமியான்] - கையுந்திருவாழியுமாய் நித்யவிபூதியிலேயிருக்கும் இருப்பைச் சொல்லுகிறது. [பேர்வானவர்கள்] - இவ்வருகில்ஆக்கனுன தேவர்களன்றிக்கே அவ்வருகில் பெருமக்கள் ஏத்தும்படியான பெருமையையுடையவன். அன்றிக்கே, "வானவர்கள் - பேர் - பிதற்றும் பெருமையன்" என்றுமாம். இங்கு ருசியுடையாரும் பிதற்றுமித்தனை: ப்ராப்யம் கைபுகுந்தவ்வருகு பட்டாராயிருக்கிறவர்களும் பிதற்றுமத்தனை. கார்மேகவண்ணனுய், கமலநயனத்தனுய், நீர்வானம் மண்ணெரிகாலாய்நின்ற நேமியானுய், பேர்வானவர்கள் பிதற்றும் பெருமையனுயிருந்துவைத்து - தாமோதரனுனவன் திருவடிகள் - தவநெறிக்கு - சார்வே; இது நிஶ்சிதம். (க)

கள் அருளிச்செய்கிருர் - ஸக்திநனக்கு இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. விக்ரஹம் ஸக்திவர்த்தகமோவென்ன - காதல் இத்யாதி. காரென்று - கறுப்பாதல், கார்காலமாதல். "கார்மேகவண்ணன்" என்றது * பத்துடையடியவரிலேயுண்டோவென்ன - புயற்கரு இத்யாதி. அப்படி ப்ரகாசகமோவென்ன - அநுக்ரஹம் இத்யாதி. ஸப்ஹார்த்தம் - வாத்ஸல்ய இத்யாதி. கமலநயனத்வம் பரத்வஹேதுவென்று ஸாவாந்தரமாதல், "நீர்வானம்" இத்யாதிக்கவதாரிகையாதல் - வடிவழகு இத்யாதி. அவதாரிகாபக்ஷத்திலே, "வடிவழகு" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - விக்ரஹவைலக்ஷண்யமே இத்யாதி. "வடிவழகு" இத்யாதிவாக்யம் ஸாவாந்தரமானபோது, "நீர்வானம்" இத்யாதிக்கு ஸாவம் - விக்ரஹவைலக்ஷண்யமே இத்யாதி என்றுகண்டுகொள்வது. "நீர்வானம்" இத்யாதி * பத்துடையடியவரிலேயுண்டோவென்ன - யாவையும் இத்யாதி. பஞ்சபூதங்களையும் சொன்னால் எல்லாம் சொன்னதாமோவென்ன - ப்ருதிவ்யாதி இத்யாதி. "தலேஃவாரெரோயாதா" இத்யாதியைப்பற்ற - கையுந்திருவாழியுமாய் இத்யாதி. பேர்வானவர்கள் - பெரியவானவர்கள். "பேர்வானவர்கள்" என்றதுக்கு ஸாவம் - இவ்வருகில் இத்யாதி. பேர் - பெருமை. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, "பேர்" என்று - திருநாமம். அஜ்ஞான இவ்வருகுள்ளவர்களன்றோ பிதற்றுமவர்களென்ன - இங்கு ருசி இத்யாதிவாக்யத்வயம். அந்வயித்துக்காட்டுகிருர் - கார்மேகம் இத்யாதி. "சார்வே" என்ற அவதாரணுர்த்தம் - நிஶ்சிதம் என்றது. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

பெருமையனே வானத்திமையோர்க்குங் காண்டற்
கருமையனே ஆகத்தணையாதார்க்கென்றும்
திருமெய்யுறைகின்ற செங்கண்மால்நாளும்
இருமைவினைகடிந்து இங்கென்னையாள்கின்றானே.

ஆ.—(பெருமையனே.) - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஶ்வரனாய், அநாஶ்ரிதர்க்கு துர்த்தர்ஶனாய், பெரியபிராட்டியாரோடு நித்யஸம்ஶ்லிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமான், நாளும்இருமைவினைகடிந்திங்கென்னையாள்கின்றானென்றுகொண்டு, தம்முடையலாபத்தைப் பேசுகிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஶ்ரிய:பதியான ஸர்வேஶ்வரன் என்னுடைய ப்ரதிபந்தகங்களைப் போக்கி நாள்தோறும் என்னை இஹலோகத்திலே அடிமை கொள்ளாநின்றானென்று, தம்முடைய லாபத்தைப் பேசுகிறார்.

[பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஶ்வரன். [காண்டற்கருமையனே ஆகத்தணையாதார்க்கு]-"பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்" என்கிறது. [என்றும் திருமெய்யென்று மேலுக்கு] - என்றும் பெரியபிராட்டியார் திருவுடம்பிலே உறைவதுஞ்செய்து, அத்தாலே, மதுபானமத்தரைப்போலே சிவந்ததிருக்கண்களை யுடையனான ஸர்வேஶ்வரன். இத்தால் - "மலர்மகள் விரும்புநமரும் பெறலடிகள்" என்கிற விடத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞை பண்ணுகிறது.

ப.—அநந்தரம், பரத்வாதிஹேதுவான ஶ்ரிய:பதித்வத்தை யுடையவன், தன் ஶீலாதிஶயத்தாலே என்னை அடிமைகொள்ளாநின்றானென்கிறார்.

வானத்து - ஊர்த்வலோகவாஸிகளான, இமையோர்க்கும் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும், பெருமையன் - (அவ்வருகான) பெருமையை யுடையனாய், ஆகத்து - நெஞ்சிலே, அணையாதார்க்கு - அநுஸந்தியாதார்க்கு, காண்டற்கு - காண்கைக்கு, அருமையன் - அரியனாயிருக்குமவனாய், என்றும் - ஸர்வகாலமும், திரு - லக்ஷ்மியானவள், ("அகலகில்லேனிறையும்" என்று), மெய் - திருமேனியிலே, உறைகின்ற - நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகையாலே, செங்கண் - நிரதிஶய ஐஶ்வர்ய ஸூசகமான சிவந்த திருக்கண்களை யுடைய, மால் - பெரியவன், இருமைவினை கடிந்து - புண்யபாபரூபகர்மங்களைப்போக்கி, இங்கு - இந்தவிபூதிதன்னிலே, நாளும் - நாள்தோறும், என்னை -, ஆள்கின்றான் - அடிமைகொள்ளுகிறான்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரனாய் ஶ்ரிய:பதியாய்வைத்து என் விரோதியைப் போக்கி இங்கே அடிமைகொள்ளாநின்றானென்று. தாமோதரத்வம் தமக்கு பலித்தபடியைப் பேசுகிறார்.

[பெருமையனே இத்யாதி] - ஊர்த்வலோகஸ்தராய் "ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்குத் தங்களுக்குமேலில்லை" என்றிருக்கிற ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஈஶ்வரன். "அமைவுடைமுதல்கெடல் ஒடிவிடையறநிலமதுவாம் அமைவுடை அமரர்" என்றதை நினைக்கிறது. ஊர்மாநம் கனத்திருக்கையும் விடுபிடத்துக் காற்கட்டு குவாலாயிருக்கையுமிறே

நம்மிற்காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி. [காண்டற்கு இத்யாதி] - தானே மேல்விழாநின்றால் இசைவின்றியே யிருப்பார்க்குக் கிட்டவொண்ணாதபடியா யிருக்கும். "பிறர்களுக்கரிய வித்தகன்" என்றத்தை நினைக்கிறது. என்றுமொக்கப் பிராட்டி திருமேனியிலே உறைகிற. [என்றும்] - "அகலகில்லேனிறையும்" என்கிற நித்யவாஸத்தைச் சொல்லுகிறது. "மலர்மகள் விரும்பும்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [செங்கண்] - அவளோட்டை ஸஹவாஸத்தாலே, மதுமுதிதரைப்போலே சிவந்த திருக்கண்களை யுடையவன். [மால்] - அவளோட்டைச்சேர்த்தியால்வந்த பெருமையையுடையவன். "ஆஹ்லேயம் ஹிதத்ஜஃ" "அரும்பெறலடிகள்" என்றத்தை நினைக்கிறது. [இருமைவினைகடிந்து - நாளும்-இங்கு என்னையாள்கின்றானே] - புண்யபாபரூபகர்மங்களைப் போக்கி, ஒரு தேசவிசேஷத்திலன்றிக்கே இஹலோகத்திலே நாள்தோறும் என்னை அடிமைகொள்ளாநின்றான்; அங்கு-ஸாம்யாநுபவம்; இங்கு-ஹீனஜ்ஞாநத்தாலே யரிக்கை.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரனாய் ஶ்ரிய:பதியாயிருந்துவைத்து என் விரோதியைப் போக்கி என்னை இங்கே அடிமைகொள்ளா நின்றானென்று, கீழ்ச்சொன்ன ஸௌலப்யம் தமக்குப் பலித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[பெருமையனே வானத்திமையோர்க்கும்] - "அமைவுடை முதல்கெடலொடிவிடை யறநிலமதுவா மமைவுடையமரர்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. அல்லாதார் கீழேயிருக்க தாங்கள் விலக்ஷணமான தேசங்களிலே இருக்கிறார்களாய், ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளுக்கும் தாங்களே கடவர்களாக நினைத்துத் தங்களைக் குவாலாக நினைத்திருக்கும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் தன்னையாஶ்ரயித்து ஸ்வரூபம் பெறவேண்டும்படியான பெருமையையுடையவன். [வானத்து]-அவ்வாசியே அவர்களுக்குஉள்ளது; அவனைப்பார்த்தால் நம்மோடவர்களோடு வாசியில்லை. ஸம்ஸாரத்தில் நம்மிலும் கனவியராயிருப்பர்கள். நமக்குப் பற்றினவளவேயிறே விடவேண்டுவது, அவர்களுக்கு த்ரைலோக்யமும் விடவேணுமே. [காண்டற்குஇத்யாதி] - தானேவந்து மேல்விழா நின்றால் விலக்காமையின்றிக்கே யிருப்பார்க்குக் காண அரியனாயிருக்கும். ஸம்வந்யம்இன்று தேடவேண்டா: பெறவேணுமென்கையும் வேண்டாவென்கையுமிறே யுள்ளது. "பிறர்களுக்கரியவித்தகன்" என்றத்தைச் சொல்லு

இரண்டாம்பாட்டு.—பெருமையனே இத்யாதி. "வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமையனே" என்றுதொடங்கி, "என்னையாள்கின்றான்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஶ்வரனாய் இத்யாதி.

"பெருமையனே" இத்யாதி * பத்துடையடியவரிலே யெங்கே சொல்லிற்றென்ன - அமைவுடை இத்யாதி. "வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமையனே" என்றந்வயித்தர்த்தம் - அல்லாதார் இத்யாதி. "இமையோர்க்கும்" என்ற சமப்தார்த்தம் - தங்களைக்குவாலாக இத்யாதி. "வானத்து" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - அவ்வாசியே இத்யாதிவாக்யத்வயம். நம்மைப் பற்ற வாசியில்லையோவென்ன - ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. ஸம்ஸாரத்தில் ஆதிக்யமுண்டென்றபடி. கனவியர் - கனத்தவர்: அதிகரென்றபடி. அதெப்படியென்ன - நமக்கு இத்யாதி. "ஆகத்தணையாதார்க்கு - காண்டற்கருமையனே" என்றதுக்கர்த்தம் - தானேவந்து இத்யாதி. ஆகத்தணையாமை - மநஸ்ஸில் வையாமையாய், விலக்காமையில்லாதார்க்கென்றபடி. விலக்காமையின்றிக்கே யிருப்பார்க்கு - விலக்குகிறவர்களுக்கென்றபடி. காண்கைக்கு விலக்காமைமாத்ரம் போருமோவென்ன - ஸம்வந்யம் இத்யாதி. 'வேண்டாவென்கையுமிறே யுள்ளது' என்றவனந்தரம், "பெறுகைக்கு மிழக்கைக்கும்" என்னு அத்யாஹாரியம். இது * பத்துடையடியவரிலே யெங்கே

கிறது. [என்றும்திருமெய்யுறைகின்ற] - ரஹஸ்யத்தில் நித்யயோகத்தைச் சொல்லுகிறதிறே. * அகலகில்லேனிறே. "மலர்மகள்விரும்புநமரும் பெறலடிகள்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. என்றுமோக்கப் பெரிய பிராட்டியார் வர்த்திக்கிற திருமேனியையுடையவன். [செங்கண்] - அவளோட்டை நித்யஸம்ஶ்லேஷத்தாலே, நீர்பாய்ந்த பயிர்போலே செவ்வி பெற்ற திருக்கண்களையுடையவன். [மால்] - "யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா" (யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா) என்றவளையுடையனாகையால் வந்த பெருமையைச் சொல்லுகிறது: "அரும்பெறலடிகள்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது. [நாளும்இத்யாதி] - (இருமைவினைகடிந்து-நாளும்-இங்கு என்னையாள்கின்றானே) - புண்யபாபரூப கர்மங்களைப் போக்கி, இத்தைவிட்டு ஒரு தேசவிசேஷத்திலே போனால் கொள்ளக்கடவ அடிமையை இஹலோகத்திலே நாள்தோறும் கொள்ளாநின்றான். அங்குப்போனால் குணாநுபவத்தாலே ஸத்தையை நிர்வஹிக்கும்; இங்கு குணஜ்ஞாநத்தாலே யரிப்பியாநிற்கும். (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

ஆள்கின்றான்ஆழியான்ஆரால்குறைவுடையம்
மீள்கின்றதில்லைப் பிறவித்துயர்கடிந்தோம்
வாள்கெண்டையொண்கண் மடப்பின்னைதன்கேள்வன்
தாள்கண்டுகொண்டென்தலைமேற்புனைந்தேனே.

ஆ.—(ஆள்கின்றான் ஆழியான்.)-ஆள்கின்றானாழியான் ஆரால்குறைவுடையம்; இனி இஸ்ஸம்ஸாரத்தில் மீளக்கடவதன்று; எங்ஙனேயென்னில் - இந்த ஸம்ஸார து:கவத்தைக் கடிந்தோம்: வாள்கெண்டையொண்கண்மடப்பின்னைதன்கேள்வனுடைய திருவடிகளைக் கண்டுகொண்டு என்தலைமேல் புனைந்தேன் என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு நாயகனானவனுடைய திருவடிகளைக் கண்டுகொண்டு என்தலைமேலே புனையப்பெற்றேனென்கிறார்.

சொல்லிற்றென்ன-பிறர்களுக்கு இத்யாதி. மெய் - விக்ரஹம். ரஹஸ்யத்தில்நித்யயோகமாவது - த்வயத்தில் மதுப்பைச்சொல்லுகிறது. "உறைகின்ற" என்கிற வர்த்தமாநத்தாலே - பிரியாதே வர்த்திக்கிறானென்று விவக்ஷித்து, அதுக்கு ப்ரமாணம் - அகலகில்லேனிறே என்ற; "உறைமார்பா" என்னுமளவும் விவக்ஷிதம். இது * பத்துடையடியவரிலே சொல்லிற்றேவென்ன - மலர்மகள் இத்யாதி. "என்றும்திரு - உறைகின்ற - மெய்" என்றதுக்கு ஶப்தார்த்தம் - என்றுமோக்க இத்யாதி. "திரு - உறைகின்ற செங்கண்மால்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - அவளோட்டை இத்யாதி. "திரு - உறைகின்ற - மால்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - யஸ்யஸா இத்யாதி. "கஸ்ய ஶக்திர்ஹரேத் ஸீதாம் யஸ்ய ஸா ஜநகாத்மஜா । நக்ஷம் ஸ இச்சதி ஹந்தும் ராக்ஷஸோ ராவணோ ந" இதி மாரீச:(ரா-ஆ-௩௭-௧௮) மால்-பெரியவன்;ஸ்வாமியென்றபடி. இது*பத்துடையடியவரிலே சொல்லிற்றேவென்ன-அரும்பெறல்இத்யாதி. தேசவிசேஷத்தில் கொள்ளும் அடிமையை இங்கே கொள்ளும்படியென்? என்ன - அங்குப்போனால் இத்யாதி. 'வானத்திமையோர்க்கும் - பெருமையனே, ஆகத்தணையாதார்க்கு - காண்டற்கருமையனே, என்றும் திரு - உறைகின்ற - மெய் - செங்கண்மால், இங்கு - இருமைவினைகடிந்து - நாளும் - என்னையாள்கின்றானே' இத்யந்வய:. (உ)

[ஆள்கின்றான் ஆழியான் ஆரால்குறைவுடையம்] - ஸர்வேஶ்வரன் என்னை அடிமை கொள்ளாநின்றான். இனி, ஆரைக்கொண்டு கார்யமுடையோம்? [வாள் கெண்டை யொண்கண்] - ஒளியையுடைய கெண்டைபோலேயிருக்கிற அழகிய கண்.

ப.—அநந்தரம், நப்பின்னைப்பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியாலே நிரதிஶயாநுஶாவ்யனான க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை யநுஶவிக்கப்பெற்றேன்; அவன் ரக்ஷகனாக விரோதி மறுவலிடாது; என்ன குறையுண்டு? என்கிறார்.

("கைகழலாநேமியான் நம்மேல்வினைகடிவான்" என்கிறபடியே), ஆழியான் - கையுர்திருவாழியுமாய்க்கொண்டு, ஆள்கின்றான் - விரோதியைப் போக்கிரக்ஷித்தருளாநின்றான்; (அத்தாலே), பிறவித்துயர் - ஜந்மப்ரயுக்த ஸகலது:க்கங்களையும், கடிந்தோம் - போக்கினோம்; மீள்கின்றது இல்லை - (இனி அது)மீளுகிறதில்லை; (ஆனபின்பு), ஆரால்குறைவுடையம் - நம்மோடு பிறரோடு வாசியற ஒருவராலும் ஒருகுறையை யுடையோமல்லோம்; வாள் - (கூர்மைநெடுமையாலே) வாளும், கெண்டை - (குளிர்த்தி மிளிர்த்தியாலே) கெண்டையும் போலியாம்படி, ஒண் - விலக்ஷணமான, கண் - கண்ணை யுடையளாய், மடம் - மடப்பம் முதலான ஆத்மகுணங்களாலே பூர்ணையான, பின்னை தன் - நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு, கேள்வன் - அபிமதநாயகனானவனுடைய, தாள் - திருவடிகளை, கண்டுகொண்டு - அபரோக்ஷித்து, என்தலைமேல் - என்தலைமேலே, புனைந்தேன் - தரிக்கப்பெற்றேன்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய திருவடிகளை ஶிரோபூஷணமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.

[ஆள்கின்றான் ஆழியான்] - வகுத்த ஸர்வேஶ்வரன் அடிமைகொள்ளாநின்றானென்னுதல்; ஆசிலைவைத்த கையுந்தானுமாய் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்ளாநின்றான் என்னுதல். அஶக்தனான தன்னாலே ஸாத்யமான அசேதநக்ரியாகலாபங்கள் கொண்டு விரோதியைப் போக்குமவனன்றே இவர்? ஸர்வஶக்தி கையில் திருவாழியின் கூர்மையாலே போக்குமவரிறே. [ஆரால் குறைவுடையம்] - என்னால் வருமதொரு குறையுமில்லை; யமாதிகளால வருமவையுமில்லை. [மீள்கின்றதில்லை] - இனி மறுவலிடுகிறதில்லை. [பிறவித்துயர் கடிந்தோம்] - து:க்கஹேதுவான ப்ராக்ருதஸம்ஸர்கத்தையும் ஓட்டினோம். பரமபதத்திலே புகச்செய்தேயும் ருசிமுன்னாகப்போகாத வைதிகபுத்ரர்களுக்கு மீளவேண்டிற்றிறே. "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்று ருசிஜநகனும் அவனேயாய்ப் பேறும் அவனாலேயாயிருக்கிற எனக்குப் புனராவ்ருத்தி ப்ரஸங்கமில்லை யென்கை. இதுக்கு ஹேதுவென்னென்னில்? [வாள்கெண்டை இத்யாதி] - ஒளியையுடைத்தாய்க் கெண்டைபோலே முக்தமாய் தீர்கமானமான திருக்கண்களையுடையவளாய், ஆத்மகுணோபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய. அவளடியாகவந்த பின்பு, என்னுடைய கர்மவஶ்யதையாலேயாதல், அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலேயாதல் இழக்கவேணுமோ? அவன் என்னைக் கடாக்ஷியாவிட்டால், அவள் கடாக்ஷத்துக்கு இலக்கன்றிப்போகிறான். அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யங்கொண்டாடினால் அவள் நோக்கு இழக்குமிறே. என் ஜீவநத்தைப் பறித்தானாகில் தன் ஜீவநத்தை யிழக்கிறான். [தாள்கண்டுகொண்டு] - தாளாலே அவனைக் கண்டுகொண்டேன்னுதல், தாளைக்கண்டுகொண்டேன்னுதல். "நின்செம்மா பாதபற்புத் தலைசேர்த்து" என்றும், "கோலமா

மென்சென்னிக்கு" என்றும் ஆசைப்பட்டபடியே, என்தலைமேலே சூடப்பெற்றேன் என்கிறார்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. மறுவலிடாதபடி ஸம்ஸாரத்தைப் போக்கி நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபனானவனுடைய திருவடிகள் ஶிரோபூஷணமாகப் பெற்றேன் என்கிறார்.

[ஆள்கின்றான் ஆழியான்] – ஆசிலேவைத்த கையும் தானுமாய் விரோதியைப்போக்கி அடிமைகொள்ளாநின்றான் என்னுதல்; வகுத்த ஸர்வேஶ்வரன் அடிமைகொள்ளாநின்றான் என்னுதல் பின்னையும் அவன்கை பார்த்திருக்கவேண்டும் அசேதநக்ரியாகலாபங்களைப் பூண்கட்டாநிற்பர்கள் சிலர்; "கூரம்பனல்லால்" என்று அம்பின் கூர்மையையும் "சுடர்வட்டவாய்நுதி நேமியீர்" என்று திருவாழியில் கூர்மையையுங் கொண்டு பேறவிருப்பர்கள் சிலர். அஶக்தனான தன்னாலே ஸாத்யமான க்ரியாஜாதத்தைப்பற்றிப் பேறவிருப்பர்கள் சிலர்; ஸித்தஸ்வரூபனான ஸர்வஶக்தியைப்பற்றிப் பேறவிருப்பர்கள் சிலர். க்ரியாஜாதத்தை நெகிழச்சொல்லி, "கேடுவாய், என்னையன்றே பற்றுகிறது" என்றானிறே [ஆரால்குறைவுடையம்] - என்னாலே இழக்கவேண்டுதல், ஆராயக்கடவ யமாதிகளுக்கும் வந்துகிட்டலாதல், அவன்தன்னளவும் சென்றால் பின்னையும் ஒன்றைப் பார்த்திருத்தல் செய்யவேண்டும்படியாய் இருப்பதொன்றையோ நான்பற்றிற்று? 'ஆரால்' - என்கிறார்காணும்: என்றும் ஒருசேதநனாலே பேறென்றிருக்குமவரானகையாலே. [மீள்கின்றதில்லை] - இனி மறுவலிடுகிறதில்லை [பிறவித்துயர்கடிந்தோம்] - ஸம்ஸாரதுரிதத்தை யோட்டினோம். † பரமபதத்தில் புகச்செய்தேயும் ருசிமுன்னாகப் பேறல்லாமையாலே கடலில்புக்க துரும்புபோலே மீளப்போந்தார்களிறே வைதிக

மூன்றாம்பாட்டு.—ஆள்கின்றான் இத்யாதி. "மீள்கின்றதில்லை" என்று தொடங்கி "தலைமேல்புனைந்தேனே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மறுவலிடாதபடி இத்யாதி.

"ஆழியான் - ஆள்கின்றான்" என்றதுக்கு த்வேதா பாவம் - ஆசிலே இத்யாதி வாக்யத்வயம். ஆசு - ஆயுதப்பிடி. ஆழியைக்கொண்டாள்கின்றானென்று முந்தினவர்த்தம். திருவாழி பாத்வஸூசகமாகையாலே - 'வகுத்தஸர்வேஶ்வரன்' என்கிறது. தம்மை "ஆழியான் - ஆள்கின்றான்" என்கையாலே ப்ரதிகோடியையும் கூட்டி பாவம்-பின்னையும்அவன்கைபார்த்து இத்யாதி வாக்யத்வயம். பின்னையும் என்றது - ஸாதநாந்தரங்களை யநுஷ்டித்தபின்பு மென்றபடி. 'கூரம்பனல்லால்' - நாலாந்திருவந்தாதி எட்டாம்பாட்டு, "இலைதுணை" இத்யாதி. ஈழ்வாக்யத்வயவிவரணம் - அஶக்தனான இத்யாதிவாக்யத்வயம். 'பின்னையுமவன்கைபார்த்து' இத்யாதிவாக்யத்தாலே - கார்யஸித்தியில் ஈஶ்வராபேக்ஷையும், 'அஶக்தனான' இத்யாதிவாக்யத்தாலே - ஸ்வரூபஸித்தியில் சேதநாபேக்ஷையும் சொல்லப்படுகிறது. ஶாஸ்த்ரவிஹிதமான உபாயாந்தரங்களைவிட்டு அவனைப் பற்றக் கூடுமோவென்ன - க்ரியாஜாதத்தை இத்யாதி. 'என்றானிறே' - சரமஶ்லோகத்தாலே யென்றபடி. ஆரால் குறைவுடையம் - ஒன்றாலும் குறைவுடையோமல்லோமென்றபடி. இதுக்கு பாவம் - என்னாலே இத்யாதி. * யாதானும்பற்றி நீங்கும் விரதத்தை நல்வீடு செய்கையாலே என்னாலிழக்கவேண்டுதலென்றபடி. ஆராயக்கடவ யமாதிகளுக்கும் வந்துகிட்டலாதல் என்றது - ஸம்ஸாரியான நிலையில் நில்லாமையைப்பற்ற. பின்னையுமொன்றைப் பார்த்திருத்தல் என்றது - அவன் விஷயமான ஸத்யாதிகளைப்பற்றியும் அவன் க்ருபையைப் பார்த்திருத்தலென்றபடி. ஆனால், எத்தால் என்னாமல், "ஆரால்" என்கிறதென்னென்ன - ஆராலேன்கிறார் காணும் இத்யாதி. மறுவலிடுகிறதில்லை என்றது - ஸம்ஸாரம் மறுவலிடுகிறதில்லை யென்றபடி. பிறவித்துயர்கடிந்தால் மீளாமை ஸித்தமாயிருக்க, "மீள்கின்றதில்லை" என்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன - பரமபதத்தில் இத்யாதி. திருமேனியோடேயிருக்க "கடிந்தோம்" என்று பூதமாகச் சொல்லுவா

† பரமபதத்தே என்று பாடாந்தரம்.

புத்ரர்கள். “மயர்வறமதிநலமருளினன்” என்று ருசிமுன்னாக அவன் தரப்பெறவிருக்கிற நமக்குப் புநராவ்ருத்தி ப்ரஸங்கமுண்டோ? “கடிந்தோம்”! என்கிறாரிறே: அவன் செய்வானாக ஏறட்டுக்கொண்ட கார்யத்துக்கு “ஸ்யிதோஸ்மி” என்னலாம்படி யிருக்குமிறே. [வாள் இத்யாதி] - அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலையெடுத்ததாகில் † அடுகுவளம் தடைப்படும்போலேகாணும். இனி என்னாலேதான் விடப்போமோ? அவனாலேதான் விடப்போமோ? என்னுடைய பாரதந்த்ர்யம்போலே அவனுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்துக்கும் ஏதேனும் கண்ணழிவுண்டோ? அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் தலையெடுத்ததோ தன்னாணையிழக்கிறான். * மணநோக்கமுண்டானிறே. ஒளியையுடைத்தான கெண்டைபோலே முக்³த⁴மாய் வைத்தகண் வாங்காதே கண்டுகொண்டு இருக்கவேண்டும்படியான அழகிய கண்களையுடையளாய் ஆத்மகுணோபேதையான நப்பின்னைப்பிராட்டிக்கு வல்லபன். [தாள்கண்டுகொண்டு] - காட்சிக்கு ஹேது சொல்லிற்றிறே. [என்தலைமேல்புனைந்தேனே]- “துயரறுசுடரடிதொழுதெழு” என்றும் “பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்” என்றும், “கோலமாமென்சென்னிக்கு” என்றும் சொல்லுகிறபடியே, மயிர்கழுவிப் பூச்சூடவிருப்பாரைப் போலேயிருக்கிற போக்யதை சொல்லுகிறது. “நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து” என்று ப்ரார்த்தித்தவத்தைத் தலையாகப்பெற்று க்ருதக்ருத்யனானேன். (௬)

னென்? என்ன-கடிந்தோமென்கிறார் இத்யாதி. “[illegible]” இதி[illegible](௧அ.) “மீள்கின்றதில்லை” என்பானென்? ஸ்வதந்த்ரனை நான் தள்ளினாலோவென்ன - வாள் இத்யாதி. விசேஷணங்களுக்கு பாவம் - அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யம் இத்யாதி. அடுகுவளம் - அடுகென்று - பெட்டிமேற் பெட்டியாய், வளமென்று - போக்யவஸ்துவாய்; பெட்டிமேற் பெட்டியாக வைத்திருக்கிற போக்யவஸ்து: போனகப்பெட்டியென்றபடி. (அடுகுவளம்-போஜநமும்.) அடுகுவளம் தடைப்படுகையாவது - நப்பின்னைப்பிராட்டி கடாக்ஷம் பெறுமை. நப்பின்னைப்பிராட்டிபுருஷகாரம் சொன்னதக்கு பாவம் - இனியென்னாலே இத்யாதி. இனியென்றது - என்னுடைய அங்கீகாரம் நப்பின்னைப்பிராட்டியடியாகவந்தபின்பென்றபடி. அவனாலே விடப்போகாமைக் கடியேதென்ன - என்னுடைய இத்யாதி. “அவன் ஸ்வாதந்த்ர்யம்” இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - ஸ்வாதந்த்ர்யம் இத்யாதி. கடாக்ஷம் போஜநமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - மணநோக்கம் இத்யாதி. திருமொழி. ஸப்தார்த்தம் - ஒளியை இத்யாதி. வாள் - ஒளி. காட்சிக்கு ஹேது என்றது - நப்பின்னைப்பிராட்டி புருஷகாரத்தை. “என்” என்றதுக்கு பாவம் - துயராறு இத்யாதி. “புனைந்தேன்” என்கிற பதஶக்தியாலே ‘மயிர்கழுவிப் பூச்சூடவிருப்பாரைப்போலே’ என்றது. “தலைமேல்புனைந்தேன்” என்றதுக்கு பாவம் - நின்செம்மா இத்யாதி. தலையாக வென்றது - சாடு. தலையிலேயாக வென்றும், ஶ்ரேஷ்டமாகவென்றும். ‘வாள் கெண்டை’ என்றுதொடங்கி, ‘புனைந்தேன், பிறவித்துயர்கடிந்தோம் - மீள்கின்றதில்லை, ஆழியான் - ஆள்கின்றான், ஆரால் குறைவுடையம்’ இத்யந்வய:. (௬)

---

† அடைகுவளம் என்று வேறு அரும்பதத்திற் காண்கிறது.

நான்காம் பாட்டு.

தலைமேல்புனைந்தேன் சரணங்கள்ஆலின்
இலைமேல்துயின்றான் இமையோர்வணங்க
மலைமேல்தான்நின்றுஎன்மனத்துளிருந்தானை
நிலைபேர்க்கலாகாமைநிச்சித்திருந்தேனே.

ஆ—(தலைமேல்.) - இனி இவனை என்தலையில்நின்றும் ஒருவராலும் பேர்க்கவொண்ணாதென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை ஒருவராலும் விச்லேஷிக்கப்பண்ணவொண்ணாமையை நிச்சயித்து, அத்தாலே க்ருதார்த்தனாயிருந்தேன் என்கிறார்.

[ஆலினிலைமேல் என்றுதொடங்கி] - என்பாடு வருகைக்காக ஆலினிலைமேலே வந்து கண்வளர்ந்தருளி அயர்வறுமமரர்கள் அடிமைசெய்யத் திருமலையிலே நின்றருளி என்னையிசைவித்து என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்திருந்தவனை.

ப.—அநந்தரம், ஆச்ரிதரக்ஷணத்தில் ஸ்திரஸ்வபாவனானவனை நெஞ்சிலிருந்த இருப்புக் குலைக்கவொண்ணாதென்று அறுதியிட்டிருந்தேனென்கிறார்.

சரணங்கள் - அவன் திருவடிகளை, தலைமேல் - என்தலைமேலே, புனைந்தேன் - வைத்துக்கொண்டிருந்தேன் ; (அவ்வடிதவடநாஸமர்த்தனைக்கொண்டு,) ஆலினிலைமேல் - ஆலிலையில், துயின்றான் - கண்வளர்ந்தருளும் ஸர்வரக்ஷகனை, இமையோர் - நித்யஸூரிகள், வணங்க - தொடர்ந்துவந்துவணங்கும்படி, மலைமேல் - திருமலையிலே, தான் - ஸ்வயம் ப்ரயோஜநமாம்படியாக, நின்று - எழுந்தருளிநின்று, என்மனத்துள் - என் நெஞ்சுக்குள்ளேபுகுந்து, இருந்தானை - ப்ரதிஷ்டிதனாயிருந்தவனை, நிலை - இவ்விருப்பில் ஸ்த்தைர்யம், பேர்க்கல்ஆகாமை - குலைக்கவொண்ணாமையை, நிச்சித்து - நிச்சயித்து, இருந்தேன் - (அத்தாலே) க்ருதக்ருத்யனாயிருந்தேன்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், என் மநஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸர்வேச்வரனை ஒருவராலும் விச்லேஷிக்கவொண்ணாதென்று நிச்சயித்து, அத்தாலே க்ருதார்த்தனாயிருந்தேன் என்கிறார்.

[தலைமேல் இத்யாதி] - அமரர் சென்னிப்பூவான திருவடிகளைச் சூடப்பெற்றேன். ப்ரார்த்தித்துப் போகையன்றிக்கே கிட்டப்பெற்றேன். [ஆலினிலைமேல் துயின்றான்] - இவர்க்கு ருசிபிறக்கைக்குப் பண்ணின க்ருஷியைச் சொல்லுகிறது. ப்ரளயாபத்தில் ஸகலலோகங்களையும் தன்திருவயிற்றிலேவைத்து ஒருபவனாயிருப்பதொரு ஆலின் தளிரிலே கண்வளர்ந்தான் ; அதுதனக்குமேலே, நித்யஸூரிகள் அடிமைசெய்யத் திருமலையிலே வந்துநின்றான். தன்னுடைய ஆபத்ஸகத்வத்தையும், ஸர்வஸுலபத்வத்தையும், மேன்மையோடேகூடின ஸௌலப்யத்தையுங்காட்டி என்னையிசைவித்து என்மநஸ்ஸிலேபுகுந்து ஸ்தாவரப்ரதிஷ்டையா யிருந்தவனை. [நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்து] - அவ்விருப்பை என்னால் போக்கவொண்ணாமையை நிச்சயித்து. அவன் போகைக்கு உறுப்பாக என்னால் செய்யலாவது ப்ராதிகூல்யமிறே; நெஞ்சைக்

கொண்டிருக்கையாலே அதுசெய்ய வொண்ணாதிறே. [இருந்தேனே] - இனி ஒருஹயமில்லையென்று நிர்ஃபனுயிருந்தேன். " ஸூநஜும்ஸு ஹுணோவிதாநு நஸிமெஷி" என்று அவனுடைய ரக்ஷகத்வத்தையறிந்தாலும், ஹோக்யதையையறிந்தாலும், ஒன்றாலும் சலியானிறே.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. என்மநஸ்ஸிலேயிருக்கிற ஸர்வேஶ்வரனை ஒருவராலும் விஶ்லேஷிப்பிக்கவோண்ணாதென்று நிஶ்சயித்து. அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாயிருந்தேனென்கிறார்.

[தலைமேல்புனைந்தேன்சரணங்கள்] - * அமரர்சென்னிப்பூச்சூடப்பெற்றேன். ப்ரார்த்தித்துப்போகையன்றிக்கே அத்திருவடிகளை என்தலைமேலே வைத்துக்கொள்ளப்பெற்றேன். இப்பேறு இவர்பெறுகைக்கு அவன்க்ருஷிபண்ணினபடி சொல்லுகிறது மேல்: அவன் * வண்டடத்தினுட்கிடந்து தபஸ்ஸூபண்ணிற்று, இவர் இப்பேறுபெறுகைக்கு. [ஆலிநிலைமேல்துயின்றான்] - தன்னைக்கோண்டு கார்யமுடையார் சிலரைக் கண்டிலன்; எல்லார்க்கும் ஆராய்ச்சிப்படும்படியான செயலைச்செய்வோமென்று பார்த்தான்; வேண்டா வேன்பாரைக் கண்டதில்லை. அது ஸாத்மித்தவாறே நித்யஸூரிகளும் தானுமாகவந்து திருமலையிலேநின்றான்: அதுவும் ஸாத்மித்தவாறே இவருடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்துபுகுந்தான்; இங்கு விலக்குவாரில்லாமையாலே ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்ட்டையாக விருந்தான். * பொருப்பிடையேநின்றும் புனல்குளித்துங்காணும்இவர்நெஞ்சிலே புகுந்திருந்தது * பனிக்கடலிற் பள்ளிகோளைப் பழகவிட்டோடிவந்து இவருடைய * மனக்கடலிலே வாழப்புக்கான்: இப்படியிருந்தவனை. [நிலைபேர்க்கலாகாமை] - இவன்போகைக்கு உறுப்பாக என்னாலாவதெல்லாம் செய்தேன், அதுக்கும் கேட்பானாயிருந்திலன். [நிச்சித்திருந்தேன்] - "நஸிமெஷி" (நபிபேதி) என்றிருந்தேன். அவன்படியையறிந்தால் இவனுக்கு நிர்ப்பயனாயிருக்

நாலாம்பாட்டு.—தலைமேல் இத்யாதி. "என்மனத்துளிருந்தானை நிலைபேர்க்கலாகாமை நிச்சித்திருந்தேன்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - என்மநஸ்ஸிலே இத்யாதி.

"தலைமேல் புனைந்தேன் சரணங்கள்" என்றது - அநுவாதம். "புனைந்தேன்" என்றதுக்கு ஹாவம் - அமரர்சென்னி இத்யாதி. "புனைந்தேன்" என்றதுக்கு - சூடினேனென்றர்த்தம் விவக்ஷித்து, சூடுவது புஷ்பமாகையாலே, திருவடிகளை 'அமரர்சென்னிப்பூ' என்கிறார். "புனைந்தேன்" என்ற பூதார்த்தத்துக்கு ஹாவம் - ப்ரார்த்தித்து இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை- இப்பேறுஇவர் இத்யாதி. "ஆலினிலைமேல்துயின்றான்" என்றமாத்ரத்துக்கவதாரிகை - அவன் வண்டடத்தின் இத்யாதி. வண்டடம் - அழகிய தடாகம். ஏகார்ணவமென்றபடி. பெரியதிருமடல். இதெல்லாம் செய்யவேணுமோ இவரை விஷயீகரிக்கைக்கு என்கிறஶங்கையிலே, "ஆலினிலைமேல் துயின்றான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - தன்னைக்கோண்டு இத்யாதிவாக்யத்ரயம். ஆராய்ச்சிப்படும்படியான - ப்ரஸித்தமாம்படியான. அதாவது: "ஆபத்வந்துவும் அவடிதவடகாஸமர்த்தனும்இவனே" என்று ப்ரஸித்தமாம்படியான செயலென்றபடி. "இமையோர்" என்றதொடங்கி "மனத்துளிருந்தானை" என்னுமளவுக்கும் ஹாவம் - அதுஸாத்மித்தவாறே இத்யாதி. "இருந்தான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - இங்குவிலக்குவார் இத்யாதி. இதெல்லாவற்றுக்கும் ஸம்வாதம் - பொருப்பிடையே இத்யாதி. பனிக்காலத்திலே மலைகளின்நடுவே நின்றும், குளிர்காலத்திலே பொய்கைகளிலேபுக்கு முழுகிக்கிடந்துமென்றபடி. மூன்றாந்திருவந்தாதி எழுபத்தாறாம்பாட்டு. அப்படி கடலில்நின்றும் இவர்நெஞ்சிலே புகுந்தானேயென்ன - பனிக்கடலில் இத்யாதி. ஶீதளஸ்வபாவமான கடலில் கண்வளர்ந்தருளினபடியை நேராக மறந்துவிட்டோடிவந்து என்னுடைய மனக்கடலிலே வாழவல்லனென்றபடி. "பேர்க்கலாகாமை" என்றதுக்கு ஹாவம் - இவன்போகைக்கு இத்யாதி. "நஸிமெஷி" என்றதுக்கு ஹாவம் - அவன்படியை இத்யாதி. "அவன்படியை"

கத் தட்டில்லையிறே. "ஆநந்தம் ப்ரஹ்மணோ வித்வாந் ந பிபேதி குதஶ்சந" (ஆநந்தம்ப்ரஹ்மணோவித்வாந் நபிபேதி குதஶ்சந) - தன்சோகம் மறுநினையும்படியான ஆனந்தம் இவன்பக்கலிலே உண்டென்றறிந்தால், பின்னை இவன்மோகம் போகைக்குக் குறையில்லையிறே. "குதஶ்சந" (குதஶ்சந) - பின்னை புத்திபூர்வகமாகப் பண்ணின ப்ராதிகூல்யத்துக்கும் அஞ்சவேண்டா. (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

> நிச்சித்திருந்தேனென்னெஞ்சங்கழியாமை
> கைச்சக்கரத்தண்ணல் கள்வம்பெரிதுடையன்
> மெய்ச்சப்படான்பிறர்க்கு மெய்போலும்பொய்வல்லன்
> நச்சப்படும்நமக்குநாகத்தணையானே.

ஆ.—(நிச்சித்திருந்தேன்.) - இவ்வளவோ என்திறத்தில் அவன்செய்ய நினைத்திருக்கிறான்? இப்படி எளியனோ அவன்? என்னில், - ப்ரதிகூலருக்குக் காணவரியன், நமக்கெளியன்காண்! என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமான் என்திறத்தில் செய்தருள நினைக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமல்ல என்கிறார்.

[கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். [மெய்ச்சப்படான் என்றுதொடங்கி] - அநாஶ்ரிதர்க்கு குணங்களால் கொண்டாடப்படான்; அவர்களுக்கு மெய்செய்வாரைப்போலே பொய்செய்யவல்லவன்; ஆஶ்ரிதஸம்ஶ்லேஷைக போக்யனானவன், ஆஶ்ரிதரான நமக்கு நச்சப்படும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதஸுலபனாய் அநாஶ்ரிததுர்லபனானவன், அநந்யமதிகளான நமக்கு ப்ராப்யனாக ஆசைப்படப்படுமென்கிறார்.

என் நெஞ்சம் - என் நெஞ்சை, கழியாமை - விட்டகலாதபடியான ஸ்வபாவத்தை, நிச்சித்திருந்தேன் - அறுதியிட்டிருந்தேன்; சக்கரம் - (ரக்ஷகமாய் போக்யமான) திருவாழியை, கை - கையிலேயுடையனாய், அண்ணல் - அஸாதாரணஸ்வாமியாய், கள்வம்பெரிதுடையன் - நெஞ்சிலேயிருக்கச்செய்தே நான் அறியாதபடி தானறிந்ததாகப்பேசி அவ்வுபகாரங்களிலே பாரிப்பையுடையனாய், (தன் ஸ்வபாவம் நாமறிந்து கொண்டாடுகிறாற் போலே), பிறர்க்கு மெய்ச்சப்படான் - பிறர் கொண்டாடாதவனாய்,

---

என்றதுக்கு ஶப்தமேதென்ன - ஆநந்தம் இத்யாதி. எடுத்தவாக்யத்துக்கர்த்தம் - தன்மோகம் இத்யாதி. 'புத்திபூர்வகமாக' என்கிறவிடத்திலே, ஸஹஸ்ரநாமபாஷ்யத்திலே "ராஜிஷ்ணோ ராஜநம்ஹோராத்ராஸஹிஷ்ணுஜம் மதாதிஜ:" என்கிறவிடத்திலே, "ஸஹிஷ்ணு:" என்றதுக்கு - "தேஷாமேவ [illegible] ஸஹிஷ்ணு:" என்றத்தை நினைப்பது. (ரு)

மெய்போலும்- ஆஸ்ரிதர்க்கு மெய்யே செய்யுமாபோலே, பொய்வல்லன் - அநாஸ்ரிதர்க்குப் பொய்யே செய்யவல்லனாய், நாகத்தணையான் - ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷ ஸ்வபாவனான அநந்தஸாயியானவன், நமக்கு - , நச்சப்படும் - பரமப்ராப்யபூதனாக ஆசைப்படும்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் என்திறத்திற்செய்தருள நினைத்திருக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்று என்கிறார்.

[நிச்சித்திருந்தேன் இத்யாதி] - தானே க்ருஷிபண்ணித் தன்பேறாகவந்து என்னெஞ்சிலே யிருக்கையிலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகான் என்னுமிடத்தை நிஸ்சயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வஸ்வாமி. கைப்பற்றினாரை ஒரு காலமும் விடானென்கை. [கள்வம் பெரிதுடையன்] - நெஞ்சைவிட்டுப் போகாமையே யன்றிக்கே இங்கேயிருந்தே ஒருவர்க்கு அறியவொண்ணாதே தான் அறிந்ததாக அநேகத்தைப் பாரியாநின்றான். அர்ச்சிராதிமதியே கொடுபோக நினைப்பது, அமாநவகரத்தாலே ஸ்பர்ஸிப்பிக்கத் தேடுவது, அப்ஸரஸ்ஸுக்களையிட்டு எதிர்கொள்ளத் தேடுவதாகாநின்றான். [மெய்ச்சப்படான் பிறர்க்கு] - தான் தன்குணங்களைச் சொல்லி எத்தினாற் போலே, அநாஸ்ரிதர் கிட்டிக்கொண்டாடப்படான். இரண்டும் இவர்க்குப் பேறாயிறேயிருப்பது. [மெய்போலும் பொய்வல்லன்] - பாண்டவர்களுக்கு மெய்யனாயிருக்குமா போலே துர்யோதனாதிகளுக்குச் செவ்வை செய்வாரைப் போலே யிருந்து பொய்யாய்த்தலைக்கட்டும்படி செய்யவல்லன். [நச்சப்படும் நமக்கு] — தன்னை பொழியச்செல்லாத நமக்குக் கிட்டி ஆஸ்ரயிக்கலாம்படி யிருக்கும். [நாகத்தணையானே] - சிலர்க்கு அரியனாயிருக்க நமக்குக் கிட்டலாயிருக்கிறது எத்தாலே? என்னில், - ஆஸ்ரிதஸம்ஸ்லேஷைகபோகனாயிருக்கையாலே. அவனுக்கு அபிமதனுமாய் நமக்குக் கிட்டுகைக்கு அடியுமாயிறே திருவனந்தாழ்வான் இருப்பது.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் என்திறத்தில் செய்யநினைக்கிறவை ஒருவர்க்கும் அறிய நிலமன்றென்கிறார்.

[நிச்சித்து இத்யாதி] — நீரிலே கிடந்தும் பர்வதாக்ரத்திலே நின்றும் தன் பேறாகத் தபஸ்ஸுபண்ணி வந்து என்னெஞ்சிலே இருக்கையாலே, இனி ஒருகாலமும் விட்டுப்போகானென்று நிஸ்சயித்திருந்தேன். [கைச்சக்கரத்தண்ணல்] - கையிலே திருவாழியையுடைய ஸர்வேஸ்வரன். ஆஸ்ரிதரை ஒருகாலும் கைவிடாதவன்; "எப்போதும் கைகழலாநேமியான்" என்னக்கடவதிறே. [கள்வம்பெரிதுடையன்] - நெஞ்சைக் கைவிடாமையே யன்றிக்கே, இங்கேயிருந்து நாம் அறியாதிருக்கத் தான் அறிந்ததாகக்கொண்டு அவ்வருகே குவாலைப் பாரியாநின்றான். பரமபதத்தேறக் கொடுபோக ஒருப்படுவது, அமாநவனை இடுவித்து ஸ்பர்ஸிக்க நினைப்பது, * மதிமுக மடந்தையரை வரக்காட்டி எதிர்கொள்ளப் பார்ப்பதாய்க் குவாலைப் பாரியா நின்றான்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—நிச்சித்து இத்யாதி. "கள்வம் பெரிதுடையன்" என்றதைப்பற்ற அவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

அநுவாதத்துக்கு பாவம் - நீரிலே இத்யாதி. கழியாமை - விட்டுப்போகாமை. இத்தால் பலிதம் - ஆஸ்ரிதரை இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - எப்போதும் இத்யாதி. பெரியதிருவந்தாதி, "இப்போது மின்னம்" இத்யாதி. குவாலே - அதிகத்தை. குவாலேதென்ன - பரமபதத்தேற இத்

"இதுதான் ஸர்வஸாதாரணமாகிற் செய்வதேன்" என்றுஅஞ்சவேண்டா: [மெய்ச்சப்படான் பிறர்க்கு] - நான் தன்குணங்களைச்சொல்லிப் புகழ்கிறுப்போலே, பிறர் தன் குணங்களைச் சொல்லிப் புகழலாம்படியிரான்; அவர்களுக்கு துஷ்ப்ராபனுயிருக்கும். [மெய்போலும் பொய் வல்லன்] - அர்ஜுநாதிகள்பக்கல் இருக்குமாபோலேயிறே துர்யோதநாதிகள் பக்கலிலும் இருப்பது; கார்யத்தில்வந்தால் மெய்செய்வாரைப்போலே பொய்செய்து தலைக்கட்டும். "இதுதான் நம்மளவிலும் ஏறிற்செய்வதேன்?" என்றஞ்சவேண்டா. [நச்சப்படும்நமக்கு] - உகவாதார்பக்கலில் செய்வுற்றை நம்பக்கல் செய்யான். அதுக்கு விஶ்வாஸமென்னென்னில், - [நாகத்தணையானே] - நம்மோடு விஸஜாதீயர் பக்கல் செய்வதுகொண்டு கார்யமென்? நம்மோடு ஸஜாதீயர்பக்கல் பரிமாறினதன்றே நமக்குப் படிமா. நம்முடைய பேற்றுக்கு அடியுமாய் நமக்கு ஸஜாதீயருமானரோடு பரிமாறும்படி இதுவன்றே? (ரு)

—————

ஆறும் பாட்டு.

———

நாகத்தணையானை நாள்தோறுஞ்ஞானத்தால்
ஆகத்தணைப்பார்க்குஅருள்செய்யுமம்மானை
மாகத்திளமதியஞ் சேருஞ்சடையானைப்
பாகத்துவைத்தான்தன் பாதம்பணிந்தேனே.

ஆ.—(நாகத்தணையானை) - ஆஶ்ரிதருடைய நிகர்ஷம்பாராதே திருவநந்தாழ்வானுக்கு அருள்செய்யுமாபோலே அவர்களுக்கு நாடோறும் அருள்செய்யுமம்மான் தன் பாதம் பணியப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஒ — ஆறும்பாட்டில், இன்றுபுகுந்து ஆஶ்ரயிப்பாரையும் குணதோஷம் பாராதே நித்யாஶ்ரிதரைப்போலே விஷயீகரிக்கும் ஸ்வபாவனன ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளைப் பணியப்பெற்றேனென்கிறார்.

[ஞாநம்] - பக்தி. நாள்தோறும் அருள்செய்யும் என்றந்வயம். [மாகத்திளமதியம் என்றுதொடங்கி மேலுக்கு] - ஐஶ்வர்யத்துக்கு ஸூசகமான பிறையைச் சூடி ப்ரயோஜநாந்தரபரதைக்கு உறுப்பான ஸாதகத்வம் தோற்றும்படியான ஜடையையுடையவனைத் திருமேனியில் ஒருபார்ஶ்வத்திலே வைத்தவனுடைய திருவடிகளைப் பணியப்பெற்றேன்.

ப.—அநந்தரம், நித்யாஶ்ரிதரோடு முமுக்ஷுக்களோடு ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு வாசியற உபகரிக்கும் ஸௌஶீல்யாதிஶயத்தை யுடையவன் திருவடிகளிலே வணங்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

நாகம் - நித்யகைங்கர்யநிரதரான திருவநந்தாழ்வானை, அணையானை - படுக்கையாகவுடையனாய், நாள்தோறும் - ஸர்வகாலமும், ஞாநத்தால் - பக்திரூபஜ்ஞாநத்

யாதி. "மெய்ச்சப்படான்" என்றதுக்கவதாரிகை - இதுதான் இத்யாதி. மெய்ச்சப்படான் - கொண்டாடப்படான். நச்சப்படும் - ஆசைப்படுமவன். நம்மோடு ஸஜாதீயர் - அநந்யப்ரயோஜநத்வேந ஸஜாதீயர். படிமா - த்ருஷ்டாந்தம். "நம்மோடு ஸஜாதீயர்" இத்யாதிவாக்ய விவரணம் - நம்முடையபேற்றுக்கு இத்யாதி. (ஞ)

தாலே, ஆகத்து - நெஞ்சிலே, அணைப்பார்க்கு - வைத்தநுஸந்திக்கும் முமுக்ஷுக்களுக்கு, அருள்செய்யும் - நிரதிஶயபோக்யனாய்க்கொண்டு உபகரிக்கும், அம்மானை - ஸ்வாமியானவனாய், மாகத்து - ஆகாசவர்த்தியான, இளமதியம் - இளம்பிறையானது, சேரும் - சேரும்படியான, சடையானை - ஜடையையுடையனானவனையாலே, (போக்த்ருத்வ ப்ராபகத்வங்கள் இரண்டையுமுடையருத்ரனை), பாகத்து - (தன் திருமேனியில்) ஒருபக்கத்திலே, வைத்தான் தன் - வைத்த நிரதிஶய ஸௌஶீல்யவானுடைய, பாதம் பணிந்தேன் - திருவடிகளை வணங்கப்பெற்றேன். "அணையானை, அம்மானை" என்கிற வேற்றுமைப்போலிஇரண்டும் ஐகாரம் அசையாய்க்கிடக்கிறது. அன்றியே, 'பாகத்து வைத்தானைப் பாதம்பணிந்தேனே' என்று பாடம்சொல்லுவாருமுளர்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், இன்றுபுகுந்து ஆஶ்ரயித்தாரையும் நித்யாஶ்ரிதரைப்போலே விஷயீகரிக்குமவன் திருவடிகளிலே நிர்மமனாய் விழப்பெற்றேனென்கிறார். திருவநந்தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் வாசிவையாதே உடம்புகொடுக்குமவனை வணங்கப்பெற்றேனென்கிறார் என்றுமாம்.

[நாகத்தணையானை] - தன்னை உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனை. [ஞானத்தால் ஆகத்தணைப்பார்க்கு - நாள்தோறும் அருள்செய்யும்] - ஞானம் - பக்தி. பக்தியாலே நெஞ்சிலேயணைக்க நினைப்பார்க்கு, அவர்களுடைய ஹ்ருதயத்தை ஒரு நாளும் விடான். [அம்மானை] - ஆஶ்ரயிலேஶமுடையார்க்குத் தன்பேறாக விடாமைக்கு ப்ராப்தி சொல்லுகிறது. [மாகம் இத்யாதி] - ஸ்வப்ரயோஜநன் என்று தோற்றும்படி சந்த்ரனைச்சூடி ஸாயகத்வ ஸூசகமான ஜடையையுடையனுமான ருத்ரனுக்குத் திருமேனியில் ஒருபார்ஶ்வத்திலே இடங்கொடுத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கப்பெற்றேன்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. இன்று ஆஶ்ரயிப்பாரையும் நித்யாஶ்ரிதரைப்போலே விஷயீகரிக்குமவன் திருவடிகளிலே நிர்மமனாய் விழப்பெற்றேன் என்கிறார். † (திருவநந்தாழ்வானுக்கும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கும் வாசிவையாதே உடம்பு கொடுக்குமவனை வணங்கப்பெற்றேனென்கிறாரென்றுமாம்.)

[நாகத்தணையானை] - உகந்தாரைப் படுக்கையாகக் கொள்ளுமவனாய்த்து. [நாடோறும் இத்யாதி] - ஜ்ஞானத்தால் ஆகத்தணைப்பார்க்கு நாள்தோறும் அருள்செய்யுமவனாய்த்து. ‡ (இப்போது, ஞானமென்று - ஜ்ஞாநவிசேஷமான பக்தியைச் சொல்லுகிறது. பக்தியாலே ஹ்ருதயத்திலே கொடுபுகுந்து சேர்ப்பார்க்கு நாள்தோறும் அருள்செய்யுமவனாய்த்து.) இவனால் எப்போதும் நினைக்கப்போகாதே! அக்குறைதீர ஏகரூபனான தான் நாள்தோறும் அருள்செய்யுமாய்த்து. [மாகம்இத்யாதி] - ஸ்வப்ரயோஜநனென்று தோற்றும்

ஆறும்பாட்டு.—நாகத்தணையானை இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இன்று இத்யாதி. இன்றாஶ்ரயிப்பாரையும் என்றது - "ஞானத்தால் ஆகத்தணைப்பார்" என்றத்தைப் பற்ற.

"நாகத்தணையானை" என்றத்தால் பலிதம் - உகந்தாரை இத்யாதி. "நாடோறும்" என்றத்தை "அருள்செய்யும்" என்றத்தோடே கூட்டுகிறதென்? அடைவே நிர்வஹித்தாலோவென்ன - இவனால் இத்யாதி. அக்குறைதீர - அவன் நினைக்கமாட்டாத குறைதீரவென்றபடி. மதியையும் ஜடையையும் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - ஸ்வப்ரயோஜநன் இத்யாதி. "நாகத்தணையானை, அம்

† குண்டலிதம் ‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

படி சந்த்ரனைச்சூடி ஸாயகத்வஸூசகமான ஜடையையுமுடையனான ருத்ரனுக்குத் திருமேனியிலே ஒருபார்ஶ்வத்திலே இடங்கொடுத்தவனுடைய திருவடிகளை ஆஶ்ரயிக்கப் பெற்றேன்; இனி எனக்கொரு துறையுண்டோ? (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

பணிநெஞ்சே!நாளும்பரமபரம்பரனை
†பிணியொன்றுஞ்சாரா பிறவிகெடுத்தாளும்
மணிநின்றசோதிமதுசூதனென்னம்மான்
அணிநின்றசெம்பொன்அடலாழியானே.

ஆ.—(பணி.) - ஆஶ்ரிதஸுலபனை, தத்விரோதி நிரஸநஸ்வபாவனை, ததநுகுண திவ்யாயுதோபேதனை, ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்த எம்பெருமானை, நெஞ்சே! வணங்கு; வணங்கில் பின்னையொருநாளும் ஒருது:க்கம் வாராது. து:க்கஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தைப்போக்கி நம்மையடிமைகொண்டருளு மென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், ஸர்வேஶ்வரனை, நெஞ்சே! நாள்தோறும் அநுபவி; அவன்தானே ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் நீக்கி அடிமைகொள்ளும் என்கிறார்.

[பிணிஎன்று தொடங்கி] - ஸர்வாதிகனான ஈஶ்வரனை, நெஞ்சே! நாள்தோறும் பணி; ஒருது:க்கங்களும் ஸ்பர்ஶியா. து:க்கஹேதுவான ஸம்ஸாரத்தைக்கெடுத்து அடிமைகொள்ளும். [மணிநின்றசோதி என்றுமேலுக்கு] - நீலமணியினுடைய ஒளியையுடையனாய், ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவனாய், எனக்கு பவ்யனுமாய், தனக்கு ஆபரணமாய் நிற்பதுஞ்செய்து செம்பொன்போலே யிருக்குந்நிறத்தை யுடைத்தாய் ப்ரதிகூலரை யடர்க்கும் ஸ்வபாவமான திருவாழியையுடையவன்.

ப.—அநந்தரம், நிரதிஶயபோக்யமான விக்ரஹத்தையுடையவன் நம்மை விரோதியைப்போக்கி யடிமைகொள்ளுமவனாகையாலே ஸர்வாதிகனானவனை அநுபவியென்று, நெஞ்சைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

மணிநின்றசோதி - நீலரத்னத்தின் நிறத்தில் தேஜஸ்ஸுபோலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவனாய், மதுசூதன் - மதுவை நிரஸித்தாற்போலே அநுபவவிரோதியைப்போக்கி, என்னம்மான் - அவ்வழகையநுபவிப்பித்த என்ஸ்வாமியாய், அணிநின்ற - தனக்குத்தான் ஆபரணமாய் நிற்பதாய், செம்பொன் - சிவந்தபொன்போலே ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைத்தாய், அடல் - ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநார்த்தமான யுத்தோத்யோகத்தையுடைய, ஆழியான் - திருவாழியையுடையவன், பிறவி - நம்ஜந்மத்தை, கெடுத்து - போக்கி, ஆளும் - அடிமைகொண்டருளும்: பிணி - ஸம்ஸாரக்லேஶங்கள், ஒன்றும் சாரா - ஒன்றும் தட்டாது; (ஆதலால்), பரமபரம்பரனை - தனக்கு

மானை" என்கிறவிடத்தில், ஐகாரம் அவ்யயமாய், நாகத்தணையானை அம்மானை பாகத்திலே வைத்தானாயிருக்கிறவனுடைய திருவடிகளையென்றபடி. மாகத்திளமதியம் - மஹத்தாயிருக்கிற ஆகாசத்திலே வர்த்திக்கிற வாலசந்த்ரன். (௬)

---

† 'பிணியென்றும்' என்று ஆறாயிரப்படியின் பாடம்.

மேலில்லாதவனைக்கொண்டு ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரனானவனை, நெஞ்சே-! நாளும் - நித்யமாக, பணி - வணங்கியநுபவிக்கப்பார்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், 'நம் ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் தானே போக்கி அடிமைகொள்ளுமவனை நாள்தோறும் அநுபவி' என்று, திருவுள்ளத்தைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்

[பணிநெஞ்சே இத்யாதி] - நெஞ்சே! நாள்தோறும் அநுபவிக்கப்பார். [பரம பரம்பரனை] - ஸம்ஸாரிகளுக்கு அவ்வருகான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரரான நித்யஸூரிகளுக்கும் நிர்வாஹகனானவனை. [பிணியொன்றும் சாரா] - ஸகலது:க்கங்களும் நம்மை ஸ்பர்சியா. அந்தது:க்கங்களுக்கடியான ஜந்மத்தைப்போக்கி அடிமைகொள்ளும். [மணிநின்றசோதி] - நீலமணியின் ஒளியை வடிவாக வகுத்தாற்போலே யிருந்துள்ள வடிவையுடையவன். அடிமைகொள்ளும் வடிவிருக்கிறபடி. [மதுசூதன்] - அவ்வடிவை அநுபவிப்பார்க்கு விரோதியானவற்றை, மதுவைப் போக்கினாற்போலே போக்குமவன். [என்னம்மான்] - அப்படியே என்விரோதியைப்போக்கி முகந் தந்தவன். [அணிநின்ற செம்பொன் அடலாழியானே] - தன்கைக்குத் தானே ஆபரணமாய் அநுபவிப்பார்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைய யுத்தோத்யுக்தமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். அநுபவத்துக்குத் தானே விஷயமாய், விரோதியைப் போக்குகைக்குத் தானே ஆபரணமான பரிகரத்தை யுடையவன்.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. 'நம் ப்ரதிபந்தகங்களையெல்லாம் தானேபோக்கி அடிமைகொள்ளுமவனை நாள்தோறும் அநுபவி' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

[பணிஇத்யாதி] - நெஞ்சே! நாள்தோறும் அநுபவிக்கப் பார். நல்ல வாய்ப்பாயிருந்தது. [பரமபரம்பரனை] - இந்த்ராதிகளுக்குப்பரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் பரரான நித்யஸூரிகளுக்கும் நிர்வாஹகனானவனை [பிணியொன்றும்சாரா] - து:க்கங்களொன்றும் நம்மை ஸ்பர்சியாது. அந்த து:க்கங்களுக்கடியான ஜந்மத்தை அடிவேரோடே போக்கி நம்மை நித்யகைங்கர்யம் கொள்ளுமவன். [மணிநின்றசோதி] - ஜந்மத்தையுண்டாக்கினாலும் விடலாயோ வடிவழகிருக்கிறபடி. நீலமணியினுடைய ஒளியை வடிவாக வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற வடிவையுடையவன். [மதுசூதன்] - அவ்வடிவழகை யநுபவிப்பார்க்கு வரும் விரோயிகளை, மதுவைப்போக்கினாற்போலே தள்ளிக்கோடுக்குமவன். [என்னம்மான்] - இப்படி என்விரோதியைப் போக்கி முகந்தந்தவன். [அணிஇத்யாதி] - அநுப

ஏழாம்பாட்டு.—பணிநெஞ்சே இத்யாதி. "பிணியொன்றும் சாரா பிறவிகெடுத்தாளும்: அடலாழியானை-பணி: நெஞ்சே நாளும்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நம் ப்ரதிபந்தகங்களை இத்யாதி.

அந்வயமுகேந ஸ்வாவம் - நெஞ்சே நாள்தோறும் இத்யாதி. "பரமபரம்பரனை" என்று அவன் பெருமைசொன்னதுக்கு ஸ்வாவம் - நல்லவாய்ப்பாயிருந்தது என்று. அதாவது - பரமபரம்பரனாகையாலே எல்லாரிலும் மேல்விழும்படி யுத்க்ருஷ்டனாயிருக்கிறவன் தானேவந்து மேல்விழுகையாலே நல்லவாய்ப்பாயிருந்ததென்றபடி. "பிறவி" இத்யாதிக்கர்த்தம்- அந்தது:க்கங்களுக்கு இத்யாதி. "கெடுத்து" என்றதைப்பற்ற - அடிவேரோடே என்றது. ஈழில் பதத்தோடேகூட்டி ஸ்வாவம் - ஜந்மத்தை இத்யாதி. மணிதான் தேஜோரூபமாய் நிற்கிறாப்போலே யிருக்கிறவடிவென்று விவக்ஷித்

விப்பார்க்குவிரோதிகளையும் போக்கி, திருக்கைக்குத்தானே ஆஹரணமாய்அநுஸவிப்பார்க்கு ஸ்ப்ருஹணீயமான வடிவையுடைய யுத்தோந்முகமான திருவாழியைக்கையிலேயுடையவன். அநுஸவத்துக்கும் தானேயாய் விரோதிநிரஸநத்துக்கும் தானேயான பரிகரத்தை யுடையவன். (எ)

— —

எட்டாம் பாட்டு.

—

ஆழியான்ஆழியமரர்க்கும்அப்பாலான்
ஊழியான்ஊழிபடைத்தான்நிரைமேய்த்தான்
பாழியந்தோளால்வரையெடுத்தான்பாதங்கள்
வாழிஎன்நெஞ்சே! மறவாதுவாழ்கண்டாய்.

ஆ.—(ஆழியான்.) - * அயர்வறுமமரர்களதிபதியாய், அவர்களிற்காட்டிலும் விஸஜாதீயமான ஸ்வரூபகுணவிபூதிகளையுடையனாய், நித்யஸித்தனாய், காலதத்த்வ ப்ராக்ருத ஸமஸ்தபதார்த்தங்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாயிருந்துவைத்து, ஆஸ்ரித ஸௌலப்யார்த்தமாக தத்ஸஜாதீயதயாவதீர்ணனாய், தத்ஸமாநசேஷ்டிதனாய், எல்லாருக்கும் புகலிடமாயிருந்த திருத்தோளாலே வரையையெடுத்து ஆஸ்ரிதரக்ஷணம்பண்ணியருளினவன் திருவடிகளை, என் நெஞ்சே! மறவாது வாழ்கிடாய் என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், "அவனையநுஸவி" என்றவாறே ப்ரீதமான நெஞ்சைக்கொண்டாடி, 'நெஞ்சே! அவனைவிடாதே அநுஸவி' என்கிறார்.

[ஆழியான் என்றுதொடங்கி] - திருவாழிதொடக்கமான நித்யாஸ்ரிதரை யுடையனாய், அவர்களிற்காட்டிலும் ஸ்வரூபகுணங்களால் விஸஜாதீயனாய், காலசேஷமான ப்ரளயகாலத்திலும் உளனாய்க் காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களையும் படைப்பதும் செய்து, தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்திலுள்ளேவந்து திருவவதாரம்பண்ணி பசுமேய்ப்பதும் செய்து, அவற்றுக்கு வந்த ஆபத்தை நீக்குகைக்காக, ஜகத்துக்கெல்லாம் ஒதுங்கவிடம் போரும்படியான அழகியதோள்களாலே கோவர்த்தநோத்தாரணம் பண்ணுவதுஞ் செய்தவனுடைய திருவடிகளை.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வாயிகனாய் ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனானவன் திருவடிகளை, நெஞ்சே, விஸ்மரியாமல் அநுஸவித்து வாழும்படி பார் என்கிறார்.

ஆழியான் - ரக்ஷகமான திருவாழியை யுடையனாய், ஆழி - கம்பீரஸ்வபாவரான, அமரர்க்கும் - நித்யஸூரிகளுக்கும், அப்பாலான் - அவ்வருகான மேன்மையை யுடையனாய், ஊழியான் - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் தான்ஒருவனுமேயாய், ஊழிபடைத்தான் - காலோபலக்ஷித ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும் ஸ்ரஷ்டாவாய், நிரைமேய்த்தான் -

---

தருளிச்செய்கிறார் - நீலமணி இத்யாதி. அணிகின்ற - ஆஹரணமாய்கின்ற வென்றபடி.. "அணிகின்ற, செம்பொன், அடல்" என்றவிசேஷணத்ரயத்தால் ஃபலித்தஸாவம் - அநுஸவத்துக்கும் இத்யாதி. 'பிணியொன் றும்சாரா' இத்யாரப்ய, 'ஆழியானை, பரமபரம்பரனை - நெஞ்சே! - நாளும்-பணி' இத்யந்வயஃ. (எ)

ஸ்ருஷ்டமான வஸ்துக்களைப் பின்சென்று ரக்ஷிப்பானாய் வைத்து, (அவற்றுக்கு ஆபத்து வந்தால்), பாழி - மிடுக்கையுடைத்தாய், அம் - போக்யமான, தோளால் - திருத்தோளாலே, வரை - மலையை, எடுத்தான் - எடுத்து நோக்குமவனுடைய, பாதங்கள் - திருவடிகளை, என் -, நெஞ்சே—, மறவாது - மறவாதே, வாழ்கண்டாய் - நித்யாநுபவம் பண்ணி வாழப் பார்; வாழி - இவ்வாழ்வு நித்யமாகச்செல்லுக. ஆழியான் — அபரிச்சின்ந ஸ்வபாவனென்றுமாம். வாழியென்று - வாழ்த்துதலாகவுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், "அவனை அநுபவி" என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக்கொண்டாடி, 'அவனை இடைவிடாதே அநுபவி' என்கிறார்.

[ஆழியான்] - ஸர்வேஶ்வரத்வ ஸூசகமான திருவாழியைக் கையிலேயுடையவன். [ஆழியமரர்க்கும் அப்பாலான்] - கம்பீரஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவன். [ஊழியான்] - காலஶேஷமான ப்ரளயகாலத்தில் தான் ஒருவனேயுள்ளனாய். [ஊழிபடைத்தான்] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களையும் "ஸஹஸ்ராக்ஷ" என்றுசொன்ன ஸங்கல்பத்தாலே உண்டாக்குமவன். [நிரைமேய்த்தான்] - தன்னாலே ஸ்ருஷ்டமான பதார்த்தங்களிலே ஒருபதார்த்தத்துக்கு ஶேஷமாய் அவதரித்து, ரக்ஷாபேக்ஷையுடைத்தான பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன். அப்பசுக்களுக்கும் இடையர்க்கும் இந்த்ரனால்வந்த ஆபத்திலே மலையையெடுத்து ரக்ஷிக்குமவன். பாழி என்று - வலிபாதல், இடமுடைமையாதல். தோளின்நிழலிலே ஒதுங்கினால் ஒருகணையத்துக்குள்ளே யிருப்பாரைப்போலே பயங்கெடுக்கதோளென்னுதல்; லோகமடங்க ஒதுங்கினாலும் விஞ்சியிருக்கும் தோளென்னுதல்; "வாஹஸ்ஸுயாஶவக்ஷஸ:". [அந்தோள்] - ரக்ஷகமாகையன்றிக்கே, "மல்லாண்ட திண்தோள் மணிவண்ணா" என்று மங்களாஶாஸநம் பண்ணவேண்டியிருக்கை. [பாதங்கள்] - ஆபத்ஸகனுடைய திருவடிகளை. [வாழி] - மேற்சொல்லப்புகுகிற கார்யத்தை நினைத்து, "ஸ்வஸ்திந்" என்னுமாபோலே, உனக்குஇது நித்யமாய்ச் சொல்லவேணுமென்கிறார். [என்நெஞ்சே]- புறம்புள்ளாரைச் சுமையெடுத்துத் தன்வழியே கொடுபோகாநிற்க, முறையிலே நின்று என்வழியே நின்ற நெஞ்சே! நாட்டார்க்கு வைதிகமாகாநிற்க எனக்கு மோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சே! [மறவாது] - இதரவிஷயங்களிற்போலன்றியே, விஸ்மரிக்கை ஸ்வரூபநாஶமென்னும்படியான விஷயங்கிடாய். "ஸாஹாநி:" என்னக்கடவதிறே. [வாழ்கண்டாய்] - உன்பேற்றுக்கிறே நான் கால்பிடிக்கிறது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. "அவனையநுபவி" என்றவாறே உகந்த நெஞ்சைக் கொண்டாடி, 'அவனை இடைவிடாதே யநுபவி' என்கிறார்.

[ஆழியான்] - ஸர்வேஶ்வரத்வஸூசகமான திருவாழியைக் கையிலே யுடையவன். [ஆழிஇத்யாதி] - அத்திருவாழியாழ்வானேபாதி, கம்பீரஸ்வபாவரான நித்யஸூரிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ஸ்வாதீநமாம்படி யிருக்குமவன். [ஊழியான்] - நித்ய

எட்டாம்பாட்டு.—ஆழியான் இத்யாதி. "வாழியென்னெஞ்சே மறவாதுவாழ்கண்டாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனை இத்யாதி.

"ஆழி" என்று - ஸமுத்ரமாய், அத்தாலே - காம்பீர்யத்தைலக்ஷித்து, கம்பீரஸ்வபாவரானவென்றபடி. அப்பாலான் - அவ்வருகானவன். "அமரர்க்கும்அப்பாலான்" என்றவநந்தரம், "ஊழியான்" என்றதுக்கு பாவம் - நித்யஸூரிகளும் இத்யாதி. மேலே "படைத்தான்" என்றிருக்

ஸூரிகளும் தானுமாய்ப் பரமபதத்திலே பேரோலக்கமாக விருக்குமவன். இங்கு உண்டான கார்யவர்க்கமடங்கலும் அழிந்த காலமோக்ஷமான காலத்திலே தான்வந்து தோற்றுமவன். [ஊழிபடைத்தான்] - காலோபலக்ஷிதமான ஸகலபதார்த்தங்களையும் " [illegible]" (பஹுஸ்யாம்) என்கிற ஸங்கல்பத்தாலே யுண்டாக்கினவன். [நிரைமேய்த்தான்] - இப்படி ஸகல பதார்த்தங்களையும் தான் படைத்து, "தன்னை வேறே சிலர்படைத்தார்கள்" என்னலாம்படிவந்து அவதரித்து, பசுக்களை ரக்ஷிக்குமவன். ஸ்வரக்ஷணத்தில் அந்வயமின்றிக்கே பண்ணும் ரக்ஷணத்தை விலக்காத பசுக்களை ரக்ஷித்தவன். [பாழியந்தோளால்] - இவன் இப்படி இவற்றை நோக்காநிற்க, இந்த்ரன் பசிக்ராஹத்தாலே இவை நோவுபடும்படியாகக் கல்வர்ஷத்தை வர்ஷிக்க, அத்தை மலையையெடுத்து நோக்குமவன். பாழியென்று – வலியாதல், இடமுடைமையாதல். புறம்பெங்கும் வர்ஷத்திலே நோவுபடாநிற்க, இவன் தோள்நிழலிலே ஒதுங்கினவர்களுக்கு மதிளுக்குள்ளே யிருப்பாரைப் போலே ஹயங்கெட்டிருக்கலாம்படியான வலியைச் சொல்லுதல்; அன்றிக்கே, பஞ்சலக்ஷம் குடியிலுள்ளாரும் இத்தோள்நிழலிலே ஒதுங்கினாலும் திருவாய்ப்பாடியளவன்றிக்கே இன்னமும் பத்துத்திருவாய்ப்பாடிக்கு இடம்போருமென்னும்படியான ரக்ஷகத்வத்துடிப்புஇருக்கும்படியைச் சொல்லிற்றுதல்; " [illegible]" (பாஹுச்சாயாமவஷ்டப்தோ யஸ்யலோகோமஹாத்மநஃ) என்கிறபடியே- ஒதுங்கினவர்கள் சுருங்கி நிழலேவிஞ்சியிருக்குமாய்த்து. [அந்தோள்] - அழகிய தோள். "திண்டோள்மணிவண்ணா உன்சேவடிச்செவ்விதிருக்காப்பு" என்று மங்களாசாஸநம் பண்ணும்படியாய்த்துத் தோளழகிருப்பது; * சுந்தரத்தோளிறே. [பாதங்கள்] - கோவர்த்தந கிரியை யெடுத்துப் பரிஹரித்தவனுடைய திருவடிகளை. [வாழி] - நடுவே மங்களாசாஸநம்பண்ணுகிறார் நெஞ்சை; மேல் சொல்லப் புகுகிற அர்த்தத்தை புத்திபண்ணுகைக்காக. "[illegible]" (யாமோஷதிமிவாயுஷ்மந்) என்னுமாபோலே, உனக்கு

கையாலே, அதுக்குச்சேர 'காலமோக்ஷமானகாலத்திலே' என்கிறார். காலமே மோக்ஷித்த ஸமயத்திலே யென்றபடி. ஊழியான் - ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தி லுளனாயிருக்குமவன் என்று ஸப்தார்த்தம். ஊழி படைத்தான் - காலவர்த்தி பதார்த்தங்களைப் படைத்தானென்றபடி. "ஊழிபடைத்தான்" என்றதோடே கூட்டி, 'நிரைமேய்த்தான்" என்றதுக்கு பாவம் - இப்படி இத்யாதி. இத்தால் பாவம் - ஸ்வரக்ஷணத்தில் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இவனிப்படி இத்யாதி. அர்த்தத்வயத்தையுமடைவே விவரிக்கிறார் - புறம்பெங்கும் இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. த்விதீயார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - பாஹுச்சாயாம் இத்யாதி: "[illegible]" இதி ஸுந்தரகாண்டே சதுஸ்த்ரிம்ஶே ஸீதாம்ப்ரதிஹநூமாந் (௩௪,௩௨). "[illegible]" என்கையாலே-ஒதுங்கினவர்கள்சுருங்கி என்றது. அவஷ்டம்பம் - ஏகதேசத்திலே பிடிக்கையென்று கருத்து. அப்படியழகியதோவென்ன - திண்தோள் இத்யாதி. "அழகியதோள்" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - சுந்தரத்தோளிறே என்று. நாய்ச்சியார்திருமொழி, "சிந்துரச்செம்பொடி" இத்யாதி. "பாதங்கள் - மறவாது" என்னவமைந்திருக்க, நடுவே "வாழி என்கிறதென் ?" என்ன - நடுவே இத்யாதி. இப்படி மங்களாசாஸநம்பண்ணின பேருண்டோவென்ன - யாமோஷதீம் இத்யாதி. ஆரண்யகாண்டே ராமம்ப்ரதி ஜடாயுஃ. "[illegible]" இத்யுத்தரார்த்தம். அதாவது - "[illegible]" என்று - மேலே சொல்லுகிறது யறித்துக் கேட்கைக்காக, முதலிலே "[illegible]" என்று பெரியவுடையார்

இஸ்ஸம்ருத்திமாறுதே சென்றிகேவேன்கிறர். [என்னேஞ்சே] - புறம்பேங்கும் ஆத்மாவுக்கு ேசஷமான மநஸ்ஸுத் தான் சுமையேடுத்தாநிற்க, என்வழியிலே போந்து முறையிலே நிற்கிற நெஞ்சே! ஆத்மாவுக்கு கரணகோடியிலே யந்வயித்த நெஞ்சுதானே பந்த ஹேதுவாக நின்றதிறே புறம்புள்ளார்க்கு. இங்ஙனன்றிக்கே, என்வழியேபோந்து எனக்கு மோக்ஷஹேதுவான நெஞ்சே! [மறவாது] - கைபுகுந்ததேன்று இதரவிஷயங்களிலே சேய்வுற்றைச் சேய்யாதேகிடாய். [வாழ்கண்டாய்] - உன்னுடைய வாழ்ச்சிக்கு நான் கால்பிடிக்க வேண்டுகிறதேன்? பால்குடிக்கக் கால்பிடிக்கிறேனிறே. மறவாது வாழ் கண்டா யேன்கையாகிவுள்ளது, கீழ்ச்சொன்ன விஶேஷணங்களுக்கு ப்ரயோஜநமேன்னேன்னில்;—புறம்புபோய் மணலைமுக்கவோண்ணுதே! ரக்ஷகனுகவல்லவனைப் பற்ற வேணுமே. ரக்ஷணத்துக்குப் பரிகரமுடையவன் ரக்ஷகனுகவேணும்; நிரபேக்ஷருடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனானவன் ரக்ஷகனுகவேணும்; ஒருக்காலுளனுவது இலனுவதாகாநிற்கிறவனுக்கு என்றுமுளனனவன் ரக்ஷகனுகவேணும்; இவையில்லாதவன்று உண்டாக்கினவன் ரக்ஷகனுகவேணும்; உண்டானவன்று ரக்ஷகனுகைக்கு ஸ்வரக்ஷணத்தில் குறையநின்றவற்றையும் நோக்குமவன் ரக்ஷகனுகவேணும்; இருந்தபடியாமாகில் மறந்துகாண்! (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

கண்டேன்கமலமலர்ப்பாதம் காண்டலுமே
விண்டேயோழிந்த வினையாயினவேல்லாம்
தோண்டேசேய்துஎன்றுந் தோழுதுவழியோழுகப்
பண்டேபரமன்பணித்தபணிவகையே.

ஆ.—(கண்டேன்.)-"என்னை ஶரணகதரானவருடைய அபேக்ஷிதமெல்லாம் நானேசெய்வேன்" என்று எம்பெருமான் பண்டே யருளிச்செய்தருளினபடியே, அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே, நிரவயிகஸக்திகரிதயான ஸர்வஶேஷவ்ருத்தியையும் ஸர்வ காலமும் பண்ணலாம்படி அவன்திருவடிமலர்களைக் கண்டேன்; கண்டவாறே என்னுடைய ஸமஸ்தது:கங்களும் போயினவென்கிறர்.

மங்களாஶாஸநம் பண்ணினுற்போலே, மேலே "மறவாது" என்றத்தைக் கேட்கைக்காக வாழியென்கிறுரென்றபடி. "வாழி" என்றதுக்கர்த்தம் - உனக்கு இத்யாதி. "என்" என்ற விசேஷணத்துக்கு பாவம் - புறம்பேங்கும் இத்யாதி. விவரணம் - ஆத்மாவுக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். மறக்க ப்ரஸக்தியேதென்ன - கைபுகுந்தது இத்யாதி. "வாழ்" என்னுதே, 'வாழ்கண்டாய்" என்றதுக்கு பாவம் - உன்னுடைய இத்யாதி. மறவாதுவாழ்கண்டா யேன்கையாகிவுள்ளதென்றது - "மறவாது வாழ்கண்டாய்" என்கையே விதேயமாயுள்ளதாகி லென்றபடி. விசேஷங்களாவன - "ஆழியான்" இத்யாதிகள். 'பற்றவேணுமே' அதுக்காகச் சொல்லுகிறதென்றபடி. "ரக்ஷகனுகவல்லவனைப் பற்றவேணுமே" என்றத்தைக் காட்டுகிறுர் - ரக்ஷணத்துக்கு இத்யாதி. இவ்வாக்யத்தொடங்கி மேலடைய, * ஆழியான்தொடங்கி "நிரைமேய்த்தான்" என்னுமளவும் பதங்களைக் கடாக்ஷித்து பாவமாகக் கண்டுகொள்வது. இது - ரக்ஷணோபயோகி குணஜாதமென்றபடி. இருந்தபடியாமாகில் - இருந்தபடியாலே. மறந்துகாண் - மறந்துபார். உன்னுலே மறக்கப்போகாதென்று கருத்து. 'ஆழியான் என்று தொடக்கி, 'பாதங்கள் - மறவாதுவாழ்கண்டாய் - என்னெஞ்சே - வாழி' இத்யந்வய:. (அ)

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜந்மாந்தர ஸஹஸ்ர க்ருத தபோஜ்ஞாநாதிகளால் ஸாத்யமாண பக்தியோகத்தாலே லப்யனான எம்பெருமானை, நான் கேவலம் அவன் ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனென்று, ஸ்வலாபத்தைப் பேசுகிறார்.

[கண்டேன் என்றுதொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளைக் கண்டேன்; கண்டபோதே, என்னுடைய ஸகலது:கங்களும் நீங்கிற்றின. [தொண்டேசெய்து என்றுமேலுக்கு] - நித்யகைங்கர்யம் பண்ணும்படியாகப் பண்டே ஸர்வேச்வரன் அருளிச்செய்தபடியே அவன்ப்ரஸாதத்தாலே, முதற்பாட்டில், பக்தியோகம் ஸ்வஸாத்யத்தோடே ஸங்கதித்தபடியை ஸாக்ஷாத்கரித்தருளிச்செய்தார்; இப்பாட்டில், தம்முடைய உபாயமான ப்ரபத்தி தனக்குஸாத்யமான திருவடிகளோடே ஸங்கதித்தமையை அநுஸந்தித்தருளிச் செய்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், தத்த்வயாதாத்ம்யத்தை யவன் ப்ரகாசிப்பிக்கக் கண்டு அநுபவிக்கப் பெற்றேனென்கிறார்.

தொண்டேசெய்து - தன்பக்கலிலே நிரதிசயபக்தியைப் பண்ணி, என்றும் - ஸர்வகாலத்திலும், தொழுது - சேஷவ்ருத்தியை யுடையேனாய்க்கொண்டு, வழியொழுக - அந்தவழியாலே சந்தாநவ்ருத்தியாய் நடக்கைக்காக, பண்டே - பூர்வகாலத்திலே, பரமன் - ஸர்வாதிகனான ஸர்வேச்வரன், பணித்த பணிவகையே - அருளிச்செய்த மந்த்ரரஹஸ்யப்ரகாரத்திலே, கமலமலர் - தாமரைப்பூப்போலே நிரதிசயபோக்யமான, பாதம் - திருவடிகளை, கண்டேன் - சேஷத்வாநுரூபமாக அபரோக்ஷித்தேன்; காண்டலுமே - இந்த ஜ்ஞாநம் பிறந்தவளவில், வினையாயினவெல்லாம் - அநுபவ விரோதியான அஹங்காரமமகாராதி ஸமஸ்த துரிதங்களும், விண்டேயொழிந்த - ஸவாஸநமாக விட்டுப்போய்த்தின.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு" என்கிறபடியே அநேககால ஸாத்யமான பக்தியாலே லபிக்கப்படுமவனை அவன்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேன் என்கிறார்.

[கண்டேன்] - என்றும் கேட்டே போம்விஷயத்தை ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றேன். [கமலமலர்ப்பாதம்] - ப்ராப்திபொழியவே ஜ்ஞாநலாபமே அமையும்படியான போக்யவிஷயமென்கிறது. [காண்டலும் இத்யாதி] - கண்டபோதே, வினையென்று பேர்பெற்றவையெல்லாம் விட்டுப்போய்த்து. "ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்னுமவனடியாக வந்ததாகையாலே தட்டில்லையிறே. [தொண்டேசெய்து] - பரபக்த்யாதிகளையுடையனாய். [என்றும்தொழுது வழியொழுக] - நித்யகைங்கர்யத்தைப் பண்ணி அதுவே யாத்ரையாய்ச் செல்லும்படி. [பண்டே இத்யாதி] - நமக்காக இன்றன்றிக்கே ஸர்வாதிகன் ஸர்வஸாதாரணமாக அன்று அருளிச்செய்த பாசுரத்தின்படியே. "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ - ஸர்வபாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" என்றிறே பாசுரம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. "ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு"(ஜந்மாந்தரஸஹஸ்ரேஷு) என்கிறபடியே அநேககால ஸாத்யமான பக்தியாலே லபிக்கப்படுமவனை கேவ

ஒன்பதாம்பாட்டு.—கண்டேன் இத்யாதி. "பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே - கண்டேன்" என்றத்தால் பலித்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஜந்மாந்தர இத்யாதி. "ஜந்மாந்தரஸஹ

லம் அவன்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனென்கிறார். இப்பாட்டிற்சொல்லுகிற ப்ரபத்தியோடு விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிற ஸக்தியைச் சொல்லிக்கொண்டு போந்தார் கீழ், அதுக்கும்அடி அவனுகையாலே சொல்லுகிறாராதல்.ஸ்வயம் நிர்பேக்ஷமானது தன்னையே சொல்லுகிறாராதல், தாம் பெற்றவழியே சொல்லுகிறாராதல்.

[கண்டேன்] - என்றும் கேட்டேபோகக்கடவ விஷயத்தைக் கண்ணாலே காணப்பெற்றேன். தம்முடைய ப்ரபத்தி ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை - ஸாக்ஷாத்கரிக்கப் பெற்றபடியைச் சொல்லுகிறார். இத்தால் - ப்ரத்யக்ஷஸமாநாகாரமான ஜ்ஞாநஸாக்ஷாத்காரத்தைச் சொன்னபடியிறே. [கமலமலர்ப்பாதம்] - ப்ராப்தியையொழியவே ஜ்ஞாநலாபமே யமையும்படியாய்த்து போக்யதையிருக்கும்படி. [காண்டலுமே] - கண்டவளவிலே. [விண்டேயொழிந்தவினையாயினவெல்லாம்] - "ஸர்வ பாபேப்யோ மோக்ஷயிஷ்யாமி" (ஸர்வபாபேப்யோமோக்ஷயிஷ்யாமி) என்று அவனடியாகவருகிறதிறே. வினையாயினவடங்கலும்,"இவர் கேவலரல்லர், அடியுடையராயிருந்தார்" என்று விட்டுப்போய்த்தின. [தொண்டேஇத்யாதி] - அம்ஸ்லோகத்துக்கு இதுவும் கருத்தென்கிறார்இவர். ஔபாதிகமானது போகக்கடவதே; உபாயத்துக்கு பலப்ரதத்வமுண்டே. "இனி ஸ்வரூபம் நிலைநின்றதாயிருக்குமிறே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாயிருக்குமிறே" என்று அங்கு அர்த்தப்ராப்தமானதுதன்னையே இங்கே வாய்விடு

ஷு தபோஜ்ஞாநஸமாதிபி: ! நராணாம் க்ஷீணபாபாநாம் க்ருஷ்ணே பக்தி: ப்ரஜாயதே." அதுக்கும் அடியவனுகையாலே என்றது - "மயர்வறமதிநலமருளினன்" என்ற அந்த ஸாத்யஸக்திக்கும் அடி அவனுகையாலே யென்றபடி. சொல்லுகிறாராதல் என்றது-அந்த ஸாத்யஸக்திஹேதுவான ப்ரஸாதத்தைச் சொல்லுகிறாராதலென்றபடி. முந்தினவவதாரிகை-மோக்ஷஹேதுவான தத்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனென்று; த்வி தீயாவதாரிகை - "மதிநலமருளினன்" என்று ஸாத்யஸக்தி ஹேதுவான தத்ப்ரஸாதத்தாலே காணப்பெற்றேனென்று; இவ்வுபயத்தையும் அடைவே விவரிக்கிறார் - ஸ்வயம்நிரபேக்ஷம் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே.

"கண்டேன்" என்றதுக்கு ஸாவம் - என்றும் இத்யாதி. ப்ரவேஸத்திலே "ப்ரபத்தியோடே தலைக்கட்டுகிறார்" என்றத்தை நிகமிக்கிறார்-தம்முடைய இத்யாதி. கீழுக்கு விவரணம்-ஸாக்ஷாத்கரிக்கப்பெற்றபடியை என்றது. ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை என்றது - பலவ்யாப்தமானபடியை. அதாவது-ஸாக்ஷாத்கரிக்கை. ஆனால் கண்டாரோவென்ன - இத்தால் இத்யாதி. "கமலமலர்ப்பாதம்" என்றதுக்கு ஸாவம் - ப்ராப்தியை இத்யாதி. அதாவது - பரமபதத்திலே போய்க்கண்டால் ரஸிக்கையன்றிக்கே மாநஸஸாக்ஷாத்காரமே பிடித்து ரஸிக்கும்படியாய்த்துத் திருவடிகளில் போக்யதையென்றபடி."கண்டேன்"என்றதினநுவாதம்-"காண்டலுமே" என்றது. வினையெல்லாம் போகக் கூடுமோவென்ன - ஸர்வபாபேப்ய: இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம்-வினையாயின இத்யாதி. அடியென்றது-சாடு. பாதமும், மூலமும். "கண்டேன் கமலமலர்ப்பாதம், காண்டலுமேவிண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்" என்றவிடத்திலே - "பித்யதே ஹ்ருதயக்ரந்திஶ்சித்யந்தே ஸர்வஸம்ஶயா: க்ஷீயந்தே சாஸ்ய கர்மாணி தஸ்மிந் த்ருஷ்டே பராவரே" என்ற முண்டோபநிஷத்வாக்ய மநுஸந்தேயம். ஹ்ருதயக்ரந்தி: - ப்ரக்ருதிஸம்பந்தம். ஸம்ஶயா: - அவித்யாதிகள். "பண்டேபரமன் பணித்தபணிவகையே" என்று அவனருளிச்செய்த ஶ்லோகத்தின்படியேயானால், "தொண்டே செய்து" என்று இஷ்டப்ராப்தி அதிலேசொல்லிற்றோவென்ன - அம்ஸ்லோகத்துக்கு இத்யாதி. அதில் இஷ்டப்ராப்தி சொல்லாமைக்கடியேதென்ன - ஔபாதிகம் இத்யாதி. ஔபாதிகமானது - விரோதியானதென்றபடி. ஹேத்வந்தரம் - உபாயத்துக்கு இத்யாதி. ஔபாதிகமானது போனால் விளைந்தபதென்னென்ன - இனி ஸ்வரூபம் இத்யாதி. அதாவது - "யதோதவாநகர

கிறார். [தொண்டேசெய்தென்றும் தொழுதுவழியொழுக] - ஸ்வரூபம் நித்யமானபின்பு ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியும் நித்யமாய்ச் செல்லும்படியாக. [பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே - கண்டேன்கமலமலர்ப்பாதம்] - அவன் "மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ" (மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ) என்கிறபடியாலே நான் அவன்திருவடிகளைக் காணப்பெற்றேன்.

பத்தாம் பாட்டு.

வகையால்மனமொன்றி மாதவனைநாளும்
புகையால்விளக்கால் புதுமலரால்நீரால்
திசைதோறுஅமரர்கள் சென்றிறைஞ்சநின்ற
தகையான்சரணம் தமர்கட்குஓர்பற்றே.

ஆ—(வகையால்.) - பக்தியோகத்தைச் சொல்லவுபக்ரமித்து நிர்ஹேதுகமாக நான் எம்பெருமானுக்கு அடிமைசெய்யப்பெற்றேனென்றுகொண்டு நடுவே தம்முடைய ஸம்ருத்தியைப்பேசி; பின்னையும் அந்தஃகரணத்தை நியமித்து, பகவதேகவிஷயமாக்கி, தத்ஸமாராதநோசிதமான த்ரவ்யவிஶேஷங்களைக்கொண்டு அந்யார்த்தமாக இந்த்ராதிகள் அவனையாஶ்ரயிக்க, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தருளுகிற அவன்திருவடிகளே ப்ராப்யமென்றிருப்பாருடைய அபேக்ஷிதஞ் செய்தருளுமே, அதிலொரு ஸம்ஶயமில்லையென்றுகொண்டு, அந்த பக்தியோகத்தினாலே ஸுப்ராபனென்னுமிடத்தையே சொல்லி முடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்குங்கூட ஸமாஶ்ரயணீயனாய் அவர்களுடைய அபிலஷிதப்ரதனான ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகள், அநந்யப்ரயோஜநரான பக்திமான்களுக்கும் ப்ரபந்நர்க்கும் நல்ல அபாஶ்ரயமென்னுமிடம் நிஶ்சிதமென்றுகொண்டு, ப்ரஸ்துதமான பக்தியோகத்தை நிகமிக்கிறார்.

[வகையால் மனமொன்றி] - ஶாஸ்த்ரத்தில் சொல்லுகிற வழியாலேஏகாக்ரசித்தராய். [மாதவனை என்று தொடங்கி] - ஸ்ரீய:பதியாகையாலே ஸ்வாராதனனை தன்னை புஷ்பாதி ஸமாராதநோபகரணங்களைக் கொண்டு திக்குக்கள்தோறும் வந்து ப்ரயோஜநாந்தரபரரான தேவர்கள் நாள்தோறும் ஸமாஶ்ரயிக்கலாம்படி நின்ற ஸ்வபாவத்தை யுடையவனுடைய திருவடிகள்.

ணாஸ" இத்யாதிப்படியே - ப்ரதிவசநம்போனால், "ஸஹஜகைங்கர்யவிதய:" என்ற கைங்கர்யம் ஸஹஜமாயிருக்குமென்றபடி. தொண்டேசெய்து - பாரதந்த்ர்யாதிகளையுடையராய். என்றும் தொழுது - நித்யமாக அஞ்சலியைப் பண்ணி; வழியொழுக - கைங்கர்யமே யாத்ரையாக. என்றும் தொழுது - நித்யமாக கைங்கர்யத்தைப் பண்ணிக்கொண்டு; வழியொழுக-அதுவே யாத்ரையாகவென்றமாம். "ஸ்வயம் நிரபேக்ஷமானது தன்னையே சொல்லுகிறார்" என்றதை இங்கே விஶதீகரிக்கிறார் - அவன் இத்யாதி. பணிவகையே - ரஹஸ்ய ப்ரகாரத்தாலே. சரமஶ்லோகத்தின் படியே யென்றபடி. 'தொண்டே செய்தென்றும்' என்று தொடங்கி, 'கமலமலர்ப்பாதம் கண்டேன்: காண்டலுமே - வினையாயினவெல்லாம் - விண்டேயொழிந்த' இத்யந்வய:. (௧)

ப.—அநந்தரம், ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு ஆஶ்ரயணீயனானவன் அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ப்ராப்யபூதனென்கிறார்.

வகையால் - ஶாஸ்த்ரோக்த ப்ரகாரங்களாலே, மனம் - நெஞ்சை, ஒன்றி - ஒருங்கப்பிடித்து, மாதவனை - தங்களபிமதஸித்திக்கு உறுப்பாம்படி ஶ்ரிய:பதியான தன்னை, நாளும் - காலந்தோறும், புது - விலக்ஷணமான, புகையால் விளக்கால் மலரால், நீரால் - தூபதீபபுஷ்பஜலங்களாலே, திசைதோறு - நின்றநின்றதிக்குக்கள் தோறும், அமரர்கள் - ப்ரஹ்மாதி தேவர்கள், சென்று-, இறைஞ்ச - ஆஶ்ரயிக்கும்படி, நின்ற -, தகையான் - ஸ்வபாவத்தை யுடையவன், சரணம் - திருவடிகள், தமர்கட்கு- அநந்யப்ரயோஜநரான அஸாதாரண ஜநங்களுக்கு, ஓர் - அத்விதீயப்ராப்யமாய்க் கொண்டு, பற்று - அபாஶ்ரயமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு ஸாதநாந்தர நிஷ்டரோடு ப்ரபந்நரோடு வாசியற அவனே அபாஶ்ரயமென்று உக்தத்தை நிரூபிக்கிறார்.

[வகையால் இத்யாதி] - ஶாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழிதப்பாமே ஏகாக்ர சித்தராய், ஸ்ரீய:பதியாகையாலே ஸ்வாராதனானவனை. இவன் செய்ததுகொண்டு த்ருப்தனாம்படி பண்ணுவாருண்டென்னுதல்; இவன் செய்ததுகொண்டு குறை நிரம்பவேண்டும் அபூர்ணனல்லன் என்னுதல். [நாளும்]- ஆஶ்ரயணத்துக்கு காலநியதியில்லை யென்கிறது. ஆராதநோபகரணங்களுக்கும் நியதியில்லை, ஸம்பாவித்தபடியே அமையுமென்கை. [திசை இத்யாதி] - ஸர்வதோமுக்கமாக ப்ரஹ்மாதிகள் கிட்டி ஆஶ்ரயிக்கலாம்படி நிற்கிற ஸ்வபாவத்தையுடையவனுடைய திருவடிகள். [தமர்கட்கு ஓர்பற்றே] - அநந்ய ப்ரயோஜநர்க்கு அத்விதீயமான அபாஶ்ரயம். பூக்திமான்களுக்கு ஃபலப்ரதனாய் உபாயமாயிருக்கும்; தன்னையே பற்றினார்க்கு அவ்யவஹிதோபாயமாம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. ப்ரயோஜநாந்தரபரரோடு ஸாதநாந்தரபரரோடு ப்ரபந்நரோடு வாசியற அவனே உபாய மென்று உக்தத்தை நிரூபிக்கிறார்.

[வகையால் மனமொன்றி] - ஶாஸ்த்ரங்களிற் சொல்லுகிற வழியே நெஞ்சு ஒருமைப்பட்டு. [மாதவனை] - வ்யதிக்ரமத்துக்கும் அநவஸரத்துக்கும் அஞ்சவேண்

பத்தாம்பாட்டு.—வகையால் இத்யாதி. "புகையால் விளக்கால்" என்றுதொடங்கி "தமர்கட்கோர்பற்று" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரயோஜநாந்தர இத்யாதி. "அமரர்கள்" என்று - ப்ரயோஜநாந்தரபரரும், "தமர்கள்" என்று - ஸாதநாந்தரநிஷ்டரும், ப்ரபந்நரும் சொல்லுகிறது. "நாளும்புகையால்" என்றுதொடங்கி, "தகையானை - மாதவன் - சரணம் - வகையால் மனமொன்றியிருக்கிற - தமர்கட்குஓர்பற்று" என்றந்வயம்.

"வகையால்மனமொன்றி" என்றதுக்கர்த்தம் - ஶாஸ்த்ரங்களில் இத்யாதி. ஶாஸ்த்ரங்கள் என்கிறது - உபாஸநஶாஸ்த்ரங்களும், ப்ரபத்தி ஶாஸ்த்ரங்களும். ஒருமைப்படுகையாவது - ஐகாக்ர்யம். உபாஸகரைச் சொன்னபோது, வகையால் - ஶாஸ்த்ரமார்க்கத்திலே வந்து, மநஸ்ஸை, வேறொரு பாபப்ரவ்ருத்தியிலே போகாதபடி ஸர்வேஶ்வரனிடத்திலே ஒருமைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற - உபாஸித்துக்கொண்டிருக்கிற, தமர்கட்கென்றபடி. ப்ரபந்நரானபோது, வகையால் - சரமஶ்லோகோக்த ப்ரகாரத்திலே வந்து, மநஸ்ஸை ஸாதநாந்தர விஷயாந்தரங்களிற் போகாதே ஒருமைப்படுத்திக்கொண்டிருக்கிற தமர்கட்கென்றபடி. ப்ரபந்நன் உபாயாந்தரங்களையும் விஷயாந்தரங்களையும் விட்டிருந்தானேயாகிலும், லோகோபவாத பரிஹாரார்த்தமாகப்பண்ணும் கர்மாநுஷ்டாநமும் ப்ராமாதிக்கமாகவரும் விஷயப்ராவண்யாதிகளு முண்டாயிருக்குமேயென்ன; "மாதவன்"

டா; லோகாபவாத பரிஹாரார்த்தமாக இவன்சேய்தவை என்னுவது, அதுக்கும் ஃபலம் இவனைவந்து கிட்டாது, "இவன்வழி போராமையும் நேஞ்சு ஒருமைப்படாமையும் இவன்தலையிலே ஏறட்டுக் கைவிடக்கடவதோ?" என்பாரும் அருகேஉண்டு. இத்தால் - அந்தஸ்லோகத்திலே லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் சோல்லிற்றுய்த்து. ஸ்வரூபாநுபந்தி தர்மங்கள் சோல்லவுமாம், சோல்லாதோழியவுமாமிறே; ஆகையிறே, த்வயத்தாலே பிரிய அநுஸந்திக்கவுமாய் திருமந்த்ரத்தில் ஒன்றாகவநுஸந்திக்கவுமாயிருக்கிறது. "அந்தர்க³தகு³ணாமேவ தே³வதாம் ப⁴ஜதே"(அந்தர்க்கதகுணமேவதேவதாம்பஜதே)என்று சோல்லாநின்றதிறே; அந்த தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலே அபஹதபாப்மத்வாதி குணங்களையும் சோல்லுகையாலே. [நாளும்இத்யாதி] - காலநியதியின்றிக்கே, ஆராதநோபகரணங்களுக்கும் நியதியின்றிக்கே, தங்களுக்குக் கைவந்த உபகரணங்களைக்கோண்டு, பேரியதிருநாளைக்கு ஸர்வதோஷிக்கமாக வந்தேறுமாபோலே ப்ரஹ்மாதிகள் வந்து ஆஸ்ரயிக்கும்படியான ஸ்வபாவத்தை யுடையவனுடைய திருவடிகள்; தன்திருவடிகளைப் பற்றினார்க்கு,

---

என்று பிராட்டி புருஷகாரம் சொல்லுகையாலே அவற்றுக்கு அஞ்சவேண்டாவென்கிறார் - வித்யதிக்ரமத்துக்கும் இத்யாதி. இவாஞ்சாதபடி புருஷீகரிக்கும்படியைக் காட்டுகிறார் - லோகாபவாத இத்யாதி. கீழில் பதத்வயத்தையும் கடாக்ஷித்து, உபாஸகவிஷயத்தில் புருஷீகரிக்கும்படியைக்காட்டுகிறார் - இவன்வழி இத்யாதி. இவன் - உபாஸகன். வழிபோராமை - ஶாஸ்த்ரமார்க்கத்தில் நடவாமை. சரமஸ்லோகார்த்தம் சொல்லுகிறவிடத்திலே "மாதவன்" என்று விசேஷிக்கையாலே - ஶ்ரிய:பதித்வமும் அந்தஸ்லோகத்திலே சொல்லப்படுகிறதென்கிறார் - இத்தால் இத்யாதி. அங்கே "மாம்" என்று - ஸ்வரூபம் மாத்ரமன்றோ சொல்லிற்று, லக்ஷ்மீஸம்பந்தமும் சொல்லிற்றோவென்ன - ஸ்வரூபாநுபந்தி இத்யாதி. அதாவது-ஸ்வரூபத்துக்கு அவிநாபூததர்மங்கள், பிரித்துச்சொன்னாலும் சொல்லாவிட்டாலும் ஸ்வரூபத்தைச் சொன்னபோதே தன்னடையே வருமென்றபடி. இதுக்கு நியாமகம் - ஆகையிறே இத்யாதி. அப்படி ஸ்வரூபத்தைச்சொன்னால் ததநுபந்திதர்மங்கள் சொல்லாவிட்டாலும் தன்னடையேவருமோவென்ன - அந்தர்க்கத இத்யாதி. "அந்தர்க³தகு³ணாம் - ஸ்வாபா⁴விகாந்தர்க³தகு³ணாம், தே³வதாமேவ, ப⁴ஜதே த்⁴யாயதி" என்று சொல்லாநின்றதிறே த்ரமிடபாஷ்யத்தில் என்றபடி. குணவைஶிஷ்ட்யம் ஸத்வித்யையிலே சொல்லாதிருக்க, குணவிஶிஷ்டஸ்வரூபமுபாஸ்யமென்கைக்கடியேதென்ன - அந்த தேவதாஸ்வரூபம் இத்யாதி. அந்த தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலே என்றது - ஸத்வித்யாநிஷ்டனுக்கு உபாஸ்யமான தேவதாஸ்வரூபந்தன்னிலேயென்றபடி. சோல்லுகையாலே என்றது-தஹரவித்யையிலே சொல்லுகையாலேயென்றபடி. "ஓர்பற்று" என்றதுக்கு பாவம் - தன்திருவடிகளை இத்யாதி. "தமர்கள்" என்கிற ஶப்தம் ஸாமாந்யமாகையாலே, உபாஸகரையும் ப்ரபந்நரையும் சொல்லுகிறதென்று விவக்ஷித்து, இருவர்க்கும் பற்றும்படியென்னென்ன - அநந்யப்ரயோஜநரான இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவ்யவஹிதோபாயம் - ஸாக்ஷாதுபாயம். "யத்³யபி ஸச்சித்தோ நிர்பு⁴க்³நதை³வதம் கு³ணக³ணம் மநஸாநுதா⁴வேத், ததா²ப்யந்தர்கு³ணாமேவ தே³வதாம் ப⁴ஜதே, தத்ராபி ஸகு³ணைவ தே³வதா ப்ராப்யதே" இதி த்ரமிடபாஷ்யே "ஸவித்³யாயாம் கு³ணாநிவஹாய கேவலஸ்வரூபோபாஸ்யவாஸ்யோபாஸநாநாம், உப⁴யவித்³யாநிஷ்டானாம் கு³ணாநாமுபாஸ்யத்வாத் ப்ராப்யாரோஹணாய, ந த்வாஸமக்³ரஹண உபாஸ்யத்வே" இதி வததோமாயிநோமதந்நிராகரோதி த்ரமிடபாஷ்யகார: (யத்யபிஸச்சித்த:) இத்யாதிநா.ஸச்சித்த:-ஸத்வித்யாநிஷ்ட:.நிர்ப்புக்நதைவதம்-தேவதாஸ்வரூபாபேக்ஷயா நிதராம்பிந்நம் யதாபவதி ததா,குணகணம்மநஸா யத்யபி நாநுதாவேத் - யத்யபிநத்யாயதி ; ததாபிகேவலஸ்வரூபோபாஸிநோபி, அந்தர்க்குணாம்-ஸ்வரூபாந்தர்ப்பூதகுணாம், தேவதாமேவ, பஜதே - த்யாயதி. ஸ்வரூபமாத்ரோபாஸநே குணாநாமுபாஸ்யத்வேகாந்தர்ப்பாவ: கதமித்யத்ராஹ (தத்ராபீதி) தத்ராபி - ஃபலதஶாயாமபி, "ஸோऽஶ்நுதே ஸர்வாந் காமாந் ஸஹ" இத்யுக்தப்ரகாரேண ஸகுணதேவதைவப்ராப்யதே. அத:, தத்க்ரதுந்யாயேந உபாஸநதஶாயாமபி ஸகுணஸ்யைவோபாஸ்யத்வம் ஸித்த்யதீத்யர்த்த:. ஆக, இத்தால் சொல்லிற்றுய்த்து -

பின்னையும் புறம்புபோய் ஒருபற்றுத் தேடவேண்டாதபடியான பற்று. அநந்யப்ரயோஜநரான ஷக்திமான்களுக்கும், ஷலப்ரதனாய் உபாயமாயிருக்கும்; தன்னையே பற்றினார்க்கு அவ்யவஹிதோபாயமாம். (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

பற்றென்றுபற்றிப் பரமபரம்பரனை
மல்திண்தோள்மாலைவழுதிவளநாடன்
சொல்தொடையந்தாதிஓராயிரத்துளிப்பத்தும்
கற்றார்க்குஓர்பற்றாகும் கண்ணன்கழலிணையே

ஆ.—(பற்றென்று.) - இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்கு எம்பெருமான் திருவடிகள். ஸுலஷமாமென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியைக் கற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலஷமாமென்கிறார்.

[பற்றென்று தொடங்கி] - ஸர்வேஶ்வரனாய் வலத்தையுடைத்தாய்த் திண்ணிதான தோள்களையுடையனாய், ஆஶ்ரிதர்பக்கல் வ்யாமுக்தனானவனைப் பரமப்ராப்யமென்று பற்றி. [வழுதிவளநாடன் என்று மேலுக்கு] - ஆழ்வாருடைய சொல்லாய் அழகிய தொடையை யுடைத்தாய் அந்தாதியான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு.

ப.—அநந்தரம், இத் திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, ஹ்ருவச்சரணாரவிந்தம் ப்ராப்யமென்றருளிச் செய்கிறார்.

பரமபரம்பரனை - தனக்குமேலில்லாதபடி ஸர்வஸ்மாத்பரனாய், மல் - மல்லயுத்தத்தில், திண் - திண்ணிதான, தோள் - தோளையுடையனாய், மாலை - ஆஶ்ரிதவ்யாமுக்தனாகையாலே ப்ராப்யப்ராபகஷூதனான ஸர்வேஶ்வரனை, பற்றென்று - தமக்கு அபாஶ்ரயமாக அறுதியிட்டு, பற்றி - பற்றின, வழுதிவளநாடன் - திருவழுதிநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்த, தொடை - ஸப்தஸந்தர்ப்பரூபமான, அந்தாதி ஓராயிரத்துள்-, இப்பத்தும் - இப்பத்தையும், கற்றார்க்கு - அப்யஸித்தவர்களுக்கு, கண்ணன் - தாமோதரனான க்ருஷ்ணன், கழல் - திருவடிகள், இணை - இரண்டும், ஓர் - அத்விதீயமான, பற்றாகும் - ப்ராப்பமாம். இது கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி கற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலஷமாமென்கிறார்.

[பரமபரம்பரனை மல்திண் தோள் மாலை - பற்றென்றுபற்றி] - ஸர்வாதிகனாய், விரோதி போக்குகைக்கு ஈடான தோள்மிடுக்கை யுடையனாய், ஆஶ்ரிதர் பக்கல் வ்யாமுக்தனானவனை, பரமப்ராப்யமென்று பற்றி. [வழுதிவளநாடன் இத்யாதி] - ஆழ்வாருடைய சொல்லாய், அழகிய தொடையையுடைத்தாய், அந்தாதியான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு இப்பத்தைக் கற்றார்க்கு, க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ப்ராப்யமாம். "தாமோதரன் தாள்கள் - சார்வு" என்று ஆழ்வார் அறுதியிட்ட பேற்றைக் கொடுக்கும்.

ஸத்வித்யையிலே ஸ்வரூபமாத்ரத்தையே உபாஸ்யமாகச்சொல்லிக் குணங்களைச்சொல்லாவிட்டாலும் குணங்கள் ஸ்வரூபத்தை விட்டிராமையாலே ஸ்வரூபத்தைச்சொன்னபோதே ஸ்வரூபாநுபந்திகுணங்கள் தன்னடையே வருமாபோலே, சரமஶ்லோகத்திலும் லக்ஷ்மீஸம்பந்தம் தன்னடையே வருமென்றபடி. (கo)

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழிகற்றார்க்கு க்ருஷ்ணனுடைய திருவடிகள் ஸுலபமாமேன்கிறார்.

[பற்றென்றுபற்றிப்பரமபரம்பரனை] - ஸர்வேஶ்வரனை ப்ராப்யப்ராபகமென்று பற்றி. [மல்திண்தோள்மாலை] - இவன் ப்ரபத்திபண்ணி அத்யவஸிக்குமத்தனையே வேண்டுவது; ரக்ஷணத்தில் அவன்பக்கல் ஒருகுறையுமில்லை. இவர்கள் விரோதிகளைப் போக்குகைக்கீடான மிடுக்கையும் வ்யாமோஹத்தையும் உடையவனென்கிறது. [வழுதி இத்யாதி] - "பாட்யே கேயே ச மதுரம் ப்ரமாணைஸ்த்ரிபிரந்விதம்" (பாட்யே கேயேசமதுரம்ப்ரமாணைஸ்த்ரிபிரந்விதம்) என்கிறபடியே, அழகியசொற்களாலே தொடுக்கப்பட்ட அந்தாதியான ஆயிரத்திலும்வைத்துக்கொண்டு இந்தப்பத்தும் கற்றார்க்கு. [கண்ணன்கழலிணை - ஓர்பற்றாகும்] - "தாமோதரன்தாள்கள் - தவநெறிக்கு - சார்வே" என்றபடியே க்ருஷ்ணன் திருவடிகளே, இனி அவ்வருகுபோய் ஒன்றுதேடிப்பற்றவேண்டாதபடியான பற்றாகும். (கக)

நிகமம் - பற்றென்று இத்யாதி. "கற்றார்க்கோர்பற்றாகும் கண்ணன்கழலிணை" என்ற பதத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

"பரமபரம்பரனை மல்திண்டோள்மாலை - பற்றென்றுபற்றி" என்றந்வயம். "பரமபரம்பரனை" என்று - ப்ராப்யத்வம், "மல்திண்டோள்மாலை" என்று - ப்ராபகத்வம்; இரண்டுமாகப்பற்றியென்றபடி. இதுக்கு பாவம் - இவன்ப்ரபத்தி இத்யாதிவாக்யத்வயம். குறையில்லாமை யெப்படியென்ன - இவர்கள் விரோதிகளை இத்யாதி. மல்லயுத்தத்தில் திண்ணிதான தோளையுடைய வ்யாமுக்தனையென்று பதார்த்தம். வழுதிவளநாடன் - திருவழுதிவளநாட்டுக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார். பாலகாண்டே சதுர்த்தே. "பாட்யே கேயே ச மதுரம் ப்ரமாணைஸ்த்ரிபிரந்விதம் । ஜாதிபிஸ் ஸப்தபிர்யுக்தம் தந்த்ரீலயஸமந்விதம்" ப்ரமாணை: - த்ருதமத்ய விலம்பிதை:. உபக்ரமித்ததத்தை நிகமிக்கிறாரென்கிறார் - தாமோதரன் இத்யாதி. "ஓர்பற்று" என்றதுக்கு பாவம் - இனிஅவ்வருகு இத்யாதி.

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—[illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

சார்வாகவே அடியில் தானுரைத்தபத்திதான்
சீரார்பலத்துடனே சேர்ந்ததனைச் - சோராமல்
கண்டுரைத்தமாறன் கழலிணையேநாடோறும்
கண்டுகக்குமென்னுடையகண்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

ஐந்தாந் திருவாய்மொழி - கண்ணன்கழலிணை - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(கண்ணன்கழலிணை.) - பக்தியோகத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஒ.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், பக்தியோகத்தை நியமித்தபின்பு, பக்தியோகப்ரகாரம் எங்ஙனே என்றறியவேணுமென்றிருப்பார் இழக்கவொண்ணாதென்று பார்த்தருளி, அதுக்கு ஆலம்பநமான திருநாமத்தை யுபதேசித்து, "இத்தை அநுஸந்தித்து அதில்சொல்லுகிறபடியே மநோவாக்காயங்களை ஸ்ரிய:பதிபக்கலிலே ப்ரவணமாக்கி ப்ரீதிபூர்வகமாக புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு நிரந்தர ஸமாராதநம் பண்ண அதுக்குஉண்டான விக்நங்களெல்லாம் தானேபோக்கியருளி இவனையிட்டு ஆராதிப்பித்துக்கொள்ளும்" என்று கீழ் பலவிடத்திலும் ப்ரஸ்துதமான பக்தியோக ஸ்வரூபத்தை யருளிச்செய்து, எம்பெருமான் தம்மைத் திருநாட்டுக்குக் கொடுபோக முடுகுகிறமையை அநுஸந்தித்து, "பின்னை அவஸரமில்லை" என்று இத்தோடே பரோபதேசத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ப.—அஞ்சாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் ஹோமோபகரணஸாத்யையான பக்தியினுடைய ஸ்வரூபத்தை ப்ரதிபாதித்து, அதினுடைய ப்ரகார ப்ரதிபாதகார்த்தமாக, ஸஜாதீயனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய மந்த்ரலிங்கமான அஸாதாரண நாமத்வத்தையும், நாமார்த்தஸாதகனுநியோகத்தையும், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்ருத்வத்தையும், ஆஶ்ரயணார்த்தமான அர்ணவஶாயித்வத்தையும், மோக்ஷப்ரதத்வத்தையும், ரக்ஷணார்த்தஸௌலப்யத்தையும், உபாயோபேயத்வத்தையும், அதிஶயித புருஷஸௌக்யத்வத்தையும், அநந்யப்ரயோஜந ஸுலபத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதரக்ஷணத்தில் அதிஶயிதமஹத்த்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, "ஏவம்பூதனான ஸர்வேஶ்வரனை, உத்தாரகப்ரதிபாதகமான மந்த்ராநுஸந்தாநபூர்வகமாகப் புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக்கொண்டு கரணத்ரயங்களாலும் அநுபவிக்க, ஸமஸ்தவிரோதிகளும் தானேபோம்: நிரதிஶயபுருஷார்த்தமும் கைப்படும்" என்று பலவ்யாப்தமான பக்தியோகப்ரகாரத்தை ஸுக்ரஹமாம்படி ஸங்க்ரஹேண வுபதேசித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

இ.—அஞ்சாந் திருவாய்மொழியில், பக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்தினபடியை அருளிச்செய்தார் - கீழ்; பக்தியோகப்ரகாரம் எங்ஙனேயிருக்கும்படி என்று அறியவேணுமென்றிருப்பார் இழக்கவொண்ணாதே என்று பார்த்தருளி, பக்திக்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ரத்தை உபதேசித்து, இதினுடைய அர்த்தாநுஸந்தாநமே மோக்ஷஹேதுவென்று, "அதடியாக மநோவாக்காயங்களை ப்ரவணமாக்கி புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆராதியுங்கோள்! ஸ்ரிய:பதியாகையாலே ஸ்வாராதன், நீங்கள் இதிலே இழிய விரோதிவர்க்கம் தானேபோம், இப்படி தன்னோடு பரிமாறுவார்க்கு ஸுலபனும், அதில் இழியுமிடத்து அதிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, ருசியே அமையும்" என்று உபதேசிக்கையிலே ஒருப்பட்டு, ஈஶ்வரன் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொடுபோகையிலே முடுகுகிறபடியாலும் உபதேசிக்கிற இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்தி விஷயமாகவும் பாசுரம் சுருக்ககொண்டு உபதேசித்து, இத்தோடே பரோபதேசத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு.—ஶக்தியானது ஸ்வஸாத்யத்தோடே பொருந்ினபடியைச் சொன்னார்-கீழ்; அத்தனைக்ரமம் பொறுக்கமாட்டாதே ஈஶ்வரன் தம்மைக்கொடுபோகையிலே த்வரிக்கிறபடியைக்கண்டு; அதாகிறது - "மரணமானால்" என்றது அவனுக்கு நெடுநாளாய், அவ்வளவும்பொறுக்கமாட்டாதே அவன்கொடுபோகையிலே த்வரிக்க அத்தையநுஸந்தித்து; "நமக்குப்போக்குத்தவிராதபின்பு இனியிவர்கள் தங்களுக்கு ஶக்திமான்களுடைய பரிமாற்றமிருக்கும்படியும் அறியவேண்டுவதொன்றாகையாலே அத்தையுபதேசிப்போம்" என்றுபார்த்தார். இவர்தாம் எம்பெருமானாரோபாதியும் க்ருபையுடையவர் காணும். "இதுதான் ஒன்று இவர்களுக்குக் குறைகிடந்ததாகிறதேன்?" என்று அது இருக்கும்படியை யுபதேசிப்போமென்றுபார்த்துப் பரோபதேஶத்திலே ஒருப்பட்டு, அவன் தம்மைப் பரமபதத்திலே கொடுபோவதாக த்வரிக்கிறபடியாலும் "கேட்கிற இவர்களுக்கு ப்ரதிபத்திக்கு விஷயமாகவேணும்" என்னுமத்தாலும் பாசுரப்பரப்பறும்படி சுருங்கக்கொண்டு; அந்தஶக்திக்கு ஆலம்பநமான திருநாமத்தைச்சொல்லி, இதிலிழிவார்க்கு அநுஸந்திக்கப்படும் மந்த்ரம் இன்னதென்றும், அதில் அர்த்தாநுஸந்தாநமே மோக்ஷஸாதநமென்றும், அவ்வழியாலே ஶக்தியைப்பண்ணுங்கோளென்றும், கரணத்ரயத்தாலும் அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோளென்றும், இப்படி ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு அவன்தான் ஸுலபனென்றும், ஸ்ரிய:பதியாகையாலே ஸ்வாராதனென்றும், இவனையிடுவித்து ஆஶ்ரயிப்பித்து இதுதன்னையே அவன் திருவுள்ளத்திலேபடுத்திக் குவாலாக்குவாரும் அருகேயுண்டென்றும், 'ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில் அதிகாரிஸம்பத்திவேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரும் இதுக்கதிகாரிகள்'என்றும், புஷ்பாத்யுபகரணங்களைக் கொண்டு ஆஶ்ரயியுங்கோளென்றும், இதிலேயிழிய விரோதிகள் தன்னடையேபோமென்றும், இப்புடைகளிலேசொல்லி, நாம் இன்னமும் சிலநாள்இங்கேயிருக்கிறோமன்றிக்கேபோக்குஅணித்தானபின்புஎல்லாரும்இத்தைக் கொள்ளுங்கோளென்று உபதேஶித்து, அத்தோடே, தொடங்கின பரோபதேஶத்தைத் தலைக்கட்டுகிறார்.

கண்ணன்கழலிணை ப்ரவேஶ, எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேர இத்திருவாய்மொழி ஶக்திமான்கள் பரிமாற்றத்தைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - ஶக்தி இத்யாதி. ஶக்தியானது என்றது - ஸாத்யஶக்தியானதென்றபடி. அத்தனை க்ரமம் பொறுக்கமாட்டாமையாவதேதென்ன - அதாகிறது இத்யாதி. ஶக்த்யுபதேஶம்மாத்ரம் போராதோ, ஶக்திமான்கள் பரிமாற்றமும் உபதேசிக்கவேணுமோவென்ன-இவர்தாம் இத்யாதி. "உபதேசிப்போமென்று பார்த்தார்" என்றத்தையும் கூட்டிக்கொண்டருளிச் செய்கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. பரோபதேஶத்திலே ஒருப்பட்டால் சிறப்பாட்டாகவருளிச் செய்வானென்னென்ன - அவன் தம்மை இத்யாதி. "எண்ணும் திருநாமம்" என்றத்தைப்பற்ற - அந்தஶக்திக்கு இத்யாதி. "நாரணம்" என்றத்தைப்பற்ற - மந்த்ரம் என்றது. இரண்டாம்பாட்டையும் மூன்றாம்பாட்டையும் பற்ற - அதிலர்த்தாநுஸந்தாநம் இத்யாதி. அவ்வழியாலே ஶக்தியைப்பண்ணுங்கோள் என்றது - அர்த்தாத்ஸித்தமாதல், "தாள்வாய்மலரிட்டு நாள்வாய்நாடீர்" என்றத்தைப்பற்றவாதல். "நாடீர்நாடோறும்" என்றத்தைப்பற்ற - கரணத்ரயத்தாலும் இத்யாதி. "மேயான்வேங்கடம்" என்றத்தைப்பற்ற - இப்படி இத்யாதி. "மாதவன்" என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்ரிய:பதி இத்யாதி. இருகால் "மாதவனென்றென்று" என்றத்தைப்பற்ற - இவனை இத்யாதி. இவ்வாக்யம் - "ஸ்ரிய:பதியாகையாலே" இத்யாதியின் விவரணம். "பேராரோதுவாரார்" "மனமுடையீர்" என்றத்தைப்பற்ற - ஆஶ்ரயிக்குமிடத்தில் இத்யாதி. "சுனைநன்மலரிட்டு" என்றத்தைப்பற்ற - புஷ்பாத்யுபகரணங்களை இத்யாதி. "அமராவினைகள்" "வினை வல்லிருள்" என்றத்தைப்பற்ற - இதிலே இத்யாதி.

முதற் பாட்டு.

கண்ணன்கழலிணை, நண்ணும்மனமுடையீர் !
எண்ணுந்திருநாமந் திண்ணநாரணமே.

ஆ —எம்பெருமான் திருவடிகளைப் பெறவேணுமென்றிருப்பார் திருமந்த்ரத்தையே சொல்லுங்கோள் ; அவன் திருவடிகளைப்பெறுகை நிஶ்சிதமென்கிறார்.

ஒ —முதற்பாட்டில், கண்ணன்கழலிணை - க்ருஷ்ணன் திருவடிகளிலே சேருகைக்கு இச்சையுடைய நீங்கள் அநுஸந்திக்கும் திருநாமம் நாரணன் என்னுமிதுவே ; இதுநிஶ்சிதம். மந்த்ரமென்னாதே, நாமமென்றது - நியமங்கள் வேண்டாவென்னுமிடத்தை ஸூசிக்கிறது. நாரணன் என்கிறபதத்தில் சதுர்த்தியையும் நமஸ்ஸையும்தவிர்ந்து இல்லாத மகாரத்தைக் கூட்டிக்கொள்ளுகையாலே, புறம்பில் மந்த்ரங்களில் தப்பானவை இம்மந்த்ரத்தின் ப்ரபாவத்தாலே தப்பாகாது என்றுகருத்து.

ப —முதற்பாட்டில், உபாஸநத்துக்கு ஆலம்பநமான மூலமந்த்ரப்ரதாநமான மந்த்ரத்தை யநுஸந்திக்க, அவன் திருவடிகளை ப்ராபிக்கலாமென்கிறார்.

கண்ணன் - ஸர்வஸுலபனான க்ருஷ்ணனுடைய, கழலிணை - ஆஶ்ரிதார்த்தமான திருவடிகளை, நண்ணும் - ப்ராபிக்கைக்கீடான, மனம் - நெஞ்சை, உடையீர் - உடையநீங்கள், எண்ணும் - அநுஸந்திக்கைக்கு யோக்யமான-, திருநாமம்-, திண்ணம்- நிஶ்சிதமாக, நாரணமே - (விஷ்ணுகாயத்ரியிலுபாத்தமான மர்யாதையாலே) மந்த்ர ப்ரதாநமான நாராயணஶப்தமே. ப்ரணவநமஸ்ஸுக்களும் சதுர்த்தியும் அபேக்ஷிதமல்ல, திருநாமமான நாராயணஶப்தத்தை எண்ணுங்கோளென்றுமாம்.

இ.—முதற்பாட்டில், ஐக்கியுக்தராய்க்கொண்டு அவனை அநுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ரம் இன்னதென்கிறது.

[கண்ணன் கழலிணை] - விப்ரக்ருஷ்டமான பரமபதத்திலே யிருக்கையன்றியே இங்கேவந்து அவதரித்து, அதிலும் அதிகாரம் ஆராய்கைக்கு வஸிஷ்டாதிகளும் வாசல்காப்பாருமின்றிக்கேயிருக்கிற ஸர்வஸுலபனை க்ருஷ்ணன் திருவடிகளை. [கழலிணை] - தூதுபோதல் ஸாரத்யம் பண்ணுதல் செய்யும் திருவடிகளை. நண்ணுகை- கிட்டுகை. பிரிந்துபோந்து கிட்டினரைப்போலே யோக்யவஸ்துவா யிருக்கிறபடி. [நண்ணும் மனமுடையீர்] - "திரியுடையவர்கள்" என்னுமாபோலே, இச்சைதானே குவாலாயிருக்கிறபடி. இதுக்கு ஓர் அதிகாரம் ஸம்பாதிக்கவேண்டா, இச்சையே வேண்டுவது. விலக்ஷண புருஷார்த்தமாயிருக்க ருசிமாத்ரமே அமையுமாகிறது ; இதுக்கு ஸத்ருஶமான அதிகாரம் ஸம்பாதிக்க வொண்ணாமையாலும், ப்ராப்தவிஷயமாகையாலே அதிகாராபேக்ஷையில்லாமையாலும். 'கழலிணை' என்று "தாமோதரன் தாள்கள் - சார்வே" என்றத்தை அநுபாஷிக்கிறார். [எண்ணும் திருநாமம்] - எப்போதும் அநுஸந்திக்கும் திருநாமம். மந்த்ரமென்னாதே, திருநாமமென்கிறது - அதிகாரி நியதியாதல் அங்கநியதியாதல் வேண்டாவென்கைக்காக. மாத்ருநாமஶ்ரவணத்துக்கு அதிகாரமும் வேண்டாதே ஸரஸமுமாயிருப்பது. அதுதான் ஏதென்னில் ?—[நாரணமே] - அவதாரணத்தாலே இவ்வளவே பூர்ணமென்கை. ப்ரணவத்தையும், நமஸ்ஸையும், சதுர்த்

தியையுமொழியப் பூர்ணமென்கை. "அங்கம் தப்பிற்று: ஸ்வரம்தப்பிற்று: நீ ப்ரஹ்மராக்ஷஸனுய்ப் பிற" என்னுமதில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லிற்று. [திண்ணம்] - பெறுகிற பேற்றின் கனத்துக்குப் போருமோ என்னவேண்டா; நிஸ்சிதம்; "ஸத்யம்ஸத்யம்."

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ஸக்தியுக்தராய்க்கொண்டு அவனை யநுஸந்திப்பார்க்கு ஆலம்பநமான திருமந்த்ர மின்னதென்கிறார்.

[கண்ணன்கழலிணை நண்ணும்மனமுடையீர்] - கீழ்ச்சொன்னதுதன்னைத் திரிய ஒருக்கால் அநுபாஷிக்கிறார், இவர்களுக்குக்கேட்கவேண்டுவதைச் சொல்லுகைக்குஉறுப்பாக. "சார்வேதவநெறிக்குத் தாமோதரன்தாள்கள்" என்றாரே: அதுதன்னையிங்கே 'கண்ணன்கழலிணை' என்கிறார். க்ருஷ்ணன் திருவடிகளைக் கிட்டவேணுமென்றிருப்பீர். [கண்ணன்கழலிணை] - பரமபதத்திலேசென்று காணவேண்டும்படியிருக்கையன்றிக்கே, ஸர்வஸுலபனானவன் திருவடிகளை. ஆஸ்ரிதர்க்காகத் தூதுபோதல் ஸாரத்யம் பண்ணுதல் செய்யும்திருவடிகள். [நண்ணும்] - பிரிந்துகூடினாரைப் போலே யிருக்கிறதுகாணும்; *"ஆஜகாம"(ஆஜகாம)போலே. [மனமுடையீர்] - "நிதியுடையீர்" என்னுமாபோலே, இதுதன்னையே குவாலாகநினைத்திருக்கிறார். இதுக்குஅதிகாரிஸம்பத்திதேடவேண்டா, ருசியுடையாரெல்லாரும் அதிகாரிகள். ஸ்வர்க்கபலமானதுக்கு அதிகாரிநியதியும் ப்ராயஸ்சித்தமும் வேண்டாநின்றது; அபுநராவ்ருத்திலக்ஷண மோக்ஷத்துக்கு அது வேண்டாதொழிகிறது: ப்ராப்யத்துக்கநுரூபமான அதிகாரம் இவனால் ஸம்பாதிக்கமுடியாமையாலே. [எண்ணும்திருநாமம்] - அநுஸந்திக்கப்படும் திருநாமமென்னுதல், ஸக்திமான்களைச்சொல்லுகையாலே அதுதான் "அது, அது" என்னும்படியாயிருக்கையாலே சொல்லுதல். எண்ணும்திருமந்த்ரமென்னாதே, நாமமென்கிறது - இதுக்குஒரதிகாரிநியதி, அங்கநியதிவேண்டா; ப்ரஜை தாய்பேரைச்சொல்லுமோபாதி யமையுமென்கைக்காக.

முதற்பாட்டு.—கண்ணன் இத்யாதி. "எண்ணும்திருநாமம்" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸக்தியுக்தராய் இத்யாதி.

"கண்ணன்கழலிணை" என்றது அநுவாதமென்கிறார் - கீழ்ச்சொன்னது இத்யாதி. எதுக்காக அநுபாஷிக்கிறாரென்ன - இவர்களுக்கு இத்யாதி. மேலேஸக்திக்கு மூலமாகச் சொன்னதுவே பரிமாற்றத்துக்கும் விஷயமென்கிறார் - சார்வே இத்யாதி. "கழலிணை" என்னாதே, "கண்ணன்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - பரமபதத்திலே இத்யாதி. அதாவது - கண்ணுக்கு விஷயமானவனென்று அர்த்தாந்தரமென்றபடி. "ஸுலபன்" என்றத்தை ஸ்திரீகரிக்கிறார் - ஆஸ்ரிதர்க்காக இத்யாதி. பெறுமென்னாதே, "நண்ணும்" என்றதுக்கு பாவம் - பிரிந்து இத்யாதி. ஜகாம என்னாதே, "ஆஜகாம" என்றாற்போலே யென்றபடி. அதாவது - ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வான் ராவணனைவிட்டுப் பெருமாள்பக்கலிலே போனானென்னவமைந்திருக்க, வந்தானென்கிறதிறே, பிரிந்தவன் வந்து கூடினாற்போலே யிருக்கையாலேயென்றபடி. "உடையீர்" என்கிற மதுப்ஹுமாவிலேயென்கிறார் - நிதி இத்யாதி. அதாவது - ஆஸாலேஸமாத்ரத்தை ஆழ்வார் ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே குவாலாக நினைக்கிறாரென்றபடி. "மனமுடையீர்" என்றதுக்கு பாவம் - இதுக்கதிகாரி இத்யாதி. 'வேண்டாதொழிகிறது' "என்" என்று கூட்டுவது. பரிஹாரம் - ப்ராப்யத்துக்கு இத்யாதி. அதிகாரிநியதியாவது - ப்ரஹ்மக்ஷத்ரியாதிகள் வேணுமென்கிற நியதி. எண்ணுகை - அநுஸந்திக்கையும், மநநமும். "எண்ணும்திருநாமம்" என்றதுக்கு முந்தினயோஜனை - ஸௌலப்யத்திலே; இரண்டாம்யோஜனை - ரஸ்யதையிலே. அதுவதுவென்னும்படி யென்றது - "தேனும்பாலும்" இத்யாதிப்படியே ரஸ்யதையாலே வாய்புலற்றும்படி யிருக்கையாலே எப்போதும் அநுஸந்திக்கப்படுமென்றபடி. "தாய்" என்கிறதுக்கு ஸப்தமேதென்ன - அதுதான் இத்

அதுதான்எது?என்னில்,-[நாரணம்]-இதுதான் ஸ்வாமிவாசகமாயிருக்கையாலே,'அம்மே!' என்பாரைப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து. இதுவும் இன்னமேதுவும் வேணுமென்றால் [நாரணமே]-இவ்வளவேயமையும். கனத்தபேற்றுக்கு இவ்வளவுபோருமோ? என்னில்,-[திண்ணம்] - நிஶ்சிதம் "सत्यं सत्यं पुनस्सत्यमुद्धृत्य भुजमुच्यते" (ஸத்யம்ஸத்யம்புநஸ்ஸத்யமுத்த்ருத்யபுஜமுச்யதே) என்னுமாபோலே, திண்ணமென்கிறது. அவதாரணத்தாலே - ப்ரணவத்தையொழியவும் நமஸ்ஸையொழியவும் சதுர்த்தியையொழியவும் இவ்வளவேபூர்ணமென்கை. நாரணமென்று - இல்லாதமகாரத்தையும் கூட்டி உள்ளவற்றைக் குறைத்துச்சொல்லுகையாலே, அளத்திற்பட்டதெல்லாம் உப்பாமாபோலே இத்தோடேகூடினதெல்லாம் உத்தேஶ்யமென்றும், குறைந்தாலும் "அங்கம்தப்பிற்று, ஸ்வரம்தப்பிற்று" என்று ப்ரஹ்மரக்ஷஸ்ஸாய்ப் போகவேண்டுமேவற்றிற்காட்டில் இதுக்கு உண்டானவாசி சொல்லுகிறதாய்த்து. (௧)

இரண்டாம் பாட்டு.

நாரணனெம்மான், பாரணங்காளன்
வாரணந்தொலைத்த, காரணன்தானே.

ஆ.—(நாரணன்.) - திருமந்த்ரத்தினுல் ப்ரதிபாத்யனான நாராயணனாகிறான் ஆரென்னில்; ஸர்வேஶ்வரனாய், ஸர்வலோகரக்ஷகனாய், ஸர்வ ஜகத்காரணனாய், வாரணம்தொலைத்தவன்தானே யென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், 'நாரணன் எம்மான்' என்று இப்பாட்டுக்கு, நாராயணனானவன், எனக்கு ஸ்வாமியுமாய், ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு நாயகனுமாய், ஆஶ்ரிதவிரோதி நிரஸநஸ்வபாவனாய், ஸர்வகாரணமான க்ருஷ்ணன். 'எம்மான்' என்கிறது - ஸம்ஸாரவிபூதிக்கு உபலக்ஷணம்; 'பாரணங்காளன்' என்கிறது - நித்யவிபூதிக்கு உபலக்ஷணம்; 'வாரணம் தொலைத்த காரணன்' என்கிறது - திருவவதாரங்களுக்கு உபலக்ஷணம்.

ப.—அநந்தரம், திருநாமத்துக்கு அர்த்தபூதமான குணவிபூதியோகத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன் - "एष नारायणः" என்கிறபடியே நாராயணஶப்தவாச்யன், எம்மான் - என்போல்வார்க்கு நாயபூதனாகையாலே லீலாவிபூதிக்கு நிர்வாஹகனாய், பாரணங்காளன் - பூமிப்பிராட்டிக்கு வல்லபனாகையாலே நித்யவிபூத்யுபலக்ஷித

யாதி. அவதாரணார்த்தம் - இவ்வளவே இத்யாதி. மந்த்ராந்தரங்கள் வேண்டாவென்றபடி. ஸம்வாதம் - ஸத்யம் இத்யாதி. "सत्यं सत्यं पुनस्सत्यमुद्धृत्य भुजमुच्यते । वेदशास्त्रात्परं नास्ति न दैवं केशवात्परम्" இதி மஹாபாரதே. அவதாரணத்துக்கு ஸாவாந்தரம் - அவதாரணத்தாலே இத்யாதி. ப்ரணவாதிகளைக்குறைத்து இல்லாத மகாரத்தைக்கூட்டுவானென்னென்ன -நாரணம்என்று இத்யாதி. அளத்தில்-உப்பளத்தில். ஆஜகாமேதி "इत्युक्त्वा परुषं वाक्यं रावणं रावणानुजः । आजगाम मुहूर्तेन यत्र रामस्सलक्ष्मणः" இதி யுத்தகாண்டே, (௰எ-௧). (௧)

ணுய், வாரணம்தொலைத்த - (ப்ரதிபந்தக) குவலயாபீடநிரஸகனுன, நாரணன்தானே - ஜகத்காரணபூதனுயுள்ள க்ருஷ்ணன்தானே.

இ —இரண்டாம்பாட்டிலும், மூன்றும்பாட்டிலும் இதினுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. இது ப்ரஸ்துதமான விடங்களில் அர்த்தத்தைச் சொல்லக்கடவதாயிருப்பதொரு நியதியுண்டிறே இவர்க்கு.

[நாரணன்] - ஸப்தோபாதாநம். [எம்மான்] - எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] - பூமிக்கு அபிமாநிநியான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டிக்கு நாயகனுனவன். [வாரணம் இத்யாதி] - ஆஶ்ரிதவிரோதிநிரஸநஸ்வபாவனுய், ஸர்வகாரணமாயிருக்கிறுன் க்ருஷ்ணன்தான். 'எம்மான்' என்கிறது - லீலாவிபூதியோகத்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'பாரணங்காளன்' என்று - நித்யவிபூதியோகத்துக்கு உபலக்ஷணம்; 'வாரணம் தொலைத்த' என்றவிடம் - அவதாரத்துக்கு உபலக்ஷணம்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. இரண்டாம்பாட்டிலும் மூன்றும்பாட்டிலும் இதினுடைய அர்த்தத்தைச் சொல்லுகிறது. ஏதேனுமாகத் திருமந்த்ரம் ப்ரஸ்துதமானவாறே, முன்னே அர்த்தத்தைச் சொல்லிப் பின்பு வாசகஸப்தத்தைச் சொல்லுதல், முன்னே இதுதன்னைச்சொல்லிப் பின்னை அர்த்தத்தைச்சொல்லுதல் செய்யக்கடவதாயிருப்பதொரு நிர்ப்பந்தமுண்டு இவர்க்கு. "எண்பெருக்கந்நலத்தொண்பொருளீறில - வண்புகழ்நாரணன்" என்னுதல், "யாவையும்யாவருந்தானுமமைவுடைநாரணன்" என்னுதல்; "நாரணன்முழுவேழுலகுக்கும்நாதன்" என்னுதல், "நாராயணன்நங்கள்பிரானவனே" என்ற "அவனேயகல்ஞாலம் படைத்திடந்தான்" என்னுதல் செய்வர்.

[நாரணன்] - மேல் அர்த்தோபந்யாஸம் பண்ண நினைத்து, ஸப்தோபாதாநம் பண்ணுகிறுர். [எம்மான்] - எனக்கு ஸ்வாமியானவன். [பாரணங்காளன்] - பாரணங்குஉண்டு - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி, அவளுக்குநிர்வாஹகன். பூமிக்கபிமாநிநியிறே. 'பாரணங்காளன்' - என்கையாலே - நித்யவிபூதியோகம் சொல்லுகிறது; 'எம்மான்' என்றது - லீலாவிபூதிக்கு உபலக்ஷணம்: ஆக, உபயவிபூதியுக்தனென்றபடி. குற்றஞ்செய்தது பொறுக்கைக்கொரு விபூதியும், பொறுப்பிக்கைக் கொருவிபூதியுமாய்த்து. "க்ருதாகஸ:" (க்ருதாகஸ:)-குற்றம் தலைநிரம்பிப் புறம்பு புகலில்லாதாரை

இரண்டாம்பாட்டு.—நாரணன் இத்யாதி. "ஸப்தம்சொன்னுலமையாதோ, அர்த்தம் சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஏதேனுமாக இத்யாதி. அப்படி இவரருளிச்செய்ததுண்டோ? முன்னே அர்த்தத்தைச்சொல்லி பின்னை மந்த்ரத்தைச் சொன்னதெங்கேயென்ன - எண்பெருக்கு இத்யாதி வாக்யத்வயம். முன்னே மந்த்ரத்தைச்சொல்லிப் பின்னை யர்த்தத்தைச்சொன்னதெங்கே யென்ன-நாரணன் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "அந்தர்ப³ஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தி²த:," "நாராயண பரோ ஜ்யோதிராத்மா நாராயண: பர:" என்னக் கடவதிறே. அநுவதிக்கிறதுக்கு பாவம் - மேலர்த்தோபந்யாஸம் இத்யாதி. பாரணங்கு-பாரானவணங்கு. அணங்கு - தெய்வப்பெண். பார்தானே இவளென்ன - பூமிக்கு இத்யாதி. "எம்மான் பாரணங்காளன்" என்கிறவிது நாராயணசப்தத்துக்கு அர்த்தமானபடி யெங்ஙனேயென்ன - பாரணங்காளன் இத்யாதி. ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியைச்சொன்னது நித்யஸூரிகளுக்கும் உபலக்ஷணமாய், நித்யவிபூதியைச் சொல்லுகிறது. "எம்மான் பாரணங்காளன்" என்ற பதச்சேர்த்திக்கு பாவம்- குற்றம்செய்தது இத்யாதி. பொறுக்கைக் கொருவிபூதியும் என்றது - பொறுக்கைக்கு விஷயம் ஒருவிபூதியுமென்றபடி. பொறுப்பிக்கைக்கடியான இவள்படியை ஈஶ்வரனிலும் பிராட்டியிலும் அதிகமென்கிருர் - க்ருதாகஸ: இத்யாதி. "'க்ஷாம்யதி' இத்யாதிப்படியே" என்றுகூட்டுவது.

ரக்ஷிக்கும் ஈஶ்வரன் ; குற்றம் நிரம்பி அநுதாபமில்லாதாரைப் பொறுப்பிக்கும் பிராட்டி; ''தலையறுக்கச்சொல்லுகிறதேன்? கோடுக்கச்சொல்லுகிறதேன்? நம்முடைய நிக்ரஹமாகில் அதுக்குமூலம் நிக்ரஹம்ஃபலிக்கும்படிபண்ணிப் பின்பு அநுக்ரஹத்தைப் பண்ணவேணுமோ?'' என்றிருக்கும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டி. [வாரணம்தொலைத்த] - தன்னைப் பெறவேணு மென்றிருப்பாருடைய ஆஶ்ரயணவிரோதிகள், குவலயாபீடம் பட்டது படும். விரோதிநிரஸநம்இதுக்கு உறுப்போவென்னில்,- முதலிலே தொடங்கிஅதில் சொல்லிக்கொண்டு போருகிறது ரக்ஷணமிறே ; அதுக்குக் களைபிடுங்கி நோக்கவேணுமே. ''அவரக்ஷணே'' (அவரக்ஷணே) என்னக்கடவதிறே. [காரணன்தானே] - இவற்றினுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகள் ஸ்வாதீநமாக வுடையனாயிருக்கையும் அதுக்கு அர்த்தமிறே. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

தானேயுலகேல்லாந், தானேபடைத்திடந்து
தானேயுண்டுமிழ்ந்து, தானேயாள்வானே.

ஆ.—(தானே.) - நிவிலஜகந்நியமந ஸ்ருஷ்டி ரக்ஷணாதிகளைப் பண்ணுவானும், அந்தவாரணம் தொலைத்தருளின அவன்தானேயென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், [தானே உலகேல்லாம்] - எல்லா லோகங்களினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளும் தானேபண்ணி தானே அவற்றை ஆள்கையாலே அந்த லோகங்களாகிறான் தானே. ஆக, இரண்டாம்பாட்டிலும் மூன்றாம்பாட்டிலும் திருமந்த்ரார்த்தத்தைச் சொல்லிற்று.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ருஷ்ட்யாதி கர்த்த்ருத்வரூபமான அர்த்தத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

தானே - (நாராயணஶப்த வாச்யனான) தானே, உலகேல்லாம்-''ஸஶ்வஸ்ஸம் விஷ்ணுஶ்ச'' என்கிறபடியே ஸமாநாதிகரிக்கலாம்படி ஸர்வலோகத்துக்கும் ஏகப்ரகாரியாய், (ஸாமாநாதிகரண்ய நிபந்தநமான ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளில்வந்தால்), தானே - (ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாகத்)தானே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, இடந்து - ப்ரளயத்திலேயிடந்தெடுத்து, (ப்ரளயத்துக்குமுற்கோலி), தானே - அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக, உண்டு -

---

'தலையறுக்கச் சொல்லுகிறதென்? கொடுக்கச்சொல்லுகிறதென்' என்றவிது - காகவிஷயத்தில் பிராட்டியருளிச் செய்ததைப்பற்ற. "வாரணம்தொலைத்த" என்றதுக்கு பாவம் - தன்னைப்பெறவேணும் இத்யாதி. இதுக்கு உறுப்போ என்றது - இந்தத் திருமந்த்ரத்துக்கர்த்தமோவென்றபடி. முதலிலே - * அகாரத்திலே. அதில் - திருமந்த்ரத்தில். அதுக்கு - ரக்ஷணத்துக்கு. 'நோக்கவேணுமே' ஆகையாலே இதுவும் திருமந்த்ரார்த்த மென்றபடி. ரக்ஷணமானால் விரோதிநிரஸநம் சொல்லவேணுமோவென்ன - அதுக்கு இத்யாதி. அகாரத்தால் ரக்ஷணம் சொல்லும்படியென்னென்ன - அவரக்ஷணே இத்யாதி. ஸஹஸ்ரீவ்யர்த்தமான அந்தர்யாமிதயா ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதி காரணத்வத்தை ''காரணன்தானே'' என்று சொல்லுகிறது. அதுக்கு - அம்மந்த்ரத்துக்கு. இப்பாட்டுக்கும் மேலிற்பாட்டுக்கும், ''நான்வாய்காமுர்'' என்று க்ரியை. (உ)

தன்வயிற்றிலேவைத்துநோக்கி, உமிழ்ந்து - அநந்தரத்திலே உமிழ்ந்து, (பேஷ்யந்தர ப்ரஸங்கமில்லாதபடி), தானே - (ஸர்வாயிகனான) தானே, ஆள்வான் - நிர்வஹிக்கும்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஸ்வாமித்வப்ரயுக்தமான ஸர்வவித ரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

[தானே உலகெல்லாம்] - "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" என்கிறபடியே நான் என்கிற சொல்லுக்குள்ளே ஸர்வமும். "தஜ்ஜலாநிதி" என்று ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் சொன்னாற்போலே, இங்கு ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு ஹேது சொல்லுகிறது மேல்:— [தானே படைத்து] - "ததை….வ்யாக்ரியதே" என்கிறபடியே ஸூக்ஷ்ம சிதசித்சரீரனான தானே ஸர்வலோகங்களையும் உண்டாக்கி, அசித்விசேஷிதமான தசையாகையாலே, அபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கேயிருக்க தயமானமனாவாய்த்தானேயிறே ஸ்ருஷ்டித்தான். [தானே இடந்து] - ப்ரளயங்கதையான பூமி, "என்னை உத்தரிப்பிக்கவேணும்" என்னவன்றிறே நஷ்டோத்தரணம் பண்ணிற்று. [தானே உண்டு] - ப்ரளயம் வரப்புகாநின்றது என்று அறிவாரில்லையே. [உமிழ்ந்து] - "புறப்படவிடவேணும்" என்று அர்த்தியாதிருக்க, தானே உமிழ்ந்தபடி. ஸர்வப்ரகாரங்களாலும் ரக்ஷிக்கையாலே - தானே உலகெல்லாம்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ஸ்வாமித்வ ப்ரயுக்தமான ஸர்வவிதரக்ஷணங்கள் பண்ணும்படி சொல்லுகிறது.

[தானேயுலகெல்லாம்] - "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம) "தத்த்வமஸி" (தத்த்வமஸி) என்னக்கடவதிறே. தானேபடைத்திடந்து தானேயுண்டுமிழ்ந்து தானேயாள்வானாகையாலே, தானேயுலகெல்லாமென்கிறது; "தஜ்ஜலாந்" (தஜ்ஜலாந்) இதிவத். இங்குச்சொல்லுகிற தாதாத்ம்யம் ஸ்வரூபேண ஐக்யம்சொல்லுகிறதல்ல; ஶரீராத்மபாவத்தாலே சொல்லுகிறது. காரணத்வம்சொல்லில் விகாராஸ்பதமாமென்று ஶங்கித்து, ஶரீரபூதமானபால்யயௌவநாதிகள் ஆத்மாவுக்

மூன்றாம்பாட்டு.—தானே இத்யாதி. "தானேபடைத்திடந்து" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸ்வாமித்வ இத்யாதி. ஸ்வாமித்வம்-உபயவிபூதிநாயகத்வம்.

உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஸர்வம்கலு இத்யாதி. ஸர்வம் என்று ஜகத்துக்கும் உபலக்ஷணம். "தானேயுலகெல்லாம்" என்றதுக்கு ஹேதுவைக்காட்டுகிறார் - தானேபடைத்து இத்யாதி. "தானேபடைத்து" இத்யாதிக்குப்ரமாணம் 'தஜ்ஜலாநிதிவத்' என்று. "அநப்ராணநே" என்று ரக்ஷகத்வம்சொல்லுகிறது. "படைத்து" என்றால்-ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே, தல்லத்வம் ஸித்தம். தஜ்ஜத்வதல்லத்வ ததநத்வங்களாலே "இதம் ஸர்வம் ப்ரஹ்மவ" என்றந்வயம். "தஜ்ஜத்வ தல்லத்வங்களில், தச்சப்தம் - ஸூக்ஷ்ம சிதசித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மபரம், ததநத்வத்தில், தச்சப்தம் - கேவல ஸ்வரூபமாத்ரபரம்; ஸ்வேநரூபேணநின்று ஸ்த்திதிப்பிக்க வேண்டுகையாலே" என்றிறே ஶ்ருதப்ரகாசிகையிலே யருளிச்செய்தது. "தஜ்ஜத்வதஜ்ஜத்வ ததநத்வைரிதம்ஸர்வம்ப்ரஹ்மவ" என்றாற்போலேயிருக்கிறது இப்பாட்டு. "தானேயுலகெல்லாம்" என்று ஸ்வரூபைக்யம் சொல்லுகிறதோவென்ன - இங்குச்சொல்லுகிற இத்யாதி. ஶரீராத்மபாவத்தாலே சொல்லுகிறதென்? "படைத்தான்" என்கையாலே - இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யம் கார்யகாரண பாவநிபந்தநமானாலோவென்ன - காரணத்வம் இத்யாதி. அதாவது-கார்யகத விகாராதிதோஷங்கள் காரணபூதனிடத்திலும் ப்ரஸங்கிக்குமென்று ஶங்கித்தென்றபடி. ஶரீராத்மபாவேனைக்யம் சொன்னால் விகாராதிதோஷங்கள் வாராதோவென்ன - ஶரீரகதமான இத்யாதி.

குத்தட்டாதாப்போலே, இவற்றைப்பற்றிவரும்விகாராதிகள்அவனுக்குவாராதேென்றுதோஷா ஸ்பர்ஶம் சோல்லுகைக்காகச் சோல்லுகிறது. [தானேபடைத்து]-"தம:....ஏகீபவதி" (தம:·· ஏகீபவதி)என்கிறபடியே ஸூக்ஷ்ம சிதசிச்சரீரியான தானே ஸகலலோகங்களையு முண்டாக்கி. * அசித்விசேஷிதமான தசையாகையாலே, அபேக்ஷிப்பாருமின்றிக்கே தயமானமநாவாய்த் தானேயிறே ஸ்ருஷ்டித்தான். [தானே - இடந்து] - ப்ரளயங்கதையான பூமி "என்னையெடுக்கவேணும்" என்றுஅபேக்ஷிக்கவன்றிறே நஷ்டோத்தரணம்பண் ணிற்று. [தானேயுண்டு] - ப்ரளயம்வரப்புகாநின்றதென் றறிவாரில்லையே. [உமிழ்ந்து]- உள்ளேகிடந்து நோவுபடுமித்தனையல்லது, "எங்களை வெளிநாடுகாணப்புறப்படவிடவே ணும்" என்றறியாதிருக்க, தானேயுமிழ்ந்து. இப்படி ஸர்வவிதரக்ஷணங்களையும் பண்ணு கையாலே[தானேயுலகெல்லாம்]-"ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம"(ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்ம").

——

நான்காம் பாட்டு.

——

ஆள்வானாழிநீர்க், கோள்வாயரவணையான்
தாள்வாய்மலரிட்டு, நாள்வாய்நாடீரே.

ஆ.—(ஆள்வான்.)-ஜமத்ரக்ஷணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடலிலேவந்து கண் வளர்ந்தருளுகிற எம்பெருமான் திருவடிமலர்களிலே திருமந்த்ரத்தைக்கொண்டு நாடோ றும் மலரிட்டு அவன்திருவடிகளைப் பெறுங்கோளென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், [ஆள்வான் ஆழிநீர்] - "ஆபோ நாரா:" என்கிற வழியாலே திருமந்த்ரார்த்தத்தை நிர்வசியாநின்றுகொண்டு எம்பெருமான் திருவடிக ளிலே இத்திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு நல்ல செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி நாள் தோறும் ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார். [கோள்வாய்] - ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவா யிருந்துள்ள வாய்.

ப.—அநந்தரம், "ஆபோ நாரா:"(ஆபோநாரா:)என்கிற நிர்வசநமர்யாதை யாலே அர்ணவஶாயியான நாராயணன் திருவடிகளிலே புஷ்பாதிகளை ஸமர்ப்பித்து நித்ய மாக ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

ஆழிநீர் - ஏகார்ணவமான காரணஜலத்திலே, கோள்வாய் - பெருமிடுக்கை யும் ஸ்துதிரூபமான ரூபத்தையுமுடையனான, அரவணையான் - திருவரவணையை யுடையனைக்கொண்டு, ஆள்வான் - ஜகந்நிர்வாஹகனான ஶேஷியினுடைய, தாள்வாய் -

'விகாராதிகளவனுக்குவாராது' என்றவிடத்திலே, "யதோ வா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே" இத்யாதி ஶ்ருதியும், "[illegible]ணார்நாவிருஷ்யாஸ்ய ஷாஸ்யம் தநவஸதேவார்ந:। தயாஸ்ய த்ருஷ்டிஶேவிஷ்ணம் ஸ்யம் தநவஸதேஶவிஶி:" என்கிற ஸ்ம்ருதியும் அநுஸந்தேயம். ஶ்ரு தியிலே, "ஸதஃவாவோஷாக்ஷ" என்றது - ஆத்மா: என்றபடி. ஸூக்ஷ்ம சிதசிச்சரீரனையிருந் தமைக்கு ப்ரமாணம் - தம: இத்யாதி. "தானே" என்கிற பதங்களிலவதாரண சதுஷ்டயத்துக் கும் அடைவேயர்த்தம் - அசித்விசேஷிதமான இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே. (ரு)

திருவடிகளிடத்தே, மலரிட்டு - புஷ்பங்களை ஸமர்ப்பித்து, நாள்வாய்நாடீர் - நாள்தோறும் ஸாபேக்ஷராய் ஆஶ்ரயியுங்கோள். 'கோள்வாய்' என்று - "வஜ்ரதம்ஷ்ட்ர" என்றபடியே மிடுக்குக்கிடமான வாயென்றுமாம்; அன்றியே, 'கோள்' என்கிறது - ஒளியாய், * ஹனுமணிவ்ராதமயூகத்தாலே உஜ்ஜ்வலமுகமென்றுமாம்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், "ஆபோ நாரா:" என்கிற வழியாலே திருமந்த்ரத்தை நிர்வசித்து திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலிபண்ணி ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[ஆழிநீர் - ஆள்வான்] - காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய்க் கண்வளர்ந்தருளி, அத்தசையிலே சேதநஸமஷ்டியை ரக்ஷித்தவன். [கோள்வாய்] - மிடுக்குடைய வாய் என்னுதல்; ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான வாய் என்னுதல். [அரவணையான் தாள் வாய்] - ஆஶ்ரிதஸௌலப்யனுகையாலே ஸ்வாராத்யனுடைய திருவடிகளிலே செவ்விப்பூவைப் பணிமாறி நாள்தோறும் ஆஶ்ரயியுங்கோள்; இப்படிசெய்ய, ஸ்வரூபாநுரூபமான பேறு ஸித்திதம் என்கிறார்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. "ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா:" (ஆபோநாரா இதிப்ரோக்தா:) என்றும் ஒரு நிர்வசநப்ரகாரமுண்டிறே இதுக்கு; அவ்வழியாலே திருமந்த்ரத்தை நிர்வசித்து திருமந்த்ரத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு புஷ்பாஞ்ஜலியைப்பண்ணி ஆஶ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[ஆள்வான்] - இவற்றையடைய அடிமைகொள்ளுமவன். [ஆழிநீர்ஆள்வான்]- அடிமைகொள்ளும் ப்ரகாரமிருக்கிறபடி. காரணஜலத்திலே ஸ்ருஷ்ட்யுந்முகனாய்க்கண் வளர்ந்தருளி, அத்தசையிலே சேதநஸமஷ்டியை ரக்ஷித்தவன். [கோள்வாய்] - மிடுக்கையுடையவாயென்னுதல், ப்ரதிகூலர்க்கு ம்ருத்யுவான வாயென்னுதல். [அரவணையான் தாள்வாய்மலரிட்டு] - ஸ்வாராத்யனென்றதாய்த்து. அநந்தஶாயி திருவடிகளிலே செவ்விப் பூவைப் பணிமாறி. [நாள்வாய் நாடீரே] - நாள்தோறும் ஆஶ்ரயியுங்கோள்; அத்திருவநந்தாழ்வானுடைய பேறு உங்களுக்குப் பெறலாம். (௪)

நாலாம்பாட்டு.—ஆள்வான் இத்யாதி. இதுவும் திருமந்த்ரார்த்தமென்றருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "தாள்வாய்மலரிட்டு நாள்வாய்நாடீர்" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆப: இத்யாதி. ப்ரதமேமேவ சதுர்த்தே, "ஆபோ நாரா இதி ப்ரோக்தா ஆபோ வை நரஸூநவ: । அயநம் தஸ்ய தா: பூர்வம் தேந நாராயண: ஸ்ம்ருத:" என்கிற நிர்வசநார்த்தம்இப்பாட்டு.

"ஆழியநீரிலே கோள்வாயரவணையானைக்கொண்டு - ஆள்வான்" என்றபடி. அப்ப்ரகாரமேதென்ன - காரணஜலத்திலே இத்யாதி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு, "கோள்" என்று-க்ரமவிக்கையாய், 'ம்ருத்யுவான' என்றபடி. "ஆபோ நாரா:" என்கிற ப்ரக்ரியையாலே திருமந்த்ரார்த்தம் சொல்லுகிறாராகில், "ஆழிநீர் - ஆள்வான்" என்னவமைந்திருக்க "அரவணையான்" என்றதுக்கு ஸாரவமேதென்ன - ஸ்வாராதன் இத்யாதி. "அரவணையான்" என்றதுக்கு - கீழே "ஸ்வாராதன்" என்றருளிச்செய்து, இங்கே ஸாவாந்தரம்-அத்திருவநந்தாழ்வானுடைய இத்யாதி.

ஐந்தாம் பாட்டு.

நாடீர்நாள்தோறும், வாடாமலர்கொண்டு
பாடீர்அவன்நாமம், வீடேபெறலாமே.

ஆ.—(நாடீர்.) - திருமந்த்ரத்தைச்சொல்லி அவன் திருவடி மலர்களிலே வாடா மலர்கொண்டு நாடோறும் பணிமாற, அவன் திருவடிமலர்களைப் பெறலாம்; இது நிஸ்சிதமென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், [நாடீர் நாள்தோறும்] - நாள்தோறும் செவ்விப் பூவைக்கொண்டு அவனை ஆஸ்ரயித்து அவன்திருநாமத்தை ப்ரீதிபூர்வகமாகச் சொல்ல அவன்திருவடிகளைப் பெறுகை நிஸ்சிதம் என்கிறார்.

ப—அநந்தரம், மோக்ஷப்ரதனான நாராயணன் திருநாமங்களைப் பாடுங்கோள், பரமபுருஷார்த்தத்தைப் பெறலாமென்கிறார்.

நாள்தோறும்-, வாடாமலர்கொண்டு - செவ்விப்பூக்களைக்கொண்டு, நாடீர் - (உங்களர்த்தித்வம் தோன்றும்படி) ஆஸ்ரயியுங்கோள்; (அவ்வளவில் பர்யவஸியாதே ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு, அவன்நாமம் - அந்நாராயணனுடைய திருநாமத்தை, பாடீர் - பாடுங்கோள்; (அந்த ஆராதநமும் ஸாமகாநமுமே), வீடே - நிரதிஸயபுருஷார்த்தலக்ஷணமோக்ஷமாக, பெறலாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன் திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள்; அப்படி செய்யவே ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப்பெறலாம் என்கிறார்.

[நாடீர்என்று தொடங்கி] - ப்ரீதிபூர்வகமான வ்ருத்திக்குக் காலநியதியில்லை. உங்கள் அபிநிவேஸத்துக்கு அநுரூபமான விலக்ஷண புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன் திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள். இப்படிசெய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப்பெறலாம். அங்கு, சூட்டுநன்மாலைகள் கொண்டு ஆராயிக்கையும், "ஹாவு ஹாவு ஹாவு" என்று பாட்டுமாயிறேயிருப்பது.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. இப்படி செவ்விமாறாத புஷ்பத்தைக்கொண்டு அவன் திருநாமத்தை ஹர்ஷத்துக்குப் போக்குவீடாகச் சொல்லுங்கோள்; அப்படிச்செய்யவே, ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப் பெறலாமென்கிறார்.

[நாடீர் நாள்தோறும்]-பசித்தபோதெல்லாம் உண்ணுமாபோலே. [வாடாமலர் கொண்டு]-உங்களுடைய அபிநிவேஸாநுரூபமான புஷ்பங்களைக்கொண்டு. [பாடீர்அவன் நாமம்] - "ஏதத் ஸாம காயந்நாஸ்தே" (ஏதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே) என்று முக்தர் ஸாம

அஞ்சாம்பாட்டு.—நாடீர் இத்யாதி. * வாடாமலர்தொடங்கி மேலெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. 'வ்ருத்தியைப்பெறலாம்' என்கைபாலே - "வீடு" என்றதும் "[illegible]" என்றதும் வ்ருத்திபர்யந்தம் விவக்ஷிதம்.

"நாடோறும் - நாடீர்" என்றது - தர்லஸைதயாலேயன்று; காலநையத்யாஹாவத்தாலேயென்கிறார் - பசித்தபோதெல்லாம் இத்யாதி. காலநியதியில்லையென்கிறவர் "வாடாமலர்" என்பானென்? என்ன - உங்களுடைய இத்யாதி. சொல்லீரென்னுதே, "பாடீர்" என்றதுக்கு பாவம்:

ஞாநம்பண்ணுமாபோலே, அவனுடைய திருநாமங்களை ப்ரீதிபூர்வகமாகப் பாடுங்கோள். நாடீரென்கையாலே - மாநஸவ்யாபாரத்தைச் சொல்லிற்று; வாடாமலர்கொண்டென்கை யாலே - காயிகத்தைச் சொல்லிற்று. பாடீரென்கையாலே - வாசிகத்தைச்சொல்லிற்று. [வீடேபெறலாமே] - ஸ்வரூபாநுரூபமான வ்ருத்தியைப்பண்ணவே, "ஸ்வேநரூபேணாபி நிஷ்பத்யதே" (ஸ்வேநரூபேணபிநிஷ்பத்யதே) என்கிறத்தைப் பெறலாம். இனி யத்தைச் செய்யப் பெரியத்தைப் பெறலாம். (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

மேயான்வேங்கடம், காயாமலர்வண்ணன்
பேயார்முலையுண்ட, வாயான்மாதவனே.

ஆ.—(மேயான்.) - * அதஸீஸநஸமாமலச்ச்சவியாய் ஸ்ரிய:பதியாயிருந்த பேயார்முலையுண்ட வாயான். நம்முடைய சக்ஷுராதிகரணங்களுக்கு விஷயமாயிருக்கி விறே அவன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்யலாவதென்னில்; அவனன்றோ ஸகலமநுஜ நயநவிஷயதாங்கதனாய் ஸர்வஸுலபனாய்க்கொண்டு திருமலையிலே புகுந்துநின்றருளு கிறானென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், [மேயான் வேங்கடம்] — ஆஶ்ரயணீயனைச் சொல்லு கிற எம்பெருமானைக் கண்டாலன்றோ ஆஶ்ரயிக்கலாவதென்னில்; ஆஶ்ரிதர்க்காக க்ருஷ்ணனாய்வந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளி ப்ரதிகூலநிரஸநஸ்வபாவனாய் ஶ்ரமஹர மான திருநிறத்தையுமுடையனான ஸ்ரிய:பதியானவன், ஆஶ்ரயிப்பார்க்கு எளிதாகத் திருமலையிலேவந்து நின்றருளினான்: அவனை ஆஶ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதஸம்ரக்ஷணார்த்தமாகவும் அநுபவார்த்தமாகவும் திரு மலையிலேவந்து பிராட்டியோடே ஸந்நிஹிதனானானென்கிறார்.

(ஆஶ்ரிதர்க்கநுபாவ்யமாய்), காயாமலர் - காயாம்பூப்போலே ஶ்யாமளமான, வண்ணன் - வடிவையுடையனாய், (அநுபவப்ரதிபந்தகமான ப்ரக்ருதியை), பேயார் - பூதனையினுடைய, முலை - (விஷபூர்ணமான) முலையை, உண்ட - பசையறச்சுவைத் தாற்போலே பசைபறுக்கும், வாயான் - வாங்மாதுர்யத்தையுடையனானவன், மாதவன்- "ஸ்வாதிவ்யக்ஷிணீ தீவ்ரயோஸஹசோதிதே") என்கிறபடியே, * அலர்மேல் மங்கையோடே, வேங்கடம்மேயான் - திருமலையிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகின்றான்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஆஶ்ரயணீயனைக்கண்டு ஆஶ்ரயிக்கவேண்டாவோ? என்ன; பிற்பாடரான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனை ஆஶ்ரயியுங் கோள் என்கிறார்.

ஏதத்ஸாமகாயந் இத்யாதி. ப்ரவேஶத்திலே "காணத்ரயத்தாலும்ஆஶ்ரயியுங்கோள்" என்றது இப்பாட்டைக் கடாக்ஷித்தென்னுமிடம் தோற்ற அருளிச்செய்கிறார் - நாடீரென்கையாலே இத் யாதி. ஆனால் வீடுபெறுகைக்கு கரணத்ரய ஸமாஶ்ரயணம் ஸாதநமோவென்ன - ஸ்வரூபாநுரூப மான இத்யாதி. கரணத்ரயத்தினுடைய ஐகவைதகாந்த்யம் - மோக்ஷஸாதனை இவனுக்கு ஸ்வரூ பாநுரூபமான வ்ருத்தியிறே. கீழ்வாக்யவிவரணம் - இனியத்தை இத்யாதி. பெரியத்தை - பரம புருஷார்த்தமான வீட்டை. (௫)

[மேயான் இத்யாதி] - உங்களை ஆஸ்ரயிப்பித்துக்கொள்ளுகைக்குத் திருமலையிலே பொருந்திவர்த்திக்கிறவன், ஆஸ்ரயணத்திலே இழிந்தாரைக் கொண்டு முழுகும்வடிவை யுடையவன். விரோதிவர்க்கம் செய்யுமது என்னென்னில்; அது பூதனை பட்டது படுமித்தனை. நம் பூர்வவ்ருத்தம் பாராதே ரக்ஷிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. நீர்சொன்னபடியே செய்யலாவது ஆஸ்ரயணீயனைக் கண்டாலன்றே? கண்டாஸ்ரயிக்க வேண்டாவோவென்ன; பிற்பாடரான நமக்காகத் திருமலையிலே நின்றருளினான், அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோளென்கிறார்.

[மேயான்வேங்கடம்] - (வேங்கடம் - மேயான்) உங்களை யாஸ்ரயிப்பித்துக் கொள்ளுகைக்காகத் திருமலையிலேபொருந்தி வர்த்திக்கிறவன். கண்டவாறே தான் பஜிக்கலாயிருக்குமோவென்னில்?—[காயாமலர்வண்ணன்] - துரும்புமெழுந்தாடி அடிமையிலே மீண்டல்லது நிற்கவொண்ணாதபடியான வடிவுபடைத்தவன். விரோதிவர்க்கம் பின்னைச் செய்வதென்னென்னில் [பேயார்முலையுண்டவாயான்] - பூதனை பட்டதுபடுமேத்தனை. [மாதவனே]-நம் பூர்வவ்ருத்தம்பாராதே விஷயீகரிப்பிக்கைக்கு அருகேயிருப்பாருமுண்டு.

ஏழாம் பாட்டு.

மாதவனென்றென்று, ஓதவல்லீரேல்
தீதொன்றும்அடையா, ஏதஞ்சாராவே.

ஆ.—(மாதவன்.)-இந்த ஸக்திபோமுத்தில் அதிகாரிகள் மாதவனென்னும் திருநாமத்தைச் சொல்லுங்கோள்: சொல்லுமிடத்தில் பரப்ரேரிதராய்ச் சொல்லவமையும்: சொல்ல, ஸமவத்கைங்கர்யவிரோதியாய் ப்ராப்தாப்ராரப்தமான ஸர்வபாபங்களும் நசிக்குமென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாப்பாட்டில், [மாதவனென்றென்று] - ஸக்தியோமும் பூர்ணமாக அநுஷ்டிக்கவும் இனிமையோடு திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டிகோளாகில், பெற்றதே உடலாகக்கொண்டு அநுக்ரஹம்பண்ணும் ஸ்வபாவையான பெரியபிராட்டியாருக்கு வல்லபனானவனுடைய மாதவனென்னும் திருநாமத்தைப் பரப்ரேரிதராய்க்கொண்டாகிலும் நிரந்தரமாக உச்சரிக்கவல்லிகோளாகில், பண்டுபண்ணின பாபங்கள் நசிக்கும்; மேல் செய்யும் பாபங்கள் உங்களோடு ஸம்பந்தியாவென்கிறார்.

ஆறும்பாட்டு.—மேயான் இத்யாதி. "மேயான் வேங்கடம்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நீர்சொன்னபடி இத்யாதி.

திருமலையிலே வர்த்திக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநம் அருளிச்செய்கிறார் - உங்களை இத்யாதி. ஆனாலும் அவன் ஸ்வதந்த்ரனன்றோ? பூர்வவ்ருத்தத்தைப்பார்த்து "க்ஷிபாமி" என்றாலோவென்ன - நம்பூர்வவ்ருத்தம் இத்யாதி. 'காயாமலர்' என்று தொடங்கி, 'வாயானுனமாதவன் - வேங்கடம் - மேயான்' ஆகையாலே, 'நாமடர்' என்று மேநிற்பட்டோடே யந்வயம். (௬)

ப.—அநந்தரம், இப்படி ஸர்வப்ரகாரோபாஸ்தி பண்ணமாட்டாதாருண்டாகில், உங்கள் ஸகலக்லேசமும் தீரும்படி உபாயோபேயமான அந்தஃபுரத்தில் வார்த்தையைச் சொல்லுங்கோளென்கிறார்.

மாதவன் - (புருஷகாரயோகமென்ன, கைங்கர்யவர்த்தகத்வமென்ன, இரண்டாகாரத்தையுமுடைய லக்ஷ்மீவிசிஷ்டனானவனுடைய) மாதவனென்கிற திருநாமத்தை, என்றென்று - (பூர்வகண்டமர்யாதையாலே உபாயத்வேந ஆஸ்ரயணீயனென்றும், உத்தரகண்டமர்யாதையாலே உபேயத்வேந புருஷார்த்தபூதனென்றும்) அநுஸந்தித்து, ("ஸ்ரணாகதிஸஹாஜ:") என்கிறபடியே, ஓத - உச்சரிக்கைக்கு, ("நஜ்ஞேயா கர்மணா ஸ்ரீவாகஸோ ஜந்மாந்தரேபி ஹி") என்கிறபடியே கிடையாதது கிடைத்தது), வல்லீரேல் - வல்லிரேகோளாகில், தீதொன்றும் - முன்பு ஆர்ஜித்த க்ரூரபாபங்கள், அடையா - ஃபலப்ரதாநோந்முகமாகக்கொண்டுகிட்டாது; "த்வயரோவக்த்ருவெந்நித்யம்" என்கிற மர்யாதையாலே, ஏதம்சாரா - மேலுண்டான பாபப்ரவ்ருத்திகள் கூடாது. "ஸக்ருதேவம் ஸக்ருத் - ஸர்வஸ்வம்" என்கிறபடியே அநுபவமே யாத்ரையாமென்று கருத்து.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆஸ்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம் சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்தஃபுரபரிகரமானார் சொல்லும் வார்த்தையைச் சொல்லவே, பூர்ணோபாஸநத்தில் ஃபலம் ஸித்திக்கும் என்கிறார்.

[மாதவன் இத்யாதி] - "ஸ்ரீவல்லபன்" என்னும் திருநாமத்தை உங்களுக்கு ருசியில்லையேயாகிலும் பரப்ரேரிதராய்க் கொண்டாகிலும் நிரந்தரமாகச் சொல்லவல்லிரேகோளாகில், பூர்வாகங்கள் நசிக்கும்; உத்தராகங்கள் ச்லேஷியா. முன்புள்ளவற்றை மறக்கும், பின்புள்ளவற்றில் நெஞ்சு செல்லாது. கீழ்ச்சொன்ன திருமந்த்ரமும் இப்பாட்டிற்சொன்ன ஸ்ரீமத்பதமும் தனித்தனியே பேற்றுக்குப் பர்யாப்தமானபின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச் சொன்னவர்களுக்குப் பேற்றுக்குச் சொல்லவேண்டாவிறே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. ப்ரீதிப்ரேரிதராய் ஆஸ்ரயிக்கவும் இனிமையோடே திருநாமம்சொல்லவும் மாட்டாதார், அந்தஃபுரபரிகரமானார்வார்த்தையைச்சொல்லவே, பூர்ணோபாஸநத்தில் ஃபலம் ஸித்திக்குமென்கிறார்.

[மாதவனென்றென்றோதவல்லீரேல்] - நாராயணசப்தத்தோடே இத்தைச் சேர்த்துச் சொல்லப்பாருங்கோள். "நாரணமே" என்றாரே-கீழே. [ஓதவல்லீரேல்] - உங்களுக்கு ருசியில்லையாகிலும் பரப்ரேரிதராய்க்கொண்டு நிரந்தரமாகச் சொல்லவல்லிகோளாகில். [தீதொன்றும்அடையா] - பூர்வாகம் நசிக்கும். [ஏதம்சாராவே]-உத்தராகத்துக்கு

ஏழாம்பாட்டு.—மாதவன் இத்யாதி. "மாதவனென்றென்றோதவல்லீரேல்" இத்யாதியைச்சடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ரீதி இத்யாதி. "எண்ணும்திருநாமம்" என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரீதிப்ரேரிதராய் இத்யாதி. "பாடீரவன்நாமம்" என்றத்தைப்பற்ற - இனிமையோடே இத்யாதி. அந்தஃபுரபரிகரமானார் வார்த்தையாவது - "மாதவன்" என்று சொல்லுகை.

"நாரணமே" என்றுசொல்லிவைத்து, பின்னையுமொன்றை விதிக்கிறாரோவென்ன - நாராயண இத்யாதி. நாராயணசப்தத்தைச் சொன்னாரோவென்ன - நாரணம் இத்யாதி. "என்றென்று" என்கிறத்விருக்தியாலே - ஸ்ரீமச்சப்தத்தை நாராயணசப்தத்தோடே த்விதாகூட்டி த்வயமாக்கி யநுஸந்திக்க வல்லிகோளாகிலென்றபடி. "ஓத" என்கிறதுக்கர்த்தம் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "என்றென்று" என்கிற வீப்ஸைக்கும் அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஓதுகையாவது - ஒருவன் உச்சரிக்க தததுச்சாரணமாகையாலே - பரப்ரேரிதராய் என்றது. அதுநசிக்கும்படியும் இது சாராதபடியும் எப்படியென்ன - பூர்வாகத்தை இத்யாதி.

அவிஸ்லேஷமேயாம். பூர்வாவத்தை விஸ்மரிக்கும், உத்தராவத்தில் நெஞ்சுசெல்லாது கீழ்ச் சொன்ன திருமந்த்ரமும் இப்பாட்டிற்சொன்ன ஸ்ரீமத்பதமும் தனித்தனியே பேற்றுக்கு பர்யாப்தமானபின்பு, இரண்டையும் சேர்த்துச்சொன்னவர்களுக்குப் பேறுசொல்லவேண்டாவிறே. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

சாராவதங்கள், நீரார்முகில்வண்ணன்
பேரார்ஓதுவார், ஆரார்அமரரே.

ஆ.—(சாரா) - அபக்ருஷ்டரான நாங்கள் அதிகாரிகளோவென்னில்;— யாவர் சிலர் திருநாமஞ் சொல்லவல்லார், அவர்களிறே இத்திருநாமஞ்சொல்ல அதிகாரிகளான உத்க்ருஷ்டராகிறா ரென்கிறார். இத்திருநாமத்தைச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், அவர்கள் நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராய் என்றும் அவன் திருவடிகளிலே அடிமை செய்யப் பெறுவர்களென்றுமாம்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், [சாரா ஏதங்கள்] - நீராலேபூர்ணமான மேகம் போலேயிருந்த திருநிறத்தையுடைய எம்பெருமானுடைய திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், அவர்களேதேனும் தண்ணிய ஜந்மவ்ருத்தங்களை யுடையரேயாகிலும் அயர்வறுமமரர்களோடு ஒப்பர்களென்று ஆஸ்ரயிப்பார்க்கு ருச்யுத்பாதநார்த்தமாக அவர்களுடைய ஸ்லாக்யதையை யருளிச்செய்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், உத்கர்ஷாபகர்ஷம் இல்லாதபடி ஸர்வபுருஷ ஸேவ்யஹாதனவன் திருநாமத்தைச் சொல்லுமவர்கள் ஸூரிஸமாநரென்கிறார்.

ஏதங்கள் - தோஷங்கள்தாமே, சாரா-(ஸ்வயமேவ) கிட்டமாட்டாதுகள்; (ஜலஸ்த்தலவிபாகமற உபகரிக்கையாலே ஸர்வஜநஸேவ்யமாய்) நீர் ஆர் - நீர்நிறைந்த, முகில் வண்ணன் - காளமேகம்போலே யிருக்கிற நிறத்தையுடையவனுடைய, பேர் - திருநாமத்தை, ஆரார் - த்ருப்திபிறவாத வளவாய்க்கொண்டு, (வர்ணாஸ்ரமநியதியின்றியிலே ஹக்திமாத்ராதிகாரத்தை யுடையவராய்க்கொண்டு) ஆர் - யாவர்சிலர், ஓதுவார் - சொல்லுவார், (அவர்கள்), அமரரே - ஸூரிகளிறே. ஆரார் - த்ருப்தராகாரென்றுமாம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அதிகாரிநியதியில்லை; ஆதரணமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச்சொல்லுவார் நித்யஸூரிகளோடொப்பர் என்கிறார்.

[சாராவதங்கள்] - தோஷங்கள் நம்மைவந்து கிட்டப்பெறா [நீரார் முகில் வண்ணன்] - நீராலேபூர்ணமான மேகம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன். அவ்வடிவைக் காணுந்தனையுமிறே உபதேஸிக்கவேண்டுவது. [பேர்ஆர் ஓதுவார்] - அவன்

"ஷொஷெஷாயஷ்ருஷி" என்று - பூர்வாவஸ்தவிஸ்மரணமும், "ஸுவிஜ்ஞாதா ஹிமகந்தா நாநோம ஸஹஸகநிவேக்ஷணஃ" இத்யாதியாலே - உத்தராவத்தில் நெஞ்சுசெல்லாமையும் உக்தமிறே. "மாதவன்" என்றத்தை நாராயண ஸப்தத்தோடேகூட்டி யநுஸந்தியுங்கோள் என்றத்தால் ஃலிதம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. (எ)

திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச்சொல்லுவார் யாவர்சிலர். [ஆரார் அமரரே] - அவர்கள் ஏதேனும் ஜந்மவ்ருத்தங்களையுடையராகிலும், அவர்களிருந்தபடியே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்கள். இத்தால் - ஆச்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக அவர்களேற்றம் அருளிச்செய்கிறார்.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அதிகாரி நியதியில்லை, ஆரேனுமாகத் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்களென்கிறார்.

[சாரா ஏதங்கள்] -- ஒரு பொல்லாங்குகளும் வந்துகிட்டாது. [நீரார்முகில்வண்ணன்] - நீராலே பூர்ணமான மேகம்போலேயிருக்கிற நிறத்தையுடையவன். †(அவ்வடிவு காணுந்தனையுமிறே உபதேசிக்கவேண்டுவது) [பேராரோதுவார்] - அவன் திருநாமத்தை நிரந்தரமாகச் சொல்லுவார் யாவர் சிலர், [ஆராரமரரே] - அவர்களேதேனும் ஜந்மவ்ருத்தங்களை யுடையரேயாகிலும், அவர்கள் இருந்தபடியே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர். அவ்வோ ஜந்மஸ்த்திதிகளிலே நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர்கள். † (ஆச்ரயிப்பார்க்கு ருசிபிறக்கைக்காக அவர்களேற்றம்அருளிச்செய்கிறார்.) (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

அமரர்க்குஅரியானை, தமர்கட்குஎளியானை
அமரத்தொழுவார்கட்கு அமராவினைகளே.

ஆ —(அமரர்க்கு) ‡ ஆச்ரிதரான தேவாதிகளுக்குங்கூட அரியனாய், ஆச்ரிதர்க்கெளியனாயிருந்தவனை, அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஓர் அஞ்சலிமாத்ரம் பண்ணவுமமையும்; கைங்கர்யவிரோதிகளெல்லாம் போமென்கிறார்.

ஓ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், [அமரர்க்கு அரியானை] - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு துர்லபனாய், அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனாயிருக்கிறவனை, அநந்யப்ரயோஜநராய்த் தொழ ப்ரயோஜநாந்தர ப்ராவண்யம் தானேபோம் என்கிறார்.

ப.— அநந்தரம், அநந்யப்ரயோஜந ஸுலபனானவனை அநந்யராய்ஆச்ரயிப்பார்க்கு ப்ரதிபந்தகங்கள் கிட்டாதுஎன்கிறார்.

அமரர்க்கு - ப்ரயோஜநாந்தரபரரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு, அரியானை - துர்லபனாய், தமர்கட்கு - ஸம்பந்தஜ்ஞாநமுடைய அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு, எளியானை - ஸுலபனானவனை, (ப்ரயோஜநங்களைக்கொண் டகலப்போகாதே அநந்யராய்க்கொண்டு), அமர - பொருந்த, தொழுவார்கட்கு - தொழுவார்க்கு, வினைகள் - ப்ராப்திப்ரதிபந்தகபாபங்கள், அமரா - ஸ்பர்சியாதுகள்.

எட்டாம்பாட்டு.—சாரா இத்யாதி. "பேராரோதுவாராராரமரரே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அதிகாரி இத்யாதி. அதிகாரிநியதியில்லையென்றது- "ஆரார்" என்றத்தைப்பற்ற. "ஓதுவார்" என்றவர்த்தமாநார்த்தம் - 'நிரந்தரமாக' என்று. பேரை ஆரோதுவார்? ஆர்-யாவரென்றபடி. ஆரார் - அவர்களாரேனுமாகிலுமென்றபடி. "இருந்தபடியே" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அவ்வோ இத்யாதி. 'ஏதங்கள் - சாரா, நீரார்முகில்வண்ணன்பேர் - ஓதுவார் ஆர் - ஆராரமரரே' இத்யந்வயம். (அ)

† குண்டலிதம் இருபத்து காலாயிரப்படியிலிருந்து ப்ரக்ஷிப்தம்.
‡ ப்ரயோஜநாந்தரபரரான என்று இருபதின் நலம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜந்மாதிகள் அப்ரயோஜநமானாலும் அநந்யப்ரயோஜநனாகவேணுமே என்னில்; ஆப்தோபதேஶத்தைப்பற்றி இழியவே ப்ரயோஜநாந்தர பரதாஹேதுவான பாபங்கள் தானே அகலும் என்கிறார்.

[அமரர்க்கு இத்யாதி] - ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு துர்லபனானவனை; "யந்நாயம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி". அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனானவனை; "ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜா:" "ஸுக்ரீவம் ஶரணம் கத:" "இமௌ ஸ்ம முநிஶார்தூல கிங்கரௌ": ஜ்ஞாநாதிகரான ப்ரஹ்மாதிகளேயாகிலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரர்க்கு துர்லபன்; ஒரு வேடுவிச்சியாகவுமாம், ஒருகுரங்காகவுமாம், ருஷியாகவுமாம், அவர்களுக்குக் கையாளாயிருக்கும். [அமரத்தொழுவார்கட்கு] - அநந்யப்ரயோஜநராய்க்கொண்டு ஆஶ்ரயிக்க இழியவே, ப்ரயோஜநாந்தர ப்ராவண்யத்துக்கு அடியான கர்மங்களானவை தானேபோம்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. ஜந்மாதிகள் அப்ரயோஜநமானாலும் ப்ரயோஜநாந்தரபரதாஹேதுவான பாபங்கள் செய்வதென்னேன்னில்; ப்ரயோஜநஶூந்யராய்க்கொண்டாஶ்ரயிக்கவே அவைதானே போமென்கிறார்.

[அமரர்க்குஅரியானை] - எத்தனையேனும் அதிஶயிதஜ்ஞாநரான ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் ஸ்வயத்நத்தால் ப்ராபிக்கவொண்ணாதவனை; "யந்நாயம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி." (யந்நாயம்பகவாந்ப்ரஹ்மாஜாநாதி) [தமர்கட்கெளியானை] - அநந்யப்ரயோஜநர்க்கு ஸுலபனானவனை. ஒரு குரங்காகவுமாம், ஒரு வேடுவிச்சியாகவுமாம், ருஷிகளாகவுமாம், அவர்களுக்கெளியனாயிருக்கும்; "ஸுக்ரீவம் ஶரணம் கத:" (ஸுக்ரீவம் ஶரணம்கத:), "ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜா:" (ஸோப்யகச்சந்மஹாதேஜா:) "இமௌ ஸ்ம முநிஶார்தூல" (இமௌஸ்மமுநிஶார்த்தூல) என்று சொல்லுகிறபடியே [அமரத்தொழுவார்கட்கு] - ஒருப்ரயோஜநத்தைக் கணிசியாதே அநந்யப்ரயோஜநராய்க் கொண்டு தொழுமவர்க்கு. [அமராவினைகளே] - ப்ரயோஜநாந்தரபரதைக்கு அடியான விரோதிகள் வந்து கிட்டா. (௯)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—அமரர்க்கு இத்யாதி. "அமரத்தொழுவார்கட்கு அமராவினைகள்" என்றதைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஜந்மாதிகள் இத்யாதி.

ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் அறியப்போகாதோவென்ன - யந்நாயம் இத்யாதி. "யந்நாயம் பகவாந் ப்ரஹ்மா ஜாநாதி வா ந வேதிதா". அதெங்கே கண்டோமென்ன - ஒருகுரங்கு இத்யாதி. உக்தத்ரயங்களுக்கும் அடைவே ப்ரமாணத்ரயங்கள் - ஸுக்ரீவம் இத்யாதி. "பிதா யஸ்ய புரா ஹ்யாஸீச் சரண்யோ தர்மவத்ஸல: । தஸ்ய புத்ர: ஶரண்யஶ்ச ஸுக்ரீவம் ஶரணம் கத:" இதி கிஷ்கிந்தாகாண்டே. (௪-௨௦) "ஸோப்யகச்சந் மஹாதேஜா:" இத்யாதி, ஸங்க்ஷேபே. "இமௌ ஸ்ம முநிஶார்தூல கிங்கரௌ ஸமுபஸ்திதௌ । ஆஜ்ஞாபய யதேஷ்டம் வை ஶாஸநம் கரவாவ கிம்" இதி பாலகாண்டே விஶ்வாமித்ரம் ப்ரதி ராமௌ. (௩௧ - ௪)

(௯)

பத்தாம் பாட்டு.

வினைவல்லிருளென்னும், முனைகள்வெருவிப்போம்,
சுனைநன்மலரிட்டு, நினைமின்நெடியானே.

ஆ.—(வினை.) - திருமந்த்ரத்தைச்சொல்லி அழகிய மலர்களைக்கொண்டு அவன்திருவடிகளிலே பரிமாறி அவனை ஸ்நேஹயுக்தமாக நினையுங்கோளென்றுகொண்டு, ப்ரஸ்துதயான உத்யோகத்தைச் சொல்லி முடிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், [வினைவல்லிருளென்னும்] - ஸம்ஸாரத்தைங்கர்ய ப்ரதிபந்தகங்களாய் மிக்கிருந்துள்ள அஜ்ஞாநவாஸநாதிகள் வீதமாய், தானேபோம்; ஆஸ்ரித விஷயத்தில் எல்லா உபகாரங்களையும் பண்ணினாலும் "ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்றிருக்கும் ஸ்வபாவனானவனை அழகிய செவ்விப்பூக்களைத் திருவடிகளிலே பணிமாறி நினையுங்கோள் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் அளவிறந்த பாரிப்பையுடையனானவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள்: அவித்யாகர்மாதிஸமஸ்ததோஷங்களும் நிவ்ருத்தமாமென்கிறார்.

வினை-பூர்வாவோத்ராவாதிரூப கர்மங்களும், (அதுக்கடியான), வல்லிருள் - அந்யதாஜ்ஞாந விபரீதஜ்ஞாநரூபமான ப்ரபலதமோவிகாரங்களும், என்னும் - என்றென்று பரிகணிக்கப்பட்ட, முனைகள் - விரோதிவர்க்கத்தினுடைய தேஹஸம்பந்தம் ருசிவாஸனைகளாகிற உத்யோகங்கள், வெருவிப்போம் - (தாமே) அஞ்சி விட்டுப்போம்: சுனை - (தன்னிலமான) சுனையிலுண்டான, நன்மலர் - செவ்விப்பூக்களை, இட்டு - ஸமர்ப்பித்து, நெடியான் - ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் அபர்யந்தோபகாரதையை யுடையவனை, நினைமின் - அநுஸந்திக்கப் பாருங்கோள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், அவ்வளவேயன்றிக்கே கைங்கர்யப்ரதிபந்தகங்களும்போம்; ஆனபின்பு, அவனை ஆஸ்ரயியுங்கோள் என்கிறார்.

[வினைவல்லிருளென்னும் முனைகள்] - வினை - கர்மம், வல்லிருள் - ப்ரபலமான அஜ்ஞாநம்; அதுக்கடியான தேஹஸம்பந்தம், இவற்றைப் பற்றிவரும் ருசிவாஸனைகளாகிற இத்திரள்கள். [வெருவிப்போம்] - "நமக்கு இதுநிலமன்று" என்று வீதமாய்ப்போம். அழகிய செவ்விப்பூவைத் திருவடிகளிலே பணிமாற நினையுங்கோள். [நெடியானே] - எல்லாம் செய்தாலும், "ருணம் ப்ரவ்ருத்தமிவமே" என்றிருக்குமவன். "ஸக்ருத்" என்கிறபடியே இவன் ஒருகால்நினைக்க, "ஸஹஸ்ரஸோ" என்று என்றுமொக்க நினைக்குமவன்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. †அவ்வளவேயன்றியே, கைங்கர்ய ப்ரதிபந்தகங்களும் போம்; ஆனபின்பு, அவனை யாஸ்ரயியுங்கோ ளென்கிறார்.

பத்தாம்பாட்டு.—வினை இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்து கீழிற்பாட்டிற் காட்டில் இப்பாட்டிற் சொன்ன விரோதிநிரஸநத்துக்கு அவாந்தரபேதமருளிச்செய்கிறார் - அவ்வளவே இத்யாதி. அவ்வளவேயன்றியே யென்றது - ப்ரயோஜநாந்தரபரதாஹேதுபாபம் போமளவேயன்றியே யென்றபடி.

---

† அன்றிக்கே என்று பாடாந்தரம்.

[வினைஇத்யாதி] - வினை - கர்மம், வல்லிருள் - ப்ரபலமான அஜ்ஞாநம்; அதுக்கடியான தேஹஸம்பந்தம், இவற்றைப் பற்றிவருகிற ருசிவாஸநைகளாகிற இத்திரள்கள். [முனை]-திரள். [வெருவிப்போம்] - "நமக்கிதுநிலயன்று" என்று பீதமாய்ப்போம். அன்றிக்கே, முனையென்று - முகமாய், முகங்கெட்டுப்போமென்றுமாம். [சுனைநன்மலரிட்டு] - அப்ராக்ருத த்ரவ்யம் தேடியிடவேணுமென்னவேண்டா. [நினைமின்] - "சிந்திப்பே யமையும்." உங்களுக்குப் பாங்கான ஸமயத்திலே ஒருகால் நினையுங்கோள்; "ஸ்மர்த்தா" (ஸ்மர்த்தா) என்கிறபடியே. [நெடியானே] - நீங்கள் ஒருகால் நினைத்துவிட்டால், பின்னை அவன்தானே "அஹம் ஸ்மராமி" (அஹம்ஸ்மராமி) என்று உங்களை நினைத்தபடியே யிருக்கும்; ஒருகால் நினைத்து இவனைப்போல் கலங்கவேண்டுவதில்லையிறே அவனுக்கு. ஸர்வகுண ஸம்பந்நனுமாய் அகர்மவஶ்யனுமாகையாலே உருவநினைத்தபடியே யிருக்குமிறே அவன். (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

நெடியானருள்சூடும், படியான்சடகோபன்
நொடியாயிரத்துஇப்பத்து, அடியார்க்கருள்பேறே.

ஆ.—(நெடியான்.) - இத்திருவாய்மொழிவல்லார் ஆழ்வாரைப்போலே நெடியானருள் சூடும்படியாவரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், [நெடியானருள் சூடும்.] — ஸர்வேஶ்வரனுடைய அருளுக்கெல்லாம் பாத்ரபூதராகையே ஸ்வபாவமான ஆழ்வாருடைய உக்தியான ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் இத்திருவாய்மொழியானது, அப்யஸித்தவர்களை பகவத் விஷயீகார பாத்ரமாக்கும் என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக பகவத்ப்ரஸாதத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நெடியான் - ஸர்வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய, அருள் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலுமுண்டான ப்ரஸாதத்தை (அதிகரித்து), சூடும் - அநுபவிக்கும், படியான் - ஸ்வ

அஜ்ஞாநம் - அவித்யை. "என்னும் முனைகள்" என்றதுக்கர்த்தம் - அதுக்கடியான இத்யாதி. என்னும் - என்றுசொல்லப்படுகிற. "என்னும் முனைகள் - என்று சொல்லப்படுகிற முனைகள்" என்கையாலே, அவித்யாகர்மங்களைச் சொன்னது வாஸநாருசி ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தங்களுக்கும் உபலக்ஷணமென்று கருத்து. "முனைகள்" என்று - முகமானபோது. வெருவிப்போகை - கெட்டுப்போகையாய், முகம்கெட்டுப்போமென்றபடி. இப்போது, வினைவல்லிருளென்னும் - "வல்லிருளென்னும் - வினை" என்று கூட்டிக்கொள்வது. "சுனை" என்றதுக்கு பாவம்- அப்ராக்ருத இத்யாதி. ஆஶ்ரயணத்திலும் ஆயாஸமில்லை யென்கிறார் - சிந்திப்பேயமையும் என்று. சிந்திக்கிறதின் சரமாவதி - உங்களுக்கு இத்யாதி. ஒருகால் நினைக்கை போருமோ வென்ன - ஸ்மர்த்தா இத்யாதி. "நினைமின்" என்றதுக்கநுகுணமாக "நெடியான்" என்றதுக்கர்த்தம் - நீங்கள் இத்யாதி. "ஸ்மராமி" என்ற வர்த்தமாநார்த்தம் - நினைத்தபடியேயிருக்கும் என்று. அதுக்கடியேதென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. கலங்கவேண்டாமைக்கடியேதென்ன - ஸர்வகுண இத்யாதி. "விஶ்வ குணோ" என்றத்தைப்பற்ற - ஸர்வகுணஸம்பந்நன் என்றது. "அஜம்" என்றத்தைப்பற்ற - அகர்மவஶ்யன் என்கிறது. வாராஹே; "ஸ்த்திதேமநஸி" இத்யாதி. "நன்மலர்" என்றது - ஆஶ்ரயிக்கிறவர்கள் ஆதாரத்தைப்பற்ற. "நினைமின்" என்றவநந்தரம் "நெடியான்" என்கையாலே, நினைவில் நெடியவனென்று கருத்து. (கo)

ஹாவத்தையுடையரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, நொடி - சொல்லான, ஆயிரத்து - , இப்பத்து - இப்பத்தானது, அடியார்க்கு - ஸம்வச்சேஷஸம்பந்தரானார்க்கு, அருள்பேறு - ப்ரஸாதலாபரூபமாயிருக்கும். நொடி - சொலவு. இது வஞ்சித்துறை.

இ.—நிரமத்தில், இப்பத்தும், அப்யஸித்தவர்களை ஆழ்வார் தம்மைப்போலே ஸம்வத்விஷயீகார பாத்ரமாக்கும் என்கிறார்.

[நெடியான் இத்யாதி] - ஸர்வேஶ்வரனுடைய ப்ரஸாதங்களுக்கெல்லாம் பாத்ரபூதராகையாலே அதுவே ஸ்வபாவமான ஆழ்வார். "ஆற்றநல்லவகை காட்டும்" என்று ஸாத்மிக்க ஸாத்மிக்க வநுபவிக்குமளவன்றிக்கே, இப்போது அவன் கொடுத்த அருளெல்லாங்கொண்டு பரிக்குநின்று அநுபவிக்கவல்லராகை. நொடிதல் - சொல்லுதல், [அடியார்க்கு] - அப்யஸிக்கவல்லார்க்கு. [அருள்பேறு] - ப்ரஸாதலாபம். "நெடியானருள் சூடும்படியான்" என்கிற இவர்பேற்றைப் பண்ணிக்கொடுக்கும்.

ஈடு.—நிரமத்தில், இப்பத்தும், அப்யஸித்தவர்களை ஆழ்வார்தம்மைப்போலே ஸம்வத்விஷயீகாரபாத்ர மாக்கு மென்கிறார்.

[நெடியான் இத்யாதி]-ஸர்வேஶ்வரனருளுக்குப் பாத்ரபூதராகையே ஸ்வபாவமான ஆழ்வார். அதாவது - "ஆற்றநல்லவகைகாட்டுமம்மான்" என்று தன்குணசேஷ்டிதங்களை ஸாத்மிக்கஸாத்மிக்க அநுபவிப்பித்துக்கொண்டு போந்தபடியை யநுஸந்தித்துவிஸ்மிதரானார் - கீழ்; இப்போது, அவன்கொடுத்தகொடுத்த அருளெல்லாம் உண்டறுக்கவல்லரானாராய்த்து. நொடிதல் - சொல்லுதல். [இப்பத்தடியார்க்கருள்பேறே] - இப்பத்துத்தானே, இத்தையப்யஸித்தார்க்கு, "நெடியானருள்சூடும்படியான்" என்றதுவே பேறாக்கும். (அடியார்க்கு - அப்யஸித்தார்க்கு. அருள்பேறு - ப்ரஸாதலாபம்.) ஈஶ்வரன் கொடுத்த ஸாதர்ம்யம் ஆழ்வார்கொடுக்கமாட்டாமை யில்லையிறே. (கக)

நிரமம்.—நெடியான் இத்யாதி. "அடியார்க்கருள்பேறு" என்றத்தைத் தடாகஸித்தவதாரிகை - இப்பத்தும் இத்யாதி.

சூடுகை - தரிக்கையாய், பெறுகையென்றபடி. படி - ஸ்வபாவம். "ஆற்றநல்ல வகைகாட்டும்" என்கிறவர் "அருள்சூடும்படியான்" என்கிறதென்னென்ன - அதாவது இத்யாதி. 'வல்லரானாராய்த்து' ஆகையாலே சொல்லுகிறாரென்றபடி. உண்டறுக்கவல்லர் - ஸம்ஜீர்ணிப்பித்துக்கொள்ளவல்லர். அருள்பேறே - அருளாகிறபேற்றை யுண்டாக்குமேயென்றபடி. "பேறே" என்ற அவதாரணார்த்தம் - ஈஶ்வரன் இத்யாதி.

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.-- ஸ்வாத்மஸ்வாத்யபிமானஸ்வஸ்திமாவ நீயம்ஜிஜ்ஞாஸிதம்ஜகதிஸக்திஸம்பந்தகா நாடீ । ப்ராவ்ருண்ஸரஸ்திரயவாநுமிதஸம்ஸித்திஜாதைஸ்ஸுகேஶஶ்ரீரஸேவிவஹ்நேதாஜமாதீ ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலீ.— நாந்த்ராம்ஸம்கீர்த்யதேந ஸ்வசரிதஸுபகம் ஸம்ஸ்க்ருத்ய வாஸிஷ்டநாயாபநிவத ஸ்வேநஸ்வேஶாத்ருஸ்யத்ராதிக்ருத்யைஸ்ஸ்ருத்யை: । யத்தைவைவண்யாஸ்ரசோர்த்தேஸ்வைஸ்வர்யஸாவிய ஸ்ஜநவ்ருத்திர்யோதீவஸ்வைஸ்ந்ய: ஸ்ரீஶாஸ்ஸாராயணஸ்வத்ருகஸமயபரிஷத்தராமிவஸ்ஸஸாதிமௌ ।

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. }
கண்ணனடியிணையில்காதலுறவார்செயலைத்
திண்ணமுறவேசுருங்கச்செப்பியே—மண்ணவர்க்குத்
தானுபதேசிக்கைதலைக்கட்டினான்மாறன்
ஆனபுகழ்சேர்தன்னருள்.

ஆறாந் திருவாய்மொழி—அருள்பெறுவார் - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ —(அருள்பெறுவார்.) -இனித் தன்திறத்தில் எம்பெருமான் செய்தருளுகிறபடியைத் தன் திருவுள்ளத்தோடேகூட அநுபவிக்கிறார்.

ஒ.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், பக்திஸ்வரூபத்தை உபதேசித்தருளி அந்யபரதைகெட்டுத் தன்னையொழியச் செல்லாததன்மையரான ஆழ்வாருடைய படியை அநுஸந்தித்து, அவரையொழிய ஒருக்ஷணமாத்ரமும் செல்லாதபடி திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான் தான் இவரோடே ஆச்மாவயிபாக நிரந்தரஸம்ஶ்லேஷம் பண்ணுகைக்கு உறுப்பாகத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலே பதறுநின்றுவைத்து, "இவர்தாமே சொல்லக் கொடுபோகவேணும்" என்று அதுக்கு அவஸர ப்ரதீக்ஷனாய்த் தன்பக்கல் பாரதந்த்ரனாயிருக்கிறவனுடைய நிர்ஹேதுக வ்யாமோஹத்தை அநுஸந்தித்து விஸ்மிதராய், திருவுள்ளத்தைக்குறித்து, "நாம் பெற்றபேறுகண்டாயே!" என்றுசொல்லி மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

ப.—ஆறாந்திருவாய்மொழியில், இவ்வாழ்வாருடைய பக்திவைலக்ஷண்யத்தையும் அது தம்மளவில் நில்லாமல் பிறர்க்கும் உபதேசித்த ப்ரீதராம்படியையுங்கண்ட ஈஶ்வரன், "இப்படி ப்ரவணரான இவரை யாவதாத்மபாவியாம்படியமர்ந்த நிலத்திலே கொண்டுபோய் அநுபவிக்கவேணும்" என்று பாரிக்கிற அவனுடைய; உபகாரோத்யோகத்தையும், அஸாதாரண ஸம்பந்தத்தையும், பலப்ரதாநத்வரையையும், ஆஶ்ரிதரக்ஷகத்வத்தையும், அதிஶயிதாங்கீகாரத்தையும், ஸ்த்திராஸக்தியோகத்தையும், ஆஸக்திஸூசகலக்ஷணகரத்வத்தையும், ஸம்ஶ்லேஷஜநிதஔஜ்ஜ்வல்யத்தையும், அத்யாதர விசிஷ்டத்வத்தையும், அநவதிகோபகாரத்தையும் அநுஸந்தித்து ஏவம்பூதனான ஸர்வேஶ்வரன் தமக்குப் பரதந்த்ரனாய் நின்றுபண்ணுகிற ஆதராதிஶயத்தைத் தம்முடைய திருவுள்ளத்தோடேகூட உசாவி ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ - ஆறாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி பக்திஸ்வரூபத்தை உபதேசித்துக் கையொழிந்தவநந்தரம் அவன்பக்கலிலேயிருக்க விடாய் பெருகிவருகிறபடியைக் கண்டு, இதுக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிஹிதனாய், "நஜீவேயம் க்ஷணமபி" என்கிறபடியே - இவரையொழிய ஒருக்ஷணமாத்ரமும் செல்லாதபடியை யுடையனாய், "இவரோடே ஆத்மாந்தயாக நிரந்தராநுபவம் பண்ணவேணும், அதுசெய்யுமிடத்து விச்சேதஶங்கையில்லாதபடி பரமபதத்திலே கொடுபோவோம்" என்று பதறுநிற்கச்செய்தே, "இவர் பரதந்த்ரர், நம்மை நியமிக்கமாட்டார்" என்று அறியாதே "இவர்க்குத்தான் பரதந்த்ரனாய் இவர் நியமிக்கக் கொடுபோகவேணும்" என்று அவஸரப்ரதீக்ஷனாயிருக்கிறவனுடைய வ்யாமோஹாதிஶயத்தைக்கண்டு, "ஸர்வாதிகனானவன் நம்மைக்குறித்துப் பரதந்த்ரனாவதே!" என்று விஸ்மிதராய், இதுக்கு உசாத்துணையாவார் ஆர்? என்று பார்த்தவிடத்தில், ஸம்ஸாரிகள் ஶப்தாதிவிஷய ப்ரவணராகையாலும், நித்யஸூரிகள் விப்ரக்ருஷ்டராகையாலும், இனித் தமக்கு உடன்கேடான நெஞ்சம் தாமுமானவாறே, அத்தைக்குறித்து, "நாம்பெற்றபேறு கண்டாயே!" என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகி

ருர். இதுக்கு முன்பெல்லாம், இவனுக்கு ஸ்வாதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமென்று போந்தார்; இப்போது, ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபமென்கிறுர். இருத்தும் வியந்திற் காட்டில் இதுக்கு ஏற்றமென்? என்னில்;—"அடியார் தம்அடியனேன்" என்று ஹேதுவோடே அநுஸந்திக்கிறுர்.

ஈடு —* போய்நின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும்வர, ஈஶ்வரனை ஆழ்வார் பின்தொடர்ந்தபடி சொல்லிற்று; இதுதொடங்கி, ஆழ்வாரை ஸர்வேஶ்வரன் பின்தொடருகிறபடி சொல்லுகிறது.

இப்படி ஶக்தி ஸ்வரூபத்தை யுபதேசித்துக் கையொழிந்தவநந்தரம் தன்பக்கலிலே இவர்க்கு விடாய்பெருகுகிறபடியைக்கண்டு, இவர்க்கு முன்பே விடாய்த்துத் திருவாட்டாற்றிலே தங்குவேட்டையாகவந்து நிற்கிறவனுகையாலே இவரைக் கொண்டு போகையிலே அவனுக்கு த்வரைமிக்கது. இவரளவல்லவிறே அவனுடையவிடாய்; "நஜீவேயம்க்ஷணமபி" (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்னும் ஏற்றமுண்டிறே. "ஆழ்வாரும் நாமுமாய் அநுபவிக்கவேணும்" என்றுபாரித்து. "அதுசெய்யுமிடத்தில், அவ்வநுபவத்துக்கு ஒருவிச்சேதம் வாராதபடி ஏகாந்தமாயிருப்பதொரு தேசவிசேஷத்திலே கொடுபோய்வைத்து அநுபவிக்கவேணும்" என்றுபாரித்து. "அதுசெய்யுமிடத்தில், இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய் இவர் நியமித்தபடி செய்தோமாகவேணும்" என்று இவர் அநுமதியொழியச் செய்யமாட்டானாய் நின்றான்; ஸர்வேஶ்வரனைத் தாம் நியமிக்கமாட்டாரே தம்முடைய பாரதந்த்ர்யத்தாலே; இப்படி தம்பக்கலிலே அபிநிவேஶாதிஶயத்தைப் பண்ணுகிறவவனுடைய மேன்மையையும், அப்படிப்பட்ட மேன்மையையுடையவன் தம்பக்கல் பரதந்த்ரனாய்த் தாழநிற்கிறபடியையும் அநுஸந்தித்து, இதுதனக்கு உசாத்துணையாக ஸம்ஸாரிகளைப் பார்த்தவிடத்து, அவர்கள் ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே அந்யபரராய் அவற்றிலேயே பணிபோந்திருந்தார்கள்: அவன் தன்னைப்பார்த்தவிடத்தில், அபிநிவேஶாதிஶயத்

அருள்பெறுவார் ப்ரவேஶே; பேடிகாஸங்கதி - போய்நின்ற இத்யாதி. 'இது தொடங்கி "* முனியேநான்முகனனவும்" என்று கூட்டுவது.

ஏழில் திருவாய்மொழியோடு இதுக்கு ஸங்கதி - இப்படி ஶக்தி இத்யாதி. "விரைகின்றன்" என்றத்தைப்பற்ற - த்வரைமிக்கது என்றது. தங்குவேட்டை - ப்ரஸ்தாநம். த்வரை அதிசயிக்கைக்கு ஹேதுவேதென்ன - இவரளவு இத்யாதி. இதுக்கு ப்ரமாணம் - நஜீவேயம் இத்யாதி. "சிரம் ஜீவதி வைதேஹீ யதி மாஸம் தரிஷ்யதி । நஜீவேயம் க்ஷணமபி விநா தாமஸிதேக்ஷணாம்" இதி ஸுந்தரகாண்டே ராமஃ. (கசு-ம) "என்னில் முன்னம்பாரித்து" என்னக்கடவதிறே. த்வரைமிக்கால் கொடுபோகவொண்ணாதோ? விளம்பிக்கிறதென்னென்ன - ஆழ்வாரும் இத்யாதி. "நமது விதிவகையே" என்றத்தைப்பற்ற - இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய் என்றது. அவன் அப்படியிருந்தால் இவர் அநுமதிபண்ணவொண்ணாதோவென்ன - ஸர்வேஶ்வரனை இத்யாதி. இப்படி அவன் பரதந்த்ரனாய்த் தாழநிற்கிறபடியைத் தாமேயநுபவியாதே நெஞ்சுக்குச் சொல்லுவானென்? என்ன - இப்படி தம்பக்கலிலே இத்யாதி. அபிநிவேஶாதிஶயத்தைப்பண்ணுகிற என்றது - 'குடிகொண்டான் - மெய்கின்று கமழும்" "திலேபேரான்" இத்யாதியைப்பற்ற. மேன்மையையும் என்றது - "ஆழியான்," "கைகின்றசக்கரத்தன்," "புள்ளூர்தி" இத்யாதியைப்பற்ற. "அதுநமது விதிவகையே" என்றத்தைப்பற்ற - பரதந்த்ரனாய்த் தாழநிற்கிறபடியையும் என்றது. பாட்டுக்கள்தோறும் திருவுள்ளத்தைக்குறித் தருளிச்செய்கிறதுக்கு ஹேதுவருளிச்செய்கிறுர் - இது தனக்கு இத்யாதி. இது தனக்கு-இவ்வநுஸந்தாநத் தனக்கு. "காட்டாரோடியல்வொழிந்து" என்றத்தைப்பற்ற - ஸம்ஸாரிகளை இத்யாதி. பணிபோந்திருந்தார்கள் - அதுவே யாத்ரையா

தையுடையனாய் முன்னடி தோற்றாதேயிருக்கிறவனாகையாலே அவன் இதுக்காளாகமாட்டிற்றிலன்; இனி இவ்விஷயீகாரத்துக்கு இலக்கான தாமும் தம்மோடு உடன்கேடான நெஞ்சுமேயாயிருந்தது: அந்நெஞ்சைக்குறித்து, "அவனுடைய மேன்மையிருந்தபடியும், அப்படி மேன்மையுடையவன் நம்பக்கல் தாழநின்ற நிலையும், நாம் பெற்ற பேற்றின் கனமிருந்தபடியுமெல்லாம் கண்டாயே! நம்கார்யம் விழுந்தபடி கண்டாயே!" என்று, இத்தைத் தம்திருவுள்ளத்தோடேகூட்டி இனியராகிறார். இதுக்கு முன்பெல்லாம், ஸர்வேஶ்வரனாகிறான், ஸர்வநியந்தாவாய் ஸ்வதந்த்ரனாயிருப்பானொருவனென்றிருந்தார்; இப்போது அங்ஙனல்ல; ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யமே அவனுக்கு ஸ்வரூபமென்கிறார். முன்பெல்லாம், தம்மாலே பாரதந்த்ர்யத்தை இழந்தார்; இப்போது, அவனாலே பாரதந்த்ர்யத்தை இழக்கிறார். அதுதான்* இருத்தும் வியந்திலே சொல்லிற்றில்லையோ? என்னில்,—அதில் இதுக்கு வாசியுண்டு. "அடியார்தம் அடியனேன்" என்று ஹேதுவோடே அநுஸந்திக்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியனேற்கு ஆழியான்
அருள்தருவானமைகின்றான் அதுநமது விதிவகையே
இருள்தருமாஞாலத்துள் இனிப்பிறவியான்வேண்டேன்
மருளொழிநீமடநெஞ்சே! வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே.

ஆ—எம்பெருமான் தன்னருள் சூடுமடியரான அடியார்க்கடியேனாயிருக்குமிதுவே படியாயிருந்த எனக்கு, ஆழியான் நிரவதிக ஸம்ருத்தியைத் தருகையிலே சமைந்திராநின்றான்; அதுவும் நான் சொன்னபடியே செய்தருளக்கடவனாயிராநின்றான்; ஆனபின்பு, இனி இந்த ஸம்ஸாரத்தை நான்வேண்டேன்: நீயும் இந்த ஸம்ஸாரத்தைவிட்டு அவன் நமக்குத் தந்தருளுகிற தன்திருவடிகளாகிற ஸம்ருத்தியைக் கைக்கொண்டு அந்த ஸம்ருத்தியை யநுபவி என்று, தம்முடைய நெஞ்சைக்குறித்தருளிச்செய்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், எம்பெருமான் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின்றுகொண்டு, அதுதானும் நான் விதித்தபடியே செய்வானாயிராநின்றான் என்கிறார்.

யிருந்தார்கள். உடன்கேடான - ஸுகது:கங்களுக்கு உடன்வந்தியான. "நாராயணனை - நண்ணினம்," "பெறுதபயன்பெறுமாறு," "காட்டித்தன்கனைகழல்கள்" இத்யாதியைப்பற்ற - பெற்றபேற்றின் கனமிருந்தபடியும் என்றது. கீழ்வாக்யவிவரணம் - நம்கார்யம் இத்யாதி. கூட்டி யென்றது - அநுஸந்தித்தென்றபடி. "பொய்ந்நின்றஞானம்" என்கிற பேடிகாஸங்கதிவாக்யவிவரணம் - இதுக்கு முன்பெல்லாம் இத்யாதி. * பொய்ந்நின்றஞானந்தொடங்கி இத்திருவாய்மொழிக்கு முன்பெல்லாமென்றபடி. ப்ரஸங்காத் ரஸோக்தி - முன்பெல்லாம் இத்யாதி. * மயர்வறமதிநலமருளுகைக்கு முன்பெல்லாமென்றபடி. அதுதான் - அந்தபாரதந்த்ர்யந்தானென்றபடி. வாசியேதென்ன - அடியார் இத்யாதி. ஸாமுவதஶேஷத்வமாகிற ஹேதுவோடே யநுஸந்திக்கிறாரென்றபடி. அதாவது - தாம் ததீயபர்யந்தமான ஶேஷத்வத்திலே நிற்கையாலே அவன் பரதந்த்ரனானானென்று அந்த ஹேதுவோடே யநுஸந்திக்கிறாரென்றபடி.

[ஆழியான்] - திருவாழியாழ்வானை விஷயீகரித்தாற்போலே. இனி, [இருள் என்றுதொடங்கி] - அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்தில் பிறக்கையில் நசையற்றேன்; ஸாபல்யவான நெஞ்சே! நீ உகந்தருளின கோயில்களில் நசையாலே, "ஸம்ஸாரத்தைவிட்டுத் திருநாட்டுக்குப் போவேனல்லேன் நான்" என்றுபண்ணின ஸம்ப்ரமத்தைத் தவிர்; அவன் தந்தருளுகிறபடியே திருவடிகளை அநுபவி.

ப—முதற்பாட்டில், தன்விஷயத்தில் மோக்ஷத்வராகாஷ்டையையுடைய நமக்கு நிரவதிகோபகாரத்தைப் பண்ணுவதாக உத்யோகியாநின்றான்; அதுதானும் நாம் நியமித்தபடியே செய்வானாயிராநின்றானென்று, நெஞ்சைக்குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

அருள் - தன்னுடைய நிரவதிக ப்ரஸாதத்தை, பெறுவார் - பெறுகையை நிரூபகமாகவுடையராய், அடியார்தம் - அதுக்கடியான மோக்ஷத்வஜ்ஞாநத்தையுடையார்க்கு, அடியனேற்கு - அஸாதாரண மோக்ஷஹேதுவாயிருக்கிற எனக்கு, ஆழியான் - திருவாழியாழ்வானைக் கைவிடாதாப்போலே, அருள் - ஸ்வவிஷயமான பூர்வாநுபவரூப மஹோபகாரத்தை, தருவான் - பண்ணுவானாக, அமைகின்றான் - உத்யுக்தனாயிராநின்றான்; அது, (ஸ்வதந்த்ரனான தான் நினைத்தபடி செய்கையன்றியே), நமது விதிவகையே - (புருஷ ர்ய ராகையாலே) நாம் விதித்த ப்ரகாரத்திலே ஆகாநின்றது; (ஆனபின்பு), இருள் தரு - அஜ்ஞாநபாதகமாயிருக்கிற, மா - பெரிய, ஞாலத்துள் - ஜகத்தில், இனி - (அவனுடைய விஷயீகாரம்) பெற்றபின்பு, பிறவி - ("இழிபட்டோடு முடலினிற்பிறந்து தன்சீர் யான்கற்று" என்கிறபடியே ஸஹவத்ஸாஹ்யதாநுபவ ப்ரீத்யர்த்தமாகவும் பிறக்கையை), யான் வேண்டேன் - அவன்நினைவறிந்த நான் இச்சிக்கிறிலேன்; மடம் - பற்றுவிடமாட்டாத சபலமான, நெஞ்சே - நெஞ்சே! மருள் - ("அவன்நினைவொழிய நாம் நினைத்தபடி அர்ச்சாவதாராநுபவம் பண்ணவேணும்" என்கிற ஸ்வதந்த்ராதி ஸங்கிரூபமான) அறிவுகேட்டை, நீ ஒழி - நீதவிரப்பார்; (தவிர்ந்தமை தோன்ற), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே நமக்கு பலப்ரதனாய்க்கொண்டுவந்து நிற்கிறவன், அடி - திருவடிகளை, வணங்கு - உன் ஐகமத்யத்தாலே வணங்கப்பார்!

இ.—முதற்பாட்டில், ஈஸ்வரன் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின்றான், அதுதானும் நாம் விதித்தபடியே செய்வானாயிராநின்றான் என்கிறார்.

[அருள்பெறுவார் அடியார்] - ஸர்வேஸ்வரன் அளவிறந்த ப்ரஸாதத்தைப் பண்ண அதுக்கு விஷயபூதராயிருப்பார் சிலருண்டு; ராஜாக்கள் மஹிஷிகளுக்கு விபூதிகளையும் தங்களையும் அவர்கள் அதீனமாக்கி வைப்பாரைப்போலே ஈஸ்வரன் தன்னை முற்றூட்டாகக் கொடுத்து அநுபவிக்குமவர்கள். [அடியார்தம் அடியனேற்கு] - "நீக்கமில்லா அடியார்தம் அடியாரடியாரெங்கோக்கள்" என்றிறே தம்ஸ்வரூபத்தை நினைத்திருப்பது. [ஆழியான்] - திருவாழியாழ்வானை விஷயீகரித்தாற்போலே விஷயீகரிக்க நினையாநின்றான். விடவில் சக்ரமிறே. ஆஸ்ரிதரை நிரூபகமாகவுடையவன் என்றுமாம். [அருள்தருவான் அமைகின்றான்] - ஆஸ்ரிதரெல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும் அருளை என்பக்கலிலே பண்ணுமவனாகச் சமைந்துநின்றான். "ஸுஹஸா ஹிஸ்ஸு ஜ்யோஹவத:" என்னுமவர்களிறே இவர்கள். ஸ்வதந்த்ரனாகில் தருகிறான், இனிக் குறையென்? என்னில் — [அதுநமது விதிவகையே] - அது நாம் சொல்லச்செய்வானாக நினைத்திராநின்றான். "அது நம்முடைய ஸாமர்த்யாதிகுணமிறே" என்றுய்த்து பூர்வர்

கள் நிர்வாஹம்; இது ப்ரகரணத்தோடு சேராது. "நாம் விதித்தபடியே செய்வானாக நினைத்திராநின்றான்" என்று அருளிச்செய்தார் எம்பெருமானார். தன்பக்கல் குறைவற்றிருந்தாலும் இத்தலையில் இச்சை பார்த்திருக்குமிறே; சொல்வகையே என்னாதே விதிவகையே என்றது - தானே தருமது தித்யதிக்ரமமென்றிருக்கையாலே. இதுக்கு நாம் செய்யப்பார்த்ததென்? என்ன, [இருள் தருமாஞாலத்துள்] - நான் அவன்வழியே போகப்பார்த்தேன். இங்கு உகந்தருளின நிலங்களும் ஸாமவத ஸஹவாஸமும் உண்டாயிருக்க அவன்வழியே போகவேண்டுகிறதென்? என்ன; அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரமாகையாலே, ஜ்ஞாநாதிகனான ப்ரஹ்லாதனையும் எதிரிடப்பண்ணிற்றிறே. [இனி] - அவன்கருத்து அறிந்தபின்பு. [பிறவியான் வேண்டேன்] - "வானுயரின்பமெய்திலென் மற்றை நரகமே யெய்திலென்" என்கிற அது நான்வேண்டேன். இனி ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலேயிருக்கில் இருக்குமித்தனை. [மருளொழி நீ] - நீயும் என்வழியே போரப்பார். "திருவாறன்விளையதனை மேவி வலஞ்செய்து கைதொழக் கூடுங்கொல்" என்று உகந்தருளின நிலங்களில் நசைபாலே ஸம்ரமிப்பதொன்றுண்டு; அத்தைத்தவிர்! இங்கே உகந்தருளின இதுக்கு ப்ரயோஜநம் அங்கே கொடுபோகையன்றோ? [மடநெஞ்சே] - ஸாதுநெஞ்சே! ஐவ்யமானநெஞ்சே! மடமை - அறிவின்மை. [வாட்டாற்றான் அடிவணங்கே] - திருவாட்டாற்றிலேவந்து நிற்கிறவன் நினைவிலே போகப்பார். அடிவணங்குகையாவது - ஈரசுதவிருகை; அவன்கருத்திலே போகை.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. ஈஶ்வரன் நம்மை விஷயீகரிக்கையிலே ஒருப்படாநின்றான்; அது தானும் நாம் விதித்தபடி செய்வானாயிராநின்றானென்கிறார்.

[அருள்பெறுவாரடியார்தம் அடியனேற்கு] - ஹேதுதானிருக்கிறபடி. ஸர்வேஶ்வரன் பண்ணும் ப்ரஸாதாதிஶயத்துக்கு விஷயபூதராயிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள் நமக்கு ஸ்வாமிகள். அவர்கள் பக்கலிலே அவன் பண்ணின அருள் நம்மளவும் வர வெள்ளங்கோத்ததுகாணென்கிறார். "தாநஹம்த்விஷத:" (தாநஹம்த்விஷத꞉) என்று ப்ரஜை தீம்பிலே கைவளர்ந்தால் மாற்றைக்கொண்டு "வாய் வாய்" என்பாரைப் போலே, அவன்தான் சீறவேண்டும்படி யிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்களைப்போலன்றியே, "ததாமி" (ததாமி) என்று அவனுடைய அருளுக்கு விஷயபூதராயிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள்பக்கல் பண்ணும்அருளை நம்பக்கலிலே பண்ணினான். ராஜாவுக்குப்

முதற்பாட்டு.—அருள்பெறுவார் இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஈஶ்வரன் இத்யாதி.

ப்ரவேஶத்திலே "ஹேதுவோடே" என்றத்தைக்காட்டுகிறார் - ஹேதுதான் இத்யாதி. அதாவது - அடியார்தம்மடியனானைகயாலே நமது விதிவகையே அருள்தருவானமைகின்றானென்றபடி. ஶப்தார்த்தம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. "ஹேதுதானிருக்கிறபடி" என்றத்தால் ஃபலிதம் அவர்கள்பக்கல் இத்யாதி. "அடியார்தம்" என்னாதே "அருள்பெறுவார்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - தாநஹம் இத்யாதி. "தாநஹம்த்விஷத꞉ க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் । க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாநாஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு ॥" (௧௬-௧௯) "தேஷாம் ஸததயுக்தாநாம் பஜதாம் ப்ரீதிபூர்வகம் । ததாமி புத்தியோகம் தம் யேந மாமுபயாந்தி தே" இதி கீதாஸு.(௧௦-௧௦) "அருள்பெறுவாரடியார்தம்மடியனேன்" என்றதுக்கு - அவர்கள் பக்கல் அநுக்ரஹம் நம்மளவும் வெள்ளமிட்டதென்னுதல், அவர்களெல்லாரிடத்திலும் பண்ணும் அநுக்ரஹத்தை நம்மிடத்திலே பண்ணினானென்னுதலென்று பாவத்வயம். "அருள்" என்றதுக்கு - க்ருபையென்றருளிச்செய்து, கொடை என்றர்த்தாந்தரம் - ராஜாவுக்கு இத்யாதி. "ஆழியான்"

புறம்பு ஒருமுறையிலே செல்லாநின்றாலும், தன்ஐச்வர்யத்தையுங் கொடுத்துத் தன்உடம் பையுங்கொடுக்குமிறே மஹிஷீவிஷயத்தில்; அப்படியே அவன் தன்னை முற்றூட்டாகக் கொடுத்தநுபவித்துத் தான் பரதந்த்ரனும்படி யிருப்பார் சிலருண்டு; அவர்கள்பக்கல் பண்ணும் அருளை என்பக்கலிலே பண்ணினான். [அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடிய னேற்கு] - இருவர்க்கும் நிரூபகமிருக்கிறபடி. இவர் அருள்பெறுவாரடியார் தம்மடியார்; அவன் ஆழியான்; இருவர்க்கும் நிரூபகர் ததீயரேகாணும். [அடியனேற்கு] - "விடுமா றென்பதென்" என்றும் "நீக்கமில்லாவடியார் தம்மடியா ரடியாரடியா ரெங்கோக்கள்" என்றும், "தமர்கள்தமர்கள் தமர்களாம் சதிரேவாய்க்க" என்றும் நான்சொன்ன அவ்வார்த் தையையே நினைத்திருந்தான்காண் அவன்; "அடிகளடியே நினையுமடியவர்கள் தம்மடி யான்" என்கிறபடியே இத்தையேயாய்த்து இவர் தமக்கு ஸ்வரூபமாக நினைத்திருப்பது. [ஆழியானருள்தருவான்அமைகின்றான்] - ஸர்வேச்வரன் நம்பக்கலிலே முழுநோக்காக நோக்கி ப்ரஸாதாதிசயத்தைப் பண்ணுவானாகப் பாரியாநின்றான்; திருவாழியை யொரு கண்ணாலே பார்ப்பது, இவரை யொருகண்ணாலே பார்ப்பதாகாநின்றான்; "விடலில் சக்கரத் தண்ணலேமேவல்விடலில்" என்கிறபடியே கையில் திருவாழியை விடிலன்றே உம்மைவிடுவதென்னாநின்றான். [ஆழியான்] - அவர்களையிட்டுத் தன்னை நிரூபிக்கவேண் டும்படியாய்த்திருப்பது. "அஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது" (அஸ்மாபிஸ்துல்யோபவது) என்று அவர்கள் எல்லார்பக்கலிலும் பண்ணும்அருளை என்னொருவன்பக்கலிலும் பண்ணா நின்றான். அவர்கள் அருள்பெறுவாரடியாரான அடியாராய்த்து; இவனும் அருள்தருவா னமைகின்றானாய்த்து. [அமைகின்றான்] - பாதிஸம்வாதம் குறையற்றது அருளைக் குறை யறத் தருவதாகப் பாரியாநின்றான். அவன் ப்ரஸாதாதிசயத்தைப் பண்ணுவதாகப்

என்றத்தையும் கூட்டி பதச்சேர்த்திக்கு பாவம் - இருவர்க்கும் இத்யாதி. இதுக்கு சப்தநிர்வாஹம் காட்டாநின்றகொண்டு விவரிக்கிறார் - இவர் இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. உம்மை அடியார்தம் மடியாராக அவனறிந்தபடி எங்ஙனேயென்ன - விடுமாறு இத்யாதி. இவர்தாம் தம்மை அடியார்தம் மடியனாக நினைத்திருப்பரோவென்ன - அடிகளடியே இத்யாதி. திருக்கடல்மல்லையிலே கண்வளர்ந் தருளுகிற ஸர்வஸ்வாமியுடைய திருவடிகளையே யநுஸந்திக்கும் சேஷபூதர்க்கு சேஷபூத ரானவர் இத்யர்த்தம். திருமொழி இரண்டாம்பத்து ஆறாந்திருமொழி பத்தாம்பாட்டு, "கடிகமழும்" இத்யாதி. ததீயரையிட்டு நிரூபிக்கும்படியிருக்கும் என்றத்தால் பலிதத்தை யருளிச்செய்யா நின்றுகொண்டு, "அருள்தருவானமைகின்றான்" என்றதுக்கு அர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார் - ஸர்வேச்வரன் இத்யாதி. "ஆழியான்" என்றதுக்கு இரண்டாம் பாவம் - திருவாழியை இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - விடலில் இத்யாதி. இருவர்க்கும் நிரூபகமென்ற முந்தின பாவவிவரணம் - அவர்களையிட்டு இத்யாதி. "அடியார், அடியனேற்கு" என்ற லஹுவசனைகவசநங்களுக்கு பாவம் - அஸ்மாபி: இத்யாதி. அதாவது - எங்களெல்லாரிடத்திலு முண்டான தேவர்க்ருபைக்கு விபீஷணனொருவனுமே விஷயமாகக்கடவனென்று - "அஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது" என்ற துக்குக் கருத்து. "தஸ்மாத் ஸர்வாத்மநாஸ்மாபிஸ்துல்யோ பவது ராகவ! விபீஷணோ மஹாப்ராஜ்ஞ ஸகித்வம் சாப்யுபைது ந:" இதி யுத்தகாண்டே ஸுக்ரீவ:(கக-ருஅ-ஐ). அடியாருடையவும் அவனுடையவும் அந்யோந்யமாநுரூப்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் - அவர்கள் இத்யாதி. "அமைகின்றான்" என்றவநந்தரம் "அதுகமதுவிதிவகையே" என்றத்தால் பலிதம்- பாதி இத்யாதி. பாதிஸம்வாதம் குறையற்றது என்றது - அவனுடைய பாரிப்புமாத்ரமேயாய் இவருடைய அநுமதியில்லாமை யிருக்கையன்றிக்கே இவரும் ஸம்மதிக்கப் பெற்றதென்றபடி. ஸம்வாதம் - ஸம்மதி. "அமைகின்றான்" என்றதுக்குவாஸனை - அருளை இத்யாதி. கண்ணழி

பாரியாநின்றானாகில் அவன்தான் ஸர்வேஶ்வரனாகில் பின்னைக் கண்ணழிவென்னென்னில். - [அதுநமது விதிவகையே] - அது செய்யுமிடத்தில் நான் சொன்னபடி செய்தானாகவேண்டியிராநின்றான். [அது நமது விதிவகையே] - "அது நம்முடைய வாக்யாநுகுணமாகவிறே" என்று இதுக்குப்பூர்வர்கள் நிர்வஹிக்கும்படி. இத்தை எம்பெருமானார் கேட்டருளி, "இத்திருவாய்மொழியில் மேலோடுகிற ரஸத்தோடு சேராது, நாம் விதித்தபடியே செய்வானாயிருந்தானென்கிறார்" என்றருளிச்செய்வர். "அஹம் ஸர்வம் கரிஷ்யாமி"(அஹம்ஸர்வம்கரிஷ்யாமி)என்று பாரித்துப்போந்தவர்தாமே "க்ரியதாமிதி மாம் வத" (க்ரியதாமிதிமாம்வத,என்னப் பார்த்திருந்தாற்போலே, இவர் சொன்னபடி செய்வானாயிராநின்றான்."நமது சொல்வகையே" என்னாதே, 'விதிவகையே' என்பானென்னென்னில்; வித்யதிக்ரமத்தில் ப்ரத்யவாயத்துக்கு அஞ்சுவாரைப்போலே அஞ்சாநின்றான். தான் நினைத்தபடி செய்கைக்குத்தன்பக்கல் குறைவற்றாலும் இத்தலையில் இச்சையொழியக்கோடு போகானே அவன்; புருஷோத்தமன் அபும்ஸ்த்வம் வரும்படி செய்யானே. [நமது விதிவகையே] - "ததாநுஜாநந்தமுதாரவீக்ஷணை:" (ததாநுஜாநந்தமுதாரவீக்ஷணை:): "இது பட்டர்தாமே யருளிச்செய்ய நான் கேட்டேன்" என்றருளிச்செய்தார். சேனை முதலியார் சட்டையும் மயிர்க்கட்டும் கையும் பிரம்புமாய்வந்து புகுரப்புக்கவாறே, நாய்ச்சிமாருந்தானுமாய் ஸ்வைரமாகவிருக்கிறவதுதவிர்ந்து நாய்ச்சிமாரும் ஸிம்ஹாஸநத்தில் ஒருமூலைகளிலே ஒதுங்கத் தானும் ஸவிநயமாகவிருக்குமாய்த்து, வ்ருத்தஸாமந்தரைக்

வென்னென்னில் என்றது - அவனுக்குக் கண்ணழிவென்னென்னிலென்றபடி. கண்ணழிவு - விளம்பமும், குறையும். "அதுநமது" இத்யாதிக் கர்த்தம் - அதுசெய்யுமிடத்தில் இத்யாதி. நமது விதிவகையே - நம்முடைய நியமநப்ரகாரத்திலேயென்றபடி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "விதிவகையே" என்ற ஏகாரம் - தேற்றத்திலே; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, ஸ்வாரத்திலே. ஸ்வோக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - அதுநம்முடைய இத்யாதி வாக்யத்வயம். கீழ்வாக்யத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் - அஹம்ஸர்வம் இத்யாதி. "விதி" என்றதுக்கு பாவம் - நமது சொல் இத்யாதி. தான் நினைத்தபடி செய்கைக்கு - தான் ஸ்வதந்த்ரனாய் நினைத்தபடி செய்கைக்கென்றபடி. கீழ் ப்ரணயித்வத்தாலே இவர் நியமித்தபடி செய்வானாயிருந்தானென்றருளிச்செய்து, தத்த்வஸ்த்திதியிலும் இத்தலையில் இசைவும் வேணுமென்கிறார் - தன்பக்கல் இத்யாதி. புருஷார்த்தமாகைக்காகவென்றபடி. இசைந்தே கொடுபோகவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமேதென்ன - புருஷோத்தமன் இத்யாதி; யத்வா, இதுவுமொரு ஹேதுவாதல். அதாவது - அர்த்தியாதே கொடுத்தாலவனை லக்ஷண்யத்துக்குக் கொத்தையாமென்று கருத்து. அப்படி ஆஶ்ரிதர்க்கு பரதந்த்ரனாயிருக்குமோ? என்ன - ததாநுஜாநந்தம் இத்யாதி. ஸ்தோத்ரே; "[illegible] ஜாநந்தமுதாரவீக்ஷணை:." இஶ்ஶ்லோகார்த்தத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே த்ருடீகரிக்கிறார் - இதுக்கு பட்டர்தாமே இத்யாதி. 'அருளிச்செய்தார்' நஞ்சீயரென்றபடி. ஸர்வேஶ்வரன் தன்னுடைய ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி வ்யாபாரங்களையெல்லாம் இவர்பக்கலிலே வைத்து, தானும் பிராட்டிமாருமாக விருக்கிறவளவிலே இவர் அறிவித்ததைத் திருக்கண்களாலே அநுமதிபண்ணுவனென்கிறே இஶ்ஶ்லோகத்துக்குக் கருத்து. இவர் அங்கே போகைக்கு ஹேதுவையும், இவர் அங்குப்போனால் இவரைக்காண்கை புகப்பாகையாலே ஸாத்விகமாகாதென்னுமத்தையும், "[illegible]" என்று ஏகவசநமாக அருளிச்செய்கைக்கு ஹேதுவையும் அருளிச்செய்கிறார் - சேனைமுதலியார் இத்யாதி. சட்டை - சொக்காய். "வ்ருத்தஸாமந்தர்" என்கிற இது - போகைக்கு

கண்டராஜாக்களைப்போலே. இவர்தாமும் "இவ்விருப்புக்குத்தண்ணீர்த்துரும்பாகவொண்ணாது" என்று ஜகந்நிர்வாஹத்துக்கு வேண்டமேவற்றைப் பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பஞ்செய்வராய்த்து. பிராட்டிமாரோடிருக்குமதிலும் இனிதாயிருக்குமிறே அவனுக்கு இவர்தம்மைக்காண; "ப்ரியேண" (ப்ரியேண) இறே. "இன்னானைப்ரஹ்மாவாக்கவேணும், இன்னானைமாற்றவேணும்" என்று வேண்டமேவற்றைச் சுருங்கவிண்ணப்பஞ்செய்வர்; "ஐயர் யாதொன்று சோல்லிற்று அவையெல்லாமப்படியே" என்று கண்களாலே மேலெழுத்திட்டுக்கோடுக்கும் இவ்வார்த்தை யருளிச்செய்தபோது கிடாம்பியாச்சானொடு அல்லாதாரோடு வாசியறக் குமிழிநீருண்டது; ஆச்சான்தான் பட்டர்க்கு ஸ்நேஹித்திருக்கும்போர. இளையாழ்வான், ஆச்சானை "பட்டர்தம்மை யாஶ்ரயித்தவர்களிற்காட்டிலும் நீர்தாழ அநுவர்த்திப்பானேன்?" என்று கேட்க, "நீ அன்று கண்டிலைகாண். எம்பெருமானார் பட்டர் கையிலே புஸ்தகத்தைக் கோடுத்துத் திருமுன்பே ஒரு ஶ்லோகத்தை விண்ணப்பம் செய்வித்துத் திருப்பிரம்புக்குப் புறம்பாகக்கோண்டு புறப்பட்டுச் சுற்றும் பார்த்தருளி, நம்முடையாரடங்கலும் நம்மை நினைத்திருக்குமாபோலே இவனை நினைத்திருங்கோள்" என்றருளிச்செய்தார். அருளுகிறான் ஸர்வேஶ்வரனாகில் அதுதான் நாம் விதித்தபடி செய்வானாயிருந்தானாகில் இனிக் கண்ணழிவேன்? என்ன - [இருள் இத்யாதி]-இனி, நீயும்இசையுமித்தனையே வேண்டுவது; இதுவே கண்ணழிவு. நான் அவன்வழியே போவதாகப்பார்த்தேன், நீயும் அவன்வழியே போகப்பாராய்! உமக்குத்தான் அவன்வழி போகவேண்டுகிறதேன்? என்ன; - இருள் தருமாஞாலமாயிருந்ததே. ஸம்ஸாரமாகிறது, இருக்கவிருக்க அஜ்ஞாநத்தைத் தருவதொன்றாய்த்து; ஶ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானையுமிறே எதிரிடப்பண்ணிற்று. [இனி] - "வானுயரின்பமெய்திலென் மற்றைநரகமே யெய்திலென்" என்று நினைத்திருந்ததொரு ப்ரமமுண்டுமுன்பு; இப்போது அது தவிர்ந்தேன்.

ஹேது. 'யாநி' என்னாதே, "யத்" என்று ஏகவசநமாகையாலே - பாசுரப்பரப்பற என்றது. பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பம் செய்கைக்குஹேது - இவர்தாமும் இத்யாதிவாக்யம். 'வ்ருத்தஸாமந்தரைக்கண்ட ராஜாக்களைப்போலே' என்கிறவிடத்திலே "வானினவராக" "விண்ணாட்டவர்மூதுவர்" என்றத்தை நினைப்பது. இவர் நைச்யத்தாலே தண்ணீர்த்துரும்பாகாமல் பாசுரப்பரப்பறச் சொன்னாலும் அவன் இவனைக்கண்டாலிருக்கும்படி யென்னென்ன - பிராட்டிமாரோடு இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ப்ரியேணவிறே என்று. "பாசுரப்பரப்பற விண்ணப்பம் செய்வர்" என்றதின் விவரணம் - இன்னானை இத்யாதி. 'உதாரவீக்ஷணை:- தயா நாஜாநகுப்ந'"

என்றதுக்கு, "வ்ருத்தஸாமந்தரைக்கண்ட" இத்யாதிக்கநுகுணமாக ஹாவம் - ஐயர் இத்யாதி. கிடாம்பியாச்சானொடு - இவர்க்கு உத்தேஶ்யரான கிடாம்பியாச்சானொடென்றபடி. அல்லாதாரோடு பட்டர் ஶிஷ்யர்களான அல்லாதாரோடென்றபடி. குமிழிநீருண்டது - ஆழங்காற்பட்டார்களென்றபடி. ப்ராஸங்கிகம் - ஆச்சான்தான் இத்யாதி. 'போர - ஸ்நேஹித்திருக்கும்' என்றந்வயிப்பது. பட்டர்தம்மை - பட்டரை யென்றபடி. 'இளையாழ்வான் - ஆச்சானைக்கேட்க' என்றந்வயிப்பது. இளையாழ்வானென்கிறவர் - ஆச்சானுடைய ஶிஷ்யர். அதுக்காச்சான்வார்த்தை - நீயன்று இத்யாதி. 'அருளிச்செய்தார் - எம்பெருமானார்' என்றந்வயிப்பது. "ஆகையாலே ஸ்நேஹித்திருப்பேன்" என்று கூட்டுவது. மேலுக்கெல்லாம் அவதாரிகை - அருளுகிறான் இத்யாதி. இதுக்கு ஹாவம் - இனிநீயும் இத்யாதி; இந்த ஹாவம் "மருளொழிநீ மடநெஞ்சே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தது. விவரணம் - நான்அவன் இத்யாதி. "பிறவியான்வேண்டேன்" என்னாதே "இருள்தருமாஞாலம்" என்று விஶேஷிக்கிறதுக்கு ஹாவம் - உமக்குத்தான் இத்யாதி. அஜ்ஞர்க்கொழிய ஜ்ஞாநிகர்க்கும் இருள்தருமோவென்ன - ஶ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானையும் இத்யாதி. "இனி" என்றதுக்கு

அது தவிரவேண்டுவானேன்னேன்னில் ; - ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸஹவாஸத்துக்கு உடலாயிருக்கையாலும் உகந்தருளின நிலங்களிலுண்டான ஆதராதிசயத்தாலுமாக, "அங்கேயிருக்கிலேன், இங்கேயிருக்கிலேன்" என்று அவனெல்லைக்குள்ளே கிடக்குமத்தனையன்றே வேண்டுவதென்றிருந்தோம் ; அதுவேயாகப்பெறாதே, மற்றைப்படிக்கு உடலாயிருந்தது. ப்ரக்ருதிவஶ்யனுக்கி ஶப்தாதிவிஷயங்களிலே கொடுபோய் மூட்டும் ஸம்ஸார ஸ்வபாவத்தை யநுஸந்தித்தபின்பு விடுவதாகவே துணிந்தேன். [யான்வேண்டேன்] - என் புத்தியால் விட்டேன்; அவனிருத்தில் செய்யலாவதில்லை. ஆனால் செய்யவேண்டுவதென்னேன்ன - [மருளொழிநீ] - உன்னதொருநினைவுண்டு, அத்தைத்தவிரப்பார். "தீவினையுள்ளத்தின் சார்வல்லவாகித் தெளிவிசும்பேறலுற்றால் - திருவாறன்விளையதனை மேவிவலஞ்செய்து கைதொழக்கூடுங்கொலென்னுமென்சிந்தனை" என்றுவிரோதிகழிந்து போம்வழியெல்லாம்போய், "இது பரமபதத்துக்குப் போம்வழி, அது திருவாறன்விளைக்குப் போம்வழி" என்றால் "ப்ராப்யவஸ்துதான் இங்கே வந்துகிட்டிற்றாகில் இனி இங்கேயடிமைசெய்ய வமையாதோ?" என்று ப்ரமித்திருப்பதொன்றுண்டு, அத்தைத் தவிரப்பார். மருளென்று - அறிவின்மைக்குப்பேர். [மடநெஞ்சே] - "உத்தேஶ்யவஸ்து ஸந்நிஹிதமாய்த்தது" என்று இத்தையே பார்க்கிறபித்தனைபோக்கி, நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ? -[வாட்டாற்றான்அடிவணங்கே]-நமக்கு ஹிதகாமனாய்வந்திருக்கிறவவன்வழியே போய் அவனை யநுபவிக்கப் பாராய்; உகந்தருளினநிலங்களிலே வந்துநிற்கிறது நம்மை அவ்வருகே கொடுபோகைக்காயிருக்கும், நீயும் அவன்நினைவிலே போகப்பாராய் [அடிவணங்கே] - அடிவணங்குகையாவது - ஈரரசுதவிருகை யிறே. (க)

—— ——

இரண்டாம் பாட்டு.

—— ——

வாட்டாற்றானடிவணங்கிமாஞாலப்பிறப்பறுப்பான்
கேட்டாயேமடநெஞ்சேகேசவனெம்பெருமானை
பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள்பற்றறுத்து
நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினமே.

ஸாவம்-வானுயர் இத்யாதி வாக்யத்வயம். அதுதவிரவேண்டுவானேன்னேன்னில்'என்றது-அப்போதப்படி நினைத்திருந்து இப்போதத்தைத் தவிரவேண்டுவானென்னென்னி லென்றபடி. அதுவே - வைஷ்ணவஸஹவாஸாதியே. மற்றைப்படிக்கு - விஷயப்ராவண்யத்துக்கு. "மற்றைப்படிக்கு" என்றத்தை விவரிக்கிறாராதல், * இனி ஶப்தத்துக்கர்த்தமாதல் - ப்ரக்ருதி இத்யாதி. "யான்" என்றதுக்கு ஸாவம் - என்புத்தியால் இத்யாதி. அதேதென்ன - தீவினை இத்யாதி. மருளொழி - உகந்தருளின நிலங்களில் ப்ராவண்யத்தைவிடு. மடப்பம் பற்றிற்றுவிடாமையாக! ஸாவம் - உத்தேஶ்யவஸ்து இத்யாதி. நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ-அஜ்ஞாநாவஹமான ஸம்ஸாரத்திலிருக்கிற நம்மையும் பார்க்கவேண்டாவோ வென்றபடி. "மருளொழிநீ" என்றுவைத்து, "வாட்டாற்றானடிவணங்கு" என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - நமக்கு இத்யாதி. அதாவது - நம்மைக் கொடுபோகவந்தவனைப் பின்செல்லப் பாராயென்றபடி. ஏதத்விவரணம் - உகந்தருளின இத்யாதி. "அடிவணங்கு" என்றால் அவன்நினைவிலே போகையைச் சொல்லுமோவென்ன - அடிவணங்குகை இத்யாதி.

(க)

ஆ.—(வாட்டாற்றான்.) — வாட்டாற்றானுடைய திருவடிகளை யநுஸந்தித்துக் கொண்டு, ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்குகைக்காக அவனையபேக்ஷித்தும், அபேக்ஷித்த படியே ப்ரதிபந்தகத்தைப்போக்கி, அநுபாநதிபாரகராயிருந்த நாட்டாருடைய ப்ரஸ்தாநத்தையொழிந்து ஸஹவேதநயாராணாராய், அவனை வந்து ப்ராபிக்கப்பெற்றோமே! நெஞ்சே! நமக்குவிளைந்த ஸம்ருத்திகண்டாயே என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், கேட்டாயே ஸவ்யமானநெஞ்சே! தன்னை அநுஸ விக்கைக்கு விரோதியான மாஞாலப்பிறப்பு அறுக்கவேணும் என்று, கேஶிஹந்தாவாய் என்னை அடிமைகொண்ட வாட்டாற்றானை அடிவணங்கி, அவன்ப்ரஸாதத்தாலே திருவாய் மொழி பாடவும்பெற்று, தன்னுடைய ப்ராப்திக்கு ப்ரதிபந்தகமான அவித்யாதிக ளெல்லாம்போக்கி, இதரவிஷய ப்ரவணராய் நம்மோடு ஒருபற்றின்றிக்கேயிருக்கிற நாட் டாரோட்டைச் சேர்த்தியையும் தவிர்ந்து, நாராயணனை ப்ராபிக்கப்பெற்றோமென்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரோபகாரகனாய் க்ருபாயிசவஶ்யனவனை நாம்கிட்டப்பெற்றபடி கண்டாயே! என்று பூர்வோபகார பரம்பரையை ஸ்மரிப்பிக்கிறார்.

மாஞாலம் - மஹாப்ருதிவியிலேயுண்டான, பிறப்பு - ஜந்மஸம்பந்தத்தை, அறுப்பான் - அறுக்கைக்காக, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஆஶ்ரிதஸுலபனான வனுடைய, அடிவணங்கி - திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்து, கேசவன் - மோக்ஷப்ரதிபந்தக மான கேசியைநிரஸித்தவனாய், எம்பெருமானை - அப்படி நம்முடையவிரோதியையும் போக்கி படிமைகொண்டவனை, பல பாட்டு ஆய - பஹுவிதமான கீதங்களானவற்றை, பாடி - பாடுகையாகிற கைங்கர்யத்தைப்பண்ணி, பழவினைகள் - அநாதிகளான அவித்யா கர்மாதிகளை, பற்று அறுத்து - ஸவாஸநமாக அறுத்து, நாட்டாரோடு - அஹங்காராதிதூஷித ரான லௌகிகரோடு, இயல்வு - ஸஹவாஸத்தையும், ஒழிந்து - தவிர்ந்து, நாரணனை - (க்ருபாபரவஶ்யவாய்க்கொண்டு இன்று பலப்ரதாநோத்யுக்தனான) நாராயணனை, நண் ணினம் - கிட்டப்பெற்றோம்; மடம் - என்னோடுஉடன்பட்டு ஸவ்யமான, நெஞ்சே - ! கேட்டாயே - (இவ்வுபகாரபரம்பரைகளிருந்தபடி) கேட்டாயே!

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், "விதிவகையே" என்று நம் இசைவு பார்த்திருக் கிறான் என்கிறதென்? "இந்நின்றநீர்மை இனியாமுறாமை" என்று அடியிலே அபே க்ஷித்திலோமோ? என்ன;—"அபேக்ஷித்தவளவோ நாம் பெற்றது!" என்கிறார்.

[மாஞாலப் பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றான் அடிவணங்கி] - "தன்னை அநு ஸவிக்கைக்கு விரோதியான மஹாப்ருதிவியில் ஜந்மத்தைப் போக்கவேணும்" என் றன்றோ நாம் அர்த்தித்தது. [கேசவன் எம்பெருமானை] - கேசியை நிரஸித்தாற் போலே நம் மோக்ஷவிரோதியைப் போக்கி முறையிலே நிறுத்தினபடியைக் கண் டாயே? அவ்வளவேயோ! [பாட்டாயபலபாடி] - விரோதியைப் போக்கினபடி கிடக்கச் செய்தே, வாசிகமான அடிமையைக்கொண்டபடி கண்டாயே. பாலேய் தமிழரிசைகாரர் பத்தர் பரவும்படியன்றோ கவிபாடுவித்துக் கொண்டபடி. ப்ரஶஸ்தகேஶனாயிருக்கிற அழகைக்காட்டித் தோற்பித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்டான் என்றுமாம். [பாடிப்பழ வினைகள் பற்றறுத்து] - நாம் அடிமைசெய்ய, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாய் அநாதிகாலார் ஜிதமான அவித்யாதிகளெல்லாம் போகப்பெற்றபடி கண்டாயே. நாம் அநாதிகாலங் கூட ஆர்ஜித்தவற்றை, ஒரு ஸர்வஶக்தி அல்பகாலத்திலே போக்கினபடிகண்டாயே.

[நாட்டாரோடு இயல்வொழிந்து] - அஹங்கார மமகார வஶ்யரோடு தொற்றற்றபடி கண்டாயே. "இவை என்ன உலகியற்கை" "கொடுஉலகங் காட்டேலே" என்னப்பண்ணினபடி கண்டாயே. [நாரணனை நண்ணினமே] - நிருபாதிக ஸர்வரக்ஷகனைக் கிட்டப்பெற்றோம். நிருபாதிக ஸர்வவிஷயஸங்கல்பனைக் கிட்டப்பெற்றோம். [கேட்டாயே மடநெஞ்சே] - ஹ்ருத்யமானநெஞ்சே, கேட்டாயே! என்று உபகாரஸ்ம்ருதி தோற்றக் கூறுகொள்ளுகிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. "விதிவகையே" என்று - கேவலஹ்ருவத்க்ருபையாலே வந்ததாகச் சொல்லுகிறதேன்? அடியிலே "இந்நின்றநீர்மையினியாமுறாமை என்றிலோமோ நாம்?" என்ன,—நாம் அபேக்ஷித்தவளவோ பெற்றது? என்கிறார்.

[மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றானடிவணங்கி - கேசவனெம்பெருமானைப் பாட்டாயபலபாடிப் பழவினைகள் பற்றறுத்து நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினம் - கேட்டாயேமடநெஞ்சே] - இதெல்லாம் அவனருளாலே வந்ததாயிருந்ததோ? நாம் இரந்துபெற்றதாயிருந்ததோ? விரோதிபோகவேணுமென்னும் இவ்வளவன்றோ நாம்அபேக்ஷித்தது; கெடுவாய், நாம் அபேக்ஷித்தவளவறிதியே. [மாஞாலப் பிறப்பறுப்பான் - வாட்டாற்றானடிவணங்கி]-"ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தை யறுத்துத்தரவேணும்" என்றன்றோ நாம் ஸர்வேஶ்வரன் திருவடிகளையாஶ்ரயித்தது. அதுக்குமேலே அவன் நம்மை அடிமையுங்கொண்டான் கண்டாயே. வாசிகமானவடிமையன்றோ கொண்டது. [கேசவனெம்பெருமானை] – கேசிஹந்தாவான ஸர்வேஶ்வரனை; கேசியைப்போக்கினாற்போலே நம்விரோதியைப்போக்கி நம்முடைய ஶேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்தி நமக்கு ஸ்வாமியாயுள்ளவனை; அன்றிக்கே, ப்ரஶஸ்தகேஶன் தன்னழகைக்காட்டி நம்மையடிமைகொண்டவனென்றுமாம். அவ்வளவேயோ, [பாட்டாயபலபாடி] - * பாலேய்தமிழரிசைகாரர் பத்தர்பரவும்படியன்றோ நம்மையிடுவித்துக் கவிபாடுவித்துக்கொண்டபடி. "விரோதியைப்போக்கி யடிமைகொள்ளவேணும்" என்று நாம் அபேக்ஷிக்க, அதுவுங்கிடக்கச் செய்தே, அடிமைகொண்டான் கண்டாயே. [பாடிப்பழவினைகள்பற்றறுத்து] - நாம் அடிமைசெய்ய, ப்ராப்தி ப்ரதிபந்தகமாய் அநாதிகாலார்ஜிதமான அவித்யாதிகளெல்லாம்

இரண்டாம்பாட்டு.—வாட்டாற்றன் இத்யாதி. "விதிவகை" என்றதின் பூர்வர்கள் நிர்வாஹத்திலே அவதாரிகை - விதிவகையேயென்று இத்யாதி. விதி - ஹ்ருவத்க்ருபையையே சொல்லுகிறது. "அனந்தன்மேல்கிடந்த வெம்புண்ணியா" என்று இவர்க்கு ஸாத்யமாவது அவனுடைகையாலே என்று கருத்து.

"அபேக்ஷித்தவளவோபெற்றது" என்றதுக்கிடாக அந்வயமருளிச்செய்கிறார் - மாஞாலம் இத்யாதி. அந்வயாநுகுணமாக ஸாவம் - இதெல்லாம் இத்யாதி. நாமிருந்ததுதானேதென்ன - விரோதி இத்யாதி வாக்யத்வயம். இவ்வளவேயோ நாமபேக்ஷித்ததென்ன - மாஞாலம் இத்யாதி. இந்தபதத்வயத்துக்கும் அர்த்தம் - ஸம்ஸார இத்யாதி. "பாட்டாயபலபாடி" என்றதுக்கவதாரிகை- அதுக்குமேலே இத்யாதி. கொண்டவடிமைதானேதென்ன - வாசிகமான இத்யாதி. "மாஞாலப் பிறப்பறுப்பான்" என்றத்தைப்பற்ற அருளிச்செய்கிறார் - கேசியை இத்யாதி. நம்விரோதியை ஶேஷத்வவிரோதியான ஸ்வாதந்த்ர்யத்தை. இத்தால் ஸலிதம் - தன்னழகை இத்யாதி. அவ்வளவேயோ என்றது - ஶேஷத்வத்தினெல்லையிலே நிறுத்தினவளவேயோவென்றபடி. பலபாட்டானவற்றைப் பாடியென்ற ஸப்தார்த்தம். திருவாய்மொழி பாடுவித்தது அதிஶயமோவென்ன - பாலேய்தமிழர் இத்யாதி. "பாட்டாயபலபாடி" என்றவனந்தரம் "பழவினைகள் பற்றறுத்து" என்றதுக்கு ஸாவம் - விரோதியை இத்யாதி. அதுவும் கிடக்கச்செய்தே - விரோதியும் கிடக்கச் செய்தேயென்றபடி. பாடுகை பழவினைகள் பற்றறுக்கைக்கு ஸாதகமோவென்ன - நாமடிமை

போகப்பெற்றபடி கண்டாயே. இவர்வினையறுக்கக் குடித்த வேப்பங்குடிநீர் இதுகாணும். "கேஶவம் வைத்யம்" (கேஶவம்வைத்யம்)-இவன் நேநோள்கூட ஈட்டின இது ஸர்வ ஶக்திபோக்கப்புக்கால் ஒருகாலே போகலாயிருக்குமிறே. [நாட்டாரோடியல்வொழிந்து]- * உண்டியேயுடையேயுகந்தோடும் இம்மண்டலத்தாரோடு தோற்றறப் பெற்றபடி கண்டாயே. "யானேயென்தனதே" என்று அஹங்கார மமகார வஶ்யராயிருக்கிறவர்களோடே ஸம்பந்தமறப்பெற்ருேம். "ஓ ஓ வுலகினதியல்வே" "இவையென்ன வுலகியற்கை" "கோடூவுலகங்காட்டேலே" என்னப்பண்ணினபடி கண்டாயே; "உங்களோடு எங்களிடையில்லை" என்றுகழிந்தவ ரிறே.[நாரணனைநண்ணினம்] - ஸோபாதிகபந்துக்களை விட்டவளவோ? நிருபாதிகபந்துவைப்பற்றவும் பெற்ருேம்.விட்டவர்கள்தன்னை ஆகாராந்தரத்தாலே பற்றுகிருர்காணும். முக்தனுக்கு ததீயத்வாகாரத்தாலே அநுபாவ்யமாகிறதிறே இதுதான். ஸ்வயம்பாகந்தவிர்ந்து பிதாவோடே யொன்ருக ஜீவிப்பாரைப்போலே காணும் படுக்கைக்கீழே மஹாநிதிகிடக்கப் புறங்கால்வீங்கிச் சாவாரைப்போலேயிறே, நாராயணனுயிருக்கச்செய்தேயும் நண்ணுதிருந்தபடி [கேட்டாயே மடநெஞ்சே] - பெற்ற பேற்றின்கனத்தை யநுஸந்தித்து, வகாதது வகுத்ததென்று திமிர்த்திருக்கிருயோ? இத்தை அநுபவியாநின்ருயோ; "ஸௌமித்ரே புங்க்ஷ்வ" (ஸௌமித்ரேபுங்க்ஷ்வ) "ந தேஹி ரமஸே கச்சித்" (ந.வதேஹிரமஸேகச்சித்)போலே. 'மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான்-கேசவ

செய்ய இத்யாதி. வ்யங்க்யோக்தி - இவர்வினை இத்யாதி. வினையைப்போக்குகைக்கு அவன்வைத்யனென்னுமென்ன - கேசவம் இத்யாதி. "ஶோகஶோகாதிரோகார்த்தா: பாபஸங்கடஸங்குலா: । கேஶவம் வைத்யமாஸாத்ய த்யாதிவர்ஜிதா:" இதி ஸ்ரீவிஷ்ணுதர்மே. "வினைகள்" என்கிற பஹுவசநத்தைக்கடாக்ஷித்து, வினைகளெல்லாம் பற்றறக்கூடுமோவென்கிற ஶங்கையிலே "கேஶவம் வைத்யம்" என்கிறதுக்கர்த்தம் - இவன் நேநோள் இத்யாதி. ஈட்டின - திரட்டின. "இயல்வு" என்னும், தொற்றுஎன்னும் ஸம்பந்தம். 'உண்டியே' இத்யாதிக்கு அஶநாச்சாதநங்களையே ப்ரயோஜநமாகத்திரியும் இம்மண்டலத்தாரென்று பதார்த்தம். பெருமான்திருமொழி. விவரணம் - யானேயென்தனதே இத்யாதி. ஆனுல் ஸம்பந்தமறப் பெற்ருரோவென்ன - ஓஓஉலகினது இத்யாதி. "இதொரு லோகத்தினுடைய ஸ்வபாவமே!" என்று அவர்கள் இழவு பொறுக்கமாட்டாமை "ஓ!" என்று கூப்பிடுகிருரென்றபடி. திருவாசிரியம். ப்ரமாணாந்தரம் - உங்களோடு இத்யாதி. பதாந்தரத்தால் சொல்லாதே, "நாராயணன்" என்று விசேஷிக்கையாலே - ததீயத்வாகாரேணைத்தேஶ்யரென்று தோற்றுகிறதென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிருர் - விட்டவர்கள் இத்யாதி. அதாவது - ஶரீரஸம்பந்தித்வேந த்யஜித்தவர்களை ததீயத்வேந பற்றுகிருரென்றபடி. அப்படி ததீயத்வாகாரேணைத்தேஶ்யமாமோவென்ன-முக்தனுக்கு இத்யாதி. * நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸ்வயம்பாகம் இத்யாதி. அதாவது - க்ருஹக்ஷேத்ராதிகளெல்லாம் தன்னதென்று தனியே ஸம்பாதித்தவன், பிதாவுக்கு அநுகூலனுய் எல்லாம் அவனதென்றறிந்து அவனோடேகூட ஸம்பாதிக்குமாபோலே, தன்னதென்றிருக்குமது தவிர்ந்து ததீயத்வேநாநுபவிக்கையென்றபடி. நாராயணபதத்துக்கு - ஸர்வாந்தர்யாமித்வத்தை விவக்ஷித்து, இப்படி ஸந்நிஹிதனுயிருக்கிறவனைக் கிட்டாதிருக்கிறது இவ்விஷயத்தை யறியாமையாலே என்னுமத்தை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிருர்-படுக்கைக்கீழே இத்யாதி. அருகேயிருக்கிற நெஞ்சை "கேட்டாயே" என்பானென்னென்ன - பெற்றபேற்றின் இத்யாதி. வகாதது வகுத்தது என்று-அப்ராப்தமானது ப்ராப்தமாய்த்தென்று. உக்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸௌமித்ரே இத்யாதி. "ஸௌமித்ரே புங்க்ஷ்வ போகாம் த்வம் இஷ்டாந் ராஜ்யஸுதாநிவ । ஜீவிதஞ்ச ஹி ராஜ்யஞ்ச த்வதர்த்தமபிகாமயே" இத்யயோத்யா

னெம்பெருமானை - வாட்டாற்றானடிவணங்கி - பாட்டாயபலபாடிப்பழவினைகள்பற்றறுத்து நாட்டாரோடியல்வொழிந்து நாரணனைநண்ணினம் - கேட்டாயே மடநெஞ்சே' என்றந்வயம்.

மூன்றாம் பாட்டு.

நண்ணினம்நாராயணனைநாமங்கள்பலசொல்லி
மண்ணுலகில்வளம்மிக்கவாட்டாற்றான்வந்துஇன்று
விண்ணுலகந்தருவானாய்விரைகின்றான்விதிவகையே
எண்ணினவாறாகா இக்கருமங்கள்என்னெஞ்சே !

ஆ —(நண்ணினம்.) - நாமங்கள் பலசொல்லிக்கொண்டசேவித்து நாராயணனைப்ராபிக்கப்பெற்றோம்; அதின்மேலே, அவன்தானேவந்து நிர்ஹேதுகமாக நமக்குத் திருநாட்டைத் தருகையிலே விரையாநின்றான்; நாம் "இத்தைச்செய்" என்று சொல்லுமிதுவே தாழ்வாக விருக்கிறானத்தனை; ஆனபின்பு, இனி "அவனை நண்ணினோமேயல்லோமோ? நெஞ்சே! இங்ஙனேயிருப்பதொரு ஸம்ருத்தி நமக்கு விளையக்கடவதாக் ஸ்வப்நத்திலேதான் நினைவுண்டோ? என்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமான் நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனே யென்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே, அத்யபிநிவிஷ்டனாய் நாம்விதித்தபடி செய்வானாயிராநின்றான். நெஞ்சே! எண்ணினவளவன்றிக்கே கருமங்கள் விழுப்படியென்? என்கிறார்.

[நண்ணினம் என்றுதொடங்கி] -பலதிருநாமங்களைச் சொல்லி எம்பெருமானை அநுபவிக்கப்பெற்றோம். வளம் - ஸம்பத்து. [என்நெஞ்சே] - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் உன்னுடைய ஆநுகூல்யத்தாலே வந்ததென்று கருத்து.

ப.—அநந்தரம், நாம் த்வரிக்கவேண்டும் கார்யத்திலே தான் மிகவும் த்வரியாநின்றான்; இது நாம் நினைத்தவளவன்றியே யிராநின்றதி! என்று ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

என் நெஞ்சே-எனக்கு அநுபவோபகரணமான நெஞ்சே! (மென்மைக்கும் நீர்மைக்கும் போக்யதைக்கும் ப்ரகாசகமான), பலநாமங்கள் — பலதிருநாமங்களையும், சொல்லி-, நாராயணனை-(அத்திருநாமங்களுக்கெல்லாம் பிறப்பிடமான) நாராயணனென்கிற நாமத்தையுடைய நிருபாதிகவைபவனை, நண்ணினம் - கிட்டப்பெற்றோம்; மண்ணுலகில் - இவ்லோகத்திலே, வளம்-சீலஸௌலப்யாதி குணஸம்பத்தினுடைய, மிக்க - மிகுதியையுடையனாய்க்கொண்டு, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே நிற்கிறவன், வந்து - (நான் சொல்லவேண்டாதபடி தானே உத்யுக்தனாய்க்கொண்டு) வந்து, இன்று -

---

காண்டே ராமே. தஸ்மிந்நேவ, "தேவதேவ ஹரே தேவ ஸர்வ ஹ்ருதி ஸ்திதோ யோ ஸுக | வஸுதேவ ஜீவ ஸர்வாநுகூலவதாந் ஜநாநாஸ்ரயஸம்ஸ்தாநு." "கேசவன்" என்றதுக்கு - ப்ரஸஸ்தகேசனென்ற அர்த்தத்துக்குச்சேர அந்வயங்காட்டி, விரோதிநிரஸநசீலன் என்ற அர்த்தாநுகுணமாக அந்வயம் காட்டுகிறார் - மாஞாலப்பிறப்பறுப்பான் இத்யாதி. ஏகாந்வயமேயாய், "எம்பெருமானை" என்கிற ஐகாரம் அவ்யயமாக்கி அந்வயங்காட்டுகிறதே விசேஷமென்னவுமாம் பிறப்பறுப்பான் - பிறப்பறுக்கைக்காக என்றபடி.

(உ)

(நம்பக்கல் முன்பொரு ஹேதுவின்றியேயிருக்க) இன்று, விண்ணுலகம் - பரமபதத்தை, விதிவகையே - நம்மநுமதிகொண்டு, தருவான்ஆய் - தருவானாக, விரைகின்றான் - விரையாநின்றான்; இக்கருமங்கள் - இக்கார்யங்கள், எண்ணினவாறு ஆகா - (நாம் அவன்பாடே செல்லவும் நாம்அர்த்திக்கவும் நாம்அதிலே த்வரிக்கவும் அவன் நினைவுபார்க்கவும்) எண்ணியிருந்த ப்ரகாரமன்றியே, தான் வருகையும் அபேக்ஷிக்கையும் த்வரிக்கையும் நினைவுதான் பார்க்கையுமாக ஆய்விட்டன.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், நெஞ்சே, நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனே என்று நாமிருக்க, அவ்வளவன்றிக்கே மலிக்கிறபடியென்? என்கிறார்.

[நாராயணனை நாமங்கள்பலசொல்லி - நண்ணினம்] - கிட்டி அநுபவிக்கப் பெற்றோம். "விண்ணுலகம்" என்கிறபேற்றுக்குச் சொல்லில், மோக்ஷத்தில் விநியோகமான திருமந்த்ரமே அமையும்; "ஸ்வர்காய ஸ்வாயக:" என்கிறபடியே ப்ரயோஜநாந்தரங்களுக்கும் அதுவே அமையும்; ப்ரீதிப்ரேரிக்க அநுபவத்துக்காகச் சொல்லுகையாலே எல்லாத்திருநாமங்களும் வேணும். [மண்ணுலகில் இத்யாதி] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ருத்திமிக்கிருந்துள்ள திருவாட்டாற்றை நிரூபகமாக வுடையவன். [வளம்] - ஸம்பத்து. ரக்ஷ்யம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே, ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்துமிக்கிருக்கும் இங்கு; கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேதமில்லாமையாலே சேஷபூதனுக்கு ஸம்பத்துமிக்கிருக்கும் அங்கு. [வந்து] - நாம் செல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானேவந்து. [இன்று] - நம்பக்கல் இதுக்கு அடியாயிருப்பதொன்று நென்னேற்றில்லை; இன்று இங்ஙனே விடியக்கண்டதித்தனை. [விண்ணுலகம் தருவானாய்] - பரமபதத்திலே செல்லப்பெறுகையன்றிக்கே, "ஆண்மின்கள் வானகம்" என்கிற பொதுவுமன்றிக்கே, த்ரிபாத்விபூதியையும் நமக்கே தருவானாயிராநின்றான். [விரைகின்றான்] - ஸாபேக்ஷரான நாம் ஆறியிருக்க, நிரபேக்ஷனானவன் பதறாநின்றான். முன்பு இவர் விரைந்தபோது ஒருகார்யார்த்தமாக வைத்தானாய், அதுதலைக்கட்டினவாறே, விஸதிருசமான விபூதி இவர்க்குத்தரமன்று என்று பதறாநின்றான். தொடங்கின அப்போதே தலைக்கட்டவல்ல ஸர்வசக்திக்குப் பதறவேண்டுகிறதென் என்னில்? - [விதிவகையே] - நாம் வியிக்கத்தருவானாக வேண்டியிராநின்றான். [எண்ணினவாறாகா] - நாம் "இவன் விரையவேணும்" என்று எண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்] - பகவத்விஷயத்தில் மலிக்கும்படி. புறப்பு ஒருவனை ஒன்று அர்த்தித்தால் பேற்றளவும் இவன்தானே அர்த்திக்கவேணும்; இவ்விஷயத்தில், இவன் ஒருகால் அர்த்தித்துவிட்டால் பின்பு தன் பேறாகத்தானே அர்த்தித்துக்கொடுக்கும். [என்நெஞ்சே] - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் நீ என்வழியே போருகையாலேயிறே ஸித்தித்தது.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. நெஞ்சே! நம்மை விஷயீகரிக்கவல்லனே என்று நாமிருக்க, அவ்வள்வன்றிக்கே மலிக்கிறபடியேன்? என்கிறார்.

[நாராயணனைநாமங்கள்பலசொல்லி - நண்ணினம்] - ப்ராப்தனான ஸ்வாமியைக் கிட்டப்பெற்றோம். [நாமங்கள்பலசொல்லி] - "நமோ நாராயணாயேதி

மூன்றாம்பாட்டு.— நண்ணினம் இத்யாதி. "எண்ணினவாறாகா" என்றதைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நெஞ்சே இத்யாதி.

தத்புருஷஸமாஸத்தை விவக்ஷித்து, "நாராயணன்" என்றதுக்கர்த்தம் - ப்ராப்தனான் இத்யாதி. ஒன்றமையாதோ, பலவேணுமோவென்ன - நமோநாராயணாய இத்யாதி. "கிம் தத்ரு

ஸர்வார்த்த ஸாதக:'' (நமோநாராயணுயேதி மந்த்ரஸ்ஸர்வார்த்தஸாதக:) என்று இதுவேயமையுமிறே ஸலாஹிஸங்யிபண்ணில். ப்ரீதிப்ரேரிதராய்க்கொண்டு திருநாமங்கள் பலவற்றையும் சொல்லி. [மண்ணுலகில் இத்யாதி] - பரமபதத்திற்காட்டில் ஸம்ருத்தி மிக்கிருந்துள்ள திருவாட்டாற்றைத் தனக்கு நிரூபகமாகவுடையவன். [வளம்] - ஸம்பத்து ரக்ஷ்யவர்க்கம் குறைவற்ற தேசமாகையாலே ரக்ஷகனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்கும் இங்கு; கைங்கர்யத்துக்கு விச்சேதமில்லாமையாலே ஶேஷபூதனுக்கு ஸம்பத்து மிக்கிருக்தும் அங்கு. [வந்து] - நாம்சேல்லவேண்டும் தேசமடங்கத் தானே வந்து. [இன்று] - நம்பக்கல் இதுக்கடியாயிருப்பதொன்று * நேன்னேற்றில்லை; இன்றிங்ஙனே விடியக்கண்டதித்தனை.[விண்ணுலகம் தருவானாய்]- அங்கே ஒருகுடியிருப்பு மாத்ரமே கோடுத்துவிடுவானாயிருக்கிறிலன். "வானவர்நாடு" "ஆண்மின்கள்வானகம்" என்கிற போதுவையறுத்து நமக்கே தருவானாக த்வரியாநின்றான். ஆவதழிவதாகிற விபூதி இவர்க்குத் தரமன்றென்று காணும் அவன் நினைவு. இவர்க்கே கோடுக்கையாவது - இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே * வழுவிலாவடிமையைக் கோடுக்கையிறே. [விரைகின்றான்] - நம்மைப்போல் ஆறியிருக்கிறிலன். "சிறப்பில்வீடு - இறப்பிலெய்துக வெய்தற்க" என்றுஒரு ஆற்றலுண்டிறே நமக்கு. தான் முற்பாடனாய்ச் சரக்குக்கட்டிப் புறப்பட்டு நிற்பது, இவர் தாழ்த்தாரென்று மீளாப் போய்ப்புக்கு "ஆழ்வீர்! போரீரோபோரீரோ" என்று பதறாநின்றான். ஒரு கார்யப்பாட்டாலே வைத்தானாய், அக்கார்யம் முடியுமளவானவாறே த்வரியாநின்றான். ஸர்வஶக்தியான தனக்கும் க்ரமப்ராப்தி பற்றாதபடியாய்த்து த்வரையிருக்கிறபடி. ஸங்கல்பித்தகார்யம் சேய்யுமளவும் போறுக்கிறிலனாய்த்து. இப்படி சேய்யநினையாநின்றானாகில் நினைக்கிறான்: தான் ஸர்வஶக்தியான ஸர்வேஶ்வரனாகில் பின்னை அங்ஙன் விரையவேண்டுகிறதென்னென்னில்,—[விதிவகையே]-நாம்சோல்லப்பரமபதம்தந்தானாகவேணுமென்றிராநின்றான். "எம்மாவீட்டுத்திறமும்செப்பம்" என்றாரே, அதுதவிர்ந்து "உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்," "திருவாணைநின்னாணை" என்று தடுத்தும் வளைத்தும் சேய்தால் பின்பு

ஸஹாஹிர்ப்ரஜ்ஞ: கிம் தஸ்ய ஸஹாஹிர்வசநை:। நமோ நாராயணாயேதி மந்த்ர: ஸர்வார்த்த ஸாதக:.'' "மிக்க" என்றதுக்கர்த்தம் - பரமபதத்தில் இத்யாதி. மண்ணுலகிலே பரமபதத்திலுங்காட்டில் ஸம்பத்துமிக்கிருந்துள்ள வாட்டாற்றையுடையவனென்று ஸப்தார்த்தம். பரமபதத்திற்காட்டில் மண்ணுலகிலே ஸம்பத்து மிகக்கூடுமோவென்ன-ரக்ஷ்யவர்க்கம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "வந்து" என்றதுக்கு பாவம்-நாம்சேல்ல. "இன்று" என்றதுக்குபாவம்-நம்பக்கல் இத்யாதி. நேன்னேற்று - நேற்றுமுதல்நாள். "விண்ணுலகம்" என்றதுக்கு பாவம் - அங்கே இத்யாதி. ஸலிதம் - வானவர் இத்யாதி. இவ்விபூதியையும் கொடாதொழிவானென்னென்ன - ஆவதழிவது இத்யாதி. இவர்க்கே விண்ணுலகம் தருகையாவதேதென்ன - இவர்க்கே இத்யாதி. "விரைகின்றான்" என்றதுக்கு பாவம் - நம்மைப்போல் இத்யாதி. இவர் அப்படி யாறியிருந்தாரோ? என்ன - சிறப்பில் இத்யாதி. ஆற்றல் - பொறை. விரைகிறதின் சரமாவதி - தான் முற்பாடனாய் இத்யாதி. இத்தனைநாளுமின்றிக்கே இப்போது த்வரிப்பானென்னென்ன - ஒருகார்ய இத்யாதி. கார்யப்பாட்டாலே - கார்யவஶாத் என்றபடி. கார்யமாவது - திருவாய்மொழி தலைக்கட்டுகை. க்ரமேண வருகிறானென்றிருக்க வொண்ணாதோவென்ன - ஸர்வஶக்தி இத்யாதி. "விரைகின்றான்" என்றவர்த்தமாகார்த்தம் - ஸங்கல்பித்த இத்யாதி. திருவாய்மொழி பாடுவிக்கவேணுமென்ற ஸங்கல்பித்தகார்யமென்றபடி. விரையவேண்டுகிறதென் என்னில் - சேய்கிறதுக்கென் என்னில்என்றபடி. நான் சொல்லவென்கைக்கு இவர் "வேண்டா" என்றாரோவென்ன - எம்மாவீடு இத்யாதி; இது, வேண்டா என்றமாத்ரத்துக்கு ப்ரமாணம். "விரைகின்றான்" என்ற ஈடுபாட்

* நென்னெல்என்ற பாடாந்தரம்.

கோடுப்பதாக இராநின்றான். [விதிவகையே - விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான்] - இவர்க்கு ருசிபிறப்பதற்கு முன்பு தான் எதிர்சூழல்புக்கு விரைந்துதிரிந்தான்; ருசிபிறந்த பின்பு இவர் விரையத்தொடங்கினார்; அதுகண்டு அவனுக்கு இவரளவல்லாதபடி விரைதல் மிக்கது; அதுகண்டு இவர் விஸ்மயப்படுகிறார். இவனுக்கு ருசிபிறக்குமளவிறே அவன் ஆறியிருப்பது? இவனுக்கு அதுண்டானால் பின்னை பேற்றளவுஞ்செல்ல விரைவான்அவனாய்த்து. உடையவனிறே உடைமைக்கு விரைவான்? [எண்ணினவாறாகா] - "இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை" என்று இவ்வளவன்றோ நாம் எண்ணிற்று? அவனை "விரைய வேணும்" என்றெண்ணினோமோ? [இக்கருமங்கள்] - ஸம்வத்விஷயத்தில் தாந்தாம் எண்ணியிருந்தவளவல்லகாண் கார்யம் ஃபலிக்கும்படி. லௌகிகரிலே "சிலரை என்கார்யத்துக்கு நீ கடவை" என்று சொன்னாலும், பின்னையும் பேற்றளவுஞ்செல்லத் தனக்கே ப்ரவர்த்திக்கவேணுமே; அப்படியே நினைத்திராதே கொள்ளாய் இவ்விஷயத்திலும். [என்னெஞ்சே] - அவன் முறையிலே விரைய நாம்பெற்றது, நீ முறையிலே நிற்கையன்றோ? பந்தஹேதுவாகை தவிர்ந்து மோக்ஷஹேதுவாகையன்றோ? உன்னாலேவந்த ஸம்ருத்தியன்றோ இதெல்லாம்? (௩)

நான்காம் பாட்டு.

என்னெஞ்சத்துள்ளிருந்து இங்கிருந்தமிழ்நூலிவைமொழிந்து
வன்னெஞ்சத்திரணியனைமார்விடந்தவாட்டாற்றான்
மன்னஞ்சப்பாரதத்துப்பாண்டவர்க்காப்படைதொட்டான்
நல்நெஞ்சே!நம்பெருமான்நமக்கருள்தான்செய்வானே.

ஆ.—(என்னெஞ்சத்துள்.) - ஸகாதி பரமயோநிவாங்மநஸஅபரிச்சேத்யமான திருநாட்டை நம்முடைய சிறுமைபாராதே நமக்குத்தந்தருளுமோவென்னில்;— என்னுடைய நிகர்ஷமும் சிறுமையும்பாராதே என்னெஞ்சுள் புகுந்திருந்து என்னை யுபகரணமாகக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச்சொல்லி ஆஶ்ரிதவிரோதிகளான ஹிரண்யதுர்யோதநாதி நிரஸநத்தையும் எனக்கு போக்யமாகச் செய்தருளின நிரவதிக ஸௌஶீல்ய காருண்ய ஔதார்யாதி குணங்களையுடையனாயிருந்தவன், இனித் திருநாட்டை

டுக்கு ஸாவம் - இவர்க்குருசி இத்யாதி. அவனாறியிருக்க இவரன்றோ த்வரிக்க ப்ராப்தமென்ன - இவனுக்கு இத்யாதி. அதுக்கடியேதென்ன - உடையவன் இத்யாதி. எண்ணினவாறாகா - எண்ணினப்ரகாரமன்றிக்கேயிருந்தன. நாம் எண்ணியிருந்த வளவல்லவென்றபடி. எண்ணுக்குமேலே ஃபலிக்குமென்றுகருத்து. "எண்ணினவாறாகா" என்றதால் ஃபலிதமான ஸார்த்த ஸாவம் - இந்நின்ற இத்யாதி. "கருமங்கள்" என்ற ஸஹவசநத்துக்கு ஸாவம் - ஸம்வத்விஷயத்தில் இத்யாதி. இக் கருமங்கள் - இவ்விஷயத்தில் ஃபலிக்கும் கார்யங்களென்றபடி. "இ" என்றதுக்கு ஸாவம் - லௌகிகரிலே இத்யாதி. நெஞ்சென்னாதே "என்னெஞ்சு" என்றதுக்கு ஸாவம் - அவன் முறையிலே இத்யாதி. உக்தார்த்த விவரணம் - பந்தஹேதுவாகை இத்யாதி. இதுக்கு "மந ஏவ மநுஷ்யாணாம்" என்றதிலே நோக்கு. 'நாராயணனை நாமங்கள் பலசொல்லி - நண்ணினம், மண்ணுலகில்' என்றுதொடங்கி, 'இன்று - விதிவகையே - விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான், என்னெஞ்சே! இக்கருமங்கள் - எண்ணினவாறாகா' இத்யந்வயம். (௩)

நமக்குத் தந்தருளுமென்னுமிடம் சொல்லவேண்டுமோ? என்னைக்கொண்டு திருவாய் மொழியைச் சொல்லுவிக்கையாகிற இந்த ஸம்ருத்தியிற்காட்டிலும் சிறியதோ திருநா டென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், நம்விஷயத்தில் இத்தனை ஆசைப்படத் ஸம்பவிக்குமோ என்னில்; ஆஸ்ரிதவிஷயத்தில் எல்லாம் செய்வானானபின்பு நாம் அபேக்ஷித்தவெல்லாம் செய்யுமென்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து என்றுதொடங்கி] - ஹ்ருதயத்திலேயிருந்து, என்னைஉப கரணமாகக்கொண்டு இஸ்ஸம்ஸாரத்தாலே இப்படி விலக்ஷணமான திருவாய்மொழியை யருளிச்செய்து, ஆஸ்ரிதனான ஸ்ரீப்ரஹ்லாதாழ்வானுக்காக வலியநெஞ்சை யுடையனான ஹிரண்யனுடைய மார்வைப்பிளந்த திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான். [மன்னஞ்ச என்றுமேலுக்கு] - பீஷ்மாதி ராஜாக்கள் அஞ்சும்படி பாரதஸமரத்திலே ஆயுயம் தொடேன் என்று ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி வைத்து ஆஸ்ரிதரான பாண்டவர்களுக்காக அஸத்யப்ரதிஜ்ஞனாய் ஆயுதத்தை எடுத்தான் எம்பெருமான் என்றால் உனக்கும்நெஞ்சே! நமக்கு நாயனான தான் நம்அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்யும்.

ப.—அநந்தரம், ஆஸ்ரிதரக்ஷணத்தில் பக்ஷபாதியானவன் நமக்கு நிரவதி கோபகாரகனாயிராநின்றானென்கிறார்.

நல்நெஞ்சே - பகவத்விஷயமென்றால் ப்ரவணமானநெஞ்சே! வன்னெஞ்சத்து-(ப்ராவண்யமில்லாதவளவன்றியே ப்ரத்வேஷஹேதுவிஷிஷ்டமாம்படி)வலியநெஞ்சை யுடைய, இரணியனை - ஹிரண்யனை, (நோய்கின்றவிடம் சூட்டமிட்டுப் பரிஹரிப்பாரைப் போலே), மார்விடந்த - அவன் நெஞ்சிருக்கிறமார்பை இடந்து, (ஆஸ்ரிதரக்ஷணார்த்த மாக), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிஹிதனாய், மன் - ராஜாக்களெல் லாரும், அஞ்ச - அஞ்சும்படி, பாரதத்து - பாரதஸமரத்திலே, பாண்டவர்க்கு ஆ - பாண்டவர்களுக்காக,படைதொட்டான்-(ஆயுதமெடேனென்று) ஆயுதமெடுத்தபக்ஷபாதி யாய், நம்பெருமான்-(இவ்வபதாநங்களாலே) நமக்கு ஸ்வாமியானவன், என்நெஞ்சத்து-(அநுபரமான) என் ஹ்ருதயத்தைவஸீகரித்து, உள்ளிருந்து - உள்ளே பொருந்தி யிருந்து, இங்கு - இவ்விருப்பிலே, இரும் - (அத்யந்தவிலக்ஷணமாம்படி) பெரிய, தமிழ்-த்ரமிடமயமான, நூல் - ஶாஸ்த்ரரூபமாய், இவை - அபரோக்ஷஸித்தமான ஹோக் யதையை யுடைத்தான இத்திருவாய்மொழிதன்னை, மொழிந்து - தானே ப்ரவர்த்தகனா யருளிச்செய்து, (அவ்வளவில்நில்லாதே) நமக்கு, அருள் - அதிஶயிதோபகாரங்களை, தான் செய்வானே - பண்ணுவானாகத் தானேபாரியாநின்றான்.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வேஸ்வரன் தான் நாம் விதித்த இது செய்வ தாகச்சொன்ன இது ஸம்பவிக்குமோவென்னில்; அவனுடைய ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யத்தை அநுஸந்தித்தால் கூடாததில்லை என்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து] - ஸம்ஸாரத்திலே விஷயாந்தரப்ரவணமான நெஞ்சென்று இவர் இறாயாநின்றார்; இவர் "என்னது" என்றஇதுவே ஹேதுவாக அவன்மேல்விழா நின்றான். இவர் அயோக்யமென்று அகல, அதுவே ஹேதுவாக அவன்புகுரா நில்லா நின்றான். [உள்] - கார்யார்த்தமாக இருக்கையன்றிக்கே தன்வீடாய்த்தோற்ற உள்ளே புகுந்தான். [இருந்து] - புறம்பு ஓருவிஷபதியுண்டென்று நினையாதே ஸ்தாவரப்ர

திஷ்ட்டையா யிராநின்றான். [இங்கு] - பரமபதத்தில் பரிமாற்றத்தை ஸம்ஸாரத்திலே உண்டாக்கினான். [இருந்தமிழ்] - விலக்ஷணமான தமிழ். [நூல்] - பின்பு லக்ஷணங் கட்டுவார்க்கும் இதுவே கொண்டு செய்யவேண்டும்படியிருக்கை. இவர் ஆற்றாமையாலே சொன்னஇத்தை அவன் லக்ஷணோபேதமாக்கினானாய்த்து. [இவை] - தமக்கும் கொண்டாட வேண்டியிருக்குமிவை. [மொழிந்து] - பாடினானவனாய்த் தாம் கற்றுச் சொன்னாரோபாதியாக நினைத்திருக்கிறார். [வன்னெஞ்சம்] - பகவத்விஷயமென்றால் அஸஹ்யமான நெஞ்சு. [மார்விடந்த] - தூர்மாநங்கிடந்தவிடத்தைக் குட்டமிட்டழிக்கை. முன்பு தமப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்குஉதவினவன் நமக்குஉதவானோ என்றுகருத்து. [வாட்டாற்றான்] - பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே வர்த்திக்கிறவன். [மன்னஞ்சஇத்யாதி] - ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே பீஷ்மாதி ராஜலோகங்கள் அஞ்ச, பாரதஸமரத்திலே "க்ருஷ்ணாஶ்ரயா:க்ருஷ்ணபலா:" என்கிறவர்களுக்குக் கைபாளாய். [படைதொட்டான்] - படையெடுத்தான். படைவிட்டானென்னப் பெற்றதில்லை ஸங்கல்பத்தைக் குலைந்தவித்தனை; கார்யங்கொள்ளப் பெற்றிலன். ஸத்யஸங்கல்பன் என்கிறது ஆஶ்ரிதரை யொழிந்தவிடத்திலேயிறே. விடாவிட்டதென்னென்னில்; அர்ஜுநன்தான் "நீ ஆயுதம்விடில் எனக்கு அவத்யம்" என்கையாலே. [நல்நெஞ்சே] - ஆஶ்ரிதபக்ஷபாதத்தைக் கேட்டால் உகக்கும் நெஞ்சே! [நம்பெருமான்] - நமக்கு ஸ்வாமியானவன். [நமக்கு அருள்தான் செய்வானே] - நமக்கு அவ்வருளைப்பண்ணியேவிடும். "விண்ணுலகந்தருவானாய் விரைகின்றான்" என்கிறபேற்றைப் பண்ணியேவிடும்; இது நிஶ்சிதம். இசைவுக்கு நீயுண்டு, இசைவைக்கொண்டு கார்யஞ்செய்கைக்கு அவனோடு ஸம்பந்தமுண்டு; நம்பேற்றுக்குக் குறைவுண்டோ?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. ஸர்வேஶ்வரன் நாம் விதித்தபடியே செய்வானாகச் சொன்னவிது ஸம்பவிக்குமோவென்னில்; — அவனுடைய ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்தால் கூடாததில்லைகாண் என்கிறார்.

[என்னெஞ்சத்து] - அநாதிகாலம் ஸம்ஸாரத்திலே தன்னையொழிந்த ஶப்தாதி விஷயங்களை யுகந்துபோந்ததென்றாய்த்து இவர் 'என்னெஞ்சு' என்றுஇருக்கிறது. இதில் குணதோஷங்கள் கிடந்தபடி கிடக்க, இவர் "என்னது" என்றதுவே ஹேதுவாக அவன் மேல்விழாநின்றான். இவர் என்னெஞ்சென்று புறம்பே கால்வாங்காநின்றார்; அவன் அதுவே ஹேதுவாக உள்ளேபோக அடியிடாநின்றான். [உள்] - விடாயர் மேலில் நீரை நீக்கி உள்ளே ஆழமுழுசிக்கிடக்குமாபோலே, நெஞ்சினுள்ளே புகுந்தான். [இருந்து] - தனக்குஅவ்வருகு ஒருவிபூதியுண்டாகவும், அங்கேபோவானாகவும் நினைத்திருக்கிறிலன். ஸ்த்தாவரப்ரதிஷ்ட்டையாக விருந்து. [இங்கு] - அங்கில்லாத ஸம்பத்தையும் இங்கேயுண்

நாலாம்பாட்டு.—என்னெஞ்சத்துள் இத்யாதி. "வன்னெஞ்சத்து" என்று தொடங்கி "படைதொட்டான்" என்னுமளவும்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. ஸர்வேஶ்வரன் என்றது - நிரங்குஶ ஸ்வதந்த்ரனென்றபடி.

"என்" என்றதுக்கு பாவம் - அநாதி இத்யாதி. இப்படிப்பட்ட இதிலே யவனை மேல் விழுகைக்கு ஹேதுவேதென்ன, வ்யாமோஹமென்கிறார் - இதின் குணதோஷங்கள் இத்யாதி. "உள்ளிருந்து" என்றத்தைப்பற்ற - மேல்விழாநின்றான் என்றது. விவரணம் - இவர்என்னெஞ்சென்று இத்யாதி. நெஞ்சத்தென்னாதே, "உள்" என்றதுக்கு பாவம் - விடாயர் இத்யாதி. "இருந்து" என்றதுக்கு பாவம் - தனக்கு இத்யாதி. "இங்கு" என்று - நித்யவிபூதியை வ்யா

டாக்கினன். [இருந்தமிழ்] - அவ்விஹஶிதிக்கும் அடங்காதபடியாய்த்து இவற்றின்நன்மை. "கேட்டாரார்" என்னக்கடவதிறே. [நூல்] - பின்புள்ளார்க்கும் இதுகொண்டு லக்ஷணம் கட்டலாம்படியாய்த்து இவையிருப்பது. இவர் ஆற்றாமையாலே சொல்லச் செய்தேயும், அது ஸர்வலக்ஷணோபேதமாம்படி சொல்லுவித்தானாய்த்து. [இவை] - "இன்னதுசெய்தான்" என்னப்புக்கு நடுவே 'இவை' என்று அநுஸந்திக்கிறாராய்த்து. [மொழிந்து] - ஒருவன் பாடின கவியைக் கற்றுச் சொன்னவனும், தனக்கு அதிலே குவாலாக அந்வயமுண்டாக அபிமாநித்திருக்கும்; அதுவும் நினைத்திருக்கிறிலர்காணும் இவர். "என் முன் சொல்லும்" என்றவற்றையும் ஒன்றாக நினைத்திருக்கிறிலர். [வன்னெஞ்சத்து இத்யாதி] - ஸர்வவிஷயமென்றால் அதிர்ந்திருக்கும்படி திண்ணிதான நெஞ்சையுடைய ஹிரண்யனுடைய முருட்டுநெஞ்சை அநாயாஸேந இடந்த திருவாட்டாற்றான். முன்பு தமப்பன் பகையாகச் சிறுக்கனுக்கு உதவினவன், நமக்கு உதவானோ என்று கருத்து. துர்மாநம் கிடந்த விடத்தைக் குட்டமிட்டு இடந்தான் காணும். [வாட்டாற்றான்] - பிற்பாடர்க்கு உதவுகைக்காகத் திருவாட்டாற்றிலே வர்த்திக்கிறவன். அவன்நெஞ்சிற் குறைதீர்த்தாற்போலே நம்நெஞ்சிற் குறை தீர்க்கவந்து நிற்கிறவன். [மன்னஞ்ச] - அதிரதமஹாரதரென்று பேர்பெற்றவர்களடங்கலும், ஸிம்ஹத்தைக்கண்ட நரிபோலே குலையும்படியாக. ராஜலோகமடங்கலும் அஞ்சும்படியாக. [பாண்டவர்க்காய்] - "இன்னார்தூதன்" என்னும்படி அவர்களுக்குக் கையாளாய். [படைதொட்டான்] - படையெடுத்தான். படைவிட்டானென்னப் பெற்றதில்லை: ஸங்கல்பத்தைக் குலைத்தானித்தனையே; கார்யங்கொள்ளப் பெற்றதில்லை. ஸத்யஸங்கல்பன் என்றது,-ஆஶ்ரிதரை யொழிந்தவிடத்திலிறே; விடாவிட்டது, அர்ஜுநன் "நீ ஆயுதம்விடுகை எனக்கு அவத்யம்" என்கையாலே. ஆகில் தவிரலா

வர்த்திக்கிறதென்கிறார் - அங்கில்லாத இத்யாதி. ஸம்பத்து என்றது - * இருந்தமிழ்நூலை. "இரு" என்றதுக்கு ஸாவம் - அவ்விஹஶிதிக்கும் இத்யாதி. இருமை - பெருமை. அதாவது - ஸகலலக்ஷண்யாநுக்யமென்றபடி. அப்படி யிருக்குமோவென்ன - கேட்டாரார் இத்யாதி. "நூல்" என்றதுக்கு ஸாவம் - பின்புள்ளார்க்கும் இத்யாதி. நூல் - ஶாஸ்த்ரம். ஆற்றாமைக்குப் பாசுரமிட்டுச் சொன்னவை, லக்ஷணவத்தாமோவென்ன - இவராற்றாமை இத்யாதி. "தமிழ் நூல் மொழிந்து" என்னாதே, நடுவே "இவை" என்றதுக்கு ஸாவம் - இன்னது இத்யாதி. மொழிவித்து என்னாதே "மொழிந்து" என்றதுக்குஸாவம் - ஒருவன் இத்யாதி. குவாலாக - அதிகமாக. கீழே "என்முன்சொல்லும்" என்று ப்ரயோஜகர்த்தாவாகச் சொல்லிலையோவென்ன - என்முன்சொல்லும் இத்யாதி. இதுக்கு ஹார்த்தஸாவம் - முன்பு இத்யாதி. "மார்விடந்த" என்றதுக்கு ஸாவம் - துர்மாநம் இத்யாதி. குட்டமிட்டு - பள்ளமெடுத்து. "மார்விடந்தவாட்டாற்றான்" என்று கூட்டி ஸாவம் - அவன்நெஞ்சில் இத்யாதி. அவன்நெஞ்சிற்குறை - ஹிரண்யன் நெஞ்சில் காலுஷ்யமென்னுதல், ப்ரஹ்லாதன்நெஞ்சில் குறையென்னுதல். நம்நெஞ்சிற்குறை யென்றது - பரமபதத்திலே நம்மைக் கொடுபோகாமையாலே "ஏகமெண்ணும்" என்னும் குறையென்றபடி. "மன்" என்று - ஜாதிவாசி. ராஜலோகமடங்கலுமென்றபடி. "மன்னஞ்ச" என்றதுக்கு ஸாவம் - அதிரத இத்யாதி. "ஆய்" என்றதுக்கு ஸாவம் - இன்னார்தூதன் இத்யாதி. திருமொழி இரண்டாம் பத்து இரண்டாந்திருமொழி மூன்றாம்பாட்டு, "முன்னோர்தூது" இத்யாதி. இதுக்குஸாவம் - படைவிட்டான் இத்யாதி. படை - திருவாழி. விவரணம் - ஸங்கல்பத்தை இத்யாதி. ஆனால் ஸத்யஸங்கல்பத்வம் குலையாதோவென்ன - ஸத்யஸங்கல்பன் இத்யாதி. எடுத்தால் விடாதொழிவானென்னென்ன-விடாவிட்டது இத்யாதி. அப்படி ஆஶ்ரித பாதந்த்ரனோவென்ன - மன்னர்மறுக இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி நாலாம்பத்து இரண்டாந்திருமொழி ஏழாம்பாட்டு. இதுக்கு ஸாவம் - அர்ஜுநன் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி. "நன்னெஞ்சே, நம்

காதோவென்று தவிர்ந்தான். (மன்னர்மறுகஇத்யாதி) - அர்ஜுநன்குதிரைகளைத்தவளவிலே,கடிநஸ்த்தலத்திலே நீர் நரம்புஅறியுமவனாகையாலேவாருணாஸ்த்ரத்தைவிட்டு அங்கே நீரையுண்டாக்கிக் குதிரைகளை விட்டு நீரூட்டிப் புரட்டி எழுப்பிக்கொடுபோந்து பூட்டிக்கொண்டுவந்து முன்னேநிறுத்தின இத்தைக்கண்ட ராஜலோகமடைய, "இவனுடைய பக்ஷபாத மிருந்தபடியால் நாம் இவனைவெல்லுகையென்று ஒன்றுஉண்டோ?" என்று குடல் மறுகிற்றாய்த்து. (முன்அங்குநின்று மோழையெழுவித்த) - எல்லாருங்காணக் குமிழி நீரெழும்படி பண்ணினான். அவனுடைய ஆஸ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தை யநுஸந்தித்தவாறே நெஞ்சுஅநுகூலித்தது. [நன்னெஞ்சேஇத்யாதி] அல்லேனென்னுமைக்கு நீயுண்டு, ஆவோமென்கைக்கு அவனுண்டு, அவனை ப்ரேரிக்கைக்கு க்ருபையுண்டு. [நம்பெருமான்]-நமக்கு ஸ்வாமியான தான், நமக்கு அருள்பண்ணியேவிடும். "விண்ணுலகந்தருவானாய்விரைகின்றான்" என்கிறபேற்றைப் பண்ணியேவிடும்; இது நிஸ்சிதம். இசைகைக்கு நீயுண்டு, இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு, இசைவைக் கொண்டு கார்யம் செய்கைக்கு ஸம்பந்தமுண்டு; இனி நம்பேற்றுக்குக் குறையுண்டோ? (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வானேறவழிதந்தவாட்டாற்றான்பணிவகையே
நான்ஏறப்பெறுகின்றேன்நரகத்தைநகுநெஞ்சே!
தேனேறுமலர்த்துளவம்திகழ்பாதன்செழும்பறவை
தானேறித்‡திரிவானதாளிணைஎன்தலைமேலே.

ஆ - (வானேற.) - திருநாடுபெறவேணுமென்று அபேக்ஷையுடையார் எல்லார்க்கும் வானேறுகைக்கிடான உபாயத்தைக் கொடுத்தருளினான்; அவனுடைய ப்ரஸாதத்தாலே, தேனேறுமலர்த்துளவத்தினாலே யலங்க்ருதமாயிருந்த அவனுடைய தாளிணை பெரியதிருவடிமேல் ஏறுமாபோலே என்தலைமேலே நான் ஏறப்பெறுகின்றேன்; இனி, அவனைப்பிரிந்திருக்கையாகிற நரகத்தை வென்றிருப்பேனென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் ப்ரஸாதத்தாலே ஆஸ்ரிதர்க்குத் திருநாட்டுக்குப் போகைக்குவைத்த அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலே போகவும்பெறுகின்றேன்; பெரியதிருவடிமேலே யிருக்குமாபோலே அவன்திருவடிகள் என்தலைமேலேயிருக்கவும் பெற்றேனென்று ப்ரீதராகிறார். வழியென்று - உபாயமாகவுமாம்.

[நரகத்தை நகுநெஞ்சே] - நெஞ்சே! அவனைப் பிரிந்திருக்கையாகிற நரகத்தை நகு. நரகமென்று - ஸம்ஸாரமாகவுமாம். [தேனேறு மலர்த்துளவம் திகழ்பாதன்] - தேன்மிகாநின்றுள்ள திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவடிகளையுடையவன்.

பெருமான், நமக்கருள்தான்" என்ற பதத்ரயத்துக்கு பாவம் - அல்லேனென்னுமைக்கு இத்யாதி வாக்யத்ரயமும். விவரணம் - விண்ணுலகம் இத்யாதி. "செய்வானே" என்றவவதாரணார்த்தம் - இதுநிஸ்சிதம் என்ற. "அல்லேனென்னுமைக்கு" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - இசைகைக்கு இத்யாதி. "நம்பெருமான்" என்ற இத்தைப்பற்ற - ஸம்பந்தமுண்டு என்றது. "பெருமான்" என்றத்தைப்பற்ற - இசைவிப்பிக்கைக்கு அவனுண்டு என்றது. (௪)

---

‡ 'திரிவானத்தாளிணை' என்பது உரையின் பாடம்.

ப.—அநந்தரம், அவனருளிச்செய்த ப்ரகாரத்திலே நான் பரமபதத்தைப் பெறுகின்றேன்; அதுக்கடியான விஷயீகாரத்தாலே போக்யமான திருவடிகள் என்தலையிலே யாய்த்தின வென்கிறார்.

வானேற - பரமபதத்திலே போகைக்குஉறுப்பாக, வழிதந்த - ("போம்வழியைத்தரும்" என்கிறபடியே) அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தை யுண்டாக்கித்தந்து, (அத்தாலே கொண்டு போவதாக), வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிஹிதனானவன், பணிவகையே - "பண்டேபரமன் பணித்த பணிவகையே" என்கிறபடியே, நான் - (அவன் நினைவே நினைவாம்படியான) நான், ஏற - மேலேசெல்ல, பெறுகின்றேன் - பெறுகின்றேன்; (அதுக்கடியாக), தேன் - மதுவானது, ஏறு - மிகாநின்றுள்ள, மலர்த்துளவம் - மலரையுடைய திருத்துழாய், நிகழ்பாதன் - செவ்விபெற்று விளங்கும்படியான திருவடிகளையுடையனாய், செழும்பறவை - தர்ஶநீயாகாரனான பெரிய திருவடியை, தான் ஏறித்திரிவான் - தான் விரும்பியேறி ஆஶ்ரிதார்த்தமாக ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய, அத்தாளிணை - அந்த போக்யமான திருவடிகளிரண்டும், என் தலைமேலே - என் தலைமேலாய்த்தின; நெஞ்சே! நரகத்தை - ஸம்ஸாரத்தை, நகு - (ஸாவஜ்ஞமாகச்) சிரித்துப் போம்படிபார்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆஶ்ரிதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராதிமதியாலே போகப்பெறுகின்றேன். நித்யாஶ்ரிதரைப்போலே என்னை விஷயீகரிக்கவும் பெற்றேன் என்கிறார்.

[வானேற] - அபுநராவ்ருத்தி லக்ஷணமான பரமபதத்திலே ஏறுகைக்கு அர்ச்சிராதிமதியைத்தந்த. பரமபதலாபத்திலும் அவ்வருகே ஒருலாபமென்னும்படியிறே அர்ச்சிராதிகதி ஸித்தி. [வாட்டாற்றான்] - இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணின தேஶம். [பணிவகையே] - சொன்னபடியே. "மாமேகம் ஶரணம் வ்ரஜ" என்றபடியே; "பண்டேபரமன் பணித்தபணிவகை" என்றாரிறே; "மரணமானால்" என்று சொன்னபடியே யென்னவுமாம். [நானேற இத்யாதி] - நான் செல்லப்பெறுகின்றேன்; ஸம்ஸாரத்தைப்பார்த்து, "உன்னை வென்றேன்" என்று சிரித்துப்போகப்பார். உன்னை நெடுநாள் குடிமைகொண்டதென்று பார்த்து உன்வெற்றி தோற்றப் போ; விஶ்லேஷமாகிற நரகத்தை நகுவென்றுமாம். இச்செருக்குக்கு அடியென்? என்ன,—[தேனேறு மலர்த்துளவம் நிகழ்பாதன்] - நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தேன்மிக்கு வாராநின்றுள்ள மலரையுடைய திருத்துழாய் விளங்காநின்றுள்ள திருவடிகளையுடையவன். திருத்துழாயாலே அலங்க்ருதமான திருவடிகளென்றுமாம். [செழும்பறவை] - இவனோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே தர்ஶநீயமான வடிவையுடையவன. [தானேறித் திரிவானதாளிணை] - அவனுக்காகவுமன்றிக்கே அவனோட்டை ஸுகஸ்பர்ஶத்துக்காகத் தானே ஏறி ஸஞ்சரிக்குமவனுடைய திருவடிகள். [என் தலைமேலே] - அவன் தோளிலிருக்கை தவிர்ந்து என்தலைமேலே யிராநின்றான்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் பரமபதத்துக்குப்போக ஆஶ்ரிதர்க்கு வைத்த அர்ச்சிராதிமதியாலே போகப்பெறு கின்றேன்: நித்யாஶ்ரிதரைப்போலே என்னை விஷயீகரிக்கவும் பெற்றே னென்கிறார்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—வானேற இத்யாதி. "வானேற" என்று தொடங்கி "என்தலைமேலே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன் இத்யாதி.

[வானேறஇத்யாதி] - பரமபதத்திலேபோய்ப் புகுகைக்கு அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தைத் தந்த. பரமபதலாபத்திலும் அவ்வருகே யொருலாபமேன்னும்படியிறே அர்ச்சிராதிகதிஸித்தி. "போம்வழியைத்தரும்" என்று ஈடுபேடும்படியிறே அதினுடைய வைலக்ஷண்யம். [வாட்டாற்றான்] - இப்பேற்றுக்கு க்ருஷிபண்ணினவிடம். [பணிவகையே]-அவன் திருவுள்ளமானபடியே: அதாவது - "மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ" (மாமேகம்ஶரணம் வ்ரஜ) என்றத்தைச் சொல்லுகிறார்; "பண்டேபரமன்பணித்த பணிவகையே" என்றாரிறே; "மரணமானால்" என்றத்தைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [நானேறப்பெறுகின்றேன்] - "கண்ணன்வைகுந்தனோடு எனநெஞ்சினாரைக்கண்டால்"என்று தூதுவிட்டுப்பார்த்திருக்கக்கடவ நான் உனக்குச்சொல்லவேண்டும்படியாவதே! [நான்இத்யாதி]- நான் பரமபதத்திலே ஏறப்பெறாநின்றேன். ஆனால் நான் செய்யவேண்டுவதென்னேன்ன? - [நரகத்தை நகுநெஞ்சே] - ப்ராப்யபூமி கிட்டிற்றென்று கடுகக் கால்வாங்கிப் போகப்பாராதேகிடாய்! நெடுநாள் நம்மைக் குடிமக்களாக்கி எளிவரவு படுத்தின ஸம்ஸாரத்தைப் புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போருகிடாய். 'உன்னைவென்றோமிறே" என்று புரிந்து பார்த்துச் சிரித்துப்போரு. பிள்ளை யழகியமணவாளப்பெருமாளரையர் க்ரந்தியைப்பார்த்துச் சிரித்துச் சொன்னவார்த்தையை நினைப்பது. "தேநநாதேந மஹதா நிர்ஜகாம ஹரீஶ்வர:" (தேநநாதேந மஹதா நிர்ஜகாமஹரீஶ்வர:)-மஹாராஜர் வந்துஅறைகூவ,"பூர்வக்ஷணத்திலே பரிபவப்பட்டுப்போனவன் இப்போதுவந்து அறைகூவும்போது, வெறுமனல்ல; போதல்லாப்போதிலே நீ புறப்படக்கடவயல்லை" என்று தாரை காற்கட்டச் செய்தேயும், க்ஷத்ரியனாகையாலே பரிபவம் பொறுக்கமாட்டாமை புறப்பட்டு,"மிடற்றோசை யிருந்தபடியேன்? பழைய கோழைத்தனமற்றுத் தெளிந்து முழங்கியிருந்தது: இதுக்கோரடியுண்டாகவேணும்: உண்டாய்த்தாகில் நமக்குஇரைபோருகிறது" என்றானிறே. "ஹரீஶ்வர:" (ஹரீஶ்வர:)- இதுக்குமுன்பு பிறரைக்கூவ ஜீவித்தவனல்லன். அப்படியே அவனை யண்டைகொண்ட வலத்தாலே,ஸம்ஸாரத்தைப் பார்த்து "உன்னைவென்றோமிறே" என்று கையைத்தட்டிச் சிரித்துக்கிடாய் போருவது. அறிவுகேடர்க்கு, நரகமேன்று-யமாதிகள் குடியிருப்பைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். "மற்றைநரகம்" என்கிற ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுகிறது; * வானுயரின்பத்

வானிலே யேறுகைக்கு என்றபடி. வானைத்தந்தவென்னாதே, "வழியைத்தந்த" என்பானென்? என்ன-பரமபத இத்யாதி. அப்படி விலக்ஷணமாயிருக்குமோவென்ன-போம்வழியை இத்யாதி. பர்யவஸிதார்த்தம் - அவன் இத்யாதி. பணிதல் - சொல்லுதல். "பணிவகை" என்றால் - சரமஶ்லோகத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - பண்டே இத்யாதி. அர்த்தாந்தரம் - மரணமானால் இத்யாதி. "நான்" என்றதுக்கு பாவம் - கண்ணன் இத்யாதி. திருவிருத்தம், "அன்னம் செல்வீரும்" இத்யாதி. ஸ்பஷ்டோர்த்த:. பர்யவஸிதார்த்தம் - நான்பரமபதத்திலே இத்யாதி. குடிமக்கள் - குடியாள்கள். எளிவரவுபடுத்தின - லகூதாமாக்கின. நகுதல்-சிரித்தல். சிரிக்கும்படியேதென்ன- உன்னை இத்யாதி. இதுக்கு ஸம்வாதம் - பிள்ளை இத்யாதி. அதாவது - பரமபதத்துக்குப் போகிற ஸமயத்திலே, "உன்னைவென்றேன்" என்று † க்ரந்தியைப்பார்த்தருளிச்செய்தாரென்றபடி. ஸம்ஸாரத்தைப்பார்த்துச் சிரிக்கைக்கு ஹேது அவனை யண்டைகொண்ட வலமென்று திருவுள்ளம்பற்றி, அத்தை ஸநிதர்ஶநமாக அருளிச்செய்கிறார் - தேநநாதேந இத்யாதி ஸங்க்ஷேபே, "ததோ தாரா பரிஷ்வஜ்ய ஸுக்ரீவ...ஹதேவிஜ்ஞா: । தேநநாதேந" இத்யாதி. அறைகூவ - ஜயகோஷம்பண்ண. இத்தால் இங்கே எது சொல்லப்பட்டதென்ன - அப்படியே இத்யாதி. "நரகம்" என்றவிது - ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - அறிவுகேடர்க்கு இத்யாதி. 'மற்றை நரகம்' என்கிறவாக்யத்தடியிலே, "இங்கே" என்று கூட்டிக்கொள்வது. "மற்றைநரகம்" என்றால்

† க்ரந்தி - புண்கட்டி.

துக்குளதிர்த்தட்டிறே. நாம் இப்படி ஸம்ஸாரத்தைக் கைதட்டிச் சிரிக்கைக்கு நமக்கு உத்தேஶ்யவஸ்துதான் கைபுகுந்ததோவென்ன - [தேனேறுஇத்யாதி] - கிண்ணகப்பெருக்குப் போலே நாட்செல்ல நாட்செல்லத் தேனேறிவாராநிற்பதாய் மலரையுடைத்தான திருத்துழாயானது விளங்காநின்றுள்ள திருவடிகளையுடையவன். [செழும்பறவை] - அவனோட்டை ஸம்ஶ்லேஷத்தாலே குளிர்ந்து தர்ஶநீயமான வேஷத்தையுடைய திருவடியை. இத்தால் ஸர்வேஶ்வரனோட்டை ஸ்பர்ஶம் இவனுக்கிருக்கும்படி சொல்லிற்று. [தானேறித்திரிவான] - அவனுக்காகவுமன்றிக்கே அவன்தோளில்இருப்பு ஸ்வஸ்பர்ஶமாயிருக்கையாலே அவனை மேற்கொண்டு ஸஞ்சரியாநிற்குமாய்த்து. [தானேறித்திரிவானதாளிணையென்தலைமேலே] - திருவடிதிருத்தோளிலும் என்தலையிலுமான இது தவிர்ந்து என்தலையிலேயாய்த்து. அவன் இழவுக்கு வெறுக்கவேண்டாவிறே ; அவன்தானே கொடுவந்து கொடுக்கப்பெற்றவராகையாலே. ஆகையிறே ஒருபழுஏறப்பெற்றது. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

தலைமேலதாளிணைகள்தாமரைக்கண்என்னம்மான்
நிலைபேரானென்னெஞ்சத்துஎப்பொழுதும்எம்பெருமான்
மலைமாடத்தரவணைமேல்வாட்டாற்றான்மதமிக்க
கொலையானைமருப்பொசித்தான்குரைகழல்கள்குறுகினமே.

ஆ.—(தலைமேல.) - திருவடிகளை என் தலைமேலே வைத்தருளினான் ; அழகிய திருக்கண்களாலே என்னைக் குளிரப்பார்த்தருளாநின்றான்; ஒருகாலும், என் நெஞ்சில் நின்றும் நிலைபோரான்; இங்ஙனே அவன்திருவடிகளை நாம் குறுகப்பெற்றோமென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், திருக்கண்களில் அழகைக் காட்டி என்னை அடிமைகொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்தில் நின்று ஒருகாலும் போகிறிலன்: அவன் திருவடிகளைக் குறுகப்பெற்றோமென்று ப்ரீதராகிறார்.

[கொலையானை மருப்பொசித்தான்] - தம்முடைய ப்ரதிபந்தகத்தைப் போக்கினபடி. [குரைகழல்கள்] - சிறு சதங்கைகளாலே த்வநிக்கிற திருவடிகள்.

ப.—அநந்தரம், திருவடிகளைத் தலையிலேவைத்தவளவன்றியே, என்னெஞ்சிலே ஸ்திரமாகப் புகுந்துநிற்கிறவன் திருவடிகளைக் கூடப்பெற்றோமென்கிறார்.

ஸம்ஸாரத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - வானுயர் இத்யாதி. "ஏறு" என்ற வர்த்தமானார்த்தம். கிண்ணகப்பெருக்கு இத்யாதி. கிண்ணகப்பெருக்கு - ஆற்றுப்பெருக்கு. மலர் - பூ. செழுமை - அழகு. ஏறி என்னாதே "தானேறி" என்றதுக்கு பாவம் - அவனுக்காகவும் இத்யாதி. "தலைமேலே" என்றவவதாரணார்த்தம் - திருவடி இத்யாதி. ஆனால் பெரியதிருவடி தூஷிக்கப்பட்டாரோ, பரஸம்ருத்த்யேகப்ரயோஜநரான இவர் அவனிழவுக்குவெறாதே "என்தலைமேலே" என்று உகப்பானென்னென்ன - அவனிழவுக்கு இத்யாதி. அதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ஆகையிறே இத்யாதி. அதாவது - அவன் புருஷகாரமாகக்கொண்டு வருகையாலேயிறே, அவனைப்போலே தோளிலன்றிக்கே தலைமேலே யாகப்பெற்றதென்றபடி. பழு - படி. (ரு)

தாளிணைகள் - அவன் திருவடிகள், தலைமேல - என்தலைமேலேயிராநின்றன; (அத்தால்வந்த உகப்பு தன்னதாம்படி தோன்ற), தாமரைக்கண் - தாமரைபோலே சிவந்த திருக்கண்களையுடையனாய், என்னம்மான் - என்னைப் பெறாப்பேறாகப் பெற்றானாய்க்கொண்டு எனக்கு ஸ்வாமியானவனாய், (அவ்வளவன்றியே), என்னெஞ்சத்து - என்நெஞ்சுக்குள், எப்பொழுதும் - எப்போதும், நிலைபேறான் — நின்றநிலைபேரானாய், எம்பெருமான்-என்பக்கலிலே நிலைபெறுகையாலே ஸர்வாயிகனாய், (எனக்குபகரிக்கைக்காக), மலை - மலைபோலேயிருக்கிற, மாடம் - மாடங்களையுடைய, வாட்டாறு - திருவாட்டாற்றிலே, அரவணைமேலான் - திருவரவணையின்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவனாய், (ப்ராப்திப்ரதிவந்யகங்களை), மதம்மிக்க - மதத்தாலேமிக்கு, கொலை-கொலையிலே உத்யுக்தமான, யானை - குவலயாபீடத்தை, மருப்புஒசித்தான் - ஶ்ருங்கஸம்பண்ணினாற்போலே என் அநுபவவிரோயியையழித்தவனுடைய, குரை - (வீரக்கழலில்) த்வநியையுடைய, கழல்கள் - திருவடிகளை, குறுகினம் - கூடப்பெற்றோம்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிபண்ணி என்னை ஸர்வதோமுவமாக விடமாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் குறுகப்பெற்றோமென்கிறார்.

[தலைமேலதாளிணைகள்]- திருவடிகளாலே என்தலையை அலங்கரியாநின்றான். [தாமரைக்கண் என்னம்மான்] - என்முன்னே நின்று கண்ணழகைக்காட்டி "ஜிதம்" என்னப்பண்ணாநின்றான். [நிலைபேரான் என்னெஞ்சத்து]-ஹ்ருதயத்தினின்றும் கால்வாங்குகிறிலன். [எப்பொழுதும்] - ஸர்வகாலமும் இப்படி செய்யாநின்றான். தன்னை அநுபவிப்பார் நாநாவியஶரீரத்தாலே அநுபவிக்குமாபோலே, என்னை அநுபவிக்கைக்கு அநேக விக்ரஹங்களைக் கொள்ளாநின்றான். [எம்பெருமான்] - உடைமையுடையவனைப் பெற்றாலிருக்குமளவன்றிறே உடைமையைப்பெற்றாலுடையவனுக்கிருப்பது. [மலைமாடத்தரவணை இத்யாதி] - மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலேயிருக்கிற மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே: உத்தேஶ்ய வஸ்துவுக்குக் குறைவற்றிருக்கிறபடி. அநுபவவிரோயியை, குவலயாபீடத்தைத் தள்ளினாற்போலே தள்ளிப்பொகட்டான். இப்படி ஸௌலப்யமான திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றோம். [குரை] - ஆபரண த்வநி. "கூவிக்கொள்ளும் காலமின்னம் குறுகாதோ" என்னும் விடாய் தீரும்படி கிட்டப்பெற்றோம்.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிதிபண்ணி என்னை ஸர்வதோமுவமாக விடமாட்டாதவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டப்பெற்றேமென்கிறார்.

[தலைமேலதாளிணைகள்] — "நின்செம்மாபாதபற்புத் தலைசேர்த்து" என்றும் "பாதபங்கயமே தலைக்கணியாய்" என்றும் நான் ப்ரார்த்தித்தபடியே, அழகிய திருவடிகளாலே தலை அலங்காரமாகப்பண்ணினான். [தாமரைக்கண்என்னம்மான்]-என் முன்னே நின்று குளிரநோக்கி "ஜிதம்" ஜிதம், என்னப் பண்ணாநின்றான். [நிலைபேரான் என்னெஞ்

ஆறும்பாட்டு.—தலைமேல இத்யாதி. "தலைமேலதாளிணைகள்" என்ற தொடங்கி "குரைகழல்கள் குறுகினம்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருவாட்டாற்றிலே இத்யாதி. "ஸர்வதோமுவமாக விடமாட்டாதவன்" என்கிறஇதிலே,முந்துற "தலைமேலதாளிணைகள்" என்று விசேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் - நின்செம்மா இத்யாதி. திருவடிகளிரண்டும் என்தலை

சத்து] - நெஞ்சுவிட்டுப்பேராதே நின்றாய்த்து இதெல்லாம்செய்கிறது. ஸௌஹரி ஐம்பது வடிவுகொண்டாற்போலே, இவன் தன்னை அநு஭விக்க நாநாபவநம்கொள்ளுமாபோலே, அவன்தான் இவரை அநுபவிக்க அநேகவிக்ரஹம் கொள்ளாநின்றான். [எப்பொழுதும்] - "எப்பொழுதும்நாள்திங்களாண்டூழியூழி" என்று தன்னை அநுபவிக்கைக்கு நான் பாரித்த துறைகளடையக் கைக்கொண்டான். ஸர்வஶக்தியோகமடையக் காட்டாநின்றான். என்னெஞ்சிலேநிற்பது, அப்படியே கண்ணுக்கிலக்காம்படி முன்னேநிற்பது, திருவடிகளைத் தலைமேலே வைப்பதாகிற இதெல்லாம் ஒருகாலே செய்யாநின்றான். [எம்பெருமான்] - உடைமை உடையவனைப் பெற்றாலிருக்குமாபோலன்றிறே, உடையவன் உடைமையைப் பெற்றாலிருக்கும்படி. [மலைஇத்யாதி] - மலைகளைப் புடைபடத் துளைத்து நெருங்கவைத்தாற்போலேயிருக்கிற மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே திருவனந்தாழ்வான் மேலே கண்வளர்ந்தருளினவன். இத்தால் - ப்ராப்யவஸ்துவைச்சொல்லுகிறது, பர்யங்க வித்யையிற் சொல்லுகிறபடியே. [மதம்இத்யாதி] - அநுபவவிரோதிகள் அடங்கலும் துவலயாபீடம்பட்டது படும்இத்தனை. அவன் இவன்விரோதியைப்போக்க இவனுக்குஅநுபவத்திலே யந்வயம். [குரைகழல்கள் குறுகினம்] - ஆபரணவொலி சேவிப்படாநின்றது. "தடந்தாமரைகட்கே கூவிக்கொள்ளும்காலம் இன்னம்குறுகாதோ" என்று ப்ரார்த்தித்தது பெற்றோம். (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

குரைகழல்கள்குறுகினம்நம்கோவிந்தன்குடிகொண்டான்
திரைகுழுவுகடல்புடைசூழ்தென்னாட்டுத்திலதமன்ன
வரைகுழுவுமணிமாட வாட்டாற்றான்மலரடிமேல்
விரைகுழுவுநறுந்துளவம்மெய்ந்நின்றுகமழுமே.

மேலே யிராநின்றனவென்ற ஸப்தார்த்தம். "என்னெஞ்சத்து - நீலபோரான்." என்னெஞ்சுக்குள் எப்போதும் நின்றநிலை போரானென்ற ஸப்தார்த்தம். நெஞ்சைவிட்டுப் போராதே யிதெல்லாம் செய்யக்கூடுமோவென்ன - ஸௌஹரி இத்யாதிவாக்யத்வயம். அவன் அநேகஶரீர பரிக்ரஹம் பண்ணுகையாலே கூடுமென்றபடி. இரண்டாம்வாக்யம் முக்தவிஷயம். 'எப்பொழுதும்' இத்யாதி வாக்யத்துக்கு - நான் தன்னை நித்யாபூர்வமாகப் பாரித்ததெல்லாம் தானென்னை நித்யாபூர்வமாகப் பாரியாநின்றானென்று கருத்து. "அநேகஶரீரபரிக்ரஹம்பண்ணி யநு஭வியாநின்றான்" என்றத்தால் ஃபலிதம் - ஸர்வஶக்தியோகம் இத்யாதி. அவரோஹக்ரமத்தாலே அந்த ஶக்தியைக் காட்டுகிறார்-என்னெஞ்சிலே இத்யாதி. இவன் அவனை லஹித்தால் நாநா஭ாவம்கொள்ள ப்ராப்தமாயிருக்க அவன் கொள்ளுகைக்கடியேதென்ன - உடைமை இத்யாதி. "மலைமாடம்" என்றது - * வாட்டாற்றுக்கு விசேஷணம். புடைபட - இடம்பட; அவகாஶமுண்டாம்படியாக. "அரவணைமேல்" என்றதுக்கு ஭ாவம் - இத்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயம். "கொலையானைமருப்பொசித்தான்" என்றதுக்கு ஭ாவம் - அநுபவ இத்யாதி. "குரைகழல்கள் குறுகினம்" என்றத்தையும் கூட்டி ஭ாவம் - அவன்இவன் இத்யாதி. குறுகினதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ஆபரண இத்யாதி. குரை - ஶப்தம். "குறுகினம்" என்றதுக்கர்த்தம் - தடந்தாமரை இத்யாதி. கொலையானை - கொலையில் உத்யுக்தமான ஆனை. (சு)

ஆ.—(குரைகழல்கள்.) - இப்படி நெஞ்சே! நாம் குரைகழல்கள் குறுகினம்; நம்கோவிந்தன் ஸபரிக்ரஹமாகவந்து என்னுள்ளேபுகுந்தருளினன். இதுக்கடையாளமென்? என்னில்; வாட்டாற்றான் திருவடிகள் திருத்துழாய் என்னுடம்பெல்லாம் கமழ்கிறபடி பாராயென்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், எம்பெருமான் ஸபரிகரமாக வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினன்; அத்தாலே என் உடம்பு நிரந்தரமாகத் திருத்துழாய் நாறுநின்றது என்கிறார்.

[நம் கோவிந்தன்] - ஆஶ்ரிதஸுலபனை க்ருஷ்ணன். [திரைகுழுவு என்று மேலுக்கு] - திரைமிக்க கடல் அருகே சூழ்வதுஞ்செய்து, தென்னாட்டுக்கு ஒரு திலதம் போலேயாய், மலைகள் திரண்டாற்போலேயிருக்கிற அழகிய மாடங்களையுடைய திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமானுடைய திருவடிகளில் பரிமளம்மிக்கிருந்துள்ள நல்ல செவ்வித்திருத்துழாய்.

ப.—அநந்தரம், தான் ஸம்ஶ்லேஷித்ததுக்கு அடையாளந்தோன்றும்படி ஆஶ்ரிதஸுலபனை க்ருஷ்ணன் தான் என்னெஞ்சிலே பூர்ணமாக இருந்தானென்கிறார்.

குரை - விலக்ஷணமான, கழல்கள் - திருவடிகளை, குறுகினம் - குறுகப்பெற்றோம்; ("தலைப்பேரான்" என்கிறபடியே), நம் - நமக்குஸுலபனை, கோவிந்தன் - க்ருஷ்ணனானவன், (பரிபூர்ணமாக நம்நெஞ்சை), குடி - குடியிருப்பாக, கொண்டான் - ஸ்வீகரித்தான்: (அத்தாலே), திரை - திரைகள், குழுவு - திரளத்திரண்ட, கடல் - கடலாலே, புடை - பரிஸரத்திலே, சூழ் - சூழப்பட்டு, தென்னாடு - தென்னாட்டுக்கு, திலதம் அன்ன - திலகம்போலே யிருப்பதாய், வரைகுழுவு - மலைகள் திரளவிருந்தாற்போலே யிருக்கிற, மணிமாடம் - மணிமயமான மாடங்களையுடைய, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றி லெழுந்தருளியிருக்கிறவனுடைய, மலரடிமேல் - விகஸிதபத்மம்போலே நிரதிஶயபோக்யமான திருவடிகளின்மேலே, விரை - பரிமளங்கள், குழுவு - திரண்டு, நறும்துளபம் - கமழுகிற திருத்துழாயானது, மெய் நின்று - என்ஶரீரத்திலே ஸ்த்திரமாகநின்று, கமழும் - ப்ரஸரியாநின்றது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், அவன் ஸபரிகரமாக வந்து என்னுள்ளே புகுந்தான். அத்தாலே என் உடம்பு திருத்துழாய் நாறுநின்றது என்கிறார்.

[குரை இத்யாதி] - ஆபரணத்வநியோடே அவன்வந்து மேல்விழக் கிட்டப்பெற்றோம். [நம் கோவிந்தன் இத்யாதி] - ஆஶ்ரிதவத்ஸலனை க்ருஷ்ணன், "அகம்படிவந்து புகுந்து" என்கிறபடியே வந்து புகுந்தான். [திரை இத்யாதி]- திரைமிக்கிருந்துள்ள கடல் அருகே சூழப்பட்டிருப்பதாய், தென்னாட்டுக்குத் திலதம்போலேயாய், மலைகளை நெருங்கவைத்தாற்போலே யிருக்கிற மணிமயமான மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றிலே நின்றருளினவனுடைய திருவடிகளின்மேற் பரிமளம் மிக்க திருத்துழாய். விரை - பரிமளம். [மெய்ந்நின்று கமழுமே] - ஶரீரம் நிரந்தரமாக நாறுநின்றது. "குரைகழல்கள் குறுகினம்" என்று நான் சொன்னவார்த்தை மெய்யென்னுமிடம், என் உடம்பே சொல்லாநின்றதென்கை. "அன்றி மற்றோருபாயமென்?" என்று தோழிசொல்லியும், "வெறிகொள் துழாய்மலர் நாறும்" என்று தாயார் சொல்லியும் போந்த இத்தைத் தம் வாயாலே சொல்லும்படியுமாய்த்து.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. "குறுகினம்" என்ற இது என்கொண்டு அறிவதென்னில், 'பார்க்கலாகாதோ உடம்பு கோயிற்சாந்து நாறுகிறபடி?' என்கிறார்.

[குரைகழல்கள் குறுகினம்] - அணித்தென்னும் இத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறேனல்லேன், கிட்டினோம். [நம்கோவிந்தன்] - ஆஶ்ரிதர்க்கு ஸ்வம்மாக ப்ரஸித்தனான க்ருஷ்ணன். [கோவிந்தன் குடிகொண்டான்] - "அரவத்தமளியினோடுமழகிய பாற்கடலோடும் அரவிந்தப்பாவையும் தானும் அகம்படிவந்துபுகுந்து" என்கிறபடியே - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியோடுங்கூடக் காணும் இவர்நெஞ்சிலே புகுந்தது. [திரைஇத்யாதி] - திரைமிக்கிருந்துள்ள கடலாலே சுற்றும் சூழப்பட்டிருப்பதாய், தென்னாட்டுக்கு ஒருதிலகம்போலேயாய், மலைகளைநெருங்க வைத்தாற்போலே மணிமயமான மாடங்களையுடைத்தான திருவாட்டாற்றைக் கலவிருக்கையாகவுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய. [மலரடிமேல்] - சேவ்வி, குளிர்த்தி, பரிமளங்களையுடைத்தான திருவடிகளின் மேலே, பரிமளம் மிக்கிருந்துள்ள திருத்துழாயானது. [மெய் நின்றுகமழுமே] - என்னுடம்பு நிரந்தரமாக நாறுநின்றது. "அன்றிமற்றோருபாயம்" என்று தோழிசொல்லியும் "வெறிகொள்துழாய்மலர்நாறும்" என்று தாயார்சொல்லியும் போந்தஇது, தன்வாயாலே சொல்லும்படியாய்த்து. [மெய் நின்றுகமழுமே]- என்வார்த்தை அறியவேணுமாகில் என்னுடம்பை மோந்து பார்க்குமாட்டிகோளோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

மெய்ந்நின்றுகமழ்துளவ விரையேறுதிருமுடியன்
கைந்நின்றசக்கரத்தன் கருதுமிடம்பொருதுபுனல்
மைந்நின்றவரைபோலும் திருவுருவ†வாட்டாற்றுற்கு
எந்நன்றிசெய்தேனா என்னெஞ்சில்திகழ்வதுவே?

ஆ.—(மெய்ந்நின்று.)-திருத்துழாய் தொடக்கமாக அபர்யந்தபோக்யங்களையுடையனாய், ஸ்வேச்சாநுவிதாயி ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திக த்ரவ்யாயுதோபேதனாய், நிரவதிக ஸௌந்தர்ய விஶிஷ்டனாயிருந்த வாட்டாற்றுற்கு நான் என்ன அநுகூலவ்ருத்தி பண்ணினேனாகக்கொண்டு தான் என்னுள்ளேபுகுந்து திகழுகிறது? என்கிறார்.

ஏழாம்பாட்டு.—குரைகழல்கள் இத்யாதி. "விரைகுழுவுநறுந்துளபம் மெய்ந்நின்றுகமழுமே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - குறுகினம் இத்யாதி. "மெய்" என்றது - சரடு. மெய் - ஶரீரம், ஸத்யமும். விவரணம் - பார்க்கலாகாதோ இத்யாதி.

அறுவாதத்துக்கு பாவம் - அணித்தென்னும் இத்யாதி. "நம்" என்றதுக்கு பாவம் - ஆஶ்ரிதர்க்கு இத்யாதி. குடிகொண்டான் - ஸபரிகரமாக இருப்பிடமாகக்கொண்டான். நெஞ்சிலே யென்றபடி. "கோவிந்தன் குடிகொண்டான்" என்றதுக்கு த்ருஷ்டாந்த பூர்வகமாக பாவம் - அரவத்தமளி இத்யாதி. பெரியாழ்வார் திருமொழி. அமளி - படுக்கை. அகம்படி - அந்தரங்கரான அடியார். "கோவிந்தன்" என்றத்தைப்பற்ற - திருவாய்ப்பாடியில் பஞ்சலக்ஷம் குடியோடும் என்றது. குழுவு - கூட்டம். புடை - சுற்றும். நறு - நன்றான. மெய்ந்நின்று - மெய்யிலேநின்று. "நின்று" என்றதுக்கு பாவம் - நிரந்தரமாக என்று. "கமழும்" என்றவர்த்தமானார்த்தம்-நாறநின்றது என்று. இதுக்கு ஹேதம்-அன்றிமற்றோர் இத்யாதி. மெய்ந்நின்றுகமழுமது அறியும்படி யென்னென்ன - என்வார்த்தை இத்யாதி; இது "கமழுமே" என்கிற அவதாரணார்த்தம். (எ)

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனான திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமான் என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு நான் என்ன நன்மை செய்தேன்? என்கிறார்.

[மெய் என்று தொடங்கி] - திருமேனியெல்லாம் நின்று கமழுகிற திருத்துழாயினுடைய பரிமளம் பரம்பாநின்றுள்ள திருமுடியையுடையனாய், திருவுள்ளமான விடத்திலே சென்று யுத்தம்பண்ணி மீண்டுவந்து திருக்கையிலேயிருக்கும் திருவாழியையுடையனாய், புனல்போலேயும் மைந்நின்ற வரைபோலேயுமிருக்கிற திருவுருவையுடைய திருவாட்டாற்றில் எம்பெருமானுக்கு.

ப.—அநந்தரம், நிரதிசயபோக்யமான வடிவோடே என்னெஞ்சிலேபுகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு அவனுக்கென்ன நன்மைசெய்தேன்? என்கிறார்.

மெய் நின்று - திருமேனிமுழுக்கநின்று, கமழ்துளபம் - பரிமளத்தைப் பண்ணுகிற திருத்துழாயினுடைய, விரை - ஸௌரப்யம், ஏறு - அதிசயித்துவருகிற, திருமுடியன் - திருமுடியையுடையனாய், கருதுமிடம் - திருவுள்ளத்தில் நினைத்தவிடத்திலேபோய், பொருது-, கை நின்ற - ("ராமோ ஸ்த்ரஜாம்" என்னுமாபோலே மீண்டு) திருக்கையிலேநின்ற, சக்கரத்தன் - திருவாழியையுடையனாய், புனல் - ஸமுத்ரஜலம் போலே, நின்ற - ஸ்திரமான, மை - கருமையையுடைத்தான, வரைபோலும் - மலைபோலே, திருவுருவ - உருமிக்கவழகியவடிவையுடையனாய்க்கொண்டு, வாட்டாற்றாற்கு - திருவாட்டாற்றிலே ஸந்நிஹிதனானவனுக்கு, ("ராவணோ நாம பஹுதா" என்று ப்ராணனொருதலையாக அடிமைசெய்த பெரியவுடையாரைப்போலவும், "த்ருஷ்டா ஸீதா" என்ற திருவடியைப்போலவும்), என் நன்றி - என்ன நன்மை, செய்தேனா - தனக்குச் செய்தேனாக, என் நெஞ்சில் திகழ்வது - என்னெஞ்சிலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகிறது?

இ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த விலக்ஷணனானவன் திருவாட்டாற்றிலே வந்து ஸந்நிஹிதனாய், என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து உஜ்ஜ்வலனாகைக்கு நான் என்ன நன்மை செய்தேன்? என்கிறார்.

[மெய்ந்நின்று கமழ்துளவ விரை] - திருமேனியிலே கமழாநின்றுள்ள திருத்துழாயின் பரிமளம். [ஏறு திருமுடியன்] - அப்பரிமளம் மிகாநின்றுள்ள திருமுடியையுடையனாய்; கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலே ஏறுமாபோலே திருமுடியிலே வெள்ளமிடாநின்றது. [கைந்நின்ற சக்கரத்தன்] - நினைத்தவிடத்தே சென்று யுத்தம்பண்ணி எதிரிகளையழித்து மீண்டு திருக்கையிலே வர்த்திக்கும் திருவாழியையுடையனாய், ஸர்வஜ்ஞனாய் அடிமைசெய்து; "ஸ்வதக்ஷிணீம் பாஹுமிவாவிச்ய" என்றும், "ராமோ ஸ்த்ரஜாம்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே திருக்கையிலே வர்த்திக்குமாய்த்து. "அயம் ஸர்வாயுதநாயக:." [புனல்மைந்நின்றவரை இத்யாதி] - புனல்போலேயும் மைபோலேயும் நின்றவரைபோலேயுமென்னுதல். [மைந்நின்றவரை] - மைமாறாத வரை; அஞ்ஜநகிரி என்னுதல். [வாட்டாற்றாற்கு] - 'வாட்டாற்றார்க்கு' என்று பூஜாவாசியல்ல: வாட்டாற்றானுக்கு என்றபடி. [எந்நன்றிசெய்தேனா] - என்ன நன்மை செய்தேனாக. பெரிய உடையாரைப்போலே என்னை அழியமாறினேனோ? திருவடியைப்போலே தனியிடத்திலே உதவினேனோ? தன்னுடைய ஆஜ்ஞாரூபமான விஹிதங்களை அநுஷ்டித்தேனோ? என்னெஞ்சில் புகுந்த பின்பு விளங்கினானென்னுமிப்படி விருப்பிற்று.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அத்யந்தவிலக்ஷணனனவன் திருவாட்டாற்றிலே வந்து ஸுலபனாய் என் ஹ்ருதயத்திலேவந்து புகுந்து உஜ்ஜ்வலனானைக்கு நான் என்ன நன்மைசெய்தேனென்கிறார்.

[மெய் இத்யாதி] - திருமேனியிலேநின்று சமழாநின்றுள்ள திருத்துழாயிற் பரிமளமானது கோழித்துளறடா நின்றுள்ள திருமுடியையுடையவன். கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலேறக் கோழித்தாற்போலே காணும் மலரடிமேல் திருத்துழாயின் பரிமளமானது மெய்யெல்லாங்கொண்டு தலைக்குமேலே போனபடி. [கை இத்யாதி] - ஸாவஜ்ஞனைகையாலே ஸர்வேஸ்வரன் திருவுள்ளத்திற் கருத்தறிந்து யுத்தத்திலேபுக்கு எதிரிகளை அழியச்செய்து வெற்றி கொண்டு, "ஸ்வதூணீம் புநராவிஶத்" (ஸ்வதூணீம் புநராவிஶத்) என்கிறபடியே கைமிலேவந்திருக்குமாய்த்து; * "ராமபார்ஶ்வம்ஜகாம" (ராமபார்ஸ்வம்ஜகாம) போலே. "அதஹரிவரநாத:" (அதஹரிவரநாத:) - ஒரு முத்தின் குடை நிழலிலே பையல் பெருமாளுக்கெதிராகவந்து தோன்றினவாறே பொறுக்க மாட்டாமை மேல்விழுந்து, நெடும்போது பொருது இளைப்பித்து, அவன் மாயாப்ரயோகத்திலே கைவைக்குமளவானவாறே, "இனிநமக்கும் அதுவேண்டிவரும்; அது நமக்கீடல்ல; பெருமாள் பண்ணின ப்ரதிஜ்ஞையை நாம் அழிக்கவொண்ணாது" என்று மீண்டார். "ராமேண ஹி ப்ரதிஜ்ஞாதம்" (ராமேணஹிப்ரதிஜ்ஞாதம்)-ஸத்யஸங்கல்பரான பெருமாள் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறார். "ஹர்யக்ஷகணஸந்நிதௌ" (ஹர்யருக்ஷகணஸந்நிதௌ)-வீரர்கள்திரள்நடுவே ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணுகிறது. ஆனபின்பு இவர்க்குநிர்விஷயமாக்கவொண்ணாதென்று பார்த்தார். "ஹரிவரநாத:" (ஹரிவரநாத:) - தாம்செய்த இக்கார்யம் தம்பரிகரத்தில் செய்வாரில்லாமற் செய்தாரல்லர்; பொறுமையாலே செய்தா

எட்டாம்பாட்டு.—மெய்ந்நின்று இத்யாதி. "மைந்நின்றவரைபோலும்" என்றுதொடங்கி "என்னெஞ்சில்திகழ்வது" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை அத்யந்த இத்யாதி.

மெய் நின்று - ஈஸ்வரன் மெய்யிலே நின்றென்றபடி. தளவவிரை - தளபத்தினுடைய விரை; தளவிபரிமளம். "மலரடிமேல்" என்றத்தையும் கூட்டிக்கொண்டு "திருமுடியன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து ரஸோக்தி - கடலில்நீர் இத்யாதி. "கருதுமிடம்பொருது - கைந்நின்றசக்கரத்தன்" என்றந்வயித்து, இதுக்கு பாவம் - ஸாவஜ்ஞனைகையாலே இத்யாதி. "ஸஸர்ஜ ராவணம் ஸங்க்யே ஸாயகாந் ஸுக்ஷ்மவக்த்ராந் । க்ருதகர்மா நிஶிதவதூதம் தூணீம் புநராவிஶத்" இதியுத்தகாண்டே. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராமபார்ஸ்வம் இத்யாதி. ஸ்லோகார்த்தம் அருளிச்செய்வதாக ப்ரதீகோபாதானம் - அதஹரி இத்யாதி. ஸ்லோகத்துக்கவதாரிகை - ஒருமுத்தின் இத்யாதி. நமக்குமதுவேண்டிவரும் இத்யாதிக்கு - நமக்கும் மாயாப்ரயோகம் வேண்டிவரும்: அப்போது அவனுக்குக் கொலைதப்பாது; கொன்றால் பெருமாள் ப்ரதிஜ்ஞாபங்கம் வருமென்று மீண்டாரென்றபடி. அப்படி பெருமாள் ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணினரோவென்ன - ராமேண இத்யாதி. "ராமேண ஹி ப்ரதிஜ்ஞாதம் ஹர்யக்ஷகணஸந்நிதௌ । உத்தாதநஸ்ஸ்த்ருணாம்ஸீதா ‡ பௌஸஹரி வஹ்நிநா" இதி ராவணம் ப்ரதிமாருதி:. ப்ரதிஜ்ஞையை யழிக்கவொண்ணாதென்னுமத்தை ஹேதுபூர்வகமாக அருளிச்செய்கிறார் - ஸத்யஸங்கல்பரான இத்யாதிவாக்யத்ரயத்தாலே. "ஹரி நாத:" என்னாதே, "ஹரிவரநாத:" என்றதுக்கு பாவம் - தாம்செய்த இத்யாதி. பூசல்

---

‡ பௌஸஹரி வ்யபஷ்டிதா என்று பாடம் காண்கிறது ஸ்ரீராமாயணத்தில்.

ரித்தனை. "***ப்ராப்யஸங்க்ராமகீர்த்திம்***" (ப்ராப்யஸங்க்ராமகீர்த்திம்)-பூசல்ஸாக்யமென்று தனியேயொன்றுண்டிறே; அத்தால்வந்த புகழைத் தாம் படைத்தார். "***நிஸிசரபதிம்***" (நிஸிசரபதிம்)-களவுபூசல் செய்வார்க்குஒதுங்க நிழலான பையலை; ராஜபுத்ரர்களை யகற்றித் தனியிடத்திலே பிராட்டியைப் பிரித்த பையலிறே. "***ஆஜௌ***" (ஆஜௌ)-அவர்களுக்கு அஸாதியான சேவ்வைப்பூசலிலே. '***யோஜயித்வாஸ்ரமேண***'(யோஜயித்வாஸ்ரமேண)-அவனையிளைப்போடே கூட்டினார்; தாம் புகழோடே கூடினார். "***ககநமதிவிசாலம்லங்கயித்வா***" (ககநமதிவிசாலம்லங்கயித்வா) - நடுவிடை வெளி பெருத்திருக்கிற ஆகாசத்தை வருத்தமறக்கடந்தார். "***அர்க்கஸூநு:***" (அர்க்கஸூநு:)-அதுசெய்தபடி ஆதித்யபுத்ரனென்று, தோற்றும்படியாயிருந்தது. உதயகிரியிலே தோற்றினால் பின்பு அஸ்தமித்து நிற்கக்காணு மித்தனையிறே. "***ராமபார்ஸ்வம்ஜகாம***" (ராமபார்ஸ்வம்ஜகாம)-பெருமாளைப்பிரிந்தபடியாலே வந்து கிட்டுவதும் செய்தோமென்று தோற்றும்படி மதிக்கவொன்று செய்து வாராமையாலே, நேர்கொடு நேர் முன்னிற்கமாட்டாதே பெருமாளருகே போய் நின்றார். பையல் தலையைப் பிடுங்கிக்கொடுவந்து திருவடிகளிலே இடப்பெறாத நாம் என் சொல்லி முன்பே நிற்பதென்று பெருமாளருகே வந்துநின்றார். [புனல்இத்யாதி] - புனல் போலவும் மைபோலவும் நின்றவரைபோலவும் இருக்கிறவென்னுதல், மைமாறுதவரை போலேயென்னுதல். வாட்டாற்றார்க்கென்று - பூஜாவாசியன்று. வாட்டாற்றானுக்கென்றபடி. [என்னன்றிசெய்தேனோ] - என்ன நன்மை செய்தேனாக. பெரியவுடையாரைப் போலே தடையோடே முடிந்தேனோ? திருவடியைப்போலே "***த்ருஷ்டாஸீதா***" (த்ருஷ்டாஸீதா) என்றுவந்தேனோ? அன்றியே, தன்னுடைய ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணினேனும்படி விஹிதகர்மங்களை அநுஷ்டித்தேனோ? என்னநன்மைசெய்தேனாக என்னெஞ்சிலே புகுந்தபின்பு பெறாப்பேறுபெற்றாற்போலே விளங்காநின்றான்? ஐஸ்வர்யஸூசகமான தாரது, நினைத்ததுசெய்து தலைக்கட்டவல்ல பரிகரமது, வடிவழகது, இப்படிதுறைதோறும் தலைமைபெறும்படி யிருக்கிறவன் என்னெஞ்சிலேபுகுந்து பெறாப்பேறுபெற்றானாயிராநின்றான். (அ)

பாக்யம் - வீரஸ்ரீ. ராக்ஷஸமென்னாதே "***நிஸிசரபதிம்***" என்று விசேஷித்ததுக்கு ஸாவம் - களவுபூசல் இத்யாதி. அவன் களவுபூசல்செய்தானோவென்ன - ராஜபுத்ரர்களை இத்யாதி. "கீர்த்திம் - ப்ராப்ய" என்றத்தைப்பற்ற - தாம் புகழோடே கூடினார் என்றது. ஆதித்யன் அப்படி வருத்தமறக் கடப்பனோவென்ன - உதயகிரியிலே இத்யாதி. வந்து கிட்டுவதும் செய்தோமென்று தோற்றும்படி - வந்துகிட்டுமிடத்தில் இன்னதுசெய்தோமென்று தோற்றும்படியென்று கூட்டுவது. "மதிக்கவொன்றுசெய்து வாராமையாலே" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - பையல் இத்யாதி. புனல் - ஸமுத்ரம். "திருமுடியன்" இத்யாதிகளிற்சொன்ன ஏகவசநாநுகுணமாக "வாட்டாற்றற்கு" என்றதுக்கர்த்தம் - வாட்டாற்றார்க்கு இத்யாதி. இவையெல்லாவற்றையும் கடாக்ஷித்து ஸாவம் - ஐஸ்வர்ய இத்யாதி. "[illegible] ராவணாந்த:புரே ஸதீ । [illegible] ராமராமேதி [illegible]" இதி ஸுந்தரகாண்டே ராமம்ப்ரதி மாருதி:. "[illegible] த்ருஷ்டா ஸீதேதி தத்த்வத:" இதி ஸங்க்ஷேபே. (அ)

ஒன்பதாம் பாட்டு.

திகழ்கின்றதிருமார்பில் திருமங்கைதன்னோடும்
திகழ்கின்றதிருமாலார் சேர்விடம்தண்வாட்டாறு
†புகழ்நின்றபுள்ளூர்தி போரரக்கர்குலம்கெடுத்தான்
இகழ்வின்றிஎன்னெஞ்சத்து எப்பொழுதும்பிரியானே.

ஆ.—(திகழ்கின்ற.) - தனக்கு திவ்யமஹிஷி, ஸர்வலோகேச்வரியான பெரியபிராட்டி; சேர்விடம், திருவாட்டாறு; தன் திருவடிகளில் கைங்கர்யைக ரஸிகத்வமே யுகழாகவுடையனுயிருந்த பெரிய திருவடி, தனக்கு திவ்யவாஹநமும் ஆச்ரிதவிரோதி நிரஸநோபகரணமும்; இங்ஙனே யிருந்துவைத்து, என்னுடைய நிகர்ஷத்தைப்பார்த்து என்னையிகழாதே ஒருக்ஷணமென்னைப்பிரியில் தரிக்கமாட்டாத ஸ்வபாவத்தை யுடையனுய்க்கொண்டு என்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்திருந்தருளினன்; ஒருவனுடைய குணவத்தை யிருக்கும்படியே இது! என்கிறார்.

ஒ—ஒன்பதாம்பாட்டில், அத்யந்த பரிபூர்ணனான தான் இகழ்வின்றிக்கே என்னெஞ்சத்து எப்பொழுதும் பிரியாதிராநின்றான்; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று ப்ரீதராகிறார். [திகழ்கின்ற என்று தொடங்கி] - விளங்காநின்ற திருமார்விலே யிருக்கிற பெரியபிராட்டியாரோடுங்கூட விளங்காநின்றுள்ள திருமாலார் சேரும் ஸ்தாநம், ப்ரமஹாரமான திருவாட்டாறு. [புகழ் என்று தொடங்கி] - புகழுக்கெல்லாம் ஸ்தாநமான பெரிய திருவடியைத் தனக்கு வாஹநமாகவுடையனுமாய், பெருமிடுக்கரான ராக்ஷஸகுலத்தைக் கெடுத்தான்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரீயஃபதியாய்க்கொண்டு திருவாட்டாற்றிலே நின்றவன், என்னெஞ்சை ஒருகாலும் பிரிகிறிலனென்கிறார்.

திகழ்கின்றதிருமார்பில் - ஸ்வாபாவிகமாக விளங்குகிற திருமார்பில், திருமங்கைதன்னோடும் - நித்யயௌவந ஸ்வபாவையான லக்ஷ்மியோடேகூட, திகழ்கின்ற திருமாலார் - விளங்குகிற ஸ்ரியஃபதியானவன், சேர்விடம் - (தான்) நித்யவாஸம்பண்ணுகிறவிடம், தண் - ப்ரபஹாரமான, வாட்டாறு - திருவாட்டாறு; ("தாஸஸவா" என்கிறபடியே), புகழ்நின்ற - ஸேஷத்வகீர்த்திக்கு வாஸஸ்தாநமான, புள் - பெரியதிருவடியை, ஊர்தி - நடத்துவானாய், (இவ்வாஹநபலத்தாலே), போர்-யுத்தோத்வலரான, அரக்கர் - ராக்ஷஸருடைய, குலம் - திரளை, கெடுத்தான் - நசிப்பித்தவன், என்னெஞ்சத்து - ஹேயமான என்னெஞ்சிலே, இகழ்வின்றி - ஒரு அநாதரமின்றியே, எப்பொழுதும் - ஸர்வகாலமும், பிரியான் - பிரிகிறிலன்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், அத்யந்தம் பூர்ணனான தான் இகழாதே என் மநஸ்ஸை ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன்; ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

[திகழ்கின்ற இத்யாதி] - வெறும்புறத்திலே விளங்காநிற்கிற திருமார்விலே யிருக்கிற பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்காநின்றுள்ள ஸ்ரீயஃபதியான

† 'புகழ்கின்ற' என்று வழங்குகின்றனர் சிலர்.

வன் சேரும்ஸ்தானம் ஸ்ரமஹரமான வாட்டாறு. ஸ்ரீய:பதியான ஸத்த்வோபாதி போருமாய்த்து திருவாட்டாற்றைக் கலவிருக்கையாக வுடையனாகையும். [புகழ்கின்ற இத்யாதி] - புகழுக்கெல்லாம் ஸ்தானமான பெரிய திருவடியை வாஹநமாகவுடையவன். புகழடங்கலும் பெரிய திருவடி பக்கலிலேயாய், அவனையுடையவ னென்னும் புகழே யாய்த்து இவனுக்கு உள்ளது. [போரரக்கர் குலம் கெடுத்தான்] - செவ்வைப்பூசலிலே ராக்ஷஸவர்கத்தைக் குலமாக முடித்தான். "ஸம்ஸாரி" என்று இகழாதே ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன்.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு அத்யந்தம் பூர்ணனானதான் இகழாதேஎன்மநஸ்ஸை ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன்: ஒருவனுடைய வ்யாமோஹமே! என்று ப்ரீதராகிறார்.

[திகழ்கின்றவித்யாதி] - வெறும்புறத்திலே விளங்காநின்றுள்ள திருமார்விலே எழுந்தருளியிருக்கிற பெரிய பிராட்டியாரோட்டைச் சேர்த்தியழகாலும் விளங்கா நின்றுள்ள ஸ்ரிய:பதியானவன். அல்லாதாரையும் ஸ்ரீமான்களென்று சொல்லுமிறே ஔபசாரிகமாக; அப்படியல்ல இங்கு; * திருமங்கை தன்னோடும் திகழ்கையாலே ஸ்ரிய:பதி யென்று பேரையுடையவன். இந்த ரேகமும் ஒரு ப்ரயோஜநமில்லை; திருமாலானவ னென்றபடி; "புள்ளூர்தி" என்றவோபாதி. [சேர்விடம் தண்வாட்டாறு] - ஸ்ரிய:பதித்வத்தோபாதியும் போருமாய்த்து அவ்வூரை இருப்பிடமாகவுடையனாயிருக்கிறவதுவும். [புகழ்இத்யாதி] - புகழெல்லாம் தன்பக்கலிலே கிடக்கும்படியிருக்கிற பெரியதிருவடி - வாஹநம். புகழடங்கலும் கிடப்பதுஅவன்பக்கலிலே; அத்தையுடையனேன்கிற இதுவே இவனுக்குஏற்றம். [போர்இத்யாதி] - செவ்வைப்பூசலிலே ராக்ஷஸஜாதியைக் குலமாக முடித்தான். [இகழ்வுஇத்யாதி] - "ஸம்ஸாரி" என்று பிற்காலியாதே, ஒரு கார்யப்பாட்டாலே செய்தானாய், பின்பு விட்டுக் கைப்பிடிக்கையன்றிக்கே ஸர்வகாலமும் விடுகிறிலன். பித்தோபஹதர் சந்தநபங்கத்தினின்றும் கைவாங்கமாட்டாதாற்போலே, க்ஷண காலமும் பிரியமாட்டுகிறிலன். (௯)

ஒன்பதாம்பாட்டு.—திகழ்கின்ற இத்யாதி. "திருமாலார்" என்று தொடங்கி "எப்பொழுதும் பிரியானே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அத்யந்தம் இத்யாதி. "பிரியானே" என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரீதராகிறார் என்றது.

"திருமாலார்" என்னாநிற்க "திருமங்கை தன்னோடும்" என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - அல்லாதாரையும் இத்யாதி வாக்யத்ரயம். இந்த ரேகம் - "திருமாலார்" என்றவிடத்தில் ரேகம்; சமப்தத்தாலே - †"வாட்டாற்றூர்க்கு" என்று கீழ்ச்சொன்ன ரேகத்தை ஸமுச்சயிக்கிறது. புள்ளூர்தியென்றவோபாதி என்றது - "புள்ளூர்தி" என்கிற திருநாமம்போலே "திருமால்" என்கிற திருநாமமும் முக்யமென்றபடி. "திருமாலார்" என்றத்தோடே "சேர்விடம் தண்வாட்டாறு" என்றத்தையும் கூட்டிபாவம் - ஸ்ரியபதித்வத்தோபாதியும் இத்யாதி. "புகழ்நின்றபுள்" என்றதுக்கர்த்தம் - புகழெல்லாம் இத்யாதி. புகழ்நிற்பது அவன்பக்கலிலேயானால் ஈஸ்வரனுக்கு வாசியே தென்ன - புகழடங்கலும் இத்யாதி. போர் - போரிலே, யுத்தத்திலே "இகழ்வின்றி" என்றதுக்கும் "எப்பொழுதும்" என்றதுக்கும் பாவம் - ஸம்ஸாரி இத்யாதி. இகழ்தல் - விடுதல். ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரணம் - பித்தோபஹதர் இத்யாதி. சேர்விடமான தண்வாட்டாற்றிலேயிருக்கிற - புகழ்நின்ற புள்ளூர்தி என்றந்வயிப்பது. (௯)

---

† இதைப் பார்க்கும்போது எட்டாம் பாசுரத்தில் வாட்டார்க்கு என்றுபாடமிருக்குமோ என்று ஓரெண்ணம் தோன்றுகின்றது.

பத்தாம் பாட்டு.

பிரியாதாட்செய்யென்று பிறப்பறுத்துஆளறக்கொண்டான்
அரியாகிஇரணியனை ஆகங்கீண்டான்அன்று
பெரியார்க்குஆட்பட்டக்கால் பெறாதபயன்பெறுமாறு
வரிவாள்வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான்காட்டினனே.

ஆ.—(பிரியாது.) - இனியொருகாலமும் தன்னைப்பிரியாதே ஸர்வதேஶ வ்ருத்தியையும் பண்ணென்றுகொண்டு என்னை அநந்யார்ஹஶேஷமாகக் கொண்டான் இன்று; அரியாகிஇரணியனை ஆகங்கீண்டான்அன்று; பெரியார், தங்களை ஆஶ்ரயித்தவர்களுடைய சிறுமையும் கொடுக்கப்படுகிற பொருளின் சீர்மையும் பாராதே, அவர்களுக்கு "இனியில்லை" என்னும் சீரியபொருளைக் கொடுப்பாரென்னுமிடம், வரிவாள் வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டியருளினனென்கிறார்.

ஒ—பத்தாம்பாட்டில், மஹாத்மாக்கள் சிலரை விஷயீகரிக்கப்புக்கால் ஒருவர்க்கும் கிடையாத சீரியபொருளை அவர்களளவும்பாராதே கொடுப்பர் என்னும் இவ்வர்யவஸ்திதியை, வரிவாள் வாயரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டியருளினன் என்கிறார்.

[பிரியாது என்றுதொடங்கி] - எனக்காக ஹிரண்யனுடைய ஹ்ருதயத்தைப் பிளந்தான் அன்று; இன்று "எனக்கேயாட்செய்" என்று எம்மாவீட்டிலே நான் ப்ரார்த்தித்தபடியே என்னை அடிமைகொண்டான். வாள் - ஒளி. உஹயவிபூதியிலும் தம்மையொழியத் திருவாய்மொழி பாடப்பெற்றாரில்லை என்று இவர்க்குக் கருத்து.

ப.—அநந்தரம், பெரியவர்கள் எதிர்த்தலையில் சிறுமைபாராதே தம்தரத்திலே உபகரிப்பாரென்னும் இத்தை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தானென்கிறார்.

பிரியாது - யாவதாத்மபாவி பிரியாதே, ஆட்செய் - அடிமைசெய், என்று - என்றுசொல்லி, பிறப்பு - அதுக்கு விரோதியான ஜந்மஸம்பந்தத்தை, அறுத்து -, அற - மிகவும், ஆட்கொண்டான் - அடிமைகொண்டவனாய், அன்று - (பெற்றதமப்பனாலே ப்ரஹ்லாதன் ஈடுபட்ட) அன்று, அரியாகி - நாஸிம்ஹமாய், இரணியனை - ஹிரண்யனுடைய, ஆகம் - ஶரீரத்தை, கீண்டான் - பிளந்தவனாய், வரி - வரியையும், வாள் - ஒளியையுமுடைத்தாய், வாய் - வஹ்நிமுகமான, அரவணைமேல் - திருவரவணையின் மேலே, வாட்டாற்றான் - திருவாட்டாற்றிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன், பெரியார்க்கு- பெரியவர்களுக்கு, ஆட்பட்டக்கால் - அடிமைப்பட்டால், பெறாத - பெறுதற்கரிதான, பயன் - ப்ரயோஜநங்களையும், பெறும்ஆறு - பெறும் ப்ரகாரத்தை, காட்டினன் - காட்டினான்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், மஹாபுருஷர்களை யடைந்தால் எதிர்த்தலைபாராதே தங்கள்தரத்தைக் கொடுப்பர்கள் என்னும் அர்த்தத்தை, திருவாட்டாற்றில் நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினார் என்கிறார்.

[பிரியாது இத்யாதி] - 'நமக்குப்பிரியாதே அடிமைசெய்' என்று அருளிச்செய்து, விரோதியையும்போக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொண்டான். "எனக்கே

யாட்செய்'' என்னவேண்டுமென்று எம்மாவீட்டிலே நாம் ப்ரார்த்தித்தத்தையும் செய்தான்: பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே அபேக்ஷித்தத்தையும் செய்தான்: ''தனக்கேயாக'' என்றத்தையும் நமக்குச்செய்தான். [அரியாகி இத்யாதி] - தன்னையழியமாறி ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலை அநாயாஸேந கிழித்தான். [அன்று] - அச்செயலும் ப்ரஹ்லாதனுக்கு அன்று ; எனக்காகச் செய்தான் என்கிறார்: இன்று ''க்ரியதாமிதி'' என்கிற படியே என்விரோதியைப்போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைக்கொண்டான்.[பெரியார்இத்யாதி] - மஹாபுருஷர்களை ஆஶ்ரயித்தால் ஸுதுர்லபமான ப்ரயோஜநத்தைப்பெறுவர்களென்னும் அர்த்தத்தை, வரியையும் ஒளியையும் வாயையுமுடைய திருவனந்தாழ்வான்மேலே கண்வளர்ந்தருளுகிற திருவாட்டாற்றில் நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினார். என்சிறுமை பாராதே தன்தரத்திலே செய்தருளினார். உபயவிபூதியிலும் தம்மைப்போலே திருவாய்மொழி பாடப்பெற்றாரில்லை என்றிருக்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. மஹாபுருஷர்களையடைந்தால் எதிர்த்தலை யாராதே தங்கள் தரத்தைக் கொடுப்பர்களென்னும் இவ்வர்த்தத்தை, திருவாட்டாற்றில் நாயனார் என்பக்கலிலே காட்டினாரென்கிறார்.

[பிரியாதுஇத்யாதி] - 'நமக்குப்பிரியாதே அடிமைசெய்' என்றருளிச்செய்து, விரோதியையும்போக்கி, நித்யகைங்கர்யத்தையும் கொண்டான்; ''எனக்கேயாட்செய்'' என்னவேணுமென்று நாம் * எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே செய்தான். ''இந்நின்ற நீர்மை இனியாமுறாமை'' என்று*பொய்ந்நின்றஞானத்தில் அபேக்ஷித்தபடியே பிறப்பறுத்தான். ''தனக்கேயாக'' என்று*எம்மாவீட்டிலே ப்ரார்த்தித்தபடியே ஆளறக்கொண்டான். [அரியாகிஇத்யாதி] - இதுக்கு முன்பே தமக்குப் பண்ணிற்றொரு உபகாரத்தைச் சொல்லுகிறார். [அரியாகி] - ஸ்ரீநரஸிம்ஹமாய் ஹிரண்யனுடைய முருட்டுடலை அநாயாஸேந கிழித்தான். [அன்று] - அன்றுஅப்படி செய்தான்; இன்று இப்படிசெய்தான். ''க்ரியதாமிதிமாம்வத'' (க்ரியதாமிதிமாம்வத) என்கிறபடியே என்விரோதியைப்போக்கி நித்யகைங்கர்யத்தைக் கொண்டான். ''முகப்பே கூவிப்பணிகொள்ளாய்'' என்றிறே இவர் ப்ரார்த்தித்தது. [பெரியார்இத்யாதி] - மஹாபுருஷ ஸமாஶ்ரயணத்தாலே துர்லபமான ப்ரயோஜநத்தைப் பெறுவர்களேன்னும் அர்த்தத்தை, வரிவாள்வா யரவணைமேல் வாட்டாற்றான் என்பக்கலிலே காட்டினான். ''மஹாத்மநாம் ஸம்ஶ்ரயஹேதோ ...

பத்தாம்பாட்டு.—பிரியாது இத்யாதி. ''பெரியார்க்குஆட்பட்டக்கால்'' இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மஹாபுருஷர்களை இத்யாதி. தரத்தை - அதிஶயத்தை.

கீழ்வாக்ய விவரணமாதல், இதுதான் கீழ் இவர் அர்த்தித்தபடியே செய்தானென்கிறாராதல் - எனக்கேயாட்செய் இத்யாதி. ''அற'' என்றது-காலாவதியறுகையாய், நித்யகைங்கர்யம் கொண்டானென்னுதல்; ''அற'' என்று தனக்கேயற்றுத் திரும்படி கைங்கர்யம் கொண்டானென்னுதல். இதுக்கு ஸூசகஶப்தம் - தனக்கேயாக என்று எம்மாவீட்டில் இத்யாதிவாக்யம். ப்ரஹ்லாதனுக்குச் செய்தது தமக்குச்செய்ததாக நினைத்திருக்கும் இவர் திருவுள்ளத்தை யடியொற்றி யருளிச்செய்கிறார் - இதுக்குமுன்பே இத்யாதி. ''அன்று'' என்றதுக்கு பாவம் - அன்று அப்படி இத்யாதி. இன்று செய்ததேதென்ன - க்ரியதாம் இத்யாதி. ''க்ரியதாமிதிமாம்வத'' என்கிறஇது * எம்மாவீட்டிலில்லையேயென்ன - முகப்பே இத்யாதி. ''மஹாபுருஷர்கள் தங்களையாஶ்ரயித்தவர்களுக்கு துர்லபமான ப்ரயோஜநத்தைக் கொடுப்பர்கள்'' என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம்- மஹாத்மநாம் இத்யாதி. ''...

𑌵𑌾𑌵𑌸𑍀𑌦𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿'' (மஹாத்மநாம்ஸம்ஶ்ரயமப்யுபேதோ நைவாவஸீதத்யதிதுர்க்கதோபி)- மஹாபுருஷஸமாஶ்ரயணம்பண்ணினால், பின்னை அவர்கள், கொள்ளுகிறவன்சிறுமைபார்த்தல் கொடுக்கிறதின்பெருமைபார்த்தல் செய்யாதே கொடுப்பர்களென்று இங்ஙனே நாட்டிலே ஒன்றுண்டு; அத்தை என்பக்கலிலே காட்டினான். ப்ரஹ்லாதாதிகளைக்கொண்டு கவிபாடுவித்துக்கொண்டானோ? (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

காட்டித்தன்கனைகழல்கள் கடுநரகம்புகலொழித்த
வாட்டாற்றெம்பெருமானை வளங்குருகூர்ச்சடகோபன்
பாட்டாயதமிழ்மாலை ஆயிரத்துளிப்பத்தும்
கேட்டாரார்வானவர்கள் செவிக்கினியசெஞ்சொல்லே.

ஆ.—(காட்டி.) - * அயர்வறுமமரர்கள் இத்திருவாய்மொழியைக் கேட்டால் என்படுவரோ? என்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், அயர்வறுமமரர்கள் இத்திருவாய்மொழியைக் கேட்டால் வித்ருஷ்ணராவர் என்கிறார்.

[காட்டி என்றுதொடங்கி] - தன்திருவடிகளைக்காட்டித் தன்னைக் காணப்பெறாதே நான்பட்ட மஹாதுஃகத்தைப் போக்கின திருவாட்டாற்று எம்பெருமானை. [வளங்குருகூர் என்றுமேலுக்கு] - ஸம்ருத்தமான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய இசையோடுகூடின தமிழ்த்தொடையான ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும், செவிக்கு இனிதாய்ச்செவ்வியசொல்லான இத்திருவாய்மொழியை.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக இதினுடைய நித்யஸூரிஸாம்யத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

தன் கனைகழல்கள் - (நிரதிஶயபோக்யமாம்படி ஶப்தோத்தரமான வீரக்கழலையுடைய) தன்திருவடிகளை, காட்டி-, கடு - துஸ்ஸஹமான, நரகம் புகல் - ஸம்ஸாரநிரயப்ரவேஶத்தை,ஒழித்த-,வாட்டாறு - திருவாட்டாற்றில், எம்பெருமானை - ஸ்வாமியானவனைப்பற்றி, வளம் - அழகிய, குருகூர் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வாருடைய, பாட்டாய் - பாட்டாயிருக்கிற, தமிழ்மாலை - தமிழ்த்தொடையான, ஆயிரத்துள் -,செவிக்குஇனிய-செவிக்கு மதுரமாய், செஞ்சொல்- (கரணத்ரயமும் ஏகரூபமாகையாலே)செவ்வியசொல்லாயிருக்கிற, இப்பத்தும் - இவைபத்தையும், வான

𑌵𑌤𑌿 𑌕𑌸𑍍𑌯 𑌵𑌿𑌷𑍍𑌣𑍋𑌃 † 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌨𑌾𑌂 𑌸𑌂𑌶𑍍𑌰𑌯𑌮𑌭𑍍𑌯𑍁𑌪𑍇𑌤𑍋 𑌨𑍈𑌵𑌾𑌵𑌸𑍀𑌦𑌤𑍍𑌯𑌤𑌿𑌦𑍁𑌰𑍍𑌗𑌤𑍋𑌽𑌪𑌿'' இதி விஷ்ணுதர்மே க்ஷத்ரபந்து வாக்யாநே. விவரணம்-மஹாபுருஷ இத்யாதி. பெறுதபயன் பெறுமாறு - பெறப்போகாத புருஷார்த்தத்தையும் பெறுவர்களென்னு மர்த்தத்தையென்றபடி. இது ப்ரஹ்லாதாதிகளுக்கு மில்லையோ? அவர்களைப்பற்ற இவர்பெற்ற அதிஶயமேதென்ன - ப்ரஹ்லாதாதிகளை இத்யாதி; இது "ஆகங்கீண்டான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து. அன்று - அரியாகி இரணியனை யாகங்கீண்டான்; இன்று - பிரியாதாட்செய்யென்று பிறப்பறுத்தாளறக்கொண்டான்; பெரியார்க்காட்பட்டக்கால் இத்யாரப்யாக்வயம். (௧௦)

---

† 𑌮𑌹𑌾𑌤𑍍𑌮𑌸𑌮𑌾𑌶𑍍𑌰𑌯𑌂 என்றும்பாடம் காண்கிறது.

வர்கள் - நித்யஸூரிகள், கேட்டு ஆரார் - கேட்டு (ஒருகாலும்) த்ருப்தராகார். இது கலிவிருத்தம். தாழிசையுமாம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அநுபவிக்க உரியார் நித்யஸூரிகள் என்கிறார்.

[தன்கழல்கள்காட்டி] - ஸ்வரூபரூபகுணங்களை ப்ரகாசிப்பிக்கிற வடிவைக் காட்டி ஸம்ஸாரஸம்பந்தத்தைத் தவிர்த்தவென்னுதல். தன்னைக்காணப்பெறாத து:க்கத்தைப்போக்கினவன் என்னுதல் திருவாட்டாற்றில் என் நாயனை. [வளம்] - ஸம்ருத்தி. [பாட்டாய தமிழ்மாலை] - ‘பாட்யே கேயே ச மதுரம்’’ என்கிறபடியே இசையோடே புணர்ப்புண்ட தமிழ்த்தொடை. நித்யஸூரிகள் இத்தைக்கேட்டால் பர்யாப்தராகார். இப்படிபடுகிறது உள்ளீடானவன் ஶீலத்தாலேயோவென்னில்;— பாசுரத்துக்காகவென்கிறது. ‘‘ஸம்ப்ரவே மதுரம்’’ என்கிறபடியே செவியே தொடங்கி ரஸிக்கும். [செஞ்சொல்லே] - நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்ட சொல்லு. ‘‘சிந்தையாலும் சொல்லாலும் செய்கையினாலும்’’ என்று, ‘‘செந்தமிழ்ப்பத்தும்’’ என்றாரிறே.

ஈடு.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யநுபவிக்கவுரியார் நித்யஸூரிகளென்கிறார்.

[காட்டித்தன்கனைகழல்கள்] - நிர்ஹேதுகமாகத் தன்ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளை ப்ரகாஶிப்பிக்கிற வடிவைக்காட்டி. [கடுநரகம்புகலொழித்த] - ‘‘இங்நின்றநீர்மை இனியாமுறாமை’’ என்று அபேக்ஷித்தபடியே செய்தானாய்த்து. அறிவுடையார்க்குப் பொறுக்கவொண்ணாத நரகம் ஸம்ஸாரமிறே. [வளம்]-அழகியதான திருநகரியைத் தம்மதாக வுடையரான ஆழ்வார். [பாட்டாய இத்யாதி] - ‘‘பாட்யே கேயே ச மதுரம்’’ (பாட்யேகேயேசமதுரம்) என்கிறபடியே இசையிலே புணர்ப்புண்ட திருவாய்மொழி ஆயிரத்திலும் இப்பத்தையும் கேட்டு. [ஆரார்வானவர்கள்] - இத்தைச் சொல்லக்கேளாநின்றால் ‘‘இன்னம்சொல், இன்னம்சொல்’’ என்னுமித்தனைபோக்கி, கேட்ட அம்சத்தாலே த்ருப்திபிறவார்களாய்த்து. ஶீலவத்குணங்களை யநுபவித்து, அதுக்குப் போக்குவிடுகைக்குப் பாசுரமின்றிக்கே விம்மல் பொருமலாய்ப் படுகிறவர்கள், இப்பாசுரம் கேட்டால் விடார்களிறே. அதுக்கு ஹேதுவேன்? அவனுடைய ஶீலகுணாநுபவம்பண்ணியோவென்னில்; இப்பாசுரத்துக்குத் தோற்றேன்கிறார். [செவிக்கினிய] - ‘‘ஸம்ப்ரவே மதுரம்’’ (ஸம்ஶ்ரவேமதுரம்) என்கிறபடியே செவிவழியேபுக்கு நெஞ்சுக்கு இனிதாகையன்றிக்கே, செவிப்பட்டபோதேபிடித்து ரஸிக்கையாலே. அதுக்கடியேன்னேன்னில்,— [செஞ்சொல்லே] - நினைவும் சொலவும் செயலும் ஒருபடிப்பட்டிருக்கையாலே. ‘‘சிந்தை

நிகமம் - காட்டி இத்யாதி. ‘‘கேட்டாரார் வானவர்கள்’’ இத்யாதியைப் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

கனை - ஆபரணத்வநி. ‘‘கழல்’’ என்றது - திருமேனிக்கும் உபலக்ஷணம். ‘‘காட்டித் தன்கனைகழல்கள்’’ என்றதுக்கு பாவம் - நிர்ஹேதுக இத்யாதி. * கடுமைக்கு பாவம் - அறிவுடையார்க்கு இத்யாதி. பாட்டாய - காநரூபமான. ‘‘பாட்டாய’’ என்றதுக்கு வாஸனை - பாட்யே இத்யாதி. புணர்ப்புண்ட - கட்டுண்ட. ‘‘ஆரார்’’ என்றதுக்கு பாவம் - இத்தைச்சொல்ல இத்யாதி. அவர்களப்படி அத்ருப்தராயிருப்பர்களோவென்ன - ஶீலவத்குணங்களை இத்யாதி. விம்மல் பொருமல் - அத்யுத்கடமான ப்ரீதியால்வந்த ஶரீரவிகாரம். மேலுக்கவதாரிகை - அதுக்கு ஹேது இத்யாதி. ‘‘செஞ்சொல்’’ என்றால் கரணத்ரயைகரூப்ய வாசகமாமோவென்ன - சிந்தையாலும்

யாலும் சொல்லாலும் செய்கையினுலும் தேவபிரானையே" என்ன "செந்தமிழ்ப்பத்தும்" என்றாரிறே இவர்தாமே. (௧௧)

இத்யாதி. 'காட்டித்தன்' இத்யாரப்ய, 'ஆயிரத்திலும்' வைத்துக்கொண்டு, 'செவிக்கினிய செஞ்சொல்லான - இப்பத்தும் கேட்டு - வானவர்கள் - ஆரார்' இத்யந்வய:. "வனவம்வஹாவியாம் விஜ்ஞாம் விஜ்ஞயிஸ்வாஸோஹாகவி: । ஸம் ஶ்ருவெஶேயாஸம்வாக்யம் வெவெதெஹ்யாவ்யாஜ ஹாரஹ". இதி ஸுந்தரகாண்டே. (௫௧ - ௧) (௧௧)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—ஸ்வேச்சாநுயாஸீநிவிவேஶயிஷாம் ஸ்வஶீலம் தத்வஜ்ஞியவியிவைநவியாதாகாஸே । வஶ்யாந்த்ஸி:ப்ரஸேதிதாநா ஸஹவஷவெஷ்வாஜ்ஞாயிகாஸ்வவிஷயோவக்ருதீஸ்தீயா: ।

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—ஸக்ருத் ஸ்வாக்ஷ, க்லேஶவஸ்வாக்ஷி ஸிரவிவ, தயாஶ்ரீஶநாராயணஸ்வாக்ஷ, ஷ்வஹஸ்வாத்வாணவாநா, ஸேஸிஸேததாஸ்வஸீ வாஞ்ஜநீயஸ்வஹாவாக்ஷ । ஸ்வெஶ்ராஜாக்ஷஸ்வ, மொவிந்த, உக்ஸாபஶ: ஶ்ரீ வக்ஷிஸ்வாக்ஷி ஹாவெ:. ஶ்ரீஸோநுதீவெராஷ்யவெஸோயஸ்வவடிவிதரணெவெதிதெநாஸஹ்யஹாஷி ।

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி

அருளாலடியிலெடுத்தமாலன்பால்
இருளார்ந்ததம்முடம்பையிச்சித்து — இருவிசும்பில்
இதனுடன்கொண்டேக இவரிசைவுபார்த்திருந்த
சுத்திசொல்லும்மாறன்செஞ்சொல்.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

ஏழாந்திருவாய்மொழி - செஞ்சொல் - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ.—(செஞ்சொற்கவிகாள்.) - தான் சொன்னபடியே செய்யக்கடவனாகச் சமைந்துகொண்டு தம்முடைய திருவுள்ளத்திலே புகுந்தருளின எம்பெருமான் தம்மோடேகலந்த கலவியாலே தமக்குப்பிறந்த நிரவதிகப்ரீதய திஶயத்தாலே;

ஒ.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், இப்படி எம்பெருமான், ஆழ்வார் தம்பக்கலிலே அத்யபிநிவிஷ்டனாய், அவர் விதித்தபடியே செய்யக்கடவனாயிருந்துவைத்து, தன்னுடைய சாபலாதிஶயத்தாலே இவரை இத்தேஹத்தோடேகூடத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலே மிகவும் அபிநிவிஷ்டனாய், இத்தையறியில் இவர் இசையார் என்று பார்த்து, இவரைக்கொண்டு திருவாய்மொழி பாடுவிடபாரைப்போலே புகுந்து, இவருடைய திருமேனியிலும் இவர்தம்மோடேகலந்து அத்யபிநிவேஶத்தைப்பண்ணி, இவ்வுடம்போடேகூடத் திருநாடேறக் கொடுபோகையிலே அவன் அபிநிவேஶிக்கிறபடியையறிந்து, "இவன் இப்படி அபிநிவேஶிக்கில் ஒருநாளும் ப்ரக்ருதிவிஶ்லேஷத்துக்கு உபாயமில்லை. ஆனபின்பு, அவனுடைய அநுபவத்துக்கு விரோதியான ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை அவனையிட்டு இங்கே அறுப்பித்துக் கொள்ளவேணும்" என்று பார்த்தருளி, "சதுர்விம்ஶதிதத்த்வாத்மக ப்ரக்ருதி தத்த்வத்தோடுள்ள ஸம்பந்தத்தை யறுத்து என்னைக் கொடுபோகவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்க, உம்முடைய உடம்

பொழிய வேறு எனக்கு ப்ராப்யமுண்டோ?" என்று அவன் நிர்வந்திக்க, "என்பக்க லுண்டான விஷயீகாரத்தாலேயன்றோ இவ்வுடம்பில் அபிநிவேஶம் பண்ணுகிறது? ஆனபின்பு, எனக்காக இதில் நசையைவிட்டு அருளவேணும்" என்று இவர் ஶரணம் புக்கிரக்க, அவனும் "அப்படியேசெய்கிறோம்" என்று இசைய, அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், அவனுடைய ஸௌஶீல்யாதிகுணங்களிலே அழுந்தி, "அவனுக்கு அடிமைசெய்யப் புகில் அவனுடைய ஸௌஶீல்யாதிஶயத்தாலே பிழைக்கவொண்ணாது: ஆனபின்பு, தந்தாமை வேண்டியிருப்பார் அவனுடைய குணத்திலே அகப்படாதே பரிஹரித்து அடிமைசெய்யுங்கோள்" என்று ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே அருளிச்செய்கிறார்.

ப.—ஏழாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் இவர்க்குப் பரமபதத்தைக் கொடுக்கையிலே யுத்யோகித்த ஸர்வேஶ்வரன் இவர் முடியிலே திருவடிகளைவைத்துத் திருவுள்ளத்திலே பூர்ணமாகப் புகுந்திருந்து, "விரைகுழுவுநறுந்துளவம் மெய்ந்நின்றுகமழும்"என்னும்படி திருமேனி முழுக்கத் திருத்துழாய் பரிமளமாம்படியாக இவருடைய ஶரீரத்தோடு அந்தஃகரணத்தோடு மற்றுமுள்ள அவயவங்களோடுவாசியற அத்யபிநிவிஷ்டனாய் ஆதரிக்கிறபடியைக்கண்டு, இவ்வாதராதிஶயத்துக்கு ஹேதுவான அவனுடைய ஆஶ்ரிதவிஷயமான அபிநிவேஶத்தையும், அதிஶயிதபோக்யத்வத்தையும், ஆஶ்ரிததேஹத்திலாதரத்தையும், அதில்அத்யந்தாபிநிவேஶத்தையும், ரஸிகத்வத்தையும், ஸர்வாதிகத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதார்த்த தேஶவாஸத்தையும், ஸர்வப்ரகாரஸம்ஶ்லேஷத்தையும், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுத்வத்தையும், அபேக்ஷாபராதீநத்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, "ஏவம்விதனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஆதராதிஶய மிருந்தபடியால், நாம் "இனியாமுறாமை" என்று உபேக்ஷித்த தேஹாதிகளையும் விளம்பமறக் கொண்டுபோவாரைப் போலே யிராநின்றது; அஸ்த்திரமாய், தோஷதூஷிதமாகையாலே அபுருஷார்த்தமாய், அநுபவவிரோதியாகையாலே அநபிமதமாயிருக்கிற இத்தை நம்பக்கலாதரத்தாலே விரும்பாநின்றான்: இத்தை யறிவித்தும் நாம் அவனை அர்த்தித்தும் விடுவித்துக் கொள்ளுவோம்" என்று தெற்கில் திருமலையிலே அவனை யபேக்ஷிக்க, அதுக்காக அவன் நிவர்த்திப்பிக்கையிலே உத்யுக்தனாம்படியைக் கண்டு ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—ஏழாந் திருவாய்மொழியில், "விதிவகையே" என்கிறபடியே ஆழ்வார் விதித்தபடியே செய்வானும்படி இவர்க்குப் பரதந்த்ரனாய்வைத்து, தன்னுடைய சாபலாதிஶயத்தாலே "தலைமேலதாளிணைகள்" என்றும், "நறுந்துளவம் மெய்ந்நின்று கமழும்" என்றும் சொல்லுகிறபடியே இவருடைய திருமேனியை மிகவும்விரும்பி, இத்தேஹத்தோடேகூடப் பரமபதத்தில் கூடக்கொண்டு போகையிலே அபிநிவேஶிக்கிறபடியைக்கண்டு, "நாம் பொய்ந்நின்ற ஞானத்திலே 'கழித்துத் தரவேணும்' என்று அபேக்ஷித்தபோதே செய்யாதொழிந்தது நம்மைக்கொண்டு ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டுகைக்காக என்றிருந்தோம்: அது ஒருவ்யாஜமாய் ஶரீரத்தையே விரும்புகிறானாயிருந்தது. இதுக்கு அடி நம்முடைய ஶரீரமென்று நம்பக்கல் விருப்பத்தாலே விரும்புகிறானித்தனை; இது தோஷப்ரசுரமென்றும் அறிகிறிலன்: இது நமக்கு அநபிமதமென்றும் அறிகிறிலன்:†உபசயாத்மகமாகையாலே அஸ்த்திரத்வாதி தோஷப்ரசுரமென்றும் த்வதநுபவவிரோதியாகையாலே அநபிமதமென்றும் அறிவித்து, இத்தைக்கழித்துத்தரவேணும்

† "என்றபார்த்து" என்றாற்போலச் சிலபதங்களைக்கூட்டினாலொழிய அந்வயிக்காதென்று தோன்றுகின்றது.

என்று ப்ரார்த்திக்க, "உம்முடைய உடம்பொழிய நமக்கு ப்ராப்யமுண்டோ? உம்முடைய உத்தேஸ்யத்தை நீர் விடாநின்றீரோ?" என்று அவன் நிர்வந்திக்க, "நீ என் பக்கலுண்டான விருப்பமிறே என் ஸரீரத்தை விரும்புகிறது: இதுஎனக்கு அத்யந்தம் அநபிமதம்: எனக்காக இதில் நசையைவிட்டு அருளவேணும்" என்று ஸரணம்புக்கிரக்க, தனக்கு இத்தைவிடுகை ப்ரியமன்றிக்கே யிருக்கச்செய்தேயும், இவரைக்குறித்துப் பரதந்த்ரனுகையாலே "அப்படிசெய்கிறோம்" என்று இசைய, "தனக்கு அநபிமதமாயிருக்க நாம் சொன்னபடி செய்வதே!" என்று அத்யந்தம் ஹ்ருஷ்டராய், "இவனுடைய ஸீலாதிகுணங்களிலே அழுந்தி இவ்விஷயத்திலே அநுபவிக்க இழிவார் ஐஸ்வர்யத்திலே இழியப்பாருங்கோள்: தந்தாமை வேண்டியிருப்பார் அவனுடைய ஸீலாதிகுணங்களிலே அகப்படாதே கொள்ளுமகோள்" என்று ப்ரீத்யதிஸயத்தாலே உபதேஸித்துத் தலைக்கட்டுகிறார்.

ஈடு.—"விதிவகையே" என்கிறபடியே அவன் தம்மைக்குறித்துப் பரதந்த்ரனாய் நிற்கிறபடியை யநுஸந்தித்தார். அவ்வழியாலே "விரைகுழவுநறுந்துளவம்மெய்ந்நின்று கமழுமே" என்றும் "தலைமேலதாளிணைகள்" என்றும் அவன்தன் திருமேனியோடேபுகுந்து கலந்தபடியைப் பேசினர்.

தம்மோடேவந்து கலந்து தம்மைக்குறித்துப்பரதந்த்ரனாய் திருமேனியை விடமாட்டாதே அவன் பண்ணுகிற அபிநிவேஸத்தைக்கண்டு; "இந்நின்ற நீர்மைஇனியாமுறாமை" என்று நாம்அடியிலேயர்த்திக்கச்செய்தேயும் இங்கு நம்மைவைத்தது ஒருகார்யபுத்த்யாவாகாதே என்றிருந்தோம் ; அதாவது - இப்ப்ரபந்தம் தலைக்கட்டுவித்துக் கொள்ளுகையிறே ; அது அவ்வளவிலன்றிக்கே நம்முடம்பு விரும்பி விடமாட்டாமையாலேயாயிருந்தது ; இவன் வேறுமுடம்பனாயிருந்தான். "கவிபாடுவித்துக்கொள்ளுகையென்று வ்யாஜமாத்ரம்: ஆநுஷங்கிகபலமாய்வந்தத்தனை; இதுவேஇவனுக்குநினைவு"என்றுபார்த்தார் ; "இவன் இவ்வுடம்பை விரும்புகிறது நம்பக்கல் ஆதரத்தாலேயிறே ; இப்படி நம்மை விரும்பின இவ்வளவிலே நம் அபேக்ஷிதம் செய்வித்துக்கொள்ளுவோம்" என்று பார்த்து, "தேவர் திருவுள்ளத்திலோடுகிறதென்?" என்றார்; "நான்உடம்பனாயே வேறொன்றறியாமல் படுகிறபாடன்றோ, மற்றுண்டோ ?" என்றான் ; "அங்ஙனாகிலது: தேவர் இதில் பண்ணியருளுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும்" என்று விண்ணப்பஞ் செய்ய ; இவர் விலக்கினது மிகவும் அவனுக்கு அபிநிவேஸத்துக்கு உடலாய்த்து ; தந்தாமைக் கொண்டு அருமைப்படுத்துவர்களிறே மேல்விழுகைக்காக ; அதுபோலேயாய்த்து. இப்படி

செஞ்சொல் ப்ரவேஸம், ஸங்கதிகதநார்த்தம் வ்ருத்தாநுவாதம் - விதிவகை இத்யாதி- ஸங்கதி - தம்மோடே இத்யாதி. *என்னைக்குமேன்னையிலே - அவன் தம்மைவைத்தது க்குஹேது கவிபாடுகைக்கென்றருளிச்செய்யாநிற்க, தம் உடம்பில் வ்யாமோஹத்தாலே யென்கிறதென்னென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இந்நின்ற இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே. வேறுமுடம்பனாயிருந்தான் - கேவலம் தேஹசபலனாயிருந்தானென்றபடி. ஆனல் ப்ரபந்தம் பாடுவிக்கவில்லையோவென்ன - கவிபாடுவித்து இத்யாதி வாக்யத்ரயம். ஆநுஷங்கிகபலம்- அப்ரதாநமாக வந்ததென்றபடி. இதுவே - உடம்பை விரும்பிவிடமாட்டாததுவே. விரும்பிவிடமாட்டாமையாலே என்றது- "மாயவாக்கை யிதனுள்புக்கு" இத்யாதியைப்பற்ற. இப்படி விரும்புகிறவனைத் தவிரவேணுமென்றால் கேட்குமோவென்ன அருளிச்செய்கிறார் - இவன் இவ்வுடம்பை இத்யாதி. "மங்கவொட்டு" என்றத்தைப்பற்றி - இதில் பண்ணியருளுகிற விருப்பத்தைத்தவிரவேணும் என்றது. "நன்கென்னுடலம் கைவிடான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - இவர் விலக்கினது இத்யாதி,

இவன் இதிலே பண்ணுகிற ஆதரத்தைக்கண்டு, "இவனுடைய அபிநிவேஶமிருந்தபடியால் இவ்வுடம்போடே நம்மைக்கொடுபோக நினைத்திருக்கிறான்போலேயிருந்தது; அப்படிச்செய்தபோது இஸ்ஸம்ஸாரம் நமக்கு நித்யமாய்விடும்; இங்கேயிருந்து இதுக்கொரு முடிவுகண்டதாமத்தை யிழந்தோமாவோமித்தனை; இத்தைக் கழித்துக்கொள்ளவேணும்" என்றுபார்த்தார்; "என்பக்கற்பண்ணின அபிநிவேஶமாகில் இத்தை விரும்புகைக்கு அடி, எனக்கு இது அநபிமதம்; தேவரும் இதில்பண்ணுகிற விருப்பத்தைத் தவிரவேணும்" என்ன; "நீர் உம்முடைய உத்தேஶ்யத்தை விடாதவோபாதி நாமும் நம்உத்தேஶ்யத்தை விடுவுதோமோ?" என்ன; "இவன் இப்படிவிரும்புகிறது இதினுடைய தோஷதர்ஶநம்பண்ணாமையிறே. இவனை இதில் தோஷதர்ஶநத்தைப் பண்ணுவிப்போம்" என்று பார்த்து, "இதாகிறது உபசயாத்மகமாய் ஹேயமாயிருப்பதொன்று; விரும்பப்படும் ஆத்மாவைப்போலே ஏகரூபமாய் விலக்ஷணமாயிருப்பதொன்றல்ல; இத்தையுபேக்ஷித்தருளவேணும்" என்றார்; அதுதானே இவனுக்கு விருப்பத்துக்கு உடலாய்த்து; அபிமதவிஷயத்திலழுக்கு உகப்பாரைப்போலே "ஸர்வதா இவன் விடமாட்டானாயிருந்தான்; இவன்றன்னைக் காற்கட்டியாகிலும் இக்காற்கட்டை அவிழ்த்துக் கொள்ளுவோம்" என்று பார்த்து, "இதில்பண்ணுகிறவிருப்பத்தை தேவர் தவிரவேணும்" என்று ஶரணம்புக்கார்; இவர் †சொன்னபடியே செய்யஇழிந்தவனாகையாலே தனக்கு இதிலே மேன்மேல் அபேக்ஷை செல்லச்செய்தேயும் இவர்க்கு இது இப்படி உபேக்ஷா விஷயமான பின்பு நாமும் இனி இத்தை வருந்தி உபேக்ஷிப்போம்" என்று பார்த்தான். இவர்பக்கல் பாரதந்த்ர்யத்தாலே இத்தையொழிய அவன் கொடுபோவானாயிருந்தான். ஆக, இப்படியாலே தொடங்கின பாரதந்த்ர்யத்தை நிரூபித்து, "ஸர்வநியந்தாவாய் ஸர்

அதெப்படியென்ன - நந்தாமை இத்யாதி. அபிநிவேஶமிருந்தபடியால் என்றது - "ஒருமாகொடியும் பிரியான்" இத்யாதியைப்பற்ற. பலபாட்டுக்களிலும் இவர் தேஹத்தில் அவன் வ்யாமோஹம் பண்ணும் ப்ரகாரம் சொல்லுகையைப்பற்ற ஸஹஸ்ரமுகமான உக்திப்ரத்யுக்திகளை யருளிச்செய்கிறார் - என்பக்கல் இத்யாதி. "திருமாலிருஞ்சோலை - கைவிடேல்" என்றத்தைப்பற்ற - நீர் உம்முடைய உத்தேஶ்யத்தை இத்யாதி. இப்ப்ரவேஶத்திலே மூன்றிடத்திலே ஈஶ்வரன் விரும்புகிறதாகவும் இவர் தவிரச்சொன்னதாகவும் சொல்லுகிறது - பலபாட்டுக்களிலும் இவர் திருமேனியில் ஈஶ்வரனுக்கு உண்டான வ்யாமோஹத்தைச் சொல்லுகையாலே. அங்ஙனமன்றிக்கே, 'மங்கவொட்டே" என்றும், பின்னும் "மங்கவொட்டுஉன்மாமாயை" என்றும் சொல்ல, பின்னும் அவன் இதின்தோஷம் அறியமாட்டாமையாலே ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே யிருக்க, "பொங்கைம்புலனும்" இத்யாதியாலே தோஷதர்ஶநம் பண்ணுவிக்கையாலே முக்காலருளிச்செய்கிறாரென்றால் நல்லது; இது பாட்டு வ்யாக்யானங்களிலே ஸ்புடம். 'இதினுடைய தோஷதர்ஶநமென்று தொடங்கி ஹேயமாயிருப்பதொன்றென்னுமளவும் - "பொங்கைம்புலனும்" இத்யாதியைப்பற்ற. உபசயம் என்றது - அபசயத்துக்கும் உபலக்ஷணம். வ்ருத்திக்ஷயங்களை யுடைத்தாயென்றபடி. காற்கட்டை - விரோதியானவுடம்பை. "மங்கவொட்டு" என்றத்தைப்பற்ற - தவிரவேணும் என்றது. "நங்கள் கோனே" என்று ஶேஷித்வத்தை யநுஸந்திக்கையாலும், "மங்கவொட்டு" என்று ப்ரார்த்திக்கையாலும், "ஆகய-ந்நாஉதி:-ஶரணாகதி: - யாஞ்சா-ஆபத்தி:" என்றிருக்கையாலே-சரணம் புக்கார் என்றது. இவர் ப்ரார்த்தித்தால் அத்யபிநிவிஷ்டனானவன் தவிருமோவென்ன - இவர் சொன்னபடியே இத்யாதி. வருந்தி என்றது - "தானுங்காரமாய்ப்புக்கு" என்றதிலே விவக்ஷிதம். "மானுங்காரமனங்கெட" இத்யாதியைப்பற்ற - இத்தையொழிய அவன் கொடுபோவானாயிருந்தான் என்றது. தொடங்கின பாரதந்த்ர்யத்தை நிரூபித்து - * அருள்பெறுவாரில் தொடங்கின

† சொன்னபடிஎன்று அடையவளைந்தான்பாடம்.

வாதிகனான ஸர்வேஶ்வரன், தனக்கு இதிலே அபேக்ஷையும் செல்லாநிற்கச்செய்தே, நாம் 'இத்தைத் தவிரவேணும்' என்னத் தவிருவதே! இதொரு ஶீலமிருக்கும்படியே !! இவ்விஷயத்தில் ஒருவரும் இழியாதேகோள்ளுங்கோள் ; இழிந்து நான் பட்டதுவேயமையும்''என்று ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே பிறர்க்குச் சொல்லித் தலைக்கட்டுகிறார்.

முதற் பாட்டு.

செஞ்சொற்கவிகாள்!உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்திருமாலிருஞ்சோலை
வஞ்சக்கள்வன்மாமாயன் மாயக்கவியாய்வந்தென்
நெஞ்சுமுயிரும்உள்கலந்து நின்றார்அறியாவண்ணம்என்
நெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு தானேயாகிநிறைந்தானே.

ஆ.—எம்பெருமானைக் கவிபாடுகிறவரைக் குறித்து, ''நீங்கள் அவனுக்கு அடிமைசெய்யுமிடத்தில் உங்களுயிரைக் காத்துக்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோள். அவன் தனக்குஅடிமைசெய்வாரை அஸாத்ம்யமாம்படி அதிமாத்ரஸம்ஶ்லேஷத்தைப் பண்ணிவாயிக்குமே:அவர்களுடையஇச்சாநுகுணமாக அடிமைசெய்வித்துக்கொள்ளும் ஸ்வபாவனல்லனே யென்னில் ;—அவன் வாயிக்கும் ஸ்வபாவனுமிருந்துவைத்தே வாயியாதானைப்போலே யிருக்கும் ஒருமஹாவஞ்சகன் கிடிகோள்;எங்ஙனேயென்னில்;- என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு கவிசொல்லுகையென்னும் வ்யாஜத்தினாலே என்னுள்ளேபுகுந்து கலந்து, ''இன்னபடிசெய்தருளினான்'' என்று * அயர்வறுமமரர்க்கும் அறிய நிலமல்லாததொருபடி என்னெஞ்சையும் உயிரையும் தன்னுள்ளேயடக்கி, தானேயாம்படி மாள பூஜித்து பரிபூர்ணனானான்''என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், ''திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள'' என்று ஒரு பேரையிட்டுக்கொடு வந்துபுகுந்து தம்பக்கல் எம்பெருமான் பண்ணின வ்யாமோஹத்தைச்சொல்லி, இவனுக்கு அடிமைசெய்வார் இவன் குணவெள்ளத்திலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[செஞ்சொற்கவிகாள் உயிர்காத்தாட் செய்ம்மின்] -செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள்! கவிபாடி அடிமைசெய்யுமிடத்தில், உங்களைப் பரிஹரித்துக்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோள். [திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கள்வன்] - ''என்கண்ணன் கள்வம் எனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்'' என்னுமாபோலே மெய்செய்கிறானென்று தோற்றும்படி தெரியாமே வஞ்சிக்கவல்லனாய், அதுக்கடியான மஹாஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களையுடையான். [மாயக்கவியாய் என்றுமேலுக்கு] - ''அத்யாஶ்சர்யாவஹமான திருவாய்மொழி பாடுவித்துக்கொள்ள'' என்று ஒருபேரையிட்டுக்கொண்டு இப்பரிமாற்றத்துக்கு நிலவரானார்க்கும் தெரியாதபடி என்னெஞ்சையும் உயிரையும் உள்ளேபுக்குக் கலந்து அவற்றை பூஜித்து என்அபிமானத்தைப்போக்கித் தானே எனக்கு அபிமானியாய் அத்தாலே பூர்ணனானான்.

ஈஶ்வரனுடைய பாரதந்த்ர்யத்தை இத்திருவாய்மொழியிலே நிரூபித்தென்றபடி. ''உயிர்காத்தாட் செய்ம்மின்''என்றத்தைப்பற்ற - ஒருவரும் இழியாதே கோள்ளுங்கோள் என்றது.

ப.—முதற்பாட்டில், "கவிபாடுவித்துக்கொள்ள" என்றொரு வ்யாஜத்தாலே ஈஸ்வரன் தம்பக்கல் பண்ணின அபிநிவேஶத்தைக் கண்ட ஹர்ஷத்தாலே, தந்தாமை வேண்டியிருப்பார் இவ்விஷயத்திலகப்படாமல் ஆத்மாவை நோக்கிக்கொண்டு அடிமைசெய்யுங்கோளென்று, தாம் பட்ட படியை யருளிச்செய்கிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலை - (ஆஶ்ரிதாநுக்ரஹார்த்தமாகத்) திருமலையிலே ஸந்நிஹிதனாய், (அகப்பட்டாருடைய ஸர்வஸ்வத்தையும் அபஹரிக்குமிடத்தில்), வஞ்சக்கள்வன் - அபஹாரகனென்றறியவொண்ணாதபடி வஞ்சித்து அபஹரிப்பானாய், மா மாயன் - (அதுக்கடியாய் எதிர்த்தலையை மதிமயக்கும்) அத்யாஶ்சர்யமான ரூபகுணாதிகளையுடையனானவன், மாயக்கவியாய் - கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையாகிற க்ருத்ரிம வ்யாபாரத்தாலேயுளனாய், வந்து - (நாமிருந்தவிடத்திலே தான் அபிநிவிஷ்டனாய்) வந்து, (உள்ளுறை காட்டுவாரைப்போலே), என்னெஞ்சுள்ளும் - என்னெஞ்சுக்குள்ளேயும், உயிருள்ளும் - ஆத்மாவுக்குள்ளேயும், கலந்து - ஒருநீராகக்கலந்து, நின்றார் - பரிஸரவர்த்திகளான லக்ஷ்மீப்ரப்ருதிகளும், அறியாவண்ணம் - அறியாதபடி, அவை - அந்த, (என்), நெஞ்சும் - நெஞ்சையும், உயிரும் - உயிரையும், (பிரித்துக்காணவொண்ணாதபடி), உண்டு - க்ரஸித்து, (அசேதநமான நெஞ்சோபாதி சேதநனுடைய போக்த்ருத்வமும் அஸத்ஸமமாம்படி), தானேயாகி - தானே போக்தாவாய்(ப்பெறுப்பேறு பெற்று), நிறைந்தான் - அவாப்த ஸமஸ்தகாமனானான்; செம் - (ப்ரயோஜநமில்லாத) செவ்வையையுடைத்தாய், (ஸ்வயம்ப்ரயோஜநரூபமான), சொல் - சொற்களாலே, கவிகாள் - கவிபாடவல்லவர்களே! உயிர்காத்து - (அவன்கையில் உங்களுடைய) ஆத்மாத்மீயங்கள் அகப்படாதபடி காத்துக்கொண்டு, ஆட்செய்மின் - வாசிகமான அடிமைசெய்யப் பாருங்கோள். அநந்யப்ரயோஜநராய் இழிவார்க்கு ஆத்மாத்மீயங்கள் அவனாலே அபஹ்ருதமாகை அவர்ஜநீயமென்று கருத்து.

இ.—முதற்பாட்டில், "திருவாய்மொழி பாடுவிக்க" என்று ஒரு வ்யாஜத்தாலே புகுந்து தம்பக்கலிலே அவன் பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, இவனுக்கு அடிமைசெய்வார் ஶீலாதி குணங்களிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோள் என்கிறார்.

[செஞ்சொற் கவிகாள்] — செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள். கவிக்குச் செவ்வையாகிறது - அநந்யப்ரயோஜநமாயிருக்கை. ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்குக் குடிலமாகையாவது. "இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்" என்றும் "செந்தமிழ்பாடுவார்" என்றும் சொல்லுகிற முதலாழ்வார்களையாய்த்து நினைக்கிறது. "பெருந்தமிழனல்லேன்" என்ன, "வாய் அவனையல்லது வாழ்த்தாது" என்கிறவர்களிறே அநந்யப்ரயோஜனர். [உயிர் காத்தாட்செய்ம்மின்] - உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று கவி பாடப் பாருங்கோள். கவிபாட்டு வாசிகமான அடிமையாகையாலே, 'ஆட்செய்ம்மின்' - என்கிறார். "ஆட்கொள்வானொத்து என்னுயிருண்ட மாயன்" என்கிறபடியே அடிமை கொள்வாரைப்போலே புகுந்து இத்தலையை யழிக்குமவனாய்த்து; பரிஹரித்துக்கொள்ளுங்கோள்; ஆழங்காலிலே இழிந்து அமிழுமவர்கள் அவ்விடத்திலே கொண்டைக்கோல் நாட்டுமாபோலே, "வம்மின்புலவீர்" என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையும் அழைக்கிற இவர் ஶீலாதி குணங்களிலே அழுந்தி, இழிகிறவர்களையும் வேண்டாவென்கிறாரிறே ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே. [திருமாலிருஞ்சோலை] - இவ்விஷயத்திலே தாம்

இழிந்து அகப்பட்டபடியை அருளிச்செய்கிறார் மேல். திருமலையில் நிலையும் ஶீலத்துக்கு உடலிறே. [வஞ்சக்கள்வன்] - களவுகாணநிற்கச் செய்தே மெய்யென்னலாம்படியிருக்கை. "என்கண்ணன்கள்வம் எனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்" என்றாரிறே. களவைக் களவுகாணநிற்கும். [மாமாயன்] - இப்படியறிந்து ஒருவர்க்கும் தப்பவொண்ணாதபடியான ஆஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவன். நேரகப்பட்ட துறையேதென்ன;—[மாயக்கவியாய்] - "ஆஶ்சர்யாவஹமான கவி பாடுவித்துக்கொள்ள" என்று ஒருபேராயிட்டுக்கொண்டாய்த்து வந்து கிட்டிற்று; "தண்ணீர்" என்றொருபேரையிட்டு, அபிமதவிஷயத்தைக் கிட்டுவாரைப்போலே; கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையென்றொரு வ்யாஜம், கிட்டுகையே ப்ரயோஜனம். தான் இருந்தவிடத்திலே சென்று நாம் இருக்கையன்றியே, நாம் இருந்தவிடத்திலே தான் வந்து கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையிறே ஶீலமாவது. வந்து செய்தது என்னென்ன, - [என்நெஞ்சம் உயிரும் உள்கலந்து] - நெஞ்சென்று-ஶரீரத்துக்கு உபலக்ஷணம்: உயிர் என்கிறது - ஆத்மாவை; ஶரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாசியறப்புக்குத் தன்பேறாக அவகாஹியாநின்றான். முறை அத்தலையித்தலையாய் என்னை ஶிரஸா வஹியாநின்றான். [நின்றார் அறியாவண்ணம்] - கலவிக்கு ஸாக்ஷியான பிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான் முதலானோர்க்கும் அபூமியாம்படியாய்த்து என்னோடு கலந்தது. "ஆருயிர்பட்டது எனதுயிர்பட்டது" என்றாரிறே. [என்நெஞ்சமுயிருமவையுண்டு] - தேஹாத்மவிவேகம்பண்ண அறியாதேயாய்த்து புஜித்தது. சேதநனையும் அசித்தோபாதி பரதந்த்ரனாக்கி புஜித்தான்; "உருவமும் ஆருயிரும் உடனேயுண்டான்" என்கிறபடியே. எனக்கென்ன மாட்டாமைக்கு அசித்தோபாதியாய்த்து சேதநனும். [தானேயாகி] - போகத்தில் இழிகிறபோது இருவராயிழிந்து, எதிர்த்தலையைத் தோற்பித்து, போக்தாவும் அபிமானியும் தானேயானான். [நிறைந்தானே] - அவாப்தஸமஸ்த காமன் ஆழ்வாரைப் பெறுவதற்கு முன்பு குறைவாளனாய், இவரைப் பெற்றபின்பு பூர்ணனானான்; "க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராம:"; இதவிறேபுரையற்றஶீலமாவது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. "திருவாய்மொழிபாடுவிக்க" என்றுஒருவ்யாஜத்தாலே புகுந்து தம்பக்கல் அவன்பண்ணின வ்யாமோஹத்தைக்கண்டு, அவனுக்கு அடிமைசெய்வார் ஶீலாதிகளிலே அகப்படாதே கொள்ளுங்கோ ளென்கிறார்.

[செஞ்சொல் இத்யாதி] - செவ்விய சொல்லையுடைய கவிகாள்! கவிக்குச்செவ்வையாவது - அநந்ய ப்ரயோஜநமாயிருக்கை; ப்ரயோஜநத்தைக் கணிசிக்கை கவிக்குக் குடிலமாகையாவது 'இன்கவிபாடும்பரமகவிகள்' என்றும் 'செந்தமிழ்பாடுவார்' என்றும்சொல்லுகிற

முதற்பாட்டு.—செஞ்சொல் இத்யாதி. "திருமாலிருஞ்சோலை வஞ்சக்கள்வன்" என்று தொடங்கி "தானேயாகிநிறைந்தான் - செஞ்சொற்கவிகாள்உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித் தவதாரிகை - திருவாய்மொழி இத்யாதி. "ஆய்" என்றத்தைப்பற்ற - ஒருவ்யாஜத்தாலே என்றது.

செவ்வைக்கேடேதென்ன - ப்ரயோஜநத்தை இத்யாதி. "செஞ்சொற்கவிகள்" என்கிறது ஆரையென்ன - இன்கவி இத்யாதி. அவர்கள் அநந்யப்ரயோஜநரோவென்ன - பெருந்தமிழன் இத்யாதி. பெருந்தமிழன் - பெரியதமிழன்; மஹாகவியென்றபடி. நல்லேன் பெரிது - பெரிது நல்லேன். இங்கேயிருந்து கவிபாடுகையாலே நித்யஸூரிகளிலும் மிகவும் நல்லனாயிருப்பேனென்று ஶப்தார்த்தம்; இரண்டாந்திருவந்தாதி எழுபத்துநாலாம்பாட்டு, "யானே தவஞ்செய்தேன்" இத்

முதலாழ்வார்களையாய்த்துநினைக்கிறது. "பெருந்தமிழனல்லேன்" என்று "வாயவனையல்லது வாழ்த்தாது" என்கிறவர்களிறே அநந்யப்ரயோஜநர். [உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்]-உங்களை நோக்கிக்கொண்டு நின்று கவிபாடப் பாருங்கோள். நீங்களுண்டாய்க் கவிபாடவேணுமே. இத்தலையுண்டானாலிறே அத்தலைக்கு மங்களாஶாஸநம்பண்ணலாவது. [ஆட்செய்ம்மின்] - என்கிறார், கவிபாடுகை வாசிகமான அடிமையாகையாலே. *ஆட்கொள்வானொத்தென்னுயிருண்ட மாயனிறே அடிமைகொள்வாரைப்போலே புகுந்து மற்றைப்படியேயாயிருக்கும் பலிப்பது, பரிஹரித்துச்கொள்ளுங்கோள். "ஆழங்காலிலேயிழிந்து†அமிழ்வார் அவ்விடத்தே கொண்டைக்கோல் நாட்டுமோபோலே, கொண்டைக்கோல் நாட்டுகிறார்" என்று சிற்றாள் கொண்டான். உடையவர், "இன்னுருயிரேன்னுமையாலே அவனுயிரைக்காத்தாட்செய்யுங்கோள்" என்றருளிச்செய்வர். அதாவது - அவன் மேல்விழத் தாங்கள் இறாய்க்கையாவது அவனை இழக்கையிறே; ஆனபின்பு அவனுயிரைக் காவுங்கோள். "இவ்விடம் பரப்புத்துறை, இவ்விடம் மடு" என்று நிலவர் எல்லை குறிக்குமாபோலே. "வம்மின்புலவீர்" என்று முதலிலே ருசியில்லாதாரையும் இரந்தழைக்கிற இவர் ஶீலாதிகளிலே இழிகிறவர்களையும் விலக்குகிறாரிறே, ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே. "நினைதோறும் சொல்லுந்தோறும் நெஞ்சிடிந்துகும்", "வல்வினையேனையீர்கின்ற குணங்களையுடையாய்" என்று ஶீலாதி குணங்களிலே புண்பட்டிறே இவரிருப்பது. உங்களை இழக்கக் கார்யம்பாராதே, அவனுடைய ஐஶ்வர்யத்திலே இழிந்து கவிபாடப்பாருங்கோள். ஶீலகுணத்தில் இழியநினையாதே கொள்ளுங்கோள். [கவிகாள்உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்] - "கவிகாள்" என்றால் "உயிர்காத்துக்கவிபாடுங்கோள்"என்னவிறே யடுப்பது: அங்ஙன் சொல்லாதே 'ஆட்செய்ம்மின்' என்கிறாராய்த்து; "ஆட்செய்கையாவது-கவிபாடுகைஎன்றிருக்கும் * புகழுநல்லொரு

யாதி. முதற்றிருவந்தாதி பதினோராம்பாட்டு, "வாயவனை" இத்யாதி. இத்தால்-"ஜஸதீதஹந" இத்யாதியாலே எச்சில்வாய் சுத்திபண்ணினவர்களை வ்யாவர்த்திக்கிறது. எங்களை நோக்குகிறதென்னென்ன - நீங்களுண்டாய் இத்யாதி, எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்திலே, காத்து - இறாயாதே, ஆட்செய்ம்மின் - மங்களாஶாஸநம் பண்ணுங்கோளென்று விவக்ஷித்து, இறாய்ப்பதேதோவென்ன-இத்தலையுண்டானால் இத்யாதி. உண்டானாலிறே என்றது - அயோக்யதாநுஸந்தாநத்தாலே யகன்று ஸ்வரூபம் நசியாதே யுண்டானாலிறேயென்றபடி. அகலில் அவனுளனாகாமையாலே தான்உளனாக விரகில்லையிறே. மேலும் ஶீலகுணபரமன்றிக்கே ஸ்வரூபாநுகுணமாக அருளிச்செய்த வாக்யங்களெல்லாம் எம்பெருமானார் நிர்வாஹத்துக்குச் சேரவென்று கண்டுகொள்வது. பாடுமினென்னாதே, "ஆட்செய்ம்மின்" என்கிறதென்னென்ன - ஆட்செய்ம்மினென்கிறார் இத்யாதி. உயிர்காக்கைக்கு ப்ரஸக்தியேதென்ன - ஆட்கொள்வானொத்து இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - அடிமை இத்யாதி. இத்தால்- ஶீலகுணத்திலே யிழிந்து கவிபாடாதே கொள்ளுங்கோளென்றபடி. 'உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின்" என்றீடுபட்டுச் சொன்னதுக்கு ஸம்வாதம் - ஆழங்காலிலே இத்யாதி. கொண்டைக்கோலாவது நிலவராயிருப்பார் ஆறுகள் மடுக்களிலே மேடுபள்ளங்களுக்கு அடையாளமாக நடுகிற கோல். "உயிர்காத்தாட்செய்ம்மின" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - உடையவர் இத்யாதி. அவனுயிரைக் காக்கும் ப்ரகாரத்தை உபபாதிக்கிறார் - அதாவது இத்யாதி. சிற்றாள்கொண்டான் நிர்வாஹவிவரணம் - இவ்விடம் இத்யாதி; இந்த நிர்வாஹமே ப்ரகரணோசிதம். விழுவாரையும் அழைக்கிறவர் அமிழுவாரை விலக்குவானென்னென்ன - வம்மின் இத்யாதி. இவர்தாம்அப்படி ஶீலகுணத்திலே ஈடுபட்டிருப்பரோவென்ன - நினைதோறும் இத்யாதி. ஆனால் செய்வதேதென்ன - உங்களை இத்யாதி. ஐஶ்வர்யம் - நியந்த்ருத்வம. ப்ரதிகோபாதாந பூர்வகமாக "ஆட்செய்ம்மினென்கிறார்" இத்யாதி வாக்யத்வயவிவரணம்-கவிகாளென்றால் இத்யாதி. ஶீலகுணத்தைச் சொல்லுகிற ப்ரகரணத்

† 'அமிழ்ந்துவார்' என்றும் பாடம் காண்கிறது.

வனில் தம் வாஸநையாலே. “இஶ்ஶீலகுணத்திலிழியாதே கொள்ளுங்கோள்” என்று நீர்ப் பந்திக்கைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்,—ஹேது சொல்லுகிறார்மேலெல்லாம். “தானேயாகி நிறைந்தானே” என்று தம்மைக்காண்கிறிலர் காணும். [திருமாலிருஞ்சோலை] - திருமலையில் நிலையும் ஶீலத்துக்கு உடலிறே. [வஞ்சக்கள்வன்] - களவுதானும் மெய்யென்னக் களவுகாணுமாய்த்து. “என்கண்ணன்கள்வமெனக்குச் செம்மாய்நிற்கும்” என்னுமாபோலே - களவுகாணநிற்கச்செய்தே செவ்விதென்று தோற்றும்படியிருக்கும். களவுதன்னைக் களவுகாணுமாய்த்து. இத்தலையில் ஶேஷத்வத்தை நிலைநிறுத்துவாரைப்போலே புகுந்து, தான் அத்தை எறட்டுக்கொண்டு, ஶேஷித்வத்தை இத்தலையிலேவைத்து ஶிரஸா வஹியாநிற்குமாய்த்து. இப்படி நீர் அவன் களவை அறிந்தீராகில் தப்பாதொழிவானென்னென்னில், - [மா மாயன்] - இப்படி அறியச்செய்தேயும் தப்பவொண்ணாதபடியான ஆஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை யுடையவன்; “மையலேற்றிமயக்க” இத்யாதி. ‘குணசேஷ்டிதங்களாலே உம்மை அவன் அகப்படுத்தின வழிதான் எது?’ என்ன, - [மாயக்கவியாய்] - ‘ஆழ்வீர்! உம்மைக்கொண்டு லோகத்தில் நடையாடாதன சிலகவிபாடுவித்துக் கொள்ளப் பாராநின்றோம். “அப்படிசெய்வோம்” என்றாய்த்துப் புகுந்தது. கவியென்றுஒரு வ்யபதேசத்தையிட்டுக் கொண்டுவந்தான்; அவிமதவிஷயம் இருந்தவிடத்தே தண்ணீரென்று புகுருமாபோலே. [வந்து] - அபிஸரித்தானும் தானேயாய்த்து. நான் தானிருந்தவிடத்தேசென்று “என்னையிட்டுச் சிலகவிபாடுவித்துக் கொள்ளவேணும்” என்றுசொல்லச் செய்கையன்றிக்கே, தானேவந்தான். அபிமம்யனை தானேயாய்த்து அபிஸரித்தான். இதிறே ஶீலமாவது! வந்தவிடத்தில் அவன் உமக்கு நலிவாகச்செய்ததென்னென்னில், - [என்னெஞ்சும்உயிரும்] - நெஞ்சென்று தேஹத்துக்கு உபலக்ஷணம்; உயிரென்று - ஆத்மா. [உள்கலந்து] - ஒருநீராகக்கலந்து: ஶரீரத்தோடு ஆத்மாவோடு வாசியற அவகாஹியாநின்றான். [நின்றாரறியாவண்ணம்] - இப்பரிமாற்றத்துக்கு தேஶிகராணபிராட்டி, திருவனந்தாழ்வான், திருவடி முதலானார்க்கும் அஸாதாரணமியாம்படியாய்த்து என்னோடுகலந்

திலே “திருமாலிருஞ்சோலை” என்று திருமலையில் நிலையைச் சொல்லுவானென்னென்ன - திருமலையில் இத்யாதி. களவிலே வஞ்சமேதென்ன - களவுதானும் இத்யாதி. அப்படி அவன் களவு மெய்யாயிருக்குமோவென்ன - என் கண்ணன் இத்யாதி. செம்மாய்நிற்கும் - செவ்வையாயிருக்கும். இதுக்கர்த்தம் - களவுகாணநிற்க இத்யாதி. இத்தால் ஃபலிதம் - களவுதன்னை இத்யாதி. களவுதன்னைக் களவுகாணும் ப்ரகாரமேதென்ன - இத்தலையில் இத்யாதி. தப்பவொண்ணாத ஆஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களை யுடையனாயிருக்குமோவென்ன - மையலேற்றி இத்யாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி, “பெய்யுமாமுகில்” இத்யாதி. மையலேற்றிமயக்க - பிச்சேற்றி ப்ரமிப்பிக்க. மாயமந்திரம் - அம்மான்பொடி. வஞ்சக்கள்வன் - வஞ்சித்தபஹரிக்குமவன் இதிஶப்தார்த்தம். மாமாயன் - அத்யாஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களையுடையவன். “ஆய்” என்றதுக்கு பாவம் - ஆழ்வீர் இத்யாதி. விவரணம் - கவியென்றொரு இத்யாதி. ‘ஆழ்வீர்’ இத்யாதிவாக்யம் - “மாயக்கவி” என்றதுக்கு பாவம், “ஆய்” என்றதுக்கு பாவம் - கவியென்றொரு இத்யாதி என்னவுமாம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அபிமத இத்யாதி. மாயக்கவியாய் - க்ருத்ரிமக்கவியாய்இதிஶப்தார்த்தம் - கவிபாடுவித்துக் கொள்ளுகையாகிற க்ருத்ரிம வ்யாபாரத்தை யுடையனாயென்றபடி. “வந்து”, என்றதுக்கர்த்தம் - அபிஸரித்தானும் இத்யாதி; உபபாதகம் - நான் தான் இத்யாதி. ஏதத்விவரணம் - அபிமம்யனை இத்யாதி. தேஹத்துக்கு உபலக்ஷணம் என்றது - ப்ரகரணத்துக்குச்சேரப் பதங்களைக்கூட்டி யர்த்தம் - ஶரீரத்தோடு இத்யாதி. தேசிகரான - விஷயஸாதாரான. “நின்றார்”

தது. இப்படிப்பட்ட பரிமாற்றத்தில் நிற்பார் அவர்களிறே; அவர்களுக்கும் தெரியாதபடி; "ஆருயிர்பட்டதெனதுயிர்பட்டது" என்னுமாபோலே. [என்னெஞ்சும் உயிருமவை யுண்டு] - தேஹாத்மவிவேகம் பண்ணமாட்டுகிறிலன்; "உருவமும் ஆருயிரும் உடனே யுண்டான்" என்னுமாபோலே - தேஹத்தையும் ஆத்மாவையுமொக்க ஸ்பர்ஜித்தான். [தானேயாகி] - தம்மைக்காண்கிறிலர் காணும். இரண்டுதலையுமாய் ஸ்பர்ஜிப்பாரைப் போலே புகுந்து போக்தா தானேயானான். "என்னை முற்றப்பருகினான்" என்னுமா போலே, இத்தலை போக்யமாயற்றதாய்த்து. இத்தலை ஒருசேதநவஸ்துவென்று தோற்றாத படியாகவாய்த்துப் பரிமாற்று; பிறர்க்கு உறுப்பாயிருக்குமதொழியத் தனக்கென்ன ப்ராப்தி யில்லாத அசித்வஸ்துவோபாதியாகப் பண்ணினான். "தனக்கேயாக" என்றபடியே கொண்டான். போக்யவஸ்துதன்னிலேயும் ஸ்வரூபபேதங்கள் உண்டாகா நின்றதிறே, அவ்வோபாதியாய்விட்டது சேதந வஸ்துவும். [தானேயாகி] - ஈரரசு தவிர்த்தான். இத் தலையைப் புறக்கவ்வப்பண்ணித்தானே அபிமாநியாய் நின்றான். [நிறைந்தானே] - அவாப்த ஸமஸ்தகாமனென்கிற பேரேயாய், இவரைப்பெற்றபின்பாய்த்து பரிபூர்ணனாய்த்து. இங் ஙனேயிருக்கையிறே ஶீலமாவது. அதாவது - பெரியவன் சிறியவனோடேவந்து கலக்கு மிடத்தில் தன்பெருமையும் இவன்சிறுமையும் தோற்றாதபடி புரையறக் கலக்கையிறே; "க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராம:" (க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராமஃ) என்னுமாபோலே. (க)

என்றால் - பிராட்டி முதலானாரைக்காட்டுமோவென்ன - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. "நின்றார்" என்றது - ஈத்ருஶ வ்யாமோஹவிஷயமாய் நின்றவர்களென்றபடி. "அஜ்ஞியாம்படியாய்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - அவர்களுக்கும் இத்யாதி. அப்படி அவர்களுக்கும் அஜ்ஞியோவென்ன - ஆருயிர் இத்யாதி. "என்னெஞ்சுமுயிருமவையுண்டு" என்றத்தால் பலிதம் - தேஹாத்மவிவேகம் இத்யாதி. உக்தார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - உருவமும் இத்யாதி. பதார்த்தம் - தேஹத்தையும் இத்யாதி. நெஞ்சு - தேஹம். "தானே" என்கிற அவதாரணார்த்தம் - தம்மை இத்யாதி. விவரணம் - இரண்டுதலையும் இத்யாதி. அவனே போக்தாவானால் நீரோவென்ன - என்னை முற்ற இத்யாதி. "தானே" என்றத்தால் பலிதம் - இத்தலை இத்யாதி. விவரணம் - பிறர்க்கு இத்யாதி. இதுதான் ப்ரணயித்வத்தாலன்றிக்கே இவரார்த்திக்கச் செய்ததுவுமென்கிறார் - தனக்கேயாக இத்யாதி. எத்தனையென்றாலும் சேதநனுக்கு வாசியில்லையோ, அசித்வஸ்துவோபாதி யென்னலாமோ வென்ன- போக்யவஸ்து இத்யாதி. ஸ்வரூபபேதங்கள் என்றது-லிங்க முக்ய ரஸாஜ்யுக்த சந்தந குஸுமாதி பேதங்களென்றபடி. இத்தால் - சைதந்யாதிகளும், வஸ்துகதமான ரஸாதிகளோபாதியாய், போக்தாவுக்கே யுறுப்பாய்விட்டதென்றபடி. "ஸுக்ஷ்மமொட்டும் நீரிலே கழுவிப் பைந்தொடிமடந்தையரைக்கொண்டு ஷட் குண ரஸாங்கமாக்கி" என்றது அநுஸந்தேயம் இங்கு. மேலே "தம்மைக் காண் கிறிலர்" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - ஈரரசு இத்யாதி. விவரணம் - இத்தலையை இத்யாதி. புறக்கவ்வப் பண்ணுகை-அபிமாநகுக்யனாம்படி பண்ணுகை. அவாப்தஸமஸ்தகாமனை இப்போது "நிறைந் தான்" என்கிறதென்னென்ன - முன்பு இத்யாதி. இவ்வர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - க்ருதக்ருத்ய: இத்யாதி. "ஜஹிஷ்வ்யஜஞாயாம் ராக்ஷஸேந்த்ரம்விபீஷணம் । க்ருதக்ருத்யஸ்ததாராமோ விஜ்வர: ப்ரமுமோத ஹ" இதி ஸங்க்ஷேப. 'திருமாலிருஞ்சோலை' என்று தொடங்கி, 'நிறைந்தான்'; ஆகையாலே, 'செஞ்சொற்கவிகாள்!உயிர் காத்தாட்செய்ம்மின்' இத்யந்வய:. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

தானேயாகிநிறைந்தெல்லாவுலகும்உயிருந்தானேயாய்
தானேயானென்பானாகித் தன்னைத்தானேதுதித்தெனக்குத்
தேனேபாலேகன்னலேயமுதே திருமாலிருஞ்சோலைக்
கோனேயாகிநின்றொழிந்தானென்னைமுற்றும்உயிருண்டே.

ஆ.—(தானேயாகி) - இப்படி என்னுயிரை முற்றுமுண்டு தானேயாகி பரிபூர்ணனாய், இதினாலே ஸர்வேஶ்வரனுமாய், என்னுயிரை மாளஅனுஜித்தும் த்ருப்தனாகாதே நான்சொல்லும் சொற்களைக்கொண்டு அநுபவிக்கைக்காக என்னைக்கொண்டு திருவாய்மொழியைச் சொல்லுவித்து, இப்படியே என்னோடுள்ள ஸம்ஶ்லேஷம் தனக்கு இனிதானைக்காக எனக்குத்தன்னையே நிரவயிகபோக்யமாக்கியருளினான்; திருமாலிருஞ்சோலைமலை நாயனாய்நின்றநிலை அவனுக்கு ஸபலமாய்த்தென்றுகொண்டு தத்அபிப்ராயத்தாலே சொல்லுகிறார்.

ஒ.— இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்தபின் எம்பெருமானுக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியைக்கண்டு இனியராய் அநுபவிக்கிறார்.

[எல்லா என்றுதொடங்கி] - என்னைப் பெறுகையாலே ஸர்வேஶ்வரனாய், என்னை உபகரணமாகக்கொண்டு தன்னைத்தானே ஸ்துதித்து எனக்கு நிரதிஶயபோக்யனாய், என்னைப் பெற்றபின்பு திருமலைக்கு நாயனுமானான். [என்னைமுற்றும் உயிருண்டே] - என்னுயிரை ஒன்றொழியாமே அநுபவித்து.

ப.—அநந்தரம், என்னோடு ஸம்ஶ்லேஷித்த அதிஶயத்தாலே எனக்கு நிரதிஶய போக்யபூதனாய்க்கொண்டு க்ருதக்ருத்யனாயிராநின்றானென்கிறார்.

என்னை - என்னை, முற்றும் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், உயிருண்டு - ஆத்மபோகத்தைப்பண்ணி, (அத்தாலே), தானேயாகி - ப்ரதானனாய்க்கொண்டு, நிறைந்து - பரிபூர்ணனாய், எல்லாவுலகும் - ஸமஸ்தலோகங்களும், உயிரும் - தத்கதமானப்ராணிஜாதங்களும், தானேயாய் - தானேயாம்படி (அந்தராத்மதயாநிர்வாஹகனாய், அப்படி பொதுவன்றியே), யானென்பான் - அஹம்புத்தி வ்யவஹாரவிஷயமான நானென்கிற வஸ்துவும், தானேயாகி - தானேயாம்படியாய், (அந்த அப்ருதக்பாவத்தாலே), தன்னை - ஸ்துத்யனான தன்னைப்பற்ற, தானேதுதித்து - ஸ்தோதாவும் தானேயாய்க்கொண்டு ஸ்துதித்து, (அத்தால் தனக்குப்பிறந்தவுகப்பை), எனக்கு - எனக்குப்ரகாசிப்பிக்கையாலே, தேனேபாலேகன்னலேயமுதே - தேனும்பாலும்கன்னலும் அமுதுமாய் அதில் ஸர்வவிதபோக்யமும், திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையிலே எழுந்தருளியிருக்கிற, கோனேயாகி - ஸ்வாமியானதானேயாய், நின்றொழிந்தான் - நின்றுவிட்டான்; போக்தாவும் தானேயாய் போக்யமும் தானேயாயென்று கருத்து.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்கு உண்டான ஸம்ருத்தியைக் கண்டு இனியராகிறார்.

[தானேயாகி நிறைந்து] - இருவர்கூடப் பரிமாறப்புகுந்து, பெற்றான் தானேயாயிராநின்றான். [எல்லாவுலகும் - உயிரும் தானேயாய்] - ஆழ்வாரைப் பெற்றபின்

பாய்த்து ஸர்வலோகங்களுக்கும் அவற்றிலுண்டான மநுஷ்யாதிகளுக்கும் நிர்வாஹகனாய்த்து. ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் அபிமாநியும் தானேயென்கை. [தானே யானென்பானாகி] - பொதுவான ரக்ஷகத்வமொழியத் தம்பக்கல் அவன் இருக்கும்படி சொல்லுகிறார்: [யானென்பான் - தானேயாகி] - விஶிஷ்ட வஸ்துவாகையாலே விஶேஷ்ய ப்ராதான்யத்தைப் பற்றச் சொல்லுகிறதென்னுதல், தன் ஶேஷித்வத்தை எனக்குத் தந்து தான் அப்ரதாநனாய் என்னை ஶிரஸாவஹிபாநின்றான் என்னுதல். [தன்னைத் தானே துதித்து] - ஸ்துத்யனானவோபாதி ஸ்தோதாவும் தானேயாய். [எனக்குத் தேனேபாலே இத்யாதி] - "ஸவ்யூரஸ:" என்கிறபடியே எனக்கு நிரதிஶய போக்யனாய். அவனைப் புகழுமிடத்தில் தம்பக்கல் கர்த்ருத்வம் கண்டிலர். போகத்தில் வந்தால் போக்தாவாகத் தம்மைச் சொல்லுகிறாரிறே தன்னைத்தானே புகழ்ந்த அத்தை என்கவியாக்கிக் கேட்டு அவன்ப்ரீதனாக அவன்ப்ரியத்தைக்கண்டுப்ரீயப்படுகிறார். [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே] - கீழ்ச்சொன்ன ரஸத்தோபாதியாய்த்துத் திருமலையில் நிற்கிற நிலையும். உபயவிபூதியோகத்திற் காட்டிலும் ஓர் ஏற்றமாய்த்துத் திருமலையையுடையன் என்கிற இதுவும். திருமலையிலே வந்து ஆழ்வாரைப் பெற்றபின்பாய்த்து ஶேஷித்வம் பூர்ணமாய்த்து. [நின்றொழிந்தான்] - "க்ருதக்ருத்யஸ்ஸதாஸரா:" என்கிறபடியே பாகுபாகற்று நின்றான். [என்னை முற்றும் உயிருண்டே] - விஶுவானதன்னையும் விளாக்கொலை கொள்ளவொண்ணாதபடியாய்த்து இத்தலையானபடி.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்மோடு கலந்தபின்பு அவனுக்குப்பிறந்த ஸம்ருத்தியைக்கண்டு இனியராகிறார்.

[தானேயாகிநிறைந்து] - இருவருங்கூடப்பரிமாறப்புகுந்து தானே பெற்றனாயிராநின்றான். [எல்லாமித்யாதி] - ஸகலலோகங்களும் அந்தலோகங்களுக்கு உண்டான மநுஷ்யாதிகளும் தானேயாய் நின்றான். ஸர்வேஶ்வரனானேனென்றபடி. ஸர்வேஶ்வரனாச்சுதும் இப்போதோவென்னில்;—ஓம்; அப்படியே. ரக்ஷகனாய்க்கொண்டேயிறே அவனுக்கு ஸ்வரூபம். ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணியல்லது நியந்தாவாகவொண்ணாதே. இவரைப்பெறுவதற்குமுன்பு தன்னுடைய ஈஶ்வரத்வமடையக் கண்ணேநூந்தாரகம்போலேகாணும் கிடந்தது. ஆத்மாதான் நித்யனாயிருக்கச்செய்தே,

---

இரண்டாம்பாட்டு.—தானே இத்யாதி. "என்னை முற்றும்உயிருண்டு - தானேயாகி நிறைந்தெல்லாவுலகும்உயிரும் தானேயாய்" என்றுதொடங்கி "கோனேயாகி நின்றொழிந்தான்" என்றன்வயமுகேநாவதாரிகை - தம்மோடு இத்யாதி.

அவதாரணார்த்தம் - இருவர் இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்தால் ஸவிதம் - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. ஆழ்வாரைப்பெற்ற பின்பு ஸர்வேஶ்வரனானேனென்றபடி. "எல்லாவுலகும்உயிரும்" என்றதிலே இவரும் அந்தர்பூதரிறே. அந்வயமுகேந ஶங்கையைப் பரிஹரிக்கிறார் - ஓம் அப்படியே இத்யாதி. "அப்படியே" என்றத்தையுபபாதிக்கிறார் - ரக்ஷகனாய் இத்யாதி. இதுக்கு * அகாரவாச்யத்வத்திலே நோக்கு. வ்யதிரேகமுகேந பரிஹாரம் - ரக்ஷ்யவர்க்க இத்யாதி. ஏதத்விவரணம்- இவரை இத்யாதி என்னுதல், ப்ராணயித்வத்தைப்பற்ற பரிஹாராந்தரமாதல். கண்ணேநூந்தாரகம் போலே என்றது - கண்கொந்தார்க்கு விளக்குஅஸஹ்யமாகையாலே, விளக்கில்லாமல் அந்தகாராவ்ருதமாய் ஒருத்தருக்கும் ஒரு பதார்த்தமும் தெரியாதாப்போலே, ஈஶ்வரத்வமும் அநிதரவேத்யமாய் அஸஹ்யமாயிருக்குமென்றபடி. இவரைப்பெறுவதற்கு முன்பு ஈஶ்வரத்வம்அஸத்கல்பமாய், இவரைப்பெற்றபின்பு ஸர்வேஶ்வரனானேனென்னுமத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாகக் காட்டுகிறார்-ஆத்மா

ஸஹவஷ ஜ்ஞாநம் பிறவாதபோது "அஸந்நேவஸபவதி" (அஸந்நேவஸபவதி)என்னலாய், அதுபிறந்தபோது "ஸந்தமேநம்ததோவிது:" (ஸந்தமேநம்ததோவிது:) என்னலாம்படியிருக்கிறுப்போலேகாணும் அவனுமிருப்பது. ப்ரதிஸம்பந்தியை அபேக்ஷித்துக்கொண்டிருக்கை இரண்டு தலைக்கும் ஒக்கும். "நானுன்னையன்றியிலேன் - நீயென்னையன்றியிலை"என்கிறபடியே - இவன்ஶேஷபூதனாய்க்கொண்டுளனும், அவன்ஶேஷியாய்க்கொண்டுளனும். [தானேயானென்பானாகி] - யானென்பான் தானேயாகி. ஸர்வ விஷயமாக நிற்கும்நிலையொழிய இந்தவ்யக்திவிசேஷத்தில் நிற்கும்நிலையைச் சொல்லுகிறது. [யானென்பான் - தானேயாகி] - நானென்று நாமமாத்ரமான நான் தான்என்னலாம்படியானேன். தம்மைத்தடவிப்பார்த்தவிடத்தில் காண்கிறிலர், அவன்தலையாலே சுமக்கக்காண்கிறவித்தனை அவனும் தன்தலையிலே பாரதந்த்ர்யத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு இவர்தலையிலே ப்ராதாந்யாஹங்காரத்தை வைக்கையாலே இவரையே காண்கிறவித்தனை. விஶிஷ்டவஸ்துவில் விஶேஷ்ய ப்ராதாந்யத்தாலே விஶேஷணமாத்ரமான தம்மைக் காண்கிறிலராய்த்து. கார்யாவஸ்த்தையோடு காரணாவஸ்த்தையோடுவாசியற வஸ்து விஶிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும், ப்ரஹ்மமே உபாதாநமென்னக்கடவோமிறே. தத்கதமான விகாராதிகள் வருமென்று ஶங்கித்து,அவற்றை விஶேஷணம்ஶத்தே ஒதுக்குகிறதும் அவனுக்கு தோஷாஸ்பர்ஶத்துக்காக. ஆனாலும், வஸ்துதான் ஒன்றென்னலாயிருக்கு

தான் இத்யாதி. ஆனாலும் "அஸந்நேவ" என்றும் "ஸந்தமேநம்" என்றும் சேதநனைச் சொன்னாற்போலே அவனைச் சொல்லலாமேயென்ன - ப்ரதிஸம்பந்தியை இத்யாதி. ப்ரதிஸம்பந்தி ஸாபேக்ஷத்வத்துக்குப்ரமாணம் - நானுன்னை இத்யாதி. "நன்றாக நானுன்னையன்றியிலேன் கண்டாய் நாரணனே! நீயென்னையன்றியிலை." வெறுவியனாய் ப்ரகாரதயா ஶேஷபூதனான நான், பரிபூர்ணனாய் ப்ரகாரியாய் ஶேஷியாயிருக்கிற உன்னையொழிய ஸத்தையுடையேனல்லேன், இப்படியிருக்கிறநீயும், என்னையொழிய ப்ரகாரியாய் ஶேஷியாய் பரிபூர்ணனுமாய்க்கொண்டுளனுமவனல்லையென்ற ஶப்தார்த்தம். நாலாந்திருவந்தாதி, "இன்றாகநாளையேயாக" இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - இவன் ஶேஷபூதனாய் இத்யாதி. வக்ஷ்யமாணார்த்தாநுகுணமாக அந்வயம் - யானென்பான் தானேயாகி என்று. "எல்லாவுலகுமுயிரும் தானேயாய்" என்றதிலே தாமுமந்தர்பூதரன்றோ? "தானேயானென்பானாகி" என்றதுக்குக் கருத்தேதென்ன - ஸர்வவிஷயமாக இத்யாதி. "யானென்பான்தானேயாகி" என்றதுக்கு ஶப்தார்த்தம் - நானென்று இத்யாதி. ஶேஷபூதனென்று நாமமாத்ரமுடையநான் ஶேஷியென்னலாம்படியானேனென்றபடி. ஃபலிதம் - தம்மை இத்யாதி வாக்யத்வயம். காண்கிறிலர் - தம்மை ஶேஷமாகக் காண்கிறிலரென்றபடி. "தம்மை" இத்யாதிவாக்யத்வயவிவரணம் - அவனும் இத்யாதி. இவரையே காண்கிறவித்தனை - இவரை ஶேஷியாகக் காண்கிறவித்தனையென்றபடி. "தானேயானென்பானாகி"என்றதுக்கு - ப்ரணயித்வத்தைப்பற்ற பாவமருளிச்செய்தது, வாஸ்தவமான ஶரீரஶரீரிபாவத்தையிட்டு தாத்பர்யாந்தரம் - விஶிஷ்ட இத்யாதி. விஶிஷ்டவஸ்துவில் விசேஷ்யப்ராதாந்யத்துக்கு நியாமகம் - கார்யாவஸ்த்தையோடு இத்யாதி. விஶிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயும் என்றது - சிதசித்விஶிஷ்டமாயிருக்கச்செய்தேயுமென்றபடி. ப்ரஹ்மமே - விஶேஷ்யமான ப்ரஹ்மமேயென்றபடி. விஶேஷ்யப்ராதாந்யத்தாலே ப்ரஹ்மமே உபாதாநமாகில் விஶிஷ்டம் காரணமென்றும் விகாராதிகள் விஶேஷணகதங்களென்றும் கொள்ளுகிறதென்னென்ன தத்கதமான இத்யாதி. தத்கதமான - சிதசித்கதமான. 'ஒதுக்குகிறதும்' என்ற சஶப்தம் - "விஶிஷ்டம் காரணமென்கிறதுவும்" என்றநுக்த ஸமுச்சயபரம். எல்லாமென்றாலும் சேதநேஶ்வரபேதம் ஸித்தமாயிருக்க,"தானே"என்னலாமோவென்ன - ஆனாலும் இத்யாதி. ஆனாலும்-பேதமுண்டானாலுமென்றபடி."ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தம் கண்ணழி

மிறே; ஸ்வாபாவிக ஸம்பந்தம் கண்ணழிவற்றிருக்கையாலே. கடபடாதிகளைப்போலே ப்ருதக்ஸ்திதி உண்டாயிருக்கிறதன்றே; ப்ரகாரப்ரகாரி பாவத்தாலே சொல்லுகிறதிறே; ஜாதிகுணங்கள் த்ரவ்யத்தைப்பற்றிக் கிடக்குமோபாதியாய்த்து. இப்படி வஸ்துவிருக்கையாலே [தன்னைத்தானேதுதித்து] - "வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்" (வசஸாம் வாச்யமுத்தமம்) என்கிறபடியே - அஹமர்த்தம் அவனளவும்சென்று காட்டக்கடவதாய், அஹம்சப்தமும் அவனளவும்சென்று காட்டக்கடவதாயிறேயிருப்பது. இவர்பக்கலிலே பிறக்கச் செய்தேயும் அவன்செய்தானேன்று அவன் தலையிலே ஏறிடலாயிருக்குமிறே. நான் ஸ்துத்யனுகில்கிடீர் ஸ்தோதா நானுவது? [எனக்கு இத்யாதி] - "ஸர்வரஸ:" (ஸர்வரஸ:) என்கிற போதுவான நிலையன்றிக்கே எனக்கு நிரதிசயபோக்யனானவனே! "கோடியேன்பருகின்னமுதே" என்கிறபடியே. "தன்னைத் தானே துதித்து" என்கிற விடத்தில் தம்மைக்கண்டிலர்; இங்குத் தாமுளராகவும் தமக்குஇனிதாகவும் தோடங்கிற்று. தாம் பாடின கவி கேட்டு அவன் இனியனாயிருக்கிறவிருப்பு தமக்குஇனிதாயிருக்கிறபடி. [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனே] - கீழ்ச்சொன்ன ரஸவத்பதார்த்தங்களோபாதியாய்த்துத் திருமலையில்நிற்கிற நிலையும். "திருமாலிருஞ்சோலையங்கட்டியைக் கரும்பீன்ற இன் சாற்றை" என்னக்கடவதிறே. [திருமாலிருஞ்சோலைக்கோனேயாகி] - உபயவிபூதியோகத்தால் வந்த ஏற்றத்துக்கும் அவ்வருகே ஓரேற்றம்போலே திருமலையையுடையனாகையால்வந்த ஏற்றம். [கோனேயாகி] - இவரைப்பெற்றபின்பாய்த்து ரக்ஷகத்வம் பூர்ணமாய்த்து. இல்லையாகில், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருப்போடு திருமலையில்நிலையோடு வாசியற்றுப்போமிறே. [நின்றொழிந்தான்] - இங்கே நின்றபின்பாய்த்துப் பரகுபரகற்றது. க்ருதக்

வற்றிருக்கையாலே" என்றத்தை ஸத்ருஷ்டாந்தமாக விவரிக்கிறார் - கடபடாதிகளை இத்யாதி. ப்ருதக்ஸ்தித்யபாவத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஜாதிகுணங்கள் இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படி இத்யாதி. தாம் கவிபாடியிருக்க, "தானே துதித்து" என்பானென்னென்ன - வசஸாம் இத்யாதி. "அஹமர்த்தமவனளவும்காட்டும்" என்றதுக்குப்ரமாணம் - வசஸாம்வாச்யமுத்தமம் என்றது. அஹமர்த்தமவனளவும் சென்றுகாட்டுகையாவது - தத்பாரதந்த்ர்யமாயிருக்கை. "காரணானாம் காரணம் ச வசஸாம் வாச்யமுத்தமம் । யோகிநாம் பரமாம் ஸித்திம் பரமம் தே பதம் விது:" இதி ஜிதந்தாயாம். அஹம்சப்தமும்அவனளவும்காட்டக்கடவதாயென்றது - அர்த்தாத்வந்தது. இத்தால் பாவம் - இவர்பக்கலிலே இத்யாதி. தானே துதித்தென்றதே, "தன்னை" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - நான் ஸ்துத்யனுகில் இத்யாதி. இத்தால் - ஸ்துத்யன் தானானவோபாதி ஸ்தோதாவும் தானேயென்று கருத்து. "எனக்கு" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ஸர்வரஸ: இத்யாதி. தமக்கு போக்யனாயிருக்குமோவென்ன - கோடியேன் இத்யாதி. "தன்னைத் தானே துதித்து" என்று வைத்து, "எனக்கு" என்று ஸ்வார்த்ததை தோற்றச்சொல்லுகிறதென்னென்ன - தன்னைத்தானே இத்யாதி. அதாவது - ப்ரபந்தகர்த்ருத்வத்தில் தமக்கு அந்வயமில்லை, அந்த ப்ரபந்தம் அத்தலைக்கு போக்யமானதுகண்டு தாம் உகக்கிறாரென்று கருத்து. பலிதம் - தாம்பாடின இத்யாதி. பூர்வபதத்தோடே ஸஹபடித்ததுக்கு பாவம் - கீழ்ச்சொன்ன இத்யாதி. திருமலையில் நிலை போக்யமாயிருக்குமோவென்ன - திருமாலிருஞ்சோலையங்கட்டியை இத்யாதி. "எல்லாவுலகுமுயிரும்தானே" என்றத்தோடேகூட்டி பாவார்த்தம் - உபயவிபூதி இத்யாதி. "கோனேயாகி" என்றத்தை "என்னைமுற்றுமுயிருண்டு" என்றத்தோடே கூட்டி பாவமாதல், அவதாரணார்த்தமாதல் - இவரைப்பெற்று இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகம் - இல்லையாகில் இத்யாதி. "நின்றொழிந்தான்" என்றதுக்கு பாவம் - இங்கேநின்றபின்பு இத்யாதி. 'பரகுபரகு - வ்யாகுலதை. "பரகு

ருத்யனுயிராநின்றான். [என்னை முற்றும்உயிருண்டே]- என்னுயிரைமுற்றுமுண்டே. விபு வானவன் அணுத்ரவ்யத்தை ஸ்ருஜிக்கை தனக்கேற்றமாம்படியாகவாய்த்து இத்தலையானபடி. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

என்னைமுற்றுமுயிருண்டு என்மாயவாக்கையிதனுள்புக்கு
என்னைமுற்றுந்தானேயாய் நின்றமாயவம்மான்சேர்
தென்னன்திருமாலிருஞ்சோலைத் திசைகைகூப்பிச்சேர்ந்தயான்
இன்னும்போவேனேகொலோ? என்கொல் அம்மான்திருவருளே.

ஆ.—(என்னை.) - என்னை ஸ்ருஜித்தருளுகிறான். இந்தஹேயமான ப்ரக்ருதியிலுள்ளேபுகுந்து என்னை ஸ்ருஜித்து என்னை முற்றும் தானேயானான். இப்பேறு பெறுகைக்கு ஹேதுவென்னென்னில்; அவன் சேர் தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலைத் திசை கைகூப்பப்பெற்றேன்; என்னுடன் இப்படியே கலந்து பரிமாறியும் பின்னையும் கலந்து பரிமாறுதானுப், அடிதொட்டுக்கலந்து பரிமாறுகையிலே பாரித்தருளாநின்றான்; இன்னம் இதுக்குமேலும் ஒருஸம்ஸ்லேஷமுண்டோ? திருவுள்ளம்என்தான்? என்கிறார்.

ஓ.—மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு மேன்மேலெனத் தன்பக்கலுண்டான அபிநிவேஶ பர்யவஸாநத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னை என்று தொடங்கி] - என் ஆத்மாவை ஸ்ருஜித்து, அதிக்ஷுத்ரமான என் ஶரீரத்திலே வந்துபுகுந்து, என்னையடைய வ்யாபித்து நிற்கிற ஆஶ்சர்ய ஸ்ருஜனன ஸர்வேஶ்வரன் சேர்வதும்செய்து தெற்கேயான திருமலைத்திக்கை பரமப்ராப்யமென்று சேர்ந்த நான். [இன்னம்போவேனே என்றுமேலுக்கு] — இவ்வளவில் பர்யவஸியேன் போலேயிருந்தது, ஸர்வேஶ்வரனுடைய பாரிப்புக்கு அவதி என்னோ?

ப.—அநந்தரம், என்னளவன்றியே என் தேஹத்தையும் ஆதாம்பண்ணி, அத்தாலே ஸந்துஷ்டனாய் ப்ரதிஷ்ட்டிதனாகாநின்றானென்கிறார்.

என்னை - , முற்றும் - ஸர்வப்ரகாரத்தாலும், உயிருண்டு - ஆத்மாநுபவம் பண்ணி, (அவ்வளவில்நில்லாதே), என் - என்னுடைய, மாயம் - அஜ்ஞாநாதிகளுக்கு ஹேதுவாய்க்கொண்டு, ஆக்கையிதனுள் - (ப்ரக்ருதிகார்யமாய் ப்ரத்யக்ஷஸித்ததோஷத்தையுடைத்தான வஞ்சகமான) ஶரீரத்துக்குள்ளே, புக்கு - , என்னை — (அபிமாநிஜீவனை) என்னையும், முற்றும்-அநுபந்தியான ஶரீராதிஸமஸ்த வஸ்துவையும்பற்ற, தானேயாய் - (அஹங்காமமதாதிகள் இத்தலையில் நடையாடாதபடி) தானே அபிமாநியாய், நின்ற - (அத்தாலே க்ருதக்ருத்யனாய்)நின்ற, மாயம் - ஆஶ்சர்ய குணசேஷ்டிதங்களையுடைய, அம்மான் - நிருபாதிகஸ்வாமியானவன், சேர் - பொருந்திவர்த்திக்கிற தேச

பாகற்றது'' என்றதின் விவரணம் - க்ருதக்ருத்ய இத்யாதி. அணுவானவாத்மாவை ''முற்றும்'' என்கிறதென்னென்ன - விபுவான இத்யாதி. இத்தலையானபடி என்றது - அவன் ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே மதித்திருந்தபடியென்றபடி. 'என்னைமுற்று முயிருண்டு - தானேயாகிநிறைந்து' என்று தொடங்கி,'நின்றொழிந்தான்' இத்யந்வயஃ. (உ)

மாய், தென் - தெற்குத்திக்குக்கு, நன் - ச்லாக்யமாயிருக்கிற, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையாகிற திருமலையிலே நிற்கிற, திசை - திக்கை நோக்கி, கைகூப்பி - சேஷத்வாநுரூபவ்ருத்தியைப்பண்ணி, சேர்ந்தயான் - கிட்டின நான், (அவ்வளவன்றியே, அவன் தேசத்தளவன்றியே), இன்னம் - (அத்திக்கையும்) ஆதரிக்கும்படியானவளவு பிறந்தபின்பு, போவேனேகொலோ - ஒருமந்தவ்யபூமி யுண்டாய்ப்போகிறேனோ? அம்மான் - நிருபாதிகசேஷியா யிருக்கிறவனுடைய, திருவருள் - அபிநிவேசங்கள், என்கொல் - என்னுயிருக்கிறது? இதிற்காட்டில் வேறு சில ப்ராப்யங்களுண்டாய் அவற்றை உபகரிக்கப்பாரிப்பாரைப்போலே இராநின்றதென்று கருத்து. 'தென்னன்' என்று - அத்தேசத்தில் ராஜாவைச் சொல்லவுமாம்.

இ. — மூன்றும்பாட்டில், அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான அபிநிவேசத்தினுடைய எல்லையில்லாமையை அருளிச்செய்கிறார்.

[என்னை முற்றும்உயிருண்டு] - இத்தலையை எங்கும் புக்கு அநுபவித்தானாய் விடுகை அவனுக்கு ஏற்றமாய்படியாயிருக்கிறது; "பஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - ஸ்வருசைவ யம்ஹிதமந்த்ரஜ:". [என்மாயவாக்கை யிதனுள்புக்கு] - அதிக்ஷுத்ரமான என் சரீரத்திலே புக்குத் தனக்கு உத்தேச்யமான ஆத்மாவளவன்றியே, "அழுக்குடம்பு" என்று தன்னைக் காற்கட்டித் தவிர்ப்பித்துக்கொள்ள வேண்டும்படி த்யாஜ்யமான சரீரத்தையே விரும்பாநின்றான். [இதனுள்புக்கு] - "இது, இது" என்று இவரிருக்க, அவன் மேல் விழாநின்றான் என்கை. புகுந்து என்னாதே, 'புக்கு' - என்கிறது அத்தோடு தமக்குத் தொற்றற்றிருக்கிறபடி தோற்றுகைக்காக. "மங்கவொட்டு" என்று அவன் அநுமதி பார்த்திருக்கிறாரிறே. என்றும் அசித்தோடு முகம்பழகினவரிருக்க, ஹேயப்ரதிபடனானவனிறே மேல்விழாநின்றான். [என்னைமுற்றும் தானேயாய்நின்ற] - ஆத்மாவோடு சரீரத்தோடு வாசியறப் புக்கு வ்யாபித்து, தானே அபிமாநியாய் நின்றான். என்னுடைய அஹங்காரமமகாரங்களுக்கும் விஷயமில்லாதபடி நின்றான். [மாயஅம்மான் இத்யாதி] - ஆச்சர்ய குணசேஷ்டிதனான ஸர்வேச்வரன் தானே விரும்பிவந்து சேருகிற தேசம். தென்னனென்று - அத்தேசத்தில் ப்ரதாநனைச் சொல்லுதல், தெற்கில்திக்கிலேயுள்ளதாய் நன்றான திருமலை என்னுதல். [திசை கைகூப்பிச் சேர்ந்த யான்] - அத்திக்கைப் பரமப்ராப்யமென்று சேர்ந்தயான். இவர், அவனளவிலன்றிக்கே அவன் உகந்த தேசத்தோடு சேர்ந்த திக்கை விரும்பாநின்றார்; அவன் இவரளவன்றியே இவருடைய சரீரத்தை விரும்பாநின்றான். இவ்வளவில் பர்யவஸியாதாற்போலே யிருந்தது. [இன்னம் போவேனேகொலோ] - இனி எனக்கு ஒரு மந்தவ்யபூமியுண்டோ? ஸர்வேச்வரனுடைய பாரிப்புக்கு அவதி என்னே! அவனை விரும்பி, அவன் உகந்த தேசத்தை விரும்பி, அத்தோடு சேர்ந்த திக்கை விரும்பும்படி சேஷத்வத்தின் எல்லையிலே நிறுத்தினவன், எனக்கு ஒன்றுஞ்செய்திலனாய்ப்பாருபாகென்கிற இதுக்கு அவதி என்னோ? விஷயமின்றியேயிருக்க ச்ரமிக்கவுமாமாகாதே.

ஈடு. — மூன்றும்பாட்டு. அவனுக்குத் தம்பக்கலுண்டான அபிநிவேசத்தினுடைய எல்லையில்லாமையை யருளிச்செய்கிறார்.

மூன்றும்பாட்டு. — என்னை முற்றும் இத்யாதி. "இன்னம்போவேனேகொலோ வென்கொலம்மான் திருவருள்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனுக்கு இத்யாதி.

[என்னைமுற்றுமுயிருண்டு] - "யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா-அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:" (யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹிதத்தேஜ:) என்கிற ஏற்றத்தோபாதியும் போருமாய்த்து, இவருயிரை எங்கும்புக்கு அநுபவிக்கப்பெறுகையால்வந்த ஏற்றம். [என்மாயவாக்கை] — என்னுடைய ஆத்மவஸ்துவை யநுபவித்து அவ்வளவிலே தான் தவிருவானு யிருந்தானே? "அழுக்குடம்பு" என்றும் "பொல்லாவாக்கை" என்றும் "புண்ணைமறையவரிந்து" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - "இதுஹேயம்" என்று இவர் தாம் அருவருத்துப் புறப்பட்டு நில்லாநின்றார்; இவர் இகழாநிற்கச்செய்தே அவன் இது உத்தேஶ்யமென்று மேல்விழாநின்றான். [உள்புக்கு] - தம்நெஞ்சாலே இத்தை இவர் அருவருத்துப் புறப்பட்டுநின்றார். (புகுந்தென்னுதே 'புக்கு' என்கிறது - அத்தோடு தமக்குத் தோற்றற்றிருக்கிறபடி தோற்றுகைக்காக.) அதாவது - அவன்தலைதுலுக்குப் பெறுமளவும் பார்த்தாய்த்து இவரிருக்கிறது. "மங்கவோட்டு" என்னுமளவும் அவன் இத்தை விடமாட்டாமையாலே உள்ளே புகுராநின்றான். [இதனுள் புக்கு] - அநாதிகாலம் அசித்தோடே முகம்பழகிப்போந்தவனிறே யிவன்; சேதநத்வாரா குந்தியடியிட்டுநிற்குமவனிறே யவன்; அவன் மேல்விழாநின்றான். தனக்கு ப்ரகாரமான ஆத்மவஸ்துவுக்கு ப்ரகாரமாய்க்கொண்டு தனக்கு ப்ரகாரமாமதிறே இது. "அநேநஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய" (அநேநஜீவேநாத்மநாநுப்ரவிஶ்ய) என்னக்கடவதிறே. [என்னை முற்றும் தானேயாய்] - இப்படி ஆத்மவஸ்துவோடு அசித்தோடு வாசியற எங்கும்புக்கு வ்யாபிக்கையாலே 'தானே' என்னத் தட்டில்லையிறே. இவர் 'நான்' என்னுமத்தையும் கொண்டான்; இவர் மமகாரவிஷயத்தையும் கொண்டான். ஈஶ்வரனுக்குங்கூட விளாக்

ஆத்மா அணுவாயிருக்க, "முற்றும்" என்றதுக்கு பாவம் - யஸ்யஸா இத்யாதி. "என் உயிரை - முற்றும் - உண்டு" என்றக்வயிப்பது. என்னாத்மாவை யாவத்தும்அநுபவித்தென்றபடி. உண்டு - அநுபவித்து. எங்கும்புக்கு என்றது - ஸ்வரூபஸ்வபாவங்களைப்பற்ற. "மாயவாக்கை" என்றதுக்கு பாவம் - என்னுடைய இத்யாதி. "இதனுள்" என்றதுக்கு பாவம் - அழுக்குடம்பு இத்யாதி. மாயவாக்கை - நஶ்வரமான ஶரீரம். மாயம் - நஶ்வரமான. "உள்புக்கு" என்றதுக்கு பாவம்-இவரிகழாநிற்க இத்யாதி. ஆனால்இவர் புறப்பட்டாரோவென்ன-தம்நெஞ்சாலே இத்யாதி. ஜுகுப்ஸையாலல் நெஞ்சாலே புறப்படுகிறதென், தாமே புறப்படுகிறதுக்கென்னென்ன - அதாவது இத்யாதி. அதாவதென்றது-வார்த்தைப்பாடு. ஆனால்இவர்க்குப் பாரதந்த்ரனானவன் தலைதுலுக்காதிருக்கிறதென்னென்ன - மங்கவோட்டு இத்யாதி. "இதனுள்புக்கு" என்றதிலே வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - அநாதிகாலம் இத்யாதிவாக்யத்ரயம். அப்படி சேதநத்வாரா குந்தி யடியிட்டிருக்குமோவென்ன - தனக்குப்ரகாரமான இத்யாதி. இப்படி சேதநத்வாரா அசித்திலே அநுப்ரவேஶித்திருக்கைக்கு ப்ரமாணம் - அநேந இத்யாதி. 'என்னை முற்றுமுயிருண்டு என் மாயவாக்கையிதனுள்புக்கு" என்று வைத்து, மீளவும் "என்னை முற்றும் தானேயாய்" என்னலாமோவென்ன - இப்படி ஆத்ம இத்யாதி; தேஹதேஹதுமத்பாவமாகையாலே விரோதமில்லையென்றபடி. விவரணம் - இவர்நான் என்னும் இத்யாதி. "உயிருண்டு" என்றத்தைப்பற்ற - இவர்நானென்னுமத்தையும் இத்யாதி. "மாயவாக்கை" என்றத்தைப்பற்ற - இவர் மமகார இத்யாதி. "என்னை முற்றும் தானேயாய் -" என்னைப்பற்றவும் மதநுபக்தியான ஶரீராதி ஸமஸ்தவஸ்துவைப் பற்றவும் தானே யபிமாநியாயென்னுதல்; என்னாத்மா முற்றும் தானேயாயென்னுதலென்று அர்த்தத்வயம். "என்னைமுற்றும்" என்றதுக்கு, "என்னை" என்று - ஆத்மாவாகவும், "முற்றும்" என்று - தேஹமாகவும் அருளிச்செய்து, என்னாத்மாவை முற்றும் என்று அர்த்தாந்தரவிவக்ஷயா பாவம் - ஈஶ்வரனுக்கும் இத்யாதி; இப்பக்ஷத்தில், இப்பதங்கள் "என்னை முற்றுமுயிருண்டு" என்றதின் அநுஷங்கணமாகக்கடவது விளாக்குலை கொள்ளுகை - கபளீகரிக்கை. "நின்ற" என்றதுக்கு

தலைகொண்டு அநுபவிக்கவொண்ணாதபடி யானாராய்த்து. [நின்ற] - "அந்தர்ப³ஹிஶ்ச தத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயண: ஸ்தி²த:" (அந்தர்ப்பஹிஸ்சதத்ஸர்வம் வ்யாப்ய நாராயணஸ்ஸ்த்திதஃ) - என்கிற போதுவானநிலையன்றிக்கே. [மாயம் இத்யாதி] - ஆஸ்சர்யமான குணசேஷ்டிதங்களையுடைய ஸர்வேஸ்வரனும்கூட "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்று கிட்டும்படியான தேசமாய்த்து. [தென்னன் திருமாலிருஞ்சோலை] - தென்னனென்று - அங்குத்தைக்கு ப்ரயாநனைச் சொல்லி, அவனதான திருமலையென்னுதல்; அன்றிக்கே, தெற்கில்திக்கிலேயாய் நன்றானவென்னுதல். [திசைகைகூப்பிச் சேர்ந்தயான்] - அவன்விரும்பின திக்கை விரும்பினாராய்த்து இவரும். ஒருதிக்குப் படவிறே இவர் விரும்புவது. அதாவது - அவனையுகந்து, அவ்வழியாலே அவன் விரும்பின தேசத்தையுகந்து, அத்தோடு ஸம்பந்தமுடைய திக்கை யுகந்து, இப்படி அவனோடு ஸம்பந்த ஸம்பந்திகளளவும்வர உகக்கும்படி கைகழியப்போந்த நான். அவன் தான் இவரை யுகந்து இவரோடு ஸம்பந்தமுடையதேஹத்தை விரும்புகிறுப்போலேயாய்த்து; "என்னெண்டானானன்" என்றாரிறே அடியிலே. [இன்னம்போவேனேகொலோ] - எனக்கு இத்திக்குக்குஅவ்வருகு மந்தவ்யபூமியுண்டோ? ஒருதிக்குப்பட்ட நான் இனி அவ்வருகு போவேனோ, இவன் இப்படி கிடந்து படுகைக்கு? இனி யவ்வருகுபோகையாவது - திருமலையில் ஸம்பந்தத்தை யறுத்துக்கொள்ளுகையிறே. [என்கொல் அம்மான் திருவருளே] - ஸர்வேஸ்வரனைபற்றிவரும்போது நிர்விஷயப்ரமமுண்டாமாகாதே? என் செய்யாதானாய்த்தான் இவன் இங்ஙன்கிடந்து படுகிறது? என்றபடி. இவர்திறத்திலெல்லாம் செய்தும், ஒன்றுஞ் செய்யாதாரைப்போலே "எத்தைச் செய்வோம்?" என்றிராநின்றானாய்த்து. (ரு)

பாவம் - அந்த: இத்யாதி. அதாவது-"நின்ற" என்றதத்தால் ஈஸ்வரனுக்கு ஆஸ்ரிதர்பக்கல் விசேஷ பக்ஷபாதம் தோற்றுகிறதென்றபடி. "மாயவம்மான்" இத்யாதிக்கர்த்தம் - ஆஸ்சர்யமான இத்யாதி. "சேர்" என்றதினர்த்தம் - தண்ணீர்தண்ணீர் இத்யாதி. தண்ணீர்தண்ணீர் என்றது - தாஹித்தவன் "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்று நீரைத் தேடிக்கொண்டு வருமாபோலே, போக்யதாதிஶயத்தாலே அபிநிவேஶத்தோடே கிட்டும்படியானவென்றபடி. திக்கை அஞ்சலிபண்ணுகைக்கு ஹேதுவை யருளிச்செய்கிறார் - அவன்விரும்பின இத்யாதி. ரஸோக்தி - ஒருதிக்குப்பட இத்யாதி. திக்குப்பட - அடைவுபட. திக்குப்பட விரும்புகையாவதுஇன்னதென்கிறார் - அதாவது இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அவன்தான் இத்யாதி. அவரையும் அவரோடு ஸம்பந்தமுடைய தேசத்தையும் விரும்புமென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - என்னெண்டான் இத்யாதி; நான், தன்னையும் தன்னோடு ஸம்பந்தமுடைய தேசத்தையும் விரும்புவேனாகில், அவனும், என்னையும் என்னோடு ஸம்பந்தமுடைய ஆரையும் விரும்பாநின்றானென்றிறே இதுக்குப்பொருள். "இன்னம்" என்றதுக்கு பாவம்- எனக்கு இத்யாதி. விவரணம் - ஒருதிக்கு இத்யாதி. போனால் விரோதமேதென்ன - இனியவ்வருகு இத்யாதி. "இன்னம் போவேனேகொலோ." இன்னம் விட்டுப்போவேனோ என்று ஶப்தார்த்தம். "அம்மான் திருவருள் - என்கொல்" என்றந்வயிப்பது. அம்மான் திருவருள் என்னம்பாயிருந்ததென்று ஶப்தார்த்தம். "அருள்" என்று - வ்யாமோஹமாக பாவம் - ஸர்வேஸ்வரனை இத்யாதி. அதாவது - நான் சரமாவதிஶேஷமாகையாலே தன்னை விட ப்ரஸங்கமற்றிருக்க, விடில்செய்வதென்? என்று அதிஶங்கை பண்ணும்படியான வ்யாமோஹமிருந்தபடியென்? என்றபடி. "அருள்" என்று - கொடையாக பாவார்த்தரம் - என்செய்யாதானாய் இத்யாதி. அதாவது- ஶேஷத்வஸீமாபூமியிலே நிலைநிற்கும்படி யுபகரித்தும் ஒன்றும் செய்யாதவனைப் போலே பரகுபாகென்கிறதுக்கு அவதியென்னோ? என்றபடி. எதத்விவரணம் - இவர்திறத்தில் இத்யாதி. நிர்விஷயப்ரமம் - நிராலம்பந ப்ராந்தி. (ரு).

நான்காம் பாட்டு.

என்கோல்அம்மான்திருவருள்கள்?உலகும்உயிருந்தானேயாய்
நன்கென்னுடலங்கைவிடான் ஞாலத்தூடேநடந்துழக்கித்
தென்கோள்திசைக்குத்திலதமாய்நின்றதிருமாலிருஞ்சோலை
நங்கள்குன்றங்கைவிடான்நண்ணாவசுரர்†நலியவே.

ஆ.—(என்கொலம்மான்.) - என்னுடைய ப்ரக்ருதியிலுள்ளேபுகுந்து இவ்வாத்மாவை ஸ்ருஜித்தருளுகையுமன்றியே ஸர்வஜகதீஸ்வரனுயிருந்தான்; என்னுடைய ப்ரக்ருதிதன்னையுங்கூடத் தனக்கு போக்யமாகக்கொண்டு ஒருக்ஷணமும் கைவிடுகிறிலன்; இப்படி "என்னோடுள்ள ஸம்ஸ்லேஷம் பெறுகைக்கீடானதேசமேதோ?" என்று தேடிக்கொண்டு, திருமலையிலே வந்துபுகுந்து, தான் கருதினபடியே அங்கே ஸம்ஸ்லேஷித்து ப்ரீதனாய், "இந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் விளைவித்தது திருமலையிறே" என்றுகொண்டு, திருமலையையும் என்னுயிரும் உடலும்போலே தனக்கு போக்யமாகக்கொண்டு கைவிடுகிறிலன்; என்னுயிரையும் உடலையும் திருமலையையும் அநுபவித்து ப்ரீதனானன்; ப்ரதிகூலர் இந்தஸம்ருத்தி கண்டு பொறுக்கமாட்டாதே தறைப்படும்படி ப்ரீதனானனென்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், தம்முடைய திருமேனியிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று திருமலையிலும் எம்பெருமானுக்குஉண்டான வ்யாமோஹத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உலகும் என்று தொடங்கி] - ஸர்வேஸ்வரனுயிருந்து வைத்து என் ஆத்மாவை விடாத மாத்ரமன்றிக்கே மிகவும் என் உடம்பைவிடுகிறிலன். [ஞாலத்தூடே நடந்து என்று மேலுக்கு] - பூமியெங்கும் உலாவித்திரிந்து என்னை விஷயீகரிக்கைக்கு ஈடான நிலமாகத் திருமலையைப்பார்த்து ப்ரதிகூலர் மண் உண்ணும்படி அதிலே அத்யபிநிவேஸத்தைப் பண்ணி அத்தை ஒருகாலும் கைவிடுகிறிலன்.

ப.—அநந்தரம், என்ஸரீரத்தை விரும்புகைக்கு ஹேதுவாகையாலே திருமலையையும் ஆதரித்து, இரண்டுஸ்த்தலத்தையும் கைவிடுகிறிலனென்கிறார்.

(ஒருவனைப்பிடிக்கைக்கு ஊரைவளைப்பாரைப்போலே என்னைப் பெறுகைக்காக), உலகும் - ஸர்வலோகங்களும், உயிரும் - ஸர்வப்ராணிகளும், தானேயாய் - தானேயாம்படி (அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு வ்யாப்தனாய்), (அவ்வளவில் நில்லாதே), நண்ணா - (தன்னையாஸ்ரயிக்கையில்) விமுகரான, அசுரர் - அஸுரப்ரக்ருதிகள், நலிய - நசிக்கும்படியாக, (த்ரைவிக்ரமாபதாந முகத்தாலே என்னைலபிக்கைக்கு ஸ்த்தலம்தேடுவாரோபாதி), ஞாலத்தூடே - பூமிக்குள்ளே, நடந்துழக்கி – நடந்துமிகுத்து, தென் - தெற்கென்கிறபேரை, கொள் - கொண்ட, திசைக்கு - திக்குக்கு, திலதமாய்நின்ற - ஸிரஸாவாஹ்யமாயிருக்கிற, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையென்று பேராயிருக்கிற, நங்கள் - நம்போல்வார்க்கு அநுபாவ்யமான, குன்றம் - திருமலையை, கைவிடான் - (என்னைலபிக்கைக்கு அநுரூபஸ்த்தலமென்று விரும்பிக்)கைவிடுகிறிலன்: (அதுவழியாக), என்னுடலம் - என்ஸரீரத்தையும், நன்கு - மிகவும், கைவிடான் - கைவிடுகிறிலன்; அம்

† 'நலியவே' என்று சிலர்.

மான் - ஸ்வாமியானவனுடைய, திருவருள்கள் - உபகாரங்களான ஶீலப்ரகாரங்கள், என்கொல் - என்னுயிருக்கிறன ?

இ.—நாலாம்பாட்டில், தம்முடைய திருமேனியிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத் திருமலையிலுண்டான வ்யாமோஹத்தை அருளிச் செய்கிறார்.

[என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள்] - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு என் பக்கலுண்டாயிருந்துள்ள ப்ரஸாதாதிஶயத்துக்கு அவதி என்னோ ? [உலகும் உயிரும் இத்யாதி]-ஸகல லோகங்களும் ஸகல ஆத்மாக்களும் தானிட்ட வழக்காயிருக்கிறவன் தனக்கு ஒரு குறையுண்டாய் இப்படிபடுகிறானோ ? [நன்குஎன்னுடலம் கைவிடான்] - செருக்கர் நீசஸ்த்ரீகள் கார்க்கடையிலே துவளுமாபோலே என்னுடம்பை விரும்பி விடுகிறிலன். எனக்கு பமதாவிஷயம் என்னுமதுவே ஹேதுவாக விடுகிறிலன். பூமியெங்கும் உலாவி எல்லார் தலைகளிலும் திருவடிகளை வைத்துத் திருவுலகளந்தருளிற்று, தம்மைப் பெறுகைக்கு க்ருஷிபண்ணி யென்றிருக்கிறார். ஸர்வஸாதாரணன் வ்யாபாரமாகையாலே ஸம்வந்தம் அறிந்தால் எனக்கென்னலாமிறே. இந்த்ரன்ராஜ்யம்பெற்றானாய்ப்போனான், மஹாபலி கொடுத்தானாய்ப் போனான். இவர் அத்தைத் தமக்கு என்றிருக்கிறார் [தென்கொள் இத்யாதி] - திருவுலகளந்தருளுகை ஒரு வ்யாஜமாய், "ஆழ்வாரை அநுபவிக்கைக்கு ஏகாந்தஸ்தலமேதோ?" என்று ஆராய்ந்து திருமலையிலே நின்றருளினான். ஆரியர்கள் இகழ்ந்த தெற்கில்திக்குக்கு ஓராபரணம்போலே யிருந்துள்ள திருமலையிலே வந்துநின்றான். [நங்கள் குன்றம்] - ஆஶ்ரிதருடைய ஸங்கேத ஸ்தலம். [நங்கள்குன்றம் கைவிடான் - நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்] - திருமலையில்நிலை ஸாதநமாக ஆழ்வார் திருமேனியை ப்ராப்யமாக நினைத்திருக்கிறானாய்த்து. [நண்ணாஅசுரர் நலியவே] - திருமலையில் நிலைபாலே அஸுரவர்க்கம் தானே முடிந்துபோய்த்து. உலகும் உயிரும் தானேயாய் - ஞாலத்தூடே நடந்துழக்கி, தென்கொள் திசைக்குத் திலதமாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை - நங்கள்குன்றம் - நண்ணா அசுரர் நலிய - கைவிடான். நன்கு என்னுடலம் கைவிடான் - என்கொல் அம்மான் திருவருள்கள் ?

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. தம்முடைய திருமேனியிற்காட்டிலும் தம்மோடே பரிமாறலாம் நிலமென்று அவனுக்குத்திருமலையில் உண்டான வ்யாமோஹத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

[என்கோல்அம்மான் திருவருள்கள்] - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு நிரயிஷ்ட்டாநப்ரமமுண்டாமாகாதே! [உலகுஇத்யாதி] - என்னகுறையுண்டாய்த்தான் இப்படி கிடந்துபடுகிறான் ? [நன்கேன்னுடலம்கைவிடான்] - செருக்கனுயிருக்கும் ராஜபுத்ரன் நீசஸ்த்ரீ காற்கடையிலே துவளுமாபோலே. [நன்கேன்னுடலம்] - ஸர்வேஶ்வரன் தன்னைக்

நாலாம்பாட்டு.—என்கோல் இத்யாதி. "நன்கென்னுடலம்கைவிடான் - திருமாலிருஞ்சோலை நங்கள் குன்றம்கைவிடான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி. பரிமாறலாம்நிலம் - ஸம்ஶ்லேஷிக்கைக்கு யோக்யமானதேஶம்.

உக்தாநுபாஷணமென்கிறார் - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு இத்யாதி. தம்முடம்பில் அவன் வ்யாமோஹம் சொல்லுகிறவிடத்திலே, ஸர்வேஶ்வரத்வம் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - என்னகுறை இத்யாதி. இப்படிகிடந்துபடுகிறன் - வ்யாமோஹம்பண்ணுகிறானென்றபடி. "என்னுடலம்" என்றதுக்கு பாவம் - செருக்கன் இத்யாதி. துவளுகை - உலருகை. "நன்கு" என்றதுக்கு பாவம்-

கேட்டார்க்குச் சொல்லுகிற வார்த்தையிருக்கிறபடி. ஆழ்வாரை "நமக்குத்தந்ததிருமேனியன்றோ" என்னாநின்றானாய்த்து. [நன்கு] - நன்றாக. மிகவுமென்றபடி. [என்னுடலம்]- "இவருடைய மமகாரவிஷயமானதன்றோ நமக்கு உத்தேஶ்யம்" என்கிறானின்றான். என்னுடைய * அடங்கெழிற்சம்பத்திலேதேனும் பாம்புசேர்த்ததோ என்னாநின்றான். [ஞாலத்துஇத்யாதி]-எத்தனைகாலமுண்டு அவன் இப்பேறுபெறுகைக்கு உழன்றுதிரிகிறது. ஸர்வஸாதாரணனான ஸ்வாமியுடைய வ்யாபாரமெல்லாம் எனக்கேனக்கேன்னலாமிறே ஶேஷபூதர்க்கு. இந்த்ரனுக்கு "ராஜ்யம்பெற்றேன்" என்னவுமாய், மஹாபலிக்கு "ஔதார்யம்பெற்றேன்" என்னவுமாய், சிலர்க்கு "பொன்பயந்தேன்" என்னவுமாய், அவர்க்கு "எனக்காகச்செய்தான்" என்னவுமாயிருக்கிறது காணும். [தென்கோள்இத்யாதி] - தெற்கில்திக்குக்கு ஓர் ஆபரணமான திருமாலிருஞ்சோலை. [நங்கள்குன்றம்] - ஆஶ்ரிதருடைய ஸங்கேத ஸ்தலம். [நங்கள்குன்றம்கைவிடான் - நன்கேன்னுடலம்கைவிடான்]-திருமலையை ப்ராபகமாவும் ஆழ்வார்திருமேனியை ப்ராப்யமாகவும் நினைத்திராநின்றான். ஆழ்வார் திருமேனியாயுத்தேஶ்யம், அதுபெறுகைக்காய்த்துத் திருமலையில் நிலை. [நண்ணாவசுரர் நலியவே] - "நேமேம்பகை தற்செய்யத்தானேகெடும்" என்னுமாபோலே, இவன் இவ்விடத்தைவிடாதே வர்த்திக்க ஆஸுரவர்க்கம் முடிந்து போய்த்து. 'உலகுமுயிரும் தானேயாய் - ஞாலத்தூடே நடந்துழக்கி, தென்கோள்திசைக்குத் திலதமாய்நின்ற திருமாலிருஞ்சோலை நங்கள் குன்றம் - நண்ணாவசுரர்நலிய - கைவிடான் - நன்கேன்னுடலம் கைவிடான் - என்கோலம்மான் திருவருள்கள்.' (௬)

ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. ஈஶ்வராபிப்ராயத்தாலே நன்கென்கிறதென்றபடி. நன்றானவுடலமென்று ஸப்தார்த்தம். வார்த்தைதன்னைக் காட்டுகிறார் - ஆழ்வாரை இத்யாதி. "நன்கு" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - நன்றாக இத்யாதி. நன்றானவென்றர்த்தமானபோது, * உடலுக்கு விசேஷணம்; மிகுதியானபோது, "கைவிடான்" என்றதுக்கு விசேஷணம். "என்" என்று மமகாரதூஷிதமானத்தை "நன்கு" என்னும்படியென்னென்ன - இவருடைய இத்யாதி. ஹலிதம் - என்னுடைய இத்யாதி. அதாவது - த்யாஜ்யமான லீலாவிபூதி ததீயத்வாகாரத்தாலே இவர்க்கு உத்தேஶ்யமானாற்போலே, த்யாஜ்யமானஇவர் திருமேனியும் இவர் ஸம்பந்தத்தாலே யுத்தேஶ்யமென்னாநின்றானென்றபடி. அடங்கெழில்சம்பத்தில் - கட்டடங்க நன்றான ஸம்பத்தில்; உபயவிபூதியிலுமென்றபடி. பாம்புசேர்த்ததோ - த்யாஜ்யாம்ஶமுண்டோவென்றபடி. இப்போது திருவுலகளந்தருளின அபதானத்தைச் சொல்லுகிறதுக்கு பாவம் - எத்தனைகாலம் இத்யாதி. ஞாலத்தூடே நடந்துழக்குகிறது இவர்க்காகவோவென்ன - ஸர்வஸாதாரணன் இத்யாதி. "எனக்கெனக்கென்னலாம்" என்றத்தைக் காட்டுகிறார் - இந்த்ரனுக்கு இத்யாதி. சிலர்க்கு - திருமங்கையாழ்வார்க்கு. ஸங்கேதஸ்தலம் - அநுபவஸ்தலம். இவரிடத்தில் வ்யாமோஹப்ரகரணத்திலே, "நங்கள் குன்றம் கைவிடான்" என்கிறதென்னென்ன - திருமலையை இத்யாதி. விவரணம் - ஆழ்வார் இத்யாதி. திருமலையில் நிலைஇவர்க்காகவாகில், நண்ணாவசுரர் நலியும்படியென்னென்ன - நேமேம்பகை இத்யாதி. நேமேம்பகை - போக்கப்போகாத சத்ரு. தற்செய்ய - தான் செய்கிறத்தைச் செய்யவென்றபடி. "திருமலை ப்ராபகமும் ஆழ்வார் திருமேனி ப்ராப்யமும்" என்னுமிடம் தோன்றப் பாட்டுக்கன்வயம் அருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, "என்கோலம்மான்திருவருள்கள்" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - உலகுமுயிரும் இத்யாதி. "என்கோலம்மான்திருவருள்கள்" என்றது - அநுவாதமென்று முந்தினவர்த்தம்; அநுவாதமானபோது, "நன்கென்னுடலம் கைவிடான்" என்று க்ரியை. இப்பாட்டுக்கு ஶேஷமென்றிரண்டாமர்த்தம்; இப்போது, வ்யாக்யானத்திற்படியேயன்வயம்; "திருவருள்" என்று க்ரியை. (௬)

ஐந்தாம் பாட்டு.

நண்ணா அசுரர்†நலிவெய்த நல்லஅமரர்பொலிவெய்த
எண்ணாதனகளெண்ணும் நன்முனிவர் இன்பந்தலைசிறப்பப்
பண்ணார்பாடலின்கவிகள் யானாய்த்தன்னைத்தான்பாடித்
தென்னாவென்னும்என்னம்மான் திருமாலிருஞ்சோலையானே.

ஆ.—(நண்ணா.) - ப்ரதிகூலர் தறைப்படும்படியாகவும் தனக்கு நல்லரான அமரர் ஸம்ருத்தராம்படியாகவும், லீலோபகரணமாயும் போகோபகரணமாயுமிருந்த நிரவதிகஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு உளவாயிருக்கச்செய்தே, இவையொழியவே அதின்மேலே ஸத்ய ஸங்கல்பனாயிருந்த எம்பெருமான்தன்னாலும் ஸம்பாதிக்கவொண்ணாதே வாங்மநஸாகோசரமான அபர்யந்தஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு உளவாக வேணுமென்று மநோரதியாநிற்கும் நன்முனிவர், "நம்முடைய மநோரதாநுவர்த்தியான நிரவதிகஸம்ருத்திகள் எம்பெருமானுக்கு விளையப்பெற்றோம்; இனி நமக்கொரு குறையில்லை" என்றுகொண்டு நிரவதிகநிர்வ்ருதியை யுடையராம்படியாகவும், பண்ணார் பாடலான இன்கவிகளை என்னையிட்டுப் பாடுவித்து இக்கவிகளாகிற அம்ருதத்தைப் பருகிக் களித்து, அம்ருதபானம்பண்ணின வண்டுகள்போலே தென்னாதெனாவென்று திருமலையிலேநின்று பாடியருளாநின்றானென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், எம்பெருமான் தம்மோடேகலந்து தம்வாயிலே திருவாய்மொழி கேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமை, தென்னா தெனாவென்று நித்யமுக்தரைப்போலே பாடாநின்றான் என்கிறார்.

[நண்ணா என்றுதொடங்கி] - உகவாத அஸுரர் இஸ்ஸம்ருத்தி பொறுக்கமாட்டாதே முடியும்படியாகவும், அநுகூலர் இத்தைக்கண்டு ஸம்ருத்தராம்படியாகவும், உபயவிபூதியும் கூடினாலும் எம்பெருமானுக்கு ஸம்பத்துபோராது, இன்னம் மேன்மேல் நன்மைகளை வேணுமென்று எண்ணாநிற்கும் நன்முனிவர், "இதுவே அமையும், மற்றொரு ஸம்பத்துவேண்டா" என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராம்படியாகவும். [பண்ணார் பாடல் என்றுதொடங்கி] - பண்சேர்ந்திருந்துள்ள பாடலையுடைய இனியகவிகளை என்னைப் பேரையிட்டுக்கொண்டு தான் தன்னைப் பாடி. [என்னம்மான்] - திருமாலிருஞ்சோலையானே] - என் நாயனானவன் திருமாலிருஞ்சோலையான்.

ப.—அநந்தரம், தம்மோடு ஸம்ஶ்லேஷித்து திருவாய்மொழி பாடக்கேட்ட ப்ரீதியாலே ரஸிகனாய் ஆளத்திவையாநின்றானென்கிறார்.

நண்ணா - (பகவத்விஷயத்தைக்) கிட்டக்கடவோமல்லோமென்று ப்ரத்யூஹராயிருக்கும், அசுரர் - ஆஸுரப்ரக்ருதிகள், நலிவெய்த- (இவ்வதிஶயம் பொறுக்கமாட்டாமல்) விநாஶத்தையடையவும், நல்லவமரர் - பக்திபராய்க்கொண்டு அநுகூலரான தேவவர்க்கம், (மிகவுமுகப்பாலே), பொலிவெய்த - ஸம்ருத்தியை லபிக்கவும், எண்ணாதனகள் - அவாப்தஸமஸ்தகாமனுடைய குணவிபூதிக்குமேலே இதுக்குமுன்பு எண்ணவறியாத அதிஶயங்களை, எண்ணும் - ப்ரேமத்தாலே ஆஶாஸியாநிற்கும், நல் - ஸ்நேஹயுக்தராய், முனிவர் - (அநுபவஶீலரான) முனிவர்கள், (கேட்டநுபவித்து), இன்பம் தலைசிறப்ப - ஆநந்தநிர்ப்பரராகவும், பண் ஆர் - பண்நிறைந்த, பாடல் - இசையை

† 'நலிவெய்த' என்று சிலர் ஓதுவர்.

யுடைய, இன்கவிகள் - இனியகவிகளை, யானாய் - (தனக்கு ப்ரகாரபூதனான) நானாய்க் கொண்டு, தன்னை - (ஸ்தவ்யனாய்ஸ்தவப்ரியனான)தன்னை, தான்பாடி - ஸ்தோதாவாய்க் கொண்டு தானேபாடி, திருமாலிருஞ்சோலையான் - திருமாலிருஞ்சோலையானாய்நிற்கிற, என்னம்மான் - என் ஸ்வாமியானவன், (தன்மேன்மைபாராதே பாட்டில் ரஸாதிசயத்தாலே),தென்னாவென்னும்-தென்னாஎன்று ஆளத்திவையாநிற்கும்,நவிவு - நாசம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், அவன் தம்மோடேகலந்து தம்வாயாலே திருவாய்மொழிகேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமை ஆளத்திவையாநின்றான் என்கிறார். "நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்" என்கிறவளவன்றியே என் உக்திமாத்ரத்திலே களியாநின்றான் என்றுமாம்.

[நண்ணா இத்யாதி] - "விபரீதஸ்த்யாஸுரா:" என்கிறபடியே - விபரீதரான அஸுரர்கள் இஸ்ஸம்ருத்தி பொறுக்கமாட்டாமையாலே முடியவும், "கிட்டக்கடவோமல்லோம்" என்றிருக்கும் அஸுரவர்கம். "விஷ்ணுபக்திபரோதேவ:" என்கிறபடியே - அநந்யப்ரயோஜநரான வைஷ்ணவர்கள் இதுவே ஜீவனமாக ஸம்ருத்தமாகவும். "தொண்டர்க்கு அமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றாரிறே [எண்ணா தனகளெண்ணும்] - உபயவிபூதியுக்தனுக்கு இன்னம் விபூதி வேணுமென்றும், அஸங்க்யாதகுணகனுக்கு இன்னம் குணம் வேணுமென்றும் மேன்மேலன எண்ணாநிற்குமவர்கள். [நன்முனிவர்] - ஈஸ்வரன் அடியாகத் தங்கள் ஸம்ருத்தியை எண்ணுமவர்கள் முனிவர்; அத்தலைக்கு ஸம்ருத்தியை எண்ணுமவர்கள் நன்முனிவர். [இன்பம் தலைசிறப்ப] - "திருவாய்மொழியொழிய வேறொரு ஸம்பத்துவேண்டா" என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராம்படியாகவும். [பண்ணார் பாடல்] — பண்மிக்கிருந்துள்ள பாடல். புஷ்பம் பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே, திருவாய்மொழி அவதரிக்கிறபோதே பண் மிகுங்கியாய்த்திருப்பது. [இன்கவிகள்] - பண்ணுக்கு ஆஸ்ரயமான கவிதானே இனிதாயிருக்கை. [யானாய்த்தன்னைத் தான்பாடி] - என்னைப்பேரவிட்டுத் தன்னைத் தான்பாடி; புத்ரனை வார்த்தையைக் கற்பித்து அவன்வாயாலே கேட்டு இனியனாம் பிதாவைப்போலே. [தென்னாவென்னும்] - ப்ரீதிக்குப் போக்குவீடாக ஆளத்திவையாநின்றான். "ஸதத்தாமோயஹாவுஸ்" என்று ஸமவல்லாஸத்திலே ப்ரீதிக்குப் போக்குவிட்டு மோக்ஷபூதன் செல்லக்கடவத்தை, "ஸவாக்யநாஷரஃ" என்கிறதான் ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே அந்த பூர்த்திகுலைந்து சொல்லுகிறானிறே. [என்னம்மான்] - ஸுதவசநம் ரஸிக்குமாபோலே, ஸம்பந்தமிறே ரஸிக்கைக்கு அடி. [திருமாலிருஞ்சோலையானே] - இவரைக் கவிபாடுவித்த தேசம் திருமலையாய்த்து.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடே கலந்து தம் வாயாலே திருவாய்மொழிகேட்ட ப்ரீதியுள்ளடங்காமல் ஆநந்தித்து ஆளத்திவையா நின்றானென்கிறார். 'நன்கேன்னுடலம் கைவிடான்" என்னுமளவன்றிக்கே என்னுக்திமாத்ரத்திலே களியாநின்றானென்கிறாரென்றுமாம்.

அஞ்சாம்பாட்டு.—நண்ணா இத்யாதி. இவர்திருமேனியை விரும்புகிற ப்ரகாரத்திலே திருவாய்மொழியைக்கேட்டு இனியனானகையைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன; த்வேதா அருளிச்செய்கிறார் - அவன்தம்மோடே இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே; "மாயக்கவியாய்," "தன்னைத் தானே துதித்து" இத்யாதியாலே ப்ரஸ்துதமாகையாலே யருளிச்செய்கிறாரொன்றபடி. "நன்கென்னுடலம் கைவிடான்" என்றத்தைப்பற்ற - தம்மோடேகலந்து என்றது. பரிஹாராந்தரம் - நன்கேன்னுடலம் இத்யாதி. அதாவது - திருமேனியெல்லாம் வேண்டாதே உக்திமாத்ரத்திலே களியாநின்றானென்றபடி. ஆளத்தியாவது- ராகத்துக்குப் பூர்வாங்கமான ஆலாபம்.

* நண்ணுவசுரர்நலிவெய்த நல்லவமரர்பொலிவெய்த எண்ணுதனகளெண்ணும் நன்முனிவரின்பம் தலைசிறப்பவாய்த்து திருவாய்மொழிதான் அவதரித்தது. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம்போலேயாய்த்து ஸ்துதியினுடைய அவதாரமும்; "பரித்ராணாய" (பரித்ராணுய), "அகிலஜகத்பத்மபோதாய" (அகிலஜகத்பத்மபோதாய)என்னுமாபோலே. [நண்ணு இத்யாதி] - ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்கு வேறொரு கருவி யெடுக்கவும்வேண்டாதே, அநுகூலரக்ஷணத்துக்கும் வேறொன்று தேடவும் வேண்டாதே, அநந்யப்ரயோஜநராயிருப்பார்க்கு ஸ்வயம்ப்ரயோஜநமுமாயிருக்குமாய்த்து. [நண்ணுவசுரர்நலிவெய்த] - அவ்யபதேஶ்யனுக்கு அநந்தரத்திலவன், தமப்பன் செய்ததைக் கேட்டு "இவன்என்செய்தானுனன்" என்றுகர்ஹித்தான் - "ஒரு மதிளை வாங்குங்காட்டில் அத்தர்ஶநம் குலைந்ததோ, திருவாய்மொழியென்றும் ஸ்ரீராமாயணமென்றும் வலியன இரண்டு மஹாப்ரபந்தங்களுண்டாயிருக்க" என்றானுய்த்து; இப்படி உகவாதார் நெஞ்சுளுக்கும்படியான ப்ரபந்தமாய்த்து. "விபரீதஸ்ததாऽஸுர:" (விபரீதஸ்ததாऽஸுர:) என்னக்கடவதிறே. பொருந்தாமையையுடைய அஸுரவர்க்கமானது மண்ணுண்ணும்படியாக. ஸம்பந்தமில்லையென்னவொண்ணுதே, "பொருந்தோம்" என்கையிறே யுள்ளது. [நல்லவமரர்பொலிவெய்த] - "விஷ்ணுபக்திபரோ தேவ:"(விஷ்ணுபக்திபரோதேவ:)என்னக்கடவதிறே. †அநுகூலராயிருக்குமவர்கள் உண்ணுதே தடிக்க. இவர்களுக்கு நன்மையாவது - ஸாத்த்விகராயிருக்கை. "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்னக்கடவதிறே. [எண்ணுதன இத்

நலிவெய்த - விநாசத்தை யடையும்படியாக. நலிவு - விநாசம். எய்துகை - ப்ராபிக்கை, பொலிவு - வ்ருத்தி. தலைசிறப்ப - மிகவும்அதிசயிக்கும்படியாக. ஃலிதம் - ஸ்துத்யனுடைய இத்யாதி. ஸ்துத்யனுடைய அவதாரம் அநுகூலரக்ஷண ப்ரதிகூலநிரஸநங்களுக்கு ஹேதுவாயிருக்குமோவென்ன - பரித்ராணுய இத்யாதி. ஸாதுபரித்ராணாதிகளுண்டாகிலிறே ஜகத்பத்மபோதம் வருவதென்னும் கருத்தாலே யருளிச்செய்கிறார்-அகில இத்யாதி. "இன்பம்தலைசிறப்ப" என்னுமளவுக்கு பாவம் - ப்ரதிகூல இத்யாதி. கருவி - ஸாதநம். அதாவது - ஆயுதம். திருவாய்மொழி ப்ரதிகூலநிரஸநத்துக்கு ஹேதுவென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம்-அவ்யபதேஶ்யனுக்கு இத்யாதி. எப்படி கர்ஹித்தானென்ன - ஒருமதிளை இத்யாதி வாக்யத்வயம். நெஞ்சுளுக்கும்படி - நெஞ்சிடிபடும்படி. அவ்யபதேஶ்யன் - க்ரிமிகண்டன். அநந்தரத்திலவன்- அவன்மகன். அநந்தரத்திலவன் அஸுரனோ? என்ன - விபரீத: இத்யாதி. "த்வௌ பூதஸர்கௌ லோகேऽஸ்மிந் தைவ ஆஸுர ஏவ ச । விஷ்ணுபக்திபரோ தைவோ விபரீதஸ்ததாऽஸுர:." "பரித்ராணாய ஸாதூநாம் விநாஶாய ச துஷ்க்ருதாம் । தர்மஸம்ஸ்தாபநார்த்தாய ஸம்பவாமி யுகே யுகே" இதி கீதாயாம். "ததோऽகிலஜகத்பத்மபோதாயாச்யுதபாநுநா । தேவகீபூர்வஸந்த்யாயாமாவிர்பூதம் மஹாத்மநா" இதி பஞ்சமேம்ஶே. பர்த்தார்த்தம் - பொருந்தாமையை இத்யாதி. "அசுரர்" என்னுதே, "நண்ணுவசுரர்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ஸம்பந்தம் இத்யாதி. 'உள்ளது' இழக்கைக்கென்றபடி. "நல்லவமரர்" என்கிறது ஆரையென்ன - விஷ்ணுபக்தி இத்யாதி. பர்த்தார்த்தம் - அநுகூலராய் இத்யாதி. விவரணம் - இவர்களுக்கு இத்யாதி. அமரர் - அநுபவபரர். "அமரர்" என்றபோதே ஸாத்த்விகரென்று ஸித்தமானாலும், நல்லாரென்கையாலே "அமரர்" என்று ஹேதுகர்ப்பவிசேஷணமாகையாலே புநருக்திதோஷமில்லை கருத்து. உண்ணுதே தடிக்கைக்கு இது யாதகமோவென்ன. தொண்டர்க்கு இத்யாதி. அவையேதென்ன - ஸர்வேஶ்வரன் இத்யாதி. முனிவர் - மநநசீலர்;

---

† அநுகூலரானவர்கள் என்று அடையவளைந்தான் பாடம்,

யாதி] - புறம்போருவர் எண்ணுதன சிலவற்றையெண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து. ஸர்வேஶ்வரன் ரக்ஷகன், அவனையொழிந்ததடங்கலும் ரக்ஷ்யம்'' என்றிருக்கையன்றிக்கே, உபயவிபூதியுக்தனுக்கு இன்னம் சிலவிபூதிவேணுமென்றும், ஸர்வகுணஸம்பந்நனுக்கு இன்னம் சிலகுணங்கள் வேணுமென்றும் என்று இப்புடைகளிலே எண்ணுவார் சிலருண்டாய்த்து; அவர்கள் [இன்பம் தலைசிறப்ப] - திருவாய்மொழியவதரித்தபின்பு ''அவனுக்கு குணவிபூதிகள்போராது''என்றிருந்தஇழவுதீர்ந்து, அத்தால்நிரதிஶயாநந்திகளாக. [நன்முனிவர்]-அவனுடைய ஸம்ருத்தியை மநநம்பண்ணும் ஸ்வபாவராயிருக்கை. அன்றிக்கே, ''திருவாய்மொழியை யொழிய வேறொரு ஸம்பத்துவேண்டா'' என்று இதுவே மநநம்பண்ணி ஹ்ருஷ்டராம்படியாகவும். [பண்ணார்பாடல்] - பண்ணோடே சேர்ந்த பாடல். புஷ்பமானது பரிமளத்தோடே அலருமாபோலே, பண்ணும்இசையும் மிகுந்திருக்குமாய்த்து. [இன்கவிகள்] - இசையும்பண்ணுமொழியவே †தோக்குக்கழிந்த சுளைபோலே கவிதானே இனிதாயிருக்குமாய்த்து. [யானாய்த்தன்னைத் தான்பாடி] - பிதாவானவன் புத்ரனுக்குப் பசுவை நீர்வார்த்துக் கொடுத்து அவன்பக்கலிலே தான் மீளநீரேற்றுப் பசுவைப் பெறுமாபோலே;ஸாதனை வார்த்தையைக் கற்பித்து அவன்சொல்லக்கேட்டு இவன் இனியனாமாபோலே. தான் பாடினானாகில் ஸ்ரீகீதையோடொத்துப்போம் நம்பிதிருவழுதிநாடுதாஸர், ''அருள்கொண்டாடும்'' என்கிறபாட்டிலே, ''ஸ்ரீகீதையையப்யஸித்தானொருவன் ஸந்யாஸதஸ்ஸிலேசென்றால்பலருமாக நாழியரிசியைக்கொடுத்துவிஶ்வஸிக்கமாட்டாமையாலே 'புறந்திண்ணையிலேகிட' என்பர்கள்: திருவாய்மொழிகற்றான் ஒருவிண்ணப்பம்செய்வான் சென்றால், ஸர்வேஶ்வரனகப்படப் புறப்பட்டெதிர்கொண்டு அகமொழித்துக்கொடுத்து அமுதுபடியுமெடுத்துவிட்டு ஸத்கரிப்பர்கள்'' என்றாராம். ''பண்டேபரமன்பணித்த'' என்று இவரங்கீகரிக்கையாலே அந்த ஸ்ரீகீதைதானும் வீறுபெற்றதிறே. [தென்னாவென்னும்] - செருக்காலே ''தென்னா, தென்னா'' என்று ஆளத்திவையாநிற்குமாய்த்து; ஸம்ஸாரிசேதநனுக்கு ஹர்ஷவல்லாஹமுண்டானால் ''[illegible]

''[illegible]'' * நன்மைக்கு - * எண்ணுதனகளெண்ணுகையே நன்மையென்றும், திருவாய்மொழி வ்யதிரிக்தஸம்பத்து வேண்டாவென்கை நன்மையாவதென்றும்அர்த்தத்வயம். முந்தினவர்த்தத்தில், இன்பமாவது - ஈஶ்வரனுடைய குணவிபூதி ப்ரதிபாதகமான திருவாய்மொழியுண்டாகையால் வந்த ஆநந்தம்; இரண்டாமர்த்தத்தில், திருவாய்மொழியாகிற நிரதிஶயஸம்பத்தால்வந்த ஆநந்தம். இவர்கள் திருவாய்மொழியாலே நிரதிஶயாநந்திகளாம் ப்ரகாரத்தை விசதமாக அருளிச்செய்கிறார் - திருவாய்மொழி இத்யாதி. மநநஶீலதையிலே நன்மையேதென்ன - அவனுடைய இத்யாதி. ஆர்தல் - சேர்தலும், மிகுதியும். இவ்வர்த்தத்வயத்தையுமடைவே யருளிச்செய்கிறார் - பண்ணோடேசேர்ந்தபாடலென்றும்,புஷ்பமானதுஇத்யாதியாலும் ''பண்ணும்-பாடலும்-ஆர்'' என்றங்வயிப்பது. பண்-ஸ்வரம். இசை-ராகம். ''இன்'' என்றதுக்குபாவம் - இசையும் இத்யாதி. தோக்கு - த்வக்: மேல்தோல்: சக்கையென்றபடி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிதாவானவன் இத்யாதி. யானாய்த்தன்னைத்தான்பாடினானுசக்கும்படியென்னென்ன - ஸாதனை இத்யாதி என்னுதல், த்ருஷ்டாந்தாந்தரமாதல். இவ்விடத்திலே,''[illegible]'' என்கிறதநுஸந்தேயம். தான்பாடாதே இவரையிட்டுப்பாடுகிறதென்னென்ன - தான்பாடினானாகில் இத்யாதி. ஸ்ரீகீதையைப்பற்ற இது ஶ்லாக்யமென்னுமதுக்குஐதிஹ்யம் - நம்பி இத்யாதி. ஆனாலும் சரமஶ்லோகத்தாலே ஸ்ரீகீதைக்கு அதிசயமில்லையோவென்ன - பண்டே இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ஸம்ஸாரிசேதநன் இத்யாதி.

† கொர்க்குஎன்றும் பாடங் காண்கிறதென்பர்.

வெஹ" (எதத்ஸாமகாயந்நாஸ்தே)என்று ஸாமகாநம்பண்ணுமாபோலே ; "அவாக்யநாதரஃ" (அவாக்யநாதரஃ) என்கிறவன் தைர்யபங்கம்பிறந்து பாடாநிற்குமாய்த்து. [என்னம்மான்] - ஸம்போதவசநம் இனிதாம்போது ப்ராப்தியுண்டாகவேணுமிறே ; அதுக்கு அடியான ப்ராப்தியைச் சொல்லுகிறதாய்த்து. [திருமாலிருஞ்சோலையானே] - இவரைப்பாடுவித்த முக்கோட்டை. "பாட்டினுலுன்னையென்னெஞ்சத்திருந்தமை - காட்டினாய்கண்ணபுரத்துறையம்மானே" என்று அவரைப்பாடுவித்தமுக்கோட்டையிறே அது. தாம்பாடினகவிகளினினிமையை யநுஸந்தித்தார், இவை தாமடியாகப் பிறந்தனவேன்று சொல்லலாயிருந்ததில்லை, இதுக்கடியேன் ? என்றுபார்த்தார் ; அவன்தன்னெஞ்சிலே புகுந்திருந்து பாடுவித்தானுயிருந்தது. " கண்ணபுரத்துறையம்மான் " என்று கவிபாடுவித்த முக்கோட்டையைச் சொல்லுகிறார். (௫)

ஆறும் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகிச் செழுமூவுலகுந் தன்
ஒருமாவயிற்றினுள்ளேவைத்து ஊழியூழிதலையளிக்கும்
திருமால்என்னையாளுமால் சிவனும்பிரமனும்காணாது
அருமாலெய்தியடிபரவ அருளையீந்தஅம்மானே.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலையானே) - த்ரைலோக்யமெல்லாம் தன்சிறுவயிற்றிலே வைத்து யுகந்தோறும் ரக்ஷித்தருளும் ஸ்வபாவனாய், ஸ்ரியபதியாய், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளால் அநவரதாஸேவிதசரணயுகளனாய், தத்ஸமீஹிதபலப்ரதனாய் ஸர்வேஸ்வரனாயிருந்த திருமாலிருஞ்சோலையான், எனக்குப்பித்தனாய்என்னைப்பிரிகிறிலனென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், ஸ்ரியபதியானவன் திருமலையிலே நின்றருளி என்னையாளுகையிலே மிகவும் வ்யாமுக்தனானென் என்கிறார்.

[செழுமூவுலகு என்றுதொடங்கி] - கல்பந்தோறும் அழகிய மூன்றுலோகத்தையும் தன் திருவயிற்றிலே வைத்து உத்க்ருஷ்டமாக ரக்ஷிக்கும் ஸ்ரியஃபதி. [சிவனும்பிரமனும் என்றுமேலுக்கு] - சிவனும் பிரமனும் காணாதே நிரதிஸயபக்தியுக்தராய்த் தன் திருவடிகளை ஆஸ்ரயிக்க, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுத்த ஸர்வேஸ்வரன்.

ப.—அநந்தரம், ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் உபகாரகனாய் ஸ்ரியஃபதியானவன், திருமலையில்நின்று என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்கு வ்யாமுக்தனுயிராநின்றுனென்கிறார்.

"தென்னா" என்கைக்கடி - "அம்மான்" என்றது. "யானாய்த்தன்னைத்தான்பாடித் திருமாலிருஞ்சோலையான்" என்றதுக்குபாவம் - இவரை இத்யாதி. முக்கோட்டை - மூகாம்பிகை. அது கவித்வாபாதகம். இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பாட்டினுல் இத்யாதி. அவரை - திருமங்கையாழ்வாரை. அது - திருக்கண்ணபுரம். அதுபோலே யிதுவுமென்றபடி. திருமொழி எட்டாம்பத்து பத்தாந்திருமொழி ஒன்பதாம்பாட்டு, "காட்டினாய்" இத்யாதி. எடுத்தபாசுரத்துக்கர்த்தம் - தாம்பாடின இத்யாதி. 'நலிவெய்தும்படியாகவும், பொலிவெய்தும்படியாகவும், இன்பம் தலைசிறக்கும்படியாகவும், பண்ணார்பாடல்' என்றுதொடங்கி, 'தென்னாவென்னும்' இத்யந்வயஃ. (௬)

சிவனும் - (ஜ்ஞாநாயிகனான) ருத்ரனும், பிரமனும் - ப்ரஹ்மாவும், காணாது - காணப்பெறாதே, அரு - பெறுதற்கரிதான, மால் - அதிஶயிதஸக்திபை, எய்தி-உடையராய்க்கொண்டு, அடி - திருவடிகளை, பரவ - ஸ்தோத்ரம்பண்ண, அருளைஈந்த - (தன் நிரவதிக)க்ருபையாலே அபேக்ஷிதப்ரதாநம்பண்ணின, அம்மான் - ஸர்வாதிகனாய், செழு - விலக்ஷணமான, மூவுலகும் - ஜகத்த்ரயத்தையும், தன் - அவ்யடிதகடநாஸமர்த்தனான தன்னுடைய, ஒரு - அத்விதீயமாய், மா - (அடக்கினவிடந் தெரியாமல் அடக்கவல்ல) ஶக்திமாஹாத்ம்யத்தையுடைய, வயிற்றினுள்ளே - திருவயிற்றினுள்ளே ஒருபுடையிலே, வைத்து - , ஊழியூழி - கல்பந்தோறும், தலை - தலையாக, அளிக்கும் - ரக்ஷிக்குமவனாய், திருமால் - (இந்தரக்ஷித்வாஸ்கத்வங்களுக்கு உபபாதகமான) ஶ்ரிய:பதித்வத்தையுடையவன், திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - திருமாலிருஞ்சோலையிலே நிலையுடையனாய்க்கொண்டே, என்னை - , ஆளும் - அடிமைகொள்ளுகையிலே, மால் - பெரும் பித்தனாயிராநின்றான். ஒருமாவென்று - ஏகதேசமான அத்யல்ப ஸங்க்யையைச் சொல்லிற்றாகவுமாம்.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், ஶ்ரிய:பதியானவன் வந்து திருமலையிலே நின்றருளி என்னையாளுகையிலே வ்யாமுக்தனானான் என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ் சோலையானேயாகி - என்னையாளும் மால்] - திருமலையைத் தனக்கு வஸ்தவ்யபூமியாகக்கொண்டு என்னை அடிமைகொள்ளுகைக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவன். [செழுமூவுலகும்] - கட்டளைப்பட்ட த்ரைலோக்யத்தையும் அத்விதீயமாய்ச் சிறிதானவயிற்றிலே வைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாகரக்ஷிக்கும். ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச்செல்லாதாப்போலே, என்னையொழியத் தனக்குச் செல்லாதபடியாயிருக்கை. [திருமால்] - ஶ்ரிய:பதி - [என்னையாளும் மால்] - என்பக்கல் பிச்சு ஒருவடிவு கொண்டாற்போலேயிருக்குமவன். ப்ரளயாபத்ஸகனாய் ஶ்ரிய:பதியாயிருக்கிறவன் என்பக்கலிலே ஸாபேக்ஷனாய் நின்றான். [சிவனும் இத்யாதி] - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் காணப்பெறாமையாலே நிரதிஶயஶக்தியுக்தராய்த் திருவடிகளை அக்ரமமாகப் புகழ, அவர்களுடைய அபேக்ஷிதங்களைக் கொடுத்த ஸர்வேஶ்வரன்.

ஈடு.—ஆறாம்பாட்டு. ஸ்ரிய:பதியானவன் திருமலையிலே நின்றருளி என்னையாளுகையிலே வ்யாமுக்தனானானென்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளுமால்] - திருமலைதனக்கு வஸ்தவ்ய பூமியாகக்கொண்டு நிற்கிறவன், என்னை யடிமைகொள்ளுகைக்காக என்பக்கல் வ்யாமோஹம் ஒருவடிவுகொண்டாற்போலே யிருக்கிறவன். [செழுமூவுலகும்] - கட்டளைப்பட்ட த்ரைலோக்யத்தையும். [ஒரு இத்யாதி] - அத்விதீயமாய்ச் சிறிதான வயிற்றிலே

ஆறாம்பாட்டு.—திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி. "திருமால் - திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளுமால்" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை-ஶ்ரிய:பதி இத்யாதி.

"செழுமூவுலகும்" என்றுதொடங்கி "திருமால் - சிவனும் பிரமனும் காணாதருமாலெய்தி யடிபரவவருளையீந்தவம்மான் - திருமாலிருஞ்சோலையானேயாகி - என்னையாளும்மால்" என்றந்வயித்தர்த்தம் - திருமலைதனக்கு இத்யாதி. "சோலையானேயாகி" - சோலையையுடையனாய்க்கொண்டு நிற்கிறவென்றபடி. "ஆளும்" என்றது - அமுந் ப்ரத்யயம். ஆளுகைக்காகவென்றபடி. மாலையுடையவனென்றதே "மால்" என்றதுக்குபாவம் - வ்யாமோஹம் இத்யாதி. "மா" என்று - விபரீதலக்ஷணையாய், அல்பமானவென்றபடி. தலையாக - ஶ்லாக்யமாக. பதப்ரயோகத்

வைத்து, கல்பந்தோறும் கல்பந்தோறும் தலையாக ரக்ஷிக்கும். ப்ரளயாபத்தில் ஜகத்துக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதாப்போலே என்னையொழியத்தனக்குச்செல்லாதானாயிருக்கை. [திருமால்] - ஸ்ரிய:பதி. [என்னையாளுமால்] - என்னையடிமை கொள்ளுகைக்காகப் பிச்சேத்தான் ஒருவடிவு கொண்டாற்போலே யிருக்குமவன். [சிவனும்பிரமனும்இத்யாதி]- ப்ரஹ்மருத்ராதிகள், காணப்பெறுமையாலே நிரதிஶயஸக்தியுக்தராய்த் திருவடிகளை அடைவுகெட ஏத்த, அவர்களுக்கு முகந்தோற்றுமே சடக்கநின்று அருளைப் பண்ணிக்கொடுக்கும் ஸர்வேஶ்வரன், எனக்குக் கண்ணுக்கிலக்காம்படி திருமலையிலே வந்துநின்று என்னையடிமை கொள்ளுகையிலே பெரும் பித்தனானான். (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

அருளாழி என்னம்மானே! என்னும் முக்கணம்மானும்
தெருள்கொள்பிரமனம்மானும் தேவர்கோனுந்தேவரும்
இருள்கள்கடியும்முனிவரும் ஏத்துமம்மான்திருமலை
மருள்கள்கடியும்மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலைமலையே.

ஆ.—(அருளாழி.) - இஸ்ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருமலையை ஆஶ்ரயித்தே வந்ததென்றுகொண்டு, திருமலையை நின்றேத்துகிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸம்ருத்திக்கு அடியான திருமலையை ஏத்துகிறார். என்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருளவேணும் என்ஸ்வாமியே என்னும் ருத்ரனும், அவனிற் காட்டில் அறிவுடைய ப்ரஹ்மாவும், இந்த்ரனும், தேவர்களும், ஜகத்தில் அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தைப் போக்கக்கடவ ருஷிகளும்.
[ஏத்தும் அம்மான் என்று மேலுக்கு] - ஏத்தும்படியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருமலை, ஆத்மாவுக்கு ஹேயத் கைங்கர்ய விரோதிகளான அவித்யாதிகளெல்லாம் போக்கும் நிரதிஶய புருஷார்த்தமான மலை - திருமாலிருஞ்சோலையே.

ப.—அநந்தரம், தம்மை யங்கீகரிக்கைக்காக அவன் வந்துநின்ற திருமலையினுடைய வைலக்ஷண்யத்தைப் புகழ்ந்தருளுகிறார்.
என்னம்மானே - என்னுடைய ஸ்வாமியானவனே! அருளாழ - (உன்னுடைய) க்ருபையைத் தந்தருளவேணும், என்னும் - என்றுகொண்டு, முக்கணம்மானும் - த்ரிணேத்ரனாய்(ஈஶ்வராபிமாநியான) ருத்ரனும்,தெருள்கொள்-(ஸ்ரஷ்ட்ருத்வாத்யுபயுக்தமான) ஜ்ஞாநாதிகுணத்தையுடைய, பிரமனம்மானும் - ப்ரஹ்மாவாகிற ஸ்ருஜ்யஜகத்பதியும், தேவர்கோனும் - தேவர்களுக்கு நிர்வாஹகனான இந்த்ரனும்,தேவரும் - (த்ரயஸ்த்ரிம்ஶத்கோடி) தேவர்களும், இருள்கள் - (ஸ்வரூபபுருஷார்த்த விஷயமான ஜ்ஞாநாபாவம், அந்யதாஜ்ஞாநம், விபரீதஜ்ஞாநம் முதலான) தமஸ்ஸுக்களை, கடியும் - புராணாத்யுபதேஶமுகத்தாலே போக்கக்கடவரான,முனிவரும்-பரமருஷிகளும், ஏத்தும்-

---

திக்கு ஹாவம் - ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி. இவர்பக்கல் வ்யாமோஹ ப்ரகரணத்துக்குச் சேர - அவர்களுக்கு முகந்தோற்றமே கடக்கநின்று என்கிறார். அடியில் அந்வயித்தத்தைப் பின்னையும் காட்டுகிறார் - எனக்கு இத்யாதி. (௬)

ஸ்தோத்ரம்பண்ணும்படியான, அம்மான் - ஸ்வாமியானவனுடைய வாஸஸ்த்தாநமான, திருமலை - திருமலையாய், மருள்கள் - ப்ராப்திப்ரதிபந்யகமான அவித்யாதி ஸகலப்ரமங்களையும், கடியும் — போக்கக்கடவதாய், மணி - நிரதிஶயபோக்யமாம்படி விலக்ஷணமான, மலை - மலை, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையென்று திருநாமமான, மலையே - திருமலையிறே.

இ —ஏழாம்பாட்டில், தம்முடைய ஸம்ருத்திக்கு அடியான திருமலையை ஏத்துகிறார்.

[அருளாயீ இத்யாதி]-"என்ஸ்வாமீ, என்பக்கலிலே க்ருபை பண்ணியருளவேணும்: உடையவனான நீபோகட்டால் வேறு புகலுண்டோ?" என்னுமாய்த்து. இப்படி சொல்லுகிறவன் ஆர்? என்னில், - லலாடநேத்ரனாய், ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரனும், அவனுக்கும் ஜ்ஞாநப்ரதனாய் ஜநகனான ப்ரஹ்மாவும். [தேவர்கோனும்] - தேவர்களுக்கு அத்யக்ஷனான இந்த்ரனும், தேவேந்த்ரன் என்று அவனுக்கு ஏற்றமான உத்கர்ஷத்தையுடைய தேவர்களும், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை வாஸனையோடே போக்கும் ஸ்மர்த்தாக்களும், இவர்களெல்லாரும்கூட ஏத்தும் ஸர்வேஶ்வரனுடைய திருமலை. [மருள்கள் இத்யாதி] - கைங்கர்ய விரோதிகளான அவித்யாதிகளைப் போக்குமதுவாய், ஸ்வயம் புருஷார்த்தமான திருமலை. திருமலையையொழியவே ப்ராப்யமுண்டு என்றிருக்கும் நினைவைப் போக்குமிடம் என்றுமாம். அதுதான் ஏதென்ன?—திருமாலிருஞ்சோலை மலையே.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. தம்முடைய இஸ்ஸம்ருத்திக்கெல்லாம் அடி திருமலையானபின்பு, இத்தேசந்தானே நமக்கு ப்ராப்யமென்று திருமலையைக் கொண்டாடுகிறார்.

அருளாயீயென்பர்கள் - ப்ரஸாதத்தைப் பண்ணியருளென்பர்கள். [என்னம்மானே] - நீயருளாதொழிந்தால் புறம்பு எங்களுக்குப் புகலுண்டோ? ப்ராப்தனான நீ யருளவேண்டாவோ வென்பர்கள். இப்படி சொல்லுகிறவர்கள்தான்ஆரென்னில்,- [முக்கண் இத்யாதி] - லலாடநேத்ரனாய் ஈஶ்வராபிமாநியான ருத்ரன், அவனுக்குங்கூட ஜ்ஞாநப்ரதனாய் ஜநகனாகையால் வந்த ஏற்றத்தையுடைய சதுர்முகன், தேவஜாதியை சனியும் புதனும் மெய்க்காட்டுக்கொள்ளுகிற இந்த்ரன், தங்களை யுடையனாகை அவனுக்கேற்றமாம்படி யிருக்கிற தேவர்கள், அஜ்ஞாநாந்தகாரத்தை வாஸனையோடே போக்கியிருக்கும் ஸ்மர்த்தாக்களான ருஷிகள், இவர்களடங்கலும் ஒருமிடறுசெய்து ஏத்தும்படியாக ஸர்வேஶ்வரன் தான்விரும்பிவந்து மேல்விழுந்து படுகாடுகிடக்கும் தேசமாய்த்து. [மருள்கள் கடியும் மணிமலை] - ப்ராப்யவிரோதியானவற்றை அடையப்போக்கும் தேசமாய்த்து. அதாகிறது—திருமலையையொழிந்ததொன்றே ப்ராப்யமென்றுபிறக்கும் புத்தியைத் தவிர்த்

ஏழாம்பாட்டு.—அருளாயீ இத்யாதி. "மணிமலை திருமாலிருஞ்சோலை மலையே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி.

"என்னம்மானே - அருளாயீ - என்னும் முக்கணம்மானும்" என்று கூட்டுவது. ஸ்வாமித்வத்தைச்சொல்லி ஸம்போதிக்கிறவர்களுடைய ஹார்த்தபாவம் - நீயருளாதொழிந்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. தேருள்கோள் - தெருளையுடையவென்றபடி. ஸ்மர்த்தாக்களான - ஸ்ம்ருதி கர்த்தாக்களான. படுகாடுகிடக்கும் - வெட்டிவிழுந்த காடுபோலே கிடக்கும். "மருள்கள்" என்று - அவித்யாதிகளாக அருளிச்செய்து, அர்த்தாந்தரம் - அதாகிறது இத்யாதி. அதாகிறதென்

துத் தருமாய்த்து. இதெல்லாம் எதுதானென்னில்; மற்றுமுண்டோ? திருமாலிருஞ்சோலைமலையே. (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே திருப்பாற்கடலேஎன்றலையே
திருமால்வைகுந்தமே தண்திருவேங்கடமேயெனதுடலே
அருமாமாயத்தெனதுயிரே மனமேவாக்கேகருமமே
ஒருமாநொடியும்பிரியான்என்னூழிமுதல்வனொருவனே.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலை.)-விளைந்தஸம்ருத்தி தானேதென்னில்; இதென்கிறார். திருமாலிருஞ்சோலை, திருப்பாற்கடல், திருநாடு, திருமலை தொடக்கமாகத் தானெழுந்தருளியிருக்கும் திருநகரிகளெல்லாவற்றிலுமுள்ள ஸம்ஶ்லேஷத்தினால் ப்ரீதனுமாபோலே, என்னுடைய அவயவங்களிலே ஓரோர்அவயவத்தோடுள்ள ஸம்ஶ்லேஷத்தினாலே ப்ரீதனாய், என்னை ஒருக்ஷணமும் பிரியில் தரிக்கமாட்டுகிறிலன்; ஒருவனுடைய அபிநிவேஶமிருக்கும்படியே யிது! என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், திருமலை தொடக்கமான கோயில்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அபிநிவேஶத்தைத் தம்முடைய திருவுடம்பிலும் பண்ணுகின்றான் என்று அநுஸந்தித்து, அவனுடைய அபிநிவேஶம் அவ்வளவுமன்றிக்கே யிருக்கையாலே அவை தன்னையே பரிஹரித்து-'இவற்றை ஒருக்ஷணமும் பிரிகிறிலன், என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனுடையபடி யிருந்தபடியென்?' என்கிறார். அருமாமாயத்து எனதுயிரே என்றது - "88 ..." என்னும்படியாலே கடக்க அரிதான ப்ரக்ருதியோடே மயங்கின என் ஆத்மா என்றவாறு.

ப—அநந்தரம், 'திருமலைதொடக்கமான திவ்யதேசங்களோடொக்க என்னுடைய ஸர்வாவயவங்களையும் விரும்பி ஒருக்ஷணகாலமும் பிரிகிறிலன்: இவனொருவனாயிருக்கிறானே!' என்று விஸ்மிதராகிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையே - திருமாலிருஞ்சோலைமலையையும், திருப்பாற்கடலே - திருப்பாற்கடலையும், (அவற்றோடொக்க), என்றலையே - என்தலையையும், திருமால் - "ஶ்ரிய:பதி:" என்கிறபடியே ஶ்ரிய:பதியாய்க் கொண்டிருக்கிற, வைகுந்தமே - பரமபதத்தையும், தண் - ஶ்ரமஹரமான, திருவேங்கடமே - பெரிய திருமலையையும், (அப்படியே), எனதுடலே - என்ஶரீரத்தையும், அரு - துஸ்தரமாய், மா - அதிஶயிதையாய், மாயத்து - ஆஶ்சர்யமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டமான, எனதுயிரே - என்னாத்மாவையும், மனமே - மநஸ்ஸையும், வாக்கே - வாக்கையும், கருமமே - க்ரியையும், ஒருமாநொடியும் - ஒருக்ஷணத்தில் ஒருமாப்பொழுதும், பிரியான் - பிரிகிறிலன், என்னூழிமுதல்வன் - என்னைலபிக்கைக்காகக் காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனானவன், ஒருவனே - ஒருவனாயிருக்கிறானே! ஊழிலே

நத - மருள்கள் கடிகையாவதென்றபடி. மருள் - தெருள். ப்ராப்யாந்தர ஜ்ஞானம். மணிமலை - அழகிய மலை. ஸ்வயம்புருஷார்த்தமான மலையென்றபடி. (எ)

காரங்கள் - எண்ணுதல், அவையே அஸாதாரணமாம்படி விரும்பினபடியாதலாயிருக்கிறது. நொடி - க்ஷணம்.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், 'திருமலை தொடக்கமான கோயில்கள் எல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அபிநிவேஶத்தை என் அவயவங்களிலே பண்ணி ஒருக்ஷணமும் பிரிகிறிலன்; இவன்படி யிருந்தபடியென் ?' என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலை மலையே] - தெற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலையும், என் உத்தமாங்கத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான்; பரமபதத்தையும், வடக்கில் திருமலையையும், என் ஶரீரத்தையுமொக்க விரும்பாநின்றான். [திருமால் வைகுந்தம்] - "ஶ்ரியாஸார்த்தம் ஜகத்பதி:" என்கிறபடியே அம்மிதுநத்துக்குத் தகுதியான தேஶம். இத்தேசங்களில் பண்ணுகிற விருப்பம் தன் திருமேனியில் பண்ணுகிற விருப்பத்துக்கு ஸத்ருஶமல்லாமையாலே தம்முடைய அவயவங்கள்தோறும் புக்கு அநுபவியாநின்றான். [அருமாமாயத்து எனதுயிரே] - கடக்கவரிதான ப்ரக்ருதியோடே மயங்கி அசித்கல்பமான என் ஆத்மாவிலே. அவதாரணங்களால் - "இதுவேயோ இவன் அபிநிவேஶத்திருப்பது" என்று தோற்றும்படியிருக்கை. [ஒருமாநொடியும் பிரியான்] - ஒருக்ஷணத்தில் ஏகதேசமும் பிரிகிறிலன். [என்னூழி முதல்வன் ஒருவனே] - என்பக்கல் அபிநிவிஷ்டனுகைக்காகக் காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனான அத்விதீயன், ஸம்ஹார காலத்தில் ஸகல சேதநா சேதநங்களுக்கும் தன்னையொழியச் செல்லாதாப் போலேயாய்த்து, இவர் திருமேனியை ஒழியத் தனக்குச் செல்லாதே யிருக்கிறபடி. கார்ய காரணோபயாவஸ்த்த சிதசித்துக்களுடைய ஸத்தை தன் ஆதீநமாம்படி யிருக்கிறவன் தன்னுடைய ஸத்தை என்ஶரீராதீநமாம்படி யிராநின்றான்: இவனும் ஒருவனுயிருக்கிறானே!

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. 'திருமலைதொடக்கமான கோயில்களெல்லாவற்றிலும் பண்ணும் அபிநிவேஶத்தை என் அவயவங்களிலேபண்ணி ஒருக்ஷணமும் பிரிகிறிலன்; இவன்படியிருந்தபடியேன் !' என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலைமலை இத்யாதி] - தேற்கில் திருமலையையும், திருப்பாற்கடலையும், இவருடைய உத்தமாங்கத்தையும் ஒக்கவிரும்பினுன்; ஸ்ரீவைகுண்டத்தையும், வடக்கில்திருமலையையும், இவர்திருமேனியையும் ஒக்கவிரும்பாநின்றான். [திருமால்வைகுந்தம்] - "ஶ்ரியாஸார்த்தம்ஜகத்பதி:" (ஸ்ரியாஸார்த்தம்ஜகத்பதி:) என்கிறபடியே †(அம்மிதுநத்துக்குத் தகுதியான தேசம்). ஆக. இரண்டு திருமலைகளிலும் பரவ்யூஹங்களிலும் பண்ணும்விருப்பத்தையடைய இவர்திருமேனியொன்றிலும் பண்ணாநின்றுனென்றபடி. [அரு இத்யாதி] - இவருடைய ஆத்மவஸ்துவிலும் மநோவாக்காயங்களிலும் ஒக்கவிரும்பாநின்றான். அவதாரணத்தால் - அதுதன்னிலும் க்ரமத்தாலன்றிக்கே க்ஷணகாலமும் இடைவிடாதே ஸௌபரியைப் போலே அநேகம் வடிவுகொண்டு நில்லாநின்று

எட்டாம்பாட்டு.—திருமால் இத்யாதி. "அரு மாமாயம்" என்று தொடங்கி "பிரியானூழி முதல்வனொருவனே !" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருமலை இத்யாதி.

பூர்வார்த்தத்துக்குத் திரண்ட பொருள் - ஆக இத்யாதி. "நொடியும்பிரியான்" என்னுமளவுக்கும் பாவம் இவருடைய இத்யாதி. அவதாரணத்தால் என்றது-"உயிரே, மனமே, வாக்கே, கருமமே" என்றவவதாரணத்தாலென்றபடி. உயிரொன்றுதே, "அருமாமாயத்து" என்று விசேஷித்ததுக்கு

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

ஞய்த்து. [அரு இத்யாதி] - ஆத்மவஸ்து என்று ஒருவ்யபதேசமாத்ரமாய், அநாதிகாலம் அசித்திலேகலசி அத்தாலே அசித்ஸமனுயிறேயிருக்கிறது. ‘அரு’ என்கையாலே - “𑌮𑌮 𑌮𑌾𑌯𑌾 𑌦𑍁𑌰𑌤𑍍𑌯𑌯𑌾” (மமமாயாதுரத்யயா) என்கிறபடியே ஒருவரால் கடக்கவரிதாயிருந்துள்ள அசித்தோடே கலசிக்கிடக்கிற ஆத்மவஸ்துவிலும். [மனமேவாக்கேகருமமே]- கீழ், இதுதன்னை ஒன்ருக விரும்பினபடி சோன்ஞர் ; இங்குத் தனித்தனியே எல்லாவற்றிலுமோக்க ஏககாலத்திலே விருப்பத்தைப்பண்ணினபடியைச் சோல்லுகிருர். [ஒருமாநோடியும்பிரியான்] – ஒருக்ஷணத்தில் ஏகதேசமும் பிரிகிறிலன். ஒன்றில்நின்றும்ஒன்றில் கால்வாங்கிப்போய் அநு஭விக்கிறிலன். [என்னூழிமுதல்வஞெருவனே] - என்னிடத்தில் அபிநிவிஷ்டனுகைக்காக காலோபலக்ஷித ஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனுன அத்விதீயனுனவன். ஸம்ஹாரகாலத்தில் ஸகல சேதநாசேதங்களுக்கும் தன்னையொழியச் சேல்லாதாப்போலேயாய்த்து, இவர்திருமேனியை யொழியத் தனக்குச் சேல்லாதே யிருக்கிறபடி.கார்யகாரணோபயாவஸ்த சிதசித்துக்களுடைய ஸத்தை தன் அதீநமாம்படியிருக்கிறவன் தன்னுடையஸத்தை என் ஶரீராதீநமாம்படி யிராநின்றுன். [என்னூழிமுதல்வஞெருவனே!] - † (என்பக்கலிலே யபிநிவிஷ்டனுன ஸர்வேஶ்வரனுடையபடியிருந்தபடி என்!) இச்சபலனையே பேரிய ஈஶ்வரனேன்கிறது ; இவனும் ஒருவனே! என்கிருர். (அ)

ஶாவம்-ஆத்மவஸ்து இத்யாதி. “கருமம்” என்று - காயத்தை லக்ஷிக்கிறது. “மாமாயம்” என்றது - எல்லைகாணவொண்ணுத ப்ரக்ருதியென்றபடி. “அரு” என்றதுக்கர்த்தம் - அருவென்கையாலே இத்யாதி. கீழே “எனதுடலே” என்றுவைத்து, திரியவும் “கருமம்” என்பானென்? என்ன - கீழ்இதுதன்னை இத்யாதி. அதாவது - கீழே, காரணஸஹிதமான அவயவியைவிரும்பினபடி சொல்லிற்று ; இங்கு, காரணங்களையும் அவயவியையும் தனித்தனியே விரும்பினபடி சொல்லுகிறதென்றபடி. ஒன்றாக - ஸமமாக. நோடி - க்ஷணம். மா - அதில்ஏகதேசம். தமிழர், “மாநொடி” என்று - நொடியில் அஷ்டமாம்ஶமென்பர்கள். ஃலிதம் - ஒன்றில்நின்றும் இத்யாதி. “என்னூழி முதல்வன்” என்றதுக்கர்த்தம் - இச்சபலனையே இத்யாதி. “ஒருவனே!” என்றதுக்கர்த்தம் - இவனும் இத்யாதி. “உயிரே” இத்யாதி சதுஷ்டயத்திலும் “ஒருமாநொடியும்பிரியான்” என்றத்தை யந்வயிப்பது. இரண்டுதிருமலையைச்சொன்னது - உகந்தருளின நிலங்களெல்லாவற்றுக்கும் உபலக்ஷணம். “திருமாலிருஞ்சோலைமலையே” என்றுதொடங்கி “எனதுடலே, அருமாமாயத்தெனதுயிரே - ஒருமாநொடியும்பிரியான்; மனமே - ஒருமாநொடியும்பிரியான்” என்று, “உயிரே” இத்யாதிசதுஷ்டயத்திலும் “ஒருமாநொடியும்பிரியான்” என்றத்தை யந்வயித்து, “என்னூழி முதல்வனொருவனே” என்று அந்வயமாதல்; அன்றிக்கே, “திருமாலிருஞ்சோலைமலையே’ என்று தொடங்கி “என்தலையே - ஒருமாநொடியும்பிரியான், திருமால் - எனதுடலே - ஒருமாநொடியும் பிரியான்” என்றுதொடங்கி, “ஒருமாநொடியும்பிரியான்” என்றத்தை எல்லாவற்றிலும் அந்வயித்துக்கொண்டு, ‘என்னூழிமுதல்வனொருவனே’ என்றந்வயமாதல். “மலையே, திருப்பாற்கடலே” இத்யாதி ப்ரதம விபக்தியையெல்லாம் த்விதியையாக்கி, மலையையும் திருப்பாற்கடலையும் என்று இப்படி முடியச்சொல்லிக்கொள்வது. அருமாமாயத்தேனதுயிர் - கடக்கவரிதாய் மஹத்தாய் அபரிச்சிந்நமாய் ஆஶ்சர்யரூபமான ப்ரக்ருதியோடே ஸம்ஸ்ருஷ்டமான என்னுத்மாவையு மென்றபடி. “ஒரு - நொடி - மாவும்பிரியான்” என்றந்வயிப்பது. ஒருக்ஷணத்தில் ஒருமாப்பொழுதும் பிரிகிறிலன். நோடி - க்ஷணம். (அ)

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தம்.

ஒன்பதாம் பாட்டு.

ஊழிமுதல்வனொருவனேயென்னும் ஒருவனுலகெல்லாம்
ஊழிதோறுந்தன்னுள்ளேபடைத்துக் காத்துக்கெடுத்துழலும்
ஆழிவண்ணனென்னம்மான்அந்தண்திருமாலிருஞ்சோலை
வாழிமனமே! கைவிடேல்உடலுமுயிருமங்கவொட்டே.

ஆ.—(ஊழிமுதல்வன்.) - 'நமக்குஇந்த ஸம்ருத்தியெல்லாம் திருமலையாலே வந்த ஸம்ருத்திகிடாய், நெஞ்சே! இனி, திருமலையைக் கைவிடாதேகிடாய்' என்று நெஞ்சைக்குறித்துச் சொல்லி, "இவ்வாத்மாவினுடைய நிகர்ஷம்பாராதே இத்தோடே கலந்தருளினையேயாகிலும், என்னுடைய ஹேயமான இந்த ப்ரக்ருதியில் அவிநிவேஶத்தை விட்டருளவேணும்" என்று எம்பெருமானை ப்ரார்த்திக்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்தது; ஆனபின்பு திருமலையைக் கைவிடாதே என்று தன்திருவுள்ளத்தைக் குறித்துச் சொல்லி, தம்மை ஸஶரீரமாகத் திருநாட்டிலே கொடுபோகவேணு மென்றிருக்கிற எம்பெருமானுடைய அவிநிவேஶத்தைக் கண்டு, இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியை நீக்கி என்னைக் கொடுபோகவேணும் என்கிறார்.

[ஊழி என்றுதொடங்கி] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தத்துக்கும் காரணம் ஒருவனே என்று சொல்லப்படுகிற அத்விதீயனாய், கல்பந்தோறும் தன்னுடைய ஸங்கல்பத்தாலே ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணி அதுவே போதுபோக்காவதும் செய்து கடல்போலே கம்பீரஸ்வபாவனான என் ஸ்வாமியுடைய அழகிய ஶ்ரமஹரமான திருமாலிருஞ்சோலையை, மநஸ்ஸே! கைவிடாதே கொள். 'வாழி' என்று - மநஸ்ஸை ஶ்லாகிக்கிறார். [உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டே] - ஶரீரப்ராணாதிரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த விநாஶத்தை ஸம்பாதித்தருள வேணும்.

ப.—அநந்தரம், ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதி ஹேதுபூதனான ஸர்வேஶ்வரன், தம்முடைய ஶரீராதிகளை விரும்பினபடியைக்கண்டு அத்தை விடும்படிக்கீடாக, "அவனெழுந்தருளிநிற்கிற திருமலையை ஆஶ்ரயி: ஒருகாலும் கைவிடாதே கொள்" என்று தம் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்கிறார்.

ஊழி - காலோபலக்ஷித ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், முதல்வனொருவனே - ஒருவனே காரணபூதனாக, என்னும் - "ஏகோ ஹவை" என்று காரணவாக்யங்களிலே சொல்லப்பட்ட, ஒருவன் - அத்விதீயனாய், உலகெல்லாம் - ஸமஸ்தலோகங்களையும், ஊழிதோறும் - ஸ்ருஷ்ட்யாத்யநுகூல காலந்தோறும், தன்னுள்ளே — தன் ஸங்கல்பைகதேசத்துக்குள்ளே, படைத்து - ஸ்ருஷ்டித்து, காத்து - ரக்ஷித்து, கெடுத்து - ஸம்ஹரித்து, உழலும் - இதுதானே யாத்ரையாக நடத்தும், ஆழிவண்ணன் - அபரிச்சிந்ந ஸ்வபாவனாய், என்னம்மான் - இந்த ப்ராப்திமுகத்தாலே எனக்கு ஸ்வாமியானவனுடைய, அம் - தர்ஶநீயமாய், தண் - ஶ்ரமஹரமான, திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலையை, மனமே - நெஞ்சே! உடலும்உயிரும் - நமக்கு த்யாஜ்யமான தேஹப்ராணாதிகள், மங்க - மங்கும்படியாக, ஒட்டு - செறிந்து ஆஶ்ரயிக்கப்பாராய்; கை

விடேல் - நம்கார்யம்செய்து முடிக்குந்தனையும் கைவிடாதே கொள்; வாழி - இத்தாலே நீ வாழ்வாயாகவேணும். ஆழிவண்ணனென்று - அபரிச்சிந்நகம்பீரமான விக்ரஹத்தையுடையவனென்றுமாம்.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், 'நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து: திருமலையைக் கைவிடாதே கொள்' என்று திருவுள்ளத்தை நோக்கிச் சொல்லி, தம்மை ஸஶரீரராகப் பரமபதத்திலே கொண்டுபோகவேணுமென்றிருக்கிறவனுடைய அபிநிவேஶத்தைக் கண்டு, இந்த ஹேயமான ப்ரக்ருதியை நீக்கிக் கொண்டு போகவேணுமென்கிறார்.

[ஊழி இத்யாதி] - காலோபலக்ஷித ஸகல பதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனானவன் ஒருவனே என்று ப்ரமாணங்கள் சொல்லப்படுகிற அத்விதீயன்; "ஸதேவ ஸோம்யேதமக்ர ஆஸீத்". ஸகல லோகங்களையும் கல்பந்தோறும் தன் ஸங்கல்பைகதேஶத்திலே உண்டாக்கி, நாமரூபங்களைக் கொடுத்தபின்பு தன்கார்யம் தானே செய்து கொள்ளலாம் என்று அவ்வளவில்விடாதே அவற்றினுடைய ரக்ஷணத்தைப்பண்ணி, இவை அதிப்ரவ்ருத்தமானவாறே ஸம்ஹரித்து, இதுவே யாத்ரையாயிருக்கிற ஶம்பீரஸ்வபாவனானவன் என்ஸ்வாமி. கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை ஸம்ஸாரார்ணவத்தில் நின்றும் எடுத்தவன் என்றுமாம். தர்ஶநீயமாய் ஶ்ரமஹரமான திருமலையை. [வாழி] - நான்சொல்லுகிற கார்யம் உனக்கு நித்யமாய்ச் சென்றிடுக. நமக்குஇஸ்ஸம்பத்துக் கெல்லாம் அடி திருமலையானபின்பு அத்தைக் கைவிடாதேகொள் என்று திருவுள்ளத்தைக் குறித்து அருளிச்செய்ய; அவனும்தன் திருவுள்ளத்தைக்குறித்து "ஆழ்வார் திருமேனியைக் கைவிடாதேகொள்" என்று அருளிச்செய்ய,-'இந்நிர்பந்தத்தைத் தவிர்ந்தருளவேணும்' என்கிறார். [உடலும் உயிரும் மங்கவொட்டே] - ஶரீரப்ராணாதி ரூபமான ப்ரக்ருதி ஸம்பந்த விநாஶத்தை ஸம்பவித்தருளவேணும்; திருமலைபோலே உத்தேஶ்யமாயிருப்ப தொன்றன்று, ஹேயமான ஶரீரமும் ப்ராணனும். 'மங்கவொட்டு' என்கையாலே, ஆழ்வார் இங்கே எழுந்தருளியிருந்த இருப்பு ப்ராரப்த கர்மத்தாலன்று, ஈஶ்வரேச்சையாலே என்கிறது. "நன்கு என்னுடலம் கைவிடான்" என்றாரிறே.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. 'நமக்கு இந்த ஸம்பத்தெல்லாம் திருமலையாலே வந்ததாய்த்து; திருமலையைக் கைவிடாதே கோள்' என்று திருவுள்ளத்தைக்குறித்தருளிச் செய்கிறார்.

[ஊழிமுதல்வனொருவனே யென்னுமோருவன்]-காலோபலக்ஷிதஸகலபதார்த்தங்களுக்கும் காரணபூதனானவனொருவனுமே என்று "ஸதேவ" (ஸதேவ) இத்யாதி ப்ரமாணங்களாலே சோல்லப்படுகிற ஒருவன். கார்யாகாரமான இதடைய அழிந்தவன்று இவற்றைத் தன்மேலே எறட்டுக்கோண்டு நிற்கிறவன்கிடீர், இப்போது என்னுடம்பிலே வந்து தங்குகிறான். காரணாவஸ்த்தையில் சிதசித்துக்களுடைய ஸத்தை தன்னதீநமாம்

ஒன்பதாம்பாட்டு.—ஊழி இத்யாதி. "அந்தண் திருமாலிருஞ்சோலைவாழிமனமே" இத்யாதிகளைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை-நமக்கு இத்யாதி. இந்த ஸம்பத்தெல்லாம்என்றது-நாம்அவனைப் பெறுகிற அதிஶயமெல்லா மென்றபடி.

"என்னும்" என்றது - ப்ரமாணப்ரஸித்தி. பதப்ரயோகத்துக்கு பாவம் - கார்யாகாரமான இத்யாதி. இவ்வாக்யத்தால் ஃபலிதம் - காரணாவஸ்த்தையில் இத்யாதி. "தன்னுள்ளே

படியிருக்குமவன் ஸ்வஸத்தை என்னயீநமாம்படி யிராநின்ருன். காரணவஸ்த்தையில் ஸத்தையைநோக்கிவிட்டால் பின்னையோதான் இவை தன்னைத்தான் நோக்கிக்கோள்ளுகிறது. [உலகெல்லாமித்யாதி] - நாமரூபங்களைக் கோடுத்துவிட்டால், பின்னைத்தான் தங்கள் கார்யம் தாங்கள் செய்கிருர்களோ? இத்தால் சோல்லிற்றுய்த்து என்னேன்னில்;-எல்லா அவஸ்த்தையிலும் இவரையோழியத் தரிப்பானுயிருக்கிறிலன். ப்ரளயாத்யாபத்துக்களில் இவற்றுக்குத் தன்னையோழிய ஸ்த்திதியில்லாதாப்போலே, தான் இவரையோழியில் தரிக்கமாட்டானு யிராநின்ருன். [ஆழிவண்ணன்] - ஒம்ஹீரஸ்வஹாவனேன்னுதல்; கடல்போலே ஶ்ரமஹரமான வடிவைக்காட்டி என்னை †ஸம்ஸாரப்ரளயத்தில் நின்றும் எடுத்தவனேன்னுதல். [அந்தண் திருமாலிருஞ்சோலை] - அவனுக்குங்கூட ஶர்ஶநீயமாய் ஶ்ரமஹரமான தேசம். [வாழி மனமே கைவிடேல்] - நேஞ்சே! நாம் சோல்லுகிற ஸம்ருத்தி யுனக்கு மாருதிகே. அவன் இப்படி நம்பக்கலிலே மேல்விழுந்து விரும்புகையாகிற ஸம்ருத்திக்கேல்லாம் ஹேது திருமலையாய்த்து; இத்தை ஒருகாலும் கைவிடநினையாதேகிடாயேன்கிருர், தந்திருவுள்ளத்தைப் பார்த்து. அவனும் தன் திருவுள்ளத்தைக் குறித்து "ஆழ்வாரைத்தந்தது அவருடைய திருமேனியாயிருக்கும், நீயும் அத்தை ஒருகாலும்விடாதேகிடாய்" என்ருன்; "பிரானே, அங்ஙனேண்ணுது, இத்தைத்தவிரவேணும்" என்று நிர்ப்பந்திக்கிருர். [உடலுமுயிரும் மங்கவோட்டு] - ஶரீரமும் ப்ராணனும் மங்கும்படி இசையவேணும். இது அத்திருமலைபோலே உபாதேயமாயிருப்பதோன்றன்று, சால ஹேயமாயிருப்பதோன்று; இத்தை மங்க இசையவேணும். 'மங்கவோட்டு' என்கையாலே இதுக்கு முன்புத்தை ஆழ்வாருடைய இருப்பு ப்ராரப்த ஶேஷத்தாலல்ல, ஹ ஒவஷலிப்ராயத்தாலே" என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. ஈஶ்வரன்பற்றிவிடேனேன் றிருக்கையாலே யிருந்தாரேன்கிறது; "உடலம்கைவிடான்" என்ருரிறே. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

மங்கவோட்டுஉன்மாமாயை திருமாலிருஞ்சோலைமேய
நங்கள்கோனே!யானேநீயாகிஎன்னையளித்தானே!
போங்கைம்புலனும்போறியைந்துங் கருமேந்திரியம்ஐம்பூதம்
இங்குஇவ்வுயிரேய்பிரகிருதி மானுங்காரமனங்களே.

படைத்து" என்றதுக்கர்த்தம் - காரணவஸ்த்தையில் ஸத்தையை இத்யாதி. "காத்துக்கெடுத்துழலும்" என்றதிக்கர்த்தம் - நாமரூபங்களை இத்யாதி. இழ்வாக்யவிவரணம் - ப்ரளயாத்யாபத்துக்களில் இத்யாதி. வண்ணம் - ஸ்வஹாவமும், நிறமும். "என்னம்மான்" என்றதுக்கு ஹாவம் - என்னைஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. "வாழி" என்றதுக்கர்த்தம் - நேஞ்சே நாம் இத்யாதி. "கைவிடேல்" என்றதுக்கர்த்தம் - அவன்இப்படி இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - அவனும் இத்யாதி. பத்தாம்பாட்டில் "நங்கள்கோனே" என்கிற ஸம்போதநத்தை "உடலும்உயிரும்மங்கவொட்டு" என்கிறவிடத்திலும் கூட்டிக்கொள்வது. இத்தால் ஃலிதம் - இதுஅத்திருமலை இத்யாதி. இப்போது "மங்கவொட்டு" என்றதுக்கு ஹாவம் - மங்கவோட்டேன்கையாலே இத்யாதி. "ஹ ருவஷலிப்ராயத்தாலே" என்றத்தை விவரிக்கிருர் - ஈஶ்வரன் இத்யாதி. இப்படி யவன்விடானேன்ன - உடலம் இத்யாதி. என்னம்மானுடைய அந்தண் திருமாலிருஞ்சோலை யென்றபடி. (௯)

---

† 'ஸம்ஸாரத்தில் நின்றும்' என்று அரும்பதத்வயத்திலும் பாடமாகக் காண்கிறது.

ஆ.—(மங்கவொட்டு.)-தாம் இப்படி ப்ரார்த்திக்கச்செய்தேயும் தம்முடைய ப்ரக்ருதியிலுள்ள லோஹத்தினாலே எம்பெருமான் தம்முடைய சொல்லை யாதரியா திருக்க; அவனுக்கு இதினுடைய ஹேயதையை ப்ரகாஶிப்பித்து, இந்தஹேயமான ப்ரக்ருதியில் அபிநிவேஶத்தை அவஶ்யம் விட்டருளவேணுமென்று பின்னையும் அபேக்ஷிக்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், தாம் அர்த்திக்கச் செய்தேயும் தம்முடைய ப்ரக்ருதியிலுண்டானஸங்கத்தாலே எம்பெருமான் தம்வார்த்தையை ஆதரியாவிட்டவாறே, சதுர்விம்ஶதி தத்த்வாத்மிகையான ப்ரக்ருதியினுடைய ஹேயதையை அவனுக்கு உணர்த்தி, இத்தை விரும்பாதே போக்கி யருளவேணும் என்கிறார்.

[மங்கவொட்டு உன்மாமாயை]-ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ வைத்த ப்ரக்ருதியை மங்க இசை. [திருமாலிருஞ்சோலை என்றுதொடங்கி] - திருமலையிலே வந்துநின்று எங்களை அடிமைகொண்டு ஒருவன்தனக்குப் பரியுமாபோலே என்திறத்தில் அநுக்ரஹம் பண்ணினவனே! [பொங்கைம்புலன் என்றுமேலுக்கு] - அநுபவித்தவர்கள் தங்களுக்கு உரியரன்றிக்கே விக்ருதராம்படியான ஐந்துவிஷயங்களும், ஆத்மாவுக்கு நாஶகமான ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும், கர்மேந்த்ரியங்களும், ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிற இவ்வாத்மாவைத் தொற்றியிருக்கிற மூலப்ரக்ருதி, இதினுடைய விகாரமான மஹாந், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு, இவையாகிற உன்னுடைய மாமாயையை மங்கவொட்டு என்று அந்வயம்.

ப.—அநந்தரம், இப்படி திருவுள்ளத்தாலே திருமலையை ஆஶ்ரயித்திருக்கச்செய்தேயும் அவனுடைய அத்யபிநிவேஶத்தை நிவர்த்திப்பிக்கைக்காக ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களினுடைய ஹேயதையைப்பரிகணித்து, ஏவம்பூதையான உன்னுடைய மாயை நசிக்கும்படி யநுமதிபண்ணி யருளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறார்.

திருமாலிருஞ்சோலை - திருமாலிருஞ்சோலைமலையிலே, மேய - நித்யவாஸம் பண்ணி, நங்கள்கோனே - என்போல்வார்க்கு ஸ்வாமியானவனாய், யானே நீயாகி-நானே எனக்கு பரிஹரித்துக்கொள்ளுமாபோலே வேறுபாடற நீதானேயாய், என்னை -, அளித்தானே - ரக்ஷித்தவனே! பொங்கு - (போக்யதையாலே) கிளர்ந்துபுலப்படுகிற, ஐம்புலனும் - ஶப்தாதிவிஷயங்களைந்தும், பொறியைந்தும் - (அதிலேயகப்படுத்துகைக்குக் காரணமான) நேத்ராதிஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைந்தும், கருமேந்திரியம் - அவ்விஷயங்களில் ப்ரவர்த்திக்கைக்கு ஹேதுவான கர்மேந்த்ரியங்களைந்தும், ஐம்பூதம் - ஶப்தாத்யாஶ்ரயமாயும் இந்த்ரியாஶ்ரய ஶரீராரம்பகமாயுமுள்ள ப்ருதிவ்யாதிபூதங்களைந்தும், இங்கு-ஸம்ஸாரதஶையில், இ உயிரெய் - ஜீவனோடே அத்யந்தஸம்ஶ்லிஷ்டமான, பிரகிருதி-மூலப்ரக்ருதி, மான் - வ்யவஸாயஹேதுவானமஹான், ஆங்காரம்-அபிமாநஹேதுவான அஹங்காரம், மனங்கள் - ஸங்கல்பஸ்ரூபமான மநஸ்ஸு,(ஆகிற) ,உன் மாமாயை - உன்னுடைய அத்யாஶ்சர்யமான ப்ரக்ருதிப்ராக்ருதங்களானதுகள்,மங்கவொட்டு-மங்கும்படி இசைந்தருளவேணும்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இப்படி அர்த்திக்கச் செய்தேயும், தேஹத்தில் ஸங்கத்தாலே தம் வார்த்தையை ஆதரியாவிட்டவாறே, இதினுடைய ஹேயதையை அவனுக்கு உணர்த்தி, இத்தைப் போக்கி யருளவேணும் என்கிறார்.

[உன்மாமாயை மங்கவொட்டு] - ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ வங்யித்த ப்ரக்ருதியை மங்க இசை. "த்யாஜ்யம் என்று அறிந்தபின்பு உம்முடைய ஶரீரத்தை நீரே உபேக்ஷிக்குமத்தனையன்றோ, நம் இசைவென்?" என்ன, - ஸர்வஶக்தியான நீ பிணைத்தபிணையை அஶக்தனானநான் அவிழ்க்கவோ? "மம மாயா துரத்யயா" என்றிலையோ? [திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி] - பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டுத் திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய் நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம் செய்வதாகவன்றோ? திருமலையிலே வந்துநின்று எனக்கு முறையை உணர்த்தினவன் என்றுமாம். [யானேநீயாகி என்னை யளித்தானே] - என் அபிஸந்தியை நீயுடையையாய் என்னை ரக்ஷித்தவனே! நான் எனக்குப் பரியுமாபோலே என்திறத்தில் பரிவனாய் ரக்ஷித்தவனே! இப்படி நிர்வேதப்படுக்தவிடத்திலும் அவன் அநாதரித்திருக்க, இது த்யாஜ்யமென்னு மிடத்தை அறிவிக்கிறார். சேதநன் கர்மத்தாலே ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணமாட்டாதாற்போலே, இவர்பக்கல் வ்யாமோஹம் அவன் ப்ரக்ருத்யாத்ம விவேகம் பண்ணவொட்டுகிறதில்லை. [பொங்கைம்புலனும்] - சேதநனை விக்ருதனும்படி பண்ணுகிற ஶப்தாதிகள் ஐந்தும். [பொறியைந்தும்] - வறைநாற்றத்தைக் காட்டி அகப்படுத்துமா போலே ஶப்தாதிகளிலே மூட்டுகிற ஶ்ரோத்ராதிகள் ஐந்தும், கர்மேந்த்ரியங்கள் ஐந்தும், ப்ருதிவ்யாதிபூதங்கள் ஐந்தும், இஸ்ஸம்ஸாரத்திலேயிருக்கிற இவ்வாத்மாவைத் தொற்றியிருக்கிற மூலப்ரக்ருதியென்ன, மஹாந் அஹங்கார மநஸ்ஸுக்களென்ன, இவையாகிற உன்னுடைய மஹா மாயையை மங்கவொட்டு என்று அந்வயம்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இப்படி இவர் நிர்ப்பந்திக்கச் செய்தேயும் ஆனைக்குப்பு ஆடுவாரைப்போலே கேளாதிருந்தான்; அதுக்கடி - "சாந்துபூசுவார் பரணியையுடைத்தோபூசுவது? இதென்சொன்னீரானீர்!" என்ன; திரியவும், மங்கவொட்டென்கிறார்.

[உன்மாமாயை - மங்கவொட்டு] – ஒருவராலும் தப்பவொண்ணாதபடி நீ வங்யித்த ப்ரக்ருதியை மங்கவிசை. "த்யாஜ்யமென்றறிந்தபின்பு உம்முடைய ஶரீரத்தை நீரே யுபேக்ஷிக்குமத்தனையன்றோ? நாம் இசையவேண்டுகிறதென்?" என்ன; ஸர்வஶக்தியான நீ பிணைத்தபிணையை அஶக்தனை நான் விடவோ? - "மம மாயா துரத்யயா" (மமமாயாதுரத்யயா) என்றிலையோ? [திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கள்கோனே] - பரமபதம் கலவிருக்கையாயிருக்க அவ்விடத்தைவிட்டு நீ, திருமலையிலேவந்து முற்பாடனாய்நிற்கிறது நான்சொன்னபடி கார்யம்செய்வதாகவன்றோ? நீ நினைத்தபடி கார்யஞ்செய்யப்பார்த்தாயாகில் பின்னையவ்விருப்பிலே என்னையழைத்துக்கொள்ளாயோ? திருமலையிலேவந்துநின்று என்னுடைய ஶேஷத்வத்தையும் உன்னுடைய ஶேஷித்வத்தையும் எனக்கறிவித்தவனே! [யானேநீயாகியென்னையளித்தானே] - என் அபிஸந்தியை நீயுடையையாய் என்காரி

பத்தாம்பாட்டு.—மங்கவொட்டு இத்யாதி. திரியவும் "மங்கவொட்டு" என்றதுக்கவதாரிகை-இப்படி இத்யாதிவாக்யத்ரயம். ஆனைக்குப்பு-சதுரங்கம். அதுக்கடி-கேளாதிருக்கைக்கடி.

"மா" என்றதுக்கர்த்தம் - ஒருவராலும் இத்யாதி. "உன்" என்றதுக்கு பாவம் - த்யாஜ்யம் என்று இத்யாதி. அப்படிவிடப்போகாதோ வென்ன-மமமாயா இத்யாதி. தேஹநிவ்ருத்தியை ப்ரார்த்திக்கிறவிடத்திலே "திருமாலிருஞ்சோலைமேயநங்கள்கோனே" என்றதுக்கு பாவம்-பரமபதம் இத்யாதி வாக்யத்வயம். "திருமாலிருஞ்சோலை" இத்யாதிக்கு பாவார்த்தம் - திருமலையிலே இத்யாதி. அதாவது - திருமலையிலேவந்துநின்று உன்ஶேஷித்வத்தை யறிவித்து நீ ப்ராப்தியையும் பண்ணித்தரவேணுமென்றபடி. என்ன அபிஸந்தியைநீயுடையையாய் என்றது - நான்

யம் செய்யக்கடவ நீ, இப்போது நான்இரக்கவிருக்கிறதேன்? நான் அபேக்ஷியாதிருக்க இதுக்குமுன்பெல்லாம் நீயேயன்றோ என்னுடைய ரக்ஷணங்கள் பண்ணிப்போந்தாய். இப்படி சொல்லச் செய்தேயும், இத்தைத்தவிர்த்துக்கொடுக்க நினையாமையாலே பேசாதிருந்தான்; நான் நிர்ப்பந்திக்கச்செய்தேயும் கேளாதாரைப்போலே பேசாதேயிருக்கிறதேன்? என்ன ;—"நான்பேசாதிருக்கிறேனல்லேன்: நீர் ஹேயமென்றுசொல்லுகிறஇதுதான் நமக்கு உபாதேயமாயிராநின்றது; ஆகையாலே ஹேயோபாதேயவிபாகம் பண்ணமாட்டுகிறிலோம்; அறிந்த நீர் ஹேயமென்கிறதுதன்னை எனக்கு இன்னதென்றுசொல்லீர் நான் கழித்துத்தர" என்றான்; ஆகில்கேட்கலாகாதோவென்று சொல்லுகிறார்:—[பொங்கைம்புலன் இத்யாதி] - "உணர்வுமுயிருமுடம்பும் மற்றுலப்பிலனவும் பழுதேயா - முணர்வைப்பெறவூர்ந்து" என்று அவன்தான் இவர்பக்கல் செய்தத்தை இப்போது அவனுக்கு இவர்தாம் தெரிவிக்கிறார். ஒருகர்மம்செய்தது செய்யமாட்டாமையில்லையிறே வ்யாமோஹம்; அதுபோலுமன்றிக்கே இதுநிலைநிற்கும்மதிறே. சேதநரைத் தந்தாமுக்குஉரியரல்லாதபடி விக்ருதராம்படிபண்ணவல்ல ஶப்தாதிகள்ஐந்தும், † வறுநாற்றத்தைக்காட்டிச் சிலபதார்த்தங்களைத் தப்பாதபடி யகப்படுத்துமாபோலே இச்சேதநனை அவ்விஷயங்களிலேகொடுபோய் மூட்டிமுடிக்கவற்றான ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்கள், கர்மேந்த்ரியங்கள், ப்ருதிவ்யாதிகள். கார்யாவஸ்த்தமான சித் வஸ்துவைப்பற்றிக்கிடக்கிற ப்ரக்ருதி, மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு ஆக இவையாகிற உன்னுடைய மாமாயையை மங்கவொட்டு. காரணாவஸ்த்தமானதுதானே அவஸ்த்தாந்தராபந்நமாகையிறே கார்யமாகையாகிறது. (க0)

எனக்கு நன்மைபார்க்கும் நினைவை நீயுடையையா யென்றபடி. "என்னையளித்தானே" என்ற அக்கர்த்தமாதல், விவரணமாதல் - நான் அபேக்ஷியாதிருக்க இத்யாதி. மேலுக்கவதாரிகை - இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் இத்யாதி. இப்படி சொல்லச்செய்தேயும் என்றது - "மங்கவொட்டு" என்றர்த்திக்கச்செய்தேயு மென்றபடி. இவருடைய ஜ்ஞாநவைஶத்யத்திலே ஈடுபடுகிறார்-உணர்வும் இத்யாதி. கர்மவஶ்யராகையாலே இவர்க்கு அவன் அறிவிக்கலாம்; ஸர்வஜ்ஞனுக்கு இவர் அறிவிக்கவேண்டுவானென்னென்ன - ஒருகர்மம் இத்யாதி. கர்மத்துக்கு மீட்சியுண்டு, வ்யாமோஹத்துக்கு மீட்சியில்லையென்று கர்மத்திற்காட்டில் வ்யாமோஹத்துக்குஏற்றம்அருளிச்செய்கிறார் - அதுபோலும் இத்யாதி. ஆக, வ்யாமோஹத்தாலே அவன் அறியாதிருக்க இவர் தெரிவிக்கவேண்டிற்று என்றுகருத்து. பொங்குதல் - கிளம்புதலாய், விக்ருதராம்படி பண்ணவல்ல என்றபடி. வறுநாற்றம் - வறுத்த த்ரவ்யநாற்றம். சில பதார்த்தங்களை - பெருச்சாளி முதலானவற்றை. இந்த - ஸம்ஸாரத்திலே. இவ்வுயிர் - கார்யாவஸ்த்தமான சித் வஸ்து. ஏய்கை - பொருந்துகை. "மாமாயை" என்று - மூலப்ரக்ருதியைச் சொல்லுமதொழிய, ஶரீரத்தைச் சொல்லுமோவென்ன - காரணாவஸ்த்தமானது இத்யாதி; ஆகையாலே சொல்லலா மென்றபடி. "இங்கிவ்வுயிரேய் பிரகிருதி" என்று - மூலப்ரக்ருத்யம்ஶத்தைச் சொல்லுகிறது. "மாமாயை" என்று - ஶரீரத்தைச்சொல்லுகிறது. 'திருமாலிருஞ்சோலைமேயநக்கன்கோனே, யானேநீயாகி என்னையளித்தானே, பொங்கைம்புலனும்' என்று தொடங்கி, 'மானாங்கார மனங்களான - உன்மாமாயையை - மங்கவொட்டு' இத்யந்வய:. (க0)

---

† 'வறைநாற்றத்தை' என்றும் பாடமுண்டு.

பதினோராம் பாட்டு.

மானாங்காரமனங்கெடஐவர்வன்கையர்மங்கத்
தானாங்காரமாய்ப்புக்குத் தானேதானேயானானைத்
தேனாங்காரப்பொழில்குருகூர்ச் சடகோபன்சொல்லாயிரத்துள்
மானாங்காரத்திவைபத்தும் திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே.

ஆ.—(மானாங்காரம்) - நான்சொன்னபடியே செய்தருளும் ஸ்வபாவனை வாறே, தனக்கத்யந்தம் அபிமதமாயிருந்த இப்ப்ராக்ருதியில் அபிநிவேசத்தை விட்டருளி பெரியசெருக்கோடேகூட என்னுள்ளேபுகுந்து கலந்தருளின எம்பெருமான் என்னோடுகலந்து பரிமாறுகையால் அவனுக்குள்ள கர்வத்தைச்சொல்லுகிறதாய், எம்பெருமானை ப்ரதிபாதிக்க ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், பெரியகீர்த்தியோடே யெழுந்த இத்திருவாய்மொழி திருமாலிருஞ்சோலையை ப்ரதிபாதிக்கிறதென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், மஹாஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்று என்கிறார்.

[மானாங்காரம் என்றுதொடங்கி] - மஹாக் அஹங்கார மநஸ்ஸுக்கள் கெடும்படியும், பெருமிடுக்கையுடைய ஐந்திந்த்ரியங்களும் மங்கும்படியாகவும், எனக்குத் தான் அபிமாநியாய்ப்புகுந்து ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்கு உண்டான அபிமாநத்தைத் தவிர்த்தவனை. [தேனாங்காரப்பொழில் என்று மேலுக்கு] - வண்டுகளினுடைய களிப்பையுடைய பொழிலோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரம் திருவாய்மொழியிலும், மஹாஹங்காராதி ரூபமான ப்ராக்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழி; மிக்கிருந்துள்ள ஹர்ஷத்திலே பிறந்த இத்திருவாய்மொழி என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக இவரர்த்தித்தபடியே ஈஸ்வரனுடைய விரோதிநிரஸநோத்யோகத்தைச்சொல்லிக்கொண்டு, அதுவே இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக அருளிச்செய்கிறார்.

மானாங்கார மனம் - மஹதஹங்கார மநப்ராமுவமான ஸரீரஸம்பந்தம், கெட - நசிக்கும்படியாகவும், வன்கையர் - ப்ரபலமான, ஐவர் - இந்த்ரியங்களைந்தும், மங்க - (ஸ்வவிஷயங்களோடே) மங்கிப்போம்படியாகவும், தான் ஆங்காரமாய் - தானே பெரிய அபிமாநத்தையுடையனாய்க்கொண்டு, புக்கு - புகுந்து, தானேதானேயானானை - என்னாத்மாவும் தானேயாய் ஆத்மீயமும் தானேயானவனை, தேன் ஆங்காரம் - வண்டுகளுடைய செருக்கையுடைத்தான, பொழில்-பொழிலையுடைய, குருகூர்ச்சடகோபன் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார், சொல்லாயிரத்துள்-அருளிச்செய்த ஆயிரத்துள், திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே - திருமாலிருஞ்சோலை மலைக்கேயான, இவைபத்தும்-, மானாங்காரத்து - மஹதஹங்காரோபலக்ஷித ஸமஸ்தவிரோதி நிவ்ருத்தியிலே தாத்பர்யம். இப்பத்தும் அப்யஸித்தார்க்கு மஹதஹங்காராதிகள் தானேகழியுமென்று கருத்து. இது, அறுசீராசிரியவிருத்தம்.

இ.—நிமமத்தில், மஹதஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்று என்கிறார்.

[மானாங்கார மனம்கெட] - மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு என்கிற இவை கெடும்படியாக; இது ஶரீரத்துக்கும் உபலக்ஷணம். 'ஐவர்வன்கையர்மங்க' என்கிறது - கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் ஶப்தாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். [வன்கையர்] - பெருமிடுக்கர். விரோயிபோகைக்கு அவன் செய்ததுஎன்? என்ன,—தன் நிர்வஹ்யத்வதத் தவிர்ந்தான் என்கை. [தானாங்காரமாய்ப் புக்கு] - எனக்கு அபிமாநியாய்ப் புகுந்து என்னுதல், பெரிய செருக்கையுடையனாய்க் கொண்டு புகுந்து என்னுதல். [தானே தானேயானானே] - ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்கு உண்டான அபிமாநத்தைத் தவிர்த்துத் தானே அபிமாநியானவனே. [தேனாங்காரப்பொழில் இத்யாதி] - வண்டுகளுடைய அபிமாநமேயான பொழிலையுடைய திருநகரியில் ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு. [மானாங்காரத்து இவைபத்தும்] - மஹதஹங்காராதி ரூபமான ப்ரக்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச் சொல்லப்பட்ட இத்திருவாய்மொழி என்னுதல், பெரிய செருக்கோடே சொன்ன இப்பத்து என்னுதல். [திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே] - திருமலையே உத்தேஶ்யமாகச் சொல்லிற்று; அழகரைச் சொன்னவிடம் ஆநுஷங்கிகம்.

ஈடு.—நிமமத்தில், மஹதஹங்கார விஷயமான இத்திருவாய்மொழி திருமலையிலே சொல்லிற்றேன்கிறார்.

[மானாங்காரமனங்கெட] - மஹான், அஹங்காரம், மநஸ்ஸு என்று சொல்லுகிற இவை கெடும்படியாக; இவைப்ரக்ருதிக்கும் உபலக்ஷணம். [ஐவர்வன்கையர் மங்க]- †கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் ஶப்தாதிகளுக்கும் உபலக்ஷணம். (வன்கையர் - பெருமிடுக்கர்.) பின்னை அவன் இத்துக்குச் சொல்லிற்றென்னென்னில் ; - இதில் பண்ணுகிற நிர்ப்பந்தத்தைத் தவிருகிறோமென்னத் தீருமிறே. அவன் "செய்கிறோம்" என்று தலைதுலுக்கினால் பின்னைப் பெற்றதாயிருக்கத் தட்டில்லையே. [தான் இத்யாதி] - தான் எனக்கபிமாநியாய்ப் புக்கென்னுதல், பெரியசெருக்கோடே புக்கென்னுதல். [தானேதானேயானானே] - ஆத்மாத்மீயங்களில் எனக்குண்டான அபிமாநத்தைத்தவிர்த்துத் தானே யபிமாநியானவனே. அன்றிக்கே, இத்தலையில் அர்த்தித்வத்தை யொழியத் தானே யர்த்தியுமாய், இதுக்குஅபிமாநி

நிமமம்.—மானாங்காரம் இத்யாதி. "மானாங்காரத்துஇவைபத்தும் திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மஹத் இத்யாதி. மஹதஹங்காரவிஷயமான என்றது - மஹதாதிதோஷ ப்ரதிபாதகமான வென்றபடி.

'ஶப்தாதிகளுக்கும்' என்கிறவிடத்தில், ஆதிஶப்தத்தாலே - தததாஶ்ரயங்களான ஶ்ரோத்ரங்களும் தத்க்ராஹகங்களான ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களும் சொல்லப்படுகிறது. 'கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும்' என்கிறபாடமுண்டானபோது, "ஐவர்" என்று ஜ்ஞாநேந்த்ரியங்களைச் சொல்லுகிறது. மேலுக்கவதாரிகை - பின்னையவன் இத்யாதி. பின்னையென்றது - இவர் "மங்கவொட்டு" என்று ப்ரார்த்தித்தபின்புஎன்றபடி. இதுக்குச் சொல்லிற்றென்னென்னில் என்றது - "மங்கவொட்டு" என்றர்த்தித்ததுக்கு அவன் சொன்னதென்னென்னி லென்றபடி. இதில் - இந்தத்திருமேனியில். தவிருகிறோமென்ற மாத்ரத்திலே தீருமோவென்ன - அவன் செய்கிறேமென்று இத்யாதி. தானெனக்கபிமாநியாய் - தானென் காரயத்துக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனென்றபடி. "தானே தானே" என்றவீப்ஸைக்கர்த்தம் - ஆத்மாத்மீயங்களில் இத்யாதி. அதாவது - ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மீயத்துக்கும் தானேயபிமாநியென்றபடி. இதுக்கு - ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிவ்ருத்திக்கு. "தானாங்காரமாய்ப்

† கர்மேந்த்ரியங்களுக்கும் என்பது இல்லாமலும் பாடமுண்டு என்பது அரும்பதத்தாலேற்படுகிறது.

யும் தானேயானவனென்னுதல். [தேனுங்காரமித்யாதி] - வண்டுகளினுடைய அபிமாநமேயான பொழிலேயுடைய திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த ஆயிரத்திலும், மஹதாதிரூபமான ப்ரக்ருதி நிரஸநார்த்தமாகச்சொன்ன இப்பத்துமென்னுதல்; பெரிய செருக்கோடேசொன்ன இப்பத்துமென்னுதல். [திருமாலிருஞ்சோலைமலைக்கே] - திருமலைவிஷயமாகவாய்த்துச் சொல்லிற்று; அழகரைச்சொன்னவிடமுண்டாகில் அதில் கல்பகதருவைச் சொன்னவோபாதி. திருமலையிலுள்ளதடைய உத்தேஶ்யமாகக் கடவதிறே; "எம்பெருமான் பொன்மலைமேல் ஏதேனுமாவேனே" என்றும் சொன்னார்களிறே.

புக்கு" என்றதினிரண்டாமர்த்தம் - இவர்விரோதிநிவ்ருத்தியைப் பண்ணுகிறேனென்கிற கர்வத்தோடே புக்தென்றபடி. "புக்கு" என்றது - இசைந்தென்றபடி. "மானுங்காரத்திவைபத்தும்" என்றதினிரண்டாமர்த்தத்தில், மஹத்த்வம் - அஹங்காரவிசேஷணம். செருக்கோடே சொன்ன என்றது - விரோதிநிவ்ருத்திக்காகச் செருக்கோடே சொன்னவென்றபடி. அவதாரணார்த்தம் - திருமலைவிஷயமாக இத்யாதி. "தானேதானேயானானைச்சொன்ன" என்றிருக்க, "திருமலை விஷயமாக" என்பானென்னென்ன - அழகரை இத்யாதி. இப்படியாகிலும் சொல்லுகிறதென்னென்ன - திருமலையில் இத்யாதி. திருமலையிலுள்ளதெல்லாம் உத்தேஶ்யமோவென்ன - எம்பெருமான் இத்யாதி. பெருமாள்திருமொழி, "உம்பருலகு" இத்யாதி. என்னையனவனுடைய ஸ்லாவ்யமான திருமலைமேலேயுள்ளது ஏதேனுமொரு பதார்த்தமாகவும் அமையுமென்றபடி. ஆக, இவர் "மங்கவொட்டு" என்றதுக்கு அவன்செய்ததென்னென்ன; "மானுங்காரமனங்கெட ஐவர் வன்கையர்மங்கும்படியாகத் தானுங்காரமாய்ப் புக்கு" என்கையாலே - ப்ரக்ருதிஸம்பந்த நிவ்ருத்தியைப்பண்ணித் தருகிறேனென்று தலைதுலுக்கினானென்றபடி. "வன்கையரான - ஐவர்" என்றன்வயிப்பது. ப்ரபலரான இந்த்ரியங்கள் ஐந்தையுமென்றபடி. தேன் - வண்டு. (கக)

த்ராவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.—(செஞ்சொற்கவிகாள்) — [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி. }
செஞ்சொற்பரன்தனதுசீராருமேனிதனில்
வஞ்சித்துச்செய்கின்ற வாஞ்சைதனின் - விஞ்சுதலைக்
கண்டவனைக்காற்கட்டிக் கைவிடுவித்துக்கொண்ட
திண்திறல்மாறன்நம்திரு.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

எட்டாந் திருவாய்மொழி—திருமாலிருஞ்சோலை - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(திருமாலிருஞ்சோலை.) - "இப்படி யதிநிக்ருஷ்டனைக்கொண்டு என்னோடுகலந்து பரிமாறுகைக்கு ஹேதுவென்?" என்று எம்பெருமானைக் கேட்டால்; அங்ஙனே அதிநிக்ருஷ்டனாயிருந்த அவனாலும் பரிக்லுப்தமான ஹேதுக்களிலொரு ஹேதுவும் என்பக்கலுண்டாகச் சொல்லவொண்ணாது; இனி என்பக்கலில்லாத ஹேதுவை என்பக்கலிலே அத்யாரோபித்துச்சொல்லப்பார்க்கிலும்.

ஒ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், "தன்னைப் பெறவேணுமென்னும் இச்சாலேசமுமின்றிக்கே தன்னைப் பெறுகைக்கு ஈடான உபாயமுமின்றிக்கே அதுக்கு மேலே அஸஹ்யாபசாரஸஹஸ்ரனாய் மிகவும் விஷயங்களையே உகந்திருக்கிற எனக்கு, பொய்ந்நின்றஞானம் தொடங்கி இவ்வளவும்வர மஹாஸம்ருத்தியைத்தந்து என்பக்கலிலே மிகவும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி இப்போது என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் பண்டு என்னைப்பொகடுகைக்கும் காரணமென்?" என்று, தம்மைத் திருநாட்டிலே கொடுபோகையிலேவிரைகிற எம்பெருமானை ஆழ்வார் கேட்க, அவனும் நிருத்தரனாயிருந்தவாறே, "நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தருளினன்" என்று அத்யவஸித்து, அதுக்கடியான நிஸ்ஸீமமான அவனுடைய க்ருபாதிகுணங்களை மிகவும் அநுஸந்தித்து அதிலே ஈடுபட்டு விஸ்மிதராய்க் களிக்கிறார்.

ப.—எட்டாந்திருவாய்மொழியில்,கீழே தாம் அபேக்ஷித்தபடியிலே ஈஶ்வரன் கார்யம்செய்வதாக அறுதியிட்டபடியைக்கண்டு, "இப்படிநம்பக்கல் வ்யாமோஹம்பண்ணுகைக்கும் நாம் அபேக்ஷித்தகாரியம் செய்யும்படி பரதந்த்ரனாகைக்கும் நம்பக்கலொரு ஹேதுவில்லை; நிர்ஹேதுகமாக நம்மைவிஷயீகரித்தருளினானித்தனை" என்று அறுதியிட்டு, அதுக்கடியான அவனுடைய யாத்ருச்சிகாநுகூல்ய நிபந்தநமான பூர்ணாங்கீகாரத்தையும், அங்கீகார ஸ்தைர்யத்தையும், ஸாமத்வாதிஶயத்தையும், புருஷார்த்த ப்ரதத்வத்தையும், ப்ராப்திப்ரதிபந்தக நிவர்த்தகத்வத்தையும், போகரஸப்ரதத்வத்தையும், நித்யாநுபாவ்யத்வத்தையும், நிரவதிகஸர்வப்ரகாரபோக்யத்வத்தையும், நிர்ஹேதுகோபகாரகத்வத்தையும், நித்யகைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வத்தையும் அநுஸந்தித்து, ஏவம்பூதனான ஸர்வேஶ்வரன் நிருபாதிகபூர்ணவிஷயீகாரத்தைப் பண்ணி ஸமஸ்தவிரோதியும் நிரஸ்தமாம்படி திருப்பேரிலே ஸந்நிஹிதனாய் நிரதிஶயாஹ்லாதகரமான அநுபவத்தைப்பிறப்பித்தான்: இதொரு ஶீலாதிஶயமே! என்று மிகவும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—எட்டாந் திருவாய்மொழியில், தம்மைக்குறித்து ஈஶ்வரனுக்குண்டான பாரதந்த்ர்யத்தைச் சொன்னார், அருள்பெறுவாரடியாரில்; அவன்தானே மேல்விழுந்து தம்முடைய திருமேனியை விரும்பாநிற்க இத்தைத் தவிரவேணுமென்று அர்த்தித்தஇதுக்கு இசைகையாலே அந்தபாரதந்த்ர்யத்தைமுடிய நடத்தினபடியைச் சொன்னார், செஞ்சொற்கவியில்; இதில், அஸஹ்யாபசாரஸஹஸ்ரராயிருக்கிற நம்மை அவற்றைப்பொறுத்து அத்வேஷத்தைப் பிறப்பித்து, அதடியாக விசேஷகடா

க்ஷத்தை நம்பக்கலிலேபண்ணி, "தன்னைப் பெறவேணும்" என்னும் இச்சையைப் பிறப்பித்து, "தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயமும்தானே" என்னும் வ்யுத்தியை நமக்குப் பிறப்பித்து, ஶப்தாதிவிஷயங்களில் ப்ரவணராய்த்திரிந்த நம்மை, "பலநீகாட்டிப் படுப்பாயோ ?" என்னும்படிபண்ணி, பொய்ந்நின்ற ஞானந்தொடங்கி இவ்வளவும் உண்டான மஹாஸம்ருத்தியைத்தந்து, இவ்வளவு புகுரநிறுத்தி, தம்பக்கலிலே மிகவும் வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி அவ்வருகும் கொண்டுபோவானாய் த்வரியாநிற்கிறபடியை அநுஸந்தித்து, "இதுக்கடியாயிருப்பதொன்று நம்பக்கலுண்டோ ?" என்று ஆராய்ந்தவிடத்துத் தம்பக்கல் ஒன்றும கண்டிலர்: தம்பக்கலிலேயுள்ளதொன்றைப் பேற்றுக்கு உறுப்பாக நினைக்குமவரல்லாமையாலே. "இனி இதுக்கடி ஸ்வதஸ்ஸர்வஜ்ஞனானவன் தன்னையே கேட்போம்" என்றுபார்த்து, "இன்று தேவர் இப்படி ஸிரஸாவஹிக்கைக்கும் அநாதிகாலம் இத்தைவிடுகைக்கும் அடியென்?" என்றுகேட்க, அவனும் நிருத்தரனாய்க் கவிழ்தலையிட்டுக் காலாலே தறையைக்கீறிநிற்க, "நிர்ஹேதுகமாக விஷயீகரித்தருளினான்" என்று அத்யவஸித்து, அவ்விஷயீகாரத்துக்கடியாக, நிஸ்ஸீமமாய் நிஸ்ஸங்க்யமான க்ருபாதிகுணங்களை அநுஸந்தித்து, "இதொரு குணவத்தையே !" என்று அதிலே ஈடுபட்டு விஸ்மிதராய்க் களிக்கிறார்.

ஈடு.—தம்மைக்குறித்து ஸர்வேஶ்வரனுக்கு உண்டான பாரதந்த்ர்யத்தைப் பேசினார், * அருள்பெறுவாரடியாரிலே ; அந்தப்பாரதந்த்ர்யந்தன்னை முடியநடத்தினபடியைச்சொன்னார், * செஞ்சொற்கவியில் ; "நீர்சொன்னபடியே செய்யக்கடவோம்" என்று தலைதுலுக்கினானிறே.

இவர்தம்மைத் திருமேனியோடே கொடுபோவதாகத் தேங்கின தேக்கமிறே நடுவுள்ளது; அதொழியக் கொடுபோவதாக அற்றவன்றே பதறத்தொடங்கினான்; "சேழும் பறவைதானேறித்திரிவான்" என்று - திருவடிதிருத்தோளிலே ஏறிவந்திறே இவரைவிஷயீகரித்தது ; அத்திருவடிதிருத்தோளிலேவந்து இவரைக்கொடுபோவதாகப் பார்த்தான். சிலரை ஆதிவாஹிககர்த்தாக்களை வரவிட்டுக்கொடுபோம்; சிலரைப் பெரியதிருவடியை வரக் காட்டிக் கொடுபோம்; திருவடிதிருத்தோளிலேவந்துதானே கொடுபோமவரிறே இவர்; "அஹம் ஸ்மராமி மத்பக்தம் நயாமி" (அஹம்ஸ்மராமிமத்பக்தம்நயாமி) என்கிறபடியே.* கள்வன்கோல்லிற்பிராட்டியை யாளிட்டுக் கொடுபோமன்றிறே இவரையும் ஆளிட்டுக்கொடுபோமது ! [நானிலம் இத்யாதி] - "ஸம்ஸாரமாகிற பாலைநிலத்தைக்கழித்துப்போந்தோம்:

திருமாலிருஞ்சோலை ப்ரவேஶ, வர்த்திஷ்யமாண ஸங்கதிக்காக வ்ருத்தாநுவாதம் - தம்மைக்குறித்து இத்யாதி. திருமேனியோடே யிராநிற்க முடியநடத்தினபடி யென்னென்ன - நீர்சொன்னபடி இத்யாதி.

" மாலுங்காரமனங்கெட " என்று சாற்றுப்பாட்டிலேயன்றோ தலைஅலுக்கினது, நடுவொன்பதுபாட்டிலும் செய்ததென்னென்ன - இவர்தம்மை இத்யாதி. நடுவு - ஒன்பதுபாட்டிலும். அதொழிய - திருமேனியொழிய. அற்றவன்றே - அறுதியிட்டவன்றே. பதறுகிற ப்ரகாரத்தைக் காட்டுகிறார் - சேழும்பறவை இத்யாதி. ஆதிவாஹிகரை வரவிட்டன்றோ கொடுபோவதென்ன-சிலரை இத்யாதி. ஆதிவாஹிககர்த்தாக்கள் - அதிவஹநகர்மத்துக்குக் கர்த்தாக்களென்றபடி. திருவடி திருத்தோளிலேவந்து தானேகொண்டுபோம் என்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அஹம் ஸ்மராமி இத்யாதி வாக்யம். "நயாமி" என்றதிலேநோக்கு. இவரையும் ஆளிட்டுக்கொடுபோகவொண்ணாதோவென்ன - கள்வன்கோல் இத்யாதி. அப்படிதானே கூட்டிக்கொண்டு போனானேயென்ன - நானிலம் இத்யாதி. இதுக்குபாவம் - ஸம்ஸாரம் இத்யாதி. திருவிருத்தம். இதுக்கு,

''நசபுகராவர்த்ததே'' (நசபுகராவர்த்ததே) என்கிறதேசத்திலே புகுந்தோம்'' என்று தானேசொல்லித் தேற்றிக்கொண்டிறே போவது. ஆக இப்படி தம்மை அவ்வருகேகோடு போகையிலே பதறுகிறபடியை யநுஸந்தித்தார்; ''இவன்இப்படி நம்பக்கல் பதறுகைக் கடியேன்?'' என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒன்றும்கண்டிலர். முதலிலே தம்பக்கலிலே அத்வேஷத்தையும் பிறப்பித்து, அதடியாக விசேஷகடாக்ஷத்தைப்பண்ணி, தம்பக்கலிலே இச்சையையும்பிறப்பித்து, ''தானேயுபாயம்'' என்னும் புத்தியைப் பிறப்பித்து, அஸஹ்யாபசாரஸஹஸ்ரராயிருக்கிற தம்முடைய அபசாரங்களை யடையப்பொறுத்து, விஷயங்களிலே ப்ரவணராய்ப்போந்ததம்மை ''பலநீகாட்டிப்படுப்பாயோ'' என்று தாமே சொல்லும்படிபண்ணி, தன்னாலல்லது செல்லாமையைப்பிறப்பித்து, தானேவந்து அவ்வருகே கோடுபோவானாக த்வரிக்கிறபடியை யநுஸந்தித்து, ''இன்று இப்படி நம்மையாதரிக்கிற இவன் அநாதிகாலம் நம்மைவிட்டு ஆறியிருந்தபடியெங்ஙனே? இன்று இப்படி யாதரிக்கைக்குத் தான் ஹேதுவேன்?'' என்றுபார்த்தார்; தம்பக்கல் ஒருஹேது கண்டிலர். இப்பேறு தாமடியாகவந்ததோன்றல்லாமையாலே தம்பக்கல் ஒருவாசிகண்டிலர்; முன்புத்தையிற் காட்டில் இப்போது தமக்கு ஓர் ஏற்றமுண்டாக நினைத்திருக்குமவரன்றே. முன்பேதொடங்கி நெடுங்காலம் இவரைப்பெறவேணுமென்றிருக்கிறவன் இவர்க்கு இப்போது ஒன்றைச்செய்தானாக நினைத்திரானே. ''இனி ஸர்வஜ்ஞனானவனாகிலும் இதுக்கொரு போக்குச்சொல்லுமாகில் அவனைக்கேட்போம்'' என்றுபார்த்து, ''இன்று இப்படி இத்தை சிரஸாவஹிக்கிறதேவர் முன்பு அநாதிகாலம் இத்தைக்கைவிட்டிருப்பானேன்? இப்போதுஇத்தை யாதரிப்பானேன்?'' என்றுகேட்டார்; ''உம்முடைய பக்கல் அத்வேஷமடியாகச்செய்தோம்'' என்னமாட்டானே; தான்அறிய அதுவும் தன்னாலே

புணர்ந்துடன்போக்கென்று துறை. இப்பாட்டில் நாயகன் வைஷ்ணவனேயாகிலும் ஈஶ்வரனுக்கும் உபலக்ஷணம். நாவிலம் வாய்க்கொண்டு - நாலுவகைப்பட்ட பூமியை வாயிலேவைத்துக்கொண்டு. நன்வீறமென்று - நிஸ்ஸாரமாம்படியென்று. கோதுகொண்ட - கோதாக்கின. வேனலந்செல்வன் - உஷ்ணகிரணனான ஆதித்யன். சுவைத்துமிழ்பாலை - சுவைத்துமிழ்ந்தபாலைதேசத்தை. கடந்த - பொன்னேயென்று - நாயகியை ஸம்போதிக்கிறபடி. 'கானிலம்தோய்ந்து விண்ணோர் தொழும்கண்ணன் வெஃகாவுது' என்று - ப்ராப்யதேசத்தைக் காட்டுகிறபடி. இதுக்கு ஸ்வாபதேசத்திலேஹாவம் - ஸம்ஸாரமாகிற இத்யாதிவாக்யம். கானிலம்தோய்ந்து - பூமியிலே கால்பாவிநின்று. உது - அதூரவிப்ரக்ருஷ்டம். அம்பூஇத்யாதி - அழகியபூவையும் தேனையுமுடைய அழகியசோலையவ்வருகேயிருக்குமது. எப்பாலைக்கும் சேமத்ததே- எல்லாவவஸ்தைக்கும் க்ஷேமமுடைத் தென்றபடி. கீழ்ச்சொன்னபடியை யநுவதிக்கிறார் - ஆகஇப்படி இத்யாதி. அத்வேஷாதிகள் தம்பக்கலுண்டாயிருக்க ''கண்டிலர்'' என்பானென்னென்ன - முதலிலே இத்யாதி. ''என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்'' ''அமலங்களாகவிழிக்கும்'' ''மருவித்தொழும் மனமேதந்தாய்'' ''நின்பாதமே சரணாகத் தந்தொழிந்தாய்'' ''விண்டேயொழிந்த வினையாயினவெல்லாம்'' ''நின்னலாலிலேன்காண்'' ''விண்ணுலகம்தருவானாய் விரைகின்றான்'' என்றவற்றைப்பற்ற - அத்வேஷத்தை இத்யாதி ஸபதக்ரமமும். ''அறுக்கும்வினையாயின'' என்றத்தைப்பற்ற - அஸஹ்யாபசார இத்யாதி என்னுதல். ''இன்றென்னைப்பொருளாக்கி'' இத்யாதியைப்பற்ற - இன்றுஇப்படி இத்யாதி. காரணமைக்கடியேதென்ன - இப்பேறு இத்யாதி. ''வாசிகண்டிலர்'' என்கிறதென்? ப்ராவண்யமுண்டேயென்ன - முன்புத்தை இத்யாதி. இவர் நினைவாலில்லாவிட்டாலும் அவன் நினைவாலே ஒரு ஸுக்ருதமில்லையோவென்ன - முன்பேதொடங்கி இத்யாதி. ஒன்றைச்செய்தானாக இவர்பண்ணின ஸுக்ருதமடியாக ஒன்றைச்செய்தானாக என்றபடி. ''ஒன்றெனக்கருள்செய்ய வுணர்த்தலுற்றேனே'' என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - இனி ஸர்வஜ்ஞனான இத்யாதி

வந்ததாகையாலும், அதுதான் பேற்றுக்கு ஈடான ஸாதநமாகப்போராமையாலும். இனி, ரக்ஷகனானவனுக்கு நெடுநாள் ரக்ஷ்யவர்க்கத்தைவிட்டிருந்த இதுக்குச் சொல்லலாவ தொன்றில்லையே,பிற்பாடனானதுக்கு லஜ்ஜிக்குமதுக்குமேற்பட;ஆகையாலே சொல்லலாவ தொரு மறுமாற்றம் காணாமையாலே கவிழ்ந்துநின்று காலாலேதரையைக் † கீறினான். முதலிலே ஐமூத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப்பண்ணித் தன்பக்கலிலே இச்சையைப் பிறப்பிக்கைக்கு வழியிட்டுவைத்தான்; அவ்வழியாலே இச்சையைப் பிறப்பித்தான்; தன்பக்கலிலே உபாயபாவத்தை எறட்டுக்கொண்டு * போய்நின்றஞானந்தொடங்கி இவ்வளவாகத் தன்பக்கலிலே வரநிறுத்தினான்; பரபக்திதொடங்கி பரமபக்திபர்யந்தமான உபாவிசேஷங்களைப் பிறப்பித்தான். "இதுதன்னை முன்பே செய்யாவிட்டதென்?" என்ன; "இதுக்குச்சொல்லலாவ தொன்றில்லாமையாலே நிருத்தரனாய் நிற்கிறானித்தனை" என்றுபார்த்து, இப்படி அவன் தம்பக்கல்பண்ணின விஷயீகாரத்தையும் அதுக்கடியான அவனுடைய க்ருபாதிகுணங்களையும்அநுஸந்தித்து, "இதொரு நிர்ஹேதுகவிஷயீகார மிருக்கும்படியே!" என்று அதிலே ஆழங்காற்பட்டு விஸ்மிதராய் ஹ்ருஷ்டராய்க் களிக்கிறார்.

முதற் பாட்டு.

திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன், என்னத்
திருமால்வந்துஎன்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்
குருமாமணியுந்துபுனல்பொன்னித்தென்பால்
திருமால்சென்றுசேர்விடம் தென்திருப்பேரே.

ஆ.—திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்னும் இச்சொல்லைச் சொன்னேனென்னுமிதுக்கு மேற்படச் சொல்லலாவதொரு ஹேது என்பக்கலில்லை; இச்சொல் இத்தனையும் மெய்யே சொன்னேன் ஹேதுவாக, குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித் தென்பாலான திருப்பேரைத்திருநகரியாக வுடையனாயிருந்த எம்பெருமான் பெரியபிராட்டியாரோடேகூட என்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்து இப்படி என்னோடேகலந்து பரிமாறுவதே! ஒருவனுடைய அபிநிவேச மிருக்கும்படியே! என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமாலிருஞ்சோலைமலை என்றேன்: என்னுங்காட்டில், அத்யந்தநிரபேக்ஷனாயிருக்கிற தான் பிராட்டியோடே கூட வந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினான் என்கிறார்.

இவன் நிருத்தரனானமைக்கு ஹேத்வந்தரம் - இனி ரக்ஷகனானவனுக்கு இத்யாதி. மறுமாற்றம் - ப்ரத்யுத்தரம். கவிழ்ந்துநின்று காலாலே தரையைக்கீறினான் என்றது - "உணர்த்தலுற்றேன்" என்றவநந்தரம், அவன்வார்த்தையின் மிக்கே "உற்றேனுகந்துபணிசெய்து" என்று தாமே ஸமாஹிதராகையாலே ஸித்தம். அவன் நிருத்தரனானபின்பு தாமே ஸமாஹிதரானபடியைக் காட்டுகிறார் - முதலிலே இத்யாதி. "என்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்" என்றதைப்பற்ற - அவன்தம் பக்கல் இத்யாதி. "காரேழ்" இத்யாதியாலே ரக்ஷணம்சொன்னபோதே க்ருபாதிகுணங்களும் ஸித்தம். "இன்றென்னைப்பொருளாக்கி" என்றதைப்பற்ற - நிர்ஹேதுகவிஷயீகாரம் என்றது. "அமுதமுண்டுகளித்தேன்" என்றதைப்பற்ற - ஹ்ருஷ்டராய்க்களிக்கிறார் என்றது.

---

† 'கீறிகின்றான்' என்று சில ப்ரதிகள்.

[குருமாமணி என்றுமேலுக்கு] - பெருவிலையனாய் அழகியவான ரத்னங்களைக் கொடுவந்து தள்ளாநின்றுள்ள புனலையுடைய பொன்னியினுடைய தென்கரையிலே ஸ்ரிய:பதியான தான் சென்று சேரும் ஶ்லாக்யமான தேஶம் தென்திருப்பேர்.

ப.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைப்போய்க் கிட்டுங்காட்டில் லக்ஷ்மீஸஹாயனாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்தானென்கிறார்.

(நாட்டுவார்த்தை மர்யாதையாலே), திருமாலிருஞ்சோலை மலையென்றேன் என்ன - திருமாலிருஞ்சோலையென்று சொன்னவளவிலே, திருமால் - ஸ்ரிய:பதியாய் பரிபூர்ணனான தான், வந்து - (ஸாபேக்ஷரைப்போலே) வந்து, என்னெஞ்சம் - (உக்திக்குக் கூட்டுப்படாதேயிருக்கிற) என் நெஞ்சுக்குள்ளே, ("வாக்குக்கு பூர்வஹாஸியல்லவோ மநஸ்ஸு" என்கிற ஸ்வாபிப்ராயத்தாலே அவளும் தானுமாக) நிறைய-பரிபூர்ணமாக, புகுந்தான்-; திருமால் - (என் நெஞ்சிலே வருகைக்காக) "ஶ்ரியாஸார்த்தம்ஜகத்பதி:" என்றவளோடேஒருதேசவிசேஷத்திலே யிருக்கிறவன், சென்றுசேர்விடம் - சென்று கண்வளர்ந்தருளினவிடம், குருமாமணி - அதிஶ்லாக்யமான மாணிக்கங்களை, உந்து - உந்துகிற, புனல் - புனலையுடைய, பொன்னி - பொன்னியின், தென்பால் - தென்பக்கத்தில், தென் திருப்பேர் - தர்ஶநீயமான திருப்பேர்.

இ.—முதற்பாட்டில், யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேக்ஷனான தான்பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளேபுகுந்தருளினானென்கிறார்.

[திருமாலிருஞ் சோலைமலை என்றேன்] - சிலர் ஒருமலையைச் சொல்லுமிடத்தில் ஒருவிஶேஷணத்தையிட்டுச் சொல்லவேணும், அம்மாத்ரம் சொன்னேனத்தனை என்கிறாநின்றார் இவர்; இவ்விஶேஷணத்தையிட்டுச் சொல்லிற்றுத் தன்பக்கல் ஆதரத்தாலே என்கிறாநின்றான் அவன். [என்ன] - மநஸ்ஸஹகாரமில்லை, உக்திமாத்ரமேயென்றிருக்கிறார். ராவணன் தம்பிக்கு மித்ரபாவமே அமையும் என்றிருக்குமவன், இவர்க்கு உக்திக்கு அவ்வருகு ஒன்றுவேணுமென்றிருக்குமோ? "ஶேஷத்வம் ஸ்வரூபமாகில், உபாயபாவம் நம்தலையிலே கிடந்ததாகில், அத்வேஷமுண்டாகில், நம்பேறாக விஷயீகரிக்கைக்கு உக்திக்கு அவ்வருகுவேண்டா" என்கிறாநின்றான் அவன். [திருமால்] - அஹ்ருதயமாகச் சொன்னதுதன்னையும் ஸஹ்ருதயமாக்குவாரும் அருகேயுண்டு. [வந்து] - நம்மை அங்கே அழைத்துக்கார்யம் கொள்ளுகையன்றிக்கே நாம் இருந்தவிடத்தே வருவதே! ஸாபேக்ஷன் இருந்தவிடத்திலே பூர்ணன் வருவதே! ஸர்வர்க்கும் அபிகம்யனானவனுக்கு நான் அபிகம்யனாவதே! "ஸோऽஹம் த்வாந்தஸா தேஜஸா ஜ்வலந்" [என்னெஞ்சம்] - உக்திக்கு அஸஹகாரியான என்னெஞ்சம். [நிறையப் புகுந்தான்] - விஷயாந்தரங்களுக்கு அவகாஶமில்லாதபடி பாழ்நீரப் புகுந்தான். [குருமாமணி இத்யாதி] - பெருவிலையனாய் தர்ஶநீயமான ரத்நங்களைக் கொண்டுவந்து தள்ளாநின்றுள்ள புனலையுடைய பொன்னித்தென்கரையிலே ஶ்லாக்யமான தேஶம் என்றபடி. ஶ்ரிய:பதிசேரும்படி ஶ்லாக்யமான தென்திருப்பேர்; இத்தேசத்தை வாஸஸ்தாநமாகவுடையவன், அஹ்ருதயமான என்உக்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு என்னெஞ்சிலே விரும்பிப் புகுந்தான். கீழ் "திருமால்" என்றவிடம் புருஷகாரபாவத்தைச் சொல்லிற்று; மேலில் "திருமால்" என்றவிடம், உத்தார்யத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைச் சொல்லுகிறது.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. யாத்ருச்சிகமாகத் திருமலையைச் சொல்லுங்காட்டில் நிரபேக்ஷனான தான் பிராட்டியோடே கூடவந்து என்னுள்ளே புகுந்தருளினான் என்கிறார்.

[திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி]-முன்பு அநாதிகாலம் ஈஶ்வரனுக்குத்தம்பக்கல் பேரிட்டுக் கொள்ளலாவதின்றிக்கே யிருக்க இப்போது அவனுக்குப் பேரிட்டுக்†கைக் கொள்ளுகைக்கு அடியானது இன்னதென்கிறார். ஓரோதேசங்களில் மலைகளைச் சொல்லாநின்றால் ஓரோ விசேஷணங்களையிட்டுச் சொல்லக்கடவதாயிருக்குமிறே; அப்படியே, திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன். [என்ன] - மநஸ்ஸஹகாரமுமில்லைகிடீர், உக்திமாத்ரமே என்பக்கலுள்ளது. "இவன் ஶேஷபூதனாயிருந்தானாகில், உபாயபாவம் நம்பக்கலிலேயா யிருந்ததாகில், இவருடையபேறு நம்பேறாயிருந்ததாகில், சேதநனானவாசிக்கு உக்திமாத்ரமுண்டாய்த்தாகில், இதுக்கவ்வருகு கொண்டு கார்யமென்?" என்றிருக்குமவனிறே. இதுதான் ஒருமலையிறே அவனுக்கு. உக்தியை இல்லையென்னவொண்ணாதே; இதுக்கடி யாராயுமவனல்லனே. ராவணன்தம்பிக்கு மித்ரபாவமே யமையுமென்னுமவன், இதுக்கவ்வருகொன்று வேணுமென்றிரானிறே. மலைகளினுடைய ஸாமாந்யம் கிடக்க, இவ்விசேஷத்தைச் சொல்லிற்று - இதிலுண்டான ஆதராதிஶயமன்றோ என்றிராநின்றானாய்த்து அவன். ஆக, இவர்க்கு ஒன்றில்லையென்னவுமாய், அவனுக்கு இதொன்றுண்டென்னவுமாம்படி யிருக்கிறதிறே இதுதானே. [திருமால்] - அஹ்ருதயமாகச் சொன்னதுதன்னை ஸஹ்ருதயமாக்கிக்கொடுப்பாரும் அருகேயுண்டென்கிறார். [வந்து] - "அவன் வருவதே!" என்று இவர் விஸ்மயப்படாநிற்க, 'பிபாஸைவர்த்தித்தவன் தண்ணீரிருந்தவிடத்தே வருமத்தனையன்றோ?' என்றாய்த்து அவன்வார்த்தை. க்ருபணராயிருப்பார் ஶ்லாக்யரிருந்தவிடத்தே வருமித்தனையன்றோ என்றிராநின்றான். எல்லார்க்கும் அபிகம்யனானவனுக்கு நான் அபிகம்யனானேன்! "ஸௌஹார்த்³ர ஸௌஶீல்ய" (ஸௌலப்யகச்

முதற்பாட்டு.—திருமாலிருஞ்சோலை இத்யாதி. பூர்வார்த்தத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - யாத்ருச்சிகமாக இத்யாதி. நிரபேக்ஷன் என்றது - "திருமால்" என்றதிலே வித்தம்.

"திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்" என்றதுக்குபாவம் - முன்பு அநாதி இத்யாதி. பேரிட்டுக் கைக்கொள்ளுகைக்கு" என்பானென்? "திருமாலிருஞ்சோலை" என்று விசேஷிக்கையாலே வ்யுத்பத்திபூர்வகமாயன்றோ இருக்கிறதென்ன - ஓரோதேசங்களில் இத்யாதி. இத்தால் - வாசியறிந்துசொன்னேனல்லேனென்றபடி. "என்ன" என்றதுக்குபாவம் - மநஸ்ஸஹகாரமும் இத்யாதி. அஹ்ருதயோக்திமாத்ரத்தாலே புகுரக்கூடுமோவென்ன - இவன் ஶேஷபூதன் இத்யாதி. குணக்ராஹகனாகையாலே இவன்பக்கலுள்ளதைப் போரப்பொலியக்கொள்ளுமென்னுமத்தை ரஸோக்தியாக அருளிச்செய்கிறார் - இதுதான் இத்யாதி. "ஆகையாலே இதுதானொருமலையிறே யவனுக்கு" என்றுகூட்டுவது. அஹ்ருதயமான வுக்தியும் அவனுக்கு பாரமென்று கருத்து. விவரணம்- உக்தியை இத்யாதி. ஆனாலும் அஹ்ருதயம் ஸஹ்ருதயமாக நிரூபித்துக் கொள்ள வேண்டாவோவென்ன - இதுக்கடி இத்யாதி. அடியாவது - மநஸ்ஸஹகாரம். இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - ராவணன்தம்பிக்கு இத்யாதி. "இதுதானொருமலையிறே" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - மலைகளினுடைய இத்யாதி. "திருமாலிருஞ்சோலை" என்கிற விசேஷணத்திலே நோக்கு. இவ்வாக்யங்களாற்சொன்ன அர்த்தத்தைத் தொகுத்து அருளிச்செய்கிறார் - ஆக இத்யாதி. "திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்" என்றவநந்தரம் "திருமால்" என்றதுக்குபாவம் - அஹ்ருதயமாக இத்யாதி. "வந்து" என்றதுக்குபாவம் - அவன்வருவதே இத்யாதி. விவரணம் - க்ருபணராய் இத்யாதி. இத்தால்பாவம் - எல்லார்க்கும் இத்யாதி. அப்படி அவன் அபிஸரித்தவிடமுண்டோவென்ன - ஸௌலப்யகச்சந் இத்யாதி. "ஸௌஹார்த்³ர ஸௌஹ்ருத³ தேஜாம்ஸ்யபி ஸ மத்³பாவ

† 'கொள்ளுகைக்கு' என்று பாடாந்தரம்.

சத் - ஸ்பரிம்) என்னுமாபோலே. [என்னெஞ்சம்] - அந்தவுக்திஸஹக்ருதமான என் நெஞ்சிலே. [நிறையப்புகுந்தான்] - விஷயாந்தரங்களுக்கு அவகாசமில்லாதபடி புகுந்தான்; அத்ரிஸஹவாஸ்ரமத்திலே, 'நான் ராமன்: இவள் மைதிலி: இவன் லக்ஷ்மணன்' என்று நமஸ்கரித்து நின்றாற்போலே; அக்காட்டில் பாழடையத் தீரும்படி புக்காற்போலே என்னெஞ்சில் பாழ்தீரப் புகுந்தான். [குருவித்யாதி] - தான்விரும்பிச் சென்று சேரும் தேசம் அதுவாயிருக்கக்கிடீர் என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்ததென்கிறார். எல்லார்க்கும் ப்ராப்யனவன்கிடீர் என்னை ப்ராப்யனாகக் கொள்ளுகிறான். பெருவிலையனாய் தர்ஸநீயமான ரத்நங்களைக்கொண்டுவந்து தள்ளாநின்றுள்ள புனலையுடைய பொன்னித் தென்கரையிலே. ஸ்லாக்யமான தேசமென்றபடி. "ஜாஹ்நவீஜலாக்ருதகக:" (துக்தாப்திர்ஜநக:)இத்யாதிவத். [புனல்] - ஸ்ரமஹரமான தேசத்தை யுடையவன்கிடீர் இங்கேவந்து புகுருகிறான். [திருமால்சென்று சேர்விடம்] - பரமரஸிகனானவன், தானும் பிராட்டியுமாய் விரும்பிச் சென்று சேரும் தேசம்அதுவா யிருக்கச்செய்தே,அதுகிடக்க, திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்; இந்த அஹ்ருதயமான உக்திமாத்ரத்தைக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே வந்து புகுந்தான். கீழில் "திருமால்" என்றவிடம், புருஷகாரபாவத்தைச் சொல்லிற்று; மேலில் "திருமால்" என்றவிடம், உத்தரார்த்தத்தில் லக்ஷ்மீஸம்பந்தத்தைச்சொல்லுகிறது. (க)

—

இரண்டாம் பாட்டு.

—

பேரேயுறைகின்றபிரான் இன்றுவந்து
பேரேனென்றுஎன்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்
காரேழ்கடலேழ்மலையேழுலகுண்டும்
ஆராவயிற்றானை அடங்கப்பிடித்தேனே.

டீ.ந:। ஸ்வாந்தவஸிஜிதஸ்வாந்தாக்ஷே" இத்யாதி. "நிறைய" என்றதுக்கு பாவம் - விஷயாந்தரங்களுக்கு இத்யாதி. "புகுந்தான்" என்றதுக்கு பாவம் - அத்ரிஸஹவான் இத்யாதி. ஸவிநய மாகப் புகுந்தானென்றபடி. "விஷயாந்தரங்களுக்கு" இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - அக்காட்டில் இத்யாதி. உத்தரார்த்தத்துக்கு பாவம் - தான்விரும்பி இத்யாதி. "திருமால்" என்றதுக்கு பாவம் - எல்லார்க்கும் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - பெருவிலையனாய் இத்யாதி. "குருமாமணியுந்துபுனல்" என்றத்தால்பலிதம் - ஸ்லாக்யமான இத்யாதி. "உந்துபுனல்" என்றதுக்கு ஸம்வாதம் - துக்தாப்தி: இத்யாதி. "ஜாஹ்நவீஜலாக்ருதகொஜநந்யஹரியம் ஸ்ரீரங்கவாஸ்த் வாஸ:ஸ்ரீரஙேஜா ஸ்வாவஸதஹஹாதிஹகிம்காவ்யாதிதீவாகலா। வஹவ்யாரேரவத வநநஹாராணிக்ய ரோகொ தராநுகாவேஸ்ஸிஹாஸ்கவெரவிடிய தீவவரு திவஸாவெஸவ்யகாழ" இதி ஸ்ரீரங்கராஜஸ்தவே. இதில்உத்தரார்த்தம் இங்கு விவக்ஷிதம் - "புனல்பொன்னி" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - ஸ்ரமஹரமான இத்யாதி. அங்வயித்தார்த்தம் - பரமரஸிகனானவன் இத்யாதி. இருகால் "திருமால்" என்றதுக்கு பாவம் - கீழில்திருமால் இத்யாதி. 'திருமால்சென்றுசேர்விடம் - குருமாமணியுந்துபுனல் பொன்னித்தென்பால் - தென்திருப்பேராயிருக்கச்செய்தேயும் - திருமாலிருஞ்சோலைமலையென்றேன்: என்னத் திருமால்வந்து என்னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்' இத்யந்வய:. (க)

ஆ.—(பேரேயுறைகின்றபிரான்.) - அகாரணமாக இன்றுவந்து இனிப் பேரேனென்று நெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்; இதற்குமுன்பு இப்படி என்னெஞ்சில் புகுந்தருளப்பெறாமையாலே ஸர்வஜகதீஶ்வரனாயிருந்து வைத்தும் ஸாபேக்ஷனாயிருந்தவன், இன்று என்னுள்ளே புகுரப்பெற்று நிரபேக்ஷனானே னென்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், இதுக்குமுன்பு தான் ஸர்வேஶ்வரனாயிருந்து வைத்தே என்னோடே கலக்கப் பெறாமையாலே குறைவாளனாயிருந்தவன் நிர்ஹேதுக மாக என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலேவந்து புகுந்து பூர்ணனானான் என்கிறார்.

[பேரே என்றுதொடங்கி] - திருப்பேரைத் தனக்குக் கோயிலாகப்பெற்று அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரன், இனி ஒருநாளும்போகேன் என்று சொல்லிக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயம் பூர்ணமாம்படி இன்று வந்து புகுந்தான். [காரேழ்கடலேழ் என்றுதொடங்கி] - புஷ்கலாதிமேகம் ஏழையும் ஸப்தஸமுத்ரங்களையும் ஸப்தகுல பர்வதங்களையும் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும் குறைவாளனா யிருந்தவனுக்கு இனி ஒன்றும் தேடவேண்டாதபடி பரிபூர்ண பாத்ரமானேன்.

ப.—அகந்தாம், முன்பு குறைவாளரைப்போலே இன்று 'ஒருகாலும்போ கே'னென்று என்னெஞ்சிலே பூர்ணனாய்ப்புகுந்தானென்கிறார்.

பேரே - திருப்பேரிலே, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான் - ஸர்வேஶ்வரன், இன்றுவந்து - (முன்பு குறைவாளனாயிருந்தாற்போலே) இன்று (நிர்ஹேதுகமாகத்தானே ஸாபேக்ஷனாய்) வந்து, பேரேனென்று - (இனிப்போவென்றால் ஒருகாலும்) போகேனென்று, என்னெஞ்சு - என்னெஞ்சிலே, நிறைய - பரிபூர்ணமாம்படி, புகுந்தான் - ; (ஆகையாலே), காரேழ் - (புஷ்கலாவர்த்தகாதிகளான) மேகங்கள் ஏழையும், கடலேழ் - ஸமுத்ரங்கள்ஏழையும், மலையேழ் - குலபர்வதங்கள் ஏழையுமுடைத்தான, உலகுஉண்டும் - லோகத்தையெல்லாம் அமுதுசெய்தும், (ரக்ஷணத்தில் பாரிப்பாலே), ஆராவயிற்றானை - நிறையாதவயிற்றையுடையானை, அடங்க - என்னுள்ளே புகுந்து ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனாம்படியாகக்கொண்டு, பிடித்தேன் - அநுபவிக்கப் பெற்றேன்.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், தான் ஸர்வேஶ்வரனாய் வைத்து என்னோடு கலக்கப்பெறாமையாலே குறைவாளனானவன், இன்று நிர்ஹேதுகமாக என் ஹ்ருதயத்திலே புகுந்து பூர்ணனானான் என்கிறார்.

[பேரேயுறைகின்ற பிரான்] - திருப்பேரைத் தனக்குக் கோயிலாகப்பெற்று அங்கே நிரந்தரவாஸம் பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரன். [பேரேனென்று என்னெஞ்சு நிறைய - இன்றுவந்து - புகுந்தான்] - தன்னை ஒருவர் கேட்டாரின்றிக்கே யிருக்கத் தானே "இனி ஒருநாளும் போகேன்" என்றுசொல்லி, பிராட்டி தன் பக்கல் சொல்லு மத்தைத் தான் என்பக்கலிலே சொல்லாநின்றான். [என்னெஞ்சம்] - இவனுடைய அபிநிவேஶத்தை ஆதரியாத நெஞ்சானது பூர்ணமாம்படி, முன்பு நினைவின்றியேயிருக்க இன்றுவந்து புகுந்தான். முன்பு நினைவுண்டாவது தன்பக்கல் முதலுண்டாகிலிறே. [காரேழ் இத்யாதி] - புஷ்கலாதிமேகம் ஏழும், ஸப்தஸமுத்ரங்களும், ஸப்தகுலபர்வதங்களுமான லோகத்தைத் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும் ஒன்றும் செய்யாதானா யிருக்குமவனை. [அடங்கப் பிடித்தேனே] - இப்படி அபிநிவிஷ்டனாயிருக்கிறவனைப்

பூர்ணனாக்கினேன். அதாகிறது - ப்ரளயாபத்தை நோக்கி ரக்ஷித்தாலும், ஸ்ருஷ்டிமுதலாக மோக்ஷபர்யந்தமாக யத்நம் பண்ணவேண்டுகையாலே குறைவாளனாயிருக்கும்; ஒருதேஶ விஶேஷத்திலே கொண்டுபோய்க் கார்யங்கொள்ளலாம்படி யிருக்கையாலே இப்போதிறே குறைவற்றது. இனி அவனுக்கு ஓர் அபேக்ஷையில்லாதபடி பரிபூர்ணபாத்ரமானேன் என்கிறார்.

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு தான் ஸர்வேஶ்வரனாய்வைத்து என்னோடே கலக்கப்பெறுமையாலே குறைவாளனானவன், இன்றுவந்து நிர்ஹேதுகமாக என் ஹ்ருதயத்திலேபுகுந்து பூர்ணனானேனென்கிறார்.

[பேரேயுறைகின்றபிரான்] - திருப்பேரிலேவந்து நித்யவாஸம்பண்ணுகிற ஸர்வேஶ்வரன். [இன்றுவந்து] - இது உண்டா மென்று நென்னேற்றுஅறிவது, தாம் ஒரு ஸாதநாநுஷ்ட்டாநம்பண்ணிவைத்தாராகிலிறே. [பேரேனென்று]- "பேரேன், பேரேன்" என்னாநின்றானாய்த்து, "நீபோவுதியோ, இருப்புதியோ?" என்று கேட்பாருமின்றிக்கேயிருக்கச்செய்தே, இங்குப் பிராட்டி தன்விஷயத்திற் சோல்லும் வார்த்தையைத் தான் என்விஷயத்திலே சொல்லாநின்றான். "நான்போகேன், போகேன்" என்று சூழ்த்துக்கோடாநின்றாய்த்து, தன்னையதிசங்கைபண்ணுவாரு மின்றிக்கேயிருக்க; "த்ரிபிஸ்தைர் ப்ராத்ருபிஸ்ஸஹ" (த்ரிபிஸ்தைர்ப்ராத்ருபிஸ்ஸஹ). [என்னெஞ்சு]- "இவன் பேரிலேன், இருக்கிலேன்?" என்றிருக்கிற என்நெஞ்சு. [நிறையப்புகுந்தான்] - பூர்ணமாம்படி புகுந்தான். [கார்இத்யாதி]-புஷ்கலாவர்த்தகாதி மேகங்களேழும், கடலேழும், மலைகளேழுமான ஜகத்தையெல்லாம் திருவயிற்றிலேவைத்து, பின்னையும், தன்னைவிஶ்வஸித்து உடன்கிடந்தவனை மடிதடவினவனைப்போலே "நாமென்செய்தோமானோம்" என்றிருக்குமவனை. ஸ்ருஷ்டிதொடக்கமாக மோக்ஷபர்யந்தமாக ரக்ஷ்யவர்க்கத்தினுடைய ஸர்வவிய ரக்ஷணத்தையும்பண்ணி, பின்னையும் "ஒன்றும் செய்யப்பெற்றிலோம்" என்றிருக்குமவனை. [அடங்கப்பிடித்தேனே] - "நாமெல்லாம்செய்தோம்" என்று அவன் தேகுட்டும்படி பண்

இரண்டாம்பாட்டு.—பேரேயுறைகின்ற இத்யாதி. "பேரேன்" என்றத்தைப்பற்ற - குறைவாளனானவன் என்றது. "இன்று" என்றத்தைப்பற்ற - நிர்ஹேதுகமாக என்றது. "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றத்தைப்பற்ற - பூர்ணனானேன் என்றது.

"இன்று" என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யம் - இதுண்டாமென்று இத்யாதி. நென்னேற்று - முதல்நாள். ஆரைக்குறித்து "பேரேன்" என்கிறானென்ன - நீ போவுதியோ இத்யாதி. இத்தால் ஸ்வாரஸ்யம் - இங்குப்பிராட்டி இத்யாதி. இங்கு - இவ்வர்த்தவிஷயமாக. சொல்லும் வார்த்தையை - "அகலகில்லேனிறையும்" என்றுசொல்லும் வார்த்தையையென்றபடி. விவரணம் - நான் போகேன் இத்யாதி. சூழ்த்துக்கோடுக்கை - ஆணையிட்டுக்கொடுக்கை. ஆணையிட்டுக்கொடுத்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - த்ரிபி: இத்யாதி. இந்தசப்தம் ஸ்ரீவிபீஷணாழ்வானோடே. "ஸுஹ்ருத்வா ராவணம் ஸங்க்யே ஸபுத்ரஜநபாந்தவம் । அயோத்யாம் ப்ரவேக்ஷ்யாமி த்ரிபிஸ்தைர் ப்ராத்ருபிஸ்ஸஹ" இதி யுத்தகாண்டே ஏகோநவிம்ஶே விபீஷணம்ப்ரதி ராம:. "என்னெஞ்சு" என்றதுக்கு ஸ்வாரஸ்யம் - இவன் இத்யாதி. தன்பக்கல் ஆதாரமற்றிருக்கிற நெஞ்சென்றபடி. ஆராமையின் ஸ்வாரஸ்யம் - பின்னையும் இத்யாதி. மடிதடவுகை - மடியில் த்ரவ்யத்தை அபஹரிக்கை. இத்தால் பலிதம் - ஸ்ருஷ்டிதொடக்கமாக இத்யாதி. அதாவது - "உலகுண்டும்" என்ற - மோக்ஷபர்யந்த ரக்ஷணோபலக்ஷணமாய், "ஆராவயிற்றானை" என்று - "உன்னடியார்க்கென்செய்வேனென்றே யிருத்தி" என்கிறபடியே அவன்குணமாய், "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்று - அவன்பூர்ணவிஷ

ணிக்கொண்டேன். ப்ரளயத்திலகப்பட்ட ஜகத்தையெடுக்கையாவது - பின்னையும் ஸம்ஸாரத்தைப் பூண்கட்டுகையிறே; பரமபதத்தளவும்செல்ல நடத்தப்பெறாமையாலே குறைபட்டிறேகிடப்பது; அவன்என்னை அவ்வளவும் கொண்டுபோம்படி நான் சமைகையாலே அவனுடைய அபிநிவேசம் தீர்ந்ததாய்த்து. அவனுடைய பரிபூர்ணவிஷயீகாரத்துக்குப் பாத்ரபூதனானே னென்றபடி. (உ)

மூன்றாம் பாட்டு.

பிடித்தேன்பிறவிகெடுத்தேன் பிணிசாரேன்
மடித்தேன்மனைவாழ்க்கையுள்நிற்பதோர் மாயையை
கொடிக்கோபுரமாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்
அடிச்சேர்வதுஎனக்குஎளிதாயினவாறே.

ஆ—(பிடித்தேன்.) - எம்பெருமானை இனியொருநாளும் விச்லேஷியாதபடி பற்றினேன்; ஸுரநரதிர்யகாதி நாநாவித தேஹப்ரவேச ரூபஜந்மத்தையும் ஜந்ம நிபந்தந து:க்கத்தையும் போக்கினேன்; தத்து:க்கஹேதுவாய் அநாதிகாலந்தொடங்கி இன்றளவும் செல்லுகிற இந்தப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையும் நிவர்த்திப்பித்தேன். இப்படி திருப்பேரானடி சேர்வது எனக்கெளிதாவதே! என்று களிக்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், எம்பெருமான் நிர்ஹேதுகமாகத் தம்மோடேவந்து ஸம்ச்லேஷித்தபடியை அநுஸந்தித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன் என்று தொடங்கி] - எம்பெருமான் திருவடிகளை ஒருநாளும் பிரியாதபடி பற்றினேன்; ஜந்மங்களைப் போக்கினேன்; ஜந்ம நிமித்தங்களான து:க்கங்களைச் சாரேன்; ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கு உறுப்பான ப்ரக்ருதியை நிவர்த்திப்பித்தேன்.

ப.—அநந்தரம், ஆச்ரிதஸுலபனான ஸர்வேச்வரனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டுகை எனக்கெளிதானபடி, அதடியாக ஸமஸ்ததுரிதமும் நிவ்ருத்தமாம்படியாய்த்து என்கிறார்.

கொடி - கொடிகளையுடைய, கோபுரம் - கோபுரங்களாலும், மாடங்கள் - மாடங்களாலும், சூழ் - சூழப்பட்ட, திருப்பேரான் - திருப்பேரைவாஸஸ்தாநமாகவுடைய ஸுலபனானவனுடைய, அடி - திருவடிகளை, சேர்வது - சேருகை, எனக்கெளிதாயினவாறு - எனக்கெளிதானப்ரகாரமிருந்தபடி, பிடித்தேன் - (நிர்ஹேது

யீகார பாத்ரபூதனானேனென்றபடி. 'அடங்கப்பிடித்தேனே' என்றவநந்தரம் - அவனுடைய பரிபூர்ண இத்யாதிவாக்யம் அநுஸந்தேயம். "ஆராவயிற்றானை" என்றதுக்கு - மோக்ஷத்திலே கொடுபோகப்பெறாமையாலே குறைவுபட்டிருக்கிறவனை என்றர்த்தாந்தரம் - ப்ரளயாபத்தில் இத்யாதி. இப்பக்ஷத்தில், "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றதுக்கர்த்தம் - நாமெல்லாம் இத்யாதிவாக்யம், அதாவது - த்ருப்தனாம்படி பண்ணிக்கொண்டேனென்றபடி. "அடங்கப்பிடித்தேன்" என்றத்தால் ஃபலிதம் - அவனுடைய இத்யாதி என்னுதல். (உ)

கமாக அவன் திருவடிகளை ப்ரதமத்திலே) பிடிக்கப்பெற்றேன்; (அதடியாக), பிறவி - ஜந்மஸம்பந்தத்தை, கெடுத்தேன் - அறுத்தேன்; பிணி - (அத்தால்வரும்) துக்கங்களை, சாரேன் - சேரேன்; மனைவாழ்க்கையுள் - ஸம்ஸாரத்தில், நிற்பது - நிற்கையாகிற, ஓர்மாயையை - அஜ்ஞாநத்தை, மடித்தேன் - நிவ்ருத்தமாக்கினேன்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியை அநுஸந்தித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன்] - "தலைமேல தாளிணைகள்" என்கிறபடியே அவன் திருவடிகளைக்கொண்டு வந்து என்தலையிலே வைக்க, அத்தை ஒருநாளும் பிரியாதபடி பற்றினேன்; ஜந்மத்தைப் போக்கினேன். ஜந்மஸம்பந்தத்தால்வந்த து:கங்களை அடையேன்; ஸம்ஸாரத்திலே நிற்கைக்கடியான மூலப்ரக்ருதியை நிவர்த்திப்பித்தேன். [மடித்தேன்] - மடிக்கை - திரியவிடுகை. [கொடிய இத்யாதி] - கொடிகளையுடைத்தான கோபுரங்களாலும் மாடங்களாலும் சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே நித்யவாஸம் பண்ணுகிறவனுடைய திருவடிகளைக் கிட்டுகை எனக்கு அநாயாஸமாவதே! ஶாஸ்த்ரங்களில் சொல்லுகிற அருந்தேவைகளெல்லாம் கிடக்க, கிட்டலாவதொரு விரகு பெறுவதே! ஸ்வயம்ப்ரபா பிலத்தில் புக்க முதலிகளைக் கண்ணைச் செம்பளிக்கச் சொல்லி அவள் கரையிலே ஏறவிட்டாற் போலேயும், ஸ்ரீமதுரையிலே உறங்கினவர்கள் ஸ்ரீமத் த்வாரகையிலே விழித்தாற்போலேயும், சிலரை ஆயாஸநிவ்ருத்தி பூர்வகமாக ஸாதிகளாக்கும்போது அவர்கள்கண் செம்பளிக்கவேண்டுமோபோலே காணும்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. அவன் தம்மோடே நிர்ஹேதுகமாகவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தபடியை யநுஸந்தித்து, இவன் திருவடிகள் எனக்கு இங்ஙனே எளிதாவதே என்கிறார்.

[பிடித்தேன்] - "தலைமேலதாளிணைகள்" என்று அவன் திருவடிகளைத் தலைமேலேகோண்டுவந்து வைக்கையாலே அவற்றை யுரக்கப்பிடித்துக்கோண்டேன். [பிறவி கெடுத்தேன்] - ஜந்மத்தை மறுவலிடாதபடி போக்கினேன். [கேடுத்தேன்] - (காணேவோருங்கிற்றுங்கண்டிலம்) எங்கேபோய்த்துக்கண்டிலேன். [பிணிசாரேன்] - ஜந்மம் புக்கவிடத்தே புகக்கடவ பிணியைக்கிட்டேன். [மடித்தேனித்யாதி] - ஸம்ஸாரத்திலே

மூன்றாம்பாட்டு—பிடித்தேன் இத்யாதி. "அடிச்சேர்வதெனக்கெளிதாயினவாறே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவன்தம்மோடே இத்யாதி.

நீர் அவன்திருவடிகளைப் பிடிக்கவல்லீரானபடியென்? என்ன - தலைமேல இத்யாதி. உரக்க - த்ருடமாக. மறுவலிடாதபடி போக்கினதுக்கு ப்ரமாணம் - காணே இத்யாதி; ஜந்மம் போனவழியும் காண்கிறிலேனென்று தாத்பர்யம். எடுத்தபாசுரத்துக்கர்த்தம் - எங்கேபோய்த்து இத்யாதி. சாரேன் - கிட்டேன். "பிறவிகெடுத்தேன்" என்றது - ஸ்தூலஶரீர விமோசநமாய், "பிணிசாரேன்" என்று தாத்காலிக புண்யபாபரூபகர்மங்களை. "[illegible]" இத்யாதிப்படியே அநுகூலர்பக்கலிலும் ப்ரதிகூலர் பக்கலிலும் போகட்டபடியைச்சொல்லி, "மடித்தேன் மனைவாழ்க்கையுள்நிற்பதோர்மாயையை" என்கிறவிது ஸூக்ஷ்மஶரீர விமோசநத்தைச் சொல்லுகிறதென்றபடி. திரியவிடுவித்தேன் என்றது - அவன் தலை துலுக்குகையாலே மடித்தேனென்றபடி. மனைவாழ்க்கையுள் - ஸம்ஸாரத்தில். நிற்பதோர்மாயையை - நிற்கைக்கடியான அத்விதீயமான மூலப்ரக்ருதியை. மடித்தேன் - 'திரிய

நிற்கைக்கடியான மாயையுண்டு - மூலப்ரக்ருதி, அத்தைத்திரியவிடுவித்தேன் ; தொடருகிற பாம்பைத் திரியவிடுவிப்பாரைப்போலே. எம்பெருமானார், உலாவியருளுகிறவர் முடியப்போகாதே நடுவேமீண்டருள, எம்பார்கதவையோருச்சரித்து, "திருமாலிருஞ்சோலை யாகாதே திருவுள்ளத்திலோடுகிறது" என்ன ; "ஆம், அப்படியே" என்றருளிச்செய்தார். [கோடி இத்யாதி] – சோடிகளையுடைத்தான கோபுரங்களையும்மாடங்களையுமுடைத்தான திருப்பேரிலே நிற்கிறவன்அடி சேருகையாகிறது எனக்கெளிதாயினவாறே ! "அறுகம்புல்லையிட்டுக் கண்ணைப்புதைத்துக்கோள், சாணகச்சாற்றைக்குடி, தலையைக்கீழேநடு, காலைமேலேயெடு" என்று அருந்தேவைகளை ஶாஸ்த்ரம்சொல்லாநிற்க, எனக்கு இங்ஙனேயிருப்பதோரு மூலையடிவழி யுண்டாவதே ! [எனக்கெளிதாயினவாறே!] - விஷயங்களின் காற்கடையிலே துவண்டுபோந்தவர் அவன்திருவடிகளிலே கிட்டிக்கொடு நிற்கக்கண்டவித்தனை. (௩)

நான்காம் பாட்டு.

எளிதாயினவாறென்றுஎன்கண்கள்களிப்பக்
களிதாகியசிந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்
கிளிதாவியசோலைகள்சூழ் திருப்பேரான்
தெளிதாகிய சேண்விசும்புதருவானே.

ஆ.—(எளிதாயினவாறு) - திருப்பேர்நகரானைப் பெற்று என்னுடைய ஸர்வகரணங்களோடுங்கூட நான் களிக்கின்றேன் ; இப்படி திருப்பேரிலே தான் எழுந்தருளி யிருக்கிறவிருப்பை எனக்குக் காட்டித் தந்தருளின இவன் இனித் திருநாட்டையும் தந்தருளு மென்கிறார்.

ஓ.—நாலாம் பாட்டில், தமக்குத் திருநாட்டைக் கொடுப்பானாயிருக்கிற எம்பெருமானுடையபடியை அநுஸந்தித்து, "இங்ஙனே எளிதாவதே !" என்று என்னுடைய இந்த்ரியங்களோடேகூடக் களித்த மநஸ்ஸையுடையேனாய்க் களியாநின்றேன் என்கிறார்.

[கிளிதாவியசோலை என்று மேலுக்கு] - செறிந்ததிருச்சோலையையுடைய திருப்பேரான், ரஜஸ்தமஸ்கள் ஆமிஶ்ரமின்றிக்கே சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே தெளிந்திருந்துள்ள ஸ்ரீவைகுண்டத்தைத்தரும்.

விடுவித்தேன்'- நிவ்ருத்தமாக்கினேனென்றபடி. 'தொடருகிறபாம்பை' என்றவிடத்திலே, "அர்ஜுநன் அபிஷேகத்தை யெடுத்துக்கொண்டுபோய்ப் பின்னையும் தொடர்ந்துவருகிற நாகாஸ்த்ரத்தை க்ருஷ்ணன் நியமநத்தாலே திரியவிட்டாற்போலே" என்றதநுஸந்தேயம். ப்ராஸங்கிகம் - எம்பெருமானர் இத்யாதி. "ஸூக்ஷ்மஸ தவஷிம்மஹ்வஸ", என்கிறபடியே-அமுதுசெய்தவநந்தரம் நூறடி யுலாவவேண்டுகையாலே, அதுக்கு உறுப்பாக வுலாவியருளுகிறவரென்றபடி. "மடித்தேன்" என்று - நிவ்ருத்தி ப்ரஸக்தமாகையாலே, மீண்டருளினரென்று கருத்து. ஓருச்சரித்து - ஒருபக்கமாகச் சாய்த்து. "எளிதாயினவாறே" என்றதுக்கு பாவம் - அறுகம்புல்லை இத்யாதி. "எனக்கு" என்றதுக்கு பாவம் - விஷயங்களின் இத்யாதி. அருந்தேவைகள் - தாருஷ்டடேயங்களான ஸாதநங்கள். மூலையடிவழி- ஒருத்தரும் அறியாத ஸுகரோபாயம். துவண்டு- உலர்ந்து.

ப.—அநந்தரம், எனக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானுமாகின்றான்: அத்தாலே என்கண்ணும் நெஞ்சும் களிக்கும்படி ஆநந்தியாகாநின்றேனென்கிறார்.

(எனக்கு ப்ராப்யலாபமெளிதானபடி, காலாந்தரத்தில் தேசவிசேஷத்திலே போகாதே இக்காலத்திலே), என்கண்கள் - என்விடாய்த்தகண்களானவை, எளிதாயினவாறென்று. துர்லபமான ப்ராப்யம் ஸுலபமாவதே! என்று, களிப்ப - களிக்கும்படியாக, களிது ஆகிய - ஹர்ஷாவிஷ்டமான, சிந்தையனாய் - நெஞ்சையுடையேனாய்க் கொண்டு, களிக்கின்றேன் - ஆநந்தியாகாநின்றேன்; (அதுக்கடி), கிளி தாவிய - கிளிகள் தாவும்படி செறிந்த, சோலைகள்சூழ் - சோலைகள் சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேரிலே ஸுலபனாய்க்கொண்டு ஸந்நிஹிதனானவன், தெளிது ஆகிய - பரமஸத்த்வமயமாகையாலே ப்ரகாசாத்மகமாய், சேண்விசும்பு-(ப்ரஹ்மபதாதிகளிலும்) அவ்வருகான பரமவ்யோமத்தை, தருவான் - தருவானானவன்.

இ.—நாலாம் பாட்டில், பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை அநுஸந்தித்து, என் கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேன் என்கிறார்.

[எளிதாயினவாறென்று] - "ஸுதுர்லபமான விஷயம் இங்ஙனே எளிதாவதே!" என்று. [என்கண்கள்களிப்ப]-"காணக்கருதும் என் கண்ணே" என்றுவிடாய்த்த கண்கள் கண்டுகளிக்கும்படி. [களிதாகிய சிந்தையனாய்] - களித்த மநஸ்ஸையுடையனாய். "நெடியானே என்று கிடக்கும் என்னெஞ்சம்" என்ற நெஞ்சும் களிக்கப்பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] - "கூவியும் காணப்பெறேன்" என்ற நான் கண்டு களியாநின்றேன். முடியானேயில், தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் விடாய்த்தபடி சொல்லிற்று; இங்கு, தாமும் தம்முடைய கரணங்களும் களித்தபடி சொல்லுகிறது. [கிளிதாவிய இத்யாதி] - செறிந்த சோலையையுடைய திருப்பேரை நிரூபகமாகவுடையவன். அக்காலத்திலேயுண்டாய்ப் பின்பு இல்லையாகக்கூடும், அத்தாலே சொல்லுதல்; பகவத்பரிக்ரஹமான இடத்துக்கு எல்லாநன்மையுமுண்டு என்னுமதினாலே சொல்லுதல். [தெளிதாகிய சேண்விசும்புதருவானே] - சுத்தஸத்த்வமயமாகையாலே தெளிந்திருந்துள்ள பரமபதத்தைத் தந்தேவிடும். [சேண்விசும்பு] - ப்ரஹ்மலோகத்துக்கு அவ்வருகே உயர்ந்திருந்துள்ள ஆகாசம்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. தமக்குப் பரமபதத்தைத் தருவானாயிருக்கிறவனுடைய நீர்மையை யநுஸந்தித்து, என்கரணங்களும் களிக்க நானும் களியாநின்றேனென்கிறார்.

[எளிதாயினவாறு]- (அரியதேளிதாகும் இத்யாதி) - அரிதான பகவல்லாபமுமெளிதாகும். எங்கே கண்டோமென்றால்,-[கரியதுஇத்யாதி]- அவன்தானே அரைகுலையத்

நாலாம்பாட்டு.—எளிதாயின இத்யாதி. "தெளிதாகிய சேண்விசும்பு தருவான் - என் கண்கள்களிப்பக்களிதாகிய சிந்தையனாய்க் களிக்கின்றேன்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை-தமக்கு இத்யாதி.

"எளிதாயினவாறு" என்று பகவத்விஷயம் எளிதாயிருக்குமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - அரியதேளிதாகும் இத்யாதி. இரண்டாந்திருவந்தாதி, இருபத்திரண்டாம்பாட்டு. எடுத்த பாசுரத்துக்கர்த்தம் - அரிதான இத்யாதி. இப்பாட்டில் உத்தரார்த்தத்துக்கவதாரிகை - எங்கே கண்டோமென்றல் என்று. அதுக்கர்த்தம் - அவன்தானே இத்யாதி. அரியதேளிதாகும் - அரிய

தலைகுலைய மடுவின்கரையிலேவந்து விழவன்றோ ஆனைபெற்றது. [எளிதாயினவாறென்று இத்யாதி] - ஸௌலப்யமான விஷயம் இங்ஙனே எளிதாவதே! என்று "காணக் கருது மென்கண்ணே" என்று விடாய்த்த கண் களிக்கும்படி-[களிதாகியசிந்தையனாய்]- களித்த மநஸ்ஸையுடையனாய். * நெடியானேயென்று கிடக்கு மென்னெஞ்சு களிக்கப் பெற்றது. [களிக்கின்றேன்] - "கூவியும்காணப்பெறேன்" என்ற நானும் களியாநின் றேன். கரணங்களும் தாமு மொக்க விடாய்த்தவர், கரணங்களும் தாமு மொக்கக் களிக் கப்பெற்றார். [கிளிதாவிய இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான சோலைகளாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [தெளிதுஇத்யாதி]-*இருள்தருமாஞாலம் போலன்றிக்கே நாட்செல்ல நாட் செல்லத் தெளிவைப்பண்ணக்கடவதாய், புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே யிருக்கிற சேண்விசும் புண்டு - ப்ரஹ்மாதிகள்குடியிருப்புக்கும் அவ்வருகான பரமபதம்: அத்தை எனக்குத் தருகையிலே துணிந்திருந்தான், (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

வானே தருவான்எனக்காஎன்னோடொட்டி
ஊனேய்குரம்பை யிதனுள்புகுந்துஇன்று
தானேதடமோற்றவினைகள் தவிர்த்தான்
தேனேய்பொழில் தென்திருப்பேர்நகரானே.

ஆ.—(வானே தருவான்.) - நமக்கு அவன்திருநாட்டைத் தந்தருளுகைக்கு நம்பக்கலிலே ப்ரதிபந்தகங்க ளில்லையோ? என்னில்;—திருப்பேர்நகரான், எனக்கு வானேதருவானாய், நானொட்டேனென்னிலும் என்னைவென்று ப்ரஸஹ்யவாகிலும் புகு ரக்கடவனாய் ஒட்டிக்கொண்டு, அத்யந்த ஹேயமான என்னுடைய இந்த ப்ரக்ருதியிலே புகுந்து, தானே அந்த ப்ரதிபந்தகங்களையும் போக்கியருளினா னென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருப்பேர்நகரான் எனக்குத் திருநாடுதரக்கடவ னாக என்னோடே பூணித்து, தானே தடமோற்றவினைகள் தவிர்த்தான் என்கிறார்.

[ஊனேய்குரம்பையிதனுள் புகுந்து] - மாம்ஸாஸ்ருமயமாய் ஹேயமான இச் சரீரத்தினுள்ளே நிர்ஹேதுகமாக வந்து புகுந்து. [தடமோற்றவினைகள்]-தன்னைப்பிரிந்து தடுமாறப்பண்ணும் புண்யபாபரூபமான கர்மங்களை. தேனென்று - வண்டாகவுமாம்.

தான ஸஹவல்லாஹமும் எளிதாகாநிற்கும்; ஆற்றலால்-வஸ்துவை வஸ்த்வந்தரமாக்கவல்ல ஶக்தி யோகத்தாலே, மாற்றி - ஸ்வரக்ஷணார்த்தமாக இவன்பண்ணும் ப்ரவ்ருத்திகளையடைய மாற்றி. பெருகமுயல்வாரைப்பெற்றால் - தன்பேறாக இவனுடைய ஸர்வவித ரக்ஷணங்களையும் பண்ணுகை யிலே மிகவும் உத்ஸாஹியாநிற்கும் மஹாபுருஷனைப்பெற்றால். கரியதோர் வெண்கோட்டுமால் யானை - கறுத்தநிறத்தையும் வெளுத்த கொம்பையும் பெரியவடிவையுமுடைய அத்விதீயமான ஆனையானது, வென்றுமுடித்தன்றே - விரோதியான முதலையை ஜயித்தழியச்செய்தன்றே, தண்கோட்டுமாமலரால் தாழ்ந்து - குளிர்ந்த பொய்கைக் கரையிலே ஶ்லாக்யமான புஷ்பங்களைக் கொண்டு அவன்திருவடிகளி லடிமைசெய்யப்பெற்றது. தாழ்ந்ததென்றபடி. கோடு - கரை. தண் - குளிர்த்தி. களிதாகிய - களித்த. விவரணம் - நெடியானே இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவினீடு பாடு - கரணங்களும் இத்யாதி. தாவிய - தத்தித்திரிகிற. 'கிளிதாவிய' என்று தொடங்கி, 'விசும்புதருவானாயிருந்தான்': ஆனபின்பு, 'எளிதாயின' என்றுதொடங்கி, 'களிக்கின்றேன் இத்யந்வயம். (௪)

ப.—அநந்தரம், இப்படி புருஷார்த்தத்தைத் தருவானாகக்கோலி ஸமஸ்த விரோதிகளையும் போக்கினானென்கிறார்.

தேனேய் - வண்டுசெறிந்த, பொழில் - பொழிலையுடைத்தாய், தென் - தர்சநீயமான, திருப்பேர்நகரான் - திருப்பேராகிற நகரத்திலேவர்த்திக்கிறவன், எனக்கு - , வானே தருவானாய் - பரமபதத்தையே தருவானாகக்கொண்டு ஸங்கல்பித்து, என்னோடு - என்னோடே, ஒட்டி - ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, ஊனேய் - மாம்ஸம்செறிந்த, குரம்பையிதனுள் - கூடாயிருக்கிற இச்சரீரத்துக்குள்ளே, (அபேக்ஷாநிரபேக்ஷமாக), இன்று - , தானே - , புகுந்து - வந்துபுகுந்து, தடுமாற்றம் - (தன்னைப்பிரிந்து) தடுமாறுகைக்கடியான, வினைகள் - புண்யபாபங்களை, தவிர்த்தான் - போக்கினான். தேன் - மதுவுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை எனக்குத் தருவானாக என்னோடே பூணித்து, தானே விரோதிகளைத் தவிர்த்தான் என்கிறார்.

[வானே தருவான் எனக்காய்] - எனக்கு வானே தருவானாய்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நித்யஸூரிகளிருப்பபைத் தருவானாக. [என்னோடு ஒட்டி] - என்னோடே பூணித்து. நான் அர்த்தியாதிருக்கச் செய்தேயும் "அராவணமராமம்வா" என்கிற படியே என்னோடே ஸமயத்தைப் பண்ணி, மாம்ஸாஸ்ருமயமாய் ஹேயமான இச்சரீரத்தினுள்ளே தானேபுகுந்து; நிர்ஹேதுகமாக வந்து புகுந்து. [இன்று] - நென்னேற்றொரு நினைவில்லை. [தானே இத்யாதி] - புகுந்தபின்பு தான் அநுகூலித்தேதேனோ, தன்னைப் பிரிந்து தடுமாறுகைக்கடியான புண்யபாபரூபகர்மங்களைத் தானே தவிர்த்தான். [தேனேய் பொழில்] - மது மிக்க பொழில். தேனென்று வண்டாகவுமாம். இவனுக்கு என்ன குறையுண்டாய் என்பக்கல் இங்ஙனே படுகிறான்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. திருப்பேர்நகரான் பரமபதத்தை எனக்குத் தருவானாக என்னோடேபூணித்து, தானே விரோதிகளையும் போக்கினானென்கிறார்.

[வானேதருவானெனக்காய்] - எனக்கு வானேதருவானாய். இங்கேவைத்துக் காரியங்கொள்ளுமத்தையும் தவிர்த்தான்; "ப்ரஹ்மாதிகள்குடியிருப்பு இவர்க்குத்தரமல்ல" என்று அத்தையும்தவிர்த்தான்; ஸம்ஸாரியான எனக்கு நித்யஸூரிகளிருப்பைத் தருவானாக. [என்னோடொட்டி] - என்னோடேபூணித்து. நான் இச்சியாதிருக்க "அராவணமராமம்வா" (அராவணமராமம்வா) என்று என்னோடு ஸமயம்பண்ணி. "எம்மாவீட்டுத்

அஞ்சாம்பாட்டு.—வானே இத்யாதி, "திருப்பேர் நகரான் - வானே தருவானெனக்காய் என்னோடொட்டி - தானே தடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - திருப்பேர்நகரான் இத்யாதி. பூணித்து - ப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி.

"வான்" என்றதுக்கர்த்தம் - இங்கேவைத்து இத்யாதி. "வானே" என்றவவதாரணார்த்தம் - ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - ஸம்ஸாரியான இத்யாதி. காரியங்கொள்ளுமத்தையும் - இன்னமொரு ப்ரபந்தமிடுவித்துக் கொள்ளுகையையுமென்றபடி. விவரணம் - நான் இச்சியாதிருக்க இத்யாதி. அப்படி இச்சியாதிருந்தாரோவென்ன - எம்மாவீட்டு இத்யாதி. "தடுமாற்ற வினைகள் தவிர்த்தான்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து "என்னோடொட்டி" என்றத்தால் ஸாவம் - இவ்வுடம்போடே இத்யாதி. "[illegible] ணோதிவ: । அராவணமராமம்வா ஜகத்த்ரக்ஷ்யத வாநரா:" இதி யுத்தகாண்டே ஏகவிம்ஶதி

திறமும்செப்பம்'' என்ற என்னோடே உமக்கு எம்மாவீடே தரக்கடவேன் என்றேட்டி. [ஊனேயித்யாதி] - ''இவ்வுடம்போடே உம்மைக்கொடுபோகவேணும்'' என்று விளம்பித்தோமாகில், இத்தையொழியக் கொடுபோகப் பார்த்தபின்பு இனி ஆறியிருப்பனோ? என்னுநின்றான். [ஊனேயித்யாதி] - மாம்ஸப்ரசுரமாய் ஆத்மாவுக்கு ஆயதநமாயிருக்கிற இத்தேஹத்திலே, மேலெழக் கலக்கையன்றிக்கே விடாயர்மடுவினுள்ளேபுகுமாபோலே புகுராநின்றான். * எனதுடலே அருமாமாயத்தேனதுயிரே மனமே வாக்கே கருமமே ஒருமாநொடியும் பிரியாதே. [இன்று] - நேற்றோரு நினைவில்லை. [தானே] - அகர்மவஶ்யனான தானே. இவர் அநாதிகாலம் தேஹத்தை விரும்பி விடமாட்டாதே போந்தார்; இப்போதுஇவர்க்குத் தன்பக்கலிலே ருசிபிறந்தவாறே இத்தோடு தோற்றில்லாத தானே இதிலேவந்து புகுராநின்றான். [இதனுள்புகுந்து] - அவனைப்போலே முன்னடிதோற்றுதொழியிலிறே இவர் அதில் தோஷதர்ஶநம்பண்ணுதொழிவது? [தானேயித்யாதி] - புகுகிறபோது தானேயாய், பின்னைத்தான் நானும் அநுகூலிக்கப்பெற்றதோ? [தடுமாற்றமித்யாதி] - தன்பக்கல்நின்றும் என்னைப்பிரித்துத் தடுமாறும்படி பண்ணவல்ல பாபங்களைப் போக்கினான். அவையாவன - ''பொங்கைம்புலன்'' இத்யாதி. [தேனேயித்யாதி] - மதுமிக்கபொழிலையுடைத்தான திருப்பேர்நகரையுடையவன்கிடீர் என்னுடைய ஶரீரத்திலே புகுந்து க்ஷணகாலமும் விடமாட்டாதொழிகிறான்; என்னகுறையுண்டாயிப்படிப்பட்டான்?

ஆறும் பாட்டு.

திருப்பேர்நகரான் திருமாலிருஞ்சோலைப்
பொருப்பேயுறைகின்றபிரான் இன்றுவந்து
இருப்பேனென்றுஎன்னெஞ்சுநிறையப்புகுந்தான்
விருப்பேபெற்றுஅமுதமுண்டுகளித்தேனே.

தமே; ''அராக்ஷஸம்'' இதி பாடபேதஃ. ஸப்தார்த்தம் - மாம்ஸ இத்யாதி. குரம்பை - தேஹமும், குடிசையும் இவ்வர்த்தத்தை யருளிச்செய்கிறார் - ஆத்மாவுக்காயதநமாயிருக்கிற இத்தேஹத்திலே என்று. இது ''எனதுடலே'' என்கிறபாட்டில் ப்ரமேயத்தை யநுவதிக்கிறதென்கிறார் - எனதுடலே இத்யாதி' ''ஒருமாநொடியும்பிரியாதே இதனுள் புகுந்து நின்றான்'' இதி வாக்யசேஷஃ. ''தானே - ஊனேய்குரம்பையிதனுள் புகுந்து'' என்று கூட்டி பாவம் - இவரநாதிகாலம் இத்யாதி. தோற்று-ஸங்கம். அவன் போக்யமாகக்கொண்டு உள்ளேபுகுர இவர் ''இதனுள்'' என்று தோஷதர்ஶநம்பண்ணுகிறதென்னென்ன - அவனைப்போலே இத்யாதி. ''தானே'' என்றத்தை மேலேகூட்டி அவதாரணத்திலே நோக்காக பாவம் - புகுருகிறபோது இத்யாதி. பின்னைத்தான் என்றது - விரோதிநிவ்ருத்தியிலே தானென்றபடி. ''ஊனேய்குரம்பை'' இத்யாதியாலே * செஞ்சொற்கவியில் ப்ரமேயத்தையும், 'வினைகள்தவிர்த்தான்'' என்று ''மானாங்காரமனங்கெட'' இத்யாதியிலர்த்தத்தையும் அநுவதிக்கிறது. அவையாவன என்றது - வினைகளாவன வென்றபடி. போக்யமான தேசத்தையுடையவன் இத்தேஹத்தை விரும்புகிறான் என்றதுக்கு பாவார்த்தபாவம் - மதுமிக்க இத்யாதி. ''பேரேன்' என்றத்தைப்பற்ற - க்ஷணகாலமும் என்றது. ''தேனேய்பொழில் தென்திருப்பேர்நகரான் - ஊனேய்குரம்பை யிதனுள்புகுந்து-எனக்கு-வானேதருவானாய் - என்னோடொட்டி, தானே தடுமாற்றவினைகள் தவிர்த்தான்'' இத்யந்வயஃ. (௫)

ஆ.—(திருப்பேர்.) - திருப்பேரையும் திருமாலிருஞ்சோலையையும் தனக்குக்கோயிலாக வுடையவன், தனக்கோர் இருப்பிடமில்லாதாரைப்போலே இன்றுவந்து "இருப்பேன்" என்று என்னை இரந்துகொண்டு என்னெஞ்சுநிறையப் புகுந்தான்; பின்னையும் ஒருநாளைக்கொருநாள் அவனுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயனாய் நானும் அவனுடைய குணங்களாகிற அம்ருதத்தை புஜித்துக் களிக்கப்பெற்றேனென்கிறார்.

ஒ.—ஆரும்பாட்டில், தனக்கு வர்த்தித்தருளலாம் கோயில்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க, ஓரிடமில்லாதாரைப்போலே "இருப்பேன்" என்று ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாகப் புகுந்தான் என்று ப்ரீதராகிறார். [பொருப்பு]-மலை. [பிரான்]-உபகாரகன். [விருப்பேபெற்று அமுதமுண்டுகளித்தேன்] - அவனாலே ஸம்மானம்பெற்று அவனுடைய கொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன். அவனுடைய குணாம்ருதத்தைப் பானம்பண்ணிக்களித்தேன் என்றுமாம்.

ப—அநந்தரம், அல்லாத உகந்தருளின தேசங்களிற்காட்டில் என்னெஞ்சிலே யாதரித்துப் புகுந்தநுபவிக்க அநுபவித்து ஆநந்தியானேனென்கிறார்.

(என்னைக்கிட்டுகைக்காக), திருப்பேர்நகரான் - திருப்பேர்நகரிலேயாய், (அநந்தரம், ஆஸந்நமாக), திருமாலிருஞ்சோலைபொருப்பே - திருமாலிருஞ்சோலையென்று திருநாமமான திருமலையிலே, உறைகின்ற - நித்யவாஸம்பண்ணுகிற, பிரான்—மஹோபகாரகன், இன்று - , (ஒருஹேதுவின்றிக்கேயிருக்க), வந்து - தானேவந்து, இருப்பேனென்று - "இங்கேயிருக்கக்கடவேன்" என்று ஸங்கல்பித்து, என்னெஞ்சு-, நிறைய - பூர்ணமாம்படி, புகுந்தான்-; விருப்பேபெற்று-(அவனுடையநிரதிசய) ஸம்மாநத்தை ஒருபடிப்படப் பெற்று, அமுதம்உண்டு - (குணாநுபவரூபமான) அம்ருதபாநத்தைப் பண்ணி, களித்தேன் - ஆநந்தியானேன்.

இ.—ஆரும்பாட்டு, தனக்கு இருப்பிடமான கோயில்கள் அநேகமுண்டாயிருக்க ஓரிடமுமில்லாதாரைப் போலே என்ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாக ப்ரார்த்தித்துக்கொண்டு புகுந்தான் என்று ப்ரீதராகிறார்.

[திருப்பேர் இத்யாதி] - திருவயோத்யையில் வாஸம்போலேயாய்த்துத் திருப்பேரில் இருப்பு; திருச்சித்ரகூடத்திலிருப்புப்போலேயாய்த்துத் திருமலையில் வாஸம். "ஸுகிதம் வாஸவாஸாய" என்றும் "ஜநௌக ஸ்தம்பம் ஸமஸாவாஸ" என்றும் "ஸுவேஶ ஜநஸங்கே" என்றும் சொல்லக்கடவதிறே. [பொருப்பு] -மலை. [பிரான்] - உபகாரகன். [இன்று வந்து] - பூர்வக்ஷணத்தில் நினைவுமின்றியிலேயிருக்க வந்துகொடு நிற்கக்கண்டதித்தனை. [இருப்பேன் இத்யாதி] - "ஸஹவ ஸ்த்ராரி ஸஸீதே ஸாயம்ஸந்த்யா வக்ஷிணா" என்கிறபடியே தன் பேறாகப்ரதிஜ்ஞைபண்ணி, "இருந்திடுவானுக்கு" என்றிராத என் நெஞ்சிலே குறைவறப் புகுந்தான். [விருப்பே பெற்று] - அவன் விருப்பத்தைப் பெற்று; அவனாலே ஸம்மானம் பண்ணப்பெற்று. [அமுதமுண்டுகளித்தேனே] - அவனுடையகொண்டாட்டமாகிற அம்ருதபானத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல், அவனுடைய குணாம்ருத பானத்தைப்பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல். "க்ஷிபாமி" என்று அவன் உபேக்ஷைக்கு இலக்காகாதே, அவன் ஸம்மானத்துக்கு இலக்கானால் ப்ரீதியுள்ளடங்காதிறே. நாக

ஹேதுவான விஷயாநுபவத்தால் வந்தகளிப்பளவன்றியே, ஊறவதநுஊவம்பண்ணப் பெற்ற செருக்காலே யுண்டான ப்ரீதியை ஆற்றலாமோ ?

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. தனக்கு இருப்பிடமான கோயில்கள் அநேகமுண்டா யிருக்க ஓரிடமில்லாதாரைப் போலே என் ஹ்ருதயத்திலே நிர்ஹேதுகமாக ப்ரார்த்தித்து வந்து புகுந்தா னென்று ப்ரீதராகிறார்.

[திருப்பேர்நகரான்] - திருவயோத்யையைப்போலேயாய்த்து. [திருமாலிருஞ் சோலைப்பேர்ருப்பேயுறைகின்றபிரான்] 'அயிகம்வுரவாஸாச்' (அதிகம்புரவாஸாச்ச) என்னுமாபோலே; ''ஜஹளவதுஃவம்வுரவிஹ்வாஸாத்'' (ஜஹளசதுஃகம்புரவி ப்ரவாஸாத்). திருச்சித்திரகூடத்திற்போலே யாய்த்து. ''குவெரஊவநதெந'' (குபேர இவநந்தநே)-குறைவற்றவன் உத்யாநத்திலே வர்த்திக்குமாபோலேயாய்த்து. ஸர்வப்ரகா ரத்தாலும் குறைவற்றவனுக்கிறே லீலாரஸத்தில் அந்வயமுள்ளது. [இன்றுவந்து] - இவ் வரவுக்கு நேற்றொரு நினைவின்றியே யிருக்கவந்துகோடு நிற்கக்கண்டதத்தனை. [இருப்பே னென்று] - ''இருப்பேன், இருப்பேன்'' என்றுநின்றுணுய்த்து. †''ஊஹெவஸரதொ நெகாஸ்யாஸாயூசிதிெத'' (இஹைவஸாரதோநேகாஸ்த்வயாஸார்த்தமநிந் திதே.) ''ஊஹவஸ்ாமிஸளமித்ரஸாயூமெதெநவக்ஷிணா'' (இஹவத் ஸ்யாமிஸௌமித்ரேஸார்த்தமேதேநபக்ஷிணு)-''ஐயர் கோற்கீழேவர்த்திக்க வேணுமென்று நினைத்திருந்தோம்; நடுவிலாய்ச்சிக்கு ப்ரியமில்லாமையாலே போந்தோம்; இனிமேலுள்ள நாள் இவர்சிறகின்கீழே வர்த்திக்கப் பாராநின்றோம்'' என்றுனிறே. [என்னெஞ்சுநிறை

ஆறும்பாட்டு.—திருப்பேர் இத்யாதி. 'திருப்பேர்நகரான்'' என்று தொடங்கி ''என் னெஞ்சு நிறையப்புகுந்தான்'' என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தனக்கிருப்பிடமான இத் யாதி. இரண்டு திருப்பதியைச்சொன்னது, கோயில்களுக்கெல்லாம் உபலக்ஷணம். ''இன்று'' என்றத்தைப்பற்ற - நிர்ஹேதுகமாக என்றது. ''இருப்பேனென்று'' என்றத்தைப்பற்ற - ப்ரார்த் தித்துவந்து என்றது.

ஊரையும் மலையையும் சொன்னதுக்கு ஸ்வாரஸ்யம் - திருவயோத்யை இத்யாதி. ''பொருப்பேயுறைகின்ற'' என்ற ஏவகாரவர்த்தமாநங்களாலே - திருப்பேர் நகரைப்பற்றத் திரு மலையிலிருப்பு போக்யமாயிருக்குமென்றபடி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - அதிகம் இத்யாதி ப்ரமா ணத்ரயமும். ''தீநம்ஹீகாகுடிஸ்யீதாகிந்யாஸ்வெஸாமஹெந।அயிகம்வுரவாஸாசு ஊெநூகவவதுஸூநாக்,'' (ஸர்-கக.) ''ஸுரிஸ்ரஸாதுதாவிஹீகாகுடிநம்நகீணதாம் ஊாஹ்யதீம்ஸுதீயூரு। நநநாரெஊசூமவக்ஷிஜுஷூாம்ஜஹளவதுஃவம்வுர விஹ்வாஸாத்(ஸர் ௯௯.) ''ஸுஹமஸ்வீகாகுடிெடாயம்மிரிராஜொவொமிரிஃ।யஸிநு வஸதிகாகுஷ்ஸுஃகுவெரஊவநதெந'' இத்யயோத்யாகாண்டே (ஸர்-கக). இதுக்கர்த்தம்- குறைவற்றவன் இத்யாதி.''குறைவற்றவன்'' என்று ஸப்தமில்லையேயென்ன-ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - இஹைவ இத்யாதி. †''ஊஹெவஸரதொநெகாஸ்யா ஸாயூசிதிெத।ஊக்ஷெணநவவஸ்ாமிநரோம்ஸொகஃஹ்யக்ஷ்ஷி'' இத்யயோத்யாகாண்டே. (ஸர்-கரு.) ''ஊடிம்வுணுூிடிம்ஷெயூிடிம்வஹஸுசூமலிஜூ।ஊஹவஸ்ாமிஸளமித்ரெ ஸாயூமெதெநவக்ஷிணா'' இத்யாரண்யகாண்டே (ஸர்-கரு). ''பக்ஷிணு'' என்றதுக்கர்த்தம் - ஐயர் இத்யாதி.கோல் ஆஜ்ஞை.''நமெதம்வொயூாதாத'' என்றத்தைப்பற்ற - நடுவிலாய்ச்சி என் றது. ப்ரியமில்லாமையாலே என்றது-''கெகெயூாஃஹிலகாரணாத்'' என்றத்தைப்பற்ற.

† 'யத்ரஹ' என்றும் பாடம் காண்கிறது.

யப் புகுந்தான்] - "இருந்திடுவானுக்கு" என்றிராத என்னெஞ்சிலே நிறையப்புகுந்தான். [விருப்பேபெற்று] - ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம்பண்ணுமையா லுண்டான த்வேஷகார்யமாக வன்றிக்கே, "**தாநஹம் த்விஷத:**" (தாநஹம்த்விஷத:) என்றிருப்பதும் ஓரிருப்புண்டிறே; அங்ஙனன்றிக்கே, அவனுடைய விருப்பத்தையுடையேனாய். [அமுதமுண்டு களித்தேனே] - விஷஹோஜநத்தைப்பண்ணி நரகத்துக்குப் போகாநிற்க, நடுவேநின்று களிக்கையன்றிக்கே, அமுதமுண்டு களித்தேனே; (அவனுடைய தோண்டாட்டமாகிற அம்ருதபாநத்தைப் பண்ணிக்களித்தேன் என்னுதல்; அவனுடைய குணாம்ருதபாநத்தைப்பண்ணிக் களித்தேனேன்னுதல்.) க்ஷுத்ரவிஷயப்ரவணனாய் நரகத்துக்குக் க்ருஷியைப்பண்ணிவைத்துக் களிக்குமதிறே அது. அதாவது - "அணிமென்குழலாரின்பக்கலவி யமுதுண்டார்" என்றபடி. [களித்தேனே] - "நாவலிட்டுழிதருகின்றோம்" என்று செருக்காலே களிக்கிற களிப்பேயிறே இது. யமாதிகள்தலையிலே அடியிட்டுக் களிக்கப்பெற்றேன். (௬)

—————

ஏழாம் பாட்டு.

———

உண்டுகளித்தேற்கு உம்பர்என்குறை?மேலைத்
தொண்டுஉகளித்து அந்திதொழும்சொல்லுப்பெற்றேன்
வண்டுகளிக்கும்பொழில்சூழ்திருப்பேரான்
கண்டுகளிப்பக் கண்ணுள்நின்றுஅகலானே.

ஆ.—(உண்டு.) - என்னுளடங்காதே பொங்கிப்புறப்படுகிற பரமபோக்யவஸ்துஸ்வரூபமாய் இவ்வாத்மாவினுடைய ஸ்வவச்சேஷத்வ ப்ரதிபாதகமான திருமந்த்ரத்திலே ப்ரதிபாத்யமாயிருந்த ஸ்வபாவத்தைங்கர்யைக ரஸிகத்வத்தைப்பெற்ற நான் * கண்களாரளவும்நின்று கண்டுகளிக்கும்படியாகத் திருப்பேரான்என்கண்ணுள் நின்றகலான்;

"விருப்பே" என்ற அவதாரணார்த்தம் - ஆஜ்ஞாநுவர்த்தநம் இத்யாதி. விவரணம் - தாநஹம் இத்யாதி. "தாநஹம் த்விஷத: க்ரூராந் ஸம்ஸாரேஷு நராதமாந் । க்ஷிபாம்யஜஸ்ரமஶுபாந் ஆஸுரீஷ்வேவ யோநிஷு" இதி கீதாயாம்(௧௬). 'த்வேஷபரிஹாரமாகவன்றிக்கே' இதிபாடே, த்வேஷ நிர்வர்த்தகார்த்தஞ்ச கிஞ்சநாவஸ்த்தாகமஸ்தி - மத்யமாவஸ்த்திதி:; தாம்விநா. "தாநஹம் த்விஷத:" இதி அ:கேநாவஸ்த்தாகஞ்ச கிஞ்சநாஸ்தி; தச்சவிநா தடித்யாதார விஷயோ பூத்வேத்யர்த்த:. "அமுதமுண்டு" என்றதுக்கு வ்யாவர்த்யம் - விஷஹோஜநத்தை இத்யாதி. 'நடுவேநின்று களிக்கையன்றிக்கே ஸ்வபாவதநுபவத்தாலே களிக்கப்பெற்றேன்' என்றபடி. ஏதத்விவரணம்-க்ஷுத்ரவிஷய இத்யாதி. நரகத்துக்கு க்ருஷிபண்ணிக்களிக்கையாவதேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. "அணிமென்குழலார் இன்பக்கலவியமுது" என்கையாலே-அதுவும் அல்பஸந்தோஷஹேதுவென்று கருத்து. இவ்விஷயாநுபவத்தால்வந்த களிப்பிருக்கும்படி யென்னென்ன - நாவல் இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - யமாதிகள் இத்யாதி. நாவலிட்டு - அறைகூறி. நாவலென்றும் அறையோவென்றும் - ஜயித்தவன் சொல்லும் வார்த்தை. (௬)

இப்படி அவனை ஸேவித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனிமேல் அநவாப்தமாய் அவாப்தவ்யமாயிருப்பதொரு ப்ராப்யமுண்டோ ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், தமக்கு உண்டான கார்த்தார்த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உண்டு என்று தொடங்கி] - மேலான தாஸ்யரஸம் பெருகினால் அதின்முடிவிலே ஆற்றாமை சொல்லும் "நம:" என்கிற சொல்லைச் சொல்லப் பெற்றேன் ; வண்டு களிக்கிறபொழில் சூழ்ந்த திருப்பேரான், நான் கண்டு க்ருதார்த்தனாம்படி கண்ணுள் நின்று அகலுகிறிலன். இப்படி அவனை ஸேவித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனி குறையுண்டோ ?

ப.—அநந்தரம், இங்கு நித்யாநுபவம்பண்ணும்படி ஸந்நிஹிதனானவனை யநுபவித்துக் களிக்கிற எனக்கு மேலென்ன குறையுண்டென்கிறார்.

வண்டுகளிக்கும் - வண்டுகளானவை (மதுபானத்தைப்பண்ணிக்) களிக்கும், பொழில்சூழ் - பொழில்சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேர்நகரான், கண்டுகளிப்ப - (தன்னை) ஸாக்ஷாத்காரம்பண்ணிக் களிக்கும்படி, கண்ணுள்நின்று - என்கண்ணுக்குவிஷயமாய்நின்று, அகலான் - போகிறிலன்; உண்டுகளித்தேற்கு-(இப்படி) நித்யாநுபவம்பண்ணிக்களித்த எனக்கு, உம்பர் - மேலொருதேசவிசேஷத்திலேபோய்ப்பண்ணும் அநுபவத்தில், என்குறை - குறைகிடந்ததேது ? மேலைத்தொண்டு - அதிகமான தாஸ்யரஸமானது, உகளித்து-, அந்தி - முடிவிலே, தொழும் - ("நமஇத்யேவவாதிந:" என்கிறபடியே) தொழுகைக்கு வாசகமான, சொல்லு - நமஶ்ஶப்தத்தைச்சொல்ல, பெற்றேன்-, உகளித்தல் - மிகுதல்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், தமக்கு உண்டான கார்த்தார்த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உண்டுகளித்தேற்கு] - ஜ்ஞாநாநுபவத்தாலே களிக்கப்பெற்ற எனக்கு; "இதுக்கு மேல் ஒன்றும் வேண்டா; இதுவே அமையும்" என்னும்படி ஜ்ஞாநாநுபவந்தானே இனிதாயிறே இருப்பது. [உம்பர் என்குறை] - மேல் என்னகுறையுண்டு? உம்பர் - மேல். [மேலைத் தொண்டு உகளித்து] - மேலான தாஸ்யரஸம் அதிஶயித்து. "பெநபெந யாதாமவ்ருத்தி" என்கிற ரஸத்தை அநுபவித்து. "ஸேவாஶ்வவ்ருத்தி:" என்கிற இதிறே கீழான தாஸ்யம். [அந்திதொழும் இத்யாதி] - முடிவிலே தொழும் சொல்லுப்பெற்றேன்; அநுபவப்ரீதி தலைமண்டையிட்டால் அதின்மேலே "நம:" என்று ஶக்திபூர்வகமாகச் சொல்லுஞ்சொல்லைப் பெற்றேன்; "நமஇத்யேவவாதிந:" இறே. அதாகிறது - ப்ரீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவாய்மொழிபாடி அடிமை செய்யப்பெறுகை. [வண்டு இத்யாதி] - வண்டுகள் மதுபாநம்பண்ணிக் களிக்கிற பொழில் சூழ்ந்த திருப்பேரில் வர்த்திக்கிறவன். ஜ்ஞாநாதிகரோடு திர்யக்குக்களோடு வாசியறக் களிக்கும் தேஶம். [கண்டு களிப்ப] - "மெய்கொள்ளக்காண விரும்பும் என் கண்கள்" என்று விடாய்த்த கண்கள் கண்டு களிக்கும்படியாக. [கண்ணுள் நின்று அகலானே] - நான் போகச்சொல்லிலும் கண்வட்டத்தில்நின்றும் போகிறிலன்; விஷயப்ரவணரைப் போகச்சொன்னாலும் தூணைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப்போலே. இப்படி அவனை அநுபவித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு இனிமேல் ஒருகுறையுண்டோ ?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. அவனுடைய ஆதரத்தாலே தமக்கு உண்டான கார்த்தார்த்யத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[உண்டுகளித்தேற்கு உம்பர் என்குறை] - இப்படியநுபவித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்குஒருகுறையுண்டோ? அவனுடைய குணங்களையநுபவித்து * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற எனக்கு மேல்வேண்டுவது ஒன்றுண்டோவென்றிருக்கிறார். ஜ்ஞாநலாபமுண்டானபின்பு "அவ்வருகில் ப்ராப்திபெற்றிலோம்" என்று வருவதுஒருகுறையுண்டோ? உம்பரென்றது - மேலென்றபடி. [மேலைத்தொண்டு இத்யாதி] - மேலான தாஸ்யரஸம் அதிஶயித்து. "யேநயேந தாதா கச்சதி" (யேநயேநதாதாகச்சதி) என்கிற ரஸத்தை யநுபவித்து. "ஸேவாஶ்வவ்ருத்திః" (ஸேவாஶ்வவ்ருத்திః) என்றதுபோலன்றிறே, ஸ்வரூபாநுரூபமானது [தொண்டுஉகளித்து] - தொண்டாலே உகப்புத் தலைமண்டையிட்டு. அதினுடைய சரமதஶையிலே "நம இத்யேவவாதிநః" (நமஇத்யேவவாதிநஃ) என்று புத்திபூர்வகமாகச் சொல்லுவதொன்றுண்டு, அப்பாசுரத்தைச் சொல்லப்பெற்றேன். அதாவது - ப்ரீதிவழிந்த சொல்லாலே திருவாய்மொழிபாடி அடிமைசெய்யப்பெறுகை. [வண்டு இத்யாதி] - வண்டுகள் மதுபாநம்பண்ணிக் களிக்கிற பொழிலாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவன் ஜ்ஞாநாதிகரோடு திர்யக்குக்களோடு வாசியறக் களிக்கும் தேசம். [கண்டுகளிப்ப] - "மெய்கொள்ளக்காண விரும்புமென்கண்கள்" என்று

ஏழாம்பாட்டு.—உண்டு இத்யாதி. "விருப்பே பெற்று" என்கிற பதத்திலே சொன்ன அர்த்தத்தை யநுபாஷித்துக்கொண்டு, "உண்டுகளித்தேற்கு" என்று தொடங்கி "அந்திதொழுஞ் சொல்லுப்பெற்றேன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அவனுடைய இத்யாதி. "கண்ணுள் நின்றகலான்" என்றதைப்பற்ற - ஆதரத்தாலே என்றது. கார்த்தார்த்யத்தை - க்ருதார்த்ததையை.

இவ்வாக்ய விவரணம் - அவனுடைய இத்யாதி. ஸங்க்ஷேபம் - அவனுடைய இத்யாதி என்னவுமாம். இப்படியநுபவித்து என்றது - "கண்ணுள்நின்றகலான்" என்றதைப்பற்ற. * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்று அவனுடைய குணங்களை யநுபவிக்கப்பெற்ற எனக்கென்று யோஜிப்பது. * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்ற மாத்ரமே போருமோ, ப்ராப்தியும் வேண்டாவோ வென்ன - ஜ்ஞாநலாபம் இத்யாதி. விவரணம் - யேநயேந இத்யாதி. "மேலை" என்று விஶேஷித்ததுக்கு பாவம் - ஸேவா இத்யாதி. அதவா, பராநுவர்த்தநம் ஹேயமன்றோவென்ன - ஸேவா இத்யாதி என்னவுமாம். "ஸத்யாந்ருதாப்யாமபிவா ந ஶ்வவ்ருத்த்யா கதாசந । ஸேவா ஶ்வவ்ருத்திராக்யாதா தஸ்மாத்தாம் பரிவர்ஜயேத்" இதி மாநவே தர்மஶாஸ்த்ரே 4-4-6. "மேலான தாஸ்யரஸம்" இத்யாதியின் விவரணம் - தொண்டாலே இத்யாதி. தொண்டுக்குஉகளிப்பாவதே தென்ன - தொண்டாலே இத்யாதி என்னவுமாம்; உகளித்து - அதிஶயித்து. ஸ்வபோக்த்ருத்வம் வரப்போகிறதோ என்கிற அதிஶங்கையாலே "நம இத்யேவவாதிநః" என்பர்களென்றபடி. "ஶ்ருங்காராணாம் லக்ஷணம் ஹ்யேதத் ஸ்வதந்த்ரவாஸிநாம் । யதாஞ்ஜலிபுடா ஹ்ருஷ்டா நம இத்யேவவாதிநః". மேலைத்தொண்டாவதேதென்ன - அதாவது இத்யாதி. அன்றிக்கே, "அந்திதொழும் சொல்லுப்பெற்றேன்" என்றதுக்கு பாவார்த்தம் - அதாவது இத்யாதி. என்று ஒருருவிலே யருளிச்செய்வர். ஸமுதாயநுபவாநந்தத்திலேதொழும் சொல்லாவது - பக்திவலாத்காரத்தாலே கையும் அஞ்ஜலியுமாய்த் திருவாய்மொழி பாடுகையென்றபடி. "உண்டுகளித்தேற்கு" என்றபதத்தைக்கடாக்ஷித்து "வண்டுகளிக்கும்" என்ற பதப்ரயோகத்துக்குத் தாத்பர்யம் - ஜ்ஞாநாதிகரோடு இத்யாதி. "கண்டுகளிப்ப" என்றதுக்கு பாவம் - மெய்கொள்ள இத்யாதி. போகச்

விடாய்த்த கண்கள் கண்டுகளிக்கும்படியாக. [கண்ணுள்நின்றகலானே]- நான் போகச் சொல்லிலும் கண்வட்டத்தில்நின்றும் அகலுகிறிலன் ; விஷயப்ரவணர் போகச்சொன்னாலும் தூணைக்கட்டிக்கொண்டு போகாதாப்போலே. இப்படி அவனை யநுபவித்துக் களிக்கப்பெற்ற எனக்கு மே லொருகுறை யுண்டோ ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

கண்ணுள்நின்றகலான் கருத்தின்கண்பெரியன்
எண்ணில்நுண்பொருள் ஏழிசையின்சுவைதானே
வண்ணநன்மணிமாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்
திண்ணம்என்மனத்துப் புகுந்தான்செறிந்தின்றே.

ஆ.—(கண்ணுள்நின்றகலான்) - வாங்மநஸாகோசர ஸ்வரூபனாய், பரமபோக்யபூதனாயிருந்த திருப்பேரான், கண்ணுள்நின்றகலான்: தன்னாலும் விஸ்லேஷிக்கவொண்ணாதொருபடி என்னெஞ்சிலே புகுந்து செறிந்தான்; இன்னம் இவ்வளவன்று இவனுடைய பாரிப்பு என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், வாங்மநஸங்களுக்கு நிலமன்றிக்கே நிரதிசய போக்யனான திருப்பேர்நகரான் என் கண்ணுக்கு எப்போதும் விஷயமாய் ஒருநாளும் போகாதபடி ஸ்நேஹித்து ஹ்ருதயத்திலே புகுந்தான்; இன்னம் என்னளவன்று என் திறத்தில் செய்தருள நினைத்தது என்கிறார்.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகாரத்தாலும் நிரதிசய போக்யனாய்க்கொண்டு என்னெஞ்சிலே த்ருடமாகப் புகுந்தா னென்கிறார்.

கண்ணுள்நின்று - பாஹ்யமானகண்ணுக்கு நித்யாநுபவவிஷயமாய், அகலான் - அகலுகிறிலன் ; கருத்தின்கண் - (இவன் நினைவைப் பார்த்தவிடத்தில், இங்குநின்றும் ஒருதேசவிசேஷத்தேறக் கொடுபோய் அநுபவிக்கைக்கீடான பாரிப்பில்), பெரியன் - பெரியனாயிராநின்றான் ; எண்ணில் - ("தாந்தாமறிய" என்று)எண்ணுமளவில், நுண் பொருள் - அதிஸூக்ஷ்மமான ஸ்வபாவங்களையுடையனாய், தானே - , (அநுபவிக்குமளவில்), ஏழ் இசையின் சுவை - ஸப்தஸ்வர ஸாரஸ்யத்தையுடையனாய், வண்ணம் - நாநாவர்ணமாய், நன்மணி - ச்லாக்யமான மாணிக்கங்களாலே சமைந்த, மாடங்கள் சூழ் - மாடங்கள் சூழ்ந்த, திருப்பேரான் - திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவன், என் மனத்து - (தன்னைப்பெறுகைக்கு விடாய்த்த) என்னெஞ்சிலே, திண்ணம் - நிர்ஹேதுகமாக, இன்று - , செறிந்து - த்ருடமாம்படி, புகுந்தான்-.

சொன்னாலும் போகாததற்கு த்ருஷ்டாந்தம் - விஷயப்ரவணர் இத்யாதி. அந்வயமுகேந ஹாவம் - இப்படியவனை இத்யாதி. 'வண்டுகளிக்கும்' என்றுதொடங்கி, 'கண்ணுள்நின்றகலான் - மேலைத் தொண்டுகளித்து அந்திதொழும் சொல்லுப்பெற்றேன் - உண்டுகளித்தேற்கு உம்பரென்குறை' என்றந்வயம். (எ)

இ.—எட்டாம்பாட்டில், நிரதிஶய போக்யனான திருப்பேர்நகரான் என் பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப் பண்ணி ஒருநாளும் போகாதபடி என்நெஞ்சிலே வந்து புகுந்தானென்கிறார்.

[கண்ணுள்நின்று அகலான்] - ஸதா தர்ஶநத்துக்கு விஷயமாகாநின்றான். ஸதா தர்ஶநத்துக்கு வேறு தனக்கு ஒருவிபூதியுண்டு என்றிருக்கிறிலன். [கருத்தின் கண் பெரியன்] - நம் விஷயத்தில் அவன் பாரிக்கிற பாரிப்பு நமக்கு மநோரத விஷயமன்று. நம்மைக் கொண்டுபோகையிலே பாரித்து அர்ச்சிராதிகணங்களை அழைப்பது தான் அவர்களுக்கு முற்பாடனுவதாகாநின்றான். [எண்ணில் நுண்பொருள்] - தாம் தாமே எண்ண நினைப்பார்க்கு துர்க்ரஹமான வஸ்து. [ஏழிசையின் சுவைதானே] - எண்ணுமளிருக்கவொண்ணாத போக்யதையைச் சொல்லுகிறது. ஸப்தஸ்வரங்களிறே ப்ரயோகம். [வண்ணம் இத்யாதி]-தேஶத்திலே போக்யதையும் மேன்மையும் இருக்கிறபடி. நாநாவர்ணமாய் மஹார்க்கமான ரத்நங்களாலே செய்யப்பட்ட மாடங்களாலே சூழப்பட்ட தேஶம். [என் மனத்துப் புகுந்தான்செறிந்து இன்றே]-தன்னை ஆதரித்திருக்கிற என்னுடைய ஹ்ருதயத்திலே, தன் வ்யாமோஹமெல்லாம் தோன்றும்படி வந்துபுகுந்தான். [திண்ணம்] - "ஸர்வேஶ்வரன் ஒருஸம்ஸாரிஹ்ருதயத்திலே இப்படி மேல் விழக்கூடுமோ?" என்று ஶங்கிக்கவேண்டா; இது த்ருடம்.

ஈடு.— எட்டாம்பாட்டு. நிரதிஶயபோக்யபூதனான திருப்பேர்நகரான் என் பக்கலிலே வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணி ஒருநாளும் போகாதபடி என்னெஞ்சிலேவந்து புகுந்தானென்கிறார்.

[கண்ணுள்நின்றகலான்]-(ஸதாதர்ஶநத்துக்கு விஷயமாகாநின்றான்). ஸதாதர்ஶநத்துக்கு வேறுதனக்கோரு விபூதியுண்டென்றிருக்கிறிலன். [கருத்தின்கண்பெரியன்]- உபயவிபூதியோகத்தால்வரும் அந்யபரதை யடையத் தீர்ந்து, இவரை யவ்வருகே கொண்டுபோகையிலும், ஆதிவாஹிகரை நியமிக்கையிலும், தான் முற்பாடனாய்க்கொண்டு போகையிலும் பாரியாநின்றான். நங்கார்யத்தில் அவன்த்வரிக்கிறபடி நம்மால் எண்ணி முடியுமளவல்ல; இயத்தாரஹிதன். இதுதான் "யஸ்யாமதம்" (யஸ்யாமதம்) என்கிற போது

எட்டாம்பாட்டு.— கண்ணுள்நின்று இத்யாதி. "ஏழிசையின்சுவைதானே - திருப்பேரான் - கண்ணுள்நின்றகலான்; கருத்தின்கண்பெரியன்; என்மனத்து - செறிந்து புகுந்தான்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிரதிஶயபோக்யபூதனான இத்யாதி.

"கண்ணுள்நின்றகலான்" என்றதுக்கு பாவம் - ஸதாதர்ஶநத்துக்கு இத்யாதி. "கருத்தின்கண்பெரியன்" என்றதுக்கு - நினைவில்வந்தால் பெரியனென்று ஶப்தார்த்தம். இத்தால் - பஹுமநோரதங்களைப் பண்ணுகின்றானென்று தாத்பர்யம். இவ்வளவை விவக்ஷித்து இவனுடைய பஹுவான மநோரதமேதென்ன - உபயவிபூதி இத்யாதி. "கருத்தின்கண்பெரியன்" என்றதுக்கு - என்னுடைய நினைவில் பெரியவனென்றாய், அவன் பாரிக்கிறபாரிப்பு நம்மாலெண்ணி முடிக்கப்போகாதென்றர்த்தாந்தரம் - நங்கார்யத்தில் இத்யாதி. அன்றிக்கே, "கருத்தின்கண்பெரியன்" நம்விஷயத்தில் கார்யவிசாரத்தாலே பெரியவனென்றபடி. இத்தைக்காட்டுகிறார் - உபயவிபூதி இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - நங்கார்யத்தில் இத்யாதி. என்றுஇங்ஙனும் சொல்லுவர்கள். எண்ணிமுடிக்கப் போகாதென்றத்தால் பலிதம் - இயத்தாரஹிதன் என்று. முடியுமளவல்ல, இயத்தாரஹிதனென்று ஏகவாக்யம். "கருத்தின்கண்பெரியன்" என்றதுக்கு - மநோரதத்தால் பெரியவனென்று கொள்ளவேணுமோ? ஸ்வரூபாபரிச்சேத்யதையைச் சொல்லவொண்ணாதோ வென்ன - இதுதான் இத்யாதி. இதுதான் - இந்த இயத்தாராஹித்யந்தான். "யஸ்யாமதம்"

வா லல்ல. நங்கார்யத்தில் இங்ஙனேயிருக்கும்; " என்மனத்துப்புகுந்தான்"என்கிறத்தோடு சேரவேணுமிறே,கருத்தின்கண்பெரியன் என்கிறவிதுவும். [எண்ணினுண்பொருள்]-அவன் தானே இப்படி மேல்விழில் விழுமித்தனைபோக்கித் தாந்தாமேயறியப் பார்ப்பார்க்கு அறியப்போகாது. அறியவரியன் என்று கைவாங்கியிருக்கலாம் வஸ்துவன்று. [ஏழிசையின் சுவைதானே] - வருந்தியும் மேல்விழவேண்டும் விஷயமாய்த்து. இது ரஸ்யதையிருந்தபடி. [வண்ணமித்யாதி]-இதுமேன்மையிருந்தபடி. [என்மனத்து-சேறிந்து-புகுந்தான்] - "அநந்யாராகவேணாஹம்" (அநந்யாராகவேணுஹம்) என்கிறவிஷயத்திற்போலே பிரிக்கவொண்ணாதபடி புகுந்தான்; "எனதாவியுள்கலந்த" என்னுமாபோலே. "ஸர்வாதிகனவன் இப்படிநம்பக்கல் மேல்விழக்கூடுமோ?"என்று தாமும்அதிசங்கைபண்ணினர்; அதுக்கு வேறுபோக்கடி கண்டிலர். [திண்ணம்] - நிஸ்சிதம், இதில் கண்ணழிவில்லை. ()

ஒன்பதாம் பாட்டு.

இன்றென்னைப்பொருளாக்கித் தன்னைஎன்னுள்வைத்தான்
அன்றுஎன்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததுஎன்செய்வான்
குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள்சூழ் திருப்பேரான்
ஒன்றுஎனக்கருள்செய்ய உணர்த்தலுற்றேனே.

என்கிற ஶ்ருதிஸித்தமான ஸ்வரூபாபரிச்சேத்யத்வத்தாலன்றென்றபடி. பின்னைப்பெதிலேயென்ன - நங்கார்யத்தில் இத்யாதி. இதுக்கு நியாமகமேதென்ன - என்மனத்து இத்யாதி என்னுதல்; அன்றிக்கே, "கருத்தின்கண்பெரியன்" என்று - விசாரவிஷயஸூதனென்று சொன்னலோவென்ன - என்மனத்து இத்யாதி என்னுதல். "எண்ணினுண்பொருள்" என்றதுக்கு - எண்ணிக்கையில்வந்தால் ஸூக்ஷ்மமானவஸ்துவென்று ஶப்தார்த்தமாய், ஸ்வயத்நஸாத்யனல்லாமையைச் சொல்லுகிறதென்கிறர்-அவன்தானே இத்யாதி. கீழையும் கூட்டிக்கொண்டு "ஏழிசையின்சுவைதானே" என்றதுக்கவதாரிகை-அறியவரியன் இத்யாதி. ஏழிசையின்சுவைதானே - ஸப்தஸ்வரத்தினுடைய ரஸமானவனென்று ஶப்தார்த்தம். இந்த ஶப்தத்தையுட்கொண்டு இத்தால் ஃபலித்தபாவம் - வருந்தியும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். ஊரினுடைய போக்யதையைவர்ணித்து, இப்படிப்பட்ட ஊரையுடையவனென்கையாலே - இதுமேன்மையிருந்தபடி என்கிறர். நாநாவர்ணமாய் ஶ்லாக்யமான மாணிக்கங்களாலேசமைந்த மாடங்கள்சூழ்ந்த திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிறவனென்று ஶப்தார்த்தம். சேறிந்து - பிரிக்கவொண்ணாதபடி. "செறிந்து" என்றதுக்கு பாவம் - அநந்ய இத்யாதி. "ஶக்யா லோபயிதும் நாஹமைஶ்வர்யேண தநேந வா। அநந்யா ராகவேணாஹம் பாஸ்கரேண ப்ரபா யதா" இதி ஸுந்தரகாண்டே(உக-கரு). ராவணம்ப்ரதிஸீதா.பிரிக்கவொண்ணாதபடி புகுந்தானென்றதுக்கு ப்ரமாணம் - எனதாவி இத்யாதி. "திண்ணம்" என்று நிஸ்சயிக்கைக்கு ஸம்ஶயமேதென்ன - ஸர்வாதிகன் இத்யாதி. "இன்று" என்கையாலே - நேற்றில்லையென்றபடி. 'எண்ணினுண்பொருள்' என்றுதொடங்கி, 'திருப்பேரான் - கண்ணுள்நின்றகலான்: கருத்தின்கண்பெரியன்; இன்று - என்மனத்து - செறிந்து - புகுந்தான்; திண்ணம்' இத்யந்வயம்? கருத்தின்கண்பெரியன் - பாரிப்பில் பெரியனாயிருக்குமவன்; எண்ணினுண்பொருள் - தாந்தாமறியவொன்றெண்ணுமளவில் அதிஸூக்ஷ்மமான ஸ்வபாவங்களையுடையவன் என்று உரையில் ஶப்தார்த்தம்.

(அ)

ஆ.—(இன்றென்னை.) திருப்பேர்நகரான் இன்றென்னை ஸ்வவிஷய திவ்ய ஜ்ஞாநவானாக்கித் தன்னை என்னுள்ளே வைக்கைக்கு ஹேதுவென்? இதற்குமுன்பு இப்படிச் செய்யாதொழிகைக்கு ஹேதுவென்? என்று அவனை நான் கேட்கிறேன்; இதற்கோருத்தரம் வல்லனாகில், சொல்லுவானென்கிறார். ஒருக்ஷணம்பிரியில் தரிக்க மாட்டாதே மஹோபகாரகனாயிருக்கிற இவன் இதுக்குமுன்பு அநாதிகாலமெல்லாம் என்னை விட்டு எங்ஙனே தரித்திருந்தானென்று கேட்கிறாரென்றுமாம்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், இன்று எனக்குத் தன்னை அறிவித்து என்னோடே ஓருஜ ஸம்ச்லேஷம் பண்ணினவனை, பண்டு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்குக் காரணம் என்? என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேன் என்கிறார்.

[குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள் என்ற மேலுக்கு] - குன்று போலே விளங்காநின்றுள்ள மாடங்கள்சூழ்ந்த திருப்பேரான் ஒன்று எனக்குச் சொல்லவேணுமென்று உணர்த்தவேண்டியிருந்தேன்.

ப.—அநந்தரம், "இன்று நிர்ஹேதுகமாக உபகரித்தவன் முன்புஉபேக்ஷித்ததுக்கு ஹேதுவென்?" என்று கேட்கவேண்டியிருந்ததென்கிறார்.

இன்று - (ப்ரதமகடாக்ஷம்பண்ணி இதுக்குப்பின்பான) இக்காலம், என்னை - (முன்பு "அஸந்நேவ" என்னும்படிகிடந்த) என்னை, பொருள்ஆக்கி - ("ஸந்தமேநம்" என்னும்படி) வஸ்துவாக்கி, தன்னை - (விலக்ஷணபோக்யபூதனான) தன்னை, என்னுள் - (ஹேயமான) என்னெஞ்சுக்குள்ளே, வைத்தான் - (தானேகொடுவந்து) வைத்தான்; அன்று - (அந்தகடாக்ஷத்துக்கு முன்பான) அன்று, என்னை - (தானிட்டவழக்கமாம்படி பராதீநனான) என்னை, புறம்போக - (தன்பக்கலிலே விமுகனாய்) விஷயாந்தரங்களிலே கைகழிந்துபோம்படி, புணர்த்தது - ஸங்கல்பித்தது, என்செய்வான் - ஏதுசெய்வானாக? குன்றென்ன - குன்றென்று சொல்லலாம்படி, திகழ்-விளங்குகிற, மாடங்கள்சூழ்- மாடங்கள்சூழ்ந்த, திருப்பேரான் -, ஒன்று - (இவையிரண்டிலும்) ஒன்றுக்குஹேதுவை, எனக்குஅருள்செய்ய - எனக்கு அருளிச்செய்கைக்காக, உணர்த்தலுற்றேன் - ("தன்திருவுள்ளத்திலே படும்படியறிவிக்கவேணும்" என்று) உத்யோகித்திருந்தேன். ஒன்று சொல்ல மற்றையது தத்வ்யதிரேகஸித்தமென்று கருத்து. நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு ஹேது ப்ரச்நம்பண்ணில் ஸர்வஜ்ஞனுக்குமுத்தரமில்லையிறே.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், "இன்று என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் முன்பு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கும் காரணம்என்?" என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேன் என்கிறார். அஸத்கல்பனான என்னை ஒருவஸ்துவாக்கி; "பொருளல்லாத என்னைப் பொருளாக்கி" என்கிறபடியே.

[தன்னை] - ஸத்துக்களுக்கு ஸ்ப்ருஹணீயனான தன்னை. [என்னுள் வைத்தான்] - என்னோடே கூட ஸம்ச்லேஷம் பண்ணினான். "இன்று" என்கிறது-மயர்வற மதிநல மருளப்பெற்றதற்குப்பின்பு உண்டான காலத்தை; "அன்று" என்கிறது - அவ்விசேஷ கடாக்ஷத்துக்குமுன்பு உண்டான அநாதிகாலத்தை. [என்னை. இத்யாதி] - பரதந்த்ரனான என்னைப் புறம்போகப் பண்ணிற்று என்செய்கைக்காக? வாஹ்யனாகப் பண்ணுகையாகிறது - உபேக்ஷிக்கை. புறம் போகவிட்டாலும் அவனே என்றிருக்கிறார். ஸ்வஸத்தை பராதீநமாயிருக்க, இவ்வஸ்துவுக்குப் போக்குவரவு ஆவதென்? இரண்டுக்கும் காரணம் சொல்லவேணும். [குன்றென்ன இத்யாதி] - மலைகள்போலே விளங்கா

நின்றுள்ள மாடங்களாலே சூழப்பட்ட திருப்பேரான். [ஒன்று எனக்கருள்செய்ய] - இன்று விஷயீகரிக்கைக்கு ஹேதுசொல்லவேணும்: முன்பு உபேக்ஷித்ததுக்கு ஹேது சொல்லவுமாம். [உணர்த்தலுற்றேன்] - அறிவிக்கவேண்டி யிராநின்றேன். "இதுக்கு ஈஶ்வரன் இவர்க்குச் சொன்ன உத்தரம் ஏது?" என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, "இவர் தலையிலே ஒருபழி யேறிட்டு நெடுநாள் இழந்த நாம் சொல்லுவது என்? என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய் நின்றான்" என்று அருளிச்செய்தார்.

ஈடு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. இன்று என்னை விஷயீகரிக்கைக்கும் முன்பு என்னை உபேக்ஷிக்கைக்கும் காரணமென்?" என்று கேட்கவேண்டியிருந்தேனென்கிறார். அயவா, ஸர்வேஶ்வரன் தம்மைப்பரமபதத்திலே கொடுபோவதாக விரைகிறபடியைக்கண்டு "இன்று என்னளவல்லாதபடி த்வரிக்கிறதேவர் இதுக்குமுன்பு நெடுநாள்விட்டு ஆறியிருந்தபடி யெங்ஙனே?" என்று அவன்றன்னைக்கேட்கிறார். இன்றுஇப்படி விரைகிறமை மெய்யாகில் முன்புவிட்டுஆறியிருக்கக்கூடாதென்கிறார்: "**𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌹 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌤𑍇**" (நத்வாமிஹஸ்த்தாம்ஜாநீதே) என்று நடுவே சிலர்சொல்லவேண்டும்படியாய்த்து: 'எழுந்தருளியிருந்தவிடமறியாமையாலே ஆறியிருந்தாரித்தனைபோக்கி, அறிந்தால்ஒருக்ஷணம்ஆறியிருப்பரோ? இதுதான்என்வார்த்தைகொண்டறியவேணுமோ? '**𑌕𑌮𑌲𑌲𑍋𑌚𑌨𑍇**' (கமலலோசநே)-உம்முடைய கண்ணழகேயன்றோ இதில் ப்ரமாணம்? "**𑌰𑌾𑌮𑌃**" (ராமஃ) அவரையறியாதொழிய வேணுமோ? "**𑌨 𑌜𑍀𑌵𑍇𑌯𑌂 𑌕𑍍𑌷𑌣𑌮𑌪𑌿 𑌵𑌿𑌨𑌾 𑌤𑌾𑌮𑌸𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌮𑍍**" (நஜீவேயம்க்ஷணமபிவிநாதாமஸிதேக்ஷணம்) என்றிறே யவரிருப்பது. "**𑌰𑌾𑌮𑌃 𑌕𑌮𑌲𑌲𑍋𑌚𑌨𑍇**" (ராமஃகமலலோசநே)-அவரை யறியாமையுமில்லை: உம்மை நீர் கண்ணாடிப்புறத்திலும் கண்டறியாமையுமில்லை. "**𑌕𑌮𑌲𑌲𑍋𑌚𑌨𑍇**" (கமல

ஒன்பதாம்பாட்டு - இன்றென்னை இத்யாதி. "இன்றென்னை" என்றுதொடங்கி, "புணர்த்ததென்செய்வான் - உணர்த்தலுற்றேன்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இன்றென்னை இத்யாதி. அவதாரிகாந்தரம் - அயவா இத்யாதி. மூன்றாமவதாரிகை - இன்றிப்படி இத்யாதி. 'இன்றென்னை' இத்யாதிமுந்தினவவதாரிகை, ஸ்வமதசித்தாபுரம்; அயவா, இத்யாதி த்வதீயாவதாரிகை, ஈஶ்வரனைக்குறித்து ப்ரஶ்நபரம்; இன்றுஇப்படி இத்யாதி மூன்றாம் அவதாரிகை, அதிஶங்காபரம். "'ஆறியிருக்கக்கூடாது' ஆகையால் இதுவும்பொய்யோ" என்றுகருத்து. அன்றிக்கே, அவதாரிகை யிரண்டாய், இத்தால்பலித்த ஸாவம் - இன்றுஇப்படி இத்யாதி என்றுமாம். "'கூடாது' இதுக்கடியென்னென்கிறாரென்றபடி" என்று இப்போது ஸாவம்.

"உணர்த்தலுற்றேன்" என்றுகேட்டதுக்கு பரிஹரிக்கும்படியென்னென்ன - நத்வாம் இத்யாதி. தடஸ்தரேபரிஹரிக்கவேணும், அவனால் பரிஹரிக்கப்போகாதென்றபடி. "**𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌮𑌿𑌹 𑌸𑍍𑌥𑌾𑌂 𑌜𑌾𑌨𑍀𑌤𑍇 𑌰𑌾𑌮𑌃 𑌕𑌮𑌲𑌲𑍋𑌚𑌨𑍇। 𑌤𑍇𑌨 𑌤𑍍𑌵𑌾𑌂 𑌨𑌾𑌨𑌯𑌤𑍍𑌯𑌾𑌶𑍁 𑌶𑌚𑍀𑌮𑌿𑌵 𑌪𑍁𑌰𑌨𑍍𑌦𑌰𑌃**" இதிஸுந்தரகாண்டே (௧௧-௧௦). ஸீதாம்ப்ரதிஹநுமாந், இஶ்ஶ்லோகத்துக்கு ஸாவம் - எழுந்தருளி இத்யாதி. "**𑌕𑌮𑌲𑌲𑍋𑌚𑌨𑍇**" என்றதுக்குவாஸனை - இதுதான் இத்யாதிவாக்யத்வயம். இதுதான் - அறிந்தால் ஒருக்ஷணமாறியிராரென்னும் அதுதானென்றபடி. இதில்ப்ரமாணம் - ஆறியிரான் என்னுமதில் ப்ரமாணமென்றபடி. ப்ரமாணம் - நியாமகமென்றபடி. "ராமஃ" என்றதுக்கு ஸாவம் - அவரைஇத்யாதி. அவர் எப்படியிருப்பரென்ன - நஜீவேயம் இத்யாதி. "**𑌅𑌸𑌿𑌤𑍇𑌕𑍍𑌷𑌣𑌾𑌂-𑌵𑌿𑌨𑌾**" என்கையாலே - உம்முடைய கமலலோசநங்களை விட்டிருக்கவல்லரோவென்றபடி. பதத்வயத்துக்கும் தத்ரேணஸாவம் - அவரை இத்யாதி. "**𑌕𑌮𑌲𑌲𑍋𑌚𑌨𑍇**"

லோசநே)-அன்றிக்கே, ஆரோதிராகத்தான் இக்கண்சிவப்பும் சீற்றமுமெல்லாமென்னுதல். [இன்று என்னைப்பொருளாக்கி] - அஸத்கல்பனான என்னை இன்றுஒரு வஸ்துவாம்படி பண்ணி, "பொருளல்லாதவென்னை" என்றாரிறே. [தன்னை] - ஸத்துக்களுக்கும் ஸ்ப்ருஹணீயனான தன்னை. [என்னுள்வைத்தான்] - தன்னைப்பிறர்க்கு அவகாஶமில்லாதபடி முற்றூட்டாக என்னுள்ளே கோடுவந்துவைத்தான். [அன்று] - அவன் விசேஷ கடாக்ஷம் பெறுவதற்கு முன்புள்ளநாளை யெல்லாவற்றையும் சொல்லுகிறார். இன்றென்கிறது - * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவதுக்குப் பின்புண்டான காலத்தை. [என்னைப்புறம்போகப் புணர்த்ததென்செய்வான்] - (பரதந்த்ரனான என்னைப் புறம்போகப்பண்ணிற்று என்செய்கைக்காக? பாஹ்யனாகப் பண்ணுகையாகிறது - உபேக்ஷிக்கை.) "இழந்தநாள் இழந்ததும் அவனாலே; பெற்றஇன்று பெற்றதும் அவனாலே" என்கிறார். பரதந்த்ரவஸ்து செல்லநிற்கவற்றே? வரநிற்கவற்றே? [குன்று இத்யாதி] - இப்படி மதிப்பனானவன். மலைகளைச் சேரவைத்தாற்போலே விளங்காநின்றுள்ள மாடங்கள் சூழ்ந்த திருப்பேரான். [ஒன்றெனக்கருள்செய்ய] - முன்பு கைவிட்டதுக்கு ஹேது சொல்லவுமாம்; இன்று என்னை விஷயீகரித்ததுக்கு ஹேதுசொல்லவுமாம். [உணர்த்தலுற்றேனே] - இதுக்குஒரு மறுமாற்றம் அருளிச்செய்யவேணுமென்று திருவுள்ளத்திலே படும்படி விண்ணப்பஞ் செய்யவேண்டியிராநின்றேன். "இது நாம் சொல்லவேணுமோ? நீரே அறியீரோ?" என்றான்; "* அடியேன் அறியேன்: ஸர்வஜ்ஞரான தேவர் அருளிச்செய்யவேணும்" என்றார். "ஆனால், நாம் உம்முடைய நெஞ்சிலே புக்கிருக்கிறவிடத்தில் ஸம்வதித்திருந்தீர்: அத்தாலேகாணும்" என்றான்; "ஓம், அதுதானுண்டோ? * யானொட்டி என்னுளிருத்துவம்" என்றார்; "அதில்லையாகிலும் புகுந்தபின்பு நம்மையாதரித்தீரே" என்றான்; "'மருவித்தொழும் மனமே தந்தாய்' என்று அதுவும் தேவர்செய்த வித்தனை" என்றார்; "ஓங்காணும்: அதில்லையாகிலும் நம்மோடொக்க விஷயாந்தரங்களையும் விரும்பாதே இருந்தீரே" என்றான்; "'என்னைத் தீமனங்கெடுத்தாய்' என்று அதுவும் தேவரே

என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - அன்றிக்கே ஆரோதிராக இத்யாதி. இந்த த்வதீயார்த்தத்துக்கு, ப்ரணய ரோஷத்தால்வந்த சிவப்பையும் சீற்றத்தையும்சொல்லுகிறது. * கமலபதத்துக்கு - செந்தாமரையர்த்தம்; முக்திநவர்த்தத்துக்கு, "ஸதவது நிஷேக்ஷணாய" என்றதுக்குப்போலே "கூலோஜ்வலோவதே" என்றதுக்கும் நெய்தல்போன்ற கருங்கண்ணையுடையவனென்றுபொருள்.

'அஸத்கல்பனனவென்னை' என்கிறதுக்கு இங்குஸப்தமேதென்ன-பொருளல்லாத இத்யாதி. "எழிசையின்சுவைதானே" என்றதுக்கநுகுணமாக "தன்னை" என்றதுக்கர்த்தம்-ஸத்துக்களுக்கும் இத்யாதி. முற்றூட்டாக - எல்லாம் ஏகபோகமாக. புறம்போக - விஷயப்ரவணனாய்ப்போக. புணர்த்தது - ப்ரக்ருதியையிட்டு மயக்கினது. கீழுக்கெல்லாம் பாவம் - இழந்தநாள் இத்யாதி. இரண்டும்அவனாலேயென்கிறதென்? என்ன - பரதந்த்ர இத்யாதி. குன்றென்ற சொல்லலாம்படி விளங்குகிற மாடங்கள்சூழ்ந்த திருப்பேரான் இதி ஸப்தார்த்த:. "திருப்பேரான்" என்றது - ஸம்போதனை. தாத்பர்யம் - இப்படி இத்யாதி. "ஒன்று" என்றதுக்குபாவம் - முன்பு இத்யாதி. உணர்த்தலுற்றேன் - அறிவிக்கவிசாரியாநின்றேனென்றபடி. "உணர்த்தலுற்றேன்" என்றவநந்தரம் "உற்றேனுகந்துபணிசெய்து" என்று தாமே ஸமாஹிதராகையாலே அவன் நிருத்தரனாது விஸ்மிதமாகையாலே, நிருத்தரனானபடியைப் பரக்கஉபபாதிக்கிறார் - இதுநாம்சொல்ல இத்யாதி. 'இதுநாம்சொல்லவேணுமோ' இத்யுத்தரப்ரத்யுத்தரங்கள் - ஹலிதங்கள். நம்மோடொக்க விஷயாந்தரங்களையும் விரும்பாதேஇருந்தீரே என்றது - கம்பக்கல் ப்ராவண்யம் நடவாநிற்கச்செய்தே விஷயாந்தரங்களில் அபிநிவேஶம் கலந்துவாரவில்லையேயென்றபடி. சிலவார்த்தைகளையிவர்க்குச்

யன்றே '' என்றார் ; '' இவையொன்றுமில்லையாகிலும் நாம்தந்த * மதிநலத்தை வளர்த்துக் கொடுபோந்தீரே'' என்றான்: '' 'காதல்கடல்புரைய விளைவித்தகாரமர்மேனி' என்று அதுவும் தேவரீரேயன்றே'' என்றார் ; இப்படி இவர் முடியத்தொடர்ந்தவாறே பெருங்கடல் மண்டினாரைப்போலே போக்கற்றான். ''இதுக்கு ஈஶ்வரன்சொன்னஉத்தரமென்? '' என்று சீயர் பட்டரைக்கேட்க, ''இவர்தலையிலே ஒருபழியை எறட்டு நெடுநாளிழந்த நாம் சொல்லுவதேன்?' என்று லஜ்ஜாவிஷ்டனாய்க் காலாலே தறையைக்கீறி நிற்கு மித்தனைபோக்கி வேறு உத்தரமுண்டோ?'' என்றருளிச்செய்தார். அதாவது - ''முன்பு ருசியில்லாமையாலே'' என்னமாட்டான்: ''இப்போது ஸாதநாநுஷ்டாநம் பண்ணுகையாலே'' என்ன மாட்டான்: ஆனால், பின்னை ஈஶ்வரனுக்கு வைஷம்ய நைர்க்ருண்யாதிகள்வருதல் ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கம்வருதல் செய்யாதோ வென்னில் ;- அதுசெய்யாது, அடியிலே அத்வேஷமும் இச்சையும் பிறக்கைக்குத்தான் க்ருஷிபண்ணி அது பக்வமாமளவும் பார்த்திருக்கிறவனாகையாலே. அவன்கேட்டதுக்கு ஒரு மறுமாற்றம் சொல்லக்காணாமையாலே ''அறிந்தோம்: இதுக்கு ஹேது இங்ஙனேயாகவேணும்'' என்று பார்த்தார்: ''தன்னுடையஸ்பர்ஶம் ப்ரதிகூலமாகைதவிர்ந்து விலக்காதஸமயம் பார்த்திருந்தானாதல், தன்னையொழிந்தவற்றில் ஸாதநபுத்தி தவிருமளவும் பார்த்திருந்தானாதலாக வடேக்கும்'' என்று பார்த்தார். ஆனால், இதுதன்னை அவனுத்தரமாக அருளிச் செய்யாதொழிவானேன்? என்னில் ; ''சைதந்யப்ரயுக்தமாய் வருகிற அத்வேஷத்தை ஸாதநமென்னமாட்டானே: உபாயபாவம் தன்தலையிலேயாய்த்தே: நெடுநாள் இவர்தலையிலே பழியிட்டிழந்திருந்த நாம் எத்தைச் சொல்லுவது?'' என்று பேசாதேயிருந்தான். ''[illegible]'' (ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா) என்று பிற்பாட்டுக்கு லஜ்ஜித்துநிற்குமவனிறே ; இவர்தாம் எடுத்துவைத்து வார்த்தைசொல்லும்படியாய்த்து அவன் நிலை. சைதந்யப்ரயுக்தமான ருசிதான் ஸ்வரூபாதிரேகியன்றிறே. ''உம்

சொல்ல, இவர் அதுக்கெல்லாம் அந்யதாஸித்திசொல்ல, நிருத்தரனும் ப்ரகாரத்தைக்கீழேசொல்லி, இங்ஙனன்றிக்கே அநாதிகாலம் இவரைக் கைவிட்டிருந்த குற்றம் தன்மேலேயாய் அவ்வழியாலும் அவன் நிருத்தரனானப்ரகாரத்தை ஆப்தஸம்வாதத்தாலே தர்ஶிப்பிக்கிறார் - இதுக்கு ஈஶ்வரன் இத்யாதி. அதவென் ? ருச்யாதிகளில்லாமையாலே யென்னவொண்ணாதோவென்ன - அதாவது இத்யாதி. அதாவது - உத்தரமில்லாமையாவதென்றபடி. '' 'மாட்டான்' ஆகையாலே நிர்ஹேதுகம்'' என்றபடி. ஆனால் - நிர்ஹேதுகமானாலென்றபடி. இப்படி இவன்நிருத்தரனானால் இவர் கேட்டஶங்கைக்கு ஸமாதாநம்பண்ணினாரோவென்ன ; தாமே ஸமாதாநம்பண்ணிக்கொண்டு போகிறாரென்கிறார் - அவன்கேட்டதுக்கு இத்யாதி. ஸ்பர்ஶமென்றது - ரக்ஷணமென்றபடி. இதுதன்னை என்றது - அத்வேஷத்தையும் ஸாதநபுத்தி தவிருகையையுமென்றபடி. ''இவர்தலையிலே'' இத்யாதிவாக்யவிவரணம் - நெடுநாள் இத்யாதி. ''ஆகையாலே 'நெடுநாள்' '' என்றுகூட்டுவது. ''பழியிட்டு இழந்திருந்த நாம்'' என்கைக்கு தன்மேலே குறையாக நினைத்திருக்குமோவென்ன - ஹ்ரீரேஷாஹி இத்யாதி. ''[illegible] । [illegible]'' இத்யாரண்யகாண்டே (கо-க). அவன் லஜ்ஜாவிஷ்டனான ப்ரகாரத்தினெல்லையை யருளிச்செய்கிறார்-இவர்தாம் இத்யாதி. ''ஆகையாலே 'இவர்தாமெடுத்துவைத்து' '' என்றுகூட்டுவது. எடுத்துவைத்து - லஜ்ஜையினாலே கவிழ்ந்திருந்தவனை யெடுத்துப்பிடித்தென்றபடி. இவர்க்கு அத்வேஷமேயன்றிக்கே ருசியுமுண்டே ; அது ஸாதநமாகாதோ ? என்ன - சைதந்ய இத்யாதி. ஸாக்ஷாத்ப்ரஶ்நத்துக்கு உத்தரம் - உம்முடைய

முடையப்ராப்யம் பெற்றீராகில் அதுவேயமையாதோ? '' என்ன, அதுவே யமையுமென்கிறார்; தேங்காய்க்கு இளநீர்புக்கவழி ஆராய்ந்தன்றிறே விடாய்த்தவன் இளநீர்குடிப்பது?

பத்தாம் பாட்டு.

உற்றேன்உகந்துபணிசெய்துஉனபாதம்
பெற்றேன்ஈதேஇன்னம்வேண்டுவதுஎந்தாய்!
கற்றார்மறைவாணர்கள்வாழ்திருப்பேராற்கு
அற்றாரடியார்தமக்கு அல்லல்நில்லாவே.

ஆ.—(உற்றேன்.) - எம்பெருமான், ஓர் உத்தரம்காணாமை "உம்முடைய திறத்தில் நான் செய்த செயலெல்லாம் நீர் சொன்னபடியே நிர்ஹேதுகமாகவேசெய்தேன்; அது நிற்க: இனி நான் செய்யவேண்டுவதென்?" என்ன;—

"உன்திருவடிகளைப் பெற்றேன்; பெறுகிறேன்; உகந்து பணிசெய்து கொண்டு உன்திருவடிகளைப்பெற்றேன்; இன்னம் உன் திருவடிகளில் அடிமைசெய்யும் இதுவே எனக்கு வேண்டுவது எந்தாய்!" என்று ஆழ்வார்சொல்ல, எம்பெருமானும், "அப்படியேசெய்கிறோம்" என்றருளிச்செய்ய, ஆழ்வாரும், "திருப்பேர்நகரான் திருவடிகளைப்பற்றினார்க்கு ஒரு து:க்கமில்லையாகாதே!" என்கிறார்.

ஒ.— பத்தாம்பாட்டில், இவர் கேட்ட அதுக்கு ஒரு ஹேது காணாமையாலே நிருத்தரனாய் "உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவது சொல்லீர்?" என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய; உன்னைக்கிட்டி ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமை செய்துகொண்டு உன் திருவடிகளை அநுபவிக்கப்பெற்றேன். இதுவே இன்னம் வேண்டுவது என்று ஆழ்வார் விண்ணப்பஞ்செய்ய; அவனும் "அப்படியே செய்கிறோம்" என்ன, ப்ரீதராய், திருப்பேர் நகரான் திருவடிகளை ஆஶ்ரயித்தார்க்கு ஒருது:க்கம் இல்லையாகாதே என்கிறார். அற்றாரான அடியார்.

ப.—அநந்தரம், கைங்கர்யப்ரதிஸம்பந்தியான அவன் திருவடிகளை யடிமை செய்துபெற்றேன்; யாவதாத்மபாவி எனக்கு இதுவேயமையு மென்கிறார்.

உற்றேன் - நிர்ஹேதுகமாக உன் திருவடிகளைக் கிட்டினேன்; (அத்தாலே), உகந்து - ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு, பணிசெய்து - வாசிகமானவடிமைசெய்து, உனபாதம்பெற்றேன் - பரமப்ராப்யபூதனான உன் திருவடிகளைப்பெற்றேன்; எந்தாய் - நிருபாதிகபந்துவானவனே! ஈதே - இவ்வடிமையே, (இவ்வாத்மாவுக்கு), இன்னம் - உள்ளதனையும், வேண்டுவது - அபேக்ஷிதம்; (இதுண்டாகவே), கற்றார் - (ஆசார்யமுகத்தாலே ஜ்ஞாதவ்யங்களை) அப்யஸித்தவர்களாய், மறை - ஶ்ருதமான வேதார்த்தங்களை, வாணர்கள் - நிர்வஹிக்க ஸமர்த்தரானவர்கள், வாழ் - பகவதநுபவத்தோடே வாழுகிற, திருப்பேராற்கு - திருப்பேரிலே வர்த்திக்கிற உனக்கு, அற்றார் - அநந்யார்ஹமான,

இத்யாதி. ப்ராப்யம்பெற்றால் வந்தவழியாராயவேண்டா என்னுமதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - தேங்காய்க்கு இத்யாதி. "குன்றென்னத்திகழ்மாடங்கள் சூழ்திருப்பேரான் - இன்றென்னைப்பொருளாக்கி' என்றுதொடங்கி, 'உணர்த்தலுற்றேனே' இத்யந்வய:. (௬)

அடியார்தமக்கு - அடியார்தமக்கு, அல்லல் - அநுபவப்ரதிபந்தக து:க்கங்கள், நில்லாவே - தன்னடையே நில்லாதிறே: அற்றாருக்கடியாரென்றுமாம்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒரு ஹேது காணாமையாலே நிருத்தரனாய், "உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவது என்?" என்ன; ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமைசெய்யப்பெற்றேன், இதுவே இன்னம் வேண்டுவதென்கிறார்.

'அவன்தானே செய்தான் என்னுமன்று அவனுக்கு வைஷம்யநைர்க்ருண்யமும் ஸர்வ முக்தியும் ப்ரஸங்கியாதோ?' என்னில்;—இத்தலையில் ருசியை அபேக்ஷித்துச் செய்கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அது ஹேதுவென்று ஈஸ்வரனுக்குஉத்தரமானாலோ? என்னில்,—அது உபாயமாகமாட்டாது. ஸலவ்யாப்தமானதிறே உபாயமாவது. இந்த ருசி அதிகாரிஸ்வரூபமாகையாலே தத்விசேஷணமாயித்தனை. உபாயம் ஸஹகாரி நிரபேக்ஷமாகையாலும் இந்தருசி உபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமல்லாமையாலே இவர்க்கு இல்லை என்னலாம்; ஸர்வமுக்தி ப்ரஸங்க பரிஹாரார்த்தமாக அவனுக்கு உண்டென்னவுமாம். [உற்றேன்] - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே கிட்டிக்கொடுநின்றேன். ப்ரீதிப்ரேரிதனாய்க்கொண்டு திருவாய்மொழிபாடி உன் திருவடிகளை அநுபவிக்கப் பெற்றேன். உகந்து பணிசெய்கை - ஸாயுகமாய், மேல் ஸாயுஜ்யமாகச் சொல்லுகிறதன்று; இரண்டும் ஏககாலத்திலே யுள்ளதாகையாலே. [ஈதே இன்னம் வேண்டுவது] - இதுதானே மாறிமாறி யாவதாத்மபாவியாய்ச் செல்லுகையிறே. புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே யொழிகையாவது - மீளாதொழிகை விதிபோலிருக்கிறதன்றே. [எந்தாய்] - இவ்வநுபவம் ஸ்வரூபாநுரூபமென்கிறது. இத்தலைக்கு சேஷத்வமும் தேவர்க்கு சேஷித்வமுமிறே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபடியே "செய்கிறோம்" என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்செய்கிறார்: [கற்றார்] - ஓர் ஆஸநத்தின்கீழேயிருந்து போக்கினவர்கள். [மறைவாணர்கள்வாழ்] - வ்யாஸபதம் செலுத்த க்ஷமரானவர்கள் அநுபவித்து வர்த்திக்கிற தேசம். [திருப்பேரார்க்கு] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தைமாறி ஸ்வகதமாகச் சொல்லுகிறார் என்னுதல், திருப்பேரானை உனக்கு என்னுதல். [அற்றாரடியார்] - திருப்பேர் நகரானுக்கு அற்றாரான அடியார் என்னுதல், அவனுக்கு அற்றவர்களுக்கு அடியார் என்னுதல். [அல்லல் நில்லாவே] - ஒருது:க்கமுமில்லையாகாதே என்கிறார்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. இவர் கேட்ட இதுக்கு ஒருஹேது காணாமையாலே நிருத்தரனாய், "உமக்கு மேல் செய்யவேண்டுவதென்?" என்ன, "ப்ரீதிபூர்வகமாக அடிமை செய்யப்பெற்றேன்: இதுவே யின்னம்வேண்டுவது" என்கிறார். "அவன்தானே செய்தான்" என்னுமன்று, அவனுக்கு வைஷம்யமும் நைர்க்ருண்யமும் ஸர்வ முக்தியும் ப்ரஸங்கியாதோ வென்னில்; இத்தலையில் ருசியை யபேக்ஷித்துச்செய்கையாலே அவனுக்கு அவை தட்டாது. அதுஹேதுவென்று ஈஸ்வரனுக்குஉத்தர

பத்தாம்பாட்டு - உற்றேன் இத்யாதி. "உற்றேன்" என்றுதொடங்கி "இன்னம்வேண்டுவது" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து, அதுக்கு அநுகுணமாக ப்ரஶ்நோத்தரமுகத்தாலே ஸங்கதி-இவர்கேட்ட இத்யாதி. கீழ்ப்பாட்டில் உக்தமான சங்காபரிஹாரங்களை ஸ்த்தாண நிகநந்யாயத்தாலே த்ருடீகரித்தருளுகிறார் - அவன்தானே இத்யாதி. அது - அந்தருசி. மாட்டாதபடியெப்படி? என்ன - ஸல

மானுலோ வேன்னில்; அது உபாயமாகமாட்டாது. ஃலவ்யாப்தமானதிறே உபாயமாவது ; இந்தருசி அதிகாரிஸ்வரூப மாகையாலே தத்விஶேஷணமாமித்தனை. உபாயம் ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாகையாலும், இந்தருசி யுபாயமாகமாட்டாது. இது உபாயமாகாமை யாலே இவர்க்கில்லை என்னலாம், ஸர்வமுக்திப்ரஸங்கபரிஹாரார்த்தமாக அவனுக்கு உண்டேன்னவுமாம்.

[உற்றேன்] - கெடுமரக்கலம் கரைசேர்ந்தாற்போலே கிட்டிக்கோடு நின்றேன். [உகந்துஇத்யாதி] - ப்ரீதிப்ரேரிதனுய்க்கோண்டு திருவாய்மொழிபாடி உன்திருவடிகளை யநுஹவிக்கப்பெற்றேன். உகந்துபணிசெய்கை - ஸாயநமாய், மேல் ஸாத்யமாகச்சோல்லுகிறதன்று; இரண்டும் ஏககாலத்திலேயுள்ளதாகையாலே. [ஈதேயின்னம் வேண்டுவது] - இதுதானே மாறிமாறி யாவதாத்மஹாவியாய்ச் செல்லுகையிறே.புநராவ்ருத்தியின்றிக்கே யொழிகையாவது- மீளாதொழிகை. அப்ராப்தமாயிருக்கிறதோவேன்னில், [எந்தாய்] - இவ்வநுஹவம் ஸ்வரூபப்ராப்தமேன்கிறது. இத்தலைக்கு ஶேஷத்வமும் தேவர்க்குஶேஷித்வமுமிறே ஸ்வரூபம். இவர் அபேக்ஷித்தபோதே அவனும் "செய்கிறோம்" என்ன, ப்ரீதராய் அருளிச்செய்கிறார்: [கற்றார்] - ஓராஸநத்தின்கீழேயிருந்து போக்கினவர்கள். [மறைவாணர்கள்வாழ்] - வேதத்துக்கு வ்யாஸபதம் செலுத்தவல்லவர்கள் அநுஹவித்து வர்த்திக்கிற தேஶம். [திருப்பேராற்கு] - ப்ரீதிப்ரகர்ஷத்தாலே முகத்தைமாறி ஸ்வஶதமாகச் சோல்லுகிறரேன்னுதல், திருப்பேரானுன உனக்கேன்னுதல். [அற்றாரடியார்] - திருப்பேர்நகரானுக்கு அற்றரான அடியாரேன்னுதல், அவனுக்கு அற்றவர்களுக்கடியா ரேன்னுதல். [அல்லல்நில்லாவே] - ஒருது:ஃங்களும் இவர்கள் பக்கல் நில்லாது. (கO)

வ்யாப்தம் இத்யாதி. இந்தருசிக்கு உபாயகோட்யந்தர்ஹாவமில்லையாகில் பின்னையெதிலே யந்தர்ப்பூதமென்ன - இந்தருசி இத்யாதி. பரிஹாராந்தரம் - உபாயம் ஸஹகாரி இத்யாதி."ஆக 'இது உபாயமாகாமையாலே''' என்று கூட்டுவது.

பணிசெய்கையாவது - வாசிகமானவடிமைசெய்கை; அதாவது - திருவாய்மொழி பாடுகை; இதனையருளிச்செய்கிறார் - ப்ரீதி இத்யாதி. உகந்துபணிசெய்கை பாதம்பெறுகைக்கு ஸாயநமோவென்ன - உகந்து பணிசெய்கை இத்யாதி. இரண்டும் பலமென்றபடி. இரண்டும் ஏககாலத்திலேயுள்ளதாகையாலே என்றது - திருவாய்மொழிபாடுகையும் அவன்திருவடிகளைப் பெறுகையும் இங்கேயிருக்கச்செய்தேயுள்ளதாகையாலேயென்றபடி. "நவவ்ஃநாராவருத்தெ" என்கிற தேசத்திலே எல்லாரும் போக ஆசைப்படாநிற்க, நீர் "ஈதேயின்னம்வேண்டுவது" என்பானென் ? என்ன - இதுதானே இத்யாதி. "'செல்லுகையிறே' வேண்டுவது" என்று கூட்டிக்கொள்வது. இது மாறிமாறிச்செல்லுகை யாவதாத்மஹாவியாகக்கூடுமோ, அபுநராவ்ருத்தியன்றோ வேண்டுவது? என்ன - புநராவ்ருத்தி இத்யாதி. மீளாதொழிகை - அவிச்சேதந மாறிமாறிவருகையென்றபடி. மீளாதொழிகையிறே, அத்தை "ஈதேயின்னம்வேண்டுவது' என்கிறதென்றபடி. உபபாதகம் - இத்தலைக்கு இத்யாதி. மேலுக்கெல்லாம்அவதாரிகை - இவர் அபேக்ஷித்த இத்யாதி. போக்கினவர்கள் - அப்யஸித்தவர்கள். ஆசார்யமுகத்தாலே ஜ்ஞாதவ்யங்களை அப்யஸித்தவர்களாய், வேதத்துக்கு நிர்வாஹகரானவர்கள் வாழுகிற திருப்பேரென்றுமர்த்தம். வாணர்கள் - நிர்வாஹகர்கள். "எந்தாய்" என்ற ஸம்போதநத்துக்குச்சேர - உனக்கேன்னுதல் என்றது. அற்றரான அடியாரென்னுதல், அற்றார்க்கடியாரென்னுதல். அல்லல் - து:ஃவம். (கo)

பதினோராம் பாட்டு.

நில்லா அல்லல்நீள்வயல்சூழ் திருப்பேர்மேல்
நல்லார்பலர்வாழ் குருகூர்ச்சடகோபன்
சொல்லார்தமிழ்ஆயிரத்துள் இவைபத்தும்
வல்லார்தொண்டராள்வதுசூழ்பொன்விசும்பே.

ஆ.—(நில்லாவல்லல்) - "அவன் திருவடிகளை யாஶ்ரயித்தார்க்கு அல்லல் நில்லாவே: இது நிஶ்சிதம்" என்றுகொண்டு இத்தையே பின்னையும் அநுபாஷித்து, திருப்பேரை ப்ரதிபாதித்தஇத்திருவாய்மொழி வல்லார் இட்டவழக்காம்திருநாடுஎன்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் இட்ட வழக்காம், விலக்ஷண தேஜோரூபமான திருநாடு என்கிறார்.

[நீள்வயல் என்று தொடங்கி] - பெருத்த வயல்சூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர் மேலே விலக்ஷணர் பலரும் தம்மை அநுபவித்து க்ருதார்த்தரான திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய சொல் சேர்ந்த தமிழான ஆயிரம் திருவாய்மொழியினும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப் பலமாக ஸ்வாராஜ்ய ப்ராப்தியை யருளிச்செய்கிறார்.

அல்லல் - துக்கத்துக்கு, நில்லா - வாஸஸ்தாநமல்லாத தேஶமாய், நீள் வயல்சூழ் - பெரிய பரப்பையுடைத்தான வயல்களாலேசூழப்பட்ட, திருப்பேர்மேல் - திருப்பேர்விஷயமாக, நல்லார் - விலக்ஷணபுருஷரானார், பலர் - பலரும், வாழ் - திருவாய்மொழிகேட்டுவாழுகிற, குருகூர்ச்சடகோபன் - திருநகரிக்கு நிர்வாஹகரான ஆழ்வாருடைய, சொல்ஆர் - சொல்லாய்ச்சேர்ந்திருக்கிற, தமிழ்-தமிழான, ஆயிரத்துள்-, இவைபத்தும்வல்லார்-இவைபத்தையும் அப்யஸிக்க வல்லரான, தொண்டர் - ஶ்ரீமத ரானவர்கள், ஆள்வது - தாங்கள்நிர்வாஹகராய் நடத்துமது,—சூழ் - அபரிச்சிந்நமாய்க் கொண்டு வ்யாப்தமாய், பொன் - தேஜோமயமாய், விசும்பு - பரமவ்யோம ஶப்தவாச்யமான பரமபதம். இது கலித்துறை.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்யஸிக்க வல்லார் இட்டவழக்கு பரமபதம் என்கிறார்.

[நில்லா அல்லல்] - து:க்கங்களானவை, "இது நமக்கு தேஶமன்று" என்று தானே விட்டுப்போம். பெருத்த வயல் சூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர் மேலேயாய்த்துச் சொல்லிற்று. விலக்ஷணர் பலரும் தம்மை அநுபவித்து இனியராயிருக்கும் திருநகரியையுடையராயிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. "நல்லார் நவில் குருகூர்". "ஸர்வபூதாநி ஸமத்வஹீத:". [சொல்லார் இத்யாதி] - சொல்சேர்ந்த தமிழான ஆயிரம் என்னுதல்; "வாக்யமதுரவாக்யம்" என்கிறபடியே, இனிமைக்குச் சொல்லை அமைந்த தமிழான ஆயிரம் என்னுதல். [வல்லார் தொண்டர்] - இப்பத்தை அப்ய ஸிக்க வல்லார், "செஞ்சொற்கவிகள்" என்கிறபடியே வாசிகமான அடிமைசெய்யும் வைஷ்ணவர்கள். [ஆள்வது சூழ்பொன் விசும்பே] - நிரதிஶய தேஜோரூபமான பரமபதத்தை யாய்த்து ஆளுவது; இத்திருவாய்மொழி அப்யஸித்தவர்கள் சென்றால் "ஆண்மின்கள் வானகம்" என்றாய்த்து, அங்குள்ளார் சொல்லுவது.

ஈடு. — நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை யப்யஸிக்கவல்லார்இட்டவழக்கு பரமபதமேன்கிறார்.

[நில்லாவல்லல்]-துக்கங்களானவை, "இது நமக்குதேசமன்று"என்று தானே விட்டுப்போம்.[நீள்வயல் இத்யாதி]-பெருத்தவயல்சூழ்ந்திருந்துள்ள திருப்பேர்மேலேயாய்த்துச் சோல்லிற்று. [நல்லார் இத்யாதி] - விலக்ஷணர்பலரும் தம்மையநுபவித்து இனியராயிருக்கும் திருநகரியை யுடையராயிருக்கும் ஆழ்வார் அருளிச்செய்தது. "நல்லார்நவில் குருகூர்"-"ஸர்வதாபிகதஸ்ஸத்பி:" (ஸர்வதாபி கதஸ்ஸத்பி:'. [சோல்லார்இத்யாதி]-சோல்சேர்ந்த தமிழான ஆயிரமேன்னுதல்; "பாட்யே கேயே ச மதுரம்" (பாட்யே கேயேசமதுரம்) என்கிறபடியே, இனிமைக்குச் சோல்லேயமைந்த தமிழான ஆயிரமேன்னுதல். [இப்பத்தும்வல்லார்தோண்டர்] - இத்தையப்ஸிக்கவல்லார், "சேஞ்சோற்கவிகள்" என்கிறபடியே வாசிகமான அடிமைசெய்யும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [ஆள்வது சூழ்போன்விசும்பே] - நிரதிஶயதேஜோரூபமான பரமபதத்தையாய்த்து ஆளுவது ? இததிருவாய்மோழி யப்யஸித்தவர்கள் சேன்றால், "ஆண்மின்கள்வானகம்"என்றுய்த்து, அங்குள்ளார் சோல்லுவது. (கக)

நிகமம் - நில்லாவல்லல் இத்யாதி. "வல்லார்தொண்டர், ஆள்வதுசூழ்பொன்விசும்பே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழியை இத்யாதி.

"நில்லாவல்லல்" என்றது - அநுவாதமாதல்; "இப்பத்தும் வல்லாரான தொண்டர்பக்கல் அல்லல்நில்லாது - ஆள்வதுசூழ்பொன்விசும்பு" என்று இப்பாட்டுக்கு யோஜநமாதல். திருநகரியிலே விலக்ஷணர் பலருண்டென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நல்லார் இத்யாதி. நவிலுகை - வர்த்திக்கையும், சொல்லுகையும். திருவிருத்தம். உக்தார்த்தத்துக்கு ஸம்வாதம் - ஸர்வதா இத்யாதி. "ஸர்வதாபிகதஸ்ஸத்பிஸ்ஸமுத்ர இவ" இத்யாதி. ஸங்க்ஷேபே. "சொல்லார்" என்றதுக்கு - சொல் செறிந்தவென்னுதல்; ஆர்தல் - அமைதலாய், சொல் தானேயமைந்த வென்னுதலென்றர்த்தத்வயம். "பாட்யே கேயே ச மதுரம் ப்ரமாணைஸ்த்ரிபிரந்விதம் । ஜாதிபிஸ்ஸப்தபிர்யுக்தம் தந்த்ரீலயஸமந்விதம்" இதி பாலகாண்டே (ச). "பொன் - சூழ்-விசும்பு" என்றந்வயிப்பது. தேஜஸ்ஸாலேசூழ்ந்த பரமபதமென்றபடி. பொன் - தேஜஸ்ஸு. ஃபலிதம் - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி. 'நீள்வயல்சூழ்' என்று தொடங்கி, 'இப்பத்தும்வல்லார் தொண்டர்பக்கல் - அல்லல்நில்லா; அவர்களாள்வது - 'பொன் - சூழ் - விசும்பே' இத்யந்வய:. இத்தால் - இப்பத்தை யப்யஸித்தவர்களுக்கு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியும் இஷ்டப்ராப்தியும் ஃபலமாகச் சொல்லுகிறதென்றபடி. (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.— [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி } திருமால்தம்பால்விருப்பஞ்செய்கின்றநேர்கண்டு
அருமாயத்தன்றகல்விப்பானென் ? - பெருமால்நீ
இன்றென்பாற்செய்வானென்னென்ன இடருற்றுநின்றான்
தன் னுபுகழ்மாறனைத்தான் சூழ்ந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார்திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளேஶரணம்.

ஒன்பதாந் திருவாய்மொழி—சூழ்விசும்பு - ப்ரவேசங்கள்.

ஆ.—(சூழ்விசும்பு.) - இப்படி நிர்ஹேதுகமாக எம்பெருமானோடே ஸம்ஶ்லிஷ்டரான ஆழ்வார், தாம் திருநாடேற எழுந்தருளும்படியையும், தாம் எழுந்தருளும் போது ஸர்வலோகங்களும் தம்மைக் கொண்டாடும்படியையும் திருவுள்ளத்தாலே ப்ரத்யக்ஷீகரித்து, அந்யாபதேஶத்தாலே பேசுகிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், பரமயோகிகளுக்கு ஸம்பவிப்பதான ஸமவஜ்ஜ்ஞாநவைராக்ய ஸக்திப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும் அநுபவித்து இனி இங்கிருந்தநுபவிப்பதொன்றுமில்லாமையாலே, 'திருநாடேறப் போகவேணும்" என்று மநோரதிக்கிற ஆழ்வாரை சண்டெனக் கொடுபோகவேணுமென்று விரைகிற எம்பெருமான் இவர்க்கு அங்குத்தைக்கீடாம்படி மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காகத் திருநாட்டுக்குப் போகைக்கீடாக வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சராதிமார்க்கத்தையும், அங்குள்ளார்பண்ணும் ஸத்காரங்களையும் அவ்வழியேபோய்ப் புகக்கடவிய திருநாட்டையும், அங்கே எம்பெருமான் அயர்வறுமமரர்கள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளும்படியையும் பரமப்ராப்யரான அயர்வறுமமரர்கள்நடுவே தாம் ஆநந்தநிர்பரராய் இருக்கும்படியையும் காட்டியருளக்கண்டு ப்ரீதராய் அத்தை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசியநுபவிக்கிறார்.

ப.—ஒன்பதாந்திருவாய்மொழியில், கீழில் திருவாய்மொழியிறுதியாக ஸமவத்விஷயமாகத் தமக்கு அநுபவப்ராவண்யரூபமான பரபக்தி நடந்தபடியையருளிச்செய்து, அநுபவத்தில் அந்விதரான இவர்க்குப் பரிபூர்ணாநுபவத்தில் ப்ராவண்யாதிஶயம்பிறக்கைக்கு உறுப்பாக இவரைக்கொண்டுபோய் அநுபவிப்பிப்பதாக நினைத்து, அர்ச்சிராதிமார்க்கம்முதலாக ப்ராப்திபர்யந்தமானப்ரயோஜநாம்ஶத்தைப்பரஜ்ஞாநவிஷயமாம்படி ப்ரகாஶிப்பிக்க நினைத்த ஸர்வேஶ்வரனுடைய போக்ய குணபூர்த்தியையும், நிருபாதிக ஶேஷித்வத்தையும், அநந்யார்ஹதாபாதகத்வத்தையும், போக்யத்வபூர்த்தியையும், அதுக்கடியான ஸ்ரீய:பதித்வத்தையும், ஶேஷித்வசிஹ்நத்தையும், ஸமுத்ரஶாயித்வாதிகளால்வந்த ஸாவாயிகத்வத்தையும், ஆஶ்ரிதவாத்ஸல்யத்தையும், பரமபதநிலயத்வத்தையும், ஸத்காரத்தையும் அநுபவித்து, ஏவம்பூதனான ஸர்வேஶ்வரன், முக்தராய்ப்போகிற ஸாமவதர்க்கு கந்தவ்யமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும், அங்கு உண்டான ஆதிவாஹிக ஸத்காரப்ரகாரங்களையும், தேஶவிஶேஷப்ராப்தியையும், நித்யஸூரி பரிஷதந்தர்பாவத்தையும் அபரோக்ஷிப்பிக்க, அதிலே அத்யந்தஹ்ருஷ்டராய், தாம் அபரோக்ஷித்த க்ரமத்திலே முக்தராய்ப்போகிற ஸாமவதருடைய ஸத்காரப்ரகாரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

இ.—ஒன்பதாந் திருவாய்மொழியில், பரமயோகிகளுக்குப் பிறக்கக்கடவதான பரபக்தி இவர்க்குப்பிறந்து தத்ப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும்வர அநுபவித்து இனியிங்கிருந்து அநுபவிப்பதொன்றுமில்லாமையாலே, "பரமபதத்திலே போகவேணும்" என்று மநோரதிக்கிற இவரைத் தப்பிற்காட்டில் சடக்கெனக் கொடுபோகவேணுமென்று விரைகிற ஈஶ்வரன், அங்குத்தை அநுபவத்துக்கீடாம்படி

மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காக, தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுண விபூதிகளைக் கண்ணாலே கண்டாற்போலே விஶதமாக ப்ரகாஶிக்கும்படி பண்ணியருளினன். அதாகிறது-வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும் ஶரீரவிஶ்லேஷ ஸமயத்தில்வரும் க்லேஶமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங்காட்டும்படியையும் மார்க்கஸ்தரான புருஷர்களுடைய ஸத்காரங்களையும் அம்மார்க்கத்தாலே போய்ப் புகக்கடவ பரமபதத்தையும், நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்கும்படியையும், பிராட்டிமாரும் ஸ்ரீவைகுண்டநாயனும் எதிரேவந்து ஆதரிக்கும்படியையும், நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிறபடியையும், பரமப்ராப்யரான நித்யஸூரிகள் நடுவே தாம் ஆநந்தநிர்ப்பரராயிருக்கும்படியையும் காட்டியருளக்கண்டு ப்ரீதராய், அத்தை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசியநுபவிக்கிறார். தமக்குஅவன் பண்ணிக்கொடுத்த பேற்றை வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெற்றார்களாகப் பேசுகிற இது, அந்யாபதேஶமாவது; அதுதனக்கு ப்ரயோஜநம் -இங்குள்ளார் "நமக்கு ஆழ்வார் பேறு தப்பாது" என்றிருக்கைக்காக.

ஈடு —பரமயோகிகளுக்குப் பிறக்கக்கடவதான பரபக்தி இவர்க்குப்பிறந்து, தத்ப்ரகாரங்களை இத்திருவாய்மொழியளவும்வர அநுபவித்து, இனி இங்கிருந்தநுபவிக்குமதொன்றில்லாமையாலே "பரமபதத்தேறப் போகவேணும்" என்று மநோரதிக்கிற இவரைத் தம்மிற்காட்டில் சடக்கெனக்கொடுபோகவேணும் என்று விரைகிற ஈஶ்வரன், அங்குத்தை யநுபவத்துக்கீடாம்படி மிகவும் விடாய்பிறக்கைக்காக தன்னுடைய ஸ்வரூபரூபகுணவிபூதிகளைக் கண்ணாலேகண்டாற்போலே விஶதமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளினன். அதாவது - வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தையும், ஶரீரவிஶ்லேஷ ஸமயத்தில்வரும் க்லேஶமெல்லாம் ஆறும்படி தான்வந்து முகங்காட்டும்படியையும், மார்க்கஸ்த்தரான புருஷர்களுடைய ஸத்காரங்களையும், அம்மார்க்கத்தாலேபோய்ப் புகக்கடவ பரமபதத்தையும் நித்யஸூரிகள் வந்து ஆதரிக்குபடியையும், பிராட்டிமாரும் ஸ்ரீவைகுண்டநாயனும் எதிரேவந்து ஆதரிக்கும்படியையும் நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்கப் பிராட்டிமாரோடே வீற்றிருந்தருளுகிறபடியையும், பரமப்ராப்

சூழ்விசும்பு ப்ரவேஶே; அடியே தொடங்கி இத்திருவாய்மொழியளவும் இவர்க்கு உண்டான ஆகாரங்கள் பரபக்த்யவஸ்த்தையில் விளையுமவை என்றருளிச்செய்யாநின்றுகொண்டு, இத்திருவாய்மொழியில் இவர்க்கு உண்டான ஆகாரம் பரஜ்ஞாநாவஸ்த்தையில் விளையுமதென்று அருளிச்செய்கிறார் - பரமயோகிகளுக்கு இத்யாதி. உக்தத்தை விவரிக்கிறார் - அதாவது இத்யாதி. அதாவதென்றது - விஶதமாக ப்ரகாசிக்கும்படி பண்ணியருளுகையாவதென்றபடி. வேதாந்தங்களில் ப்ரஸித்தமான என்றது - "தேர்ச்சிஷமபிஸம்பவந்தி" இத்யாதியைப்பற்ற. "தேவயாநவயாஶ்வெ ...க்ரமாவிஶாஷிண:" "ஸாக்ஷாத்ருஷ்டமதீஶ்வரதே" "அவிர்ராதிநா தத்க்ருயிதே:" "ஸாக்ஷாத்விஷ்ணு" இத்யாதிகளும் இங்கேயநுஸந்தேயம். "ஹாதிர்நாமஹ்ருஷீத:" என்றத்தைப்பற்ற - தானேவந்துமுகங்காட்டும்படியையும் என்றது. "தொழுதனர்உலகர்கள்" என்று தொடங்கி "வாசலில் வானவர் - எமதிடம்புகுதுக" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்து-மார்க்கஸ்த்தரான இத்யாதி. "மாதவன் வைகுந்தம்புகவே" என்றத்தைப்பற்ற - அம்மார்க்கத்தாலே இத்யாதி. "முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ள" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி. "வந்தவரெதிர்கொள்ள" என்றத்தைப்பற்ற - பிராட்டிமாரும் இத்யாதி. "மாமணிமண்டபத் தந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்றத்தைக்

யரான நித்யஸூரிகள்நடுவே தாம் ஆநந்தநிர்ப்பரராயிருக்கும்படியையும் காட்டியருளக் கண்டு ப்ரீதராய், அத்தை அந்யாபதேஶத்தாலே பேசி யநுபவிக்கிறார். தம்க்கு அவன் பண்ணிக்கொடுத்தபேற்றை வைஷ்ணவர்களெல்லாரும் பெற்றார்களாகப்பேசின இது - அந்யாபதேஶமாவது; அதுதனக்கு ப்ரயோஜநம் - இங்குள்ளார் "நமக்கும் ஆழ்வார்பேறு தப்பாது" என்றிருக்கைக்காக.

முதற் பாட்டு.

சூழ்விசும்பணிமுகில் தூரியமுழக்கின
ஆழ்கடலலைதிரை கையெடுத்தாடின
ஏழ்பொழிலும்வளமேந்தியஎன்னப்பன்
வாழ்புகழ்நாரணன்தமரைக் கண்டுகந்தே.

ஆ.— திருநாட்டேறப்போகையிலே ப்ரவ்ருத்தரான ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்டுகந்து, அசேதநமான மேகங்களுங்கூட, இவர்கள் போகக்கடவிய ஆகாசத்தை யெல்லாம் வ்யாபித்துக்கொண்டுநின்று தூர்யகோஷத்தைப்பண்ணின; கடல்களாகிறவை திரைகளாகிற கையெடுத்து ஆடின; இப்படி ஸர்வலோகங்களும்மங்களமான செயல்களைச் செய்தன என்கிறார்.

ஒ.—முதற்பாட்டில், திருநாட்டுக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்ட ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்குப் பிறந்த விக்ருதியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசும்பென்று தொடங்கி] - இடமுடைத்தான ஆகாஶத்தில் அழகிய மேகங்கள் தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின; ஆழ்கடல் அலையாநின்றிருந்துள்ள திரையாகிற கையையெடுத்துக்கொண்டு ஆடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய]-ஸப்தத்வீபங்களும் புதுக்கணித்தின; உபஹாரங்களை யரித்தாரென்றுமாம். [என்னப்பனென்று மேலுக்கு] – எனக்குப் பரமபந்துவாய் ஆஶ்ரிதரெல்லாம் உஜ்ஜீவிக்கும் புகழை யுடைய நாராயணன் தமரைக்கண்டு உகந்து.

ப —முதற்பாட்டில், அர்ச்சிராதிமார்க்க கமநத்தில் ஒருப்பட்டவர்களாய் போக்யகுணபூர்ணனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஶேஷபூதரான பாகவதரைக்கண்டு சராசராத்மகமான ஜகத்துக்கு உண்டான ப்ரீதிவிகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

என்னப்பன் - எனக்கு அஸாதாரணபந்துவாய், வாழ்புகழ் - ஆநந்தாவஹமான குணப்ரதையையுடைய, நாரணன்தமரை - நாராயணனுக்கு அஸாதாரணபந்துக்களான ஶேஷபூதரை, கண்டுகந்து - கண்டு ப்ரியப்பட்டு, சூழ்விசும்பு - ஸர்வப்ரதேசத்திலும்சூழ்ந்த ஆகாஶத்திலே, அணிமுகில் - திரண்டுதோன்றினமேகங்களானவை,

---

கடாக்ஷித்து - நித்யஸூரிகள் ஸேவிக்க இத்யாதியும், பரமப்ராப்யரான இத்யாதியும். அந்யாபதேஶமாவதேதென்ன - தமக்கு அவன் இத்யாதி. "ஆழியான்தமர்" "மாதவன்தமர்" இத்யாதியாலே - ஸ்ரீ வைஷ்ணவர்களைச் சொல்லுகையாலே, அந்யாபதேஶமென்றபடி. அந்யாபதேஶத்தாலே சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரயோஜநமேதென்ன - அதுதனக்கு இத்யாதி.

தூரியம் முழக்கின - தூர்யகோஷத்தைப்பண்ணிற்றின; ஆழ்கடல் - அகாதமான கடல்களானவை, அலை திரை - அலைந்துவருகிற திரையை, கையெடுத்தாடின - கையாகவெடுத்து ஆடிற்றின; ஏழ்பொழிலும் - ஸப்தத்வீபங்களும், வளம் - உபஹாரரூபமான நல்லவஸ்துக்களை, ஏந்திய - ஏந்திற்றின. வளமென்று - புதுக்கணிப்பாகவுமாம்.

இ—முதற்பாட்டில், பரமபதத்துக்குப் போகஉபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக் கண்ட ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே ஸ்தாவரஜங்கமங்களுக்குண்டான விக்ருதியை அருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசும்பு] - பூமியைச் சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாஶத்திலே. [அணிமுகில்] - ஆபரணமான முகிலென்னுதல், ஆகாஶப்பரப்படங்கலும் அணியப்பட்ட முகில் என்னுதல்; அழகிய முகிலென்னுதல். [தூரியம்முழக்கின] - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [அணிமுகில் தூரியம் முழக்கின] - ஒப்பித்துநின்று கொட்டுவாரைப் போலே; ‘‘கேதுஜமஜஜலஜலதா:’’. இவன் போக்குக்கடியான அவன் வரவிலே பிறந்தவிக்ருதியிறே இது; இவன்தானே போகப்புக்கால் சொல்லவேண்டாவிறே. அவற்றுக்குஅபிமாநிகளான இந்த்ர வருண பர்ஜந்யரைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [ஆழ்கடல்] - எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே அடக்கவற்றான அளவுடைய கடல், ஹர்ஷம் பிறந்து அலையாநின்றிருந்துள்ள திரையாகிற கையையெடுத்துக்கொண்டு கூத்தாடிற்றின. [ஏழ்பொழிலும் வளமேந்திய] - ஸப்தத்வீபங்களும் புதுக்கணித்தன: உபஹாரங்களை யரித்தனவென்றுமாம். இதெல்லாம் ஆரைக் கண்டென்னில், - [என்னப்பன்] - எனக்கு பரமஸம்பந்தியானவன். இவர்களோடு நிருபாதிக ஸம்பந்தம் அவனுக்குண்டானால் அவனோடு ஸம்பந்தமுள்ளவை யெல்லாவற்றுக்கும் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்குமிறே; ராஜபுத்ரன் போகாநின்றால் ராஜஸம்பந்தமுடையார்க் கெல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமாபோலே. [வாழ்புகழ் நாரணன்] - ஆஶ்ரிதரை வாழும்படி பண்ணவற்றான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். அவன் தன்னைக் கண்டோவென்னில்; - [அவன் றமரைக்கண்டு] - அவன் கேட்குமென்னும் வீதியாலேயோ வென்னில், - [உகந்தே] - ப்ரீதிப்ரேரிதராய்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. பரமபதத்துக்குப்போக உபக்ரமிக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களைக்கண்ட ப்ரீத்யதிஶயத்தாலே ஸ்த்தாவரஜங்கமங்களுக்கு உண்டான விக்ருதியை யருளிச்செய்கிறார்.

[சூழ்விசும்பு] - பூமியைச்சூழும்படி இடமுடைத்தான ஆகாசத்திலே. [அணிமுகில்] - ஆபரணமான முகிலேன்னுதல், ஆகாசப்பரப்படங்கலும் அணியப்பட்ட முகிலேன்னுதல். [தூரியம்முழக்கின] - தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணிற்றின. [சூழ்விசும்பு இத்யாதி-] காந்தப்ப ரோப்பித்துநின்று பெரிய மண்டபங்களிலேநின்று கோட்டுமாபோலே

முதற்பாட்டு.—சூழ்விசும்பு இத்யாதி. ‘‘வளமேந்திய’’ என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - பரமபதத்துக்கு இத்யாதி. ஸ்த்தாவரம் - கடல். ஜங்கமம் - முகில்.

விசும்பு - விசும்பிலே. ஆபரணமான - விசும்புக்கு ஆபரணமானவென்றபடி. அணியப்பட்ட - வ்யாபிக்கப்பட்ட. ‘‘அணி’’ என்று - ஒப்பனையாக மூன்றுமர்த்தம். ஆகாசத்திலே அலங்க்ருதமான மேகங்கள் கர்ஜிக்கிறபோதெப்படி யிருக்கிறதென்ன-காந்தப்பர் இத்யாதி. காந்

காணும், இவையிருக்கிறது; "मन्दं जगर्जुर्जलदाः" (மந்தம்ஜகர்ஜுர்ஜலதா꞉). இவன் போக்குக்கடியான அவன்வரவிலேபிறந்த விக்ருதியிறேயிது; இவன் தான் போகப்புக்கால் சொல்லவேண்டாவிறே. அவற்றுக்கு அபிமாநிகளான இந்த்ரவருணபர்ஜந்யங்களைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [ஆழ்கடல்இத்யாதி]-எல்லாவற்றையும் தன்னுள்ளே யடக்கவற்றான அளவுடையகடல், தைர்யபங்கம்பிறந்து அலையாநின்றுள்ள திரையாகிற கையையெடுத்துக் கூத்தாடிற்றின. [எழ்பொழிலும்வளமேந்திய] - ஸப்தத்வீபங்களும் புதுக்கணித்தன: உபஹாரங்களை யரித்தன வென்றுமாம். இதெல்லாம் ஆரைக்கண்டேன்னில் - [என்னப்பன்] - எனக்குப் பரமஸம்பந்தியானவன். இவர்களோடு நிருபாதிகஸம்பந்தம் அவனுக்கு உண்டானால், அவனோடேஸம்பந்தமுள்ளவையெல்லாவற்றுக்கும் ஆதரிக்கவேண்டியிருக்குமிறே; ராஜபுத்ரன் போகாநின்றால் ராஜஸம்பந்தமுடையார்க்கெல்லாம் அங்கீகரிக்கவேண்டுமோபோலே. [வாழ் புகழ்நாரணன்] - ஆஶ்ரிதர்வாழும்படி பண்ணவற்றான கல்யாணகுணங்களையுடைய ஸர்வேஶ்வரன். அவன் தன்னைக் கண்டோவென்னில்,— [அவன் தமரைக்கண்டு] - அவன்கேட்டு மென்னும் பீதியாலேயோவென்னில், [உகந்தே] - ப்ரீதிப்ரேரிதராய். (க)

—— —

இரண்டாம் பாட்டு.

———

நாரணன் தமரைக்கண்டுகந்து நல்நீர்முகில்
பூரணபொற்குடம் பூரித்ததுஉயர்விண்ணில்
நீரணிகடல்கள்நின்றார்த்தனநெடுவரைத்
தோரணம்நிரைத்துஎங்குந்தொழுதனருலகே

ஆ.—(நாரணன்.) - நாரணன்தமரைக்கண்டு மேகங்கள்உகந்தன; ஆகாஶசரரான தேவாதிகள் ஆகாஶத்திலே பூர்ணகும்பங்களைப் பூரித்தார்கள்; நீரணிகடல்கள் நின்றார்த்தன; நெடுவரை போலேயிருந்த தோரணம்நிரைத்தெங்கும் தொழுதனர் உலகர்கள் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத்காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

தப்பர் - கந்தர்வர்கள். ஒரு சேதநன் போம்போது இதெல்லாம் கூடுமோவென்ன-மந்தம் இத்யாதி. "[illegible] । मन्दं जगर्जुर्जलदाः [illegible]" இதி பஞ்சமேம்ஶ ஶ்ருதியே. சேதநன்போம்போது இதெல்லாம் கூடுமென்னுமத்தை இசைவிக்கிறார் - இவன்போக்குக்கு இத்யாதி. பாட்டுக்கு அவதாரிகாந்தரம் அவற்றுக்கு இத்யாதி. 'விக்ருதியை யருளிச்செய்கிறார்' என்றவாக்யாநந்தரம், இவ்வாக்யத்தை யநுஸந்திப்பது. அவற்றுக்கு என்றது - கடலுக்கும் முகிலுக்கும்என்றபடி. கடலுக்கபிமாநி - வருணன். "முகில்" என்றத்தாலே - இந்த்ரபர்ஜந்யர்களைச் சொல்லுகிறது. "வளம்" என்றது - உபஹாரமும் ஸம்பத்தையும் சொல்லும். த்விதீயார்த்தத்துக்கு, தத்ரஸ்தரைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் பாவம்-இவர்களோடு இத்யாதி. இதுக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜபுத்ரன் இத்யாதி. 'என்னப்பன்' என்று தொடங்கி, 'உகந்து - சூழ்விசும்பணிமுகில்' இத்யாரப்ய, 'வளமேந்திய' இத்யந்வய꞉. (க)

[நாரணனென்று தொடங்கி] - அழகியநீர்முகில்கள் நாரணன் தமரைக்கண்டு உகந்தன; அவைதானே பூர்ணகும்பங்களாயின. ஆகாஶசரரான தேவர்களாலே ஆகாஶமெல்லாம் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரென்று தொடங்கி] - நீராலே அணியப்பட்ட கடல்கள் ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்தன; லோகங்களிலுள்ளார் எங்கும் நெடுவரைபோலேயிருக்கும் தோரணங்களை நிரைத்துத் தொழுதார்கள்.

ப — அநந்தரம், நிருபாதிகஶேஷியான நாராயணனுக்கு ஶேஷபூதரானவர்களைக் கண்டு லோகத்தார் ஸத்கரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

நாரணன்தமரைக்கண்டு — நிருபாதிக ஶேஷியான நாராயணனுக்கு ஶேஷபூதரானவர்களைக்கண்டு, உகந்து - உகப்பையுடைத்தாய், நல்நீர்முகில் - சுத்தமான ஜலத்தாலே பூர்ணமான மேகமானது, உயர் - (த்வாரவேதிகைகளிற்போலே) உயர்ந்த, விண்ணில் - ஆகாசத்திலே, பூரணம் - பூர்ணமான, பொற்குடம் - பொற்குடங்களாக, பூரித்தது - நிறைத்தது; நீரணி-நீரை வஹிக்கிற, கடல்கள் - கடல்களானவை, நின்று - (ஒருபடிப்பட்டு) நின்று, ஆர்த்தன - கோஷித்தன; நெடுவரை - நெடுவரைகளாகிற, தோரணம்நிரைத்து - தோரணங்களை நிரைத்து, உலகு - உலகிலுள்ளார், எங்கும் -, தொழுதனர் - ; முகிலென்கிற ஒருமை - ஜாதிபரம். இவ்விரண்டுபாட்டாலும் - அந்தரிக்ஷபர்யந்தமான பூலோகமானது உகந்து ஆதரித்தபடியை ப்ரதர்ஶிப்பித்தாராய்த்து. உலகமென்று - லோகப்ரதாநரை லக்ஷிக்கிறது.

இ.—இரண்டாம்பாட்டில், மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத்காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாரணன் தமர்இத்யாதி] - நிருபாதிக ஶேஷியானவனுடைய அடியாரைக் கண்டு நல்ல நீரையுடைத்தான மேகங்களானவை உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாஶத்திலே பூர்ண கும்பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன: முற்படக் கண்டுகந்தன; பின்பு அவைதானே பூர்ணகலஶங்களாய்த்தின என்கை. "ஒருகால் தூர்யகோஷத்தைப் பண்ணினோம்" என்றிருக்கிறனவில்லை. ஆகாஶ சரரான தேவர்களாலே ஆகாஶமெங்கும் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரணிகடல் இத்யாதி] - நீராலே அணியப்பட்ட கடல்கள் "ஒருகாலாடினோம்" என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்தன. [நெடுவரை இத்யாதி] - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார் நெடியவரைபோலேயிருந்துள்ள தோரணங்களைநட்டுத் தாங்களும் தொழுதார்கள். 'உலகென்று' லோகத்திலுள்ளாரைச் சொல்லுகிறது; "[illegible] - [illegible]" என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே எல்லா அடிமைகளும் செய்யாநின்றார்கள்.

ஈடு:—இரண்டாம்பாட்டு. மேலுண்டான லோகங்கள் பண்ணின ஸத்காரங்களை அருளிச்செய்கிறார்.

[நாரணன் இத்யாதி] - நிருபாதிகஶேஷியானவனுடையாரைக்கண்டு, நல்ல நீரையுடைத்தான மேகங்களானவை, உகப்பாலே, உயர்ந்த ஆகாசத்திலே பூர்ணகும்

இரண்டாம்பாட்டு.—நாரணன் இத்யாதி. "நெடுவரைத்தோரணம் நிரைத்தெங்கும் தொழுதனருலகே" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மேலுண்டான இத்யாதி.

"நன்னீர்முகில் - உகந்து - உயர்விண்ணில் - பூரணபொற்குடம் பூரித்தது" என்றந்

பங்களாகச் சமைக்கப்பட்டன. முற்படக் கண்டு உகந்தன, பின்பு அவைதானே பூர்ண கும்பங்களாய்த்தின என்கை. "ஒருகால் தூர்யகோஷம் பண்ணினோமிறே" என்றிருக்கிறனவில்லை. ஆகாஶசரரான தேவர்களாலே ஆகாசமெல்லாம் பூர்ணகும்பம் வைக்கப்பட்டதென்றுமாம். [நீரித்யாதி] - நீராலே யணியப்பட்ட கடல்கள், "ஒருகாலாடினோம்" என்றிராதே, ஹர்ஷத்தாலே நிரந்தரமாக ஆர்த்துக்கொண்டன. [நெடுவரை இத்யாதி] - அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார், நெடியவரைபோலேயிருந்துள்ள தோரணங்களை நட்டுத் தாங்களும் தொழுதார்கள். *உலகமென்பது உயர்ந்தோரையிறே. அங்குள்ளாரைச்சொன்னபடி. "ஸச்சத்ரசாமரபாணிஸ்து" (சத்ரசாமரபாணிஸ்து) என்கிறபடியே ஹர்ஷத்தாலே எல்லாவடிமைகளும் செய்யாநின்றார்கள். (உ)

மூன்றும் பாட்டு.

தொழுதனர்உலகர்கள் தூபநல்மலர்மழை
பொழிவனர் பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே
எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர்முனிவர்கள்
வழியிதுவைகுந்தற்கென்று வந்தெதிரே.

ஆ —(தொழுதனர்உலகர்கள்.) - பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே தூபநன்மலர்மழைபொழிவனர், ஸ்ரீவைகுண்டத்தேறப் போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரே வந்து "இங்ஙனே எழுந்தருளவொண்ணாதோ" என்று இருமருங்கும் முனிவர்கள் நின்று இசைத்தனரென்கிறார்.

ஒ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் திருநாட்டுக்கு நடக்கிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் எதிரேவந்து புஷ்பவர்ஷாதிகளைப் பண்ணிக்கொண்டாடுகிற படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[பூமியன்றளந்தவன் தமர்] - திருவுலகளந்தருளினவன் குணத்திலேயகப்பட்டு அடிமைபுக்குத் திருநாட்டுக்குப் போகிற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள். [எழுமினென்று மேலுக்கு] - ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குப் போவார்க்கு வழி இதுவென்று எதிரேவந்து

வயித்தர்த்தம் - நல்லநீரை இத்யாதி. சமைக்கப்பட்டன - சமைந்தனவென்றபடி. "உகந்து" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - முற்பட இத்யாதி. முன்பு தூர்யகோஷம்பண்ணின அபோராதோவென்ன - ஒருகால் இத்யாதி. "பூரணபொற்குடம்பூரித்தது" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் - ஆகாஶசரரான இத்யாதி. ஆகாஶசாரிகள்உகந்து பூர்ணகும்பங்களாகப் பண்ணினார்களென்றபடி. பூரித்தது-நிறைத்தது. பூரணபொற்குடம் - பூர்ணகும்பங்களாகவென்றபடி. அணியப்பட்ட - செறியப்பட்ட. "நின்று" என்றதுக்கர்த்தம் - நிரந்தரமாக என்று. "தொழுதனர்" என்றதுக்குச்சேர, உலகர்கள் என்னவேண்டாவோவென்ன - உலகமென்பது இத்யாதி. உயர்ந்தோரை - உத்க்ருஷ்டரை. உயர்ந்தோரன்றிக்கே தத்ரஸ்தரெல்லாரையும் சொல்லவுமாமென்கிறார் - அங்குள்ளாரைச் சொன்னபடி என்று. இவ்வாக்யவிவரணமாய், ஏகார்த்தமாதல். "தோரணம் நிரைத்து, தொழுதனர்" என்ற பதத்வயத்துக்கும் ஸாவம் - ஸச்சத்ர இத்யாதி. "ஸச்சத்ரசாமரபாணிஸ்து லக்ஷ்மணோநுஜகாம ஹ। ஜகாம ராகவம் ஸாதாரயசோஷாயவ்ருஷ்டகः" இத்யயோத்யாகாண்டே.(உ)

இரண்டருகும் நின்று "எழுந்தருளலாகாதோ?" என்றார்கள். [முனிவர்கள்] - முனிவர்களென்றது வாங்நியமம் தவிர்ந்தமைக்கு ஸூசகம்.

ப.—அநந்தரம், அநந்யார்ஹதாபாதகனான த்ரிவிக்ரமனுக்கு சேஷபூதரானவர்கள் ஸந்நிதியிலே ஆதிவாஹிகலோகத்திலுள்ளார் ஸத்கரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அன்று - மஹாபலி "என்னது" என்றபிமாநித்த அன்று, பூமி அளந்தவன் - பூமியை யநந்யார்ஹமாம்படி யளந்தவனுடைய, தமர் - சேஷபூதருடைய, முன்னே - ஸந்நிதியிலே, தூபம் - தூபபூர்வகமாக, நல்மலர்மழை — நன்றானபுஷ்பவர்ஷத்தை, பொழிவனர் - பொழிவாராய்க்கொண்டு, உலகர்கள் — அவ்வோலோகங்களிலுள்ளார், தொழுதனர் - தங்கள்சேஷத்வாநுரூபமாக அஞ்ஜலிபந்தம்பண்ணினார்கள், முனிவர்கள் - அந்தலோகங்களில் வாங்நியதியுடையரான முனிவரானவர்கள், (அந்நியதியைத் தவிர்ந்து), வைகுந்தர்க்கு - ஸ்ரீவைகுண்டத்துக்குப்போமவர்களுக்கு, வழி இதுவென்று - வழி இதுவென்றுசொல்லி, எதிரே வந்து -, எழுமின் என்று - "எழுந்தருளலாகாதோ" என்று, இருமருங்கு - இரண்டுபக்கத்திலும் நின்று, இசைத்தனர் - ஸாதரமாகச் சொன்னார்கள்.

இ.—மூன்றாம்பாட்டில், ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்பவர்ஷாதிகளைப் பண்ணிக் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[தொழுதனருலகர்கள்] - ஆதிவாஹிக லோகங்களிலுள்ளார் "கைபடைத்த ப்ரயோஜநம் பெற்றோம்" என்று தொழுதார்கள். [தூபம் இத்யாதி] - தூபத்தையும் நல்ல மலர்மழையையும் ப்ரயோகித்துத் தொழாநின்றார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர் முன்னே] - திருவுலகளந்தருளின ஸ்ரீவாமனன் செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கவர்களென்றாய்த்து அவர்கள் ஆசரிக்கிறது. அவன் திருவுலகளந்தருளின நினைவை ஸப்ரயோஜநமாக்கின ரென்றாய்த்து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. [எழுமினென்றிருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] - "இங்கே யெழுந்தருளவேணும்" என்று இரண்டருகும் நின்று சொன்னார்கள் முனிவர்கள். முனிவர்களென்கிறது - வாங்நியமம் தவிர்ந்தமைக்கு ஸூசகம். மௌநத்துக்கு விஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிது வைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே] - பரமபதத்துக்குப் போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரே வந்து தந்தாமுடைய எல்லையிலே வந்தால் ஆதரிக்கிறோமென்றிருக்கையன்றியே எதிரே வந்தாதரித்தார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர் முன்னே] - தூபநன்மலர்மழை பொழிவனராய்க்கொண்டு - முனிவரான உலகர்கள் - தொழுதனர்; வைகுந்தர்க்கு வழியிது என்று எதிரேவந்து எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர்.

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. ஆதிவாஹிகலோகங்களிலுள்ளார் எதிரேவந்து புஷ்பவ்ருஷ்டியைப்பண்ணிக்கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[தொழுதனருலகர்கள்] - ஆதிவாஹிகலோகங்களிலுள்ளார், கைபடைத்தப்ரயோஜநம் பெற்றோம்" என்றுதொழுதார்கள். தூபத்தையும் நல்லமலர்மழையையும் ப்ர

மூன்றாம்பாட்டு.—தொழுதனர் இத்யாதி. "உலகர்கள்" என்று தொடங்கி "இசைத்தனர்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆதிவாஹிக இத்யாதி.

புகாநுஸாரஷணத்துக்கு ஸாவம்-ஆதிவாஹிக இத்யாதி. தூபத்தையும் நன்மலர் மழையையும் பொழிவனராய்க்கொண்டு தொழுதனரென்றபடி. இவையும் கடாக்ஷித்து "பூமியன்றளந்த

யோகித்துத் தொழாநின்றார்கள். [பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே] - ஸ்ரீவாமநனுய்த் திருவுலகளந்தருளின செயலுக்குத் தோற்று அடிமைபுக்கவர்களென்ருய்த்து, அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. "மூவடிமண்கொண்டளந்தமன்னன் சரிதைக்கேமாலாகிப்பொன்பயந்தேன்" என்னுமவர்போல்வாருண்டே. அவன் திருவுலகளந்தருளின நினைவை ஸப்ரயோஜநமாக்கினவர்களென்ருய்த்து அவர்கள் ஆதரிக்கிறது. [எழுமினென்று இருமருங்கிசைத்தனர் முனிவர்கள்] - "இங்கேயெழுந்தருளவேணும்" என்று இரண்டருகும்நின்று சொன்னார்கள். முனிவர்களென்றது - வாங்நியமம் தவிர்ந்தமைக்குஸூசகம்; மௌநத்துக்குவிஷயம் புறம்பேயிறே என்றிருந்தார்கள். [வழியிதுவைகுந்தர்க்கென்று வந்தெதிரே] - பரமபதத்துக்குப்போவார்க்கு வழியிதுவென்று எதிரேவந்துசொன்னார்கள். "ஜமதஸ்யாஸ்வதே" (ஜகதஶ்ஶாஶ்வதே) என்று விவக்ஷிதரடையப் போகக்கடவதாய்க்கிடக்கிற வழி, இன்று இதுண்டாகிறதன்றே. "ஸாமவத விஷயத்தில் கிஞ்சித்கரித்து நம் ஸத்தையுண்டாகவேணும்" என்று எதிரேதந்தாமுடைய எல்லைகளைக்கடந்து வந்தாதரித்தார்கள். [வைகுந்தர்க்கு] – தேசாந்தரமதஞன ராஜா ஸ்வதேசத்திலே புகுமாபோலே, அங்கு நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி. பூமியன்றளந்தவன்தமர்முன்னே - தூபநன்மலர்மழைபொழிவனராய்க் கொண்டு - முனிவரான - உலகர்கள் - தொழுதனர்; வைகுந்தர்க்கு-வழியிது - என்று-எதிரே-வந்து-எழுமின் என்றுஇருமருங்கு இசைத்தனர்.

வன்றமர்" என்றதுக்கு ஸாவம் - ஸ்ரீவாமநன் இத்யாதி. இச்செயலுக்குஅப்படி தோற்றிருப்பாருண்டோவென்ன - மூவடி இத்யாதி. மாலாகி - வ்யாமுக்தையாய். பொன்பயந்தேன் - விவர்ணையானேன். திருமொழி, "முன்னம் குறளுருவாய்" இத்யாதி. ஃலிதம் - அவன் திருவுலகு இத்யாதி. இச்செயலுக்குத் தோற்று ஆரேனும் அடிமைபுக்கு உஜ்ஜீவிப்பர்களோவென்னும் நினைவாலேயாய்த்து, அவன் திருவுலகளந்தருளிற்று; இவர்கள் அப்படிசெய்தால் அவன்நினைவுஸப்ரயோஜநமாமென்றபடி. இசைக்கை - சொல்லுகை. "முனிவர்கள்" என்று விசேஷித்து, "இசைத்தனர்" என்றதுக்கு ஸாவம் - முனிவர்களென்றது இத்யாதி. முனிவரானால் வாங்நியமம் தவிராரோவென்ன - மௌநத்துக்கு இத்யாதி. "ஜவஸிவெஸ்யமாஸவஷ்ரவிஷெவஷெவாயஸோமதஃ । ஸம்ஸாஷணாதிவஷிஜாஸம் தஸ்யக்ஷாநஸோந்ய" என்னக்கடவதிறே. வைகுந்தர்க்கு - வைகுந்தம்புகுவார்க்கு. ப்ரஸித்தமான மார்க்கத்தை இவர்கள் சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஜமதஃ இத்யாதி.' ஸாக்ஷ்யஷமதீஷெஹ்யெதஜமதஸ்யாஸ்வெதஸெத । ஸாகயாயாதஹநாவஜீஸநயாவதஷதவாநஃ" இதி ஸ்ரீ ஸகவத்கீதாயாம் அஷ்டமே. கீழே "வைகுந்தர்க்கு" என்றதுக்கு - வைகுந்தம் போவார்க்கு என்றருளிச்செய்து, இங்கே வைகுந்தத்துள்ளவர்களென்று விவக்ஷித்து, இங்கு நின்றும் போகிறவர்களை இங்ஙன்சொல்லுகிறதென்னென்ன - தேசாந்தர இத்யாதி. 'பூமியன்றளந்தவன்றமர்முன்னே - தூபநன்மலர்மழைபொழிவனராய்க்கொண்டு - முனிவரான - உலகர்கள் தொழுதனர், வைகுந்தர்க்கு - வழியிது - என்று எதிரே - வந்து-எழுமினென்றுஇருமருங்கிசைத்தனர்' இத்யந்வயஃ. (௩)

— —

நான்காம் பாட்டு.

எதிரெதிர் இமையவர் இருப்பிடம்வகுத்தனர்
கதிரவரவரவர் கைந்நிரைகாட்டினர்
அதிர்குரல்முரசங்கள் அலைகடல்முழக்கொத்த
மதுவிரிதுழாய்முடி மாதவன்தமர்க்கே.

ஆ —(எதிரெதிர்.) - மதுவிரிதுழாய்முடிமாதவன்தமர்க்கு, இவர்கள் ஒருகால் இங்கே பர்யவஸிக்கப்பெறுவதுகாண்" என்னும் ஆசையாலே, இமையவர் எதிரெதிர் இருப்பிடம்வகுத்தனர் அர்ச்சிராத்யாதிவாஹிக கணங்கள், "பார்த்தருளீர், பார்த்தருளீர்" என்றென்று கைந்நிரைகாட்டினர்; கடலிரைத்தாற்போலே முரவபணவாதிவாத்யங்கள் ஸர்வலோகங்களும் அலிபூரிதமாம்படி முழக்கப்பட்டன என்கிறார்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், மேலில் லோகங்களில் தேவாதிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் போகிறவழிகளிலே தங்குகைக்குப் பார்த்தபார்த்த இடமெல்லாம் தோப்புக்கள் பண்ணியும், வாத்யாதிகோஷங்களைப்பண்ணியும் கொண்டாடுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[கதிரவரென்று தொடங்கி] - அர்ச்சிராதிகளான அவ்வவ ஆதிவாஹிக கணங்கள் 'பார்த்தருளீர், பார்த்தருளீர்' என்று கைகளை நிரையே காட்டினார்கள். [மதுவென்று தொடங்கி] - ஸ்ரிய:பதியினுடைய அழகிலே அகப்பட்ட ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு இவர்களை எதிர்கொள்ளுகைக்குப் பெரிய பிராட்டியாரோடே ஒப்பித்தருளுகிறபடி யென்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், போக்யதாபூர்ணனை ஸ்ரிய:பதியினுடைய சேஷபூதரைக்கண்டு தேவலோகத்திலுள்ளார் ஸத்கரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

மது விரி - மதுவைவிகஸிக்கிற, துழாய் முடி - திருத்துழாயைத் திருமுடியிலேயுடைய, மாதவன் தமர்க்கு-ஸ்ரிய:பதிக்கு சேஷபூதரானவர்களுக்கு, இமையவர் - அநிமிஷராய்க்கொண்டு, (தேவர்கள்), எதிரெதிர் - இவர்கள் போகிறவழிக்குமுன்னே, இருப்பிடம் - வாஸஸ்தானமான உபகார்யைகளை, வகுத்தனர் - சமைத்தார்கள் ; கதிரவர் - த்வாதசாதித்யர்களும், அவரவர் - தந்தாமடைவிலே, ("ரஶ்மி[illegible]" என்கிறபடியே), கை நிரைகாட்டினர் - கிரணங்களாகிற கைகளை நிரையாகக் கொடுத்தார்கள் ; முரசங்கள் - அவர்கள் ப்ரவர்த்திப்பித்த முரசங்கள், அதிர்குரல் - அதிருகிற குரலானவை, அலைகடல் - அலைகிறகடலில், முழக்கொத்த-முழக்கொத்தன.

இ —நாலாம்பாட்டில், மேலில் லோகங்களில் தேவாதிகள் இவர்கள் போகிற வழிகளிலே தங்குகைக்குப் பார்த்த பார்த்தவிடமெல்லாம் தோப்புக்கள் பண்ணியும் வாத்யாதி கோஷங்களைப் பண்ணியும் கொண்டாடும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[எதிரெதிர் இமையவர் இத்யாதி] - பார்த்த பார்த்தவிடமெங்கும், "இவர்கள் இங்கே தங்கிப்போவார்களோ, இங்கே தங்கிப்போவார்களோ" என்னும் நசையாலே தேவர்கள் தோப்புக்கள் சமைத்தார்கள். இமையவரென்று ஸ்வபாவகதநமன்று; தோப்புக்கள் சமைக்கையிலுள்ள த்வரையாலே கண்விழித்திருக்கிறபடி. ப்ரஸவாஸா

யிருக்கிறபடியென்கை. [கதிரவரவரவர் இத்யாதி] - அர்ச்சிராதிகளாயுள்ள அவ்வோ ஆதிவாஹிக கணங்கள், "பார்த்தருளீர் பார்த்தருளீர்" என்று கைகளை நிரையேகாட்டினர்கள். [அதிர்குரல் இத்யாதி] - அதிரா நின்றுள்ள குரலையுடைய முரசங்கள். கடல் கிளர்ந்து முழங்கினாற்போலே முழங்காநின்றன. அங்குத் தங்குகையிலுண்டான ஆதராதிசயந் தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினர்கள். [மதுவிரிதுழாய்முடி] - ஸ்ரீய꞉பதியுடைய ஒப்பனை. அழகிலேயகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக் கென்னுதல்: இவர்களை எதிர்கொள்ளுகைக்குப் பிராட்டியோடே ஒப்பித்தருளுகிறபடியைச் சொல்லுதல்.

ஈடு.—நாலாம்பாட்டு. †மேலுள்ளலோகங்களில்தேவர்கள், இவர்கள், போகிற வழிகளிலே தங்குகைக்குத் தோப்புக்கள் சமைத்தும் வாத்யாதிகோஷங்களைப்பண்ணியும் கொண்டாடுகிறபடியை அருளிச் செய்கிறார்.

[எதிரேதிரித்யாதி] - பார்த்தபார்த்தவிடமெங்கும், "இவர்கள் இங்கே தங்கிப் போவர்களோ? இங்கே தங்கிப்போவர்களோ?" என்னும் நசையாலே, தேவர்கள் தோப்புச்சமைத்தார்கள். இமையவரென்று - ஸ்வபாவகதனமன்று; தோப்புச்சமைக்கையிலுண்டான த்வரையாலே கண்விழித்திருக்கிறபடி ; இளையபெருமாள் அடிமைசெய்கைக்கு உறுப்பாக உறங்காதிருந்தாற்போலே. இவர்கள் அங்கே புக்குத்தங்குகிறார்களன்றிறே, தந்தாம் ஸ்வரூபலாபத்துக்குக் கிஞ்சித்கரிக்கிறபடியிறே ; ராஜாக்களொருகால் கண்டுசிரித்து "அழகிது" என்று போகைக்காக மாநாவிசமைப்பாரைப் போலே [கதிர் இத்யாதி] - ஆதித்யர்கள், நிலைவிளக்குப்போலே "இங்ஙனே யெழுந்தருள, இங்ஙனே யெழுந்தருள: பார்த்தருள, பார்த்தருள" என்று கைகளை நிரையே காட்டினார்கள். அர்ச்சிராதிகளான ஆதிவாஹிக கணங்களாகவுமாம் (கதிரவர் - தேஜோவிசிஷ்டர்.) [அதிர் இத்யாதி] - அங்கே கால்தாழ்வர்களென்று, அதுகேளாதபடி, அதிராநின்றுள்ள ய꞉வநியையுடைய முரசங்கள், அலையையுடைத்தான கடல்போலே முழங்கிற்றின; அன்றியே, இங்கே தங்குகையிலுண்டான ஆதராதிசயந்தோற்ற வாத்யகோஷங்களைப் பண்ணினர்க

நாலாம்பாட்டு.—எதிரேதிர் இத்யாதி. "எதிரெதிரிமையவர்" என்று தொடங்கி "முழக்கொத்த" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மேலுள்ளலோகங்களில் இத்யாதி. இருப்பிடம் - தோப்பு; வாத்யாதிகோஷங்கள் - வாத்யகோஷாதிகளென்றபடி. ஆதிஶப்தத்தாலே- "கைந்நிரைகாட்டினர்" என்றத்தைச் சொல்லுகிறது.

"எதிரெதிர்" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - பார்த்தபார்த்தவிடம் இத்யாதி. இருப்பிடம் வகுக்கிறதுக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் - இவர்கள்இங்கே இத்யாதி. தேவரென்னாதே "இமையவர்" என்றதுக்கு பாவம்- இமையவரென்று இத்யாதி. கார்யபரதையாலே கண்விழித்திருந்த பெருண்டோவென்ன - இளையபெருமாள் இத்யாதி. அவர்கள் இப்படிசெய்கைக்கு அதித்வரையோடே போகிறவர்கள் தங்குவர்களோவென்ன-இவர்களங்கே இத்யாதி. உக்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - ராஜாக்கள் இத்யாதி. மாநாவிசமைக்கை - மஹாநவமிக்கு ராஜத்வாரங்களிலே அலங்கரிக்கை "கதிரவர்" என்று தேஜஸ்ஸையிட்டு விசேஷிக்கிறதுக்கு பாவம் - ஆதித்யர்கள் இத்யாதி. நிலைவிளக்குப்போலே என்றது - "கதிரவர்" என்ற பதசக்தியைப்பற்ற. நிரையே - வரிசையாக. இமையவர்கள் வகுத்த விருப்பிடத்தே கால்தாழ்வர்களென்று அதுகேளாதபடி அவ்வருகுள்ளாராலே முரசங்கள் முழக்கப்பட்டனவென்னுதல், இருப்பிடம் வகுத்தவர்களே வாத்யங்களையும் கோஷிப்பித்தார்களென்னுதல்; இந்த அர்த்தத்வயத்தையும் அருளிச்செய்கிறார் - அங்கே கால்தாழ்வர்களென்று இத்யாதி வாக்யத்வயத்தாலே. "மதுவிரிதுழாய்முடி" என்ற விசேஷணத்

† மேலில் லோகங்களில் என்றுபாடம் காண்கிறது.

ளென்றுமாம். [மதுவிரி இத்யாதி] - கோட்டோசையாலும், ஆள்களெதிரேசென்று சோல்லுகையாலும், சென்ற இவர்களுக்கு ஒப்பித்தபடியே கோடுக்கைக்காகப் பிராட்டியோடேகூட அழித்தழித்தோப்பிக்கிறபடி. [மாதவன்தமர்க்கே] - "பிராட்டிபுருஷகாரமாகப் பற்றினவர்கள் பிராட்டிமுன்னாக அடிமைசெய்கைக்கு வாராநின்றார்கள்" என்று ஒப்பிக்கிறபடி. ஸ்ரீயஃபதியினுடைய ஒப்பனையழகிலே யகப்பட்டு அடிமைபுக்கவர்களுக்கேன்னுதல் [எதிரேதிரித்யாதி] - இங்கு "வைஷ்ணவர்கள்" என்றதுவே ஹேதுவாகப் பங்குபெறாதே திரியுண்ட வைஷ்ணவர்களை அங்குள்ளார் எதிர்கோண்டு இருப்பிடங்கள் கோடுக்கப்படுகிறபடி! மிளகாழ்வான் படைவீட்டிலே அகரத்துக்குச்சேல்ல, "நீ ஆந்தராளிகன்; உனக்குப்பங்கில்லை" என்ன, "நன்மையில் குறையுண்டாய்ச் சோல்லுகிறிகோளோ, அன்றே" என்ன, "நன்மையில் குறையில்லை இதிறேஹேது" என்ன, "நம்நேஞ்சில் இல்லையாகிலும் இவர்கள் வைஷ்ணவர்களென்று கைவிடப்பெற்றேமிறே" என்று புடைவையைமுடிந்து எறட்டுக் கூத்தாடினான். (௪)

ஐந்தாம் பாட்டு.

மாதவன்தமரேன்று வாசலில்வானவர்
போதுமின்எமதிடம் புகுதுகவேன்றலும்
கீதங்கள்பாடினர் கின்னரர்கேருடர்கள்
வேதநல்வாயவர் வேள்வியுள்மடுத்தே.

ஆ.—(மாதவன்தமர்.) - இவர்கள் போகிறவழியில் வர்த்திக்கும் தேவர்கள், இவர்கள் மாதவன்தமரென்று உகந்து, தந்தாமுடைய ஸ்த்தாநங்களையும் ஐஶ்வர்யங்களையும், இவர்களுக்கு "இவற்றைக்கொள்ளவேணும்" என்று ஸமர்ப்பித்தார்கள்; கீதங்கள் பாடினர் கின்னரர்கருடர்கள்; வேதநல்வாயவர், ஜ்யோதிஷ்டோமாதி யாகஸித்தமான தங்கள் ஸம்ருத்தியைக் கொடுத்தார்களென்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களான வருணேந்த்ராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரத்தை யருளிச் செய்கிறார்.

திக்கு ஸாவம் - கோட்டோசையாலும் இத்யாதி. "மாதவன்" என்றத்தைப்பற்ற-பிராட்டியோடேகூட என்றது. "மதுவிரி" என்று - புதுமையைச்சொல்லுகையாலே 'அழித்தழித்தென்றது'. விரிப்ரவஹியாநின்றுள்ள. ஸ்ரீமே பிராட்டியும் தானுமாய் ஒப்பித்தபடியைச்சொல்லி, தானேயொப்பிக்கிறானென்று தாத்பர்யார்த்தம் - பிராட்டிபுருஷகாரமாக இத்யாதி. மநுஷ்யர்களுக்கு மேலான தேவர்கள் வைஷ்ணவர்கள் வாஸியறிந்து ஸத்கரிக்கிறபடியையும், இங்கே எத்தனையேனும் தண்ணியரும் வைஷ்ணவர்களை அவமாநம்பண்ணுகிறபடியையும் அநுஸந்தித்து வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு- இங்குவைஷ்ணவர்கள் இத்யாதி. வைஷ்ணவத்வமே ஹேதுவாகப் பங்குபெறாதாருண்டோவென்ன,ஐதிஹ்யம்அருளிச்செய்கிறார் - மிளகாழ்வான் இத்யாதி. ஆந்தராளிகன்-நடுவேயிருக்கிறவன். அதாவது - ஸம்ஸாரிகளுக்கும் முக்தர்க்கும் கூட்டல்லாத மத்யஸ்த்தனான முமுக்ஷு என்றபடி. 'மதுவிரி' என்று தொடங்கி, 'முழக்கொத்த' இத்யந்வயம். முரசங்கள் அதிருகிற குரலானவை அலைகிற கடலின் முழக்கொத்தன என்று உரையில் ஸப்தார்த்தம். (௪)

[வாசலில் வானவர்] - வழியில் தேவர்கள். [போதுமினென்று தொடங்கி] - வந்து எங்களதிகாரங்களைக் கொள்ளவேணுமென்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே கின்னரர்களும் கருடர்களும் பாட்டுக்களைப்பாடினார்கள்; மேலில் லோகங்களில் வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராதநம்பண்ணுமவர்கள் தங்களுடைய ஸமாராதனபலங்களை ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள்.

ப.—அநந்தரம், வழியில் வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகளானவர்கள், "ஸ்ரீய:பதியானவனுக்கு சேஷபூதர்" என்று ஆதரித்த ப்ரகாரத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

வானவர் - வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகளாகிற ஆதிவாஹிகதேவர்களானவர்கள், வாசலில் - தந்தாம்பதங்களில் தலைவாசலிலே வந்துநின்று, மாதவன் தமர் - ஸ்ரீய:பதிக்கு சேஷபூதர்களிவர், என்று - என்றாதரித்து, போதுமின் - "இங்ஙனே யெழுந்தருளுங்கோள்", எமதிடம்புகுதக - எங்களதிகாரமான ஸ்தலங்களிலே ப்ரவேசியுங்கோள், என்றலும் - என்று ஸபஹுமாநமாக ஸத்கரித்தவளவிலே, (அவ்விடங்களில் கர்மஜதேவராய்), வேதநல்வாயவர் - வேதோச்சாரணத்தாலே விலக்ஷணமுகரானவர்கள், வேள்வி - (தங்கள்)பாரா திகர்மங்களை, உள் - "ஸபலமாகப்பெற்றதே" என்று ஸாதரமாய்க்கொண்டு, மடுத்து - (இவர்கள் திருவடிகளிலே) ஸமர்ப்பித்து, கின்னரர் - கிந்நரர்களும், கெருடர்கள் - கருடர்களும், கீதங்கள்பாடினர் - கீதங்களைப்பாடினார்கள்.

தி.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களான வருணேந்த்ராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரத்தை அருளிச்செய்கிறார்.

[மாதவன் தமரென்று] - "பிராட்டி புருஷகாரமாக ஆஸ்ரயித்த அந்த:புரபரிகரமன்றோ இவர்கள்" என்றுப்த்து அவர்கள் சொல்லுவது. [வாசலில் வானவர்] - வழியில் தேவர்கள். அவர்களாகிறார் - வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகள். [போதுமினெமதிடம் புகுதகவென்றலும்] - இங்ஙனே யெழுந்தருளவேணும் எங்கள் அதிகாரங்களைக் கைக்கொள்ளவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே, கின்னரர்களும் கெருடர்களும் பாட்டுக்களைப் பாடினார்கள். மேலில் லோகங்களிலே வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராதநம் பண்ணுமவர்கள், ஸமாராதநங்களை இவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள். நிரபேக்ஷராய்ப் போகிற இவர்களுக்குத் தந்தாமதிகாரங்களைக் கொடுப்பார் பாடுவார் யாகபலங்களைக் கொடுப்பார்களாகிறார்களிறே, தந்தாம் ஆதரத்தாலே. "வீதஸ்ருஷ்ண ந்ருஷ்ணஹார்யாம்ஸ்தேஷ்வேஷம்ஹுதம்" என்று தந்தாமுக்குள்ளவற்றைக் கொடுக்குமத்தனையிறே.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களான வருணேந்த்ராதிகளும் மற்றுமுள்ளாரும் இவர்களுக்குப்பண்ணும் ஸத்காரங்களை யருளிச்செய்கிறார்.

[மாதவன்தமரேன்று] - பிராட்டிபுருஷகாரமாக ஆஸ்ரயித்த அந்த:புரபரிகரமன்றோவென்றுய்த்து அவர்கள் சொல்லுவது; ப்ரஹ்மசாரி எம்பெருமானைப் பற்றினவர்

அஞ்சாம்பாட்டு.—மாதவன் இத்யாதி. "வாசலில்வானவர்" என்று தொடங்கி "வேள்வியுள்மடுத்தே" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஆதிவாஹிக இத்யாதி. மற்றுமுள்ளார் என்கிறது - "கின்னரர்" இத்யாதியைப்பற்ற.

"வாசலில் வானவர்" என்றதுக்கு - வழியில்தேவர்களென்றர்த்தமாயிருக்க, 'வருணேந்த்ரப்ராஜாபதிகள்' என்கிறது - மேலே "எமதிடம்புகுதக" என்று - எங்களதிகாரங்களைக்

களன்றிறே. [வாசலில்வானவர்] - வழியில் தேவர்கள், [வாசல்] - வழி. அவர்களாகிறார்:— வருணேந்த்ரப்ரஜாபதிகள். [போதுமினேமதிடம்புகுதுகவேன்றலும்] - "இங்ஙனே யெழுந்தருளவேணும்; எங்களதிகாரங்களைக் கைக்கொள்ளவேணும்" என்று ப்ரார்த்திக்கிறவளவிலே. [கீதங்கள்பாடினர் கின்னரர் கெருடர்கள்] - கிந்நரர்களும் கருடர்களும் பாட்டுக்களைப்பாடினார்கள். கிந்நரதேசத்திலுள்ளாரும், கருடதேசத்திலுள்ளாரும் பாடினார்கள். [வேதநல் வாயவர்] - மேலில் லோகங்களில் வைதிகராய்க்கொண்டு ஸமாராதநம்பண்ணுமவர்கள், தங்கள் ஸமாராதநபலங்களை இவர்கள் திருவடிகளிலே ஸமர்ப்பித்தார்கள். நிரபேக்ஷராய்ப்போகிறவர்களுக்கு, தந்தாம் அதிகாரங்களைக்கொடுப்பார், பாடுவார், யாகபலங்களைஸமர்ப்பிப்பாராகிறார்களிறே தந்தாம்ஆதரத்தாலே. 'ஸ்ரீ தஃ ஸ்ரீநந்தி ஸாஹஸ்ர ஸம்ஸ்தி தஃ கலஸம்ஷீஷ' (ப்ரீதஃகஸ்சிந்முநிஸ்தாப்யாம் ஸம்ஸ்த்திதஃகலஸம்ததௌ) என்று தந்தாமுக்குள்ளவற்றைக் கொடுக்குமத்தனையிறே. (ரு)

ஆறாம் பாட்டு.

வேள்வியுள்மடுத்தலும் விரைகமழ்நறும்புகை
காளங்கள்வலம்புரி கலந்தெங்குமிசைத்தனர்
ஆண்மின்கள்வானகம் ஆழியான்தமர்என்று
வாளொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர்மகிழ்ந்தே.

ஆ. -(வேள்வியுள்.) - இவர்சிலர் ஸ்வக்ருதமான யாகபலத்தைக்கொடுக்குமளவில், வேறேசிலர் தூபதீபாதிகளால் அப்யர்ச்சநம்பண்ணினார்கள்; சிலர், காளங்கள் வலம்புரிகலந்தெங்கு மிசைத்தனர்; வாளொண்கண்மடந்தையர், இவர்களைக்கண்ட ப்ரீத்யதிஶயத்தினாலே, இவர்கள் தாங்கள் வரப்புகுகிற மங்களத்திற்காட்டில் மேற்பட்டதொரு மங்களமில்லாமையாலே, ஆழியான்தமரான நீங்கள் ஆண்மின்கள் வானகமென்று இத்தன்னையே மங்களமாக ஆஶாஸித்தார்களென்கிறார்.

ஒ.—ஆறாம்பாட்டில், ஸத்காரபூர்வகமாக தேவஸ்த்ரீகள் உகந்து ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஆஶீர்வசநங்களைப் பண்ணினார்கள் என்கிறார்.

[வேள்வியுள்என்று தொடங்கி] - சிலர் தாங்கள்பண்ணின யாகபலங்களை ஸமர்ப்பிக்குமளவிலே வேறே சிலர் அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு நல்ல புகைகளை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - கலந்தெங்கும் த்வநித்தன.

கைக்கொள்ளவேணுமென்கையாலே, அதிகாரிபுருஷர்களாவாரவர்களே என்று நினைத்து. எமதிடம் - எங்கள் அதிகாரமான ஸ்தலங்களிலே, புகுதுக - ப்ரவேஶியுங்கோள், என்றலும் என்றவளவிலே யென்று ஶப்தார்த்தம். விவரணம் - கிந்நரதேசத்தில் இத்யாதி. வேதநல்வாயவர் -வேதோச்சாரணத்தாலே விலக்ஷணமான வாயையுடையவர்கள். வேள்வி - யாகபலத்தை. "உள்-" உள்ளென்று - ஸப்தமியாய், அவர்களிடத்திலே யென்றபடி. மடுத்து - ஸமர்ப்பித்து என்று ஶப்தார்த்தம், வேள்வி யென்று - தத்பலத்தை லக்ஷிக்கிறது. வேள்வி - யாகம். மோக்ஷபலத்தைப்பற்றப் போகிறவர்களுக்கு க்ஷுத்ரபலத்தைக்கொடுத்தா லங்கீகரிப்பர்களோவென்ன - நிரபேக்ஷராய் இத்யாதி. அப்ராக்ருதமான தேசத்தை யபேக்ஷித்துப்போகிறவர்களுக்கு ஆஶாஸமான இவை ஸத்ருஶமன்றேயென்ன - ப்ரீதஃ இத்யதி. "ஸ்ரீ தஃகஸ்சிந்முநிஸ்தாப்யாம் ஸம்ஸ்த்திதஃகலஸம்ததௌ। ஸ்ரீஸந்தோவஸ்த்ராம்கஸ்ஸிதௌ தாப்யாம்ஹோமாயபாஃ' இதிபாலகாண்டேகுஶீலவஸ்லோகயாம்.

ப.—அநந்தரம், "ஶேஷித்வசிஹ்நமான திருவாழியையுடையவனுக்கு ஶேஷபூதரான நீங்கள் இந்த ஊர்த்வலோகத்தை நிர்வஹியுங்கோள்" என்று ஆதிவாஹிக மஹிஷிகள் வாழ்த்தினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

வேள்வியுள்மடுத்தலும் - வைதிகர் ஸகலதர்மங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே, விரைகமழ் - பரிமளத்தைப்ரவஹிக்கிற, நறும் - ஸுகந்தமான, புகை - தூபங்களானவை, எங்கும் கலந்து -, காளங்கள் - காளங்களையும், வலம்புரி - வலம்புரிகளையும், இசைத்தனர் - த்வநிப்பித்தார்கள்; (இவர்களைக்கண்டப்ரீதியாலே), வாள் - ஒளியையுடைத்தாய், ஒண் - தர்ஶநீயமான, கண் - கண்களையுடைய, மடந்தையர் - தேவஸ்த்ரீகளானவர்கள், ஆழியான் - திருவாழியையுடைய ஸர்வேஶ்வரனுக்கு, தமர் - ஶேஷபூதரானநீங்கள், வானகம் - இந்தஸ்வர்க்காதிபதங்களை, ஆண்மின்கள் - ஆளுவதிகோளாகவேணும், என்று மகிழ்ந்து - என்று ப்ரீதியையுடையாராய்க்கொண்டு, வாழ்த்தினர் - வாழ்த்தினார்கள்.

இ.—ஆறும்பாட்டில், ஸத்காரபூர்வகமாக தேவஸ்த்ரீகள் உகந்து இவர்களை ஆஶீர்வசநங்களைப் பண்ணினார்களென்கிறார்.

[வேள்வியுள் மடுத்தலும்] - அவர்கள் தங்கள் யாகபலங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே வேறே சிலர் அகில்தொடக்கமான த்ரவ்யங்களைக்கொண்டு நல்லபுகைகளை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விரைகமழ் நறும்புகை] - பரிமளப்ரசுரமாகையாலே ஸ்ப்ருஹணியமான புகை. [காளங்கள் இத்யாதி] - அவர்கள் கொடுக்கிறவற்றை இவர்கள் கைக்கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறே சிலர் காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் கலந்துத்வநிப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - மாறிமாறி எங்குமொக்க த்வநித்தன. [ஆழியாந்தமர் - ஆண்மின்கள்வானகம்] - ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶேஷபூதரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யாளீகோளோ? என்றுஞ்த்து ஸ்தோத்ரப்ரகாரம். அவன்தானும் தன் விபூதியை "ஸகராநாடு" என்றன்றோவிருப்பது? "ஆளக்குறையென்" என்பர்கள். [வாளொண்கண் இத்யாதி] - ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார்கள். ஒளியையுடைத்தாய் ஆகர்ஷகமான கண்களையுடையவர்கள். இது ஸ்வரூபகதநம் பண்ணுகிறதன்று; இவர்களைக் கண்டத்தாலே கண்களுக்கு உண்டான ஒளியையும் அழகையும் சொல்லுகிறது. [மகிழ்ந்தே] — ஶர்த்தாக்கள் அநுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று; ப்ரீதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு ஶமவத்ஸம்பந்தமே ஹேதுவாக நீசராலே பரிபூதனாய்ப்போந்தவன், ஶரீரவியோக ஸமநந்தரத்திலே தங்களுக்கு அவ்வருகில்லாதார் கொண்டாடும்படியிறே இவர் பேறு.

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. ஸத்காரபூர்வகமாக தேவஸ்த்ரீகளுகந்து இவர்களை ஆசீர்வசநங்களைப்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[வேள்வியுள்மடுத்தலும்] - அவர்கள் தங்களுடைய யாகபலங்களை ஸமர்ப்பித்தவளவிலே, வேறேசிலர், அகில்தோடக்கமான த்ரவ்யங்களைக் கொண்டு நல்லபுகைகளை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள். [விரைகமழ் நறும்புகை] - பரிமளப்ரசுரமாகையாலே ஸ்ப்ருஹ

ஆறும்பாட்டு.—வேள்வியுள் இத்யாதி. "வாளொண்கண்மடந்தையர் வாழ்த்தினர் மகிழ்ந்து" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்து அவதாரிகை - ஸத்காரபூர்வகமாக இத்யாதி.

"வேள்வியுள்மடுத்தலும்" என்கிறவிது - அநுவாதம். மடுத்தலும் - மடுத்தவளவிலே; ஸமர்ப்பித்தவளவிலேயென்றபடி. "விரைகமழ்" என்றதுக்கும் * நறுமைக்கும்பேதமேதென்ன -

ணீயமான புகை. [காளங்கள் இத்யாதி] - அவர்கள்கொடுக்கிறவற்றை இவர்கள் கைக்கொள்ளுகிறவளவிலே, வேறேசிலர்கள், காளங்களையும் வலம்புரிகளையும் கலந்து த்வநிப்பித்தார்கள். [கலந்தெங்குமிசைத்தனர்] - மாறிமாறி எங்குமொக்க த்வநித்தன. (த்வநிக்கும்போது த்வநிப்பிப்பாரும் வேணுமிறே.) [ஆழியான்தமர் - ஆண்மின்கள்வானகம்] - "ஸர்வேஶ்வரனுக்கு ஶேஷபூதரான நீங்கள் இவ்விடத்தை யாளிகோள்" என்றுய்த்து ஸ்தோத்ரம்பண்ணுவது. அவன் தானும் தன்விபூதியை "ஹந்தா நாடு" (பத்தாநாம்) என்றன்றோவிருப்பது. "ஆளுகைக்குக்குறையென்?" என்பர்கள். [வாளோண்கண் இத்யாதி] - ஆதிவாஹிக கர்த்தாக்களுடைய மஹிஷிகள் வாழ்த்தினார்கள். தேசாந்தரம் போன ப்ரஜையைத் தாய்மார் குளிரப்பார்க்குமாபோலே, ஒளியையுடைத்தாய் அழகிய கண்களாலே குளிர நோக்கினபடி. [மகிழ்ந்தே] - பர்த்தாக்கள் அநுவர்த்திக்கையாலே விஹிதமென்று செய்கிறார்களன்று. ப்ரீதியாலே செய்கிறார்கள். இங்கு ஸம்பவத்ஸம்பந்தமேஹேதுவாக நீசராலே பரிபூதனாய்ப்போந்தவன், ஶரீரவியோகஸமநந்தரத்தில் தங்களுக்கு அவ்வருகில்லாதார் கொண்டாடும்படியிறே இவன்பேறு!. (சு)

ஏழாம் பாட்டு.

மடந்தையர்வாழ்த்தலும் மருதரும்வசுக்களும்
தொடர்ந்தெங்குந்தோத்திரஞ்சொல்லினர்தொடுகடல்
கிடந்தஎங்கேசவன் கிளரொளிமணிமுடி
†குடந்தைஎங்கோவலன் குடியடியார்க்கே.

ஆ.—(மடந்தையர்.) ஆஶ்ரிதபரித்ராணார்த்தமாகத் திருப்பாற்கடல் திருக்குடந்தை தொடக்கமாகவுள்ள தேசங்களிலேவந்து திருவவதாரம்பண்ணியருளின எம்பெருமானுக்குக் குடியடியாரான இவர்களை இப்படி மடந்தையர் வாழ்த்துமளவிலே, மருத்துக்களும், வஸுக்களும் தந்தாமுடைய லோகங்களன்றியே லோகாந்தரங்களிலும் தொடர்ந்து தொடர்ந்து ஸ்துதித்தார்களென்கிறார்.

ஒ —ஏழாம்பாட்டில், மருத்கணமும் வஸுகணமும் தங்களெல்லைகளுக்கப்பாலும் செல்லலாமிடமெல்லாம் சென்று ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்கள் என்கிறார்.

பரிமள இத்யாதி.பரிமளத்தை ப்ரவஹிக்கிற ஸ்ப்ருஹணீயமான தூபங்களையென்று பதார்த்தம். 'ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள்' இத்யத்யாஹார்யம். விரை - பரிமளம். கமழுகை - பரம்புகை. காளங்கள் - சின்னங்கள். இசைத்தனர் - த்வநிப்பித்தார்கள். கலந்து - மாறிமாறியென்றபடி. த்வநித்தன - த்வநிப்பித்தார்கள். ஈஶ்வர விபூதியை இவர்கள் கொடுக்கலாமோ? என்ன-அவன்தானும் இத்யாதி: "வாளொண்கண்மடந்தையர்" என்று அவர்கள்கண்களை வர்ணிக்கிறதுக்கு பாவம் - தேசாந்தர இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவினீடுபாடு - இங்கு ஸம்பவத்ஸம்பந்தமே இத்யாதி. 'வேள்வியுள் மடுத்தலும் விரைகமழ் நறும்புகையை ப்ரவர்த்திப்பித்தார்கள்; காளங்கள் வலம்புரி கலந்து எங்கும் இசைத்தனர்; ஆழியான் தமரான நீங்கள் வானகம் ஆண்மின்கள் என்று வாளொண்கண் மடந்தையர் - மகிழ்ந்து வாழ்த்தினர்' இத்யந்வயஃ. (சு)

---

† 'குடந்தையன் கோவலன்' என்று உரைக்குப்பாடமாகலாம்,

[தொடுகடல்கிடந்தவென்று மேலுக்கு] - ஆஸ்ரிதார்த்தமாக நிரதிஶயஸௌந்தர்யயுக்தனாய்க்கொண்டு திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளி அங்குச் செல்லமாட்டாதவர்களுக்காகத் திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளின கோபாலனுடைய க்ரமாகதமான அடியார்க்கு.

ப.—அநந்தரம், க்ஷீரார்ணவஶாயியாய் ஸர்வாதிகனாய் அர்ச்சாவதார ஸுலபனானவனுடைய மோக்ஷஸூதர்க்கு மருத்கணங்களும் வஸுகணங்களும் பின்தொடர்ந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

தொடுகடல்கிடந்த - அகாதமானகடலிலே கண்வளர்ந்தருளி, எம்கேசவன் - என்போல்வாரோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு நித்யஸூரிகளோடு வாசியற எல்லார்க்கும் உத்பாதகனான கேசவனாய், (எங்களையநுபவிப்பிக்கிற அந்தமோக்ஷித்வஸூசகமாய்), கிளர் ஒளி - கிளர்ந்த ஒளியையுடைத்தாய், மணிமுடி - மணிமயமான திருவபிஷேகத்தை யுடையனாய்க் கொண்டு, குடந்தையன் - திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற, கோவலன் - க்ருஷ்ணனுக்கு, குடியடியார்க்கு - ஸந்தாநமாக அடிமையானவர்களைப்பற்ற, மடந்தையர்-(தந்தாமுடைய) ஸ்த்ரீகள், வாழ்த்தலும் - வாழ்த்தினவளவிலே, மருதரும் - மருத்துக்களும், வஸுக்களும் - அஷ்டவஸுக்களும், (ஸுஹ்வதநுஹவத்வரையாலே அவர்கள் சீக்ரகாமிகளாகையாலே), எங்கும் தொடர்ந்து - எங்கும் தொடர்ந்துசென்று, தோத்திரம் சொல்லினர் - ஸ்தோத்ரங்களைப் பண்ணினார்கள். தொடுதல் - தோண்டுதலாய், ஆழத்தைக்காட்டுகிறது.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், மருத்கணமும் வஸுகணமும் தங்களெல்லைகளுக்கு அப்பாலும் தொடர்ந்துசென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[மடந்தையர் வாழ்த்தலும்] - அந்த தேவஸ்த்ரீகள் புகழ்ந்தவளவிலே. [மருதரும் இத்யாதி] - மருத்கணங்களும் வஸுகணங்களும். [தொடர்ந்தெங்கும்] - தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல்லலாமிடமெல்லாம் சென்று புகழ்ந்தார்கள். ஒரு நிமேஷமாத்ரத்திலே ஒருலோகத்தில்நின்றும் லோகாந்தரத்தேறப் போமவர்களாகையாலே தங்களெல்லைக்கு உள்ளேப்புகழ்ந்தவளவால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே தொடர்ந்து புகழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தாங்கள் சடக்கெனப் போகிறதுக்கடியென்னென்னில்;—“தாங்கள் காண்பதென்ஞான்றுகொலோ?” என்றிருக்குமவர்களாகையாலும், “நஜீவேயம்க்ஷணமபி” என்றிருக்குமவன் கருத்தறியுமவர்களாகையாலும். [தொடுகடல்கிடந்த] - பரமபதத்தைக்கலவிருக்கையாக உடையவன், அத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கைக்காகத்திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தொடுகடல்] - தோண்டப்பட்ட கடல். ஆழ்ந்தகடல். [எங்கேசவன் இத்யாதி] - ஆஸ்ரிதார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய்வந்து அவதரித்து ரக்ஷித்தவன், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழவாதபடி திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன். [எங்கோவலன்] - க்ருஷ்ணன் தானேவந்து திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளினானென்கிறது. அவன்போய்ப் பண்ணின க்ருஷியின் பலமன்றோ என்று கொண்டாடாநிற்பர்கள். [கிளரொளிமணிமுடி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம். பரவ்யூஹவிபவங்களினளவன்றிக்கே திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையிலே தோற்று ஸந்தாநமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களன்றோ இவர்கள் என்றாய்த்து அவர்கள் ஆதரிப்பது.

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. மருத் கணங்களும் வஸுகணங்களும் தங்கள் எல்லைக்கு இப்பாலும் தொடர்ந்து சென்று இவர்களை ஸ்தோத்ரம்பண்ணினார்களென்கிறார்.

[மடந்தையர்வாழ்த்தலும் இத்யாதி]- அத்தேவஸ்த்ரீகள் புகழ்ந்தவளவிலே, மருத் கணங்களும் வசுகணங்களும். [தொடர்ந்தெங்கும்] - தங்கள் எல்லைக்கப்பால் செல்லலாமிடமெங்கும், சென்று. [தோத்திரஞ்சொல்லினர்] - புகழ்ந்தார்கள் ஒரு நிமேஷ மாத்ரத்திலே ஒருலோகத்தில்நின்றும் லோகாந்தரத்தேறப்போமவர்களாகையாலே, தங்கள் எல்லைக்குள்ளில் புகழ்ந்த வளவால் பர்யாப்தி பிறவாமையாலே தொடர்ந்துபுகழ்ந்தார்கள். அவர்கள் தாங்கள் சடக்கெனப்போகிற இதுக்கு அடியென்? என்னில் —தாங்கள், "கண்ணன் விண்ணூர்தொழவே சரிகின்றனசங்கம்" என்றும் "காண்பதெஞ்ஞான்றுகொலோ?" என்றும் "மாகவைகுந்தம்காண்பதற்கென்மனமேக மெண்ணும்" என்றும் "உடன்கூடுவ தென்றுகொலோ" என்றும் இருக்கையாலும், "நஜீவேயம் க்ஷணமபி" (நஜீவேயம்க்ஷணமபி) என்றுஇருக்குமவன் கருத்தறியு மவர்களாகையாலும். [தொடுகடல்கிடந்த] – பரமபதத்தைக் கலவிருக்கையாகவுடையவன், அத்தைவிட்டு, ப்ரஹ்மாதிகளுக்கு முகங்கொடுக்கைக்காகத் திருப்பாற்கடலிலே கண்வளர்ந்தருளினபடி. [தொடுகடல்] - தோண்டப்பட்ட கடல்; ஆழ்ந்த கடல். [எங்கேசவன் இத்யாதி]—ஆஸ்ரிதார்த்தமாக க்ருஷ்ணனாய் வந்தவதரித்து ரக்ஷித்தவன், அவதாரத்துக்குப் பிற்பாடர் இழவாதபடி (திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறவன்.) [எங்கோவலன்] - க்ருஷ்ணன் தானே வந்து திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிறானென்கிறது. மருதரும் வசுக்களும், அவன் போய்ப் பண்ணின க்ருஷியின் பலமன்றோ வென்று கொண்டாடாநிற்பர்கள். [கிளரொளிமணிமுடி] - மிக்கவொளியையுடைத்தாய் ஆதிராஜ்யஸூசகமான திருவபிஷேகம். வ்யூஹ விபவங்களினளவன்றிக்கே) திருக்குடந்தையிலே கண்வளர்ந்தருளுகிற நீர்மையிலே தோற்று ஸந்தானமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களன்றோ இவர்களென்றுயித்து அவர்கள் ஆதரிப்பது. (௭)

எட்டாம் பாட்டு.

குடியடியாரிவர்கோவிந்தன்தனக்கென்று
முடியுடைவானவர் முறைமுறையெதிர்கொள்ளக்
கொடியணிநெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர்
வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே.

ஏழாம்பாட்டு.—மடந்தையர் இத்யாதி. "மருதரும் வசுக்களும் தொடர்ந்தெங்கும் தோத்திரஞ் சொல்லினர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - மருத் கணங்களும் இத்யாதி.

"எங்கும் - தொடர்ந்து" என்றதுக்கு பாவம் - தங்களெல்லை இத்யாதி. தொடர்ந்து ஸ்தோத்ரம் பண்ணுவானென்னென்ன - ஒருநிமேஷ இத்யாதி. தாங்கள் †காண்பது இத்யாதி. அவனையும் பரமபதத்தையும் நித்யஸூரிகளையும் காணவேணுமென்கிற த்வரையாலும், அவன் கருத்தறியுமவர்களாகையாலும் த்வரித்துப்போகிறார்களென்றபடி. லிதம்-ஆழ்ந்தகடல் என்று. "கோவலன்" என்கிறவிதுக்கு நீர்மையிலே நோக்கு "குடியடியார்க்கு" என்றது - கர்மணிஷஷ்டியாய், குடியடியார்களை என்றபடி. தொடுகடலென்றுதொடங்கி, தோத்திரம்சொல்லினர் இத்யந்வயம். (௭)

---

† இது 'காண்பது' என்பது லேககப்ரமாதத்தாலே வந்ததாயிருக்கவேணும்.

ஆ —(குடியடியார்இவர்)-குடியடியாரிவர் கோவிந்தன்தனக்கென்று,இவரை, மோக்ஷத்வ ஸாம்ராஜ்யத்திலே அபிஷேகித்தாராய் அதுக்கு முடிசூடியிருந்த * அயர்வறுமமரர்கள் முறைமுறையெதிர்கொள்ள, வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம் புகுகைக்காக, இவர்கள் முன்னமே த்வஜபதாகாதிகளாலே யலங்க்ருதமான பெரிய திருக்கோபுரத்தைச் சென்று குறுகினார்களென்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகாகத் திருநாட்டில் எல்லைக்குப் புறம்பாக நித்யஸூரிகள் ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[குடிபடியாரென்று தொடங்கி] - கோவிந்தன் தனக்குத் தகும் ஸந்தாநப்ரயுக்தமான அடியார் என்று மோக்ஷத்வத்துக்குச்சூடின முடியையுடைய அயர்வறுமமரர்கள் பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. [கொடியணி நெடுமதிள் கோபுரங்குறுகினர்] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று கொடிகளாலே அலங்கரிக்கப்படுவதுஞ்செய்து திருநாட்டுக்கெல்லையான மதிளையுடைய திருக்கோபுரத்தைக் குறுகினார்கள். தங்கள் வரவாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த திருமேனியையுடைய ஸ்ரியப்பதியதான ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புக்கிருக்கைக்காக.

ப —அநந்தரம், ஆஸ்ரிதவாத்ஸல்யனான க்ருஷ்ணனுடைய அடியாரென்கிற ஆதரத்தாலே பரமபதவாஸிகள் நாட்டெல்லையிலே வந்தெதிர்கொள்ளப் பரமபதத்தைக் கிட்டினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

(இவர்), கோவிந்தன்தனக்கு - ஆஸ்ரிதார்த்தமாக அவதீர்ணனான க்ருஷ்ணனுக்கு, குடியடியார் - அநந்யார்ஹமான குலத்தையுடைய அடியார், என்று - , முடிஉடை - ஈஸ்வரனோபாதி அபிஷேகாதி ஸாரூப்யத்தையுடையரான, வானவர் - நித்யஸூரிகள், முறைமுறை - தந்தாம்தரங்கள் தப்பாமல், எதிர்கொள்ள - , (இவர்கள்வருகிறார்களென்று), வடிவுடை - அலங்க்ருதமான வடிவையுடையவனாய், மாதவன் - ("ஸ்ரியாஸார்த்தம்" என்று லக்ஷ்மியோடே கூடவெழுந்தருளியிருக்கிற) ஸர்வேஸ்வரனுடைய, வைகுந்தம் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே, புக - ப்ரவேசிக்கைக்கு உறுப்பாக, கொடி அணி-(தங்கள்வரவுக்கு அலங்காரமாக எடுத்துக்கட்டின) கொடியாலே அலங்க்ருதமாய், நெடுமதிள் - உயர்ந்தமதிளையுடைத்தான, கோபுரம்குறுகினர் - தலைவாசலிலே புக்கார்கள்.

இ —எட்டாம்பாட்டில், ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகே பரமபதத்துக்குப்புறம்பாக நித்யஸூரிகள் இவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை அருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியார் இத்யாதி]- அவனுடைய ஸௌலப்யத்திலே தோற்று ஸபரிகரமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களென்றுப்பத்து நித்யஸூரிகளாதரிப்பது. "குடந்தையெங்கோவலன் குடியடியார்" என்றதுகீழ்; "குடியடியார்இவர் கோவிந்தன்தனக்கு" என்றது இங்கே. 'இவர்கள் விபவங்களிலே ஆஸ்ரயித்தவர்கள். இவர்கள் உகந்தருளினநிலங்களிலே ஆஸ்ரயித்தவர்கள்' என்றுய்த்து அங்குள்ளார் ஸ்லாகிப்பது. [முடியுடைவானவர்] - அவனோபாதியும் மதிப்பில் குறைவற்றவர்களாய்த்து இவர்களை ஆதரிப்பார். அபிஷேகம் அவனுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஒத்திருக்குமாகில் வாசி என்னென்னில்,—அவன் ரக்ஷணத்துக்கு முடிசூடியிருக்கும். இவர்கள் அடிமைக்கு முடிசூடியிருப்பார்கள். [முறைமுறையெதிர்கொள்ள] - பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. "யது

त्र पूर्वे साध्याः" என்றும், "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ" என்றும் சொல்லுகிறபடியே தங்களுக்கு உத்தேஶ்யரானவர்களுக்கு உத்தேஶ்யராகிறார்களிறே இவர்கள். [கொடியணி இத்யாதி] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று கொடிகளாலே அலங்க்ருதமாய், ஒக்கத்தையுடைத்தாய், பரமபதத்துக்கெல்லையான திருமதிளில் திருக்கோபுரத்தைச் சென்று கிட்டினார்கள். [வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம் புகவே] - தங்கள் வரவாலுண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்த வடிவையுடைய ஶ்ரிய:பதிபதான பரமபதத்தே புகுகைக்காக. வந்து கிட்டினாரென்றவாறே தனக்கும் பிராட்டிக்கும் வடிவு இட்டு மாறினாற்போலேயாமென்கை.

ஈடு —எட்டாம்பாட்டு. ப்ரக்ருதிமண்டலத்துக்கு அவ்வருகே பரமபதத்துக்குப் புறம்பாக நித்யஸூரிகள் இவர்களை எதிர்கொள்ளுகிறபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

[குடியடியாரித்யாதி] - அவனுடைய ஸௌலப்யத்திலேதோற்று ஸபரிகரமாக எழுதிக்கொடுத்தவர்களென்றுயித்து, நித்யஸூரிகள் ஆதரிப்பது. "குடந்தையெங்கோவலன் குடியடியார்" என்றது – கீழே. "குடியடியார் இவர் கோவிந்தன் தனக்கு" என்றது - இங்கே. "இவர்கள் விபவங்களிலே ஆஶ்ரயித்தவர்கள், இவர்கள் உகந்தருளின நிலங்களிலே ஆஶ்ரயித்தவர்கள்" என்றுயித்து, அவர்கள் ஶ்லாகிப்பது. [முடியுடை வானவர்]-அவன் தன்னோபாதியும் மதிப்பிற் குறைவற்றவர்களாய்த்து, இவர்களை யாதரிப்பார். 'அபிஷேகம் அவனுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் ஒக்குமாகில் வாசியென்?' என்னில், — அவன் ரக்ஷகத்வத்துக்கு முடிசூடியிருக்கும்: இவர்கள் அடிமை செய்கைக்கு முடிசூடியிருப்பர்கள். [முறைமுறை யெதிர்கொள்ள] - பர்யாயமாக எதிர்கொள்ள. "यत्र पूर्वे साध्याः" (யத்ரபூர்வேஸாத்யா:) என்றும் "அடியார்கள் குழாங்களை" என்றும் சொல்லுகிறபடியே - தங்களுக்கு உத்தேஶ்யரானவர்களுக்கு உத்தேஶ்யராகிறார்களிறே இவர்கள். [கோடியித்யாதி] - இவர்கள் வருகிறார்களென்று, கோடிகளாலே யலங்க்ருதமாய் ஒக்கத்தையுடைத்தாய்ப் பரமபதத்துக்கேல்லையான திருமதிளில் திருக்கோபுரத்தைச் சென்று கிட்டினார்கள். [வடிவுடைமாதவன்]-"युवेव वसुदेवोऽभूत्" (யுவேவவஸுதேவோபூத்) என்று - கம்ஸவயத்துக்குப் பின்பு பிள்ளையைக்கண்ட ஸ்ரீவஸுதேவரையும் தேவகியாரையும் போலவும், பெரு

எட்டாம்பாட்டு.—குடியடியார் இத்யாதி. "முடியுடைவானவர் முறைமுறை யெதிர்கொள்ள" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ப்ராக்ருதிமண்டலத்துக்கு இத்யாதி. "கோபுரம் குறுகினார்" என்றதுக்குமுன்னாக "எதிர்கொள்ள" என்கையாலே - பரமபதத்துக்குப் புறம்பாக என்கிறார்

'இங்கே' என்றவனந்தரம், "இதுக்குக் கருத்தென்னென்னில்" என்று கூட்டுவது. எடுத்த சந்தைக்கு வ்யுத்க்ரமேண ஸாவம் - இவர்கள் இத்யாதி. "முடியுடை" என்ற விசேஷணத்துக்கு ஸாவம் - அவன்தன்னோபாதியும் இத்யாதி. வ்யாக்யாதாவின் ஈடுபாடு - यत्र पूर्वे இத்யாதி. "साध्याः" என்கையாலே - உத்தேஶ்யர் என்கிறது. "கொடியணி" என்றது - ஸ்வபாவமன்று; ஸாபிப்ராயம். வடிவு-ஸௌந்தர்யம். "வடிவுடை" என்றதும் ஸாபிப்ராயமென்கிறார் யுவேவ இத்யாதி. "तदा हर्षविवशावस्थः पुत्रानविमोक्षणे । युवेव वसुदेवोऽभूद्विहायाभ्यागतां जराम्" இதி பஞ்சமேம்ஶே (அத்-௨௦). "[illegible]

மாளிக்கண்ட சக்ரவர்த்தி "வஸ்ஷேவ" (புநர்யுவேவ) என்று சொல்லப்பட்டாற் போலவும். [வடிவுடைமாதவன் வைகுந்தம்புகவே] - தங்கள் வரவால் உண்டான ஹர்ஷத்தாலே புதுக்கணித்தவடிவையுடைய ஸ்ரீயஃபதியதான பரமபதத்திலே புகுகைக்காக. வந்துகிட்டினுரென்றவாறே, தனக்கும் பிராட்டிக்கும் வடிவு இட்டு மாறினாற்போலேயாமென்கை. (அ)

—————

ஒன்பதாம் பாட்டு.

—————

வைகுந்தம்புகுதலும் வாசலில்வானவர்
வைகுந்தன் தமர்எமர் எமதிடம்புகுதேன்று
வைகுந்தத்துஅமரரும் முனிவரும்வியந்தனர்
வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர் விதியே.

ஆ.—(வைகுந்தம்.) - வைகுந்தம்புகுமளவில், வாசலில்வானவர், "வைகுந்தன்தமராகையாலே எங்களுக்கு ஸ்வாமிகளான நீங்கள் எங்களுடைய ஸ்வத்தைக் கர்யைகரூபமான ஸம்ருத்திகளைக் கொள்ளவேணும்" என்று ஸமர்ப்பித்து, ஸஹவத்குணாநுபவஜநித நிரதிஶயப்ரீதிகாரித ஸர்வபரிசர்யைகபோகரான அமரரும், ஸஹவத்குணாநுபவஜநித நிரதிஶயப்ரீதியாலே அப்ரக்ருதிஸ்தராய் ஒருப்ரவ்ருத்தி பண்ணுகைக்கு க்ஷமரன்றியேயிருக்கும் முனிவரும், "பூமியுள்ளேயுள்ள ஸ்ரீவைஷ்ணவர்கள் திருநாட்டிலே வருகைக்கு நாம் என்ன பாக்யம் பண்ணினோமோ!" என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

ஒ —ஒன்பதாம்பாட்டில், ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே சென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸம்மதரானவாறே அங்குத்தை நித்யஸூரிகள் ஸம்ஸாரிகளானவர்கள் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே வருவதே! இதென்ன புண்யபலம்! என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தமென்று தொடங்கி] - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலே புகுங்காட்டில் திருவாசலில் முதலிகள் வைகுந்தனுடையார் எங்களுடையஸ்வாமிகள் எங்கள்பதத்தைக் கைக்கொள்ளவேணுமென்று. [அமரரும் முனிவரும்] - கைங்கர்யபரரான அமரரும் அதுக்கும் க்ஷமரன்றிக்கே பகவத்குணங்களிலே ஈடுபட்டிருக்கும் ஸ்வபாவரான முனிவரும்.

ப.—அநந்தரம், "ஸ்ரீ வைகுண்டநாதனுடைய ஶேஷபூதரானவர்கள் நமக்கு உத்தேஶ்யர்" என்று, திருவாசல்காக்கும் முதலிகளானார் ஆதரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

வைகுந்தம்புகுதலும் - ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேசென்று புக்கவளவிலே, வாசலில் வானவர் - திருவாசல்காக்கும் முதலிகளானவர்கள், வைகுந்தன்தமர் - ஸ்ரீவை

ஷ்டா நவவஸ்ஷேவ" இத்யயோத்யாகாண்டே த்வாதஶே. "வடிவுடை" என்றதுக்கு பாவாந்தரம் - தங்கள் இத்யாதி. கீழ்வாக்யவிவரணம் - வந்து கிட்டினுர் இத்யாதி. 'குடியடியார்' என்று தொடங்கி, 'வைகுந்தம் புகுகைக்காக - கோபுரம் குறுகினர்' இத்யந்வய:. (அ)

குண்டநாயனுக்கு ஆச்ரணீயரானவர்கள், எமர் - நமக்குஉத்தேச்யர்; எமதிடம்புகுத - எங்களதிகாரத்திலே புகுரவேணும், என்று - , வியந்தனர் - உகந்தார்கள்; வைகுந்தத்து - அத்தேசத்திலே, அமரரும்முனிவரும்- (கைங்கர்யபரராயும் குணாநுபவபரராயுமிருக்கிற) அமரரும்முனிவரும், மண்ணவர்-பூமியிலே சப்தாதிவிஷய ப்ரவணராயிருந்தவர்கள், வைகுந்தம்புகுவது-பரமபதத்தேபுகுவது, விதியே! - ஒருபாக்யமே!, என்று வியந்தனர் - உகந்தார்கள். வியந்தனரென்கிறவிடம், "எமதிடம்புகுகென்று - வியந்தனர்" என்றும், "அமரரும்முனிவரும் வியந்தனர்" என்றும் இரண்டிடத்திலும் அந்வயிக்கிறது.

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், பரமபதத்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸம்மதரானவளவிலே, அங்குள்ள நித்யஸூரிகள் "பரமபதத்திலேவந்த இது என்ன பாக்யமலம்!" என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தப்புகுதலும்]-பரமபதத்தைச்சென்று கிட்டினவளவிலே திருவாசல் காக்கிற முதலிகள், "ஸ்ரீவைகுண்டநாயனுடையார் எங்களுக்கு ஸ்வாமிகள், எங்கள் பதத்தைக்கொள்ளவேணும்" என்றுய்த்து, அவர்கள் பாசுரம். "பயிலுந்திருவுடையார் யவரேலும்-எம்மையாளும் பரமர்" என்ற இவரைப்போலேயாய்த்து அங்குள்ளாருமிருப்பது. திருவாசல் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்துக்கையைக்கொடுத்து,கொண்டுபுக்குத்தங்கள் கைப்புடைகளிலேயிருத்திப் பிரம்பையும் கொடுப்பார்களாய்த்து. சென்று புகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேச்யம்; அங்கிருக்கிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே யாத்ரை; ஆகையாலே இவர்கள் கொள்வதும் அவர்கள் கொடுப்பதும் அது. 'புகுக' என்றது - புகுதுக என்றபடி. [வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும்] - இவர்களாலே ஸத்க்ருதரானவளவிலே நித்யஸூரிகள் விஸ்மயப்படுவர்கள். [அமரரும் முனிவரும்]-கைங்கர்யபரரானவர்கள் அமரர், அதுக்குக்ஷமரன்றிக்கே ஸௌந்தர்ய சீலாதிகளிலே யீடுபடும் ஸ்வபாவரானவர்கள் - முனிவர்கள். "ஸஹஸ்ரம்ஸவஸ்ரீவிஷ்ணு" என்கிறபடியே அடிமையிலொன்றும் குறையநிற்கமாட்டாதாரும்,குணாநுபவத்துக்குஅவ்வருகு கால்வாங்கமாட்டாதபடியாயிருப்பாருமாய்த்திருப்பது. [வியந்தனர்]-விஸ்மயப்பட்டார்கள். [வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர்விதியே] - ஸம்ஸாரத்திலே சப்தாதிவிஷயங்களிலே பழகிப்போந்தவர்கள் பரமபதத்திலேவந்து புகுந்து கைங்கர்யமே யாத்ரையாவதே! இதொரு பாக்யபலமிருந்தபடியே! என்றுய்த்தது அவர்கள் கொண்டாடுவது.

ஈடு.—ஒன்பதாம்பாட்டு. பரமபதத்திலேசென்று திருவாசலில் முதலிகளாலே ஸத்க்ருதராய், அங்குள்ளநித்யஸூரிகள் "பரமபதத்திலேவருவதே! இதென்ன பாக்யபலம்!"என்று விஸ்மயப்பட்டார்களென்கிறார்.

[வைகுந்தம்புகுதலும்இத்யாதி]-பரமபதத்தைச்சென்று கிட்டினவளவிலே திருவாசல் காக்கும் முதலிகள், "ஸ்ரீவைகுண்டநாயனுடையார் எங்களுடையஸ்வாமிகள், எங்கள் பதத்தைக் கைக்கொள்ளவேணும்" என்றுய்த்து, அவர்கள் பாசுரம். "பயிலுந்திருவுடை

ஒன்பதாம்பாட்டு.—வைகுந்தம் இத்யாதி. "வாசலில்வானவர்" என்றுதொடங்கி "விதியே!" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - பரமபதத்திலே இத்யாதி. பரமபதத்திலேவருவதே யென்றது - மண்ணவராய்வைத்த விண்ணவராவதேயென்றபடி.

இங்குநின்றும் போகிறவர்களை, நித்யஸூரிகள் "எமர்" என்னக்கூடுமோவென்ன - பயிலுந்திரு இத்யாதி. புகுத என்று - கைக்கொள்ளவேணுமென்று. கைக்கொண்டால் தாங்கள்

யார் யவரேலும் - எம்மையாளும்பரமர்''என்ற இவரைப்போலேயாய்த்து, அங்குள்ளாரும் இருப்பது. திருவாசலில் முதலிகள், எதிரேவந்து ஸத்கரித்து, கையைக்கோடுத்து, கோண்டுபுக்குத்தங்கள்கைப்புடைகளிலேயிருத்தி, திருக்கையிலே பிரம்பையும் கொடுப்பார்களாய்த்து. சென்றுபுகுகிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே உத்தேஶ்யம், அங்கிருக்கிறவர்களுக்கும் கைங்கர்யமே யாத்ரை யாகையாலே, இவர்கள் கோள்ளுவதும்அது; அவர்கள் கோடுப்பதும்அது. 'புகுத' என்றது - புகுதுகவேன்றபடி. [வைகுந்தத்தமரரும்முனிவரும்] - ஸ்ரீபரதாழ்வானையும் இளையபெருமாளையும் போலே, குணநிஷ்ட்டரும் கைங்கர்யநிஷ்ட்டரும். [வியந்தனர்] - விஸ்மயப்பட்டார்கள். [வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே] - கடலில் நீர் ஸஹ்யத்திலேயேறக் கோத்தாற்போலே, ஸம்ஸாரிகள் பரமபதத்திலே புகுரும்படிக்கீடாகஹாஶ்யத்தைப்பண்ணுவதே!என்று விஸ்மயப்பட்டார்கள்.

பத்தாம் பாட்டு.

விதிவகைபுகுந்தனரேன்றுநல்வேதியர்
பதியினில்பாங்கினில்பாதங்கள்கழுவினர்
நிதியும்நற்சுண்ணமும்நிறைகுடவிளக்கமும்
மதிமுகமடந்தையர்வந்தினர்வந்தே.

ஆ.—(விதிவகை) - நம்முடையஸாஶ்யத்தினாலே இங்கேபுகுந்தனரென்று, அஸ்கலிதஜ்ஞானரான * அயர்வறுமமரர்கள், தங்கள் திருமாளிகைகளிலே யதோசிதமாக இவர்களுடைய திருவடிகளை விளக்கினார்கள்; சிரகாலவிரஹிதபுத்ரஸந்தர்ஶநத்தினாலே ஜநநி ப்ரீதையாமாபோலே, இவர்களைக்கண்டு ப்ரீதைகளாய், அந்தப்ரீத்யதிஶயத்தினாலே, ஶரத்காலத்தில் பரிபூர்ணசந்த்ரமண்டலஸத்ருஶமான திருமுகமண்டலங்களையுடையரான பெரியபிராட்டியும் ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியும் நப்பின்னைப்பிராட்டியும், தங்களுடைய திவ்யபரிசாரிகைகளோடேகூட, தங்களுக்குப் பரமயூநமான ஸ்ரீசடகோபனும் நற்சுண்ணமும் நிறைகுடவிளக்கமும் மற்றும் மங்களமான ஸத்காரோபகரணங்களையெல்லாம் ஏந்திக்கொண்டு வந்தெதிர்கொண்டார்களென்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில்,ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் ஸ்ரீவைகுண்டத்திலேசென்ற ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களை அங்குள்ள அயர்வறுமமரர்கள் கொண்டாடும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[விதிவகையென்று தொடங்கி] - தங்கள் ஸாத்யத்தாலன்றிக்கே நம்முடைய ஸாத்யத்தாலே ஸம்ஸாரிகளானவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றோமென்று வேதத்தில் உபநிஷத் ஸாஶ்ங்களாலே ப்ரதிபாத்யரானநித்யஸூரிகள் தங்கள் கோயில்களிலே

கொடுக்கும் வரிசையேதென்ன - திருவாசலில் இத்யாதி. கைப்புடை - வாசல்காப்பாரிருக்குமிடம். பிரம்பைக்கொடுக்குமது அதிஶயமாகக் கூடுமோவென்ன - சென்று இத்யாதி. 'புகுத' என்று சொன்னவளவிலே, வைகுந்தத்தமரரும் முனிவரும் "வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர் விதியே!" என்று வியந்தனரென்றபடி. அமரர் - கைங்கர்ய நிஷ்ட்டர். முனிவர் - குணநிஷ்ட்டர். 'வைகுந்தம் புகுதலும்' என்று தொடங்கி, 'முனிவரும் - வைகுந்தம் புகுவது மண்ணவர்விதியே என்று வியந்தனர்' இத்யந்வயம்.

(கூ)

தங்கள் தாழ்ச்சிதோன்றும்படியிருந்து அவர்களுடைய ஸ்ரீபாதங்களை விளக்கினார்கள். [நிதியுநற்சுண்ணமுமென்று மேலுக்கு] - ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிதியான திருவடிநிலைகளையும் நற்சுண்ணத்தையும் நிறைகுடங்களையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி, நெடுங்காலம் ப்ரஜைகளைப்பிரிந்து கண்ட தாய்மாரைப்போலே ஹ்ருஷ்டமாய்ப் பூர்ண சந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடைய திவ்யப்பரிசாரிகைகள் வந்து எதிர் கொண்டார்கள்.

ப.—அநந்தரம், ஸ்ரீவைகுண்டநாயகன் நியோகத்தாலே ஸூரிகளும் திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்களும் ஆதரித்தபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

விதிவகை - நம்முடைய பாக்யரூபமான ஈஶ்வரநியோக ப்ரகாரத்திலே, புகுந்தனர் - வந்துபுகுந்தார்கள், என்று-என்று(ப்ரீதராய்), நல்வேதியர் - விலக்ஷணஸ்வபாவராய் ("ஸாத்யாஸ்ஸந்தி தேவா:" என்று வேதாந்த)வேத்யரானஸூரிகள், பதியினில் - (தந்தாமுடைய) திவ்யஸ்தாநங்களிலே, பாங்கினில் - ஸோபசாரமாக, பாதங்கள்கழுவினர்-(அவர்) திருவடிகளை விளக்கினார்கள்; நிதியும் - "யநம்ஸீயம்" என்கிறபடியே ஆஸ்ரிதர்க்கு நிதியான திருவடிநிலைகளையும், நற்சுண்ணமும்- (திருமேனியோட்டை ஸ்பர்ஶத்தாலே) விலக்ஷணமான திருச்சூர்ணத்தையும், நிறைகுடம் - பூர்ணகும்பங்களையும், விளக்கமும் - மங்களதீபங்களையும், (இவர்கள் தர்ஶநத்தாலே), மதி - பூர்ணசந்த்ரனைப் போலேவிளங்குகிற, முகம் - முகத்தையுடையராய், மடந்தையர் - தங்கள் பாரதந்த்ர்ய ஸூசகமான மடப்பத்தையுடைய திவ்யாப்ஸரஸ்ஸுக்கள், வந்து - எதிரேவந்து, ஏந்தினர் - ஏந்தினார்கள்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடும்படியை அருளிச்செய்கிறார்.

[விதிவகை புகுந்தனரென்று] - வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே என்று இவர்கள் சொல்லுகிறவிது வார்த்தையன்றென்று வேறே சிலர் 'இவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப்பெற்றஇது நாம் பண்ணின பாக்யபலமன்றோ?' என்பார்கள். விஷயங்கள்நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலேயிருந்துவைத்து அநந்யப்ரயோஜநராய்பகவத்குணாநுபவம் பண்ணப்பெற்ற மஹாபுருஷர்களாய் "விண்ணுளாரிலும் சீரியர்" என்கிறவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றஇது நாம் பண்ணின பாக்யமன்றோ என்பார்கள். "வைகுந்தம் புகுவது" என்றது அங்கு;இங்கு- 'புகுந்தனர்'என்கையாலேதங்கள் பாக்யத்தைக்காட்டுகிறது. [நல்வேதியர்]-உபநிஷத் பாகத்தில் ப்ரதிபாத்யரானவர்கள். "யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:" என்றுஓதப்படுகிறவர்கள். [பதியினில்]- எதிரேபுறப்பட்டுஆதரித்துத் தங்கள் கோயில்களிலே கொண்டுபுக்கு. [பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்] - தங்கள்ஆஸநங்களிலே இவர்களைவைத்துத் தங்கள் தாழ்ச்சிதோற்றத் தரையிலேயிருந்து தங்கள் மஹிஷிகள் நீர்வார்க்க இவர்கள்ஸ்ரீபாதத்தை விளக்கினார்கள். [நிதியும்நற்சுண்ணமும் இத்யாதி] - அவ்வளவிலே திவ்யப்பரிசாரிகைகள் வந்து எதிரேற்பார்கள். வைஷ்ணவர்களுக்குநிதியான திருவடிநிலைகளையும் திருச்சுண்ணப்ரஸாதத்தையும் நிறைகுடங்களையும் மங்களதீபங்களையும் ஏந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - தேஶாந்தரம்போன ப்ரஜைவந்து கிட்டினால் தாய்முகம் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே ஹர்ஷத்தாலே பூர்ணசந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடையவர்கள் வந்து எதிர்கொண்டார்கள்.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. நித்யஸூரிகள் இவர்களைக் கொண்டாடும்படியை யருளிச்செய்கிறார்.

[விதிவகைபுகுந்தனரென்று] - "வைகுந்தம்புகுவது மண்ணவர்விதியே!" என்று இவர்கள் சொல்லுகிறது வார்த்தையன்றென்று, வேறே சிலர் "இவர்கள் இங்கே வந்து புகுரப்பெற்றது நாம் பண்ணினபாக்யபலமன்றோ?" என்பர்கள். விஷயங்கள் நடையாடுகிற ஸம்ஸாரத்திலே யிருந்துவைத்து அநந்யப்ரயோஜநராய், பகவத்குணாநுபவம் பண்ணப்பெற்ற மஹாபுருஷர்களாய், "விண்ணுளாரிலும்சீரியர்" என்கிற இவர்கள் இங்கேவந்து புகுரப்பெற்றது,நாம்பண்ணினபாக்யபலமன்றோ என்பர்கள். "வைகுந்தம் புகுவது" என்றதுஅங்கு; இங்கு 'புகுந்தனர்'என்கையாலே - தங்கள்பாக்யத்தைக் காட்டுகிறது. [நல்வேதியர்] - "யத்ரர்ஷய: ப்ரதமஜா யே புராணா:" (யத்ரர்ஷய:ப்ரதமஜாயேபுராணா:) "யத்ர பூர்வே ஸாத்யா: ஸந்தி தேவா:" (யத்ரபூர்வேஸாத்யாஸ்ஸந்திதேவா:) "தத் விப்ராஸோ விபந்யவோ ஜாக்ருவாம்ஸஸ் ஸமிந்ததே" (தத்விப்ராஸோவிபந்யவோஜாக்ருவாக்ம்ஸஸ்ஸமிந்ததே) என்று வேதங்களாலே ப்ரதிபாத்யரானவர்கள். [பதியினில்] - அநந்த வைநதேயாதிகள் தங்கள்திருமாளிகைகளிலே கோடிபுக்கு.[பாங்குஇத்யாதி] - "இவன்ஒருஸம்ஸாரிசேதநன்:நாம் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தர்" என்றுவாசிவையாதே, இவனை ஸிம்ஹாஸநத்திலே யுயரவைத்து, அவர்களுக்குப் பாங்காகத் தாங்களிருந்து திருவடிகளை விளக்குவர்கள். [நிதியித்யாதி] - அவ்வளவிலே திவ்யபரிசாரிகைகள் வந்துஎதிரேற்பர்கள். ஸ்ரீவைஷ்ணவர்களுக்கு நிதியான திருவடிநிலைகளையும், திருச்சுண்ணப்ரஸாதத்தையும், நிறைகுடங்களையும், மங்களதீபங்களையுமேந்தி. [மதிமுகமடந்தையர்] - தேசாந்தரம்போன ப்ரஜை வந்தால் தாய்முகங் குளிர்ந்திருக்குமாபோலே, ஹர்ஷத்தாலே, பூர்ணசந்த்ரனைப்போலேயிருக்கிற முகங்களையுடையவர்கள் வந்தெதிர்கொண்டார்கள். (௧௦)

பத்தாம்பாட்டு.—விதிவகை இத்யாதி. "நல்வேதியர் - விதிவகைபுகுந்தனரென்று - பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நித்யஸூரிகள் இத்யாதி.

"மண்ணவர்விதி" என்னாதே, ஸாமாந்யமாக "விதிவகை" என்றதுக்கு பாவம் - வைகுந்தம் இத்யாதி. விவரணம் - விஷயங்கள் இத்யாதி. கீழே - அவர்கள் பாக்யத்தாலேயென்று சொல்லி, இங்கே - நம்முடையபாக்ய மென்கைக்கு நியாமகமேதென்ன - வைகுந்தம் இத்யாதி. அதாவது - கீழைப்போலன்றிக்கே, "புகுந்தனர்" என்று ப்ரவேசத்தை ப்ரத்யக்ஷமாகக்காட்டுகையாலே, தத்ஹேதுவான ஸ்வபாக்யத்தைக் காட்டுகிறதென்றபடி.நல்வேதியர்-ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிகளில் ப்ரதிபாத்யரானவர்களென்றபடி. வைதிகத்வத்தில் நன்மையாவது - ஸ்ரீ புருஷஸூக்தாதிப்ரதிபாத்யத்வம். "யத்ர ப்ரதமஜா:-ருஷய:" என்கையாலே-நித்யாஸங்குசிதஜ்ஞாநரென்கிறது. "புராணா:" - ஸௌந்தர்யத்தாலே விளங்கிப்பதித்தவர்கள். புராபிநவா: புராணா: என்றபடி. விப்ராஸ: - மேதாவிந:. தத்விபந்யவ: - பகவத்விஷயஸ்துதிபரா:. ஜாக்ருவாம்ஸ: - பகவதநுபவைகாக்ரா: ஸமிந்ததே- விளங்காநின்றார்களென்றபடி.மேலுக்கு பாவம் - அவ்வளவிலே இத்யாதி. தாத்பர்யம் - தேசாந்தரம் இத்யாதி. 'நல்வேதியர் - விதிவகைபுகுந்தனரென்று - பதியினில் பாங்கினில் பாதங்கள் கழுவினர்: நிதியும்' என்றுதொடங்கி, 'வந்து - ஏந்தினர்' இத்யந்வய:. (௧௦)

பதினோராம் பாட்டு.

வந்தவரெதிர்கொள்ள மாமணிமண்டபத்து
அந்தமில்பேரின்பத்துஅடியரோடிருந்தமை
கொந்தலர்பொழில்குருகூர்ச்சடகோபன்சொல்
சந்தங்களாயிரத்துஇவைவல்லார்முனிவரே.

ஆ.—(வந்தவர்.) - ஸர்வேஶ்வரனாய் ஶ்ரிய:பதியாயிருந்த எம்பெருமான் தானும் வந்தெதிர்கொள்ளத் திருமாமணிமண்டபத்திலேசென்று அந்தமில்பேரின்பம் விளையும்படியாக * அயர்வறுமமரர்களோடேகூடத் தாம் இருந்தமையைச் சொன்ன இத்திருவாய்மொழியை வல்லார், அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடு இருக்கப் பெறுவ ரென்கிறார்.

ஒ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழி வல்லார் வைகுந்தத்துமுனிவரோ டொப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடேகூட எம்பெருமான்தானும்வந்து எதிர்கொள்ள. அயர்வறுமமரர்கள் என்றுமாம். [மாமணி மண்டபத்தென்றுதொடங்கி]- திருமாமணி மண்டபத்திலே பரமப்ராப்யரான அயர்வறுமமரர்கள் நடுவே ஆநந்த நிர்஭ரராய்க்கொண்டு இருந்தமையை. [கொந்தலர் பொழிலென்று தொடங்கி] - மிகவும் பூத்தபொழிலோடு கூடின திருநகரியையுடைய ஆழ்வாருடைய உக்தியாய் ஸந்தோரூப மான ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும்.

ப.—அநந்தரம், இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக ஸமவதநஸவத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அவர் - (லக்ஷ்மீஸஹாயரான)அவர்தாமே, வந்து எதிர்கொள்ள-, மாமணி மண்டபத்து - திருமாமணிமண்டபத்திலே, அந்தம்இல் - முடிவின்றியே, பேர் - அபரிச்சிந்நமான, இன்பத்து - ஆநந்தத்தையுடைய, அடியரோடு - ஸூரிகளோடேகூடி, இருந்தமை - இருந்தப்ரகாரத்தை, கொந்துஅலர் - பூங்கொத்துஅலருகிற, பொழில் - பொழிலையுடைய, குருகூர் - திருநகரிக்குநிர்வாஹகரான, சடகோபன் - ஆழ்வார், சொல் - அருளிச்செய்ததாய், சந்தங்கள் - சந்தஸ்ஸுக்களான வ்ருத்தபேதங்களை யுடைய, ஆயிரத்து-, இவை - இப்பத்தையும், வல்லார் - அநுஸந்தேயக்கவல்லவர்கள், முனிவர் - (பரமபதத்திலே) ஸமவத்குணமநநஶீலராவர்கள். சந்தஸ்ஸுக்களென்று வேதமாகவுமாம். வந்தவரெதிர்கொள்ளஎன்று - ப்ரதாநரான விஷ்வக்ஸேநாதிகளாகவுமாம். இது கலிவிருத்தம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அஹ்ʳயஸிக்கவல்லார் பரமபதத்தில் முனிவர்களோ டொப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடே எம்பெருமான் தான் வந்து எதிர் கொள்ள. அப்ராக்ருதரான அயர்வறுமமரர்க ளென்றுமாம். [மாமணி மண்டபத்து] - ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்திலே.[அந்தமில் பேரின்பத்து]- யாவதாத்மஹாவியாய் நிரதிஶயமான ஆநந்தத்தை யுடையராய்க்கொண்டு. ஆநந்த நிர்஭ரராய்க்கொண்டு

ஸம்ஸாரத்தில் து:க²த்துக்குஎல்லையுண்டாகிலாய்த்து, அஸ்ஸுக²த்துக்கு அவதி சொல்லலாவது? [அடியரோடிருந்தமை] - "அடியார்கள் குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று ஆசைப்பட்டபடியே யிருந்தமையை. அவர்களும் தங்களுக்கு 'வ்யஸந:ஸஹவாஸ'பண்ணுகைக்குத் துணைதேடியிறேயிருப்பது? நித்யவஸந்தமான சோலையையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. போக்கிலே ஒருப்பட்டவாறே திருநகரி தொடங்கிச் சோலைசெய்தாற்போலேயிருக்கை. [சந்தங்களாயிரத்து] - சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான ஆயிரம் என்னுதல், சந்தோரூபமான ஆயிரமென்னுதல். [இவைவல்லார் முனிவரே] - இப்பத்தையும் அப்⁴யஸிக்கவல்லார் அத்தேசத்திலே ஜ்ஞாநத் ஜ்ஞாநாநுபவம்பண்ணி அதிலே விதராய் அதுக்கு அவ்வருகு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்குமவர்களைப்போலேயாவர்.

ஈடு.—நிக³மத்தில், இத்திருவாய்மொழி அப்⁴யஸித்தவர்கள் நித்யஸூரிகளோடு ஒப்பர் என்கிறார்.

[வந்தவரெதிர்கொள்ள] - பிராட்டியோடேகூட எம்பெருமான் தான் வந்தெதிர்கொள்ள. அப்ராக்ருதரான * அயர்வறுமமரர்கள் என்னவுமாம். [மாமணிமண்டபத்து] - ஆநந்தமயமான திருமாமணிமண்டபத்திலே. [அந்தமில்பேரின்பத்து] - * அநந்தக்லேஶபா⁴ஜநத்துக்கு எதிர்த்தட்டிறே; ஸம்ஸாரத்தில் ஸுக²மென்று ப்ரமிக்குமித்தனை, து:க²மேயுள்ளது. பாண்டு ஒருவன்மேலே அம்பைவிட, "ஸம்ஸாரத்தில் ஆயிரம்கூற்றில்ஒரு க்ஷணமாய்த்து ஸுக²முள்ளது; அத்தனையும் ஸஹிக்கவொட்டிற்றிலையே" என்றானிறே. [அடியரோடிருந்தமை] - "அடியார்கள்குழாங்களை உடன்கூடுவதென்றுகொலோ?" என்று ஆசைப்பட்டபடியே யிருந்தமை. [கொந்தலர் இத்யாதி] - நித்யவஸந்தமான சோலையையுடைத்தான திருநகரியையுடைய ஆழ்வார்அருளிச்செய்த. போக்கிலே ஒருப்பட்டவாறே திருநகரியேதொடங்கிப்போலேகாணும் சோலைசெய்வது. [சந்தங்களாயிரத்து] - சந்தஸ்ஸுக்களையுடைத்தான ஆயிரமென்னுதல், சந்தோரூபமான ஆயிரமென்னுதல். [இவைவல்லார்முனிவரே] - இப்பத்தை யப்⁴யஸிக்கவல்லார் அத்தேசத்திலே

நிக³மம்.—வந்தவர் இத்யாதி. "இவைவல்லார்முனிவர்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - இத்திருவாய்மொழி இத்யாதி.

"அவர் - வந்து - எதிர்கொள்ள" என்றந்வயித்து, "அவர்" என்றதசப்தம் ப்ரக்ருதபராமர்ஶியாகையாலே, "வடிவுடைமாதவன்" என்று - கீழே ஶ்ரிய:பதி ப்ரஸ்துதனாகையாலே, அத்தையுட்கொண்டருளிச்செய்கிறார் - பிராட்டியோடு இத்யாதி. "நல்வேதியர்" என்று - ஸூரிகளும் ப்ரஸ்துதரென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - அப்ராக்ருதரான இத்யாதி. ஆக, "அவர்" என்று - பிராட்டியும் ஈஶ்வரனுமாதல், நித்ய ஸூரிகளுமாதலென்றர்த்தத்வயம். இத்தால் பா⁴வம் - அநந்த இத்யாதி. ஸம்ஸாரத்தில் ஸுக²மில்லையோவென்ன - ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. ஸம்ஸாரத்திலே து:க²மேயுள்ளதென்றதுக்கு ஸம்வாதம் - பாண்டு இத்யாதி. ஒருவன்மேலே-ம்ருகமாயிருந்த ருஷிமேலே. 'என்றானிறே' - அம்புபட்டவனென்றபடி. ஒருருஷி, மானாய், தானும் தன்னுடைய ஸ்த்ரீயுமாய்க்கொண்டு ஸம்ஶ்லேஷித்துக்கொண்டிருக்கிறவளவிலே, பாண்டு அவன்மேலே அம்பைவிட, அந்த பாண்டுவைப்பார்த்து, "பாவி! ஸம்ஸாரத்தில் ஸுக²மேயில்லை; உண்டானாலும் ஆயிரம்கூற்றிலொரு க்ஷணமாய்த்து ஸுக²முள்ளது; அம்மாத்ரத்தையும் ஸஹிக்கவொட்டிற்றிலை" என்றானிறே யென்றபடி. இருந்தமை - இருந்தப்ரகாரத்தை. பாமாத்மாவோடே கூடுகையன்றோ உத்தேஶ்யம், அடியரோடிருக்கை யுத்தேஶ்யமோவென்ன - அடியார்கள் இத்யாதி. இப்போது "கொந்தலர்" என்கிறதென்னென்ன - போக்கிலே இத்யாதி. சந்தஸ்ஸுக்களை - லக்ஷணங்களை. சந்தோரூபமான - வேதரூபமான. "முனிவர்" என்றதுக்கர்த்தம் - இப்பத்தை இத்யாதி. கொந்த

ஸமுவத்துணுநுஸவம்பண்ணி அதிலேவிஸராய் அதுக்கு அவ்வருகு கால்வாங்கமாட்டாதே யிருக்குமவர்களைப்போலே யாவர்கள்.

லர் - கொத்துக்கொத்தாகவலருகிற. முனிவர் - மநநஶீலரானவர்கள். "சொல்" என்றது - சொன்னவென்றபடி. "அந்தமில் பேரின்பத்து" என்றது - ஆழ்வார்க்குவிசேஷணமாதல், * அடியார்க்குவிசேஷணமாதல். (கக)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.-- [illegible]

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— [illegible]

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

சூழ்ந்துநின்றமால்விசும்பில்தொல்லைவழிகாட்ட
ஆழ்ந்ததனைமுற்றுமநுபவித்து - வாழ்ந்தங்கு
அடியருடனேயிருந்தவாற்றையுரைசெய்தான்
முடிமகிழ்சேர்ஞானமுனி.

பத்தாந் திருவாய்மொழி— முனியே - ப்ரவேஶங்கள்.

ஆ —(முனியேநான்முகனே.) - இப்படி * அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்த ஆழ்வார், தாம் 'இந்தப்ரக்ருதியிலேயிருந்தஇருப்பைக் காணுப்' என்று ஏங்கிக் கூப்பிடுகிறார்.

ஒ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், திருநாட்டிலேபுக்கு அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்த ஆழ்வார் அவ்விருப்பு ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமாய் வாஹ்யஸம்ஶ்லேஷயோக்யமன்றிக்கே ப்ரக்ருதிவஶ்யரானமையை அறிந்து, மேருஶிகரத்திலேயிருந்து நிர்த்தயனைப் மிகவும் ஸர்வியாநின்றுவைத்துதர்ஶநவஹரளமாய் துஸ்தரமாய் மிகவும் ஓரிடத்திலும் ஸ்ப்ருதியில்லாதபடி போராழமானகடலின்நடுவே தள்ளுண்டவனைப்போலே அவஸந்நராய், அதுக்குமேலே தமக்கு அவன்பண்டுகைவந்தபடியையும் தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயம் தானே அல்லதின்றிக்கே யிருந்தபடியையும் அவ்வளவன்றிக்கே எல்லார்க்கும் அவனல்லது வேறுரக்ஷகரின்றிக்கே யிருக்கிறஇருப்பையும் அநுஸந்தித்து, இப்படியே யிருக்கிறவனை அக்ஷணத்திலே பெறுமையாலே பசியாலும் தாஹத்தாலும் தளர்ந்து, தாயையும் காணப்பெறாத ஸ்தநந்த்யப்ரஜை ஆர்த்தியின் மிகுதியாலே கூப்பிடுமாபோலே நிர்வர்ணாருடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட இரங்கும்படி வளவேழுலகிற்படியையுடைய தாம் தம்முடைய ஆர்த்தியின்மிகுதியாலே தம்

முடைய ஸ்வரூபம் அநுஸந்திக்கவும் க்ஷமரன்றிக்கே கலங்கி அவனுக்கு இட்ட அடி பேரவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார் திருவாணையிட்டு, காட்டுத்தீயிலே அகப்பட்டாரைப்போலே போக்கடியற்று மஹாக்லேசத்தோடே தூதப்ரேஷணத்தால் பிறவாயிவிட்டு நீட்டத் தவிர்ந்து, தம்மை ரக்ஷித்தல்லது எம்பெருமானுக்குத் திருநாட்டிலுங்கூட இருப்பரிதாம்படி பெருமிடறுசெய்து ஆர்த்தத்வநியோடே மிகவும் கூப்பிட்டு தரிக்கமாட்டாமை மரணம்புக, பரமதயாளுவான ஸர்வேஶ்வரன் பெரியபிராட்டியாரோடே கூடப் பெரியதிருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தாற்போலே தானணைபடியே பரிபூர்ணமாக வந்து தோற்றியருளி இவருடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தையறுத்து இவருடையவிடாயும் தன்னுடையவிடாயும் தீரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்துத் தம்முடைய அபேக்ஷிதங்களெல்லாம் செய்தருளினான் என்கிறார்.

ப.— பத்தாந்திருவாய்மொழியில், கீழ் அர்ச்சிராதிமார்க்கத்தாலேபோய் தேஶவிஶேஷத்திலேபுக்குத் திருமாமணிமண்டபத்திலே யேறி ஸூரிபரிஷத்திலே அந்தர்ப்பவித்து நிரதிஶயாநந்தயுக்தனாய்க்கொண்டு முக்தனிருக்குமிருப்பை அபரோக்ஷிப்பிக்க, பரஜ்ஞாநத்தாலே இது தம்முடையபேறாக ஸாக்ஷாத்கரித்து அநுபவித்தவர், அந்த ஸமாதி குலைந்தவாறே †(முன்பிருந்த ஸம்ஸாரத்தை தர்ஶித்து) "கொடுவுலகங் காட்டேலே" என்று தாம் அஞ்சியிருந்த ஸம்ஸாரத்தை தர்ஶித்து மிகவும் ஆர்த்தராய், அபரோக்ஷவித்தமான இப்பேற்றைப்பெற்றல்லது தரிக்கமாட்டாதபடி பரமபக்திரூபமான நிரவதிகாபிநிவேஶம்பிறந்து இவ்வளவும் நம்மைப்புகுர நிறுத்தினவன் தானே முழுக்க நிர்வஹிப்பானாக எறிட்டுக்கொண்டு பெரியதிருவடி திருத்தோளிலே ஸந்நிஹிதனாய்த் தந்தலையிலே திருவடிகளைவைத்து பலப்ரதாநத்திலே அதித்வரிதனாம்படியையநுஸந்தித்து, அவ்வநுஸந்தாநபாவநத்வத்தாலே அபரோக்ஷவித்தனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய உபகாரமான போக்யவிக்ரஹத்தையும், லக்ஷ்மீவல்லபத்வத்தையும், ஸர்வகாரணத்வத்தையும், ஸமஸ்தவஸ்து ப்ரகாரபோகத்தையும், அதிஶயிதபோக்யத்வத்தையும், அத்யந்தப்ரணயித்வத்தையும், ஆஶ்ரிதரக்ஷகத்வத்தையும், ஸர்வாந்தராத்மத்வத்தையும், ஸமஸ்தப்ரயோஜநத்வத்தையும், பரிபூர்ணபோகப்ரதத்வத்தையும் அநுபவித்து, ஏவம்விஶிஷ்டனான ஸர்வேஶ்வரனுடைய ஸந்நிதியிலே தம்முடைய ஆர்த்தியும் அபிநிவேஶாதிஶயமும் தோற்றும்படி அவனுடைய உபகாரகத்வாதிகளைச்சொல்லி மறுக்கவொண்ணாதபடி பிராட்டி திருவாணையிட்டு "ஸர்வப்ரகார ரக்ஷகனான நீ எனக்குப் பூர்ணாநுபவத்தைத் தரவேணும்" என்று மிகவும்கூப்பிட, அவனும் இவருடையவாவுக்கீடாக குணவிக்ரஹவிபூதிபரிபூர்ணனாய்க்கொண்டு பிராட்டியோடுங்கூட ஏகரஸமாம்படி ஸம்ஶ்லேஷித்த ப்ரகாரத்தையநுபவித்து, இனிஇந்தப்பேற்றுக்குத் தட்டில்லையென்று நிஷ்கர்ஷித்து, தாம் அவாப்தஸமஸ்தகாமரானபடியைப் பேசி முடித்தருளுகிறார்.

இ.—பத்தாந் திருவாய்மொழியில், பரமபதத்திலேபுக்கு "அந்தமில்பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்று நிரதிஶயாநந்தயுக்தராய் அத்திரளிலேயிருந்த இருப்பு ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமாய் பாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு யோக்யமன்றிக்கேயிருக்கிறவதுக்குமேலே, "இல்லைகண்டீர் இன்பம்" என்றும், "பிறப்பாம் பொல்லா அருவினைமாயவன் சேற்றள்ளல்பொய் நிலம்" என்றும், தாம் பிறர்க்கு உபதேஶிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரக்ருதி வஶ்யராயிருக்கிறபடியைக்கண்டு மேருஶிகரத்திலே நிர்துஃகனாய் ஸுகோத்தரனாயிருக்கிறான் ஒருவன் துஃகபஹுளமாய் துஸ்தரமாய்ப் போராழுமாய் ஓரிடத்

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமா யிருக்கலாம்.

திலும் ஸ்திதியின்றிக்கேயிருக்கும்படியான பாதாளத்திலே விழுந்துநோவுபடுமாபோலே அவஸந்நராய், அதுக்குமேலே தமக்கு அவன் பண்டு கைவந்தபடியையும் தன்னைப்பெறுகைக்கு உபாயம் தானேயல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், தன் தலையிலே ஸாதநத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு அநுஷ்டிக்குமவனுக்கும் தன் கைபார்த்திருக்கவேண்டும்படி ஸர்வரக்ஷகனாயிருக்கிற இருப்பையும் அநுஸந்தித்து அக்ஷணத்திலே பெருமையாலே 'அப்படியேயிருக்கிறவன் நம்மை இங்ஙனே நோவுபடவிட்டுவைப்பதே!' என்று மிகவும் அவஸந்நராய், மாதாபிதாக்கள் ஸந்நிதியுண்டாயிருக்கப் பசியாலும் தாஹத்தாலும் நோவுபடுகிற ஸ்தநந்தய ப்ரஜை ஆர்த்தியின்மிகுதியாலே கூப்பிடுமாபோலே வளவேழுலகிற்படியையுடைய தாம் தம்ஸ்வரூபத்தை அநுஸந்திக்கவும் க்ஷமரன்றிக்கே ஶேஷத்வாயிலேயிட்டு மீட்டுகையுமன்றிக்கே அவன் தன்னதிரேகின்று பிராட்டியாணையிட்டுத் தலக்கற்றுச்சொல்லும்படியான ஆற்றாமையோடே நிர்வருணருடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட இரங்கும்படியாகவும் அவனுக்குத் தம்மைரக்ஷித்தல்லது பரமபதத்திலுங்கூட இருப்பரிதாம்படியாகவும் காட்டுத்தீயிலே யகப்பட்டாரைப்போலே ஆர்த்தத்வநியோடே பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு, "ஶாவாஹ்ஶாரவண்ஸாயகாதஜ ஜதூஶரண்யஂஶரணஂஸுராஹ்" என்கிறபடியே தரிக்கமாட்டாமையாலே அவன் திருவடிகளிலே ஶரணம்புக; பரமதயாளுவாகையாலே, "இவரை யிப்படி நோவுபடவிட்டு வைத்தோமாகாதே !" என்று இவரிலும்காட்டில் தான் நொந்து பிராட்டியோடேகூடப் பெரியதிருவடிமேலே இவர் அபேக்ஷித்தபடியே பரிபூர்ணமாகவந்து தோன்றியருளி, இவருடைய ப்ரக்ருதி ஸம்பந்தத்தையு மறுத்து, "அடியார்கள்குழாங்களை உடன் கூடுவதென்றுகொலோ ?" என்று இவர்ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே புகப்பெற்று "என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே" என்றும் "அவாவற்று வீடுபெற்ற" என்றும், இவர்தம் வாயாலே சொல்லும்படி இவர் விடாயும்தீர்ந்து இவர்க்கும் அவ்வருகான தன்விடாயும் தீரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினனென்கிறார்.

ஈடு.—பரமபதத்திலேபுக்கு "அந்தமில்பேரின்பத் தடியரோடிருந்தமை" என்று நிரதிஶயாநந்தயுக்தராய் அத்திரளிலேயிருந்தவிருப்பு ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமாய் வாஹ்யஸம்ஶ்லேஷத்துக்கு யோக்யமன்றிக்கேயிருக்கிற இதுக்குமேலே, "இல்லைகண்டீரின்பம்" என்றும் "பிறப்பாம்போல்லாஅருவினை மாயவன் சேற்றள்ளல் பொய்ந்நிலம்" என்றும் தாம் பிறர்க்கு உபதேசிக்கிற ஸம்ஸாரத்திலே ப்ரக்ருதிஸம்பந்தராயிருக்கிறபடியைக் கண்டு, மேருசிகரத்திலே நிர்த்துஃவனாய் ஸுகவோத்தரனாயிருக்கிறானொருவன், துஃவஹுளமாய் துஸ்தரமாய்ப் பேராழமாய் ஓரிடத்திலும் ஸ்த்திதியின்றிக்கே யிருக்கும்படியான பாதாளத்திலேவிழுந்து நோவுபடுமோபோலே அவஸந்நராய், அதுக்குமேலே, தமக்கு அவன் பண்டு கைவந்தபடியையும், தன்னைப் பெறுகைக்கு உபாயம் தானேயல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடியையும், தன் தலையிலே ஒரு ஸாதநத்தை ஏறட்டுக்கொண்டு அநுஷ்ட்

முனியே நான்முகன் ப்ரவேஶம், ஶீழோடே ஸங்கதி - பரமபதத்திலே இத்யாதி. ஜ்ஞாநாநுஸந்தாநமாத்ரமாய் - அநுஸந்தாநரூப ஜ்ஞாநமாத்ரமாய், பரமபதத்திலே பரமாநந்த யுக்தரானவர் ப்ரக்ருதிஸம்பந்தராய் நோவுபடுகைக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மேரு இத்யாதி. பேராழம்- அத்யகாதம். "என்னையுயிர்வேறின்றி யொன்றாகவே" இத்யாதியைப்பற்ற - தமக்குஅவன்பண்டு இத்யாதி. "ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்" என்றதைப்பற்ற - தன்னைப் பெறுகைக்கு இத்யாதி. "மேவித்தொழும் பிரமன்சிவன்" இத்யாதியைப்பற்ற - தன்தலையிலே

டிக்குமவனுக்கும் தன் கைபார்த்திருக்க வேண்டும்படி ஸர்வரக்ஷகனுயிருக்கிற இருப்பை
யும் அநுஸந்தித்து, அக்ஷணத்திலே பெருமையாலே "இப்படியிருக்கிறவன் நம்மை இங்
ஙனே நோவுபடவிட்டுவைப்பதே!" என்று மிகவும் அவஸந்நராய், மாதாபிதாக்கள் ஸந்
நிதியுண்டாயிருக்கப்பசியாலும் தாஹத்தாலும் நோவுபடுகிற ஸ்தநந்தயப்ரஜை ஆர்த்தியின்
மிகுதியாலே தாய்பேரைச் சொல்லிக் கூப்பிடுமோபோலே, *வளவேழுலகிற்படியையுடைய
தாம், தம் ஸ்வரூபத்தை யநுஸந்திக்க க்ஷமரன்றிக்கே *தூதர்வாயிலிட்டு நீட்டுகையு
மன்றிக்கே, அவன்தன் எதிரேநின்று பிராட்டியாணையிட்டுத் தலக்கற்றுச் சொல்லும்படி
யான ஆற்றாமையோடே,நிர்வர்ணருடைய ஹ்ருதயங்களுங்கூட இரங்கும்படியாகவும்,
அவனுக்குத் தம்மை ரக்ஷித்தல்லது பரமபதத்திலும்இருப்பரிதாம்படியாகவும், காட்டுத்
தீயிலே யகப்பட்டாரைப்போலே ஆர்த்தயர்வநியோடே பெருமிடறுசெய்து கூப்பிட்டு,
"ஶாகாம்ருகாராவணஸாயகார்த்தா ஜகாம ஶரண்யம் ஶரணம் ஸ்மராமம்" (ஶா
காம்ருகாராவணஸாயகர்த்தா ஜக்முஶ்ஶரண்யம்ஶரணம்ஸ்மராமம்) என்கிறபடியே
தரிக்கமாட்டாமையாலே அவன் திருவடிகளிலே ஶரணம்புக; பரமதயாளுவாகை
யாலே "இவரை யிப்படியே நோவுபடவிட்டுவைத்தோமாகாதே!" என்று இவ
ரிலுங்காட்டில் தான் நொந்து; பிராட்டியோடே கூடப் பெரிய திருவடிமேலே இவர்
அபேக்ஷித்தபடியே பூர்ணமாக வந்துதோற்றி, இவருடைய ப்ரக்ருதிஸம்பந்தத்தை
யும் அறுத்து, "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று இவர்
ஆசைப்பட்டபடியே அத்திரளிலே புகப்பெற்று, "என்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே" என்றும்
"அவாவற்றுவீடுபெற்ற" என்றும் இவர் தாமே சொல்லும்படி இவர்விடாயும்தீர்ந்து இவருக்
கும் அவ்வருகான தன்விடாயும்தீரும்படி ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினானென்கிறார். இப்ப்ர
பந்தத்துக்கு ப்ரமேயமானவஸ்து - ஸர்வேஶ்வரன்; இப்ப்ரபந்தம் - * அவாவிலந்தாதி;
* மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவர் - கவிபாடினார். இனி இவருடைய அவதாரந்தான்
ஸர்வேஶ்வரனுடைய அவதாரத்தோபாதி ஸாதுக்களுடைய ஸுக்ருதஃபலம்.

இத்யாதி. "என் பொல்லாக்கனிவாய்" இத்யாதிகளாலே அவன்பேரைச்சொல்லிக் கூப்பிடுகிற
துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - மாதாபிதாக்கள் இத்யாதி. தூதர்வாயிலிட்டு நீட்டுகை - தூதர்முகேந அறி
விப்பிக்கை. தலக்கற்று - லஜ்ஜையற்று. தலக்கு - லஜ்ஜை. ஆற்றல்மிக்கால் அவனைச் சரணம்புக்
காருண்டோவென்ன - ஶாகாம்ருகா: இத்யாதி. யுத்தகாண்டே ஷஷ்டிதமே, "தேவதாஶ்ச ஸநா:
பதிதா: ஸர்வே நாநாஶ்ரயா நாநாஸ்யா ஸமாஶ்ரிதா:" இதி பூர்வார்த்தம். "அந்தோ!" என்றத்
தைப்பற்ற - இவரிலுங்காட்டில் தான் நொநது என்றது. "என்னவா" என்கிற இவருடைய
அவாத்தான், "கோலத்திருமாமகளோடுன்னைக் கூடாதே" என்றும் "பண்கொண்டபுள்ளின்
சிறகொலிபாவித்து" என்றும் - பிராட்டியோட்டைச் சேர்த்தியிலே புன்னைக் காணவேணுமென்
றும் பெரியதிருவடியை மேற்கொண்டுவந்து தோற்றவேணுமென்று மிருக்குமதிவாகையாலே,
அது தீருகைக்காகப் பிராட்டியோடும் பெரியதிருவடியோடும் வந்து தோற்றினனென்கிறார் -
பிராட்டியோடு இத்யாதி. "வீடுபெற்ற" என்றத்தைப்பற்ற - ப்ராக்ருதிஸம்பந்தத்தையுமறுத்து என்
றது. ப்ரபந்தபரிஸமாப்தியாகையாலே இப்ப்ரபந்தத்திலேஎல்லார்க்கும் ருசிபிறக்கைக்காக ப்ரமேய
ப்ரமாண ப்ரமாத்ருவைலக்ஷண்யங்களையும், இவர் அவதாரவைலக்ஷண்யத்தையும் அருளிச்செய்
கிறார் - இப்ப்ரபந்தத்துக்கு இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயத்தாலே.

முதற் பாட்டு.

முனியே!நான்முகனே!முக்கண்ணப்பா!என்பொல்லாக்
கனிவாய்த்தாமரைக்கண்கருமாணிக்கமே!என்கள்வா!
தனியேனாருயிரே!என்தலைமிசையாய்வந்திட்டு
இனிநான்போகலொட்டேன் ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல்என்னையே.

ஆ.—"நிகிலஜகந்நிர்மாணத்ராணஸம்ஹாரணாதிலீலனாய், நிரவதிகஸௌந்தர்ய ஸௌகுமார்ய லாவண்ய யௌவநாத்யபரிமிதோதார குணஸாகரனாயிருக்கிற உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகுணங்களைக் காட்டி என்னைத் தோற்பித்தடிமையாக்கி, எனக்கொருவனுக்கும் உன்னுடைய குணங்களையே தாரகமாக்கி, என்னெஞ்சம் நிறையப் புகுந்திருந்த உன்னை இனிநான் போகவொட்டேன்; இனிப் பண்டுபோலே உன்னுடைய குணசேஷ்டிதாதிகளை என்னெஞ்சிலே காட்டி வஞ்சித்து, என்னையொன்றும் மறப்பிக்க வொண்ணாது; இனி மெய்யேவந்து கலந்தருளவேணும்" என்று கொண்டு, தம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது எம்பெருமானுக்குத் திருநாட்டிலுங்கூட இருக்கவொண்ணாதபடி ஒருபடி பெரிய ஆர்த்தியோடே பெருங்கூப்பீடாகக் கூப்பிடுகிறார்.

ஓ.—முதற்பாட்டில், நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி எனக்குத் தன்னையொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை து:ஸ்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலேவைத்து நீ போய்ப் பண்டுபோலே ஒரு ஸ்வாவிஷ்காரத்தைப் பண்ணி விடவொண்ணாதென்கிறார்.

[முனியே] - "பஹுஸ்யாம்" என்றுதொடங்கி சொல்லப்படுகிற மஹதஹங்காராதி பஞ்சபூதபர்யந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாயுள்ள திவ்ய ஸங்கல்பத்தையுடையனாய் ஸமஸ்தசப்தவாச்யனாய் பரப்ரஹ்ம பரமாத்ம ஶப்தங்களினாலே வேதாந்தங்களிற் சொல்லப்பட்ட ஸ்வரூபேணாவஸ்திதனாயிருந்துள்ள பரமபுருஷனே! என்றவாறு. [நான்முகனே] - சதுர்முகஸ்வரூபனாய் அவனுக்கு அந்தராத்மாவாய்க்கொண்டு திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து சேதநரான புருஷர்கள் அசேதநமான ஸ்வஶரீரத்தைக் கொண்டு தம் நினைவுக்குத் தக்கபடி கமநாகமநாதி சேஷ்டைகளைப் பண்ணுமாபோலே ஸ்வஶரீரபூதனான சதுர்முகனைக் கொண்டு ஸ்வஸங்கல்பாநுகுணமான தேவதிர்யங்மநுஷ்ய ஸ்தாவரரூபமான சதுர்விதபூத ஸ்ருஷ்டியையும் பண்ணியருளுதலால் சேதநரானவர்கள் தேவர்களென்றும் மநுஷ்யர் என்றும் ப்ராஹ்மணரென்றும் க்ஷத்ரியரென்றும் ஜோவென்றும் ஸ்வஶரீரங்களைக் காட்டுகிறஶப்தங்களாலே அவற்றில் வேறாயிருந்த தாங்களும் சொல்லப்பட்டாற்போலே ஸ்வஶரீரபூதனான சதுர்முகனைக் காட்டக்கடவ சதுர்முக ஶப்தத்தாலே அவனில் வேறாய் அவனுக்கு அந்தராத்மாவாயிருந்தஎம்பெருமானும் சொல்லப்படுகையாலே 'நான்முகனே' என்னும் சொல்லாலே எம்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறது. [முக்கண்ணப்பா] - இப்படி ஜகத்ஸம்ஹாரம் பண்ணுகிற எம்பெருமானுக்கு ஶரீரபூதனான த்ரிநேத்ரனுடைய பேரான ஶப்தத்தினாலே அவனுக்குஅந்தராத்மாவான எம்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறது. [என்பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே] - ஸ்ருஷ்டி

ஸம்ஹார கர்த்தாக்களாய் ஆதிதேவர்களாயுள்ள ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு நடுவே தான் அடியவர்க்கெளியனாதலால் தான் அவர்களோடொத்த தாத்தனாய், இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யரோடும் யதுவம்ஶ்யரோடுமொத்த தாத்தனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணினாற்போலே ஆஶ்ரிதஸௌலப்யத்வார்த்தமாக ஆதிதேவனாய்விஷ்ணுநாமாவாய் ஸ்வஸ்வரூபத்திலே திருவவதாரம் பண்ணினபடியாலே ஸம்ஶோபிக்கிறது. த்ருஷ்டிதோஷ ஶாந்த்யர்த்தமாகவாதல் அவனுடைய அழகில் விஸஜாதீபதையாலேயாதல் 'பொல்லா' என்கிறது. [என்கள்வா] - நான் அறியாமே இவ்வழகைக்காட்டி என்னைவஞ்சித்து என்னை அடிமை கொண்ட பிரானே! [தனியேனாருயிரே] - தன்னைக்காணப்பெறாத வ்யஸநத்தில் ஒரு துணையின்றியேயிருந்த எனக்கு ப்ராணஹேதுவா யிருந்துள்ள ப்ராணனாயுள்ளாயே! [என்தலைமிசையாய் என்றுமேலுக்கு] - இப்படி ஸ்வரூபத்தினாலும் ஸமஸ்த ஜகத்தினுடைய ஸ்ருஷ்ட்யாதி சேஷ்டைகளும் உன்னாலன்றி யொருத்தரும் தம்மால் செயவில்லை; என்பக்கலிலும் ஸ்வீகாரப்ரவ்ருத்தி இவ்வளவும்வர உன்னாலல்லது என்னால்செய்யப்பட்டதொன்றுமில்லை. மேலுமென்னாற் செயலில்லை. இப்படி ஸமஸ்தவ்யாபாரமும் செய்கிற உனக்கு இனிமேல் பரிஹரிக்கை ஒருபாரமன்று; ஆதலால் இப்படி என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு. இனிநான் போகவொட்டேன், ஒன்றும் மாயம செய்யேலென்னையே. இப்பாட்டில் பதயோஜனை ஆழ்வான்படி. 'என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு' என்கிறது - எனக்குப் பூர்ணமாகவந்து தோற்றி. நிர்ஹேதுகமாகவந்தா வைத்து என்றுமாம். [இனிநான்போகவொட்டேன்] - உன்னைக்காட்டின மாத்ரமன்றிக்கே, முக்தப்ராப்ய தேஶத்தையுங் காட்டிலும் இனி விஶ்லேஷிக்கவொட்டேன். [ஒன்றும்மாயம் செய்யேலென்னையே] - பண்டுபோலே முகநாவிஷ்காரங்களைப்பண்ணிப் பெற்றேனாகப்பண்ணி என்னை வஞ்சியாதொழியவேணும்.

ப.—முதற்பாட்டில், ஸ்ருஷ்ட்யாதிமுகத்தாலே அடியேபிடித்து உபகாரகனாய்ப்போந்து வடிவழகைக்காட்டி ருசியைப்பிறப்பித்து உன்னையொழியச் செல்லாதபடியாக்கி என்னையநுபவிப்பிப்பதாக தவரித்துவந்து ஸந்நிஹிதனான நீ இனி குணாவிஷ்காரத்தாலே வஞ்சித்து அகலப்போக இசையேனென்கிறார்.

முனியே - (நாமரூபவிபாகாநர்ஹமாய், சிதசித்விஶேஷிதமாய்க்கொண்டு ஸம்ஹ்ருதமாய், "ஸதேவ" "ஏகமேவ" என்னும்படி ஏகீபவித்துக்கிடக்கிற தஶையிலே, "ஸம்ஸ்ராயதிஸேதி தத்" என்கிறபடியே ஆஶ்ரயணீயமாகக்கொண்டு சேதநர்க்குக் கரணகளேபரங்களைக் கொடுப்பதாக * ஈயமாநமநாவாய்க்கொண்டு) ஸ்ருஷ்டிப்ரகாரத்தை மநநம்பண்ணுமவனாய், நான்முகனே - (மஹதாதிரூப ஸமஷ்டியை ஸ்வயமேவ ஸ்ருஷ்டித்து அண்டாந்தர்வாத்தியான வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுகைக்காக "ஸ்வஷிஸ்தக: ஸ்ரீஷ்யாமிஸாகோவிஶ்வ ப்ரஜாவதே" என்கிறபடியே) சதுர்முகனை ஶரீரமாகவுடையையாய், முக்கண்ணப்பா - (ஸம்ஹ்ருதிஸமயத்தில் ஸ்ருஷ்டமான ஜகத்தினுடைய உபஸம்ஹாரார்த்தமாக ஶக்தி ஸூசகமான) த்ரிணேத்ரத்தையுடையனாய் (அதிப்ரவ்ருத்த காரனுடைய உபஸம்ஹாரத்தாலே) உபகாரகனான ருத்ரனை ஶரீரமாகவுடையையாய், (அவர்களிருவர்க்கும் நடுவே ரக்ஷகனான தஶையிலே), என் - எனக்கு, கனி - (உன்பக்கலிலே ருசிபிறக்கைக்கடியான) பக்வபலம்போலே போக்யமான, வாய் - அதரத்தையும், தாமரை - தாமரைப்பூப்போலே தர்ஶநீயமான, கண் - கண்ணையுமுடைத்தாயிருப்பதொரு, பொல்லா - துளையாத, கருமாணிக்கமே - கருமாணிக்கம்

போலேயிருக்கிற வடிவையுடையாய், என் - (அநாதியாக ஆத்மாபஹாரம்பண்ணிப் போந்த சோரனை) என்னையும், கள்வா - (அவ்வழகாலே யறியாதபடி) வஞ்சித்து அபஹரித்துக்கொண்டவனே, தனியேன் ஆருயிரே - (அப்ராப்தபலனாகையாலே) தனிமைப்பட்ட எனக்கு (குணாவிஷ்காரத்தைப் பண்ணித் தன்னையொழியச் செல்லாதபடி எனக்குப்) பரிபூர்ண ப்ராணனானவனே! ("செழும்பறவை தானேறித்திரிவான தாளிணையென்தலைமேலே" என்னும்படி), என்தலை - என்தலைக்கு, மிசை ஆய் - மேலாய்க்கொண்டு, வந்திட்டு - வந்துசமைந்து, இனி - (ஸம்ஸாரதோஷத்தோடே புருஷார்த்தத்தையும் ஆவிஷ்கரித்து ஆர்த்தியையும் அபிநிவேசத்தையும் ஜநிப்பித்த) பின்பு, நான் - (உன்னாலே லப்தஜ்ஞாந ப்ரேமனைக்கொண்டு அதித்வரிதனாய் உன்த்வரையையும் அறிந்திருக்கிற) நான், போகலொட்டேன் - முன்புபோலே நீயகன்றுபோக இசையேன்; என்னை-(உன்னைப்பெறுவிடில் முடியும்படியான) என்னை, ஒன்றும் - (ஸம்ஸாரதசையில் விஷயாந்தரங்களைக்காட்டி அகப்பாணக்கினவோபாதியாதல், ருசிபிறந்தபின்பு குணாவிஷ்காராதிகளைப்பண்ணி ஆஶ்வஸிப்பித்தவோபாதியாதல்) சிறிதும், மாயஞ்செய்யேல் - வஞ்சியாதொழியவேணும்.

இ.—முதற்பாட்டில், உன் ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி உன்னையொழியச் செல்லாதபடி பண்ணிவைத்து, என்னை இனி துஸ்ஸஹமான ஸம்ஸாரத்திலேவைக்கப்பெற்றேனாகப் பண்டுபோலே ஒரு குணாவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிடவொண்ணாதென்கிறார்.

[முனியே] - "ஸமநஸ்யாத்" என்று மஹதாதி விசேஷாந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதான மாநஸமான ஸங்கல்பத்தை யுடையையாயிருந்துள்ள ஸர்வாதிகனே! காரண கவளாவு விநாசமாய் அசித்கல்பமாய் சோச்யதசாபந்நமாய் "ஸதேவ" என்று தன்னைச்சொல்லும் சொல்லாலேசொல்லும்படிஸூக்ஷ்மாவஸ்தையை பூஜித்துக்கிடக்கிறவன்று - "ஸவநகாகீநநஜேத" என்கிறபடியே இவற்றினுடைய கோவை அநுஸந்தித்திருக்கிற இருப்பைச் சொல்லுகிறதென்றுமாம். எனக்கு ருசியைப் பிறப்பிக்கைக்காக காமரூபங்களை உன்பேறாகத்தந்து பண்ணின க்ருஷிபலித்து உன்னாலல்லது செல்லாமையை உண்டாக்கிக்கொண்டு நீ கைவிடப்பார்த்தாயோ? என்கை. [நான்முகனே] - அண்டஸ்ருஷ்டியளவும் தானேபண்ணி இவ்வருகுண்டான தேவாதிஸ்ருஷ்டிகளைப் பண்ணுகைக்காக ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தர்யாமியாய்நின்று ஸ்ருஷ்டித்தவனே! 'நான்முகனே' என்கிற இது விசேஷணமான சதுர்முகனளவிலே பர்யவஸிக்கிறதன்று; அவனுக்கு அந்தர்யாமியான அவனளவும் செல்லுகிறது, மனுஷ்ய சப்தம் தச்சரீரியளவும் செல்லுகிறாப்போலே. சேதனன் ஸ்வசரீரத்தைக்கொண்டு தன்நினைவாலே கமநாகமநாதி சேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமாபோலே ஸ்வசரீரபூதனான சதுர்முகனைக்கொண்டு ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே தேவாதி சதுர்வித ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுகிறான் ஸர்வேஶ்வரனே. "ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீம் ப்ரஹ்மவிஷ்ணுஶிவாத்மிகாம்"- "ததாதமேவ ஸ்ருஜதே", "திசைமுகன்கருவுள் வீற்றிருந்து". [முக்கண்ணப்பா] - இப்படி ருத்ரசரீரியாய்க்கொண்டு ஜகத்ஸம்ஹாரம் பண்ணுமவனே! அதிப்ரவ்ருத்தனான ப்ரஜையை விலங்கிட்டுவைப்பாரைப்போலே ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸம்ஹாரமும் உபகாரமாகையாலே "அப்பா" என்கிறார். "ஸம்ஹாரஸ்ருஷ்டிகரணாத்" இத்யாதி, "ஸ்ருஷ்டிஸ்தித்யந்தகரணீம்" இத்யாதி.

[என்பொல்லா இத்யாதி] - இக்ஷ்வாகு வம்ஶ்யரோடும் யதுவம்ஶ்யரோடும் ஸஜாதீயனாய்க்கொண்டு அவதரித்தாற்போலே, ப்ரஹ்மருத்ரர்கள் நடுவே விஷ்ணுநாமாவாய் வந்தவதரித்து ரக்ஷணத்தைப் பண்ணுகையாலே ஸம்வாதிக்கிறது. அவ்வடிவிலே துவக்குண்டவாகையாலே 'என்' என்கிறார். [பொல்லா] - அழகிதென்னில் நாட்டாரழகோபாதியாமென்று விஜாதீயமென்று தோற்றுகைக்காகவென்னுதல், த்ருஷ்டிதோஷஶாந்த்யர்த்தமாக என்னுதல். [கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே] - இதுவுமொரு வ்யாவ்ருத்தியிருக்கிறபடி. முறுவலும் கண்ணுமாயிருப்பதொரு மாணிக்கமலைபோலேயாய்த்து வடிவிருப்பது. முறுவலைத் தப்பினாரையும் அகப்படுத்தவற்றான கண். [என்கள்வா] - நான் அறியாமே இவ்வழகைக்காட்டி வஞ்சித்து என்னையடிமை கொண்டவனே! உன்னதான ஆத்மவஸ்துவை அபஹரித்துக் கொண்டிருக்கிற என்னை விஷயீகரிப்பதே! நான் அபஹரிக்கைக்கு அடி - கர்மம்! நீ அபஹரிக்கைக்கு அடி - வடிவழகு. உடையவனுடைமைபெற்றாலும் அபஹாரமென்னும்படியாய்த்து ஸ்வாதந்த்ர்யம் வயிரம்பற்றினபடி. "நிர்ஹேதுகமாக உன்வடிவழகைக் காட்டி என்னை விஷயீகரித்தவனே!" என்று ஆழ்வான்நிர்வாஹம். [தனியேன்] - ஸம்ஸாரிகளோடு பொருந்தாதே உத்தேஶ்யமான திரளில் புகப்பெறாமையாலே 'தனியேன்' என்கிறார். [ஆருயிரே] - எனக்கு குணங்களை ஆவிஷ்கரித்து குணாநுபவமேயாத்ரையாம்படிபண்ணி எனக்கு ப்ராணஹேதுவானவனே! [என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு] - என்தலையிலே திருவடிகளிருக்கும்படி நீட்டிவைத்து. நிர்ஹேதுகமாக பெரிய திருவடியின் முதுகிலேவந்து என்தலையிலே திருவடிகளை வைத்து. "செழும்பறவைதானேறித் திரிவான தாளிணையென்தலைமேலே" என்றாரிறே. ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறவிடத்தில் உனக்கு ஜகத்தால்செய்யப்பட்டதொன்றில்லாதாப்போலே என்னை இவ்வளவு புகுரநிறுத்தின உனக்கு என்னால் செய்யப்பட்டதொன்றில்லை; இனிமேலுள்ளதும் உனக்கே பரமென்கை. [இனி] - ஸம்ஸாரத்தின் தன்மையை அறிந்தவளவன்றிக்கே முக்தப்ராப்யதேஶத்தையும் ஸாக்ஷாத்கரிப்பித்து உன்சுவட்டை அறிவித்தபின்பு. [நான்போகலொட்டேன்] - 'நானேயறிவேன்' என்று கைபறியாலேபறித்த அறிவன்றிக்கே நீயே காட்டக்காணப்பெற்ற நான் விஶ்லேஷிக்கவொட்டேன். இவர்க்குப் போகவொட்டேன் என்று சொல்லலாகிறது - ஸர்வஜ்ஞன் அறியத் தமக்குஉண்டான த்வரையாலேயும், அபேக்ஷித்தவளவிலே கார்யஞ் செய்யப்பெறாத பிற்பாட்டுக்கு "ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா" என்று லஜ்ஜிக்குமவனாகையாலுமிறே. [ஒன்றும் மாயஞ்செய்யேல்] - உன்னை அறிவதற்குமுன்பு த்யாஜ்யமான விஷயங்களைக்காட்டி அதுவேயமையுமென்னப் பண்ணினாய்; உன்னையறிந்தபின்பு குணங்களை ஆவிஷ்கரித்து அதுவே அமையுமென்னப் பண்ணினாய். இனி, ஒருகுணாவிஷ்காரத்தாலே பெற்றேனாகப்பண்ணி என்னைவஞ்சியாதே கொள். [என்னையே] - அங்ஙன்செய்யவேண்டுகிறதென்? என்ன,—"வனஹிவஶ்யஶரீராணி" என்கிறபடியே விரஹம் தின்று ஶோஷித்த உடம்பைக் காட்டுகிறார்.

ஈடு.—முதற்பாட்டு. நிர்ஹேதுகமாக உன்னுடைய ஸௌந்தர்யாதிகளைக் காட்டி எனக்கு உன்னையொழியச் செல்லாதபடிபண்ணி என்னை துஸ்ஸஹமான ஸம்

முதற்பாட்டு.—முனியே இத்யாதி. "என்தலைமிசையாய் வந்திட்டு - என்பொல்லாக் கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே - தனியேனாருயிரே - ஒன்றும்மாயஞ் செய்யேல்" என்ற வற்றைநக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நிர்ஹேதுகமாக இத்யாதி.

ஸாரத்திலேவைத்து, நீ போய்ப் பண்டுபோலே ஒருகுணவிஷ்காரத்தைப் பண்ணிவிட வொண்ணுதேன்கிருர்.

[முனியே] - "[illegible]" (ஸர்வம்கல்விதம் ப்ரஹ்மதஜ்ஜலாநிதி) என்றும் "[illegible]" (ஸ்ருஷ்டௌ ஸ்ருஜதிசாத்மாநம்விஷ்ணுஃபால்யஞ்சபாதிச - உபஸம்ஹ்ரியதேசாந்தேஸம்ஹர்த்தாச ஸ்வயம்ப்ரபுஃ) என்றும் "[illegible]" (ஸஏவ ஸ்ருஜ்யஸ்ஸச ஸர்க்ககர்த்தா ஸஏவபாத்த்யத்திசபால்யதேச | ப்ரஹ்மாத்யவஸ்தாபிரசேஷமூர்த்திர்விஷ்ணுர்வரிஷ்ட்டோவரதோவரேண்யஃ) என்றும் "[illegible]" (மமைவாம்ஶோஜீவலோகே) "[illegible]

"முனியே" என்றதுக்கு - "[illegible]" என்று நினைக்குமவன் என்றர்த்தம் சொல்லக்கோலி, இப்படி [illegible] ஸங்கல்ப விசிஷ்டனைச் சொன்னால் நிர்விகாரஸ்ருதிவிரோதமும் வந்ததேயென்னில், - சிதசித்விசிஷ்டவேஷேண ஸங்கல்பமாகையாலே விரோதமில்லையென்று விவக்ஷித்து, சிதசித்விசிஷ்டவேஷேண ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளென்னுமதுக்கு பலப்ரமாணங்களையும் காட்டுகிருர் - [illegible] இத்யாதி. "இதம் - ஸர்வம்" என்று - ஸ்தூல சிதசித்விசிஷ்டப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது, ப்ரஹ்மஶப்தத்தாலே - ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்ட ப்ரஹ்மத்தைச் சொல்லுகிறது. இதெல்லாமவனாகைக்கு ஹேதுசொல்லுகிறது - "[illegible]" என்று. அவனிடத்திலே பிறக்கையாலும், அவனிடத்திலே லயிக்கையாலும், அவனாலே ரக்ஷிக்கப்படுகையாலும், இதெல்லாமவனென்கிறதென்றபடி. "ஸ்ருஷ்டௌஸ்ருஜதிசாத்மாநம்" இத்யாதி ஶ்லோகத்வயம், ப்ரதமேம்ஶே த்விதீயே. "ஸ்ருஷ்டௌஸ்ருஜதிசாத்மாநம்" என்றது - ஸூக்ஷ்மசிதசித்விசிஷ்டனை தன்னை ஸ்ருஷ்டிகாலத்திலே ஸ்தூல சிதசித்விசிஷ்டனை ஸ்ருஷ்டிக்கிறுனென்றபடி. "பால்யஞ்சபாதிச" என்று - ரக்ஷிக்கப்படுகிறவஸ்துவும், ரக்ஷிக்கிறவனுமவனென்றபடி. உபஸம்ஹ்ரியதேஇதி - ஸம்ஹரிக்கப்படுகிறவனும் ஸம்ஹரிக்கிறவனும் நியந்தாவான தானேயென்றபடி. "ஸஏவ" இத்யாதி - "[illegible]". இஶ்ஶ்லோகத்துக்கர்த்தம் - ப்ரஹ்மத்வவிஷ்ணுத்வ ருத்ரத்வாத்யவஸ்த்தைகளாலே ஸ்ரஷ்டாக்களும் ஸ்ருஜ்யரும் ரக்ஷ்யரும் ரக்ஷகரும் ஸம்ஹார்யமும் ஸம்ஹாரகனும் ஸர்வத்தையும் ஶரீரமாகவுடையனாய், ஶேஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களையுடையனான விஷ்ணுவே என்று. "அத்திச" என்ற சஶப்தம் - அநுக்தஸமுச்சயமாய், "[illegible]" என்று - ஸம்ஹ்ரியதேயென்றபடி. "[illegible]" என்கிற ஸூத்ரத்தில், "[illegible]" என்கிறவிது - த்வித்வைகத்வயோஃ என்று ஹாவப்ரயோகமானாற்போலே, "[illegible]" என்றதுவும் ஹாவப்ரயோகமாய், ப்ரஹ்மத்வாத்யவஸ்தாபிஃ என்கிறது. "அஶேஷமூர்த்திஃ" என்றது - ஹேதுகர்ப்ப விசேஷணம். "வரிஷ்டஃ, வரதஃ, வரேண்யஃ" என்கிற பதத்ரயங்களாலும் - ஶேஷித்வ ஶரண்யத்வ ப்ராப்யத்வங்களைச் சொல்லுகிறது. ஆனால், ப்ரஹ்மமும் இவையும் ஏகமோவென்ன; ப்ரமாணத்வயம் - மமைவாம்ஶஃ இத்யாதி. "[illegible]" இதி ஸ்ரீகீதாயாம் பஞ்சதஶே. ஜீவலோகேவர்த்தமாநஃ - ஜீவபூதஃ - மமைவஶரீரபூத இத்யர்த்தஃ. ஶாரீரக மீமாம்ஸாயாம் த்விதீயாத்யாயே த்ருதியபாதே, "[illegible]

[illegible]" (அம்சோநாநாவ்யபதேசாத்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே - [illegible] விஶிஷ்டனான தனக்கே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களாகையாலே, "[illegible]" (ப்ருதிவ்யப்ஸுப்ரலீயதே, ஆபஸ்தேஜஸிலீயந்தே, தேஜோவாயௌலீயதே, வாயுராகாஶேலீயதே, ஆகாஶமிந்த்ரியேஷு இந்த்ரியாணிதந்மாத்ரேஷு தந்மாத்ராணிபூததேளலீயந்தே, பூதாதிர்மஹதிலீயதே, மஹாநவ்யக்தேலீயதே, அவ்யக்தமக்ஷரேலீயதே, அக்ஷரம்தமஸிலீயதே, தம:பரேதேவஏகீபவதி) என்றுகொண்டு – தன்னோடே அவிபக்தமான இத்தை "[illegible]" (பஹுஸ்யாம்) என்று ஸங்கல்பித்து விபக்தமாக்கித் தமஶ்ஶப்தவாச்யமாக்கி, அத்தை அக்ஷரமாக்கி, அக்ஷரத்தில்நின்றும் அவ்யக்தத்தையுண்டாக்கி, அவ்யக்தத்தில் நின்றும் மஹானையுண்டாக்கி, மஹானில் நின்றும் அஹங்காரத்தையுண்டாக்கி, அஹங்காரத்தில்நின்றும் பூததந்மாத்ரங்களை யுண்டாக்கி, அவற்றை பூதங்களாக முற்றுவித்து, அண்டஸ்ருஷ்டிபர்யந்தமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணுவதாயுள்ள திவ்யஸங்கல்பத்தையுடையனாய், [illegible]ஶப்தவாச்யனாய், பரப்ரஹ்ம பரமாத்மாதிஶப்தங்களினாலே வேதாந்தங்களிற்சொல்லப்பட்ட, ஸ்வரூபேணவஸ்த்திதனாயிருந்த

[illegible]" அஸ்யார்த்த: - ஜீவாத்மாபரமபுருஷாம்ஶ:, குத:, நாநாவ்யபதேஶாத் - ப்ருதமாத்மாநம் ப்ரேரிதாரஞ்ச இத்யாதி நாநாவ்யபதேஶாத். அந்யதாச, "தத்த்வமஸி" இத்யாதிநா ஐக்யோபதேஶாச்ச. "[illegible]" [illegible] இத்யாதர்வணிகா: ப்ரஹ்மணோ தாஸகிதவாதித்வமப்யுச்யதே. ததஶ்ச ஸர்வஜீவ வ்யாபித்வேநாபேதோவ்யபதிஶ்யத இத்யர்த்த:. ஏவமுபயவ்யபதேஶ முக்யத்வஸித்தயே ஜீவோயம் ப்ரஹ்மணோம்ஶ இத்யப்யுபகந்தவ்ய இதி. ஸ்ருஷ்டி அப்யயபூர்விகையாகையாலே, முந்துற ஸம்ஹாரக்ரமத்தைச் சொல்லிக்கொண்டு ஸ்ருஷ்டியையருளிச்செய்கிறார் - ப்ருதிவ்யப்ஸு இத்யாதி.ஸுபாலோபநிஷத். ப்ருதிவியானது ஸ்வகாரணமான ஜலங்களிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டையாகாநின்றதென்றபடி. லீயதே என்கிற லயசப்தம் - நாஶபரமன்று. "[illegible]" என்கிறதாதுவிலே ஸம்ஸர்க்கத்தைச் சொல்லுகிறது. மேலில் லயஶப்தங்களுக்கும் இதுவே அர்த்தம். ஆகாஶமிந்த்ரியேஷு என்றது-ஆகாஶத்துக்கு இந்த்ரியங்கள் காரணமல்லாமையாலே ஸ்வாந்தர்க்கதேதாபூத சதுஷ்டயத்தையுமுடைய ஆகாஶம் இந்த்ரியங்களுக்கு ஆப்யாயகமாய்க்கொண்டு அவற்றிலே கூடுமென்றபடி. இந்த்ரியாணிதந்மாத்ரேஷு என்றது - இந்த்ரியங்களுக்குத் தந்மாத்ரைகள் காரணமல்லாமையாலே அவற்றிலே லயம் கூடாமையால், அவ்விந்த்ரியங்கள், தந்மாத்ரைகளிலே ஸம்ஸ்ருஷ்டங்களாகாநின்றன என்றபடி. 'தந்மாத்ராணி பூதாதௌலீயந்தே' என்றது - தந்மாத்ரைகளும் அவற்றோடேகூடின இந்த்ரியங்களும் மஹத்தத்த்வகார்யமான அஹங்காரத்திலே லயியாநின்றன என்றபடி - அதாவது - ஆகாஶம், தந்மாத்ராவஸ்தையையடைந்து, ஸ்வகாரணமான பூதாதியிலே லீநமாம்; இந்த்ரியங்கள், ஸ்வகாரணமான ஸாத்த்விகாஹங்காரத்திலே லீநமாமென்றபடி. இங்கு, பூதாதியென்கிறது - தாமஸாஹங்கார பரமல்ல, அஹங்காரமாத்ர பரம். "நான்முகனை, முக்கண்ணப்பா" என்கிறபதங்களில் - ஸத்வாரகமாகப் பரமபுருஷன் சொல்லப்படுகையாலே, "முனியே" என்கிறபதத்திலே – அத்வாரகமாகப் பரமபுருஷனைச் சொல்லுகிறதென்னுமிடம் தோற்ற - ஸ்வரூபேணவஸ்த்திதனாயிருந்துள்ள என்கிறார். "முனியே" என்றதுக்கர்த்தாந்தரம் -

பரமபுருஷ னென்றவாறு [முனியே] - "ஸஏகாகீ நரமேத" (ஸஏகாகீ நரமேத) என்கிறபடியே - ஸகலபதார்த்தங்களும் தந்தாமுடைய நாமரூபங்களையிழந்து ப்ரஹ்மத்தி னுடைய நாமமும் ரூபமுமேயாய் அசித்கல்பமாய்க்கிடந்தாற்போலே, ஸர்வேஶ்வரனை தானும் இவற்றைப்பிரிந்து அசித்கல்பனானபடியைச் சொல்லுகிறது. [முனியே] - "ததோராவணநீதாயாஸ்ஸீதாயாஶ்ஶத்ருகர்ஶந꞉। இயேஷ பதமந்வேஷ்டும் சாரணாசரிதே பதி" (ததோராவணநீதாயாஸ்ஸீதாயாஶ்ஶத்ருகர்ஶநஃ - இயேஷபதமந்வேஷ்டும் சாரணசரிதேபதி) என்று - கடல் கொண்டவஸ்துவை நாடுகைக்குத் திருவடி இச்சித்தாற்போலேயன்றோ, உருமாய்ந்தப்ரஜைகளையுண்டாக்க நீ மநநம்பண்ணிற்று? †("பஹுஸ்யாம்" (பஹுஸ்யாம்) என்றுமஹோபநிஷத் விசேஷாந்தமான ஜகத் ஸ்ருஷ்டியைப்பண்ணுவதான மாநஸமான ஸங்கல்பத்தையுடையையாயிருந்துள்ள ஸர்வாதிகனே!) நான் இல்லாதவன்று நிர்ஹேதுகமாக என்னையுண்டாக்கின நீ, நான் உண்டாய் நோவுபடுகிற இன்று எனக்கு உதவவேண்டாவோ? [முனியே] - "அம்மே!" என்பாரைப் போலே. அதாகிறது - கரணகளேபர விதுரமாய் இவை கிடந்தவன்று உண்டாக்கினாய்; ஆசைப்பட்ட எனக்கு இன்று உதவலாகாதோ? நீ நினைக்குமன்றோ உதவலாவது? நான நினைக்குமன்று உதவலாகாதோ? "ஶாகாம்ருகா ராவணஸாயகார்த்தா ஜக்முஶ்ஶரண்யம் ஶரணம் ஸ்ம ராமம்" (ஶாகாம்ருகாராவணஸாயகார்த்தாஜக்முஶ்ஶரண்யம் ஶரணம்ஸ்மராமம்) என்றும் "ராக்ஷஸைர்வத்யமாநாநாம் வாநராணாம் மஹாசமூ꞉। ஶரண்யம் ஶரணம் யாதா ராமம் தஶரதாத்மஜம்" (ராக்ஷஸைர்வத்யமாநாநாம் வாநராணும் மஹாசமூஃ - ஶரண்யம்ஶரணம்யாதாராமம்தஶரதாத்மஜம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே - உன்னையொழிய ஒருபுகலில்லாதார்க்கு உதவுமவனன்றோ என்கிறார். [நான்முகனே] - "யோ ப்ரஹ்மாணம் விததாதி பூர்வம்" (யோப்ரஹ்மாணம் விததாதிபூர்வம்) என்று ப்ரஹ்மாவைஸ்ருஷ்டித்து, ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஶித்து, சேதநரானபுருஷர்கள் அசேதநமான ஸ்வம்ஸ்வம் ஶரீரங்களைக்கொண்டு தந்தாம் நினைவுகுத்தக்கபடி ஶமநாஶமநாதசேஷ்டிதங்களைப் பண்ணுமாபோலே, ஸ்வ

ஸஏகாகீ இத்யாதி. அதாவது - வெறுப்புடையவனேயென்னுதல்; இறந்தவனேயென்றாய், ஜகத்தையிழந்து தனியனாய் * தயமாநமநாவென் றிருக்குமவனேயென்னுதல். முனிவு-வெறுப்பும், இறக்கையும். "முனியே" என்றபதப்ரயோகத்துக்கு ஸத்ருஷ்டாந்தமாக ஶாவம் - ததோராவண இத்யாதி. ஸுந்தரகாண்டே ப்ரதமஶ்லோக꞉. இல்லாதவன்று உண்டாக்குகைக்கு மநநம் பண்ணினத்தைச் சொன்னதுக்கு ஶாவம் - நான் இல்லாத இத்யாதி. ஆகையாலே "நானில்லாதவன்று" என்று கூட்டுவது. "முனியே" என்றஸ்வரத்துக்கு ஶாவம் - அம்மேஎன்பாரைப்போலே என்று, "அம்மேயென்பாரைப்போலே" என்று ஸம்வந்தம் சொல்லுகிறவருடைய ஹார்த ஶாவம்- அதாகிறது இத்யாதி. எதத்விவரணம் - நீநினைக்குமன்றோ இத்யாதி. காரணத்வத்தைச் சொல்லுகிற இப்பதத்திலே அவனுடைய ஶரண்யத்வமும் பலிதமென்று விவக்ஷித்து அதுக்கு ஶாவம். ஶாகாம்ருகா꞉ இத்யாதி, யுத்தகாண்டே ஷஷ்டிதமே, "தேவா ஸ்ரீநாதவல்லிதாஸ்வீராநாநக்ஷ்யோநாலயஸந்த்விஷ꞉" இதி பூர்வார்த்தம். "முனியே" என்கிற இத்தால ஸம்ஹாராவஸ்தையை சொல்லிற்றே, இப்பதத்தாலேது சொல்லுகிறதென்ன; வ்யஷ்டி ஸ்ருஷ்டிக்கு உபயுக்தமாக ஸமஷ்டிபுருஷனான ப்ரஹ்மாவுக்கு அந்தராத்மாவாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறதென்கிறார் - யோப்ரஹ்மாணம் இத்யாதி. ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஶித்து என்றது - ப்ரஹ்மாவாகிற ஜீவத்வாரா ப்ரஹ்மஶரீரத்திலே அநுப்ரவேசித்தென்றபடி. ஜீவத்வாரா அநுப்ரவேஶித்து என்

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரப்படியென்று காண்கிறது.

ஶரீரஸ்தனான சதுர்முகனுக்கு அந்தர்யாமியாய், அவனைக் கொண்டு மற்றும் ஸங்கல் பாநுகுணமாக தேவதிர்யங்மநுஷ்யஸ்தாவரரூபமான ஜகத்ஸ்ருஷ்டியைப் பண்ணின படியைச் சொல்லுகிறது. இத்தால் - இவன் நினைத்தவன்று ஏதேனுங்கொண்டு கார்யங் கொள்ளலாமாகாதே என்கை. இருந்து படைக்கும் ஆஸநத்தோபாதி ப்ரஹ்மா ; அசே தநமான மஹதாதிகளைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்தத்தோடு சேதநனான ப்ரஹ்மாவைக் கொண்டு ஸ்ருஷ்டித்தத்தோடு வாசியில்லை இவனுக்கு ; சேதநரென்றும் அசேதநங்களென் றும் தன்னில்தான் வாசியுண்டேயாகிலும், அவனைக் குறித்துப் பரதந்த்ரமாமிடத்தில் இர ண்டு மொக்கும். தேவதிர்யங்மநுஷ்யரென்றும் ப்ராஹ்மணக்ஷத்ரிய வைஶ்யரென்றும் ஸ்வஶரீரங்களைக்காட்டும் ஶப்தங்களாலே அவற்றில் வேறுயிருந்துள்ள தாங்களும் சொல் லப்பட்டாற்போலே, இங்கும், "யஸ்யாத்மா ஶரீரம் - யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" (யஸ்யாத்மாஶரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்) என்றும் "ஜகத்ஸர்வம் ஶரீரந்தே" (ஜகத் ஸர்வம்ஶரீரந்தே) "தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:" (தாநிஸர்வாணிதத்வபு:) "தத் ஸர்வம் வைஹரேஸ்தநு:" (தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநு:) என்றும் சொல்லுகிறபடியே- ஶரீரவாசிஶப்தம் ஶரீரிபர்யந்தம் ஸ்வார்த்தாபிதாநம் பண்ணக்கடவதான ந்யாயத்தாலே, ஸ்வஶரீரஸ்தனானசதுர்முகனைக் காட்டக்கடவ சதுர்முகஶப்தத்தாலே - அவனில் வேறாய் அவனுக்கு ஆத்மாவாயிருந்த எம்பெருமான் சொல்லப் படுகையாலே, "நான் முகனே" என்னும் சொல்லாலே எம்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறது. [முக்கண்ணப்பா] - "யஸ்ய ப்ரஹ்ம ச க்ஷத்ரஞ்ச உபே பவத ஓதந:" (யஸ்யப்ரஹ்மச க்ஷத்ரஞ்ச உபேப வதஓதநம்) "ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம்" (ம்ருத்யுர்யஸ்யோபஸேசநம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே ஸம்ஹார்யங்களோடேகூட ஸம்ஹாரகனையும்ஸம்ஹரிக்கிற ஸர் வேஶ்வரனுக்கு ஶரீரஸ்தனான த்ரிணேத்ரனுடையபேரான ஶப்தத்தினாலே-அவனில்

றது - வஸ்தித்வ நாமபாக்த்வங்களுக்காக. அந்தர்யாமியாய் என்றது - சதுர்முகவாசி ஶப்தம் தன் னளவிலே பர்யவஸிக்கும்படி அவனுடைய ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகள் ஸ்வாதீநமாயிருக்குமிருப்பைச் சொல்லுகிறது. பதப்ரயோகத்துக்கு ஸ்வரஸம் - இத்தால்இவன் இத்யாதி. "நான்முகனே" என்ற துக்கு பலிதம் - இருந்துபடைக்கும் இத்யாதி. "ஆஸநத்தோபாதி" என்று ப்ரஹ்மாவை அசித் ப்ராயமாக்கலாமோவென்ன,— ஈஶ்வரனைப் பார்த்தால்அப்படிசொல்லலாமென்கிறார்-அசேதநமான இத்யாதி. எல்லாமென்றாலும் அசேதநத்தைப்பற்றச்சேதநனுக்கு வாசியில்லையோவென்ன - சேதந ரென்றும் இத்யாதி. "நான்முகனே" என்கிற ஶப்தத்தாலே ஸர்வேஶ்வரனைச்சொல்லும் வழியேது? என்ன - தேவதிர்யக் இத்யாதி. தாங்களும் - சேதநரும். அபிதாநம் - ப்ரதிபாதநம். யோப்ரஹ்ம மாணம் இத்யாதி - ஶ்வேதாஶ்வதரே. யஸ்யாத்மாஶரீரம் இத்யாதி - அந்தர்யாமிப்ராஹ்மணே. "ஜகத்ஸர்வம் ஶரீரந்தே ஸ்தைர்யந்தே வஸுதாதலம் । அக்நி: கோப: ப்ரஸாதஸ்தே ஸோம: ஸ்ரீவத்ஸலக்ஷண" இதி ராவணவதாநந்தரே ராமம்ப்ரதி சதுர்முக:. "யத்கிஞ்சித் ஸ்ருஜ்யதே யேந ஸத்வஜாதேந வை த்விஜ । தஸ்ய ஸ்ருஜ்யஸ்ய ஸம்பூதௌ தத்ஸர்வம் வைஹரேஸ்தநு: । யாந்தி ஸந்நிதிம் சைவாந்யே ஜந்தவ: ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாராந் ஸர்வே வஸ்துஜாதாநி தாநி ஸர்வாணி தத்வபு:" இதி ப்ரதமேம்ஶே. த்ரிணேத்ரனை ஸம்ஹார காலத்திலே விஶேஷாதிஷ்டாநம் பண்ணிக்கொண்டு அவ்வழியாலே ஈஶ்வரன் ஸம்ஹரிக்கை யைப்பற்ற த்ரிணேத்ர ஶப்தத்தாலே அவனைச்சொல்லி ஸம்போதிக்கிறதென்கிறார் - யஸ்ய இத் யாதி. கடவல்ல்யாம். ம்ருத்யு ஶப்தத்தாலே-அக்ஷ்யந்த ருத்ராதிகளைச் சொல்லுகிறது. "அப்பா"

வேறுய் அவனுக்கு அந்தராத்மாவான எம்பெருமானை ஸம்போதிக்கிறது. [அப்பா]-உபகாரம்; ஸ்ருஷ்டியிலும் உபகாரமிறே ஸம்ஹாரம். நாலுநாள் கழித்து ஸ்ருஷ்டிக்கிலும் ஸத்தை கிடக்கும். சடக்கென ஸம்ஹரியாவிடில் ஸத்தையிழக்கவேண்டும்படி தீம்பிலேயாய்த்துக் கைவளர்வது. எங்ஙனே? என்னில்,—தந்தாம் கையைக் கொண்டு கண்ணைக் கலக்கிக் கொள்வாரைப் போலே, ஸ்ருஷ்டித்தஸ்ருஷ்டி பேற்றுக்கு உடலன்றியே தீம்புக்கு உடலானவாறே, சிறுப்ரஜைகளைக் கையிலும் காலிலும் விலங்கிட்டு ரக்ஷிக்கும் மாதா பிதாக்களைப்போலே, கரணகளேபரவிதுரமாக்கி ஸம்ஹரித்திட்டுவைக்கையும் உபகாரமாயிருக்கிறபடி: "[illegible]" (ததா - ஸம்ஹாரகஃ) என்கிறபடியே. "[illegible]" (ஏகோஹவைநாராயண ஆஸீத் - நப்ரஹ்மா - நேஶாநஃ - நேமே த்யாவாப்ருதிவீ - நநக்ஷத்ராணி - நாபோநாக்நிர்நஸோமோநஸூர்யஃ || ஸஏகாகீநரமேத - தஸ்யத்யாநாந்த ஸத்தஸ்யைகா கந்யாதஶேந்த்ரியாணி)இத்யாரப்ய "[illegible]" (அதபுநரேவ நாராயணஸ்ஸோங்யம் காமம்மநஸாத்யாயீத - தஸ்யத்யாநாந்தஸ்த்தஸ்யலலாடாத் ஸ்வேதோபதத் - தாஇமாஆபஃ - தத்திரண்மயமண்டமபவத் - தத்ரப்ரஹ்மாசதுர்முகோஜாயத || அதபுநரேவ நாராயணஸ்ஸோங்யம் காமம்மநஸாத்யாயீத - தஸ்யத்யாநாந்தஸ்த்தஸ்ய லலாடாத் ஸ்வேதோபதத் - ஸ்வேதாத்புத்புதமபவத் - புத்புதாத்த்ர்யக்ஷஶ்ஶூலபாணிஃபுருஷோஜாயத) என்று சொல்லுகிற மஹோபநிஷத்வாக்யத்தை ப்ரத்யபிஜ்ஞைபண்ணுவிக்கிறது 'முனியேநான் முகனே முக்கண்ணப்பா' என்று. "[illegible]" (ஸ்ருஷ்டிஸ்த்தியந்தகரணீம்) இத்யாதி. [என்போல்லாக்கனிவாய்த்தாமரைக்கண்கரு

என்றதுக்கு ஹாவம் - அப்பா இத்யாதி. ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளொழிய ஸம்ஹாரத்திலுபகாரமேதென்ன - ஸ்ருஷ்டியிலும் இத்யாதி. அதெப்படியென்ன - நாலுநாள் இத்யாதி. உக்தார்த்தத்தை ப்ரகாரிஹாரரூபேண அருளிச்செய்கிறார் - எங்ஙனேயென்னில் இத்யாதி. ஸ்ருஷ்டியோபாதி ஸம்ஹாரமுமுபகாரமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ததா இத்யாதி. "[illegible]" இதி ஜிதந்தாயாம். "முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்றத்தை ஶ்ருதியிலும் சொல்லிற்றென்கிறார் - ஏகோஹவை இத்யாதி. மஹோபநிஷதி; இத "முனியே நான்முகனே முக்கண்ணப்பா" என்றமாத்ரத்துக்கு ப்ரமாணம். "[illegible]" என்கிறஶ்ருதி - கல்பஹேதுவிஷயம்; ஶ்ருத்யந்தரத்திலே ருத்ரனுக்கு ப்ரஹ்மபித்ருகத்வம் சொல்லுகையாலே. த்யாநாந்தஸ்த்தஸ்யதான் பண்ணுகிற த்யாநத்துக்குள்ளே யிருக்கிறவனுக்கென்றபடி. "ஏகாகந்யா" என்று மநஸ்ஸைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரஷ்டாவையும் ஸம்ஹர்த்தாவையும் சொன்னவநந்தரம், விஷ்ணுவைப் பிரியச்

மாணிக்கமே]-ஸ்ருஷ்டிக்கும் ஸம்ஹாரத்துக்கும் நடுவு, பருந்து இருஞ்சிறைப்போலே இருஞ்சிக்கொண்டு போவர்களிறே ரக்ஷகரில்லாவிட்டால்; அதுக்காக, ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரகர்த்தாக்களாய் ஆதிதேவர்களாயுள்ள ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்நடுவே தான் இக்ஷ்வாகுவம்ஶ்யரோடும் யதுவம்ஶ்யரோடும் ஒத்ததரத்தனாய்க்கொண்டு திருவவதாரம் பண்ணினாற்போலே, ஆதிதேவனாய் விஷ்ணுநாமாவாய் ஸ்வஸ்வரூபத்தினாலே திருவவதாரம்பண்ணி ரக்ஷிக்கும் படியைச் சொல்லி ஸம்போதிக்கிறது. கண்ணற்றுச் செய்யவேண்டுவதொன்றாகை யாலே ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்காளிடும், ரக்ஷணமாகிறது தானே தண்ணளிபண்ணிச் செய்யவேண்டுவதொன்றாகையாலே வேறாளிடவொண்ணாது: ஆளிட்டாலும் வேறு சிலரால் ரக்ஷிக்கவொண்ணாது; "நஹிபாலநஸாமர்த்த்யம்ருதே ஸர்வேஶ்வரம் ஹரிம்" (நஹிபாலநஸாமர்த்த்யம்ருதேஸர்வேஶ்வரம்ஹரிம்) என்றும் "நஸம்பதாம்ஸமாஹாரே விபதாம்விநிவர்த்தநே । ஸமர்த்தோத்ருஶ்யதே கஶ்சித்தம்விநா புருஷோத்தமம்" (நஸம்பதாம்ஸமாஹாரேவிபதாம்விநிவர்த்தநே - ஸமர்த்தோத்ருஶ்யதே கஶ்சித்தம்விநாபுருஷோத்தமம்) என்றும் சொல்லுகிறபடியே. [என் பொல்லா இத்யாதி] - "நான்முகனே, முக்கண்ணப்பா" என்கிற விடத்தில் கண்ணைச் செம்பளித்துக் கொண்டுபோய்விசேஷ்யத்திலே இளைப்பாறினார்; இங்கு, விஶேஷணமே உத்தேஶ்யமான படியைச் சொல்லுகிறது, 'என்பொல்லாக் கனிவாய்த்தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே' என்று. ஆழ்வார்கள் தாங்கள் திருமேனிக்கப்பால் போகவறியார்களிறே; இத்தை ஶுபாஶ்ரயமாகச் சொல்லாநிற்கச் செய்தே, இத்தைவிட்டு திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தளவும் போவேன்கிறது - இத்தை விடச்சொல்லுகிறதன்று, திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தளவும் போவானென்கையிலே தாத்பர்யம்; 'பொல்லா' - என்கிற இத்தை 'கருமாணிக்கம்' என்றதோடே சேர்ப்பது. "பொல்லா - கருமாணிக்கம்" என்று கண்ணேச்சில் வாராமைக்குக் க்ரிபூசுகிறாராதல்: அழகில் விஸஜாதீயதையாலேயாதல் 'பொல்லா' என்கிறது. [கனி

சொன்னதுக்கு ஸாவம் - ஸ்ருஷ்டிக்கும் இத்யாதி. இறஞ்சினாற்போலே - அடித்தாற்போலே. விஷ்ணுநாமாவாய் என்றவிடத்திலே, "ப்ரஹ்மா த்வம் ஸ்ருஷ்டிகாலே ஶம்புஸ்ஸம்ஹாரகாலே । விஷ்ணுர்நாமா ஸ்திதௌ ச தேவோ ஹி நித்யம்" என்றது அநுஸந்தேயம். "என் பொல்லா" என்று தொடங்கி "கருமாணிக்கமே" என்னுமளவும் - ரக்ஷணோபயோக்யாகாரங்களைச் சொல்லுகிறது. ப்ரஹ்மருத்ராந்தர்யாமியாய் ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணினாற்போலே ரக்ஷணத்துக்கும் ஆளிடவொண்ணாதோவென்ன:—த்வேதாபரிஹரிக்கிறார் - கண்ணற்று இத்யாதி. கண்ணற்று - நிர்த்தயமாக. ஸ்ருஷ்டியில் கண்ணறுகையாவது - தத்தத்கர்மாநுகுணமாக தாரதம்ய முண்டாம்படி ஸ்ருஷ்டிக்கை. அப்படியொண்ணாதோவென்ன - நஹி இத்யாதி. "ஹிதஸ்ஸ்ரிதம் ஹரௌதாநம்ஸ்வஸ்த்யஸ்த்வ ஸ்வஸ்தி ஶ்ச" இத்யுத்தரார்த்தம் (வி-பு-க-உஉ). 'நஸம்பதாம்' இத்யாதி ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணே.ஷேடி "பொல்லாக்கனிவாய்" இத்யாதிவிஶேஷணங்களுக்கு ஸாவம் நான்முகனே இத்யாதிவாக்யத்வயமும். ஸ்வரூபகுணங்களிருக்க, திருமேனியைச் சொல்லுகிறதென்னென்ன - ஆழ்வார்கள் இத்யாதி. இவ்விடத்தில், "யயோபாஸநம் ஃபலமாகையாலே ப்ராயாங்யோ திவ்ய மங்களவிக்ரஹத்தை விரும்பியிருப்பர்களாழ்வார்கள்" என்று ஸம்ப்ரதாயமாக அருளிச்செய்வர். ஆனால், ஶுபாஶ்ரயான திவ்யமங்களவிக்ரஹத்தைவிட்டு திவ்யாத்மஸ்வரூபத்தை த்யாநம்பண்ணச் சொல்லுகிற வேதாந்தாதி ஶாஸ்த்ரத்தில், "விக்ரஹமில்லை" என்று தோற்றுகின்றதேயென்ன - இத்தை இத்யாதி. பொல்லல் - தொளைத்தலாய், தொளையாத மாணிக்கம். அநுபஹதமான ரத்நம் போலேயிருக்கிற வடிவு. சிவப்புத்தோற்றுவது ஸ்மிதத்தாலேயாகையாலே யருளிச்செய்கிறார்.

வாய்] - "அவாக்யநாதர:" (அவாக்யநாதர꞉) என்கிற தத்த்வம், அநுகூலரைக்கண்டு தைர்யபங்கம் பிறந்து ஸ்மிதம்பண்ணிநிற்கும்படியைச் சொல்லுகிறது; "ஸ்வகர்மாநலதப்தாநாம்த்யாயிநாம்கேதஶாந்தயே" (ஸ்வகர்மாநலதப்தாநாம்த்யாயிநாம்கேதஶாந்தயே) என்னும்படியே. [தாமரைக்கண்] - வினவப்புக்குவிக்கித்தமோழினல், குறையும் தலைக்கட்டும் கண்ணைச் ,சொல்லுகிறது; "அவலோகநதாநேநபூயோமாம்பாலயாவ்யய" (அவலோகநதாநேநபூயோமாம்பாலயாவ்யய) என்னும்படியே. [கருமாணிக்கமே]-ஸம்ஸாரத்தில்விடாய்தீர அணைக்கும் உடம்பைச் சொல்லுகிறது: "ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து" (ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து) என்னும்படியே. தாமரை பூத்ததொரு மாணிக்கம் ஸ்மிதம்பண்ணினாற்போலேயாய்த்து வடிவுஇருப்பது. [என்கள்வா] - என்னிசைவின்றிக்கே என்னை யபஹரித்தவனே! கர்மத்தினலே, ஈஶ்வரனுடையதான ஆத்மாவை முன்தோற்றதே நின்று அபஹரிக்கும் இவன்; வடிவைக்காட்டி இவனையபஹரிக்கும் அவன். ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் தன்வஸ்துவைக் களவுகண்டுகொள்ள வேண்டும்படிக் கீடாயிறே இவனுடைய என்னினுமிருப்பது. ஸ்ரீஜநகராஜன்பெண்பிள்ளையை நீர் வார்ப்பித்துத் தனக்காக்கினாற் போலேயிறே ஆத்மாவைத் தனக்காக்கிக்கொள்ளுகையாவது. [தனியேனருயிரே] - என்னிசைவின்றிக்கே என்னைவிஷயீகரித்தவளவோ, உன்சுவட்டையறிவித்துப் பிரிந்தாலும் முடியாதபடி தனவிஷ்காரத்தாலே „ரிப்பித்தவனே! [தனியேன்] - ஸம்ஸாரிகளோடுபொருந்தாமையும், ப்ராப்யதேசத்தில் புகப் பெருமையும். பிராட்டி அஶோகவநிகையில் ராக்ஷஸிகள் நடுவே யிருந்தாற்போலே

அவாக்யநாதர꞉ இத்யாதி. அவாகீ - உக்திரஹித꞉. ஸ்மிதம் சொல்லுகிறதுக்கு ப்ரமாணகதநமுகேந ஹாவம்-ஸ்வகர்ம இத்யாதி. "ஸ்வகர்மாநலதப்தாநாம் த்யாயிநாம்கேதஶாந்தயே । ஸ்மிதஜ்யோத்ஸ்நாபரீதாங்கமநுத்யாயாமிகேஶவம்" இதி ஸ்ரீ பௌஷ்கரே. ஶோபணேந - கிரணஸமூஹேநேத்யர்த꞉. இங்கே. உத்தரார்த்தத்திலே நோக்கு. "பூர்வகர்மாநலார்த்தாநாம்" என்றும் பாடமிருக்கையாலே, "ஸ்வகர்மாநலதப்தாநாம்" என்கிறவிது பாடஹேது மென்று கண்டுகொள்வது. "கனிவாய்" என்றத்தோடேகூட்டி "தாமரைக்கண்" என்றதுக்கு ஹாவம்-வினவ இத்யாதி. "தாமரைக்கண்" என்கிறவர்க்கு ஹாவம் - திருக்கண்களாலே குளிர நோக்கி என்னார்த்தியைத் தீர்க்கவேணுமென்று விவக்ஷித்து. அதுக்குப்ரமாணம் - அவலோகந இத்யாதி. "தேவஸ்வபாவா꞉ஸர்வஸாக்ஷிந்கேஶவ । அவலோகநதாநேநபூயோமாம்பாலயாவ்யய" இதி ப்ரதமேம்ஶே,ப்ரஹ்லாத꞉(க-உ௦-கச). கருமையாலே குளிர்த்தியைவிவக்ஷித்து. அதுக்கு ஹாவம்-ஸம்ஸாரத்தில் இத்யாதி. அணைக்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் - ஏஷ꞉இத்யாதி. "ஏஷஸர்வஸ்வபூதஸ்து பரிஷ்வங்கோஹநூமத꞉ । மயாகாலமிமம்ப்ராப்ய தத்தஸ்தஸ்யமஹாத்மந꞉" இதி யுத்தகாண்டே (க-கச)."கனிவாய்த் தாமரைக்கண் கருமாணிக்கமே" என்றத்தை ரூபகமாக அருளிச்செய்கிறார் - தாமரை இத்யாதி. "கள்வா" என்றதுக்கு ஹாவம் - என்னிசைவு இத்யாதி.ஆத்மாபஹாரம்பண்ணுவான் இவனாயிருக்க, அவனை "கள்வா"என்கிறதென்? என்ன - கர்மத்தினலே இத்யாதி வாக்யத்வயம். முன்தோற்றதேநின்று என்றது - ஈஶ்வரனுடையதென்றறியாதேயென்றபடி. ஶேஷி ஶேஷவஸ்துவை ஸ்வீகரிக்கை களவோ? "கள்வா" என்கிறதென்னென்ன-ஸர்வேஶ்வரனுக்கும் இத்யாதி.என்னினுமாம் - மமதாவலம்.த்ருஷ்டாந்தமுகேந விவரணம் - ஸ்ரீ ஜநகராஜன் இத்யாதி. "என்கள்வா" என்றது - உபகாரமானாற்போலே, "அருயிர்" என்றதும் உபகாரமென்னுமத்தை யருளிச்செய்கிறார் - என்னிசைவு இத்யாதி. இவர்க்குத் தனிமையேதென்ன - ஸம்ஸாரிகளோடு இத்யாதி. உக்தத்துக்கு த்ருஷ்டாந்தம் - பிராட்டி இத்யாதி. ஸப்தார்த்தம் - உன்னை இத்யாதி. தனிமைப்பட்டிருக்கிற எனக்குப் பரிபூர்ண

காணும் இவர்க்கு ஸம்ஸாரிகள் நடுவேயிருக்கிற இருப்பு. [ஆருயிரே] - உன்னைப்பிரிந்து பொருந்தாதஸம்ஸாரத்திலே யிருந்த எனக்கு ப்ராணஹேதுவாயுள்ளவனே! [என்தலைமிசையாய்வந்திட்டு] - "செழும்பறவைதானேறித்திரிவானதாளிணை யென்தலை மேலே" "தலைமேலதாளிணைகள்" என்று சொல்லுகிறபடியே-பூர்ணமாக வந்துதோற்றி. நிர்ஹேதுகமாக வந்தேன்றும். † (ஜகத்ஸ்ருஷ்ட்யாதிகளைப் பண்ணுகிறவிடத்தில் உனக்கு ஜகத்தால் செய்யப்பட்டதொன்றில்லாதாப் போலே, என்னை யிவ்வளவாகப் புகுரநிறுத்தின உனக்கு என்னால் செய்யப்பட்டதொன்றில்லை. இனிமேலுள்ளதும் உனக்கே ஹாமென்கை) [இனி] - உன்னைக்காட்டினமாத்ரமன்றியே, பரமபதத்தில் சுவட்டையும் அறிவித்த பின்பு. [நான்] - வழிச்சுவடறிந்த நான். [போகலொட்டேன்] - தம்முடைய செல்லாமையாலும் ப்ராப்தியாலும் தடுக்கவும் வளைக்கவும் உரியரானபடி; "ஶேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயா யாவந்மே ந ப்ரஸீததி" (ஶேஷ்யேபுரஸ்தாச்சாலாயா யாவந்மேநப்ரஸீததி) என்னும்படி. [போகலொட்டேன்] - வரும்போது உன்ஸ்வாதந்த்ர்யத்தாலே வரலாமத்தனையல்லது. போம்போது உன்கார்யமுன்னதோ? இவர்க்கு இப்படி சொல்லலாகிறது - ஸர்வஜ்ஞன் அறியத் தமக்கு உண்டான த்வரையாலேயும், அபேக்ஷித்தவளவிலே இவர்கார்யம் செய்யப்பெறாத பிற்பாட்டுக்கு "ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா" (ஹ்ரீரேஷாஹிமமாதுலா) என்று லஜ்ஜிக்குமனவனாகையாலு மிறே. [ஒன்றும்மாயஞ்செய்யேல்] - உன்னையறிவதுக்கு முன்பு, த்யாஜ்யமான விஷயங்களைக்காட்டி அதுவேயமையும் என்னப்பண்ணினாய்; உன்னை யறிந்தபின்பு, குணங்களையாவிஷ்கரித்து, "உம்பரேன்குறை" என்னவும் "ஈதேயின்னம்வேண்டுவதெந்தாய்" என்னவும் பண்ணினாய்; அப்படியே, இனி ஒரு குணாவிஷ்காரத்தைப்பண்ணி‡ (அவ்வழியாலே) - நான்பெற்றேனாகப்பண்ணி என்னை வஞ்சியாதே கோள். அங்ஙன்வேண்டுவானேன்? என்ன - [என்னையே] - "ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி" (ஏஹிபஶ்யஶரீராணி) என்கிறபடியே -

ப்ராணனானவனே என்று ஸப்தார்த்தம். முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "தலைமிசை" என்று - தலைக்குமேலே என்றாய், பூர்ணமாகவந்தேனென்றபடி. இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, "தலைமிசையாய்" இத்தலை, மிசையாய் - மிசையாம்படி, வந்து - நிர்ஹேதுகமாகவந்தேனென்றபடி. * சூழ்விசும்பணிமுகில் ப்ரமேயத்தை உபஜீவித்துக்கொண்டு, "இனி" என்றதுக்கர்த்தம் - உன்னை இத்யாதி. "நான்" என்றதுக்கும் கீழ்ச்சொன்னத்தை யுபஜீவித்துக் கொண்டர்த்தம் - வழிச்சுவடு இத்யாதி. சுவடு - ரஸம். ஶேஷியானவனைப் "போகலொட்டேன்" என்று கிர்ப்பந்திக்கலாமோவென்ன - தம்முடைய இத்யாதி. ஆர்த்தியாலும் அநந்யகதித்வத்தாலுமென்றபடி. இப்படி வளைத்தபேருண்டோவென்ன - ஶேஷ்யே இத்யாதி. "அநாஹாரோ நிராலோகோ தநஹீநோ யதா த்விஜ: | ஶேஷ்யே புரஸ்தாச்சாலாயா யாவந்மே ந ப்ரஸீததி" இத்யயோத்யாகாண்டே சித்ரகூடேபரத:(௧௧௧). ஶேஷியானவனை "போகலொட்டேன்" என்று வளைக்கிறதுக்கு மூன்றாம்ஹேது - வரும்போது இத்யாதி. ஆஶ்ரிதபாரதந்த்ர்யத்தாலும் அவனை வளைக்கிறாரென்றபடி. ஆர்த்தியையும் பாரதந்த்ர்யத்தையும் விவரிக்கிறார் - இவர்க்கு இப்படி இத்யாதி. "ப்ரஸீதந்து பவந்தோ மே ஹ்ரீரேஷா ஹி மமாதுலா | யதீத்ருஶைரஹம் விப்ரைருபஸ்தேயைருபஸ்தித:" இத்யாரண்யகாண்டே ராம:(௧௦-௬). "ஒன்றும்" என்றதுக்கு ஸாவம்-உன்னை இத்யாதி. "ஏஹி பஶ்ய ஶரீராணி முநீநாம் பாவிதாத்மநாம் | ஹதாநாம் ராக்ஷஸைர் கோரைர் பஹூநாம் பஹுதா வநே" இத்யாரண்யகாண்டே. அவர்களைப்பற்ற வற்றமுண்டென்கிறார் - அந்த

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரம்.
‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்று முன்கோசங்களில் காண்கிறது.

விரஹம்தின்று மோக்ஷித்தஉடம்பைக்காட்டுகிறார்; அங்குசரீரமாத்ரம் அவர்களுக்கு; இவர்க்கு ஸ்வரூபநாசமிறே. (க)

இரண்டாம் பாட்டு.

மாயஞ்செய்யேல் என்னைஉன்திருமார்வத்துமாலைநங்கை
வாசஞ்செய்பூங்குழலாள்திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்
நேசஞ்செய்துஉன்னோடேஎன்னை உயிர்வேறின்றிஒன்றாகவே
கூசஞ்செய்யாதுகோண்டாய் என்னைக்கூவிக்கோள்ளாய்வந்தந்தோ.

ஆ.—(மாயஞ்செய்யேல்) - பண்டுஉன்னைக்காணவேணும் என்றாசைப்பட்டுக் காணப்பெறாமையாலே நான் வ்யஸநப்படுமளவில், கண்ணாலேக்கண்டாற்போலே விசதமாம்படி என்னெஞ்சிலே யுன்னைக்காட்டி, காணவேணுமென்னும் அபேக்ஷையைப் பிறப்பித்து, என்னுடைய வ்யஸநத்தை ஸமாதாநம்பண்ணினாற்போலே செய்தருளவொண்ணாது; இனியுன்னைக்காட்டாதே வஞ்சித்தொளிக்கில், உனக்கு நிரவதிகஸம்பத்தாய் நிரவதிகபோக்யபூதையாய் உன்னாலும் ஸஹதர்மசாரிணியாய் உன்திருமேனிக்கு வாசஞ்செய்யாநின்ற அழகிய திருக்குழல்களை யுடையளாயிருந்த பெரியபிராட்டி திருவாணை, நின்திருவாணைகண்டாய்; ஸமஸ்தஹேயாஸ்பதமாயிருந்த என்னை யருவராதே என்பக்கலிலே யதிஸ்நேஹத்தைப்பண்ணி உன்னோடொன்றென்று சொல்லலாம்படி என்னோடே கலந்தருளினாய்; ஆதலால், அதுபெறுவாணையன்று: இனிச்செய்கிறோம் என்னப்பற்றாது: ஈண்டென வந்தென்னைக் கூவிக்கொள்ளாய் என்கிறார்.

ஒ.—இரண்டாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி எம்பெருமானுக்குப் பெரியபிராட்டியார் திருவாணையிடுகிறார்.

[உன்திருவென்று தொடங்கி] - "விஷ்ணோ: ஸ்ரீ:" என்னும்படியே உனக்கு ஸம்பத்தாய் உன்திருமார்வுக்கு அலங்காரமான மாலையாய் உன்னாலும் ஶ்லாகிக்கப்படுவாளாய் உன்திருமேனிக்குப் பரிமளத்தைப் பண்ணாநின்றுள்ள அழகிய திருக்குழலையுடைய பெரியபிராட்டியாருடைய ஆணைகிடாய். உனக்கு இட்டவடி போராதே என் அபேக்ஷிதம்செய்து முடிக்கவேண்டும்படியிட்ட ஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காணென்று கருத்து. "யோவஸீதயா ஸைவஸௌவிரவந்த ந" என்னும்படியாலே பெரியபிராட்டியாராணை உன்னாணைகிடாய். என்றுமாம். [நேசஞ்செய்து உன்னோடு என்னை என்றுமேலுக்கு] - இனி இத்திருவாய்மொழி குறையும், நீர் 'பெறுவாணையிட்டீர்' என்று எம்பெருமான் அருளிச்செய்ய, அல்லாமையேத்துகிறார். பெரியபிராட்டியார் பக்கலிலும் பண்ணாத ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலேபண்ணி என்பக்கலுள்ள அயோக்யதை பாராதே உன்னோடு ஆத்மஸாம்யமில்லாதபடி என்னைப்பரிக்ரஹித்தாய்; ஆனபின்பு, ஐயோ! என்னை ஈண்டெனவந்து விஷயீகரியாய்!

இத்யாதி. ஆக, "முனியே" என்று - ஸமஷ்டிஸ்ருஷ்டியையும், "நான்முகனே" என்று - வ்யஷ்டிஸ்ருஷ்டியையும், "முக்கண்ணப்பா" என்று - ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரத்தையும், "கருமாணிக்கமே" என்னுமளவும் - பாலநத்தையும் சொல்லுகிறது. (க)

ப.—அநந்தரம், தம்முடைய கார்யஞ்செய்கைக்காக மறுக்கவொண்ணாதபடி வல்லமையான பிராட்டியுடைய திருவாணையிடுகிறார்.

(முன்பு ஆர்த்தனைப்பிட்ட ஊமைகள்தோறும் குணவிஷ்காரமாத்ரத்தாலே ஆஶ்வஸிப்பித்து அகலநின்றாற்போலே), என்னை - (க்ஷணகாலமும் உன்னைப்பிரியில் முடியும்தன்மையான) என்னை, மாயஞ்செய்யேல் - இனி வஞ்சியாதொழியவேணும்; ("நாம் நினைத்தபடி செய்கிறோம்" என்ற ஸ்வாதந்த்ர்யம் கொண்டாடப்பார்த்தாயாகில்), உன் - உனக்கு, திரு - நிருபாதிகஸம்பத்தாகையாலே ஸர்வாதிகமான ஸ்வரூபத்துக்கு நிரூபகபூதையாய், மார்வத்து - (தானும் "அகலகில்லேன்" என்று விரும்பும்படியான) திருமார்புக்குப் பரபாகமாம்படியாய், மாலை - ஹிரண்மயமான மாலைபோலே, (விக்ரஹத்துக்கு நிருபாதிகபூதையாய்), நங்கை - (உன்னோபாதி ஸமஸ்தகல்யாணகுணபூர்ணையாகையாலே "[illegible]" என்கிறபடியே கண்ணாடியிலே நிழலெழுமாபோலே இக்)குணங்களும் நிறம்பெறும்படி பண்ணுமவளாய், வாசம் செய் - ("ஸர்வக³ந்த⁴:" என்கிற உனக்கும்) அதிவாஸகரமாய், பூ - விலக்ஷணமான, குழலாள் - திருக்குழலையுடையளாய்க்கொண்டு, திரு - (போக்யதையாகையாலே விஶ்வத்தையபிமாநிநியான) லக்ஷ்மியினுடைய, ஆணை - (கௌரவ்யமான) ஆணையானது, நின் - (ஸமஸ்தஜகத்தையும் உன் ஆணையாலே நிர்வஹிக்கிற) உனக்கு, ஆணை - ஆணையாக, கண்டாய்;-(இப்படி யாணையிட்டு நிர்ப்பந்திக்கிறது த்வரையாலேயென்று நினைத்து), நேசம் செய்து - (நிர்ஹேதுகமாக) ஸ்நேஹித்து, உன்னோடு - (ஸ்நேஹப்ரத்யநீகனான) உன்னோடே, என்னை - (ஸ்நேஹஸம்ஸ்ருஷ்டனான) என்னை, உயிர் வேறு இன்றி - ("உன்னது என்னதாவியும் என்னது உன்னதாவியும்" என்னும்படி) ஆத்மபேதம்பிறவாதபடியாக, ஒன்று ஆகவே - (அப்ருதக்ஸித்தியாலே) ஏகப்ரதிபத்திபிறக்கும்படிக்கீடாக, கூசம்செய்யாது - (என்நிகர்ஷத்தைப்பார்த்துக்) கூசாதே, கொண்டாய் - (அடியேபிடித்து) அங்கீகரித்தருளினாய்; என்னை - (இப்படி உன்ப்ரவ்ருத்தியநிந்திருக்கிற) என்னை, வந்து - (என்முன்னே) வந்து, கூவிக்கொள்ளாய் - ("ஆழ்வீர், போதீரோ" என்று திருமிடற்றோசையைக்காட்டி) அழைத்துக்கொண்டருளவேணும். அந்தோ ! - ஐயோ! நீதானே த்வரிக்கிற கார்யத்துக்கு நான் ஆணையிடவேண்டியிருப்பதே.

இ —இரண்டாம்பாட்டில், தம்முடைய அபேக்ஷிதத்தைச் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அவனுக்குப் பிராட்டி ஆணையிடுகிறார்.

[மாயம் செய்யேலென்னை]-'ஸஹஸ்ர குணங்களே போதுபோக்காம்படி பண்ணின வித்தை க்ருத்ரிமமென்று நெஞ்சோடு சொல்லக்கூடுமோ?' என்ன, - அங்ஙனல்ல; ஶக்திபூர்வகமாகச் சொல்லுகிறேன்; க்ஷணகாலமும் தன்னாலல்லது செல்லாமையை விளைவிக்கைக்காகவாய்த்து ஞானதுஹவத்தோடே ஸம்ஸாரத்திலே இவரைவைத்தது. அச்செல்லாமையுண்டானால்இது அநுவர்த்திக்குமிறே. இப்படியிவர் நிர்வந்தித்தவிடத்திலும் உம்மை மாயம்செய்கிறிலோம் என்று "[illegible]" என்னுமையாலே நக்காரியம் செய்யப்பார்த்திலனாகாதே! என்று பார்த்து, செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிராட்டியாணையிடுகிறார். [உன் திரு] - "விஷ்ணோஶ்ஶ்ரீ:" என்கிறபடியே உனக்கு ஸம்பத்தாயுள்ளவள். எனக்கு நீ ஸம்பத்தாயிருக்கிறாப்போலேயன்றோ, உனக்குஅவள் ஸம்பத்தாயிருக்கிறபடி. ரத்நத்துக்கு ஒளி போஷமாயிருக்கச்செய்தே அத்தாலேயிறே பெருவிலையாகிறது ; இவளாலே அவனுக்குப் பெருமை சொல்லாநிற்கச்செய்தேயும் போஷித்வம்

குறையாதேயிறேயிருப்பது. [மார்வத்துமாலை] - தான் விரும்புகிறமார்வுக்கு மாலையானவள். உன் திருமார்வுக்கு அலங்காரமானவள் என்கை. [நங்கை] - அவாப்தஸமஸ்தகாமனான நீ குறைவாளரைப்போலே ஶ்லாகிக்கப்படுமவள்; ரூபகுணத்தாலும் ஶீலாதிகளாலும் பூர்ணையாயிருக்குமவள். [வாசம்செய் பூங்குழலாள்] - "ஸ்வதூமநஃ" என்கிறவிஷயத்தையும் பரிமளிதமாக்காநின்றுள்ள குழலையுடையவள். [பூங்குழல்] - பூவையுடைத்தானகுழல்: அழகிய குழலென்றுமாம். [திருவாணை நின்னாணை] - திருவினுடைய ஆணைகிடாய். என் கார்யம்செய்தல்லது இட்டவடி பேரவிட வொண்ணாதபடி யிட்ட ஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காணென்று கருத்து. புறம்புள்ளார்க்கெல்லாம் இடுமாணை உன்னுடைய ஆணை. உனக்கிடுமாணை அவளாணை. அங்ஙனன்றியே, [நின்னாணை - திருவாணை] - என்று இருவரையும் ஒக்கச்சொல்லவுமாம். "யோ உவஸீ தயா வெவஸ வொ்தாவஸிரவா நிருந" என்கிறபடியே. [நேசம்செய்து இத்யாதி] - "நீர்பெறுவாணையிட்டீர்" என்று அவன் அருளிச்செய்ய அல்லாமை வத்துகிறார், மேல் இத்திருவாய்மொழிகுறையும். ஆற்றாமையின்மிகுதியைச் சொல்லிப் பரிஹரிக்கிறார். [நேசஞ்செய்து] - பிராட்டிபக்கல் பண்ணுதஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலேபண்ணி. "அகலகில்லேனிறையும்" என்று அவள் செல்லாமைகண்டிறே அவள்பக்கல் ப்ரேமத்தைப்பண்ணிற்று; உன்செல்லாமையன்றோ என்பக்கல் ப்ரேமப்பண்ணிற்று. [உன்னோடுஎன்னை] - என்னை நித்யஸம்ஸாரி என்றுதல், உன்னை நித்யஸூரிகளுக்கு நிர்வாஹகனென்றுதல் பார்த்தோ மேல்விழுந்தது? "இவன் அணுபரிமாணன், நியாமயன்; நாம் விபு, நியாமகன்" என்றுபார்த்தாயோ? [உயிர்வேறின்றி ஒன்றாகவே] - ஆத்மபேதமில்லாதபடியன்றோ என்னைப் பரிக்ரஹித்தது? "உன்னதுஎன்னதாவியும என்னதுஉன்னதாவியும்" என்னும்படி என்னைப் பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடியன்றோ நீ தலையாலே சுமந்தது. [கூசம்செய்யாது கொண்டாய்] - என்பக்கலுள்ள அயோக்யதையைப்பாராதே பரிக்ரஹித்தாய். முதலிலே என்பூர்வவ்ருத்தம் பாராதே மயர்வறமதிநலமருளினாய். பின்பு வளவேழுலகிலே "நான் அயோக்யன்" என்று அகலப்புக, என்வழியேவிடாதே உன்செல்லாமையைக் காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டாய். இப்படி செய்திலையாகில் நான் இன்று க்லேஶப்படாதே போகலாய்த்தே. [என்னைக்கூவிக் கொள்ளாய்வந்து] - ஆனபின்பு என்னை ஈண்டெனவந்து அணுகப்பாராய். ஶாஸ்த்ரங்களால் அறிவிக்குமளவுபோராது. ஆவிஷ்காரமாத்ரம் போராது. உன்னை நான் கிட்டி அநுபவிக்கும்படி பண்ணவேணும். [அந்தோ] - தன்னையொழியச் செல்லாமையைத் தானே விளைத்து நான்கூப்பிடவந்து முகங்காட்டாதொழிவதே!

ஈடு.—இரண்டாம்பாட்டு. தம்முடைய அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி அவனுக்குத் திருவாணையிடுகிறார்.

[மாயஞ்செய்யேல்] - கீழ் "மாயஞ்செய்யேல்" என்னச் செய்தே திரியவும் சொல்லுகிறது என்னவாற்றாமைதான்! இப்படி இவர்நிர்ப்பந்தித்தவிடத்திலும், "உம்மை

இரண்டாம்பாட்டு.—மாயம்செய்யேல் இத்யாதி. "திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - தம்முடைய இத்யாதி.

அநுவாதத்துக்கு ஹாவம் - கீழ் இத்யாதி. ஸாவாந்தரமாதல், விவரணமாதல் - இப்படி இத்யாதி. "என்னை" என்றது - என்னையொருவனையுமென்னுதல், ஶரணம்புகுந்தவென்னை

மாயஞ்செய்யோம்: "[illegible]" (மாஶுச:) என்னுமையாலே மாயஞ்செய்யேல் என்று அநுவர்த்திக்கிறது. [என்னை] - இத்தால் உன்னுடைய லீலாவிபூதி முடியாது கிடாய். [மாயம்செய்யேல் என்னை] -"[illegible]" (மாமேவயேப்ரபத்யந்தே மாயாமேதாந்தரந்திதே) என்கிற உன் வார்த்தையை விஶ்வஸித்து, "அலர்மேல்மங்கையுறைமார்பா - உன்னடிக்கீழமர்ந்து புகுந்தேன்" என்று ஶரணம்புக்க என்னை வஞ்சியாதேகோள்! இப்படி நிர்ப்பந்திக்கச் செய்தேயும் '[illegible]' (மாஶுச:) என்னுமையாலே அவனுக்கும் மறுக்க வொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார் திருவாணையிடுகிறார்:—[உன்திரு] - "[illegible]"(விஷ்ணோஶ்ஶ்ரீ:)என்கிறபடியேநாட்டுக்கெல்லாம் ஸம்பத்து அவன்: அவன்தனக்கும் ஸம்பத்து இவள். அன்றிக்கே, 'விஷ்ணோ:' என்னவுமாம். 'திருவுக்குந் திருவாகிய '"[illegible]'(ஶ்ரிய:ஶ்ஶ்ரியம்) "[illegible]'(த்வாம்ஹிஶ்ரியஶ்ஶ்ரியமுதாஹுருதாரவாச:)என்னும்படியே. மற்றைப்பக்ஷத்தில், "[illegible]" (ஶ்ரத்தயாதேவ:) "[illegible]" (யஸ்யஸாஜநகாத்மஜா - அப்ரமேயம்ஹி தத்தேஜ:) என்னும்படியே ஆதாரப்ராசுர்யமாயிருத்தல், ஆதேயப்ராசுர்யமாயிருத்தல்; ஆதேயென்னுதல்; இவ்விரண்டர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிறார்- இத்தால் இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. இத்தால் என்றது, என்னையங்கீகரித்தத்தாலென்றபடி. "சரணம்புகுந்தவென்னை" என்ற இரண்டாமர்த்தம் அருளிச்செய்கிறார்- மாமேவ இத்யாதி. "[illegible]" இதி ஶ்ரீகீதாஸு. (எ-௧௪) "உன் திரு" என்றதுக்கு - உனக்குத் திருவென்னுதல்; சேஷஷஷ்டியாய், உன்னுடைய திருவென்னுதல் என்று அர்த்தத்வயம். முந்தினவர்த்தம் - விஷ்ணோஶ்ஶ்ரீ: இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தம் - விஷ்ணோ:என்னவுமாம் என்று. அதாவது விஷ்ணுவுக்கு ஶேஷபூதையென்னவுமாமென்றபடி. த்விதீயார்த்தத்துக்கு ப்ரமாணத்ரயம் திருவுக்கும் இத்யாதி. திருமொழி ஏழாம்பத்து ஏழாந்திருமொழி முதற்பாட்டு. "[illegible]" இதி பாதமேம்ஶேஅஷ்டமே. "[illegible]" இதி ஸ்தோத்ரரத்நே (௪௫). "[illegible]" இதி ஶ்ரீவைகுண்டஸ்தவே (௩௦). "[illegible]" இதி ஶ்ரீஸ்தவே (௧௧). முந்தினவர்த்தத்துக்கு ப்ரமாணம் - ஶ்ரத்தயா இத்யாதி. ஶ்ரத்தயா - லக்ஷ்ம்யா. தேவ: - த்யோதமாநஸ் ஸர்வேஶ்வர: - தேவத்வம் - ததாவிதமீஶ்வரத்வம். அஶ்நுதே - ப்ராப்நோதீத்யர்த்த:, "[illegible]" இத்யாரண்யகாண்டே ராவணம்ப்ரதி மாரீச: (௩௭ - ௧௮). அர்த்தத்வயத்தையும் வ்யுத்க்ரமேண விவரிக்கிறார் - ஆதார இத்யாதி. ஆதாரப்ராசுர்யம் - ஸர்வாதார ஸர்வேஶ்வரனிடத்திலும், ஆதேயப்ராசுர்யம் - புஷ்பபரிமளத்திலும் கண்டுகொள்வது. "[illegible]"

யத்துக்கு ஆயாரத்தையொழியஸத்தையுமில்லை;நிருப்யத்துக்கு நிருபகத்தையொழியஸ்வரூபஸ்த்திதியில்லை;ஒன்றையொன்றொழியில் ஸ்வரூபஸித்தியில்லை, "தன்னாகத்திருமங்கைதங்கியசீர்மார்வன்," "[illegible]" (நஜீவேயம்க்ஷணமபி).[மார்வத்துமாலை]-கேவலம் ஸம்பத்தியாயிருக்கையன்றிக்கே திருமார்புக்கு அலங்காரமுமாயிருக்கை. மார்வுக்கலங்காரம் அவள், அவளுக்கலங்காரம் மார்வு ; "[illegible]" (ஸக்தாநாம்) [நங்கை] - வடிவொழிய அல்லாத ஸ்வரூபகுணவிபூத்யாதிகளும் அவளாலே என்கை. ஜ்ஞாநைகாகாரதயாஸாம்யம். †(ஐஸ்வர்யாதிகுணங்களால் ஈஸ்வரனிலுமதிகையென்கை.) [நங்கை] - "[illegible]" (பதிம்விஸ்வஸ்ய) என்கிறவனுக்கும் இவள் பூர்த்தியாலே பொரிபுறந்தடவவேண்டும்படி யிருக்கை. அல்லாதாரிற்காட்டில்வ்யாவ்ருத்தி யித்தனையுமிறே: ஸ்ரீமானுக்கு நிஸ்ஸ்ரீகர் ஸத்ருஸரல்லவிறே. [வாசஞ்செய்பூங்குழலாள்] - நாற்றத்துக்கும் நாற்றம் கொடுக்கும் குழல். "[illegible]" (ஸர்வகந்தஃ) என்

"[illegible]" என்கிற வசநத்தையுட்கொண்டு, உக்தார்த்தத்தை ஸ்த்திரீகரிக்கிறார் - ஆதேயத்துக்கு இத்யாதி வாக்யத்ரயத்தாலே. "[illegible]" இத்யாதி ஸ்லோகத்துக்கர்த்தம் - நிரூபிதையான அஹந்தையையொழிந்தபோது, நிருப்யமான அஹமர்த்தமானது, உபாக்யாரூபமான நிருபகதர்மமில்லாமையாலே நிருப்யஸித்தியுண்டாகாது. ஆஸ்ரயமான அஹமர்த்த மில்லாதபோது, ஆஸ்ரயமான தர்மியையொழிய தர்மத்துக்கு ஸ்த்திதியில்லாமையாலே, அஹந்தைக்கு ஸ்வரூபஸித்தியில்லை ; ஆகையாலே, தர்மத்தையொழிந்தபோது தர்மியை ப்ரதிபத்தி பண்ணவொண்ணாது; தர்மியையொழிந்தபோது தர்மத்துக்கு ஸ்வரூபமே பிடித்தில்லையென்றபடி. நிருபாக்யஃ - நிரூபகதர்மரஹிதஃ. "ஒன்றையொழிய வொன்றுக்கு ஸ்வரூபஸித்தியில்லை" என்னுமதுக்கு ப்ரமாணங்கள் - தன்னாக இத்யாதி. நாய்ச்சியார்திருமொழி, "மின்னாகத்தெழுகின்ற" இத்யாதி. தன்னாக - தானுள்ளாகைக்காக, தன்ஸத்தைபெறுகைக்காக ; நித்யயுவதியான பெரிய பிராட்டியார் "இறையும் - அகலகில்லேன்" என்று நித்யவாஸம்பண்ணும் வீறுடைய திருமார்வுபடைத்தவர்க்கென்றபடி. "[illegible]" இதி யுத்தகாண்டே. "உன்திரு" என்றவநந்தரம், "மார்வத்துமாலை" என்றதுக்கு பாவம்-கேவலம் இத்யாதி. இவளை "மாலை" என்கையாலே மார்வுக்கு மாலையையொழிய ஸோபையில்லாமையாலும், மாலைக்கும் மார்விலிருந்தாலொழிய ஸோபையில்லாமையாலும் ததநுகுணமாக பாவம்-மார்வுக்கலங்காரம் இத்யாதி. மார்வு பிராட்டிக்கலங்காரமாகைக்கு அவளதிகமாயிருக்குமோவென்ன -ஸக்தாநாம் இத்யாதி.ஜிதந்தாயரம், "நமேரூபம்"இத்யாதி. "[illegible]" என்கிற வரதராஜஸ்தவஸ்லோகமும் அநுஸந்தித்துக்கொள்வது. இவளுடைய பூர்த்தியின் எல்லை அவனுடைய ஸ்வரூபாதிகளுக்கும் பூர்த்தியுண்டாம்படி யிருக்குமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - வடிவொழிய இத்யாதி. வடிவொழிய - அவன் வடிவுக்கலங்கார மன்றிக்கேயென்றபடி. நங்கை - ஸ்வரூபகுண விபூதிகளால் பூர்ணையென்றபடி.உன்னுடைய திருவென்று-அவனுக்கு ஸேஷத்வோக்தையென்னலாமோ? "நரநாரீமயோஹரிஃ" என்று ஈஸ்வரனோடைக்யம் சொல்லாநிற்கவென்ன - ஜ்ஞாநைகாகாரதயா இத்யாதி. இவ்வாக்யத்துக்கு 'ஆதாரப்ரதாநமாயிருத்தல்' என்கிறவாக்யத்தோடேஸங்கதி. "வடிவொழிய" இத்யாதி வாக்யவிவரணம் - பதிம்விஸ்வஸ்ய இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்தால் ஃபலிதம் - அல்லாதாரில் இத்யாதி. அதாவது - ப்ரஹ்மாதிகளிற்காட்டில் ஈஸ்வரனுக்கு உண்டான லக்ஷ்மீபதித்வாதிரூப வ்யாவ்ருத்தி தோற்றுகிறதென்றபடி. இத்தை உபபாதிக்கிறார்-ஸ்ரீமானுக்கு இத்யாதி. "வாசம்செய்" என்றதுக்கு பாவம் - நாற்றத்துக்கு இத்யாதி. விவரணம் - ஸர்வகந்தஃ

---

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்று மூன்கோசங்களில் காண்கிறது.

னும் வஸ்துவுக்கும் பரிமளம்கோடுக்கும் குழல். "ஸர்வகந்த:" என்கிற ஏற்றம் இத்தலையாலே காணும் அவனுக்குவந்தது. *('பூங்குழல்' பூவையுடைத்தான குழலென்னுதல், அழகிய குழலென்னுதல். [திருவாணை நின்னாணைகண்டாய்] - † (திருவினுடைய வாணைகிடாய், என்கார்யம் செய்தல்லது இட்ட அடி பேரவிட வோண்ணாதபடி உனக்கிட்ட ஆணை. போகவல்லையாகில் போய்க்காண் என்று கருத்து.) 'ஸர்வாதிகனுகையாலே அல்லாதார்க்கேல்லாம் உன்னுடைய ஆணை, உனக்கு நீயுகந்தார் ஆணையிடுமித்தனையிறே. "மயாசஸீதயாசைவஸப்தோஸிரகுநந்தந" (மயாசஸீதயாசைவஸப்தோஸிரகுநந்தந) என்னும்படியாலே - பெரிய பிராட்டியார்ஆணை உன்னாணைகிடாய் என்றுமாம். "நீரிட்டவாணை உம்முடையஸ்வரூபத்தோடு விருத்தங்காணும். ‡ ஶேஷபூதரானுல் நாம் செய்தபடி கண்டிருக்கவேணுங்காணும்" என்ன; அவிருத்தமேனகிருர மேல் இத்திருவாய்மோழிகுறையும். அதாவது- ஆற்ருமையின் மிகுதினயச்சோல்லிப் பரிஹரிக்கிருர். "உமக்குப் பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபமானுல் ஶேஷிசெய்தபடி கண்டிருக்குமத்தனைகாணும்" என்ன,— "ஶேஷஸத்தனுளனுய்க்கண்டிருக்கவேணுமே!" என்று தம்முடையஇல்லாமையை உபபாதிக்கிறது மேல் இத்திருவாய்மோழியடைய. பாரதந்த்ர்யம் ஸ்வரூபமானுல் ப்ருதக்ஸ்த்திதியும் ப்ருதக்ப்ரபத்தியு முண்டோவேன்கிருர்: - [நேசஞ்செயது] - பேரியபிராட்டியார்பக்கலிலும் பண்ணுத ஸ்நேஹத்தை என்பக்கலிலேபண்ணி. நான் ஸ்நேஹிக்கவிருந்தாயோ, என் விடாய்க்கடி உன்விடாயன்ருே? "அகலகில்லேனிறையும்" என்று அவளசேல்லாமை கண்டிறே அவள்பக்கல் ப்ரேமத்தைப்பண்ணிற்று. [உன்ஞேடேன்னை] - உன்னை யறிந்தாயோ, என்னையறிந்தாயோ? * விழுமியவமரர் முனிவர்விழுங்கும் கன்னற்கனி நீ, அதுக்கு எதிர்த்தலை அடியேன்; "இவன் அணுபரிமாணன், நியாம்யன்; நாம் விபு,

இத்யாதி. சாடு - ஸர்வகந்த: என்கிற இத்யாதி. இத்தலையாலேயென்றது - இந்தத் தலையில் மயிராலேயென்று ஸ்வரஸார்த்தம். உனக்கிடும் ஆணை திருவாணைகண்டாய் என்று முந்தினவர்த்தம்; உனக்குத்திருவாணையு முன்னாணையும் என்றிரண்டாமர்த்தம். முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "நின்னாணை - திருவாணை" என்றந்வயம்; இரண்டாமர்த்தத்துக்கு, இருந்தபடியேயந்வயம். "வளைத்து வைத்தேன் இனிப்போகவொட்டேன உன்தன் இந்திரஞாலங்களா லொளித்திடில் நின் திருவாணைகண்டாய்" என்று ஸ்ரீ விஷ்ணுசித்தரைப்போலே "திருவாணை" என்ருல் போராதோ, "நின்னாணை" என்று விசேஷிக்கிறதென்னென்ன - ஸர்வாதிக இத்யாதி. இரண்டாமர்த்தம் - மயாச இத்யாதி. "ஸதாம்ரக்ஷணேகேகயீம்ஸரோஷம்க்ருதாம்ப்ருதி । மயாசஸீதயாசைவஸப்தோஸிரகுநந்தந" இதி சித்ரகூடே பாதம்ப்ரதி ராம:. மேலுக்கவதாரிகை - நீரிட்ட இத்யாதி. தம்முடையஇல்லாமையை - ஸத்தையில்லாமையையென்றபடி. விஸ்லேஷமாத்ரத்திலே ஸத்தாஹாநியாமோவென்ன; "உயிர்வேறின்றி" இத்யாதியைக் கடாக்ஷித்தருளிச்செய்கிருர் - பாரதந்த்ர்யம் இத்யாதி. இவ்வாக்யம், 'நீரிட்டவாணை' இத்யாதி ஶங்கைக்குப் பரிஹாராந்தரமாதல். "நேசம்செய்து" என்றதுக்கர்த்தம் - பேரியபிராட்டியார் இத்யாதி. ஃலிதம் - நான்ஸ்நேஹிக்க இத்யாதி. பிராட்டிபக்கலிலும் பண்ணுத ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணினுனென்கைக்கு அவன்பக்கல் ஸ்நேஹம்பண்ணும் ப்ரகாரந்தானேதென்ன - அகலகில்லேன் இத்யாதி. "அவள் செல்லாமைகண்டு அவள்பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப் பண்ணினுனென்னுமதுக்கு நியாமகம் - 'ஶாஹாஹ்யம்ஸீதயா நஜீவிஷ்யே' என்று அவள் வார்த்தையைத் திருவடி சொல்லக் கேட்டு 'நஜீவேயம்க்ஷணமபி' என்று பெருமான் அருளிச்செய்த இது' என்றருளிச்செய்வர். விவரணம் - விழுமிய இத்யாதி. இத்தால் ஃலிதம் - இவன்அணு இத்யாதி என்னுதல்; அன்

† குண்டலிதம் சவாசித்தமென்கிருர்கள்.

‡ குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரமென்று மூன்கோஶங்களில் காண்கிறது.

நியாமகன்'' என்றுபார்த்தாயோ? [உயிர்வேறின்றியொன்ருகவே] - ஆத்மபேதமில்லாத படியன்றே என்னைப்பரிக்ரஹித்தது. ''உன்னதென்னதாவியும் என்னதுன்னதாவியும்'' என்னும்படி என்னைப்பிரித்துக் காணவொண்ணாதபடியன்றே நீ தலையாலேசுமந்தது. ''ஹாஸ்ரேணஹ்ஹாயயா'' (பாஸ்கரேணப்ரபாயதா) என்கிறவிதுவும் அவிசதமாகப் பண்ணினான். [கூசஞ்செய்யாது கொண்டாய்] - ஸர்வஜ்ஞனானநீயும் வாசிவைத்துக் கலக்கவறிந்திலை. என்பக்கல் அயோக்யதைபாராதே பரிக்ரஹித்தாய். முதலிலே என் பூர்வவ்ருத்தம்பாராதே மயர்வறமதிநலமருளினாய்; பின்பு. * வளவேழுலகிலே ''நான் அயோக்யன்'' என்றகல, என்னை என்வழியிலேவிடாதே. உன்செல்லாமையைக்காட்டிச் சேர்த்துக்கொண்டாய். இப்படி அன்று செய்திலையாகில் இன்று க்லேசப்படாதொழியலாய்த்தே. [என்னைக்கூவிக்கோள்ளாய்வந்து] - ஆனபின்பு, என்னை ஈண்டென வந்தணுகப்பாராய். ஶாஸ்த்ரங்களால் அறிவிக்குமளவுபோராது; குணாவிஷ்காரமாத்ரத்தாலே போராது; ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவு போராது; உன்னைக்கிட்டி யநுபவிக்கும்படி பண்ணவேணும். [அந்தோ] - தன்னையொழியச் செல்லாமையைத் தானே விளைத்து கூப்பிடவந்துமுகங் காட்டாதொழிவதே! (௨)

மூன்றாம் பாட்டு.

கூவிக்கோள்ளாய்வந்தந்தோ!என்போல்லாக்கருமாணிக்கமே!
ஆவிக்குஓர்பற்றுக்கொம்புநின்னலால் அறிகின்றிலேன்நான்
மேவித்தொழும்பிரமன்சிவன் இந்திரனாதிக்கேல்லாம்
நாவிக்கமலமுதற்கிழங்கே உம்பர்†ந்ததுவே.

றிக்கே, கீழே ''ஹேயோக்யனாவன்னேடே ஹேயனை என்னை'' என்றருளிச்செய்த ''விபுவாய் நியாமகனாவன்னேடே அணுவாய் நியாம்யனானவென்னை'' என்றர்த்தாந்தரம் - இவன் அணு இத்யாதி என்னுதல். அதுக்கெதிர்த்தலையடியேன் என்றது-''நீசனேன்நிறைவொன்றுமிலேன்'' என்றிருக்கிறேன் நானென்றபடி. விவரணம் - உன்னது இத்யாதி. ஸம்ஶ்லேஷ ஸமயத்தில் என் ஸ்வரூபம் நீயிட்ட வழக்காகவும் உன்ஸ்வரூபம் நானிட்டவழக்காகவும் தலைதடுமாறாகவன்றோ நீ பரிமாறிற்றென்றபடி. தலையாலேசுமந்தது - தலைதடுமாறாகப் பரிமாறிற்றென்றபடி. இத்தால் பெரியபிராட்டியாரில் வ்யாவ்ருத்தி தோற்றியிருக்கிறதென்கிறார் - பாஸ்கரேண இத்யாதி. ''அநந்யாராவணேனாஹம்ஸ்ரேணஹ்ஹாயயா'' இதி ராவணம்ப்ரதி ஸீதா. அவிஶதமாகப்பண்ணினாய் என்றது - ப்ரபையென்றும் ப்ரபாவானென்றும் பேதமுண்டு அங்கு; அப்படியன்றிக்கே, ஏகவஸ்துவென்னலாம்படி பண்ணினாயென்றபடி. ''கூசம்செய்யாதுகொண்டாய்'' என்றதுக்கர்த்தம் - ஸர்வஜ்ஞனான இத்யாதிவாக்யத்வயமும். அப்படி பரிக்ரஹித்தானேவென்ன; த்வேதா அருளிச்செய்கிறார் - முதலிலே இத்யாதிவாக்யத்வயத்தாலே. ஹார்த்தபாவம் - இப்படியன்று இத்யாதி. உயிர்வேறின்றி - ஆத்மபேதமில்லாதபடி. ஒன்றாகவே - ஏகப்ரதிபத்திபிறக்கும்படிக்கீடாக. கூசம்செய்யாது - என்அயோக்யதையைப்பார்த்துக் கூசாதே, கொண்டாய் - அங்கீகரித்தருளினாயென்று ஶப்தார்த்தம். ''வந்து - கூவிக்கொள்ளாய்'' என்றதுக்குபாவம் - ஶாஸ்த்ரங்களால் இத்யாதி வாக்யசதுஷ்டயமும். ஸாக்ஷாத்கரிக்குமளவு போராது என்றது - மாநஸ ஸாக்ஷாத்காரம்போராதென்றபடி. ''அந்தோ!'' என்றதுக்குபாவம் - தன்னை இத்யாதி. (௨)

---

† அந்தது - அந்த அது என்பதன் விகாரம்.

ஆ—(கூவிக்கொள்ளாய்) - ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்திதி ப்ரவ்ருத்த்யைஶ்வர்யாதிகளும் த்வத்ப்ரஸாதாதீநமாதலால், என்னுடைய உஜ்ஜீவநத்துக்கு உபாயமும் நீயல்லது மற்றொன்றும் காண்கிறிலேன்; நீயே உன்திருவடிகளிலே என்னை வாங்கியருளி, பிரானே! உன்திருவழகைக்காட்டியருளாய் என்கிறார்.

ஒ—மூன்றும்பாட்டில், பெருமிடுக்கரான ப்ரஹ்மேசாநாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளுக்கெல்லாம் நிர்வாஹகனான நீ, உன்னலல்லது உஜ்ஜீவிக்க விரகின்றிக்கேயிருக்கிற என்னை, ஐயோ! விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

[என் என்றுதொடங்கி] - அதிலோகமான அழகைக்காட்டி என்னை மிகவும் ஈடுபடுத்தினவனே! என்னாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாயிருப்பதொன்று உன்னையொழிய வேறு நான் அறிகிறிலேன். [மேவி என்று தொடங்கி] - அபிமாநரஹிதராய்க்கொண்டு தொழும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாபீகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! [உம்பரந்ததுவே] - அயர்வறுமமரர்களுக்குப் பரமப்ராப்யமானவனே!

ப—அநந்தரம், ப்ரஹ்மாதி ஸகலசேதநர்க்கும் உத்பாதகமான திருநாபீகமலத்துக்கு மூலகந்தமான நீ வந்து விஷயீகரித்தருளவேணுமென்கிறார்.

என் - எனக்கு நிரதிசயபோக்யமாய், பொல்லா - துளையாத, கருமாணிக்கமே - மாணிக்கம்போலே விலக்ஷணமான வடிவையுடையையாய், மேவித்தொழும் - (தந்தாமுடைய பதஸித்த்யர்த்தமாகக்) கிட்டி ஆச்ரயிக்கக்கடவரான, பிரமன் சிவன் இந்திரன் - ப்ரஹ்மருத்ரேந்த்ரர்கள், ஆதிக்குஎல்லாம் - முதலானார்க்கும், முதல் - முதலான, நாபிக்கமலம் - திருநாபீகமலத்துக்கு, கிழங்கே - கந்தபூதனே, (இப்படி (ஸ்ருஜ்யரன்றியே), உம்பர் - (மேலாய் அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான) நித்யஸூரிகளுக்கும், அந்தஅதுவே - அப்படியே ஸத்தாஸ்தித்யாதிகளுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! ஆவிக்கு - என்னாத்மாவுக்கு, ஓர் - அபாச்ரயமாயிருப்பதொரு, பற்றுக்கொம்பு - உபகந்தம், நின்அலால் - உன்னையொழிய, நான் அறிகின்றிலேன் - ; (ஆனபின்பு), வந்து- (நீதானே) வந்து, கூவி - அழைத்து, கொள்ளாய் - கொண்டருளவேணும், அந்தோ! - ஐயோ! உன்காரியம் நான் சொல்லவேண்டுவதே!

இ.—மூன்றும்பாட்டில், ஸ்வதந்த்ரரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்தித்யாதிகளையும் நிர்வஹிக்கிற நீ, உன்னலல்லது செல்லாதஎன்னை விஷயீகரியாய் என்கிறார்.

[கூவிக்கொள்ளாய்]-கீழே, 'கூவிக்கொள்ளாய்' என்றவர், இங்கே 'வந்து கூவிக்கொள்ளாய்' என்கிறார்; தாஹித்தவன் - 'தண்ணீர், தண்ணீர்' என்னுமாபோலே; ஆற்றாமை மிக்குச் செல்லாநின்றாலும் பாசுரமிதுவல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. கூவிக்கொள்ளுமளவுபோராது, வந்துகூவிக் கொள்ளவேணும். ஆற்றாமை மிக்காலும் நான் வந்து கிட்டுகை முறையன்று, உனக்கு அவத்யமுங்காணென்கிறார். "ஶெரொஹஸூஸஞ்ஞா ஸாங்க்யவா". [அந்தோ] - உனக்கு நிறமன்றென்று நான் சொல்லவேண்டுவதே! [என்பொல்லாக்கருமாணிக்கமே] - அதிலோகமான வடிவழகைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினவனே! துளையாதமாணிக்கம்: அநுபபுக்தமான மாணிக்கமென்னுதல்; நாட்டொப்பானவழகன்றியே விஜாதீயமாயிருக்கையாலே 'பொல்லா' என்கிறதென்னுதல்; த்ருஷ்டிதோஷபரிஹாரமாக என்னுதல். விலக்ஷண விஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப் பார்த்து

அறியிருக்கவேண்டாவோ என்ன? - அது செய்யுமிடத்தில் நான் உன்னையொழிய உளனாக வேணுமே. என்னாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநஹேது வாயிருப்பதொன்று உன்னையொழிய வேறு நான் அறிகிறிலேன். [மேவித்தொழும் பிரமன் இத்யாதி] - "ஸம்ஸ்ருஜாஹம்" என்றிருப்பார்க்கும் நிர்வாஹகனானவனல்லையோ என்கிறார். ஆபத்து வந்தவாறே நிரபிமாநிகளாய்க்கொண்டு தொழும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கெல்லாம் காரணமான திருநாபீகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! முதலான நாபீக்கமலக்கிழங்கே! [உம்பரந்ததுவே] - அவர்களுக்கு மேலான நித்யஸூரிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே! 'அது' என்று ப்ரமாண ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. மேலான மஹர்ஷிகளுக்கும் காரணபூதனென்று சொல்லிற்றாகவுமாம். நித்யஸூரிகளோடு, ப்ரஹ்மாதிகளோடுவாசியற ஸர்வ நிர்வாஹகனாயிருக்கிற நீ என்னைவந்து கூவிக்கொள்ளாய். இப்பாட்டால் - கீழும் மேலும் சொல்லுகிற ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம் கார்ய காரணபாவமென்னுமத்தை அருளிச்செய்தாராய்த்து. "ஸர்வஸ்ய வஶீ ஸர்வஸ்யேஶாந:".

ஈடு.—மூன்றாம்பாட்டு. பெருமிடுக்கரான ப்ரஹ்மாதிகளுடைய ஸ்வரூபஸ்த்தித்யாதிகளுக்குமெல்லாம் நிர்வாஹகனான நீ, உன்னாலல்லது ஜீவிக்கவிரகின்றியே யிருக்கிற என்னை, ஐயோ! வந்து விஷயீகரித்தருளா யென்கிறார்.

[கூவிக்கோள்ளாய்] - கீழே "கூவிக்கோள்ளாய்" என்றவர், இங்கேயும் 'கூவிக்கோள்ளாய்' என்கிறார்காணும்; தாஹித்தவன் "தண்ணீர், தண்ணீர்" என்னுமாபோலே. ஆற்றாமைமிக்குச் சேல்லாநின்றாலும் பாசுரம்இதுவல்லதின்றிக்கே யிருக்கிறபடி. கூவிக்கோள்ளுமளவும் போராது, வந்துகூவிக்கோள்ளவேணும். ஆற்றாமைமிக்காலும் நான் வந்து கிட்டுகை முறைமையன்று; உனக்கு அவத்யமுங்காணேன்கிறார்; "ஶரைஸ்துஸங்குலாம்க்ருத்வா" (ஶரைஸ்துஸங்குலாம்க்ருத்வா) * எழுதுமென்னுமிதுமிகையானவனுக்கு வருகை அஸஹ்யமென்னுமிடம் சோல்லவேண்டாவிறே. வருகை அவனுக்கே வ்யவஸ்த்திதமாயிருக்கிறபடி. [அந்தோ!] - உனக்கு நிறமன்றேன்று நான் சோல்லவேண்டுவதே! [என்போல்லாக்கருமாணிக்கமே] - †(அதிலோகமான வடிவழகைக்காட்டி என்னை ஈடுபடுத்தினவனே!) நீயழைத்தபோது கண்டிருக்கலாய்த்திறே, நீ நீயன்றிக்கேயிருந்தாயாகில். க்ரமத்திலேயழைக்க நினைத்தாயாகில், அழ

மூன்றாம்பாட்டு.—கூவிக்கோள்ளாய் இத்யாதி. "என்பொல்லாக் கருமாணிக்கமே - மேவித்தொழும்" என்றுதொடங்கி, "உம்பரந்ததுவே, நான் - ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன்; அந்தோ - வந்து - கூவிக்கொள்ளாய்" என்று அந்வயவிவக்ஷயா அவதாரிகை-பெருமிடுக்கரான இத்யாதி.

"கூவிக்கொள்ளாய்வந்தந்தோ" என்று மீளவும் அநுவதித்ததுக்கு பாவம் - கீழே இத்யாதி. விவரணம் - ஆற்றாமை இத்யாதி. "வந்து" என்று விசேஷித்ததுக்கு பாவம் - கூவிக்கோள்ளுமளவும் இத்யாதி. ஆற்றாமையுண்டானால் நீரேவந்து கிட்டவொண்ணாதோ? என்ன - ஆற்றாமைமிக்காலும் இத்யாதி. அப்படி தானேகிட்டுகை முறையன்றோ? என்ன; அன்றென்கிறதுக்கு ப்ரமாணம் - ஶரைஸ்து இத்யாதி. "ஶரைஸ்து ஸங்குலாம் க்ருத்வா லங்காம் பரபலார்த்தந: । மாம் நயேத்யதி காகுத்ஸ்தஸ் தத்தஸ்ய ஸத்ருஶம் பவேத்" இதி ஸுந்தரகாண்டே மாருதிம்ப்ரதி ஸீதா (௩௯-௩௦). இவர்சென்று கிட்டுகை இவர்ஸ்வரூபத்துக்கு விருத்தமான மாத்ரமேயன்று; அவனுக்தும் அஸஹ்யமென்கிறார் - எழுதுமேன்னும் இத்யாதி. இத்தால்ஃபலிதம் - வருகை இத்யாதி. "அந்தோ!" என்று விஷண்ணராகிறவருடைய ஹார்த்தபாவம்-உனக்கு இத்யாதி. "பொல்லாக் கருமாணிக்கம்" என்றதுக்கு பாவம்-நீயழைத்தபோது இத்யாதி. நீ நீயன்றிக்கேயிருந்தாயாகில்

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரமென்று மூன்கோசங்களில் காண்கிறது.

கைக்காட்டி அநந்யார்ஹமாக்கிற்றேன்? [என்போல்லாக்கருமாணிக்கம்] - துளையாத மாணிக்கம். அநுபஹதமான ரத்நமென்னுதல்; நாட்டேறப்பான அழகன்றிக்கே விஸஜாதீயமாயிருக்கையாலே போல்லா தென்கிற தென்னுதல்; த்ருஷ்டிதோஷபரிஹார மென்னுதல். விலக்ஷணவிஷயமானாலும் ஸ்வரூபத்தைப்பார்த்து ஆறியிருக்க வேண்டாவோவென்னில்,-அதுசெய்யுமிடத்தில் நான் உன்னையொழியவுளனாகவேணுமே? [ஆவிக்கோர்பற்றுக் கோம்பு நின்னலாலறிகின்றிலேன் நான்] - உபக்நம் நியதமாயிருக்கிறபடி. கோடி, கோள் கோம்பையொழிய நிற்கவற்றே! வேரையறுத்துப்படரேன்றால் படருமோ? என்னாத்மாவுக்கு உஜ்ஜீவநஹேதுவாயிருப்பதொன்று உன்னையொழிய வேறு காண்கிறிலேன்; "நசஸீதாசவயாஹீநா" (நசஸீதாத்வயாஹீநா) என்கிறபடியே. ஆனால் பேற்றுக்கு உடலாக நீரும் சிலசெய்தாலோவென்ன,- [மேவி இத்யாதி] - அல்லாதப்ரஹ்மாதிகளோ தங்கள்கார்யம் தாங்கள் செய்து கோள்ளுகிறார்கள்! "ஆவிக்கோர்பற்றுக் கோம்பு" என்று சோல்லாதவர்களுக்கும் உதவுமவனே! ப்ரஹ்மாதிகள், "ஆவிக்கோர்பற்றுக்கோம்பு" என்று சோல்லவறியாமையாயாலே சோல்லார்கள்; நித்யஸூரிகள், அபிமாநம் புகுந்துபோகாமையாலும் இன்று சோல்லவேண்டாமையாலும் சோல்லார்கள். [மேவித்தோழும்] - அல்லாதபோது அந்யோந்யம் விருத்தராயிருப்பர்கள்; தங்களுக்கோரு கார்யம் வந்தவாறே எல்லாரும் கூடித்தோழுவர்கள். அபிமாநரஹிதராய்த்தோழும் ப்ரஹ்மாதிகளுக்கேல்லாம் காரணமான திருநாபீகமலத்துக்குக் கிழங்கானவனே! †(முதலானநாபிக்கமலக்கிழங்கே.) [உம்பரந்ததுவே] - அவர்களுக்குமேலான நித்யஸூரிகளுக்கும் அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே! 'அது' என்று - ப்ரமாணப்ரஸித்தியைச்

என்றது-நீ அஹோரூபயனாயிருந்தாயாகிலென்றபடி. "என்" என்றதுக்கு ஹாவம்-க்ரமத்திலே இத்யாதி. ஸப்தார்த்தக்ரமார்த்தமாக ப்ரதிகோபாதாநம் - என்போல்லா இத்யாதி. விவரணம் - அநுபஹதமான இத்யாதி. அநுபஹதத்தையும்,வைஜாத்யமும்,த்ருஷ்டிதோஷபஹ்நுத்யர்த்தமாரோபிதமான பொல்லாங்கும். ஆக மூன்றர்த்தம். "ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பு" இத்யாதிக்கவதாரிகை - விலக்ஷண இத்யாதி. "உன்னையொழிய ஆவிக்கோர்பற்றுக்கொம்பறிகின்றிலேன்" என்றதுக்கு ஹாவம் - உபக்நம் இத்யாதி. உபக்நம் நியதமாயிநக்கிறபடி என்றது-"நின்னலாலறிகின்றிலேன்" என்கையாலே. பற்றுக்கோம்பு - உபக்நம் - அத்திகாஸ்ரயம். கோள்கோம்பு - கள்ளிக்காலென்றபடி. ஹலிதம் - கோடி இத்யாதி. விவரணம் - வேரை இத்யாதி. வேரையறுத்து - ஆதாரத்தை வாங்கியென்றபடி. ஸப்தார்த்தம் - என்னாத்மாவுக்கு இத்யாதி. அவனையொழிய புரிக்கமாட்டாததென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - நசஸீதா இத்யாதி. "நவஸீதாஸுயாஹீநா நவாஹமபிராவவ! மூஹூர்த்தமபிஜீவாவோஜலாந்மத்ஸ்யாவிவோத்த்ருதௌ" இத்யயோத்யாகாண்டே லக்ஷ்மணஃ (௫௩-௩௧). "மேவித்தொழும்" இத்யாதிக்குஹாவம்-அல்லாத இத்யாதி. "பிரமன்சிவன்" இத்யாதிக்கும் "உம்பரந்ததுவே" என்றதுக்கும் ஹாவம்-ஆவிக்கோர் இத்யாதி. சொல்லாதபடியெப்படியென்ன ப்ரஹ்மாதிகள் இத்யாதி.அபிமாநம்-ஸ்வாதந்த்ர்யம். எப்போதும் அவனேயென்றிருக்கையாலே இன்று சொல்லவேண்டாமையாலு மென்றபடி. "மேவி" என்றதுக்கு ஹாவம் - அல்லாதபோது இத்யாதி. அல்லாதபோது - கார்யமில்லாதபோது. "மேவி" என்றதுக்கு - அந்யோந்யம்கூடி என்றர்த்தம் அருளிச்செய்து, அபிமாநரஹிதரா யென்று அர்த்தாந்தரம் - அபிமாநரஹித இத்யாதி. "பிரமன் சிவனிந்திரனுதிக்கெல்லாம்-முதலான-நாபிக்கமல கிழங்கே" என்றந்வயிப்பது. இந்திரனுதிக்கேல்லாம் - இந்திரன்முதலானூரெல்லார்க்கும், முதல் - காரணபூதமான. நாபிக்கமலக்கிழங்கே- திருநாபீகமலத்துக்கு கந்தபூதனானவனே. உம்பர் - ப்ரஹ்மாதிகளுக்கும் மேலான அஸ்ப்ருஷ்டஸம்ஸாரகந்தரான நித்யஸூரிகளுக்கும், அந்ததுவே - 'அப்படிப்பட்ட ப்ராப்யவஸ்துவானவனே' என்றபடி. அப்படிப்பட்ட - உபயலிங்கவிஸிஷ்டமாய்

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிரமென்கிறார்கள்.

சொல்லுகிறது. நித்யஸூரிகளோடு ப்ரஹ்மாதிகளோடு வாசியற நிர்வாஹகனுயிருக்கிற நீ என்னை வந்து கூவிக்கொள்ளாய். இப்பாட்டால் - கீழும்மேலும் சொல்லுகிற ஸாமாநாயிகரண்யத்துக்கு நிபந்தநம், கார்யகாரணபாவமென்னுமத்தை அருளிச்செய்தாராய்த்து; "ஸர்வம் கல்விதம் ப்ரஹ்ம" (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்மம). (௩)

நான்காம் பாட்டு.

உம்பரந்தண்பாழேயோ! அதனுள்மிசைநீயேயோ!
அம்பரநற்சோதி! அதனுள்பிரமன் அரன்நீ
உம்பரும்யாதவரும்படைத்தமுனிவன் அவன்நீ
எம்பரஞ்சாதிக்கலுற்றுஎன்னைப்போரவிட்டிட்டாயே.

ஆ.—(உம்பரந்தண்.) - ப்ரக்ருதி புருஷ மஹதஹங்கார ப்ருதிவ்யாதிபூத சதுர்முக ருத்ராதிதேவாதி ஸ்தாவராந்த சேதநாசேதநாத்மக ஸமஸ்தவஸ்துக்களினுடைய ஸ்வரூபஸ்திதிப்ரவ்ருத்த்யாதிகளுக்கும் நீயே நிர்வாஹகனுயிருந்துவைத்து, என்னுடைய பாரமத்தையும் நானே நிர்வஹிக்கக்கடவேனுகப் பார்த்தருளினுயாகில் என்னைக் கைவிட்டாயென்கிறுர்.

ஒ.—நாலாம்பாட்டில், ஸகல நிர்வாஹகனுன நீ, என்னுடைய நிர்வாஹம் நானே பண்ணிக்கொள்வேனுகப் பார்த்தருளினுயாகில், என்னைக்கைவிட்டாயேயல்லையோ? என்கிறுர்.

[உம்பரந்தண்பாழேயோ] - மஹதாதி விகாரங்களுக்கும் காரணமாகையாலே ஸ்வகார்யங்களுக்கெல்லாம் மேலாய் ஸ்வகார்யங்களைப் பிறப்பிக்கைக்கீடான யுக்தியாமத்தையுமுடைத்தாய் சேதநர்க்கு போகமோக்ஷாதி புருஷார்த்தங்களை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமான மூலப்ரக்ருதிக்கு நிர்வாஹகனுனவனே! [அதனுள் என்று தொடங்கி] - அதிலே வ்யஷ்டமாய் நிற்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மதத்தவத்துக்கு நிர்வாஹகனுய் ஆகாசாதிபூத பஞ்சகத்துக்கும் பாஞ்சபௌதிகமான அண்டத்துக்குள்ளே வர்த்தமானரான ப்ரஹ்ம ருத்ரர்களுக்கும் நிர்வாஹகனுனவன நீ. [உம்பரும் என்று மேலுக்கு] - தேவர்களையும மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனியாக ப்ரஸித்தனுனவன் நீ என்னையொருவனையும் நானே என்காரியம் செய்வேனுகப்பார்த்து உன்பக்கல் நின்றும் போரவிட்டு உபேக்ஷித்தாயே.

ப.—அநந்தரம், ஸர்வப்ரகார விசிஷ்டனுன நீ, ப்ரகாரபூதனுன என்னுடைய கார்யம நிர்வஹிப்பதாக ஏறிட்டுக் கொண்டுவைத்து, என்னை இந்த்ரபூதியிலே போரவிட்டாயித்தனையன்றோவென்று ஆர்த்தராய்க் கூப்பிடுகிறுர்.

உம்பர் - (பூதமான மஹதாதிகளுக்கெல்லாம் பரப்ராங்காரணமாகையாலே) மேலாய், அம் - உனக்கு லீலோபகரணமாகையாலே விலக்ஷணமாய், தண - (குணத்ரய

ஸமாச்ரயமான ப்ரமாணப்ரஸித்தியையென்று - 'ஸதாவ ஸௌம்ய' இத்யாதி ப்ரஸித்தியைச் சொல்லுகிறது. அந்வயமுவேநஸாவம் - நித்யஸூரிகளோடு இத்யாதி. 'மேவித்தொழும்' என்று தொடங்கி, 'அந்தமே - எனபொல்லாக்கருமாணிக்கமே, ஆவிக்கோபற்றுக்கொம்பு - நான் - நின்னலாலறிகின்றிலேன் - வந்து - கூவிக்கொள்ளாய் - அந்தோ!' இத்யந்வயம். (௩)

ஸாம்யாவஸ்த்தமாகையாலே) குளிர்ந்திருப்பதாய், பாழேயோ - போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கு † அதனுள் மிசை நீயேயோ (இப்படி ஸூக்ஷ்ம சிதசித் விசிஷ்டனாய்க்கொண்டு). அம்பரம் - (அண்டகாரணமான) ஆகாசம், நல் - விலக்ஷணமான, சோதி - தேஜஸ்ஸு முதலான பூதங்களை ஸ்ருஷ்டித்து தத்ப்ரகாரியாய், அதனுள் - பூதாரப்தமான அண்டத்துக்குள்ளே, பிரமன் அரன் - ப்ரஹ்மருத்ராதிகளை உத்பாதித்து தத்தத்ப்ரகாரவிசிஷ்டனானவன், நீ - நீ; உம்பரும் - (ப்ராணிஜாதங்களுக்குமேலான) தேவர்களையும், யாதவரும் - மநுஷ்யாதி ஸகலசேதநரையும், படைத்த முனிவனவன் - தத்தத்கர்ம விஶேஷமநநம்பண்ணி ஸ்ருஷ்டித்தவன், நீ - ; (இப்படியாயிருக்க), எம் பரம் - (ப்ரகாரபூதனான) என்னுடைய தேஹத்தை, சாதிக்கல்உற்று - நிர்வஹிப்பதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, (ப்ராப்திபர்யந்தமாக அபேக்ஷிப்பித்து), என்னை - (உன்னை யொழியச்சொல்லாத) என்னை, (பின்னையும்), போரவிட்டிட்டாய் - இங்கேபோரவிட்டிட்டுவைத்தாய். 'ஓ' என்கிற அசை - "நீ" என்னுமிடந்தோறும்கூட்டி, ஒவ்வொன்றே ரக்ஷிக்க ஹேதுபோந்திருக்க அநாதரித்தாயென்று கூப்பிடுகிற ஆர்த்தியை ஸூசிப்பிக்கிறது.

இ.—நாலாம்பாட்டில், ஸர்வநிர்வாஹகனான நீ, என்னுடைய நிர்வாஹம் நான் பண்ணிக்கொள்ளப் பார்த்தாயாகில், என்னைக் கைவிட்டாயல்லையோ? என்கிறார்.

[உம்பரந்தண்பாழேயோ] - மஹதாதி கார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகையாலே மேலாய்த் தன்னுடைய ஏகதேசத்தாலே கார்யவர்க்கத்தைப் பிறப்பிக்கவற்றான ஶக்தியையுடைத்தாய் விசித்ர பரிணாமினியாய் சேதநர்க்கு போகமோக்ஷத்தை இசைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமாயிருந்துள்ள மூலப்ரக்ருதிக்குநிர்வாஹகனாயிருந்துள்ளவனே! [உம்பர்]-மேல். [அந்தண்]-அழகியதுமாய் அநுகூலமுமாயிருக்கை. [பாழ்]-க்ருஷிக்குயோக்யமாயிருக்கை. [அதனுள்மிசை நீயேயோ] - அதிலேவ்யாப்தமாயிருக்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மதத்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! "[illegible]". ஸூக்ஷ்மசிதசித்வஸ்து ஶரீரகாரணமாகையாலே காரணாவஸ்தையைச்சொல்லிற்று. இத்தால்விஶேஷண ப்ராதாந்யம் சொல்லும் ந்யாயவைஶேஷிகபக்ஷமும், விஶேஷணத்துக்கு அபாரமார்த்யம் சொல்லும் மாயாவாதிபக்ஷமும் ஆழ்வார்க்குப்பக்ஷமல்ல என்றதாய்த்து. [அம்பரம்]-ஆகாஶம். [நற்சோதி] - தேஜஃபதார்த்தம். இவையிரண்டும் பஞ்சபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணம். [அதனுள்பிரமனரன்நீ]-அந்த பஞ்சபூதங்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டத்துக்குள்ளே வர்த்தமானரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கும் நிர்வாஹகனானவன் நீ. [உம்பரும் யாதவரும்இத்யாதி] - மேலான தேவர்களையும் மநுஷ்யாதி ஸ்தாவராந்தமான ஸகல பதார்த்தங்களையும் ஸ்ருஷ்டித்த முனியாக ப்ரஸித்தனானவன் நீ. ஸகலபதார்த்தங்களையும் கர்மாநுகூலமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக பூர்வகர்மங்களை அநுஸந்திக்குமவனிறே - முனியாகிறான். "[illegible]". இத்தால் ஸ்தூலசிதசித்வஸ்துஶரீரத்வத்தாலே கார்யஞ் சொல்லிற்றாய்த்து. கஶ்யபப்ரஜாபதியைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [எப்பரஞ்சாதிக்கலுற்றென்னைப் போரவிட்டிட்டாயே] - என் கார்யம் நீயேசெய்யக்கடவதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு அத்தையுபேக்ஷித்தது, அசேதநத்தைப் போகடுமாபோலே போகட்டாயென்னுதல்; ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கிறநீ, என்னை ஒருவனையும் நானே என்கார்யம்

† இங்கு மூன்று புஸ்தகங்களிலும் க்ரந்தபாதமாயே காண்கிறதென்கிறார்கள்.

செய்வேணுகப்பார்த்து உன்பக்கலினின்றும் போரவிட்டு உபேக்ஷித்தாயென்னுதல். [என்னை] - உன்னை யொழியச்செல்லாத என்னை.

ஈடு. — நாலாம்பாட்டு. ஸர்வநிர்வாஹகனுன நீ, என்கார்யம் நானே பண்ணிக்கோள்வேணுகப் பார்த்தருளினுயாகில், என்னைக் கைவிட்டாயல்லேயோ? என்கிருர்.

[உம்பரந்தண்பாழேயோ] - மஹதாதிகார்யங்களுக்கெல்லாம் காரணமாகையாலே மேலாய், தன்னுடைய ஏகதேசத்தாலே கார்யவர்க்கத்தைப் பிறப்பிக்கவற்ருன ஶக்தியையுடைத்தாய், விசித்ரபரிணுமிநியாய், சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கோள்ளலாம் நிலமாயிருந்துள்ள மூலப்ரக்ருதிக்கு நிர்வாஹகனுனவனே! [உம்பர்] - மேல். [அந்தண்] - அழகிதுமாய்க் குளிர்ந்திருக்கை. (ஸ்ருஷ்டிஶக்தியாகிறவழகும் விசித்ர பரிணுமித்வமாகிற நன்மையுமுடைத்தா யிருக்கை) [பாழ்] - க்ருஷிக்குயோக்யமாயிருக்கை. காரணுவஸ்த்தமாய்நின்று ஸ்வகார்யத்தாலே சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைக்கவற்றேன்னுமிடத்தைச் சொல்லுகிறது. [உம்பரந்தண்பாழேயோ] - ஸௌலப்யமென்று கொண்டு நிஷ்கர்ஷகஶப்தத்தாலே தர்மத்தைப் பிரியச் சொல்லுமாபோலே பிரியச் சொல்லப் போகாது, தர்மவானுக்கு ப்ரகாரமானவற்றை யென்கிறது. 'உம்பரந்தண்பாழேயோ' என்கிற வித்தால் - சேதநர்க்கு ப்ரகாரமாய் அவ்வழியாலே ஈஶ்வரனுக்கு ப்ரகாரமாகையன்றிக்கே, "யஸ்யாத்மா ஶரீரம் - யஸ்ய ப்ருதிவீ ஶரீரம்" (யஸ்யாத்மாஶரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்) என்கிறபடியே சேதந வ்யதிரிக்தமான அசித்துக்கும் அவனையொழிய நிர்வாஹகரில்லையென்கை. "பாழேயோ" - என்கிறவித்

நாலாம்பாட்டு.—உம்பர் இத்யாதி. பாட்டையெல்லாம் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வநிர்வாஹகனுன இத்யாதி.

ப்ரக்ருதி மேலாயிருக்கும் ப்ரகாரத்தையும், இதுக்கு அழகும் குளிர்த்தியுமின்னதென்று மத்தையும், "பாழே" என்றதுக்கர்த்தத்தையும் அருளிச்செய்கிருர் - மஹதாதி இத்யாதி. ப்ரக்ருதி, போகமோக்ஷங்களை விளைக்கும்படியென்னென்ன - காரணுவஸ்த்தமாய் இத்யாதி. காரணுவஸ்த்தமாய் நின்று-கார்யோந்முகமாய் நின்றென்றபடி. "பஹுஸ்யாம்" என்னுமா போலே பிரித்துச் சொல்லாதே, "பாழேயோ" என்று ஸமாநாதிகரிக்கிறதுக்கென்ன - ஸௌலப்யமென்று இத்யாதி. இத்தால்ஃபலிதம் - உம்பரந்தண் இத்யாதி. இத்தால் தர்மத் வ்யதிரிக்த விஷயங்களில் நிஷ்கர்ஷகஶப்தம் தர்மிபோதகமாகமாட்டாது, தர்மவத்விஷயத்தில் நிஷ்கர்ஷகஶப்தமும் தர்மவத்பர்யந்தமா யிருக்குமென்று கருத்து. ஶப்தம், நிஷ்கர்ஷகமென்றும் அநிஷ்கர்ஷகமென்றும் த்விவிதம். நிஷ்கர்ஷகமாவது - "பஹுஸ்யாம்" என்னுமது; அநிஷ்கர்ஷகமாவது - "ஶுக்லঃபடঃ" என்னுமது. நிஷ்கர்ஷகஶப்தமும், வைவக்ஷிகநிஷ்கர்ஷகமென்றும், நியதநிஷ்கர்ஷகமென்றும் த்விவிதம். வைவக்ஷிக நிஷ்கர்ஷகமாவது - "ஶுக்லঃபடঃ" என்று அநிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லாமல் அத்தை "படஸ்ய ஶௌக்ல்யம்" என்று நிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லுகை; நியத நிஷ்கர்ஷகமாவது - "தண்டঃ ப்ருதிவீ" என்று அநிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லப்போகாதே "ப்ருதிவ்யா꞉ ஸம்ஸ்தாநঃ" என்று நிஷ்கர்ஷகமாகச் சொல்லலாம்படியிருக்கை. ஆக, த்விவிதநிஷ்கர்ஷகஶப்தங்களும் லோகத்தில் தர்மமாத்ரபோதகமொழிய தர்மிபோதகமாகமாட்டாது. ஈஶ்வரனிடத்தில் வந்தால் "ஸந்மூலாঃ ஸோம்யேமாঃ ப்ரஜாঃ - நமோ ப்ரஹ்மணே" என்று ப்ருதிவியினுடைய புண்யகந்தமும் ஜலத்தில்ரஸமும் நானேயென்றிருக்கையாலே, உபயவிதநிஷ்கர்ஷகஶப்தங்களும் தர்மவத்பர்யந்தமாயிருக்குமென்றபடி. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் ஃபலித்த அம்ஶத்தை யருளிச்செய்கிருர் - பாழேயோ என்கிற இத்யாதி. "பாழேயோ" என்று ஶரீரஶரீரி

தால் - ஶாஸ்த்ரபேதம் கொள்ளுகிற மீமாம்ஸகரையும், ஸ்வரூபேண தாதாத்ம்யம் கொள்ளுகிற மாயாவாதிகளையும் அழிக்கிறது. [அதனுள்மிசைநீயேயோ]-அதிலே வஸமாய் நிற்கிற விலக்ஷணமான ஆத்மதத்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! ஸூக்ஷ்மசிதசித்வஸ்துஶரீரி காரணமாகையாலே காரணாவஸ்த்தை சொல்லிற்று. இத்தால் - விஶேஷண ப்ராதாந்யம்சொல்லும் ந்யாய வைஶேஷிகபக்ஷமும்,விஶேஷணத்துக்கு அபாரமார்த்யஞ் சொல்லும் மாயாவாதிபக்ஷமும் ஆழ்வார்க்குப் பக்ஷமல்லவென்றதாய்த்து. "நீயேயோ" - என்கிறவித்தால் - சேதநனை யொழிய அசேதநத்துக்கு ஸ்த்திதியில்லாதாப்போலே, ஈஶ்வரனையொழிய ஆத்மாவுக்கு ஸ்திதியில்லையென்கிறது. [அம்பரநற்சோதி]-அம்பரம் - ஆகாஶம். நற்சோதி - விலக்ஷணதேஜஸ்ஸு. அல்லாதபூதங்களுக்கு உபலக்ஷணமிரண்டும்; "யதபுவைஷ்ணவஃகாயஃ" (யதபுவைஷ்ணவஃகாயஃ) என்று ஜலத்தைச் சொல்ல, அல்லாதபூதங்களுக்கும் உபலக்ஷணமானாற்போலே. [அதனுள் பிரமன்அரன்நீ] - பஞ்சீக்ருதபூதங்களாலே ஸ்ருஷ்டமான அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் நீயிட்டவழக்கென்கிறது. [உம்பருமியாதவரும் படைத்தமுனிவனவன்நீ] - தேவர்களையும் மற்றுள்ளாரையும் படைத்த முனியாக ப்ரஸித்தனானவன் நீ. "பிரமனரன்நீ" என்ற ஸாமாநாதிகரண்யம் கார்யகாரணபாவநிபந்தநம்; "ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்மதஜ்ஜலாநிதி" (ஸர்வம்கல்விதம்ப்ரஹ்மதஜ்ஜலாநிதி) என்னுமாபோலே. ஸகலபதார்த்தங்களையும் கர்மாநுகுணமாக ஸ்ருஷ்டிக்கைக்காக பூர்வகர்மங்களை யநுஸந்திக்குமவனிறே முனியாகிறான்; "ததஸதேவ ஸந்மநோகாரோத ஸ்திதி" (ததஸதேவ ஸந்மநோ

ஸாவ ஸம்பந்தம் சொல்லுகிற இத்தாலென்றபடி. ஸ்வரூபேண தாதாத்ம்யம்கொள்ளுகிற மாயாவாதி,ஜீவனோடே ப்ரஹ்மத்துக்குஐக்யம்சொல்லுகையொழிய ப்ரக்ருதியோடே ஐக்யம்கொள்ளான். அதனுள்-ப்ரக்ருதியிலே. அதிலே வர்த்திக்கிற என்றபடி. "மிசை" என்று - விலக்ஷணமான ஆத்மாவைச் சொல்லுகிறது. "உம்பரும்" இத்யாதிபத்த்வயத்துக்கும் பாவம்-ஸூக்ஷ்மசிதசித் இத்யாதி. "அதனுள்மிசைநீயே" என்றத்தால் ஃபலிதத்தை யருளிச்செய்கிறார்-இத்தால்இத்யாதியாலே. இத்தால் என்றது-"அதனுள்மிசைநீயேயோ" என்கிறவித்தாலென்றபடி. விசேஷணப்ராதாந்யம் சொல்லும் என்றது-விசேஷணபூத ஜீவனுக்குஸ்வாதந்த்ர்யம் சொல்லுமென்றபடி.விசேஷணத்துக்குஅபாரமார்த்யம் சொல்லும் என்றது-விசேஷணபூதஜீவனோடே ப்ரஹ்மத்துக்கு உண்டான பேதாபாரமார்த்யம் சொல்லுமென்றபடி. "நீயேயோ" என்று - ஆத்மாவை ஈஶ்வரனோடு ஸமாநாதிகரிக்கிறதுக்கு பாவம் - நீயேயோ இத்யாதி. அம்பரநற்சோதி - ஆகாஶமும் விலக்ஷணமானதேஜஸ்ஸும் நீயென்றபடி. ஒன்றிரண்டைச் சொன்னது மற்றவற்றுக்கும் உபலக்ஷணமாமோவென்ன, த்ருஷ்டாந்தம் - யதபு இத்யாதி. "யதபுவைஷ்ணவஃகாயஸ்ததோவிப்ர வஸுந்தரா। பத்மாகாரா ஸமுத்பூதா பர்வதாத்யாதிஸம்யுதா" இதித்விதீயாம்ஶே த்வாதஶே. அதனுள் பிரமனரன்நீ - ஆகாஶம் தேஜஸ்ஸுமுதலான பஞ்சபூதாரப்த அண்டாந்தர்வர்த்திகளான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளும் நீயிட்டவழக்கென்றபடி. "படைத்த" என்கையாலே ஃபலிதமானதோர் அர்த்தவிசேஷத்தை யருளிச்செய்கிறார் - பிரமனரன்நீ இத்யாதி. கார்யகாரணபாவ நிபந்தநமென்னுமதுக்கு ப்ரமாணம் - ஸர்வம் இத்யாதி. சாந்தோக்யே. "முனி" என்றதுக்கர்த்தம் - ஸகல இத்யாதி. "முனி" என்றதுக்கு ப்ரமாணம் - ததஸத் இத்யாதி. இதுக்கர்த்தம் - "ததஸதேவ" - நாமரூபவிபாகார்ஹ ஸூக்ஷ்மசிதசித்விஶிஷ்டதயா அஸச்சப்தவாச்யமான அந்தப்ரஹ்மமே, "ஸத்-ஸ்யாமிதி" -நாமரூபவிபாகார்ஹ ஸ்த்தூலசிதசித்விஶிஷ்டதயா ஸச்சப்தவாச்யமாகக்கடவனென்று, "மநோகாரோத" - மநஸ்ஸைப்பண்ணிற்று;ஸங்கல்பித்ததென்றபடி. இயம் ஶ்ருதி:யஜுஷி. "அம்பரநற்சோதி" யென்றுதொடங்கி "முனிவனவன்நீ" என்னுமளவுக்கும்

குருதஸ்யாமிதி). இத்தால் - ஸ்த்தூலசிதசித்வஸ்து ஶரீரத்வத்தாலே கார்யத்வம் சொல்லிற்றாய்த்து. [எம்பரம்சாதிக்கலுற்றென்னைப்போரவிட்டிட்டாயே] - என்கார்யம் நீயே செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டு, அத்தையுபேக்ஷித்து, அசேதநத்தைப்போகமோபோலே போகட்டாயென்னுதல்; ஸகலத்தையும் நிர்வஹிக்கிற நீ, என்னை யொருவனையும் நான்என்கார்யம் செய்வேனாகப்பார்த்து, உன்பக்கலினின்றும் போரவிட்டு உபேக்ஷித்தா யென்னுதல். [என்னை] - உன்னாலல்லது செல்லாதஎன்னை [போரவிட்டிட்டாயே] - அவன் பக்கலினின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாராயிருக்கிறபடி. குணம்நடையாடாத தேஶத்திலே தள்ளினாயென்கிறார். ஜ்ஞாநவைஶத்யத்தைப்பண்ணி ப்ராப்தியளவும் ப்ரவர்த்தியாதிருக்கிறவிது, நளன் தமயந்திக்கு வழிகாட்டிவிட்டாற்போலே யிருக்கிறதுகாணும்! (ச)

ஐந்தாம் பாட்டு.

போரவிட்டிட்டென்னை நீபுறம்போக்கலுற்றால் பின்னையான்
ஆரைக்கொண்டெத்தையந்தோ எனதென்பதென்?யானென்பதென்?
தீரஇரும்புண்டநீரதுபோல என்னுயிரை
ஆரப்பருகஎனக்குஆராவமுதானாயே.

ஆ.—(போரவிட்டிட்டு) - உம்முடையபூரத்தை நான் நிர்வஹிக்கத்தவிர்ந்தால் அந்தபூரத்தை நீரே நிர்வஹித்துக்கொள்ளலாகாதோ வென்னில்; - நீ என்னைக் கைவிட்டு உபேக்ஷித்தால் பின்னை யாரைக்கொண்டு எத்தைச் செய்வது? நானென்று ஒன்றுண்டோ, என்னுடையதென்று ஒன்றுண்டோ, அடைய முடிந்ததிறே; ஆனபின்பு, அக்நிஸந்தப்தமான இரும்பு தாபம்தீரும்படி நீரைப்பருகினாற்போலே, உன்னைப்பிரிந்த என்னுடைய ஸந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி யுன்னைப்பருக எனக்கு ஆராவமுதானாய்; இனிக்குறையும் நீயே செய்தருளாய் என்கிறார்.

ஒ.—அஞ்சாம்பாட்டில், நான் என்னுடைய யத்நத்தாலே உன்னைப் பெறுகிறேனாக நீ என்னைக்கைவிட்டிருக்கில், நானென்றும் என்னதென்றும் சிலவுளவோ? முடிந்தேனத்தனையிறே என்கிறார்.

[போரவிட்டிட்டென்னை நீ புறம்போக்கலுற்றால்] - ரக்ஷகனான நீ அநந்யகதியான என்னை உன்பக்கலினின்றும்போர நோக்கிப்போகட்டால் பின்னை நான் ஆரைக்

ஸாவம் - இத்தால், ஸ்த்தூல இத்யாதி. முனிவனாவன்நீ-ஸ்ருஷ்டிக்கு உறுப்பாகப்பூர்வகர்மவிஷயமங்களை மநநம்பண்ணுமவன் நீ என்று ஸப்தார்த்தம். எம்பரம் - என்கார்யம். "சாதிக்கலுற்று" என்றது - நீ சாதிக்கலுற்றென்னுதல், நான் சாதிக்கலுற்றென்னுதல். நீ செய்வதாக ஏறிட்டுக்கொண்டென்றுமுந்தினவர்த்தம்; நான் செய்வேனாகப்பார்த்தென்று இரண்டாமர்த்தம். "போர்விட்டிட்டாயே" - உன்பக்கல் நின்றும் அகன்றுபோம்படி உபேக்ஷித்துப் போகட்டுவிட்டாயென்று ஸப்தார்த்தம். அவனுக்கு ஸரீரஸ்திதராய் அவனோடே கூடியிருக்கச்செய்தே, "போரவிட்டிட்டாய்" என்கிறதென்னென்ன - குணம் இத்யாதி. அவன்போரவிட்டானோவென்ன, அருளிச்செய்கிறார் - ஜ்ஞாநவைஶத்யத்தை இத்யாதி. "வநஷுவஸூநாவிடிஸஞ்ராணாஜெஷியாத்ரூவை கொஸலொநு" என்றர்த்தைப்பற்ற - நளன் இத்யாதி. (ச)

கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது? என்ன ஸாதநத்திலே என்னாதே ஆரைக்கொண்டு என்கிறதென்னென்னில்-என்றும் புருஷார்த்தம் பெறுவது பரமசேதநனாயிருப்பானொருவனாலே என்றிருக்கையால். [தீரவிரும்புண்ட நீரென்றுமேனுக்கு] - அக்நிஸந்தப்தமான இரும்பு நீரை நிஶ்ஶேஷமாக ஹ்ஜிக்குமாபோலே. [என்னுருயிரை] - சமையஹ்ஜிக்கைக்காக எனக்கு உன்னுடைய நிரதிஶயபோக்யதையைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்தினாய். காய்ந்த இரும்பு அக்காய்ச்சல்தீர நீரைப் பருகுமா போலே என்னுடைய ஸந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி எனக்குப் பண்டுநிரதிஶய போக்யமானவனே! என்றுமாம்.

ப.—அநந்தரம், எனக்கு நிரவதிகபோக்யதையைவைத்து நீ என்னை உபேக்ஷிக்கப்பார்த்தால் எனக்கு ஒரு உஜ்ஜீவநமுண்டோ? என்கிறார்.

தீர - (தன்காய்ச்சல்)தீரும்படி, இரும்பு - இரும்பானது, உண்ட -, நீரது போல - நீர்போலே, என்னாருயிரை - என்னாத்மாவின், ஆர - (விடாயெல்லாம்தீரப்) பரிபூர்ணமாக, பருக - பருகுகைக்கு, எனக்கு -, ஆரா - த்ருஷ்ணை தொடாத, அமுதானாயே - அம்ருதமானாயே; (இப்படியிருக்க), நீ - (உன்வாசியறிந்து ஹ்ஜிக்கும்படி பண்ணி ப்ராப்திபர்யந்தமாக ப்ரகாசிப்பித்த) நீ, போரவிட்டு - (அத்தைக்குலைத்துப்) போரவிட்டு, இட்டு-(அசேதநவத்) அநாதரித்து, என்னை-(அநந்யகதியான)என்னை, புறம்-(உனக்குப்)புறம்பான விஷயாந்தரத்திலே, போக்கல்உற்றால்-போக்கநினைத்தால், பின்னை-(ஸர்வஶக்தியான நீ அநாதரித்த) பின்பு, யான் - (அஶக்தனான) நான், ஆரைக்கொண்டு-(புருஷார்த்தஸாதகராயிருப்பார்) மற்றாரைக்கொண்டு, எத்தை-எந்தப்புருஷார்த்தத்தை, அந்தோ - ஐயோ! (ஸாதிப்பேன்—); எனதுஎன்பதுஎன் - என்னதென்கைக்கொரு காரணாதிகளில்லை; யான்என்பதுஎன் - நானென்கைக்குஒரு ஸ்வதந்த்ரனான கர்த்தாவில்லை. இனி வேறுண்டோவென்று கருத்து. 'ஆரைக்கொண்டெத்தை' என்கிற விருத்தோக்தியிலே விஷண்ணராகிறார். "இரும்புண்டநீர்போல் என்னாத்மாவை முற்றப்பருகினான்" என்கிறபடியே நீ பூர்ணமாகப் பாநம்பண்ணுகைக்கு உறுப்பாக உன்போக்யதையை எனக்கு ப்ரகாசிப்பித்தாயென்னவுமாம்.

இ.—அஞ்சாம்பாட்டில், ஸர்வரக்ஷகனான நீ உபேக்ஷித்தால் என்கார்யம் நான் செய்யவோ? பிறர்செய்யவோ? முடிந்தேனிறே என்கிறார்.

[போரவிட்டிட்டு] - உன்பக்கலினின்றும் அகற்றி உபேக்ஷித்து. [என்னை] - அநந்யகதியான என்னை. [நீ] - ஸ்ருஷ்டியே தொடங்கி இவ்வளவும்வர என்னைப் புகுர நிறுத்தின நீ என்னுதல்; ஸர்வரக்ஷகனான நீயென்னுதல். [புறம்போக்கலுற்றால்] - புறம் போக்குகையிலே அத்யவஸித்தால்; என்கார்யம் நான் செய்வேனாகப்பார்த்து என்னை யுபேக்ஷித்தால்.[பின்னை யானாரைக்கொண்டெத்தை]- ஸர்வஶக்தியானநீஅநாதரித்தபின்பு அஶக்தனான நான் எந்த உபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்பது? ஆரைக்கொண்டென்கிறது - புருஷார்த்தம்பெறுவது ஒரு பரமசேதநனாலே, அசேதந க்ரியாகலாபாதிகளால் அன்றென்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. "க்ருஷ்ணாச்ரயா: க்ருஷ்ணபலா: க்ருஷ்ணநாதா:". [அந்தோ] - "மாமேகம் சரணம் வ்ரஜ" என்றுஉனக்கு நான் உபதேசிக்க வேண்டுவதே! [எனதுஎன்பதென் யான்என்பதென்] - பேறு உம்மதானால் ஸாதநம் உம்முடைய தலையிலே ஆகவேண்டாவோ என்ன;—எனக்குப் பரிகரமாயிருப்பதொன்று

உண்டென்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்த்திதி யோக்யமாயிருப்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ஶரீரரக்ஷணம் ஶரீரியையொழியச் செய்வாருண்டோ? [தீரவிரும்பு இத்யாதி] - அக்நிஸந்தப்தமான இரும்புண்ட நீரானது காற்றவொண்ணாதாப்போலே என் ஆத்மாவைச் சமையஸ்ருஜிக்கைக்காக எனக்கு உன்னுடைய ரேதிரூப போக்யதையைக் காட்டி என்னை அகப்படுத்தினாய். முன்பு நீ உன் போக்யதையைக் காட்டிற்றும் உன்னை நான் பெறுகைக்கன்றி என்னை அகப்படுத்தி உன்கார்யம் செய்தாயாய்த்தத்தனை பிறேயென்னுதல்; காய்ந்த இரும்பு அக்காய்ச்சல் தீரும்படி நீரைப்பருகுமாபோலே என்னுடைய விடாய்திரும்படி உன்னை ஸ்ருஜிக்க எனக்குப்பண்டு நிரதிஶய போக்யனானவனே! என்னுதல்.

ஈடு.—அஞ்சாம்பாட்டு. ஸர்வரக்ஷகனான நீ உபேக்ஷித்தால், என்கார்யம் நான்செய்யவோ, பிறர்செய்யவோ? முடிந்தேனிறே என்கிறார்.

[போரவிட்டிட்டு] - உன்பக்கலினின்றும் பிறித்து உபேக்ஷித்து. [என்னை] - அநந்யகதியான என்னை. [நீ] - ஸ்ருஷ்டிபேதொடங்கி இவ்வளவும்வரப் புகுரநிறுத்தின நீயேன்னுதல்; ஸர்வரக்ஷகனான நீ என்னுதல். [என்னை] - அஜ்ஞாநஅஶக்திகளுக்கெல்லையான என்னை. [நீ] - ஜ்ஞாநஶக்திகளால் பரிபூர்ணனான நீ. அக்கரையேறமாட்டாதானொருவனை யமுக்கினாற்போலேயிருக்கிறது காணும். [என்னை நீ] - கண்ணும்காலுமின்றிக்கேயிருப்ப தோருத்தன், கண்ணும் காலுமுடையனாயிருப்பதோருத்தன்: ஆருக்குஆர் வழிகாட்டுவோரேன்கிறது ; "நைவகிஞ்சித்பரோக்ஷந்தே ப்ரத்யக்ஷோஸி நகஸ்யசித்" (நைவகிஞ்சித்பரோக்ஷந்தேப்ரத்யக்ஷோஸிநகஸ்யசித்) என்னும்படியே. [நீ]- * ஆள்பார்த்துழிதரும் நீ. * எதிர்சூழல்புக்குத்திரியும் நீ. [புறம்போக்கலுற்றால்] - புறம்பே போக்குகையிலே அத்யவஸித்தால். என்கார்யம் நான் செய்வேனாகப்பார்த்து என்னை உபேக்ஷித்தால். [பின்னையான்ஆரைக்கொண்டேத்தை]-ஸர்வஶக்தியான நீ அநாதரித்த பின்பு, அஶக்தனான நான் எந்தவுபாயத்தைக்கொண்டு என்ன புருஷார்த்தத்தை ஸாதிப்

அஞ்சாம்பாட்டு.—போரவிட்டிட்டு இத்யாதி. "போரவிட்டிட்டு என்னைநீ" என்று தொடங்கி "யானென்பதென்" என்னுமளவும் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - ஸர்வரக்ஷக இத்யாதி.

"போரவிட்டிட்டு" என்று-முழுச்சொல்லு; 'உன்பக்கலினின்றும் பிரித்து உபேக்ஷித்து. "என்னை" என்றதுக்கர்த்தாந்தரமாதல், அநந்யகதியான என்னை என்றதத்தால் பலிதமாதல் - அஜ்ஞாந இத்யாதி. "ஸ்ருஷ்டியேதொடங்கி" என்றவாக்யவிவரணம் - ஜ்ஞாநஶக்திகளால் இத்யாதி. "புறம்போக்கலுற்றால்" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்துக் கீழுக்கெல்லாம் ஹாவம் - அக்கரையேற இத்யாதி. ஜ்ஞாநஶக்திகளுண்டானால் உமக்குச்செய்யவேணுமென்கிற நிர்ப்பந்தமென்னென்ன - கண்ணும்காலும் இத்யாதி. அவன் அப்படி ஜ்ஞாநாதிபூர்ணனாயிருக்குமோவென்ன-நைவகிஞ்சித் இத்யாதி. ஜிதந்தாயாம், "நைவகிஞ்சித்பரோக்ஷந்தே ப்ரத்யக்ஷோஸி நகஸ்யசித். நைவகிஞ்சிதஸித்தம் தே நசஸித்தோஸி கஸ்யசித்" - "தே - கிஞ்சித்பரோக்ஷம் - ந" உனக்குச் சற்றும் மறைந்திருப்பதில்லை; எல்லாவற்றையும் ஒருகாலே அபரோக்ஷிக்கவல்ல வடிவையுடையவனென்கை; "கஸ்யசித் - ப்ரத்யக்ஷோ நாஸி" - நீயொருவர்க்கும் ஸாக்ஷாத்கரிக்க நிற்கிறாயல்லை; உபயத்தாலும் பலித்தது, நீயறியாததொன்றுமில்லை; நான் அறிவதொன்றுமில்லையென்றபடி. "ஸர்வரக்ஷகனான நீ" என்றதின் விவரணம் - ஆள்பார்த்து இத்யாதி வாக்யத்வயம். விவரணம் - என்கார்யம் இத்யாதி. எத்தைக்கொண்டென்றதே, "ஆரைக்கொண்டு"

பது? ஆரைக்கொண்டேன்கிறது - புருஷார்த்தம் பெறுவதுஒருசேதநனாலே, அசேதநக்ரியாகலாபாதிகளாலன்றேன்னுமிடம் தோற்றுகைக்காக. [அந்தோ!] – "மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ" (மாமேகம்ஶரணம்வ்ரஜ) என்றவுனக்கு நான் உபதேசிக்கவேண்டுவதே! [எனதுஎன்பதேன் யான்என்பதேன்] - முடிந்தேனிறே என்கிறார். †(நானேமுடிந்தேன், இனிக்கரணங்களும்போய்த்திறேயென்கிறார்). [தீர இத்யாதி] - அக்நிஸந்தப்தமான இரும்பு காய்ச்சல் தீர நீரை நிஶ்ஶேஷமாக ஸம்ஹரிக்குமாபோலே, என்னாத்மவஸ்துவைச் சமைய ஸம்ஹரிக்கைக்காக, எனக்கு உன்னுடைய நிரதிஶயபோக்யதையைக்காட்டி என்னையகப்படுத்தினாய். [என்னாருயிரையாரப்பருக] - என்விடாய்தீரக் கலந்தாய் என்றிருந்தேன்; உன்விடாய்தீரவாயிருந்ததிறே. உனக்காகவாகாதே யுன்னைக்காட்டிற்று. அன்றிக்கே, விபக்தி வ்யத்யயம்; என்னாருயிரானது உன்னையாரப்பருகவேன்னவுமாம்; அப்போது, காய்ந்தவிரும்பு அக்காய்ச்சல்தீரும்படி நீரைப்பருகுமாபோலே, என்னாருயிரானது என் ஸந்தாபமெல்லாம் தீரும்படி யுன்னை ஸம்ஹரிக்க எனக்குப்பண்டு நிரதிஶயபோக்யனானவனே யென்றுமாம். வ்யாக்யாநாந்தரம்:—[எனதேன்பதேன்யானேன்பதேன்]-பேறுஉம்மதானால்ஸாதநமும்உம்முடையதலையிலே யாகவேண்டாவோவேன்ன,—எனக்குப்பரிகாரமாயிருப்பதோன்றுண்டு என்பதோர் அர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்த்திதியோக்யமாயிருப்பதோரு நானுண்டோ? ஶரீரரக்ஷணம் ஶரீரியை யொழியச் சேய்வாருண்டோ? (ரு)

ஆறும் பாட்டு.

எனக்குஆராவமுதாய் எனதாவியை இன்னுயிரை
மனக்காராமைமன்னிஉண்டிட்டாய் இனியுண்டொழியாய்
புனக்காயாநிறத்தபுண்டரீகக்கண்செங்கனிவாய்
உனக்கேற்குங்கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா! என்அன்பேயோ.

என்கிறதென்? என்ன - ஆரைக்கொண்டேன்கிறது இத்யாதி. "அந்தோ!" என்றதுக்கு ஸாவம் - மாமேகம் இத்யாதி. "பேறுஉம்மதானால் ஸாதநமும் உம்முடைய தலையிலேயாக வேண்டாவோ? என்ன - 'எனதென்பதென் - யானென்பதென்' - எனக்குப்பரிகாரமாயிருப்பதொன்று உண்டென்பதோரர்த்தமுண்டோ? ப்ருதக்ஸ்திதியோக்யனாயிருப்பானொருநானுண்டோ? ஶரீரரக்ஷணம் ஶரீரியை யொழியச்செய்வாருண்டோ?" என்று இவ்வளவும் "எனதென்பதென் யானென்பதென்" என்றதுக்கர்த்தமாக விவக்ஷித்து, அத்தால் பலிதம்-முடிந்தேனிறே என்று. "என்னதென்கிறதெது, நானென்கிறதெது. என்னதென்கைக்கொரு பரிகரமில்லை, யானென்கைக்கொரு ஸ்வதந்த்ரனான கர்த்தா இல்லை என்று உரையில் ஶப்தார்த்தம். "இரும்பு - தீர - நீர் - உண்டதுபோல" என்றந்வயிப்பது. தீர - காய்ச்சல்தீர. "எனக்காராவமுதானாய்" என்னுமளவுக்கும் ஸாவம் - என்விடாய் இத்யாதி. இத்தால் பலிதம் - உனக்காக இத்யாதி. விபக்திவ்யத்யயமென்றது - "ஆருயிரை" என்றத்விதீயையை "ஆருயிர்" என்று ப்ரதமையாக்கியென்றபடி. அப்போது என்றது - இந்தபக்ஷத்தில் ஶப்தநிர்வாஹமென்றபடி. முந்தினபக்ஷத்தில், இரும்பு எம்பெருமானுக்கு த்ருஷ்டாந்தம்; இரண்டாம்பக்ஷத்தில், ஆழ்வார்க்கு த்ருஷ்டாந்தம். 'தீர இரும்புண்ட' என்று தொடங்கி, 'எனக்காராவமுதானவனே - போரவிட்டிட்டு' என்று தொடங்கி, 'எனதென்பதென் யானென்பதென் - அந்தோ' இத்யந்வய:. 'எத்தை" என்றவதாரம், "சாதிப்பது" என்றத்யாஹாரம். (ரு)

---

† குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்கிறார்கள்.

ஆ.— (எனக்காராவமுதாய்,) - ஸௌந்தர்யாதி ஸர்வகுணங்களினாலும் உனக்கேற்குங் கோலமலர்ப்பாவைக்கு போக்யமானாற்போலே எனக்கு போக்யமாயிருந்துவைத்த, அத்தனையேயன்றியே என்னுடைய ப்ரக்ருதியையும் என்னுடைய ஆத்மாவையும் நிரவதிகமான அபிநிவேஶத்தோடே புஜித்தருளினை; பிரானே! என்னைப் பெரகடாதே கொள்ளா யென்கிறார்.

ஒ.—ஆறும்பாட்டில், பெரியபிராட்டியார் பக்கல்போலே என்பக்கல் அத்யபிநிவிஷ்டனாய் என்ப்ரக்ருதியிலுங்கூட அத்யாதரத்தைப்பண்ணி என்னை புஜித்தநீ, என்னை உபேக்ஷியாதே ஈண்டென விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

[எனக்கென்று தொடங்கி] - நிரதிஶயபோக்யனாய் ஹேயமான என்னுடைய ப்ரக்ருதியையும் விலக்ஷணமான ஆத்மாவையும்ஒக்க ஹ்ருதயத்துக்கு அமையாமை நிரந்தரமாக புஜித்தாய். இனி இத்தைவிடாதே விஷயீகரியாய். எம்பெருமான் கருத்தாலே 'இன்னுயிர்' என்றதாகவுமாம். [புனக்காயா நிறத்தவென்று மேலுக்கு] - தன்னிலத்திலேநின்ற காயாம்பூப்போலேயிருக்கிற திருநிறத்தை யுடையையாய்ப் புண்டரீகம்போலேயிருக்கிற திருக்கண்களையும் சிவந்த திருப்பவளத்தையுமுடையையான உனக்கு ஸத்ருஶமான அழகையுடைய பெரியபிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாய்வைத்து என்பக்கலிலே அபிநிவிஷ்டனானவனே!

ப.—அநந்தரம், பிராட்டிபக்கல் ப்ரணயியானாற்போலே என்பக்கலிலும் நிரதிஶய ப்ரணயத்தையுடைய நீ, உன்போக்யதையை ப்ரகாசிப்பித்து † புஜிப்பித்தாய்: இனி முழுக்க நிர்வஹித்துவிடவேணு மென்கிறார்.

புனக்காயா - தன்னிலத்திலலர்ந்த காயாம்பூப்போன்ற, நிறத்த - நிறத்தையுடையையாய், புண்டரீகம் - புண்டரீகம் போலேயிருக்கிற, கண் - திருக்கண்ணையும், செங்கனிவாய் - சிவந்ததிருப்பவளத்தையுமுடைய, உனக்குஏற்கும் — உனக்கு அநுரூபமான, கோலம் - வடிவையுடையளாய், மலர் - பூவிற்பிறப்பாலே நிரதிஶயபோக்யதையாய், பாவைக்கு - ஸ்த்ரீத்வாநுரூபமான ஆத்மகுணத்தையுடைய லக்ஷ்மிக்கு, அன்பா - அன்பையுடையையாய், என்னன்பேயோ - என்னன்புதானொருவடியாயிருக்கிறவனே! எனக்கு-, ஆராவமுதாய்-நிரதிஶயபோக்யனாய், எனது ஆவியை-(ஹேயமான) என்னுடைய ப்ரக்ருதியையும், இன்னுயிரை - விலக்ஷணமான ஆத்மாவையும், மனக்கு-ஹ்ருதயத்துக்கு, ஆராமை - த்ருப்திபிறவாதபடி விரும்பி, மன்னி - நிரந்தரமாக, உண்டிட்டாய் - புஜித்தாய்; இனி - இனிதொடங்கி, உண்டொழியாய் - நீகுறையும் †புஜிப்பித்தே விடவேணும் ஈஶ்வரனுக்கு நிருபாதிகபோக்த்ருத்வமும் சேதநனுக்கு போக்யத்வமுமிறே ஸ்வாபாவிகம்; அதினுடைய அநுபவஜநித ப்ரீதியாலே வருகிற பர்யவஸாநமிறே சேதநபோக்த்ருத்வமும், ஈஶ்வரபோக்யத்வமும். ஆகையிறே, "அஹமந்நம்" என்று - ஸ்வரூபத்தை நிர்த்தேசித்து, "அஹமந்நாத:" என்று-இவனுடைய போக்யத்வத்தையும் ஈஶ்வரனுடைய போக்த்ருத்வத்தையும்சொல்லி, "அஹம்" என்று - சைதந்ய ப்ரயுக்தமான பர்யவஸாநத்தாலே சேதநபோக்த்ருத்வத்தையும் சொல்லி முடித்தது.

இ.—ஆறாம்பாட்டில், பிராட்டிபக்கல் பண்ணும் அபிநிவேஶத்தை என் பக்கலிலே பண்ணி என்னை புஜித்தநீ, என்னை உபேக்ஷியாதே சடக்கென விஷயீகரித்தருளாய் என்கிறார்.

† புஜித்தாய், புஜித்தே என்றிருக்கலாமோ என்று தோன்றுகிறது.

[எனக்குஆராவமுதாய்] - தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாறன்றிக்கே ஸதா ஸேவ்யமுமாய் நித்யஸூரிகளெல்லாரும் கூட அநுபவிக்கும் உன்னை, ஸம்ஸாரியான எனக்குத்தந்தாய். [எனதாவியை]-என்னதென்னுமதுவே ஹேதுவாக,காமுகர் அபிமத விஷயத்தில் அழுக்கைவிரும்புமாபோலே என்னுடம்பை விரும்பினாய். [இன்னுயிரை] - அதுதன்னை நன்றென்று விரும்புகையாலே, அதிலும் தண்ணிதான ஆத்மாவைவிரும்பினாய். 'இன்னுயிர்' என்று - செவ்வாய்க்கிழமையை மங்களவாரம் என்னுமாபோலே யென்னுதல்; அவன்தலையாலே சுமக்கிறபடியாலே சொல்லுதல். [மனக்காராமை] - மனஸ்ஸுக்குஆராமை. மனக்கு-மனஸ்ஸுக்கு. [மன்னிஉண்டிட்டாய்]-விரும்பி நிரந்தரமாக புஜித்தாய். [இனியுண்டொழியாய்] - நீ தொடங்கின கார்யத்தை நடுவே குறை கிடக்கவிடாதேவிஷயீகரித்தேவிடாய். நீஆரம்பித்தகார்யத்திலேகுறைகிடப்பதுண்டோ? நீ இவ்வளவு புகுர நிறுத்துகைக்கு நான் ஸஹகரித்ததுண்டோ மேல் நானென்று செய்கைக்கு? [புனக்காயா இத்யாதி] - முன்பு நீமேல்விழுந்தது உனக்கு ஒருகுறை யுண்டாயோ? ஸ்ரீயானவள் தான் மேல்விழும் வடிவையுடையையாய்வைத்தன்றோ என்பக்கலிலே அபிநிவேஶித்தது. தன்னிலத்தில காயாப்போலேயாய்த்து வடிவிருப்பது. வாத்ஸல்யாம்ருதவர்ஷியாய்த்து கண்களிருப்பது. [செங்கனிவாய்] - சிவந்து கனிந்ததாய்த்து முறுவலிருப்பது. பிராட்டி விரும்பும் துறைகளிவையிவை. இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸத்ருஶமான அழகை உடையவளாய்ப் புஷ்பத்தில் பரிமளத்தை வகுத்தாற் போலேயிருக்கிற ஸௌகுமார்யத்தை யுடையவளாயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸ்நிக்தனானவனே! பிராட்டியழகு நாவால் துகைக்கவொண்ணாமையாலே 'உனக்கேற்கும்கோலம்' என்கிறார். [என் அன்பேயோ] - அவளுக்கு அன்பையுடையவன் என்கிறார். இங்கு இரண்டாகப் பிரிக்கவொண்ணாதபடி இருந்தானென்கிறார். [உண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்]- முன்பு இப்படி தலையாலேசுமந்துவைத்து உபேக்ஷித்தால் பொறுக்கப்போமோ!

ஈடு.—ஆறும்பாட்டு. பெரியபிராட்டியார்பக்கல்போலே என்பக்கல் அத்யந்தாபிநிவிஷ்டனாய், என்ப்ரக்ருதியிலும் ஆத்மாவிலும் அத்யாதரத்தைப் பண்ணி புஜித்த நீ, என்னை உபேக்ஷியாதே ஈண்டென விஷயீகரித்தருளாயென்கிறார்.

[எனக்காராவமுதாய்] - தேவஜாதியினுடைய உப்புச்சாறுபோலன்றியே, †(ஸதாஸேவ்யமாய்)நித்யஸூரிகளெல்லாருங்கூட அநுபவிக்கும் உன்னை ஸம்ஸாரியான எனக்குத்தந்தாய். [எனதாவியை] – என்னதென்னுமதுவே ஹேதுவாக, அபிமதவிஷயத்தில் அழுக்குகக்கும் காமுகனைப்போலே என்னுடம்பை விரும்பினாய். [இன்னுயிரை]- ஸமவதபிப்ராயத்தாலே தவதவநாறுகிறபடி. அன்றிக்கே, செவ்வாய்க்கிழமையை மங்களவாரமென்னுமாபோலே, ப்ரக்ருதியோடே ஸம்பந்திக்கையாலே தண்ணிதென்று சொல்லு

ஆறும்பாட்டு —எனக்காராவமுதுஇத்யாதி. 'கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பா என்னன்பே - எனதாவியையின்னுயிரை மனக்காராமைமன்னி யுண்டிட்டாயினியுண்டொழியாய்', என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்ததவதாரிகை - பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி.

"எனக்கு" என்றதுக்கு பாவம் - தேவஜாதி இத்யாதி. "ஆவியை" என்னுதே "எனது" என்றதுக்கு பாவம் - என்னதென்னும் இத்யாதி. "இன்னுயிர்" என்று தம்மை ஶ்லாகிக்கலாமோ? என்ன, த்வேதாபாவம் - ஸமவதபிப்ராயத்தாலே இத்யாதிவாக்யத்வயமும். தவதவநாறுகையாவது - மிகவும் தபோமர்ஷியாயிருக்கை. அதாவது - பாரதந்த்ர்யமர்ஷியாய் ஶ்லாக்யமா

† குண்டலிதம் இருபத்திநாலாயிர மென்கிறார்கள்.

திருராகவுமாம். [மனக்காராமைஇத்யாதி] - (மனக்கு) மநஸ்ஸுக்கு. [ஆராமை] - அமையாமை. [மன்னியுண்டிட்டாய்] - நிரந்தரமாக ஸ்வீகரித்தாய் - [இனியுண்டொழியாய்]-நீ தொடங்கினகார்யத்தையும், நடுவேகுறைகிடக்கவிடாதே, ஸ்வீகரித்து விடாய். †(நீ ஆரம்பித்தகார்யத்தில் குறைகிடப்பதுண்டோ ?) நீ இவ்வளவுபுகுரநிறுத்துகைக்கு நான் ஸஹகரித்ததுண்டோ? உன்காரியத்துக்கு உன்னை வேண்டிக்கொள்ளவேணுமோ? இவருடைய அம்ருதத்துக்கு ஹோக்த்ருத்வம் உண்டு காணும்!. [புனக்காயாஇத்யாதி] - இவ்வாத்மாவையும் இதினுடைய ஶரீரத்தையும் விரும்புகை உனக்குச் சேருமோ? நீயுகந்தார்க்குச்சேருமோ? [புனக்காயாநிறத்த] - தன்னிலத்தில் அலர்ந்த காயாப்போலேயாய்த்து வடிவிருப்பது. [புண்டரீகக்கண்] - வாத்ஸல்யாம்ருதவர்ஷியாயாய்த்துக் கண்களிருப்பது. [செங்கனிவாய்] - சிவந்து கனிந்தாய்த்து முறுவலிருப்பது. பிராட்டிவிரும்பும் துறைகளிறே இவை. [புனக்காயாவித்யாதி] - அக்காயா தாமரை பூத்துக் கனியப்பழுத்தாற்போலேயாய்த்து, திருமேனியும் திருக்கண்ணும் திருப்பவளமுமிருப்பது. [உனக்கேற்கும்]- இவனோபாதி வாசா விமர்த்திக்கைக்கும் பொறாத ஸௌகுமார்யத்தையுடையவள். இப்படிப்பட்ட உனக்கு ஸத்ருஶமான அழகையுடையளாய், புஷ்பத்தில் பரிமளத்தைவடித்து வகுத்தாற்போலேயிருக்கிற பிராட்டிக்கு ஸ்நிக்தனானவனே! உனக்கேற்கும் கோலமேன்று - அவ்வழகையிங்கே யதிதேசிக்கிறார். ந்யாயாதிதேசம் பண்ணுகிறார். [கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பா! என்னன்பேயோ!] - அவள்பக்க லன்பனென்று தோற்றியிராநின்றது; தம்முடைய பக்கல் அன்பென்றும் அதுஉடையனென்றும், தெரிக்கப் போகிறதில்லை;

யிருக்கை. "க்ஷலெநு ஶாதூஶாவேஶ்ரீ தவலஶூாநஶவாஶநாக" என்றவிடத்திலே பாரதந்த்ர்யமிறே தபஸ்ஸென்றது. அமையாமை - த்ருப்திபிறவாமல். உண்டிட்டாய் - உண்டாய். இனி உண்டொழியாய் - இனி விஷயீகரித்துவிடாய். இத்தால் ஶாவம் - நீயிவ்வளவு இத்யாதி. "உண்டிட்டாய்" என்றத்தைப்பற்ற - உன்காரியத்துக்கு இத்யாதி. ஆராவமுதானவனை - "உண்டிட்டாய்" என்கையாலே ஶாவம் - இவருடைய இத்யாதி. கீழையும் கூட்டிக்கொண்டு "கோலமலர்ப்பாவைக்கன்பா" என்னுமளவுக்கும் ஶாவம் - இவ்வாத்மாவையும் இத்யாதி. நீயுகந்தார்க்குச் சேருமோ-ஹேயனான என்னை விரும்புகை நீயுகந்தவிஷயமான பிராட்டிக்குச் சேருமோவென்றபடி. "புனக்காயா" இத்யாதியை "உனக்கேற்கும்" இத்யாதியோடேகூட்டி ஶாவம் - பிராட்டி விரும்பும் இத்யாதி. உத்ப்ரேக்ஷிக்கிறார்-புனக்காயா இத்யாதி. அவனவயவங்களைப்போலே இவளுடைய விக்ரஹாதிகளை வர்ணியாமல், "உனக்கேற்கும்" என்றத்தால் பலித்தஶாவம்-இவனோபாதி இத்யாதி. வாசாவிமர்த்திக்கைக்கும் பொறாதவென்றது - "வாஙிாஶஹெஶஷிழ" இத்யாதியைப்பற்ற. ஶப்தார்த்தம் - இப்படிப்பட்ட இத்யாதி. வடித்து - வடிக்கட்டி. வகுத்தாற்போலே - ஆக்ருதியாக்கினாற்போலே. 'இவனோபாதி' இத்யாதிவாக்யத்தோடே உனக்கேற்கும் இத்யாதிவாக்யத்துக்குச் சேர்த்தி. அவ்வழகு என்றது - "புனக்காயா" இத்யாதியைக்கடாக்ஷித்து. அதிதேசிக்கிறார் - ஏறிடுகிறார். அதிதேசிப்பது ஸர்வதா ஸாம்யமுண்டானவிடத்திலேயன்றோ, காளமேக நிபஶ்யாமமான நிறம் முதலானவற்றை * ஹிரண்யவர்ணையான இவளிடத்திலே யதிதேசிக்கக் கூடுமோவென்ன - ந்யாயாதிதேசம் இத்யாதி. அதாவது - ஸ்வரூபாதிதேசம் பண்ணுகிறதன்று. அவனைப்போலே இவளும் அழகுடையவளென்கிறதென்றபடி. ஸ்வரூபாதிதேசமென்றும், ந்யாயாதிதேசமென்றும் இரண்டு. ஸ்வரூபாதிதேசமாவது - ஸர்வதாஸாம்யம் கொள்ளுகை; ந்யாயாதிதேசமாவது - அதுபோலே இதுவும் ஶ்லாக்யமாயிருக்குமென்கை. "அன்பா" என்னுதே "என்னன்பே" என்றதுக்கு ஶாவம் - அவள்பக்கல் இத்யாதி. அன்பனென்று - அன்பையுடையவனென்று. அன்புதானாகச்சொல்லுவானென்னென்ன ஜ்ஞாதாவை இத்யாதி. இதுக்குப்ரமாணம் -

† குண்டலிதம் இருபத்துநாலாயிர மென்கிறார்கள்.

ஜ்ஞாதாவை ஜ்ஞாநமென்னுமாபோலே. "தத்குணஸாரத்வாத்து தத்வ்யபதேஶ:" (தத்குணஸாரத்வாத்துதத்வ்யபதேஶ:). (௬)

ஏழாம் பாட்டு.

கோலமலர்ப்பாவைக்குஅன்பாகிய என்அன்பேயோ
நீலவரைஇரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததொப்ப
கோலவராகமொன்றாய் நிலம்கோட்டிடைக்கொண்டஎந்தாய்!
நீலக்கடல்கடைந்தாய்!உன்னைப்பெற்றுஇனிப்போக்குவனே.

ஆ —(கோலமலர்ப்பாவைக்கு.) - பெரியபிராட்டி பக்கலிலும் ஸ்ரீபூமிப் பிராட்டிபக்கலிலும் பண்ணும் வ்யாமோஹத்தை என்பக்கலிலே பண்ணிக்கொண்டு என்னை ஸ்வீகரித்தருளின உன்னைப் பெற்று இனிவிடுவேனோ? என்கிறார்.

ஒ.—ஏழாம்பாட்டில், நான் பெரியபிராட்டியார்பரிக்ரஹமாகையாலே ப்ரளயார்ணவமக்நையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை யெடுத்து அவளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினாற்போலேயும், கடலைக்கடைந்து பெரியபிராட்டியாரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினாற்போலேயும் ஸம்ஸாரார்ணவமக்நனான என்னையெடுத்து என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினாய்; என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப்பெற்று வைத்து இனித்தப்பவிடுவேனோ? என்கிறார்.

[கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என்னன்பேயோ] - பெரிய பிராட்டியாருக்கு ஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே ஸ்நேஹத்தைப்பண்ணினவனே! [நீலவரை யிரண்டுபிறைகவ்வி நிமிர்ந்ததொப்ப] - ஓர் அஞ்சனகிரி இரண்டு பிறையைக் கவ்விக்கொண்டு நிமிர்ந்தாற்போலே. நீலக்கடலென்று - கடைந்தருளுகிற எம்பெருமானுடைய திருநிறம் நிழலிட்டபடியைச் சொல்லுகிறது.

ப.—அநந்தரம், ஆஶ்ரிதரக்ஷகனாக உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனி விடுவேனோ என்கிறார்.

கோலம்-வடிவழகையும், மலர் - போக்யதையையுமுடையளான, பாவைக்கு-பிராட்டிக்கு, அன்பாகிய - உகப்பானவத்தாலே, என் - என்பக்கலிலும், அன்பேயோ-அதிப்ராவண்யத்தையுடையையாய், ("ஸர்வஸ்ரித்தொநிஜவாவமொக்ஷஹாநு" என்கிறபடியே), நீலவரை - நீலரத்நகிரியானது, இரண்டுபிறை - இரண்டுபிறையை, கவ்வி -, நிமிர்ந்ததுஒப்ப - எழுந்திருந்தாற்போலே, கோலம் - விலக்ஷணமான வடிவழகையுடைத்தாய், ஒன்று - அத்விதீயமாயிருப்பதொரு, வராகமாய் - மஹாவராஹமாய், நிலம் - பூமியை, (ப்ரளயத்திலேபுக்கு முழுகியெடுத்து), கோட்டிடைக்கொண்ட - திருவெயிற்

தத்குண இதி. "தத்குணஸாரத்வாத்துதத்வ்யபதேஶ: ப்ராஜ்ஞவத்" இதிஶாரீரகமீமாம்ஸாயாம். அஸ்ய தஸ்ஶேஷ்யம் வ்யாவர்த்தயதி. தத்குணஸாரத்வாத் - விஜ்ஞாநகுணஸாரத்வாத், ஆத்மநஸ்தத்வ்யபதேஶ:, † விஜ்ஞாநமிதிவ்யபதேஶ: ப்ராஜ்ஞவத்-யதா "ஸத்யம்ஜ்ஞாநமநந்தம் ப்ரஹ்ம" இதி விபஶ்சித: ப்ராஜ்ஞஸ்ய ஜ்ஞாநஶப்தேந வ்யபதேஶ:, தத்வதித்யர்த்த:. உத்தரார்த்தத்தை யநுஸந்தித்துப் பூர்வார்த்தத்தை யநுஸந்திப்பது அந்வயம்.'இனி புண்டொழியாய்' என்று க்ரியை. (௬)

---

† ஶாரீரக மீமாம்ஸாயாம் - (௨ - ௩ - ௨௦).

றிலேவைத்த அபதாநத்தாலே, எந்தாய் - (என்னை, ஸம்ஸாரத்தில்நின்றும் எடுக்குமாகாரத்தை ப்ரகாசிப்பிக்கும்) ஸ்வாமியாய், நீலம் - (உன்வடிவின் நிழலீட்டாலே) நீலமான, கடல் - கடலை, கடைந்தாய் - கடைந்து அருந்தொழில்செய்து ஆஸ்ரிதரைரக்ஷித்தவனே! உன்னை - (இப்படிபுருஷகாரபூர்வகமாக எனக்குநல்லையாய் என்னைரக்ஷித்தவனை) உன்னை, பெற்று - லபித்துவைத்து, இனி - கைபுகுந்தபின்பு, போக்குவனோ - நழுவவிடுவேனோ? நீலக்கடலென்று - நீலரத்நத்தையுடைய கடலென்றுமாம்.

இ.—ஏழாம்பாட்டில், ப்ரளயார்ணவமக்நையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியையெடுத்து அவளோடே கலந்தாற்போலேயும் கடலைக்கடைந்து பிராட்டியோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தாற்போலேயும் பிராட்டி பரிக்ரஹமான என்னை ஸம்ஸாரார்ணவத்தினின்று மெடுத்து என்பக்கலிலே அதி வ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனித்தப்பவிடுவேனோ என்கிறார்.

[கோலமலர் இத்யாதி] - பிராட்டிபக்கல் ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே அந்தஸ்நேஹமே ஹேதுவாக அவள்பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணனானவனே! "சராமூலையிலே இவர் அருளிச்செய்த வார்த்தை ரஹஸ்யத்தின்படியாயிருந்தபடி கண்டீரே!" என்று சீயரைக்குறித்து பட்டர் அருளிச்செய்தார். ப்ராதிகூல்யத்தைக் கணக்கப்பண்ணினார்பக்கலிலும் நால்டிவரநின்றதுவே ஹேதுவாக ரக்ஷகனும் ஈஶ்வரன் என்னுமிடம், காகவிபீஷணாதிகள்பக்கலிலே கண்டதிறே; "க்ருதாபராதஸ்ய" என்றும், "நத்யஜேயம்" என்றும் அவ்வளவன்றிக்கே தனியிருப்பிலே தர்ஜநபர்த்ஸநாதிகளாலே நலிந்த ராக்ஷஸிகள்பக்கலிலே திருவடிஎதிர்க்க, "கார்யம் கருணமார்யேண ந கஶ்சிந் நாபராத்யதி" என்றும் நீர்மையிறே பிராட்டி நீர்மை.

[நீலவரையித்யாதி] - "ததஸ்ஸ கீர்த்யா..... நீலஜீமூதஸந்நிபம்": ஓர்அஞ்ஜநகிரி இரண்டு பிறையைக்கவ்விக்கொண்டு நிமிர்ந்தாற்போலே. பிறையில் மறுவோபாதியாய்த் திருவெயிற்றிற்கிடந்த பூமி. [கோலவராகம்] - *மாசுடம்பில் நீர்வாரநின்ற நிலையிறே இவர்க்குஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து: "பாசிதூர்த்துக்கிடந்தபார்மகட்கு" என்கிறபடியே ப்ரணயினி அழுக்கோடேயிருக்கத் தாமானபடியே வருவராகில் ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமாமித்தனையிறே. அவன் அழிவுக்கிட்ட வடிவைப்பற்றியிறே இவர் ஆலத்திவழிக்கிறது. [ஒன்றாய்] - வராஹஸஜாதீய மாத்ரமென்னுதல், த்ரைலோக்யத்தையும் கண்செறியிட்டாற்போலே விம்மவளர்ந்தபடியாலே அத்விதீயமென்னுதல். [நிலங்கோட்டிடைக் கொண்ட எந்தாய்] - ப்ரளயங்கொண்ட பூமியை அண்டபித்தியிலேபுக்குத் திருவெயிற்றிலே கொண்டு உத்தரித்தாற்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவங்கொண்ட என்னை எடுத்தவனே! [நீலக்கடல் கடைந்தாய்] - பிராட்டியை லபிக்கைக்காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நீலக்கடல்] - கடைகிறவனுடைய நிழலீட்டாலேயாதல்; ஸகலௌஷதிகளையும் பொகடுகையால்வந்த நிறவேறுபாடாதல்: நிறத்தாலே - நீலரத்நத்தைச்சொல்லிற்றாய் தத்ப்ரசுரமான ரத்நாகரமென்னுதல். உன்னைப்பெற்று இனிப்போக்குவனோ? ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும் பிராட்டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும் என்னைப் பெறுகைக்காகப் பண்ணி என்னைக் கிட்டினபின்பு உன்னைப்போகவிடுவேனோ? நீ க்ருஷிபண்ண, பலத்திலே அந்வயித்த நான் கைப்பட்ட ஸம்பத்தை விடக்ஷமனோ?

ஈடு.—ஏழாம்பாட்டு. நான் பெரியபிராட்டியார் பரிக்ரஹமாகையாலே ப்ரளயார்ணவமக்நையான ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியையெடுத்து அவளோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினாற்போலவும், கடலைக்கடைந்து பெரிய பிராட்டியாரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளினாற்போலவும், ஸம்ஸாரார்ணவமக்நனான என்னை யெடுத்து என்னோடே ஸம்ஶ்லேஷித்தருளி என்பக்கலிலே அதிவ்யாமோஹத்தைப்பண்ணின உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித் தப்பவிடுவேனோ? என்கிறார்.

[சோலமலர்ப்பாவைக்கன்பாகிய என் அன்பேயோ] - † (பிராட்டிபக்கல் ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே அந்த ஸ்நேஹமே ஹேதுவாக அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணனானவனே!) பட்டர் சரமதஶையிலே யருளிச்செய்தவார்த்தை - † "(ரஹஸ்யத்தின்படியாயிருந்தபடி கண்டதே.) இப்பாட்டை நம்முடையார் த்வயத்தோடே யநுஸந்திப்பது - பெரியபிராட்டியார்க்குஸ்நேஹியாகையாலே அவள் பரிக்ரஹமான நமக்கு அன்பனும் என்றஅநுஸந்திப்பது"என்று‡(சீயரைக்குறித்தருளிச் செய்தார்) "திருமாலென்னையாளுமால்" என்னும்படியே தம்முடையஅன்புக்கடி சொல்லுகிறார். அந்தஃபுர பரிகரமன்றோ, என்னன்புக்கு அடியில்லையோ? [நீலவரையித்யாதி] - ஓர் அஞ்சநகிரி இரண்டுபிறையைக் கவ்வி நிமிர்ந்தாற்போலே. பிறையில் மறுவோபாதியாய்த்து திருவெயிற்றிற்கிடந்த பூமி. [கோலவராகம்] - * மாசுடம்பில் நீர்வாராநின்றநிலையிறே இவர்க்கு ஆலத்திவழிக்க விஷயமாய்த்து; "பாசிதூர்த்துக்கிடந்தபார்மகள்" என்கிறபடியே ப்ரணயிநி அழுக்கோடேயிருக்கத் தாமானபடியே வருவராகில் ப்ரணயித்வத்துக்கு நமஸ்காரமாமித்தனையிறே. அவனழிவுக்கிட்ட வடிவுக்கிறே இவர் ஆலத்திவழிக்கிறது. [ஒன்

ஏழாம்பாட்டு.—கோலமலர் இத்யாதி. பூம்புத்தாணத்தையும் ஸமுத்ரமதநத்தையும் அருளிச்செய்கிறவருடைய ஹாவத்தை விசதீகரியாநின்றுகொண்டு, "உன்னைப்பெற்றினிப் போக்குவனோ" என்றத்தைக் கடாக்ஷித்தவதாரிகை - நான் பெரியபிராட்டியார் இத்யாதி.

வடிவழகையும் போக்யதையையுமுடையளான பிராட்டிக்கு அன்பனானவத்தாலே என்பக்கலிலும் அதிப்ராவண்யத்தை யுடையவனேயென்று ஶப்தார்த்தம். பிராட்டிபக்கல் ஸ்நேஹாதிஶயத்தாலே அவள் பரிக்ரஹமான என்பக்கலிலே அதிப்ரவணனாயிருக்குமென்னுமதுக்கு ஸம்வாதம் - பட்டர் இத்யாதி. த்வயத்தோடே என்றது - த்வயார்த்தத்தோடேயென்றபடி. அநுஸந்திக்கும் ப்ரகாரமேதென்ன-பெரியபிராட்டியார்க்கு இத்யாதி. பெரியபிராட்டியார்க்கு ஸ்நேஹியானது தம்முடைய அன்புக்கடியோ? என்ன - திருமால் என்னை இத்யாதி. என்னையடிமை கொள்ளுகையிலே வ்யாமோஹத்தையுடையவனென்று வ்யாமோஹத்துக்கு அவன் பரிக்ரஹத்தை அடியாகச் சொன்னாற்போலே, இங்கும் அன்புக்கடியாக அத்தையே சொல்லுகிறாரென்றபடி. விவரணம் - அந்தஃபுர இத்யாதி. "மால்" என்று - வ்யாமோஹம். தார்ஷ்டாந்திகத்தில் சொன்ன பூமிக்கு உபமாநமாம் த்ருஷ்டாந்தத்தில் ஶப்தமேதென்ன - பிறையில் இத்யாதி. ஈஶ்வரன் பரிக்ரஹித்ததாகையாலே வந்தகோலமென்னுதல், ப்ரணயித்வகுணத்தால்வந்த கோலமென்னுதல்; முந்தினத்தை யருளிச்செய்கிறார் - மாசுடம்பில் இத்யாதி. இரண்டாவது - பாசிதூர்த்து இத்யாதி. நாய்ச்சியார் திருமொழி. மாசுடம்பில் - அழுக்குடம்பில். பாசிதூர்த்து - பாசியடைத்து. முந்தின அர்த்தவிவரணம் - அவனழிவுக்கு இத்யாதி. அழிவுக்கிட்டவடிவுக்கு - தன்மேன்மையை விட்டு நீர்மையைக்கொள்ளுகைக்காகக்கொண்ட வராஹவேஷத்துக்கென்றபடி. ஆலத்திவழிக்கை- ஆலத்தியெடுக்கை: த்ருஷ்டிதோஷபரிஹாரம் பண்ணுகையென்றபடி. "ஒன்றாய்" என்றதுக்கு,

---

† குண்டலிதமிரண்டும் இருபத்துநாலாயிரமென்கிறார்கள்.

‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்கிறார்கள்.

ருய்] - வராஹஸஜாதீயமாத்ர மென்னுதல்; த்ரைலோக்யத்தையும் கண்செறியிட்டாற்போலே விம்மவளர்ந்தபடியாலே அத்விதீயமென்னுதல் [நிலங்கோட்டிடைக்கொண்டவெந்தாய்] - ப்ரளயங்கொண்டபூமியை அண்டபித்தியிலேபுக்குத் திருவெயிற்றிலே கொண்டு உத்தரித்தாற்போலே, ஸம்ஸாரார்ணவங்கொண்ட என்னை யெடுத்தவனே! [நீலக்கடல்கடைந்தாய்]-பிராட்டியை லபிக்கைக்காகக் கடலைக்கடைந்தவனே! [நீலக்கடல்] - கடைகிறவனுடைய நிழலீட்டாலேயாதல்; ஸகலௌஷதிகளையும் போகடுகையால் வந்த நிறவேறுபாடாதல்; நிறத்தாலே - நீலரத்நத்தைச்சொல்லிற்றாய், தத்ப்ரசுரமான ரத்நாகரமென்னுதல். [உன்னைப்பெற்று இனிப்போக்குவனோ] - ஸ்ரீபூமிப்பிராட்டியை லபிக்கைக்குப் பண்ணினவ்யாபாரத்தையும், பிராட்டியை லபிக்கைக்குப்பண்ணின வ்யாபாரத்தையும், என்னைப்பெறுகைக்காகப்பண்ணி, என்னைக் கிட்டப்பெற்றபின்பு உன்னைப்போகவிடுவேனோ? நீ க்ருஷிபண்ணின பலத்திலே யத்நம்பண்ணாத நான் கைப்பட்ட ஸம்பத்தை விட க்ஷமனோ? (எ)

எட்டாம் பாட்டு.

பெற்றுஇனிப்போக்குவனோ? உன்னை என்தனிப்பேருயிரை
உற்றஇருவினையாய் உயிராய்ப்பயனாயவையாய்
முற்ற இம்மூவுலகும் பெருந்தூறாய்த்தூற்றில்புக்கு
முற்றக்கரந்தொளித்தாய் என்முதல்தனிவித்தேயோ!

ஆ,—(பெற்றுஇனி.) - புண்யபாபரூபகர்ம தத்பலபோக்த்ருசேதந கர்மபலபோகோபகரண ப்ரக்ருதி ஸர்வஜகதந்தராத்மபூதனாய், ஸர்வஜகத்காரணமாய், ஸர்வைச்வர்யனாயிருக்கிற இருப்பையுங்கூட எனக்குக்காட்டித் தந்தருளி, எனக்கு தாரகனாயிருந்த உன்னைப் பெற்று இனிவிடுவேனோ? என்கிறார்.

ஒ.—எட்டாம்பாட்டில், அத்யந்த துர்ஜ்ஞேயனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித்தப்பவிட உபாயமில்லை என்கிறார்.

[பெற்று இனி என்று தொடங்கி] – அத்யந்தவிஸஜாதீயனாயிருந்து எனக்கு மிகவும் ஸத்தாதாரகனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனித் தப்பவிடுவேனோ? [உற்ற என்று தொடங்கி] - ஆத்மாவைப்பற்றி விடாதேயிருக்கிற புண்யபாபரூப கர்மங்களையும் ஆத்மாத் தன்னையும் கர்மபலமானவற்றையும் இவையெல்லாமாகிற துர்ஜ்ஞேய

மூந்தினது - அல்பத்திலே; இரண்டாவது - மஹத்த்வத்திலே. கண்செறியிட்டாற்போலே - மறைத்தாற்போலே. விம்மவளர்ந்த - அதிகமாக வளர்ந்த. 'ப்ரளயார்ணவமக்நையான' - இத்யாத்யவதாரிகாவாக்யத்திற் சொன்ன பாவத்தை இங்கே விசதீகரிக்கிறார் - ப்ரளயங்கொண்ட இத்யாதி. 'திருப்பாற்கடலையன்றோ கடைந்தது? "நீலக்கடல்" என்கிறதென்?' என்ன,—த்ரோதா பரிஹரிக்கிறார் - கடைகிறவனுடைய இத்யாதி. "எந்தாய்" என்றத்தை - "நீலக்கடல்கடைந்த - எந்தாய்" என்று மேலிற்பதத்திலும் கூட்டி பாவம் - ஸ்ரீபூமி இத்யாதி. "பெற்றினிப்போக்குவனோ" என்றதுக்கு பாவம் - நீ க்ருஷி இத்யாதி. (எ)

ஸ்வபாவமான த்ரைலோக்யமாகிற தூற்றையுண்டாக்கி அந்த துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவமான ஜகத்தினுள்ளேபுக்கு எங்கும் வ்யாபித்துத் தெரியாதபடி நின்றாய். [என்முதல் தனிவித்தேயோ] - எனக்கு முதலிலே இச்சையுமின்றிக்கேயிருக்க உன்பக்கலிலே ஔந்முக்யத்தைப் பிறப்பித்தவனே!

ப—அநந்தரம், ஊராவருமனும்படி ஸர்வாந்தராத்மாவாய் எனக்கு ப்ராபகனான உன்னைப் பெற்றுவைத்துக் கைவிடுவேனோவென்கிறார்.

உற்ற, † இருவினை ஆய் - இரண்டுவகைப்பட்ட புண்யபாபரூபகர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய், உயிர் ஆய் - (கர்மவஶ்யனான ஆத்மாவுக்கு) நியந்தாவாய், அவையாய்ப் பயன் ஆயவை ஆ - அந்தக் கர்மங்களாலுண்டான ஸுகது:கங்களுக்கு ப்ரதாதாவாய்க் கொண்டு, இம்மூவுலகும்-இந்தஜகத்த்ரயம், முற்ற-எல்லாமாகிற, பெருந்தூறு ஆய்-பெரிய தூற்றை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், தூற்றில்புக்கு - (கர்மநிபந்தநமாக ப்ரவேஶித்தார்க்கு புறப்படவழியில்லாத)பெருந்தூற்றிலே (ஸ்வஸங்கல்பத்தாலே ஸ்வதந்த்ரனாய்)ப்ரவேசித்து, முற்றக்கரந்து-ஒருப்ரகாரத்தாலும் அறியவொண்ணாதபடி, ஒளித்தாய்-(ஸூக்ஷ்மரூபனாய்க்கொண்டு)மறைந்து நிற்குமவனாய், என்-எனக்கு(உன்னைக்கிட்டுகைக்கு), முதல் தனிவித்தேயோ-ப்ரதமஸுக்ருதமான அத்விதீயகாரணமானவனே! உன்னை-(எனக்குநிருபமாய் அபரிச்சிந்நமான ப்ராணபூதனாயிருக்கிற) உன்னை, பெற்று - கைபுகுரப்பெற்று வைத்து, இனி - உன்னைவிடில் முடியும்படியான அவஸ்தை பிறந்தபின்பு, போக்குவனோ - விடவிரகுண்டோ? 'ஓ' என்கிற அசை - 'விடில்செய்வதென்?' என்கிற விஷாதத்தைக் காட்டுகிறது.

இ.—எட்டாம்பாட்டில், மிகவும் துர்ஜ்ஞேயனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிட உபாயமில்லை என்கிறார்.

[பெற்றுஇனிப் போக்குவனோ இத்யாதி] - ஓர்அச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த்தாகில் போகிறதென்றிருக்கிறேனோ? ஸமஸ்தகல்யாண குணாத்மகனாய் எனக்கு ஸத்தாஹேதுவான உன்னைப் பெற்றுவைத்து நான் விடுவேனோ? ஸர்வஜ்ஞனாய் ஸ்வதந்த்ரனாயிருக்கிறவனை விடுவேனோ என்கிறதுக்கு ஹேது — தன்னையொழிய ஜீவிக்கமாட்டாமை தோற்றவிருந்தால் அவன் கால்வாங்கமாட்டானென்னுமத்தாலே. இத்தலையில் *நத்யஜேயமிருக்கிறபடி. [என்தனிப்பேருயிரை] - "உன்னை" என்றதின் வ்யாக்யானம்: உபமானரஹிதனாய், விபுவாய், எனக்கு தாரகனாயிருக்கிறவனை. சேதநனிற் காட்டில் வ்யாவ்ருத்தி சொல்லுகிறது. [உற்றவிருவினையாய்] - இவ்வாத்மாவோடு பிரிக்கவொண்ணாதபடி கலந்து, இருவகைப்பட்ட புண்யபாபங்களுக்கு நியாமகனாய். [உயிராய்] - அவற்றிலே சிறைப்பட்டுக்கிடக்கிற ஆத்மாவுக்கு நியாமகனாய். [பயனாயவையாய்] - அந்தப் புண்யபாபங்களுடைய பலங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். [முற்ற இம்மூவுலகும் இத்யாதி] - இவையெல்லாமாகிற த்ரைலோக்யமென்கிற தூற்றை உண்டாக்கி. பெருந்தூறென்கிறது - துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவமுண்டாகையாலே, இந்தலோகத்தின் உள்ளேபுக்கு எங்கும் வ்யாபித்து துர்ஜ்ஞேய ஸ்வபாவனாயிருந்தாய்! [என்முதல் தனி வித்தேயோ] - இப்படியிருந்துவைத்து உன்னை எனக்குப் பெறுகைக்கடியான அத்விதீயமான "மூலஸுக்ருதத்துக்கு உத்பாதகனாய் உன்பக்கலிலே ஔந்முக்யத்தைப் பிறப்பித்தவனே! இப்படிப்பட்டிருக்கிற உன்னை ப்ரதமஸுக்ருதத்துக்கும் உத்பாதகனாய்க்கொண்டு வந்து தரப்பெற்ற நான் உன்னைப் போக்குவனோ?

†. இங்கு க்ரந்தபாதமேற் பட்டிருக்கின்றது.

ஈடு.—எட்டாம்பாட்டு. அத்யந்த துர்ஜ்ஞேயனான உன்னைப் பெற்றுவைத்து இனிவிட உபாயமில்லை யென்கிறார்.

[பெற்றினிப்போக்குவனோவுன்னை] - ஓர் அச்சில்லாக்காசாய்ப் போய்த்தாகில் போகிறதென்றிருக்கிறேனோ? அத்யந்தவிஸஜாதீயனா யிருந்த எனக்கு மிகவும் யாரகனான உன்னைப்பெற்றுவைத்து இனிவிடுவேனோ? [உன்னை] - உன்னை நீயறியாயோ? [என் தனிப்பேருயிரை] - † (உபமாநரஹிதனாய், விபுவாய், எனக்குயாரகனாயிருக்கிறவனை)- "வரில்போகடேன், கெடில்தேடேன்" என்றிருக்கிற ஆத்மாவினளவோ? "உன்னை" என்கிறத்தை உபபாதிக்கிறது மேல். 'உலகங்கட்கெல்லாமோருயிரேயோ" என்கிற படியே - ஸர்வாத்மாவானஉன்னை. "பெற்றினிப்போக்குவனோ" என்கிறது - இதர லாஹங்களில் வ்யாவ்ருத்தி;"என் தனிப்பேருயிரை"என்கிறது-தம்மில் வ்யாவ்ருத்தி. [உற்ற இருவினையாய்] - உன்னை யொழிய வேறுசில கர்மங்களை ஸ்வதந்த்ரமாக நினைத்திருந்தேனாகிலன்றோ உன்னைவிடலாவது? ஆத்மாவைப்பற்றிவிடாதே கிடக்கிற புண்யபாபரூபகர்மங்களுக்கு நிர்வாஹகனாய். [உயிராய்] - அநுஷ்டாதாதான் உன்னதீநமன்றாகிலன்றோ உன்னைவிடலாவது? அநுஷ்டாதாவான ஆத்மாவுக்கு நிர்வாஹகனாய். [பயனாயவையாய்] - கர்மஃபலம் உன்னையொழிய ஸித்திக்குமென்றிருந்தேனாகிலன்றோ விடலாவது? அக்கர்மஃபலத்துக்கு நிர்வாஹகனாய். [முற்றவிம்மூவுலகும் பெருந்தூறாய்] - †(இவையெல்லாமாகிற த்ரைலோக்யமாகிற தூற்றையுண்டாக்கி) த்யாஜ்யமான ஸம்ஸாரந்தான் உன்னை யொழிய வேறென்று நினைத்திருந்தேனாகிலன்றோ விடலாவது? பெருந்தூறென்கிறது - ஸம்ஸாரம் புக்கவிடமும் போந்தவிடமும் தெரியப்போகாதேயிருக்குமென்று. ‡ (அதாவது - துர்ஜ்ஞேயஸ்வஹாவமாயிருக்கை.) [தூறாய்]–ஸம்ஸாரத்தை உண்டாக்கி. [தூற்றில்புக்கு]- இதினுள்ளே புக்கு. [முற்றக்கரந்து] - நீ வ்யாபியாததோரிடம் உண்டாகிலன்றோ விட

எட்டாம்பாட்டு.—பெற்றினி இத்யாதி. "முற்றக்கரந்தொளித்தாய் - பெற்றினிப் போக்குவனோ" என்றவற்றைக்கடாக்ஷித்தவதாரிகை - அத்யந்த இத்யாதி. "உன்னை" என்று - விலக்ஷணனான வுன்னையென்னுதல், துர்ஜ்ஞேயனானவுன்னை யென்னுதல்; மூந்தினத்தைக் காட்டுகிறார் - ஓர்அச்சில்லா இத்யாதி. இரண்டாவது - மேலே 'உன்னைநீயறியாயோ' என்றதிலே கண்டுகொள்வது. அச்சில்லாக்காசு - முத்ரையில்லாதகாசு; "உற்றவிருவினையாய்" என்றுதொடங்கி "முதற்றனிவித்தேயோ - என் தனிப்பேருயிரை - உன்னைப் பெற்றுவைத்து, இனிப்போக்குவனோ" என்று அந்வயமுகேநஹாவம் - அத்யந்தவிஸஜாதீயனாய் இத்யாதி. "பேருயிர்" என்றதுக்கு ஹாவம் - வரில்போகடேன் இத்யாதி. ஆத்மாவுக்கும் ஆத்மாவென்றபடி. உபபாதிக்கிறது மேல் என்றது - "என் தனிப்பேருயிரை" என்றுதொடங்கி மேலென்றபடி. "தனி" என்றதுக்கு ஹாவம் - உலகங்கட்கெல்லாம் இத்யாதி. இதரலாஹங்களில் என்றது - த்விவிதமான ஐஶ்வர்ய லாஹத்தை. தம்மில் என்றது - கைவல்யத்திலென்றபடி. "உற்றவிருவினையாய்" என்றதுக்கு ஹாவம் - உன்னையொழிய இத்யாதி. உற்ற - உற்றிருக்கிற. "உயிராய்" என்றதுக்கு ஹாவம் - அநுஷ்டாதா இத்யாதி. இதுக்கு ஹாவம் - கர்மஃபலம் இத்யாதி. பயனாயவையாய் - அந்தப்பயனாயென்றபடி. பயன் - பலம். அக்கர்மஃபலத்துக்கு - புண்யபாபரூபகர்மத்தினுடைய அந்த ஃபலத்துக்கென்றபடி. முற்றவுமான இம்மூவுலகுமென்கிற பெருந்தூற்றையுண்டாக்கி என்று ஶப்தார்த்தம். தூறாய் - தூற்றையுண்டாக்கி. "ஆய்" என்றது - ஆக்கியென்றபடி. தாத்பர்யம் - த்யாஜ்யமான இத்யாதி. ஸம்ஸாரமென்றதே, "பெருந்தூறு" என்கிறதென்? என்ன - பெருந்தூறென்கிறது இத்யாதி. தூற்றில்புக்கு - ஸம்ஸாரத்திலேபுக்கு. முற்றக்கரந்து - எங்கும் வ்யாபித்து. ஒளித்தாய் - துர்ஜ்ஞேய ஸ்வஹாவனாயிருந்தாயென்று ஶப்தார்த்தம்.

† குண்டலிதம் இருபத்திநாலாயிரமென்கிறார்கள். ‡ குண்டலிதம் ப்ரக்ஷிப்தமென்கிறார்கள்.

லாவது? [ஒளித்தாய்] - "யமாத்மாநவேத" (யமாத்மாநவேத) என்கிறபடியே வ்யாப்யங்களறியாதபடி நின்றாய். கண்ணுக்குவிஷயமானாயாகில் பிழையேனோ? [என்முதல் தனிவித்தேயோ] - அல்லாதார்க்கு வெளியிடாதேயிருந்து எனக்கு வெளியிட்டவனே! [முதல் தனிவித்தேயோ] - நான் ஓரடிவரநின்றேனாகில் ஆறியிருக்கலாய்த்திறே. எனக்கு ப்ரதம ஸுக்ருதமானவனே! (அ)

———

ஒன்பதாம் பாட்டு.

———

முதல்தனிவித்தேயோ! முழுமுவுலகாதிக்கேல்லாம்
முதல்தனிஉன்னையுன்னை எனைநாள்வந்துகூடுவேன்†நான்
முதல்தனிஅங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய்
முதல்தனிசூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்தமுடிவிலீயோ!

ஆ.—(முதல்தனி.) - நான் ஜடசரீரனாயிருக்கிற விருப்பைக் கண்டீராகில் இனி மற்றபேக்ஷிதமென்னென்னில்;—எனக்கு அதுவேபமையாது; நீ ஜடசரீரனா யிருக்கிறவிருப்பன்றியே, இவற்றோடு ஒருகலப்பின்றியே திருநாட்டிலே நீயாயிருக்கு மிருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

ஒ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், நான் ஜடச்சரீரனாயிருக்கிறஇருப்பை உமக்குக் காட்டக்கண்டீராகில் வேறு அபேக்ஷிதமென்னென்னில்,—எனக்கு அத்தால் போராது; திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணனாயிருக்கிற இருப்பையும் காணவேணு மென்கிறார்.

[முதல்தனியென்று தொடங்கி] - மூவுலகு தொடக்கமானவற்றுக்கு ஒன்றொழியாமே எல்லாவற்றுக்கும் காரணமானவனே! ப்ரதானனாய் ஒப்பின்றிக்கே ஜ்ஞாந விகாத்யாதிகளால் பரிபூர்ணனான உன்னை, நான் என்று வந்துகூடுவேன்? [முதல் தனியென்று தொடங்கி]-மஹதாதி விகாரங்களுக்கு ஒப்பில்லாத காரணமாய்க் கார்யங்களெங்கும்முற்றும்வ்யாபித்துச்சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக் கிடான நிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவாய், தனக்கொப்பின்றிக்கே நியாமகமாய், ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களையுடைய பத்துதிக்கும் வ்யாபித்து அபரிச்சேத்யமாயுள்ள ஆத்மதத்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே!

ப.—அநந்தரம், காரணகார்யோபயாவஸ்த்தமான ஸகல சேதநாசேதநங்களுக்கும் ப்ரகாரித்வாதிகளாலே ப்ரயாநனாய், தத்வ்யாவ்ருத்தமான விலக்ஷணஸ்வரூப குணாதிகளையுடைய உன்னை என்றுவந்து கிட்டக்கடவேனென்கிறார்.

இத்தால் பாவம் - கண்ணுக்கு இத்யாதி. "என்" என்றதுக்குபாவம் - அல்லாதார்க்கு இத்யாதி. தனி - அத்விதீயமான, முதல்வித்துண்டு - ப்ரதமஸுக்ருதம், அதுக்குக்காரணமானவனே என்று பப்தார்த்தம். 'உற்றவிருவினையாய்' என்று தொடங்கி, 'முதல்தனிவித்தேயோ - என்தனிப்பேருயிரான - உன்னை - பெற்றுஇனிப்போக்குவனோ' இத்யந்வயம். (அ)

† 'யான்' என்றும் பாடம்.

முழுழுவுலகு ஆதிக்குஎல்லாம் - அவிகல்பபூர்ணமான ஜகத்த்ரயம் முதலான ஸமஸ்தவஸ்துக்களுக்கும், முதல் - ப்ரதாநமான நிமித்தகாரணமாய், தனிவித்தேயோ-(ஸஹகாரிநிரபேக்ஷமாய்) அத்விதீயகாரணமான உபாதாநமாய், அங்கும்இங்கும்-(கார்யபூதமான ஜகத்தில்) அண்டாத்பஹிர்பூதமாயும் அந்தர்க்கதமாயுமிருக்கிற, முழுமுற்றுறு - பூர்ணமான ஸமஸ்தபதார்த்தங்களையும் வ்யாபித்து, முதல்தனி-அத்விதீய காரணமாய், வாழ் - (போகமோக்ஷங்களாகிற) வாழ்ச்சிக்குவிளைநிலமான, பாழ்ஆய் - மூலப்ரக்ருதிக்கு நியாமகனாய், முதல்-(ப்ரக்ருதிப்ராக்ருத நியந்த்ருத்வத்தாலே) ப்ரதாநனாய், தனி - (அசித்ஸ்வபாவ வ்யாவ்ருத்தியாலே) நிருபமமாய், சூழ்ந்து அகன்று- (தர்மபூதஜ்ஞாநமுகத்தாலே)வ்யாப்தமாய்க்கொண்டு,ஆழ்ந்துஉயர்ந்த—பத்துத்திக்கிலுமுண்டாய், முடிவிலீயோ - (நித்யமான ஆத்மவர்க்கத்துக்கு) நியந்தாவானவனே! முதல் - இப்படி ஸர்வப்ரதாநனைக்கொண்டு, தனி - நிருபமமான, உன்னை -, உன்னை - (அந்த ஜகதாகாரத்திலன்றியே அத்யந்தவ்யாவ்ருத்தமான விலக்ஷணஸ்வரூபகுண விசிஷ்டனாய்க்கொண்டிருக்கிற) உன்னை, நான் - (ப்ராபித்தநுபவிக்கப்பெறாமைபாலே பெருவிடாய்ப்பட்டிருக்கிற) நான், எனைநாள் - எந்நாள், வந்துகூடுவன் - வந்துகூடக்கடவேன்?

இ.—ஒன்பதாம்பாட்டில், ஜகத்துக்கெல்லாம் சரீரியாயிருக்கிறஇருப்பைக் காட்டியருளக் கண்டேன்; அத்தால்போராது; பரமபதத்திலே வ்யாவ்ருத்தமாக, பூர்ணனாயிருக்கிறஇருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

[முதல்தனி இத்யாதி] - ஒன்றொழியாதபடி த்ரைலோக்யம் தொடக்கமானவற்றுக்கெல்லாம் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே! [முதல்] - நிமித்தகாரணம். [தனி] - ஸஹகாரிகாரணம். [வித்து] - உபாதாந காரணம். [முதல் தனியுன்னை] - இதுக்கெல்லாம் ப்ரதாநனாய் உபமானரஹிதனாயிருந்துள்ள உன்னை. [உன்னை] - ஜகத்காரணமாய் ப்ரதாநனாய் உபமானரஹிதனா யிருக்குமளவன்றியே, நித்யவிபூதியிலே அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனாய் ஸமஸ்த கல்யாணகுணயுக்தனாய் நித்யஸூரிகள் அநுபவிக்கவிருக்கிற உன்னை. [எனைநாள் வந்துகூடுவன்] - என்றுவந்து கூடக்கடவேன்? அத்திரளில்நின்றும் பிறிகதிர்ப்பட்டுப் போந்தாரைப்போலே யிருக்கிறதாய்த்து இவர்க்கு யோக்யதையாலே. [முதல் தனியங்குமிங்கும் இத்யாதி] - ப்ரதாநமாய் உபமாநரஹிதமாய் அங்கும்இங்குமான மஹதாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] - எங்கும். [உறு] - உற்று. விகாரங்களுக்கெல்லாம் அத்விதீயமான காரணமாய் அவைதன்னை எங்கும் வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக்கீடான நிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதி தத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவாய். [முதல்தனி சூழ்ந்து இத்யாதி] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களுக்கு நியாமகமாய் ப்ரதாநமாய் ஒப்பின்றிக்கே இவற்றையடையப் பத்துத்திக்கும் ஜ்ஞாநத்தாலே வ்யாபித்து நித்யமாயிருந்துள்ள ஆத்மவஸ்துவுக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [முதல் தனியங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறு வாழ்பாழாய்] - முழுழுவுலகாதிக்கெல்லாம் முதல்தனிவித்தாய் - முதல்தனி சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்த முடிவிலியாயிருக்கிற. [முதல்தனி உன்னை யுன்னையெனைநாள்வந்து கூடுவன்நான்] - கார்யகாரணோபயாவஸ்யமான சிதசித்துக்களுக்கு நிர்வாஹகனாயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி அநுபவிப்பித்த இவ்வளவு போராது. அஸாதாரண விக்ரஹயுக்தனாய் ஒருதேசவிசேஷத்திலேயிருக்கும் இருப்பை அநுபவிக்கவேணு மென்றதாய்த்து.

ஈடு.— ஒன்பதாம்பாட்டு. "''தாநிஸர்வாணி தத்வபு:''(தாநிஸர்வாணி தத்வபு:) "யஸ்யாத்மாஶரீரம் – யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்" (யஸ்யாத்மாஶரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்) "தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநு: "(தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநு:) என்னும்படியே – எங்கும்வந்து முகங்காட்டலாம்படி ஜகச்சரீரனுயிருக்கிற இருப்பைக் காட்டித்தந்தோமிறே" என்ன,—அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் போதுவாயிருந்தது; ஆகாராந்தர மில்லையாகி லன்றோ "அதுவேயமையும்"என்று ஆறியிருக்கலாவது? திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப் பரிபூர்ணமாயிருக்கிற இருப்பைக் காணவேணு மென்கிறார்.

[முதல்தனிவித்தேயோ முழுமூவுலகாதிக்கேல்லாம்] - ரக்ஷிக்கவேன்றுபுக்கால் ரக்ஷ்யவர்க்கம் ஸஹகரிக்கவேண்டாதவனே ! மூவுலகு தோடக்கமான ஒன்றொழியாமல் எல்லாவற்றுக்கும் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே. [முதல்]-நிமித்த காரணம். [தனி]-ஸஹகாரிகாரணம். [வித்து]-உபாதாநகாரணம். [முதல்தனிஇத்யாதி] - ப்ரதாநனுய்,ஒப்பின்றிக்கே - குணவிபூத்யாதிகளால் பரிபூர்ணனுயிருந்த நீயான வுன்னை,என்று வந்து கூடுவன்? [எனைநாள்வந்துகூடுவேன்]-அவன்கோடுத்த ஜ்ஞாநத்தாலே ஸ்வரூபத்தையுணர்ந்தார்க்கு, தன்னைப் பிராட்டிமாரோபாதியாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி. [நான்] - பரமபதத்தில் சுவடறிந்தநான்: அஸாதாரணவிக்ரஹமாசைப்பட்ட நான். [முதல் தனியங்கும்மிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய்] - ப்ரதாநமாய், உபமாநரஹிதமாய், அங்குமிங்குமான மஹதாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] - எங்கும். [உறு] - உற்று; எங்குமோக்க வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைக்குமதாகை.

† (ஒன்பதாம்பாட்டு) - இன்னம், "'' தாநிஸர்வாணி தத்வபு: '' (தாநிஸர்வாணிதத்வபு:) 'யஸ்யாத்மாஶரீரம் - யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்' (யஸ்யாத்மாஶரீரம்-யஸ்யப்ருதிவீஶரீரம்) 'தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநு:'(தத்ஸர்வம்வைஹரேஸ்தநு:) என்னும்படியே - எங்கும்வந்துமுகங்காட்டலாம்படி ஜகச்சரீரனுயிருக்கிறவிருப்பைக் காட்டித்தந்தோமிறே" என்ன; அது உகந்தார்க்கும் உகவாதார்க்கும் போதுவாயிருந்தது: ஆகாராந்தரமில்லையாகிலன்றோ "அதுவேயமையும்" என்றாறியிருக்கலாவது? திருநாட்டிலே வ்யாவ்ருத்தமாகப்பரிபூர்ணமாகஇருக்கிற விருப்பையும் காணவேணுமென்கிறார்.

ஒன்பதாம்பாட்டு.—முதல்தனி இத்யாதி. "முதல்தனியங்குமிங்கும்" என்று தொடங்கி, 'முதல்தனியுன்னைக்கண்டேன், உன்னை எனைநாள்வந்து கூடுவன்நான்" என்றவற்றைக் கடாக்ஷித்து, உத்தர ப்ரத்யுத்தர ரூபேணுவதாரிகை - தாநிஸர்வாணி இத்யாதி. இப்ப்ரமாணங்களெல்லாம முதற்பாட்டிலே விஶிதங்கள். காட்டித்தந்தோமிறேயென்னவென்றது-இப்பாட்டுத் தன்னைப் பற்ற. ஆகாராந்தரம் - அஸாதாரணவிக்ரஹம்.

ஸலிதம் - ரக்ஷிக்கவேன்று இத்யாதி. "மூவுலகாதி - முழுதுக்கு - எல்லாம்" என்றந்வயிப்பது. "த்ரிவிதகாரணமுமானவனே" என்றதின விவரணம் - முதல் - நிமித்தகாரணம் இத்யாதி. "ஒப்பின்றிக்கே" என்றத்தை விவரிக்கிறார் - குணவிபூத்யாதிகளால் இத்யாதி. "உன்னையுன்னை" என்கிறவிப்ஸைக்கர்த்தம் - நீயானவுன்னையென்று. சேருவன் என்றதே, "கூடுவன்" என்றதுக்கு பாவம் - அவன்கோடுத்த இத்யாதி. கூடுகை - ஸம்ஶ்லேஷிக்கை. விவரணம் - அஸாதாரண இத்யாதி. அர்த்தாந்தரமாதல். அங்குமிங்குமான - கார்யகாரணுவஸ்த்தமான. 'மஹதாதிகள்' என்றவிடத்தில், ஆதிஶப்தத்தாலே - அஹங்காராதி கார்யங்களைச்சொல்லுகிறது. "முற்று, உறு" என்ற பதத்வயத்தையும்கூட்டி அர்த்தம் - எங்குமோக்க வ்யாபித்துஎன்று. வாழ்பாழாய் - போகமோக்ஷங்களாகிற வாழ்ச்சிக்கு விளைநிலமான மூலப்ரக்ருதிக்கு ஆத்மாவானவனேயென்று ஶப்தார்த்தம்.

---

† சிலரும் பதத்திற்கு இந்தக்குண்டலிதம் பாடம்இல்லை யென்றுதோன்றுகின்றது: அடையவளைந்தானரும்பதத்துக்குப்பாடம் உண்டு.

[முதல்தனிவித்தேயோ] - முதல் - நிமித்தகாரணம் - தனி - ஸஹகாரி காரணம். வித்து - உபாதாநகாரணம். [முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம்] - மூவுலகென் கையாலே - * "க்ருதகம், அக்ருதகம், க்ருதகாக்ருதகம்" என்று மூன்று வகைப் பட்ட அண்டத்தைச் சொல்லுகிறது; முழுவென்கையாலே - "அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச । ஈத்ருசாநாம் ததா தத்ர கோடிகோடிசதாநி ச" (அண்டாநாந்துஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநிச! - ஈத்ருசாநாந்ததாதத்ரகோடிகோடிசதாநிச) என்றுசொல்லப்பட்ட அஸங்க்யாதமான அண்டங்களைச்சொல்லுகிறது; * ஆதிசப்தத்தாலே - இவ்வண்டங்களுக்குக் காரணமான ஆவரணங்களைச் சொல்லிற்று. ஆக, மூவுலகுதொடக்கமான ஒன்றொழியாமலெல்லாவற்றுக்கும் த்ரிவிதகாரணமுமானவனே! என்றது. [முதல்இத்யாதி] - ப்ரதாநனாய், ஒப்பின்றிக்கே - குணவிக்ரஹாத்யாதிகளால் பரிபூர்ணனாய், ஜகச்சரீரியாயிருக்கிற உன்னை. ஆக, இவ்வளவும் - லீலாவிபூதிவிசிஷ்டனாயிருக்கிற இருப்பைச் சொல்லிற்று; மேல் - நித்யவிபூதியிலே ஸூரிபோக்யமாயிருக்கும் வடிவழகைக் கண்டநுபவிக்கவேணுமென்கிறார். [உன்னை] - நித்யவிபூதியோகத்தைச் சொல்லுகிறது. "உன்னை" என்ன, நித்யவிபூதியோகத்தைக்காட்டுமோவென்னில்,—காட்டும்; "ஒண்டொடியாள் திருமகளும் நீயுமேநிலாநிற்பக் - கண்டசதிர்" என்கிறபடியே - அவளையும் அவனையும் சொல்லவே த்ரிபாத்விபூதியுமடங்கிற்றிறே. [உன்னை] - "முடிச்சோதியா யுனதுமுகச்சோதி மலர்ந்ததுவோ" என்று விகல்பிக்கலாம்படியிருக்கிற திருவபிஷேகமும், "மாயன்குழல்" என்னும்படியான திருக்குழலும், "கோளிழைத்தாமரையும் கொடியும் பவளமும்வில்லும் - கோளிழைத்தண்முத்தமும் தளிரும் குளிர்வான்பிறையும் - கோளிழையாவுடைய கொழுஞ்சோதிவட்டங்கொல்" என்னும்படியான அழகியதிருமுகமும், நாய்ச்சிமாருடைய

மத்யே ஒரு ஸ்ரீவைஷ்ணவரெழுந்தருள, புநஸ்சவருளிச்செய்கிறார் - இன்னம் இத்யாதி. 'மூவுலகுதொடக்கமான வொன்றொழியாமலெல்லாவற்றிற்கும்' என்று ஸாமாந்யேந சொன்னத்தை இங்கே நன்றாக விவரிக்கிறார் - மூவுலகென்கையாலே இத்யாதி. "க்ருதகஞ்சாக்ருதகஞ்சைவ க்ருதகாக்ருதமேவ ச । ஜநஸ்தபஸ்ததா ஸத்யமிதி சாக்ருதகத்ரயம் । க்ருதகாக்ருதயோர்மத்யே மஹர்லோக இதி ஸ்ம்ருத: । சூந்யோ பவதி கல்பாந்தே யோऽத்யந்தம் ந விநச்யதி". தத்ரைவ, "அண்டாநாந்து ஸஹஸ்ராணாம் ஸஹஸ்ராண்யயுதாநி ச । ஈத்ருசாநாம் ததா தத்ர கோடிகோடிசதாநி ச" இதி த்விதீயேம்சே (எ-உ-எ௯) 'ஸம்வ்ருதே ஹ்யாண்டம்' என்றிருக்கையாலே - 'இவ்வண்டங்களுக்குக்காரணமான' என்கிறார். ஆவரணங்களாவன - "வாரிவஹ்ந்யநிலாகாசைஸ்ததோ பூதாதிநா பஹி: । வ்ருதம் தசகுணைரண்டம் பூதாதிர்மஹதா ததா । மஹாநேபிஸ்ஸர்வைரவ்யக்தேநாவ்ருத:" என்றவை. முந்தினயோஜனையில், "உன்னையுன்னை" என்றது - 'நீயான வுன்னை' என்றபடி; இரண்டாம்யோஜனையில், "உன்னை -" ஜகச்சரீரியானவுன்னை. கண்டேனென்று - அத்யாஹார்யம். உன்னை - அஸாதாரண திவ்யவிக்ரஹவிசிஷ்டனான வுன்னை, எனை நான்வந்து கூடுவனென்றபடி. காட்டுகைக்குஹேது - நித்யவிபூதியெல்லாம் இருவருடையவும் அபிமாநாந்தர்ப்பூதமாகையென்கிறார் - ஒண்டொடியாள் இத்யாதி. ஆக, "உன்னை" என்று - ஸாதாரணவிக்ரஹவிசிஷ்டதையையும், இரண்டாம் "உன்னை" என்றது - அஸாதாரண விக்ரஹ விசிஷ்டதையையும் சொல்லுகிறது. நிகமநமாகையாலே "உன்னை" என்கிறபதத்தில் விவக்ஷிதமான விக்ரஹவைலக்ஷண்யத்தை யருளிச்செய்கிறார் - முடிச்சோதி இத்யாதி. 'குழலும்' என்றவிடத்திலே - "[illegible]" இத்யாதியும், 'நாய்ச்சிமாருடைய' இத்யாதிவாக்யத்

ஹஸ்தாஹரணங்களாலே முத்ரிதமாய் * க்ரமுகதருணக்ரீவா கம்பு ப்ரதிமமான திருக்கழுத்தும், * கற்பகக்காவனநற்பலதோள்களும், பெரியபிராட்டியார்க்குக் கோயிற்கட்டணமாய் நித்யாநுபவம்பண்ணச்செய்தேயும் "அகலகில்லேன்" என்னும்படி அவளைப்பிச்சேற்றும்படி * தருமாமணிப்பூண்குலாவித்திகழும் திருமார்வும், "உள்ளத்துணின்றுலாகின்றதே" என்கிறபடியே-நித்யமுக்தர் ஹ்ருதயங்களிலே அழகுசெண்டேறுகிற * திருவுதரபந்தமும், ஸௌந்தர்யஸாகரமிட்டளப்பட்டுச்சுழித்தாற்போலேயிருக்கிற திருவுந்தியும், ஒருவிசேஷணமிடவொண்ணாதே "அல்குலும்" என்னும்படியிருக்கிற அல்குலும், சிற்றிடையும், ஸந்த்யாராகரஞ்சிதமான ஆகாசம்போலே யிருக்கத் திருவரைபூத்தாற்போலேயிருக்கிற * அந்திபோல்நிறத்தாடையும், * ரம்பாஸ்தம்பாதிகம்பீரமான திருத்துடைகளும், தாமரைநாளம்போலே கண்டகிதங்களான திருக்கணைக்கால்களும். * சங்கரதாங்ககல்பகத்வஜாரவிந்தாங்குச வஜ்ரலாஞ்சனமாய் காய்ச்சி மாருங்கூடக் கூசித்தொடவேண்டும்படி மெல்லடியாய் "தேனேமலரும்" என்கிற அடியே நிரதிசயபோக்யங்களான திருவடிகளையும் உடையையாய் * ஏழுலகும்தனிக்கோல்செல்லவீற்றிருந்தருளுகிற உன்னை. [எனைநாள்வந்து கூடுவேன்] - என்று வந்துகிட்டக்கடவேன்? * மயர்வறமதிநலமருளப்பெற்றவராகையாலே பிராட்டிமாரோபாதியாகப் பேசலாயிருக்கிறபடி. [நான்] - அவ்வடிவைக்காண ஆசைப்பட்ட நான். [முதல்தனியங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய்] - ப்ரதானமாய், உபமாநரஹிதமாய், அங்குமிங்குமான மஹதாதிகள் முழுதிலும். [முற்று] - முற்றும். எங்குமென்றபடி. [உறு] - உற்று; வ்யாபித்து. [வாழ்பாழாய்] - சேதநர்க்கு போகமோக்ஷங்களை விளைத்துக்கொள்ளுகைக் கீடாகக் கருநிலமாயுள்ள ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவாய். [முதல் இத்யாதி] - ப்ரக்ருதியைப்பற்றத் தான் ப்ரதானமாய் நியாமகமாய். [தனி] - உபமாநரஹிதமாய். [சூழ்ந்து] - ப்ரக்ருதி ப்ராக்ருதங்களடைய வ்யாபித்து. வ்யாபிக்குமிடத்தில், [அகன்றாழ்ந்துயர்ந்த] - ஜ்ஞாநத்தாலே பத்துத்திக்கும் வ்யாபித்த. [முடிவிலீயோ] - அபரிச்சேத்யமான ஆத்மதத்த்வத்துக்கு நிர்வாஹகனானவனே! [முடிவிலீ] - முடிவென்று - நாசமாய், ப்ரக்ருதிபோலே நச்வரமன்றிக்கே நித்யமான ஆத்மதத்த்வமென்றுமாம். முதல்தனி அங்குமிங்கும் முழுமுற்றுறுவாழ்பாழாய் - முழுமூவுலகாதிக்கெல்லாம் - முதல்தனிவித்தாய் - முதல்தனிசூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்தமுடிவி

திலே - "[illegible]" இத்யாதியும், 'கோயிற்கட்டணம்' என்றவிடத்திலே - "[illegible]" இத்யாதியும், 'ஸௌந்தர்யஸாகரம்' இத்யாதிவாக்யத்திலே - "[illegible]" இத்யாதியும், 'ஸந்த்யாராகரஞ்சிதமான' இத்யாதிவாக்யத்திலே - "[illegible]" இத்யாதியும், 'ரம்பாஸ்தம்ப' இத்யாதி வாக்யத்திலே - "[illegible]" இத்யாதியும், 'தாமரைநாளம்போலே' இத்யாதிவாக்யத்திலே - "[illegible]" இத்யாதியும் அநுஸந்தேயம். க்ரமுகதருணக்ரீவா கம்புப்ரதிமமான என்றது - கமுகினுடைய இளங்கழுத்துக்கும் சங்கத்துக்குமொத்த திருக்கழுத்தென்றபடி. கோயிற்கட்டணம் - அந்தபுரம். தருமாமணிப்பூண் - ச்லாக்யமாய்ப் பெருவிலையனாயிருக்கிற ஸ்ரீகௌஸ்துபமும் பதக்கமும். குலாவிக்கொண்டு விளங்காநின்றுள்ள அழகிய திருமார்வும் என்றபடி. அழகுசெண்டேறுகிற - வையாளிவிடுகிற. இட்டளப்பட்டு - ஸங்குசிதஸ்தலத்திலே தேங்கி. அல்குல் - நிதம்பம். ஹேமஸ்தலம் - ஸ்வர்ணபூமி; "[illegible]" இத்யமர. ஆதிசப்தத்தாலே - ஆனைத்துதிக்கைமுதலானவற்றைச் சொல்லுகிறது. ஸ்ரீபூமிகளு

லியாயிருக்கிற - முதல்தனியுன்னைக்கண்டேன்; தேசவிசேஷத்திலே ஸௌரிஹோதயனு யிருக்கிறவுன்னை எனைநாள்வந்து கூடுவேன் நான்? காரணகார்யோபயாவஸ்த்தமான சிதசித்துக்களுக்கு நிர்வாஹகனுயிருக்கிற இருப்பைக்காட்டி யநுபவிப்பித்த இவ்வளவு போராது; அஸாதாரணவிக்ரஹயுக்தனுய் ஒருதேசவிஶேஷத்திலிருக்குமிருப்பைக் கண்டு அநுபவிக்கவேணுமென்றதாய்த்து. (௯)

பத்தாம் பாட்டு.

சூழ்ந்தகன்றாழ்ந்துயர்ந்தமுடிவில்பெரும்பாழேயோ
சூழ்ந்ததனிற்பெரிய பரநன்மலர்ச்சோதீயோ
சூழ்ந்ததனிற்பெரியசுடர்ஞானவின்பமேயோ
சூழ்ந்ததனிற்பெரியஎன்னவாவறச்சூழ்ந்தாயே.

ஆ.—(சூழ்ந்தகன்று.) - இப்படி எம்பெருமானுக்கும் மறுத்தருளவொண்ணாதபடிதொருபடி பிராட்டிதிருவாணையையும் தன்திருவாணையையுமிட்டு நிர்ப்பந்தித்துக் கொண்டு ஆர்த்தஸ்வரத்தாலே கூப்பிடுமளவில், தாம் மநோரதித்தபடியே எம்பெருமானும் எழுந்தருள, அவனைக்கண்டு,—மஹதஹங்காராதிக ளெல்லாவற்றையும் வ்யாபித்து அவற்றிற்காட்டிலும் பெரிதான மூலப்ரக்ருதிக்கும், அத்தையும் வ்யாபித்து அதிலும் பெரிதான முக்தாத்மாவுக்கும், அதிலும்பெரிதான உன்னுடைய ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்துக்கும் ஆத்மாவாயிருந்த நீ, அந்த ஸங்கல்பஜ்ஞாநத்திற்காட்டிலும் பெரிதாயிருந்த என்னுடைய விடாயெல்லாந்தீரும்படி, அந்தஜமடிாகாரனுனபடியன்றியே நீயானபடியே வந்துசூழ்ந்தாய்: என்னுடையமநோரதமும் ஒருபடியே முடிந்ததுஎன்கிறார்.

ஒ.—பத்தாம்பாட்டில், எம்பெருமானுக்கு இவர் அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியார்ஆணையிட்டுத்தடுத்துப் பெரியஆர்த்தியோடே கூப்பிட்ட இவர் ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனுய்க்கொண்டு வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தருளக்கண்டு அபரிச்சேத்யமான ப்ராக்ருதிதத்த்வத்திலும் ஆத்மதத்த்வத்திலும் உன்னுடைய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்திலும் பெரிதான என்னுடைய விடாயெல்லாம்தீர வந்து என்னோடேகலந்தாய்:என்னுடைய மநோரதமும் ஒருபடிமுடியப்பெற்றேன் என்கிறார்.

[சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - பத்துத்திக்குக்களிலும் வ்யாப்தமாய் அபரிச்சேத்யமாயிருக்கிற ப்ராக்ருதிதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவாய் நிற்கிறவனே! [சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - அத்தையுங்கூட வ்யாபித்து அதுக்கு நியாமகனுன ஆத்மதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்தென்று தொடங்கி] - ப்ரக்ருதி புருஷதத்த்வங்களில் இரண்

டைய ஸ்பர்ஶத்தாலே கணைக்கால்கள் மயிர்க்கூச்செறிந்திருக்கையாலே 'தாமரைநாளம்போலே கண்டகிதங்களான' என்கிறார். சேருவன் என்னுதே "கூடுவன்" என்றதுக்குபாவம் - மயர்வற இத்யாதி. அகன்று - எட்டுத்திக்கிலும் வ்யாபித்து. ஆழ்ந்துயர்ந்த - கீழும்மேலும் வ்யாபித்த. அபரிச்சேத்யமான என்றது - அஸங்க்யாதமானவென்றபடி. அந்வயங்காட்டுகிறார் - முதல்தனியங்கும் இத்யாதி. அந்வயத்தால்பலித்தபாவம் - காரணகார்ய இத்யாதி. 'நீயானவுன்னை' என்றபக்ஷத்திலே, 'முடிவிலீயோ - உன்னை யுன்னை யெனைநாள்வந்துகூடுவன்' என்றந்வயம். (௯)

டையும் வ்யாபித்து அவற்றுக்கும் நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமாய் ஸ்வரூபமான ஜ்ஞானத்தை யுடையவனே! சுடர்ஞானவின்பமென்று - எம்பெருமானைச் சொல்லிற்றாகவுமாம். [சூழ்ந்ததென்று தொடங்கி] - அதிலும்பெரிதான என்னுடைய விடாய்கெடும்படி வந்து ஸம்ச்லேஷித்தாயே.

ப —அநந்தரம், தத்த்வத்ரயத்துக்கும் அவ்வருகாம்படியான என்அபிநிவேசமானது கெடும்படியாக ஸர்வப்ரகார பரிபூர்ணனைக்கொண்டு ஸம்ச்லேஷித்தாய் என்று, தமக்கு ஸாயுஜ்யஸித்தமான பரிபூர்ணபோகப்ராப்தி ஸம்பண்ணினபடியை யருளிச்செய்கிறார்.

சூழ்ந்து - (கார்யவர்க்கத்தை யடங்கச்) சூழ்ந்து, அகன்று - வ்யாபித்து விஸ்தீர்ணமாய், ஆழ்ந்துயர்ந்த - கீழும்மேலுமுண்டானவையாலே பத்துத்திக்கிலும் ஸந்நிஹிதமாய், முடிவில் - (உத்பத்திவிநாசரஹிதமாகையாலே) நித்யமாய், பெரும் - (ஸமஸ்தகார்யங்களுக்கும் அவ்வருகாகையாலே) அபரிச்சிந்நமாய், பாழே - போகமோக்ஷங்களை விளைக்க நல்தரையான ப்ரக்ருதியை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், (அந்தப்ராக்ருததத்த்வத்தை), சூழ்ந்து - ஸ்வஜ்ஞாநத்தாலே வ்யாபித்துக்கொண்டு, அதனில் - அதிற்காட்டில், பெரிய - பெருத்து, பரம் - (ஏகரூபத்வாதிகளாலே)மேலாய்,நல் - ஸ்வயம்ப்ரகாசத்வாதி வைலக்ஷண்யத்தையுடைத்தாய், மலர் - விகாஸஸ்வபாவமான, சோதீ - ஜ்ஞாநப்ரபையையுடைய ஆத்மாவை ப்ரகாரமாகவுடையையாய், சூழ்ந்து - இந்தப்ரக்ருதிபுருஷர்களிருவரையும் வ்யாபித்து, அதனில்பெரிய - அதுக்கவ்வருகாய், சுடர் - கல்யாணகுணங்களால் உஜ்ஜ்வலமான, ஞானவின்பமே - ஜ்ஞாநாநந்தலக்ஷணஸ்வரூபத்தையுடைய நியந்தாவானவனே! சூழ்ந்து - (அந்ததத்த்வத்ரயத்தையும்) வளைத்துக்கொண்டு, அதனிற்பெரிய - அதுக்கவ்வருகாம்படியாயிருக்கிற, என் அவா - என்அபிநிவேசமானது,அற-சமிக்கும்படியாக, சூழ்ந்தாயே-ஸ்வரூபகுணவிக்ரஹவிபூதியுக்தனாய் மஹிஷீபரிஜநஸ்தாநவிசிஷ்டனாய்க்கொண்டு பரிபூர்ணனை உனக்குள்ளேயாம்படி ஸாயுஜ்யபோகத்தைத் தந்தாயிறே; ஓ!-ஓ! ஓரதிசயமே! என்று அடிதோறும் ஹ்ருஷ்டராகிறார்.

இ.—பத்தாம்பாட்டில், இவர் இப்படி தம்மபேக்ஷிதம் செய்தலல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பிராட்டியாணையிட்டுப்பெரியவார்த்தியோடே கூப்பிட்டு இவர்ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க் கொண்டுவந்து ஸம்ச்லேஷிக்கக்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான என்னுடைய விடாய்தீரவந்து கலந்தாய்; என்னுடைய மநோரதமும் ஒருபடிமுடியப்பெற்றேனென்கிறார்.

[சூழ்ந்தகன்று இத்யாதி] - இப்போது ப்ரக்ருதிபுருஷாதிகளைச் சொல்லுகிறது,தம்முடைய அபிநிவேசம் பெரியவற்றிற்பெரியதென்று சொல்லுகைக்காக. அவற்றுக்கு ஈச்வரனையொழிய ப்ருதக்ஸ்திதியில்லாமையாலே அவ்வளவும் சொல்லுகிறது. [சூழ்ந்துஇத்யாதி] - ஸ்வகார்யமான மஹதாதிகளைப் பத்துத்திக்கிலும்புக்கு எங்கும் வ்யாபிக்க, நித்யமாய், அபரிச்சேத்யமாய், சேதநர்க்குப் புருஷார்த்தத்தை விளைத்துக்கொள்ளலாம் நிலமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்கு ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி]-அத்தையும் வ்யாபித்து அதிற்காட்டிற் பெரிதாய்,அதுக்கு நியந்தாவாகையாலே மேலாய், விகாராதிகளில்லாமையாலே விலக்ஷணமாய், விநஸ்வர தேஹேஜாரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கும் ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அவையிரண்டையும் வ்யாபித்து

அவற்றுக்கு நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமான ஜ்ஞாநத்தையுடையவனேயென்று ஸங்கல்பரூப ஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுதல், 'சுடர்ஞானவின்பம்' என்று - ஸ்வஸ்வரூபத்தைச்சொல்லுதல். [சூழ்ந்து இத்யாதி]-தத்த்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு அதுகுளப்படியாம்படி பெரிதான என்னுடைய அபிநிவேஶத்தை, அதிலும் பெரிய உன்னுடைய அபிநிவேஶத்தைக்காட்டி வந்துஸம்ஶ்லேஷித்தாயே. என்னுடைய கூப்பீடும்ஒருபடியோவும்படி பண்ணுவதே! "அங்கேபரதமாரோப்ய முதிதஃபரிஷஸ்வஜே" என்று மீண்டுபுகுந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானை மடியிலேவைத்து உச்சிமோந்து உகந்தாற்போலேயாய்த்து இவருடைய விடாயும்கெடும்படி வந்து கலந்தது.

ஈடு.—பத்தாம்பாட்டு. எம்பெருமானுக்கு இவர் அபேக்ஷிதம் செய்தல்லது நிற்கவொண்ணாதபடி பெரியபிராட்டியாராணையிட்டுத்தடுத்துப் பெரிய ஆர்த்தியோடே கூப்பிட்டு இவர்ப்ரார்த்தித்தபடியே பரிபூர்ணனாய்க்கொண்டுவந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தருளக்கண்டு, அபரிச்சேத்யமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்திலும் ஆத்மதத்த்வத்திலும் உன்னுடைய ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்திலும்பெரிதான என்னுடையவிடாயெல்லாந்தீரவந்து என்னோடே கலந்தாய்; என்னுடைய மநோரதமும் ஒருபடி முடியப்பெற்றேனென்கிறார். இனி, இல்லையென்னும்படி என்னைவிடாய்ப்பித்து அதுக்கு அவ்வருகானவிடாயையுடையையாய்க்கொண்டு என்னோடேகலந்த உன்னுடைய விடாயும் ஒருபடிகெட்டதே என்கிறாராகவுமாம்; "அங்கேபரதமாரோப்ய முதிதஃபரிஷஸ்வஜே" (அங்கேபரதமாரோப்ய முதிதஃபரிஷஸ்வஜே) என்னும்படியே.

[சூழ்ந்துஇத்யாதி]-இப்போதுப்ரக்ருதிபுருஷர்களைச்சொல்லுகிறது, தம்முடையஅபிநிவேஶம்பெரிய வற்றிலும்பெரியதுஎன்கைக்காக. அவற்றுக்கும் ஈஶ்வரனையொழியப்ருதக்ஸ்திதியில்லாமையாலே அவ்வளவும் சொல்லுகிறது. ஸ்வகார்யமான மஹதாதிகளைப்பத்துத்திக்கிலும் புக்குளங்குமோக்கவ்யாபித்து, நித்யமாய் அபரிச்சேத்யமாய்ச் சேதநர்க்குப்புருஷார்த்தத்தைவிளைத்துக்கொள்ளலாம்நிலமான ப்ரக்ருதிதத்த்வத்துக்குஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி]-அத்தையும் வ்யாபித்து, அதிற்காட்டிற் பெரிதாய், அதுக்கு நியந்தாவாகையாலே

பத்தாம்பாட்டு.—சூழ்ந்து இத்யாதி. "அவாவற" என்றது - தம்முடைய அவா, அறபோம்படி யென்னுதல்; தத்த்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டிருக்கிற தம்முடைய அவா, அற - அல்பமாம்படி; அதாவது - தம்முடைய அபிநிவேஶம் குளப்படி யென்னும்படி கடல்போன்ற ஆதரத்தோடே வந்துகலந்தாயென்னுதல். இந்த அர்த்தத்வயத்தையும் விவக்ஷித்து அடைவே அவதாரிகாத்வயம் - எம்பெருமானுக்கு இத்யாதி. இந்த இரண்டுயோஜநையும், "துயரறுசுடரடி" என்று உபக்ரமத்திலே அருளிச்செய்தத்தை உபஸம்ஹரிக்கிறாரென்னுமிடம் தோன்றுகிறது. அவதாரிகாத்வயத்துக்கும் த்ருஷ்டாந்தமாதல், த்விதீயாவதாரிகைக்கு த்ருஷ்டாந்தமாதல் - அங்கேபரத இத்யாதி. "முதிதஃ" என்றபதம், த்விதீயாவதாரிகைக்குச் சேரும். "முதிதஃ" என்கையாலே - "க்ஷுதாந்ஹம் ஸஹ ஸைந்யேந ... " என்ற பெருமாள் விடாய்தீர்ந்தமை தோற்றுகிறது. "ததஸ்துதாவ்யாஜ ... " இதி யுத்தகாண்டே க்ஷிவமாமத ... । அங்கேபரதமாரோப்ய முதிதஃபரிஷஸ்வஜே" இதி யுத்தகாண்டே ஸர்கமே. ப்ராப்திதஶையிலே ப்ரக்ருதிபுருஷர்களைச்சொல்லுவானென்னென்ன - இப்போது இத்யாதி. இப்போது - ப்ராப்திதஶையிலே. ஆனால், "பாழேயோ, சோதியோ" என்று ஸமாநாயிகரண்யமாகச் சொல்லுவானென்னென்ன - அவற்றுக்கும் இத்யாதி. "அகன்றாழ்ந்துயர்ந்து சூழ்ந்த" என்று அந்வயிப்பது. ஸப்தார்த்தம் - ஸ்வகார்யமான இத்யாதி. "பரம்" என்றதுக்கர்த்தம்-அதுக்கு நியந்தா இத்யாதி. "சுடர்" என்கிறவிதக்கு - 'ஸங்கல்பரூபமாய்' என்று அர்த்தம்சொன்

மேலாய், விகாராதிகளில்லாமையாலே விலக்ஷணமாய், விகஸ்வர தேஜோரூபமான ஆத்மவஸ்துவுக்கும் ஆத்மாவானவனே! [சூழ்ந்து இத்யாதி] - அவையிரண்டையும் வ்யாபித்து, அவற்றுக்கு நிர்வாஹகமாய் ஸங்கல்பரூபமாய் ஸ்வரூபமான ஜ்ஞாநத்தை யுடையவனே! என்று ஸங்கல்பரூபஜ்ஞாநத்தைச் சோல்லுதல்; "சுடர்ஞானவின்பமே" என்று - ப்ரகாஶரூபனுமாய் ஸ்வரூபனுமானவனே என்று எம்பெருமானைச்சொல்லுதல். [சூழ்ந்து இத்யாதி] - தத்த்வத்ரயத்தையும் விளாக்குலைகொண்டு அவை குளப்படியாம்படி பெரிதான என்னுடைய அபிநிவேஶத்தை, அதிலும்பெரிய உன் அபிநிவேஶத்தைக்காட்டி வந்து ஸம்ஶ்லேஷித்தாயே! என்னுடைய கூப்பீடும் ஒருபடியோவும்படிபண்ணிற்றே! "அங்கேபரதமாரோப்யமுதிதஃபரிஷஸ்வஜே" (அங்கேபரதமாரோப்யமுதிதஃபரிஷஸ்வஜே)என்று மீண்டுபுகுந்து ஸ்ரீபரதாழ்வானை மடியிலே வைத்து உச்சியைமோந்து உகந்தணைத்தாற்போலேயாய்த்து, இவருடைய விடாய்கெடும்படி கலந்தது. (க0)

பதினோராம் பாட்டு.

அவாவறச்சூழ்அரியையயனையரனையலற்றி
அவாவற்றுவீடுபெற்றகுருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன
அவாவிலந்தாதிகளால்இவையாயிரமும்முடிந்த
அவாவிலந்தாதிஇப்பத்தறிந்தார்பிறந்தாருயர்ந்தே.

ஆ.—(அவாவறச்சூழ்.) - ப்ரஹ்மருத்ராதி ஸர்வாத்மாக்களுக்கும் அந்தராத்மபூதனாய், ஸமஸ்தஹேய ப்ரத்யநீகனாய், அநவதிகாதிஶயாஸங்க்யேய கல்யாண குணநிதியாய், அப்ராக்ருத ஸ்வஅஸாதாரண திவ்யரூப பூஷணாயுதமஹிஷீபரிஜந ஸ்தாந விஶிஷ்டனாயிருந்த எம்பெருமானை யலற்றி அவாவற்று நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராய், அவனைப்பெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும் அவற்றிலே தம்முடைய அபேக்ஷிதப்பெற்று விடாய்தீர்ந்தபத்து,இவற்றையறிந்தார், பிறந்துவைத்தே * அயர்வறுமமரர்களுக்கும் மேற்பட்டாரென்கிறார்.

திருக்குருகைப்பிரான்பிள்ளான் திருவடிகளே ஶரணம்.

ஒ.—நிகமத்தில், அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதான ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய் உயர்வறவுயர்நலமுடையனாய் அபரிமித திவ்யபூஷண பூஷிதனாய்

னது, அப்ரதிஹததவரூபௌஜ்ஜ்வல்யத்தை ஸங்கல்பமுடைத்தாகையாலே. "சுடர் - இன்ப - ஞானமேயோ" என்றபடி. முந்தினவர்த்தத்துக்கு, "ஞானமேயோ" என்றது - ஜ்ஞாநத்துக்கு ஆஶ்ரயமானவனே என்றபடி; இரண்டாமர்த்தத்தில், "சுடர்ஞானவின்பமேயோ" என்று- ப்ரகாஶரூபஜ்ஞாநஸ்வரூபனுமாய் ஸ்வரூபனுமானவனே என்றபடி. "சுடர்ஞானம்" என்று - ப்ரகாஶரூபஸ்வரூபஜ்ஞாநத்தைச் சொல்லுகிறது. த்விதீயாவதாரிகைக்குச்சேரவர்த்தம் - தத்த்வத்ரயத்தையும் இத்யாதி. தத்த்வத்ரயத்தையும் என்றது-"சுடர்ஞானவின்பம்" என்றதினிரண்டாமர்த்தத்தைப்பற்ற. முந்தினவவதாரிகைக்குச்சேரவர்த்தம் - என்னுடையகூப்பீடும் இத்யாதி. இதுக்கு உதாஹரணம் - அஜ்ஞ இத்யாதி. "அற" என்றால் - அல்பத்வவாசகமாமோவென்னில்;- மேருஶிகரஸ்யதனவன் சிறுன்ன ஸர்ஷபாதிகளை யில்லையென்றால் அபாவவாசகமன்றிக்கே அல்பத்வவாசகமாமாபோலே, வாசகமாமென்றபடி. (க0)

ஸர்வாயுதோபேதனாய் லக்ஷ்மீபூமிநீளாநாயகனாய் [illegible] அநந்த வைநதேயாதிகளாலே அநவரத பரிசர்யமாண சரணநளினனாய் ஸ்ரீவைகுண்ட நிலயனான ஸர்வேஸ்வரனாய் ஸ்வஸமாதிஸமாதரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவாய்த் தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்து ஆஸ்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய் தீர ஸம்ஸ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு, அவனைப்பெற்று நிர்து:கராய் நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகரான ஆழ்வாருடைய பக்தி பலாத்காரபூர்வகமாகப்பிறந்த ஆயிரந் திருவாய்மொழியிலும் வைத்துக்கொண்டு கீழ்ச்சொன்னவைபோலன்றிக்கே பெற்றல்லது தரிக்கமுடியாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்த அந்தாதியான இத்திருவாய்மொழி வல்லார் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்து வைத்தே அயர்வறுமமரர்களோடொப்பர் என்கிறார். 'அயனை அரனை அவாவறச் சூழரியை' என்றுமாம்.

முதலிலே, "மயர்வற மதிநல மருளினன்" என்றார்; நடுவு பலவிடங்களிலும், அவனே அபாஸ்ரயமென்றார்; முடிவிலும், "இன்று என்னைப்பொருளாக்கி" என்றும் "என் தலைமிசையாய் வந்திட்டு" என்றும் - எம்பெருமானுடைய நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்தையே தமக்கு உபாயமாகப்பேசித் தலைக்கட்டினார்; இங்ஙனே யிருக்கிற நிர்ஹேதுக விஷயீகாரத்துக்கு அடியான ஸ்ரிய:பதித்வத்தை "மலர்மகள் விரும்பு நமரும் பெறலடிகள்" என்று முதலிலே தொடங்கி நடுவு பலவிடங்களிலும் ப்ரஸ்தாவித்துக் கொடுபோந்து, முடிவிலே "திருவானை நின்னானை" என்றும் "கோல மலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ" என்றும் தலைக்கட்டினார்; ததீயருடைய ப்ராப்யதையையும் முதலிலே "அயர்வறுமமரர்கள்" என்று தொடங்கி, நடுவு பலவிடங்களிலும் "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்று கொலோ" என்றும், பயிலுஞ் சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையகப்படப் பரக்கப்பேசிக்கொடுபோந்து, முடிவிலும் "அந்தமில் பேரின்பத்தடியரோடிருந்தமை" என்றும் தலைக்கட்டினார்; எம்பெருமானுக்கு† ஸௌஸீல்யமென்றுகொண்டு, "உரலினோடிணைந்திருந்தேங்கிய எளிவு-எத்திறம்' என்று தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பேசினார்; இவனுக்கு அஸாதாரணமான திருநாமம் நாராயணனென்னுமிடம், "வண்புகழ் நாரணன்" என்று தொடங்கிப் பலவிடங்களிலும் பேசிக்கொடுபோந்து, "வாழ்புகழ் நாரணன்" என்று தலைக்கட்டினார்; ஆழ்வார் இப்படி‡ ஆறி..........யால் இவ்வைந்து அர்த்தமுமே இப் ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரதானார்த்தங்கள் என்று கருத்து.

நஞ்சீயர் திருவடிகளே ஸரணம்.

ப.—அநந்தரம், ஃபலாவாப்திப்ரகாரத்தை ப்ரதிபாதித்துக்கொண்டு, இத்திருவாய்மொழிக்குப்பலமாக, இதில் ஜ்ஞாநமுடையவர்களுடைய ஜந்மோத்கர்ஷத்தை யருளிச்செய்கிறார்.

அவா - (ஆஸ்ரிதருடைய) அபிநிவேஸம், அற - தீரும்படி, சூழ் - நிரவதிக ஸம்ஸ்லேஷம்பண்ணுகையாலே, அரியை - (விஸ்லேஷது:கநிர்ஹரண) ஸ்வபாவனாய், அயனை - ("[illegible]" என்கிறமர்யாதையாலே முக்தப்ராப்யதயா பூர்வபக்ஷதயா ஸங்கிதனான ஹிரண்யகர்ப்பனுக்கும்) அந்தராத்மாவாய், அரனை - அப்படி பசுபதிமதப்ராப்யனான ருத்ரனுக்கும் அந்தராத்மாவான பரமப்ராப்யஸ்தனை, அலற்றி- (ப்ராப்த்யபேக்ஷையிலுண்டான த்வரையாலே) கூப்பிட்டு, (ப்ராப்திஃபலஸித்தியாலே), அவாவற்றுவீடு

† ப்ரதாநஸூசனம் என்றாற்போல ஏதேனுமிருப்பின் ஸ்வரஸம். ‡ இங்கு க்ரந்த பாதம்.

பெற்ற குருகூர்ச்சடகோபன்சொன்ன அவாவில் அந்தாதிகளால் இவையாயிரமும் -, முடிந்த - (அதிப்ரஸக்திரூபமாக) முடிந்த, அவாவில் - அவாவிலே, அந்தாதி - அந்தாதிகளான, இப்பத்து - இப்பத்தையும், அறிந்தார் - † அநுஸந்தித்து, பிறந்தாருயர்ந்தே-† வஸ்டவ்ருத்திபண்ணும்படியான அவா அறும்படியாகத் தன்குணாதிகளாலே சூழ்ந்து ஹரித்துக்கொள்ளுமவனென்றுமாம். இது கலிவிருத்தம்.

இப்படிப்ரபந்தத்திலே ஸ்ரீய:பதியான நாராயணனுக்குப்ரகாரபூதனான சேதநனுக்கு உபாயத்தேவ ப்ரவ்ருத்தனைக்கொண்டு அநிஷ்டநிவ்ருத்தியையும் இஷ்டப்ராப்தியையும் பண்ணுமென்கிறமஹாவாக்யார்த்தத்தினுடைய அவாந்தரார்த்தரூபமான ப்ராப்ய ப்ரஹ்மஸ்வரூபாதிகளாயுள்ள அர்த்தபஞ்சகத்தையும் தத்ப்ரகாரவிஶிஷ்டனும்படி ஸமர்மமாக அருளிச்செய்து தலைக்கட்டினாராய்த்து. இதில்,முதற்பத்திலும் இரண்டாம்பத்திலும் - ரக்ஷகத்வ போக்யத்வ விஶிஷ்டமான ஶேஷித்வ ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலும், மூன்றாம்பத்திலும் நாலாம்பத்திலும்-ததேகாநுபவத்வ ததேகப்ரியத்வரூபமான ஶேஷத்வ ஸ்வரூபஞ்சொல்லுகையாலும், இந்நாலும் அநுவ்ருத்தமாக இந்தஶேஷித்வ ஶேஷத்வங்களினுடைய அஸாதாரண்யத்தைச்சொல்லுகையாலும், ப்ரதமாக்ஷரத்திலே ஶேஷித்வத்தைச்சொல்லி, த்ருதீயாக்ஷரத்திலே ஶேஷத்வாஶ்ரயத்தைச்சொல்லி, அவதாரணார்த்தமான உகாரத்திலே உபயோஸ்ஸம்பந்த தாஸ்யத்தைச்சொல்லுகிற ப்ரணவார்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்ததாய்; அநந்தரம், அஞ்சாம்பத்திலே உபாயஸ்வரூபத்தையும், ஆறாம்பத்திலே – உபாய வரணத்தையும், ஏழாம்பத்திலே - விரோதிஸ்வரூபத்தையும், எட்டாம்பத்திலே தந்நிவ்ருத்திப்ரகாரத்தையும் சொல்லுகையாலே - ஶாப்தமாகவும் ஆர்த்தமாகவும் ஸித்தமானநமநகாமநவானான ஈஶ்வரனுடையஉபாயபாவத்தையும், நமரூபமானஶரணாகதிஸ்வரூபத்தையும், ஆத்மாத்மீயஸித்தமான அஹங்காரமமகாரரூபவிரோதிஸ்வரூபத்தையும், தந்நிவ்ருத்தியையும்சொல்லுகிற நமஶ்ஶப்தார்த்தத்தைப்ரதிபாதித்ததாய்; ஒன்பதாம்பத்திலும் பத்தாம்பத்திலும்ஸர்வவிதபந்துத்வ கைங்கர்ய ப்ரதிஸம்பந்தித்வாதிவிஶிஷ்டமான பலாவாப்தியைச் சொல்லுகிற சரமபதார்த்தத்தை ப்ரதிபாதித்ததாய்; ப்ரபந்தஸங்க்ரஹமான முதற்பாட்டில் அருளிச்செய்த க்ரமத்திலே ஸர்வஶாஸ்த்ர ஸங்க்ரஹமான மூலமந்த்ரார்த்தத்தை இப்ப்ரபந்தத்திலே விஸ்தரேண ப்ரதிபாதித்தாராய்த்து. இன்னமும், ப்ரதமத்திலே - ஸ்ரீய:பதித்வ நாராயணத்வங்களை ப்ரதிபாதித்து, நாராயணனுடைய ஶீலஸௌலப்யாதிகளாயும் ஜ்ஞாநாதிகளாயுமுள்ள குணங்களை வஹுஶ: ப்ரதிபாதித்து, உத்தமமான க்ரியாபதத்தாலே†பமாகப் பண்ணுகையாலும், விரோதிபூதரஹிதமான புருஷார்த்தரூப பூர்ணகைங்கர்யாவாப்தியை ப்ரதிபாதிக்கையாலும், வாக்யத்வயாத்மகமான ஶரணாகதிஸ்வரூபத்தையும் விஶதீகரித்தருளினாராய்த்து. இவ்வுபாயவரணம் ததிதர ஸகலநிவ்ருத்தியுக்தமாயிருக்குமென்றும், உபாயபூதகுண விஶிஷ்டனாய் அத்விதீயனாயிருக்குமென்றும் ப்ரதிபாதித்து, உபாயகார்யமான ஸமஸ்தவிரோதிநிவ்ருத்தியையும், பலஸித்திநிபந்தந தாதர்த்யத்தையும் ப்ரதிபாதிக்கையாலே - சரமஶ்லோகார்த்தத்தையும் விஶதீகரித்தருளினாராய்த்து. ஆக, ஸர்வப்ரகார பூர்வச்சேஷபூதனாய், அநந்யப்ரயோஜநனாய், அநந்யஸாதநனான இவ்வதிகாரிக்கு ஜ்ஞாதவ்யமான ரஹஸ்யத்ரயத்தையும் ஸப்ரகாரமாக ப்ரகாஶிப்பிக்கை

† இங்கு க்ரந்த பாதம்.

யாலே, இப்ப்ரபந்தமானது விலக்ஷணரான ஸாத்விகாக்ரேஸரர்க்கு நித்யாநுஸந்தேயமாகக்கடவது.

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

இ.—நிகமத்தில், இத்திருவாய்மொழியை அப்யஸித்தார் ஆழ்வாருடைய க்லேஶமின்றியே ஃபலத்திலே அந்வயிப்பரென்கிறார்.

[அவாவறச் சூழரியை] - நித்யமான ஸ்வரூபத்தையும் ஸ்வாபாவிகமான கல்யாணகுணங்களையும் ஸௌந்தர்யாதி விஶிஷ்டமான நித்யமங்கள விக்ரஹத்தையும் அபரிமித திவ்யபூஷணங்களையும் ஶங்கசக்ராதி திவ்யாயுதங்களையும் லக்ஷ்மீ ப்ரப்ருதிதிவ்யமஹிஷீ வர்கத்தையும் உடையனாய் அஸ்ங்க்யேயஶங்கிகளான நித்ய ஸூரிகளாலே பரிசர்யமாணமான திருவடித்தாமரைகளை யுடையனாயிருந்துள்ளவனை. [அயனை அரனை] - ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவானவனை. அவாவறச் சூழ்கையாவது- தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்த ஆழ்வாருடைய விடாய்தீர ஸம்ஶ்லேஷிக்கை. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தாலே - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்பக்கல் ஈஶ்வரத்வஶங்கை அறுக்கிறார்: அவர்களுடைய ஸத்தாஸ்திதி ப்ரவ்ருத்தி நிவ்ருத்திகள் ஈஶ்வராதீநமாகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபம். நிர்வாஹகத்வம் கர்மத்தாலே வந்தது. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் ஜ்ஞாநமின்றியே எளியராயிருப்பார்க்கு நிர்வஹிப்பதும் சிலபுடைகளுண்டு. 'அயனை அரனை அவாவற்று அரியை அலற்றி வீடுபெற்ற' - என்னுதல்; 'அயனையரனை- அவாவறச்சூழரியை அலற்றி அவர்அற்று வீடுபெற்ற' என்னுதல். 'அலற்றி அவாவற்றுவீடுபெற்ற' - கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிரஸ்தஸம்ஸ்த ப்ரதிவந்தகராகையாலே நிர்துஃக்வரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்]- பக்திஸாத்காரத்தாலே பிறந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும். இவரைச் சொல்லுவித்த அபிநிவேஶம் - ப்ரேரகனை மைத்ரேயனுடைய ஸ்தாநத்திலே நிற்கிறதாய்த்து. [முடிந்தவவாவிலந்தாதி யிப்பத்து]- பெற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்ததாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. கீழுடைய - பரபக்திபிறந்து சொல்லிற்று. பரமபக்திபிறந்து சொல்லிற்றாய்த்து இத்திருவாய்மொழி. [அறிந்தார் பிறந்தார் உயர்ந்தே] - இவற்றை அறிந்தவர்கள் ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்து நித்யஸூரிகளோடொப்பர்கள். முதல் திருவாய்மொழியில், நாராயண ஶப்தார்த்தத்தை அநுஸந்தித்துப் பிறர்க்கு உபதேஶிக்கிறவிடத்திலே "வண்புகழ் நாரணன்" என்று ப்ரயோகித்து, "அமைவுடைநாரணன்" என்றும் "செல்வநாரணன்" என்றும் "நாரணன் முழுவேழுலகுக்கும் நாதன்" என்றும் "திருநாரணன்" என்றும் "நாராயணன் நங்கள்பிரான்" என்றும் சொல்லிக்கொடுபோந்து, "திண்ணம் நாரணமே" என்றும் "வாழ்புகழ் நாரணன்" என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே, அவனுக்கு அஸாதாரணமான திருநாமம் இதுவே என்னுமிடம் தோற்றுகிறது. முதலிலே "மலர்மகள் விரும்பும்" என்றும் "திருவுடையடிகள்" என்றும் "கமலமலர்மேற்செய்யாள்" என்றும் "நமக்கும் பூவின்மிசை நங்கைக்கும் இன்பன்" என்றும் சொல்லிக்கொடுபோந்து, "திருவாணை நின்னாணை கண்டாய்" என்றும் "கோலமலர்ப்பாவைக்கு அன்பாகிய என் அன்பேயோ" என்றும், தலைக்கட்டுகையாலே - ஸ்ரீமானான நாராயணனே ப்ராப்யமும் ப்ராபகமும் என்று இவர்க்குப் பக்ஷமென்னுமிடம் தோற்றிற்று. இவ்வர்த்தம் உபநிஷத்ப்ரஸித்தமும்; அநந்யபரமான நாராயணாநுவாகத்திலே, நாராயணஶப்தத்தாலே ஸர்வாதிகனைச் சொல்லி, "ஹ்ரீஶ்ச தே

ஸகீஸ்வபத்ந்யா" என்று உத்தராநாராயணத்தே சொல்லிற்று. முதலிலே, "மயர்வற மதிநல மருளினன்" என்றும் "எனதாவிதந்தொழிந்தேன் இனி மீள்வதென்பது உண்டே" என்றும் சொல்லி, நாலுப்ரயோகமுடுத்து ஶரணம் புக்கு, தேவிமாராவாரிலே "தாள்களை எனக்கே தலைத்தலைச்சிறப்பத்தந்த" என்றும் சொல்லிக்கொடுபோந்து, "இன்று என்னைப் பொருளாக்கித் தன்னை என்னுள் வைத்தான் அன்று என்னைப் புறம்போகப் புணர்த்ததென்செய்வான்" என்றும் தலைக்கட்டுகையாலே - அம்மிருநத்தைப் பெறுகைக்கு ஸாதநமும் அவனுடைய நிர்ஹேதுக க்ருபையென்னுமிடம் தோற்றிற்று; முதலிலே "அயர்வறுமமரர்களதிபதி" என்று தொடங்கி "அடியார்கள் குழாங்களை - உடன்கூடுவதென்றுகொலோ" என்று ப்ரார்த்தித்து, பயிலுஞ்சுடரொளி நெடுமாற்கடிமையிலே ததீயஶேஷத்வத்தைப் பரக்கச்சொல்லி, "அடியரோடிருந்தமை" என்று தலைக்கட்டுகையாலே - ஶ்ரவசேஷத்வத்தினுடைய எல்லைபாகிறது - ததீயஶேஷத்வமென்னுமிடம் தோற்றிற்று. இவ்வர்த்தங்கள் இப் ப்ரபந்தத்துக்கு ப்ரதாநார்த்தமென்று கருத்து. ஶ்ரவக்யஸ்தஶராயிநக்கும் அதிகாரிகளுக்குப் போதுபோக்கு - இப் ப்ரபந்தம்; "தொண்டர்க்கமுதுண்ணச் சொன்மாலைகள் சொன்னேன்" என்றும் "கேட்டாரார் வானவர்கள்" என்றும் தாமே அருளிச்செய்தாரிறே.

பெரியவாச்சான்பிள்ளை திருவடிகளே ஶரணம்.

ஈடு.—நிகமத்தில், * அகிலஹேயப்ரத்யநீக கல்யாணைகதாந ஜ்ஞாநாநந்தைக ஸ்வரூபனாய், * உயர்வறவுயர்நலமுடையனாய், ஸௌந்தர்யாதிவிஶிஷ்டமான நித்யமங்கள விக்ரஹயுக்தனாய், அபரிமித திவ்யபூஷணபூஷிதனாய், ஸர்வாயுதோபேதனாய், லக்ஷ்மீபூமிநீளாநாயகனாய், அஸ்த்யாநேஹயஶங்கிகளான அநந்தவைநதேயாதிகளாலே அநவரதபரிசர்யமாண சரணநளிநனாய், ஸ்ரீவைகுண்டநிலயனாய், ஸர்வேஶ்வரனாய், ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரஹ்மருத்ராதிகளுக்கும் அந்தராத்மாவாய், தன்னைக்காண வேணுமென்றுவிடாய்த்து ஆஶ்ரயிக்குமவர்களுடைய விடாய்தீர ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸ்வபாவனான எம்பெருமானைக் காணவேணுமென்று கூப்பிட்டு அவனைப் பெற்று நிர்து:கராய், நிரஸ்தஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகரான ஆழ்வாருடைய பக்திபலாத்கார பூர்வகமாகப்பிறந்தது ஆயிரந்திருவாய்மொழியும்; அவற்றில் வைத்துக்கோண்டு, கீழ்ச் சொன்னவைபோலன்றிக்கே பேற்றல்லது தரிக்கவொண்ணாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்த அந்தாதியான இத்திருவாய்மொழிவல்லார், ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்து வைத்தே அயர்வறுமமரர்களோடொப்பர் என்கிறார்:

நிகமம் - அவாவற இத்யாதி. ப்ரபந்தபரிஸமாப்தியாகையாலே இப்ப்ரபந்த ப்ரதிபாத்ய தாத்பர்யத்தை ஸங்க்ரஹித்துக்கொண்டு, "அவாவறச்சூழரியை" என்று தொடங்கி "இப்பத்தறிந்தார் பிறந்தாருயர்ந்த" என்னுமளவுமுண்டான அர்த்தங்களையும் சேரப்பிடித்தருளிச்செய்து, இதுகற்றார்க்குப்பலஞ்சொல்லுகிறதென்று இப்பாட்டுக்கு ஸங்கதியருளிச்செய்கிறார் - அகில இத்யாதி. "மனனகமலமற" என்கிறபாட்டைக்கடாக்ஷித்து -அகிலஹேய இத்யாதி. "சுடரடி" என்றத்தைக்கடாக்ஷித்து - ஸௌந்தர்யாதி இத்யாதி. "பலபலவேயாபரணம்" இத்யாதியைப்பற்ற - அபரிமித இத்யாதி. "ஒண்சங்கதைவாளாழியான்" இத்யாதியைப்பற்ற - ஸர்வாயுத இத்யாதி. "தேவிமார்" இத்யாதியைப்பற்ற - லக்ஷ்மீபூமி இத்யாதி. "அயர்வறுமமரர்கள்" இத்யாதியைப்பற்ற - அஸ்த்யாநே இத்யாதி, 'ஸர்வேஶ்வரனாய்' என்னுமளவும். "அயனை யரனை" என்றத்தைப்பற்ற - ஸ்வவிபூதி இத்யாதி. இவ்விடத்திலே, "ப்ரஹ்மாதிக்ஷாதிபஃகாலஸ்யைவாவிஜஜ்ஞவஃ । விபூதிபூதா ஹரேரேதா ஜகதஸ்ஸ்ருஷ்டிஹேதவஃ" என்றது ஸங்க்ரஹம். "அவாவறச்சூழரியை" என்றத்தைப்பற்ற - தன்னைக்காணவேணுமென்று இத்யாதி. அலற்றி - கூப்பிட்டு. அவாவற்று - நிர்து:கராய். வீடுபெற்ற - நிரஸ்தஸமஸ்தப்ரதிபந்தகரான. "அவாவிலந்தாதிகளால்இவையாயிரமும்" என்றத்தைப்பற்ற - பக்திபலாத்கார இத்யாதி·

[அவாவறச்சூழரியை]-ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனான ஸர்வேஶ்வரனைத் தம்முடைய அபிநிவேஶம்கெட வந்து கலந்தபடியாலே வேறொரு விசேஷணமிடாதே அதுதன்னையே சொல்லுகிறார். [அயனையரனை] - ஸ்வவிபூதிபூதரான ப்ரஹ்மருத்ரர்களுக்கு அந்தராத்மாவானவனை. அவாவறச்சூழ்கையாவது - தன்னைக் காணவேணுமென்று விடாய்த்த ஆஶ்ரிதருடைய விடாய்தீரஸம்ஶ்லேஷிக்கை. 'அயனை, அரனை' என்கிற இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தால் - ப்ரஹ்மருத்ரர்கள்பக்கல் ஈஶ்வரத்வஶங்கையை யறுக்கிறார். அவர்களுடைய ஸத்தாஸ்திதி ப்ரவ்ருத்திநிவ்ருத்திகள் ஈஶ்வராதீநமாகையாலே அவர்களுக்குப் பாரதந்த்ர்யமே ஸ்வரூபம்; நிர்வாஹகத்வம் கர்மாதீநமாய் வந்தவித்தனை. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்தில் ஜ்ஞாநமின்றியே எளியராயிருப்பார்க்கு நிர்வஹிப்பதும் சில புடைகளுண்டு. 'அயனை யரனை - அவாவற்று - அரியை - அலற்றி - வீடுபெற்ற' என்னுதல். அயனையரனை - அவாவறச்சூழரியை அலற்றி, அவாவற்று வீடுபெற்ற என்னுதல். [அலற்றி அவாவற்று வீடுபெற்ற] - கூப்பிட்டு அவனைப்பெற்று நிரஸ்த ஸமஸ்த ப்ரதிபந்தகராகையாலே நிர்து:க்கரான ஆழ்வார் அருளிச்செய்த. [அவாவிலந்

"அவா" என்ற - ஸாமாந்யமாகையாலே, இஶ்ஶப்தம் "தாவதாத்ம:" இத்யாதிப்படியே தத்தத்ப்ரகாராநுகுணமாக ஸகலாபேக்ஷிதங்களையும் சொல்லவற்றாகையாலே - ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனான என்கிறார். அவாவறச்சூழ் - ஸர்வாபேக்ஷிதப்ரதனை, அரியை - ஸர்வேஶ்வரனை. "அவாவற - ஆஶ்ரிதருடைய அபிநிவேஶம் தீரும்படி. சூழ் - ஸம்ஶ்லேஷியாநிற்கிற. அரியை - விஶ்லேஷது:க்க நிர்ஹரண ஸ்வபாவனானவனை" என்று உரையில் ஶப்தார்த்தம். நாராயணாதிஶப்தங்களிருக்க, அவற்றைவிட்டு, "அவாவறச்சூழ்" என்று இத்தையே நிரூபகமாகச் சொல்லுவானென்? என்ன - தம்முடையஅபிநிவேஶம் இத்யாதி. கீழே சதுர்விதாதிகாரிகளுடைய அவாவறச்சூழ் என்றருளிச்செய்தது, இங்கே கேவல முமுக்ஷுக்களுடைய அவாவறச்சூழென்றர்த்தாந்தரம் - அவாவறச்சூழ்கையாவது இத்யாதி. இது அவதாரிகையிற்சொன்ன அர்த்தத்தை விவரித்தபடி. "அயனையரனை" என்கிற ஸாமாநாதிகரண்யம் ஶரீராத்மபாவ நிபந்தநமென்று விவக்ஷித்தருளிச்செய்கிறார் - ஸ்வவிபூதிபூதரான இத்யாதி. இஸ்ஸாமாநாதிகரண்யத்துக்கு ப்ரயோஜநமருளிச்செய்கிறார் - அயனையரனையென்கிற இத்யாதி. அவர்களை, ஸ்ருஷ்டிஸம்ஹாரங்களுக்கு நிர்வாஹகராய் ஈஶ்வரத்வேந ஶாஸ்த்ரங்கள்சொல்லாநிற்க, ஶரீரஶரீரிபாவேந அவர்களுக்குப் பாரதந்த்ர்யம் சொல்லக்கூடுமோவென்ன - அவர்களுடைய இத்யாதி. புடைகள்- ப்ரகாரங்கள். அவைகளெவையென்ன - அயனை இத்யாதி. கீழ்வாக்யத்வயவிவரணம் - அயன்விஷயத்திலும் இத்யாதிவாக்யத்வயம். "அயனை யரனை - அவாவற்று - அவாவறச்சூழரியை - அலற்றி- வீடுபெற்ற" என்று இரண்டாம்யோஜநை. இதுக்கர்த்தம் - அயன்விஷயத்திலும் அரன்விஷயத்திலும் தாம் ஸ்நேஹமற்று தம்முடைய விடாய்தீர ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸர்வேஶ்வரனை யலற்றிவீடுபெற்றவென்று. "அயனையரனை - அவாவறச்சூழரியை – அவாவற்றுவீடுபெற்ற" என்ற யோஜநைக்கர்த்தம் - அயனுடையவும் அரனுடையவும் அபிநிவேஶம் அறும்படி அவர்களோடே ஸம்ஶ்லேஷிக்கும் ஸர்வேஶ்வரனையலற்றி யென்னுதல்; சேதநர்க்குண்டான அவாவானது அறும்படி சேதநரோடே ஸம்ஶ்லேஷித்த ஸர்வேஶ்வரனையலற்றி யென்னுதல். இந்தயோஜநாத்வயத்திலும் "அயனையரனை" என்கிற ஐகாரம்-அவ்யயம். அவாவிலந்தாதிகளால் இவையாயிரமும்-அவாவாலே உண்டான அந்தாதிகளான இவையாயிரத்திலு மென்றபடி. அவாவில் - அவாவாலேயென்றபடி.

தாதிகளால் இவையாயிரமும்] - பக்திபலாத்காரத்தாலே பிறந்த ஆயிரந்திருவாய்மொழியிலும். இவருடைய ஸ்ரீமைத்ரேயபகவான் அவா. அவா உபாத்யாயராக நடத்த நடந்த ஆயிரம். ஆழ்வார்க்குப்பின்பு நூறாயிரம் கவிகள்போரு முண்டாய்த்து; அவர்கள் கவிகளோடேடலோசையோடு வாசியற்று அவற்றைவிட்டு இவற்றைப்பற்றித்துவளுகைக்கு அடி-இவருடைய பக்த்யதிசயம்வழிந்து புறப்பட்டசோல்லாகையிறே. [முடிந்த அவாவிலந்தாதி இப்பத்து] - தரிக்கவோண்ணாதபடியான பரமபக்தியாலே பிறந்ததாய்த்து இத்திருவாய்மோழி. இவ்வவாவுக்கு உதவிற்றிலனாகில் ஈஶ்வரனுக்கும் சைதந்யமின்றிக்கேயோழியும். * சூழ்விசும்பணிமுகிலுக்குக் கீழ், பரபக்தியாலேசென்றது; * சூழ்விசும்பணிமுகில், பரஜ்ஞாநத்தாலே; இத்திருவாய்மோழி, பரமபக்தியாலே பகவத்ப்ரஸாதம் பாதியும் தாங்கள் பாதியுமாகச் சோல்லுமவர்களுக்கு, ஶரீராவஸாநத்திலே இப்பரபக்த்யாதிக ளுண்டாம்; இவர் அடியிலே * மயர்வறமதிநலமருளப்பெறுகையாலே எழுந்தருளியிருக்கச்செய்தே யுண்டாய்த்தின. கர்மஜ்ஞாநாநுக்ருஹீதையான பக்தியினுடைய ஸ்தாநத்திலே ஸர்வேஶ்வரனுடைய அருள்நின்று, அதுஅடியாகப்பிறந்த பரபக்த்யாதிகளிறே இவரது. [அறிந்தார் பிறந்தா ருயர்ந்தே] - இத்தையறிந்தவர்கள், ஸம்ஸாரத்திலே பிறந்துவைத்தே நித்யஸூரிகளோடோப்பர். [பிறந்தேயுயர்ந்தார்] - ஸர்வேஶ்வரனுடைய அவதாரத்தோபாதி இவர்களுடைய பிறப்பும்.

வடக்குத்திருவீதிப்பிள்ளை திருவடிகளேஶரணம்.

ஆல்-அசை. தத்த்வார்த்தங்களையெல்லாம் ஸ்ரீபராஶரபகவான் மேன்மேலும் உபபாதித்தது-ஸ்ரீமைத்ரேயபகவான் ப்ரஶ்நம்பண்ணினபின்பாகையாலே, அந்த மைத்ரேயபகவான் ஸ்தாநத்திலே பக்தியென்கிறார்- இவருடைய இத்யாதி. அதாவது-"பராஶரம் முநிவரம் க்ருதபௌர்வாஹ்ணிகக்ரியம் । மைத்ரேய: பரிபப்ரச்ச ப்ரணிபத்யாபிவாத்ய ச" என்று ஸ்ரீவிஷ்ணுபுராணத்துக்கு ஸ்ரீமைத்ரேயபகவான் மூலமானாற்போலே, இப்ப்ரபந்தத்துக்கும் இவருடைய அவா மூலமென்றபடி. நித்யந்தரேண பாவம் - அவாவுபாத்யாயராக இத்யாதி. அவா - பக்தி. பக்திபூர்வகமாகப்பிறந்ததாகையாலே இப்ப்ரபந்தங்களுக்கு லோகபரிக்ரஹமுண்டாய்த்தென்கிறார்- ஆழ்வார்க்குப்பின்பு இத்யாதி. முடிந்தவவா - சரமமான அவா: பரமபக்தியென்றபடி. "முடிந்தவவா" என்றதுக்கு பாவம் - இவ்வவாவுக்கு இத்யாதி. இதுமாத்ரமோ பரமபக்தியாலே பிறந்ததென்ன, அருளிச்செய்கிறார் - சூழ்விசும்பு இத்யாதி. ஶரீராவஸாநத்திலேயன்றோ பரமபக்தியுண்டாவது? இதுக்குமுன்னே யுண்டாகக்கூடுமோவென்ன-பகவத்ப்ரஸாதம் இத்யாதி. ஆனால், கர்மஜ்ஞாநங்களாலேயன்றோ பக்தியுண்டாவதென்ன - கர்மஜ்ஞாந இத்யாதி. பிறந்திருக்கச்செய்தே உத்கர்ஷமுண்டாகக்கூடுமோவென்ன - ஸர்வேஶ்வரனுடைய இத்யாதி. அதாவது - ஸர்வேஶ்வரனுடைய அவதாரம் அநுக்ரஹநிபந்தநமாகையாலே உத்கர்ஷஹேதுவானாற்போலே, இவருடைய பிறப்பும் உத்கர்ஷஹேதுவென்றபடி. 'ஆழ்வார்க்குப்பின்பு' இத்யாதி வாக்யத்திலே, "த்ருஷ்டே ஹி பராஶராதிமுநிபி: ஶாஸ்த்ரா: பூர்வாஸா: ஸ்வா: ஸதா நவஹிதே தஸ்யாபி ஸங்க்ருஹ்ய ... ஸர்வாஸாம் ... ப்ரவாஸாம் ஸதா ... பத்யஞ்ஜாவபந்தவிமுக்தயே" என்ற பெரியஜீயர் திவ்யஸூக்திநுஸந்தேயம்.

(௧௧)

த்ரவிடோபநிஷத்ஸங்கதி.—(முனியே) [illegible]

வாதிகேஸரி அழகியமணவாளச்சீயர் திருவடிகளே ஶரணம்.

---

†[illegible] ।
[illegible] ॥

த்ரவிடோபநிஷத்தாத்பர்யரத்நாவலி.— (முனியேநான்முகனே.) [illegible] ॥

[illegible]

[illegible] ॥

[illegible]

[illegible]

† இது, இப்ரபந்தவிஷயமாக இந்தப்பிரபந்தகர்த்தாவினுடைய திருவடிகளில் ஆஶ்ரயித்த பெரியாரொருவர் அருளிச்செய்த ஶ்லோகம்.

‡ நயமென்று பாடமானுஸிதமென்று முன்கோஶங்களில் குறிப்பு.

[illegible]

[illegible]

[illegible]

[illegible]

வேதாந்ததேசிகர் திருவடிகளே ஶரணம்.

திருவாய்மொழி நூற்றந்தாதி.

முனிமாறன் முன்புரைசெய்முற்றின்பமீங்கித்
தனியாகினின் றுதளர்ந்து - கனியாம்
பரமபத்தியால்நைந்துபங்கயத்தாள்கோனை
யொருமையுற்றுச்சேர்ந்தானுயர்ந்து.

ஆழ்வார் திருவடிகளேஶரணம், எம்பெருமானார் திருவடிகளேஶரணம், ஜீயர்திருவடிகளே ஶரணம்.

Noble Press, Triplicane, Madras.

௧௦ - ஆம் பத்து பிழை திருத்தம்.

பக்கம்	வரி	பிழை	திருத்தம்
7	31	யடீ⁻ஷிஞூரஜ	யடீ⁻ஷிஞூரஜ
...	32	ஸமெஜஷஸ⁻ராணம் (வஸ)	ஸமெஜஷஸ⁻ராணாம் (வஸ)
11	4	கதியடையோமல்லோம்	கதியுடையோமல்லோம்
53	34	தேஷமே	தோஷமே
58	22	ஆத்மயாகம்	ஆத்மஷாகம்
62	35	ஸபூாகஸகஷிடள (த)	ஸகாக பூஸஷிடள (த)
68	25	அகாஉகாலம்	அநாதிகாலம்
78	24	வசநமாதரீம்	வசநமாதரீம்
80	34	நஜாபதெ	நஜாயதெ
125	11	பசுகேய்க்க	பசுமேய்க்க
126	(·7·9·)	ஸ்வாஸாய யத்தோடே	ஸ்வஸாய யத்தோடே
127	4	தாமொதரன்	தாமோதரன்
128	4	ஐவ்யஞனவவனுடைய	ஐவ்யஞனவனுடைய
...	11	நஹஸர⁻ (க)	நஹஸ⁻ர⁻ (க)
135	9	கலாஜங்களை	கலாபங்களை
152	39	ப்ராமாதிக்கமாக	ப்ராமாதிகமாக
158	14	மன	மான
...	...	ப்ரபிக்கை	ப்ராபிக்கை
161	(-9·10·)	யோத்துக்கு	யோகத்துக்கு
190	24	ஸஹ⁻ஷிவ வு பூமெதஃ	ஸஹ⁻ஷி வு பூமெதஃ
192	10	மன்னஞ்சு	மன்னஞ்ச
199	5	கிலேபேருன்	கிலேபோன்
219	39	ஐஶ்வர்யம்	ஐஶ்வர்யம்
235	38	பதாஷமில்லை கருத்து	தோஷமில்லை என்று கருத்து
254	3	ப்ரவணராய்த்திர்ந்த	ப்ரவணராய்த்தீர்ந்த
261	14	நின்னுய்த்து	நின்றுய்த்து
...	15	செய்வேனென்றே	செய்வனென்றே
287	22	ஆதரிக்குபடியை	ஆதரிக்கும்படியை
296	29	தேவர்ளென்றுதே	தேவர்களென்றுதே
299	31	யாமலவலத்தை	யாமலமலத்தை
324	17	எப்பெருமானை	எம்பெருமானை
...	23	தன்னளலிலே	தன்னளவிலே
325	13	ஸத்த	ஸ்த்த
...	23	ஶூலபாபாணிஃ	ஶூலபாணிஃ
326	36	ஶ⁻ஹாஶ்ரயான	ஶ⁻ஹாஶ்ரயமான
328	16	லஜ்ஜிக்குமணவனுகை	லஜ்ஜிக்குமவனுகை
331	18	நியாமயன்	நியாம்யன்
337	11	ஸாமநாயி	ஸாமாநாயி
338	13	சொல்லவறியாமையாயாலே	சொல்லவறியாமையாலே
340	11	சொல்லாதே	செல்லாதே
346	24	உன்டென்	உண்டென்
360	14	மகிநலம்	மதிநலம்